

LIBRARY
UNIVERSITY OF SASKATCHEWAN
SASKATCHEWAN

MAJORITY OF S&P 500
DELKOTE-CTE 600

LIBRARY

ஸ்ரீ Shagorai Vengayam

பகவத் விஷயம்

பத்தரம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

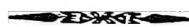
Tiruvaymoli Moolam

ஆரூயிரப்படி, ஒன்பதினூயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
 இருபத்தினூலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
 சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
 த்ரஃ டோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
 நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

Krishnamacharya Charya

Gopala Krishna Charya

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,

ஆ. வி. நரசிம்மா சார்யராலும்

பரிசேதிக்கப்பெற்றது.

Novayim

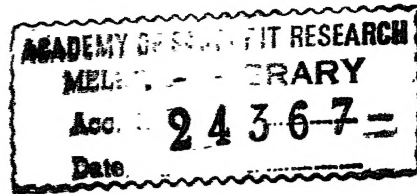
திருவல்லிக்கேணி,

தோபிஸ் அச்சுக்கூடம்.

NO 61 press

சுக்கிலவரு]

[1930.]

திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—தாளதாமரை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆராயிரப்படி.

(தாளதாமரை.) - திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமானை அதுவழித்து, இப் போது திருமோகூரில் எம்பெருமானை யதுவழிக்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், ஸரீராவஸாந ஸமர்த்தரத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான நிர்ணயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அலிமாதித்துப் போந்த ஸரீரத்தையும் முகம்பழகின மனிசரையும் இழந்து, முகமலிவார்ஒருத்த ரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாயிருக்கும்படியை யும், போகக்கடவ வழியின் நெடுமையையும், போகைக்கு விவீரமான ஸம்ஸார துரிதத் தையும் அதுவழித்து, - “இவ்விவீரங்கள் தட்டாமே இந்நெடுந்தாரம் தூர்வலரான நம்மால் போய்முடிக்கை அரிது; வர்ப்புவுமாய், ஆப்தனுமாய், ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யுடையனுமாய், ப்ரவல விரோயிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனுமா யிருப்பானொருதுணை, ஸரீரவ்யோ காலத்திலே அவஸ்யம் வேணும்” என்று அந்யவஸித்து, - சொன்ன மூணங்களை யெல்லாம் உடையனாய், ப்ரமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸ்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனாயிருக்கிற காளமேவத் தைத் திருமோகூரிலே கண்டு, அவன்பக்கவிரீல தம்மை நிக்ஷேபித்து, அவனை இத் தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய மலரூபவத்த்தை நிரூ பித்தருளி தடிதுவருபமான மலத்தினுடைய அவாப்தி ப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே நிரூபித்தருளுவதாகக்கொண்டு, ஆப்தனான அவனுடைய மதிஸாஹாய்யத்தையும், முன் புண்டான ஓரூப வக்லேஸ ஸாந்தியைப்பண்ணும் ஓரூபநாமாஹ யோகத்தையும், ஸம்ஸலிஷ்டனா யிருக்கச்செய்தே விஸ்வலேஷ ஸங்கைபண்ணி க்லேஸிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாதிஸயத்தையும், அநந்யஸூரரோபாதி உபாஸகர்களுக்கும் ப்ராய்ஸனுமா காரத்தையும், ஸப்ரகாரோபாஸநபரர்க்கும் அக்ஷிடநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ரப்திகளுக்குத் தானே நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாகத் தன்னை ஆப்ர யித்தாருடைய சித்தாநுவிபரம்பண்ணிக்கொண்டு மலப்ரகாரத்திலே உடீயுத்தனும் படியையும், தன்பக்கல் ப்ரவணரானருடைய ஸரீராதிகளையும் தான் விரும்புகின்றி கொண்டு அவர்கள் அபேகைக்காக அவற்றை விடுவிக்கும்படியையும், யாத்ருச்சிகமான

ஆறுகூல்யமே பற்றுசாகயடாவத் ஹோமுப்ரடினாகையையும், ஹோமுனித்திக்குஉறுட் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஆகிவாஹிக ஸங்கார ப்ரடிர்ஸநத்தையும், அதிஸாயிதை பரபக்திருபமான அவிநிவேஸத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீபுத்தியான தன்னோடு டான ஸத்திரஸாயுஜ்ய ப்ரகாஸத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபரோக்ஷித்து அப ஹ்ருஷ்டராய், அவாப்தவஸராய் முடித்தருளுகிறார்.

முதல் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்ஃரயப்ரதிஸம்ஸ த்வம் ஒருதேஸவிசேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இந்த தேசத்தில்நின்றும் கேறப்போகைக்கு வாயுகமான நம்முடைய விரோகியைக்கழித்து உகப்போகிட நடத்திக்கொண்டுபோவானொரு ஸஹாயஹிதன் வேணும் என்றறுகிவிட்டு, திரு கூரிலே ஸந்திஹிதனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிர்வஃவாயுகஹித்யமான வ்யூ தையையும், நித்யாஹுவ்யபத்வயுக்கமான நாமபூர்த்தியையும், திரிலஜ்யத் ரக்ஷகத் தையும், ரக்ஷணர்த்தமான அநந்தஸாயித்வத்தையும், அஸேஷஜ்ஞஸம்ஸர்வேஷத்தை அதுஹவப்ரீதிகரமான ஆப்தத்வத்தையும், அபிலோக ஸர்வத்ருத்வத்தையும், அவ ப்ரயுக்தஸீல சீதலத்வத்தையும், அவயவவைலக்ஷணயத்தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷணத் அஹ்ஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹத்தையும் அதுஸந்யித்து, ஏவமவிதனை ஸர்வேஸ்வர நமக்கு வழித்துணையாவான் என்று காளமேவத்தின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப் பருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே “நாளேலறியேன் எ குள்ளன்” என்றார்; “மாணமானால்” என்று ஸர்வரன் நாளிட்டுக் கொடுத்தி அவன் ஒன்றைச்சொன்னால் அது கைப்பட்டதென்று மேலே போகலாம்படியி இருப்பது; ஆகையிலே, காலாவயி பெற்றாராய்ப் போக்கிலே ஒருப்பட்டார்; டே டத்து, முகம்பழகினை ஸரீரத்தவிட்டு நெடுநாள் வாஸநை பண்ணின வர்பூசக விட்டுத் தான் தனியனாய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதநிலமாய் நெடுங்கை நீ மாயிருக்கிறபடியையும், போகைக்கு விவஃநமாய்த் தான்குழ்த்துக்கொண்ட அவிஷ் கர்மவாஸநா ருசிகளான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அதுஸந்யித்து; “இவ்விவஃநத் தட்டாதபடி நெடுந்தூரத்தை துர்ப்பலரான நம்மால் போய்முடிக்கை யரிது; இந் போமிடத்து ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண யிருந்தது.” “யஸவபுஜிசுஸவபுவிசி” “வாராஸ்யஸகிவிபுவிபெயவஸுருயபெ” என்று வழிகொடுபாக விரகறியுமவனுமாய் ஸக்தனுமாய் “வகிவிஸஸ்ய” என்: படியே ப்ரபத்தனுமாய், “ஸாதாவிதாஜாதா” என்கிறபடியே ஸர்வவிதவ்யு மாய், “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே பரமஹிபாவானுமாய், ஸ்ராமஹரம வடிவையுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் ஶீக்ஷிதனுமாயிருக்கிற காளமேவத்தை திருமோகூரிலே கண்டு அவன்பக்கவிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழி துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் கொடுபோமிடத்தில் வடிவழகை அதுஹித்துக்கொண் பின்னே போகலாம்படியிறே இருப்பது. “வாரிஹரஸிபுஸுருடிநபுஷவநாநு” எ றும் “உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்” என்றும் அத்தசையில் விரோ கள் ஶீதரா யொளிக்கும்படியிறே இருப்பது.

௩௦.

“நாளேலுநீயேனெனக்குள்ளான” என்றார்; “மரணமானால்” என்றறியுமிடே கோடுத்தான் ஈஸ்வரன். அவன் “செய்கிறோம்” என்று தலைதலுக்கினால், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே கார்யம். ஆகையாலே, + (காலாவதிபெற்றாய்) போக்கிலேயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம்பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெநோள் வாஸநைபண்ணின ஷங்குக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய்ப் போகிறவிடந்தான் கண்டறி யாத நிலமாய், நெடுங்கைநீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிஷ்டபகங்களும் குவாலாய்-அவிஷீயா கர்மவாஸநாருசிகள் என்றற்போலே சொல்லுகிறவர்க்கும் ஓர் அவதியில்லையே; இவற்றையடையப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டுபோம்போது ஸர்வேஸ்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதுவேன்? இவன்தானே தனக்குத் துணையானாலோ வென் றால், —இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்தப் போந்தவனிறே இவன்; இப்பார்ந்ததோடே யிருக்கிறநாளிலே ஹித்சிந்தை பண்ணினானையாகிலும் இவனுடைய பூர்வவருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழி கோடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் + விரோடிகளை யற்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞகைவேணும்: அந்நதால் அவற்றைப் போக்கிக் கோடுபோகைக்கு ஸர்வஸக்தியாகவேணும்: “யஸ்ஸவபு ஜெஹ்வபுவிஸ” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேஸ் வரனே “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தி” என்னுந்நதே. ஸக்தி யுண்டானாலும் ப்ரயோஜந மில்லையே, ப்ராப்தகைவேணும். “ஶாதாவிதாஸாதா” (மாதாபிதாப்ராதா) இத்யாதி யாலே-அவனே ஸர்வவிதஷங்குவுமாகச் சொல்லாந்நதே: “எம்மானுமெம்மனையும்” இத்யாதி-ராமாநுஜராய் ப்ரஜைநயப்பெற்று “யௌவநவ்ரோதி” என்று போகட்டுப்போ

தாளதாமரை ப்ரவேசு; கீழுத்தார்த்தத்தை மனவதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழி யில் காளமேவத்தை வழித்துணையாகப் பற்றுக்கைக்கு உறுப்பான உபபத்தியை யருளிச்செய்ததாக அதிபத்திகை - நாளேல் இத்த்யாதிவாக்யதவம். உத்தி மாதார்த்தாலே பெற்றதாமோவென்ன - அவன்செய்கிறோம்இத்யாதி.இப்படி ஸிச்சயத்தாலும் தேஸன்வகிவத்தையும் விரோயிவாஹுள் யத்தையம் பார்த்தால் ஸர்வேஸ்வரனையே துணையாகப் பற்றவேணுமென்கிறார் - ஆகையாலே இத்தாதி. ஒருப்படுகை - உத்தமோகப்படுகை. நெடுங்கைநீட்டாய் - அதிதாமாய். குவாலாய் - அதிசமாய். குவாலானவை யெவையென்ன - அவத்யா இத்யாதி; அவத்யாநிகளடியாக வாய்க்கிற யமகிக்காரை சினைகிறது. பூர்வம் ஸம்ஸரித்தானையாகிலும் இப்போது ஹித்சிந்தை பண்ணி றானே: அதுதுணையானாலேவென்ன - இஸ்ஸரி இத்யாதி; ஆகையாலே ஸர்வேஸ்வரனே துணையாகவேணுமென்றபடி. ஹித்சிந்தைபண்ணினானையாகிலும் எனதது - ப்ராபத்தி பண்ணினானையாகிலுமென்றபடி. அவனே துணையாகவேணுமென்கிற நிவ்யயமேதென்ன - வழிகோடு இத் த்யாதி. “உலகுசெய்வான்” என்று - ஜபிக்காரணதவம் சொல்லுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞதவங்களும் லித்தம். அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞதவங்களை ஞ்ஞெனனுமதுக்கு ப்ரமாணம்-யஸ்ஸர்வஜ்ஞஇத்யாதி. இயம் முண்டகோபக்ஷடி. “வராலஸுஸகிவிபுலிவியெவ” இத்யாதி, “ஸர்வஸக்தி” என்னு மதுக்கும். ஸர்வஜ்ஞதவங்களை உபேக்ஷிதமானவோபாதி ஸம்வந்யமும் வேணுமென்கிறார். ஸக்தியுண்டானாலும் இத்யாதி. ப்ராப்திக்கு ப்ரமாணதவம் - மாதாபிதா இத்யாதி, எம்மானும் இத்யாதி. “ஶாதாவிதாஸாதாநிவாலஸுஸாணஸுஹுடிநிபுராயண”இதிஸுவா லோபக்ஷடி; திருமொழி எழும்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி மூன்றும்பாட்டு, “எம்மானு மெம்மனையு மெனைப்பெற்றொழிந்ததாயின் - அம்மானு மம்மனையுமடியேனுக்காகிந்ந” என் பிதாவும் என் மாதாவும் என்னைப்பெற்று “யௌவநவ்ரோதி” என்று விட்டுப்போனபின்பு, அந்த

வர்கள் ; இவன்தான் வாஸநைபண்ணின முகத்தாலே “அம்மே!” என்றபோதாக, பெண்தரலாலே “ஏன்?” என்றும், “அப்பா!” என்றபோதாக, ஆண்தரலாலே “ஏன்?” என்றும், இப்படி முகங்கோடுத்துக்கொண்டு போகக்கடவன யிருக்குமிநே அவன். ஸரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புதுமளவும் செல்ல நடுவுண்டான விரோபிகளைப் போக்கிக் கோடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவ னாகவேணும் ; விரோபிதன்னை இருதுண்டமாக விட்டுக் கோடுபோகவல்ல, ஸக்தி மானாகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கோடுக்கும்படி ஆப்தனாகவேணும். “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தி” என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன் ; “தஞ்சமாகியதந்தை தாயோதோனு மாய்” என்று இவர்தாமே “தஞ்சம்” என்றாரே. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று - ஈயாவானென்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி ஸேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்குமிநே. ஆக, “நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கொண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்” என்றுஅத்யவஸித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் “அகப்படை” என்று மிடுக்கராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்போருளை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அமர்ந்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, ஸரீரவிஸ்லேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கலிலே ஆத்மநிக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, “ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்குஆக்கிக்கொள் ளக்கடவோம்” என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். இஸ்வலாவங்கள் ஒன்றுமில் லையேயாகிலும், அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகாநின்றால் அவ்வடிவழிதன்னை யநுலுவித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியாய்த்துஇருப்பது. “வள்

பிதாவும் மாதாவும் அடியேனுக்காகிகின்ற என்று ஸப்தார்த்தம். எம்மான் - என பிதா. எம்மனை . என தாய். அம்மான் - தகப்பன். அம்மனை - தாய். இதுக்கார்த்தம் - ராமாந்ஹாய இத்த்யாதி. அபேக்ஷித குறூந்தர கதநார்த்தமாகக் கீழ்க்கத்ததை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸரீரமானது இத்த்யாதி. “அசாரைத்தகர்க்கும்,” “அணிகருமவல்லரட்டன்” இத்யாதியையுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார். விரோதி தன்னை இத்த்யாதி. “திருமோகூரத்தன்” என்கையாலே - ‘ஆப்தன்’. ஜ்ஞாநஸக்திகள் ப்ரமாண ப்ரவீர்த்தவகளைந்ருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இவனுடைய ஆப்தனைக்கும் ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. இக்குணங்கள் கார்யகரமாம் போது ஈயைவேண்டாவோவென்ன - மயர்வற இத்த்யாதி. கைகண்டார் என்றது - “அருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. கர்மோபாதிக்கமாய்வந்த வாக்யவமேயன நிககே, நிருபாயிகஸம்வந்தமும் இவனுக்குஉண்டென்கிறார் - இனி ஸேஷியாய் இத்த்யாதி. இப்படி விரோபிகளைப் போக்குகைக்கு அதுகுணமான குணங்களை ஈயஸிப்பித்தவந்தாம், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித் தருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்த்யாதி. அருநிலங்கள் - ஈயாதிக்கயத்தாலே போகவரிதான ப்ர தேஸங்கள். அகப்படை - அந்தரக்கபரிகரம். அமர்ந்தநிலத்திலே வாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே யென்றது - லௌகிகதருஷ்டாந்தமத்தனையல்லது, அவன் கையிலே வாங்கிக்கொள்ளவில்லையே; அன்றிக்கே, “திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் - பெரியவானுள்ளிலாவவர்” என்கையாலே - இது ஆஸ்யணியஸ்த்தலமும் அது ஹோமஸ்த்தலமுமாகையாலே சொல்லுகிற ரொன்றால் நல்லது இங்கு ஆத்ம நிக்ஷேபம் ஆவது - அணையாகவேணுமென்கிற ப்ராப்தத்தை, தேஹஸேஷேஷேஷஸ்யஸ்துந் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணுமோவென்ன, - ஆர்த்த ப்ரபந்த ராகையாலே பண்ணுகிறாரெனந்ருளிச்செய்வார். “தோளுநான்குடைச் சரிசூழல்” இத்த்யாதியைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - இஸ்வலாவங்கள் இத்த்யாதி. ஸகதியுண்டானாலும் போராது, மதிப் பும் வேணுமென்கிறார் - வள்ளலே இத்த்யாதி. மதிப்புக்கு ப்ரமாணம் - பரிஷுர இத்த்யாதி.

எலே! உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்' என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம் படி மதிப்பனயிருப்பானோருவனைப் பற்றவேணுமிறே. “வாரிஹரஜயாவாதித ஸ்வவநாது” (பரிஹரமதுஸூதந ப்ரபந்நாந்) என்று அவனும் சொல்லிவைத்தானிறே.

முதற்பாட்டு.

தாளதாமரைத் தடமணீவயல்திருமோகூர்
நாளும்மேவின்கமர்ந்துநின்ற அசுரரைத்தகர்க்கும்
தோளுநான்தடைச் சுரிகுழல்கமலக்கண்கனிவாய்
காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்கதியே.

ஆ.—பண்டிசெய்த ஆறுதித விரோயிரசைரூபமான பராக்ரமங்களைத் தோற்றுவிக்கிற திருத்தோள்களையும், அழகான சீரவயிதகோக்யமாயிருந்த திருக் குழல்களையும், திருக்கண்களையும், திருப்பவளத்தையும், காளமேவம்போலையிருந்த திருமேனியையுமுடையனாய், திருநாட்டிற்காட்டிலும் திருமோகூரிலே அதிமாத்ரமாக ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானல்லது நமக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல சீரஸநஸ்சாவனான காளமேவத்தைப்பொழிய வேறு நமக்கு ரகசுகரில்லை யென்கிறார்.

[தாளதாமரை என்று தொடங்கி] - பூவின் பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரைத் தடமெல்லாம் பூக்கும் வயலையுடைய திருமோகூரிலே நாள் தோறும் அத்யாத்ரத்தைப் பண்ணி அந்ரயப்ரயோஜனஞ்ச் சேர்ந்துகின்ற.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூலசீரஸந ஸ்வவாவனப் நிரதீஸயகோக்ய ஸூதனான காளமேவத்தையொழிய நமக்கு ஸஹாயதபாமந்தவ்ரில்லையென்கிறார்.

தாள - தாளூர்த்தையுடைய, தாமரை - தாமரைகளானவை, தடம் - தடா கங்களை, அணி - அலங்கரியாதிகிற, வயல் - வயலையுடைய, திருமோகூர் - திருமோ கூரிலே, நாளும்மேவி - நியவாஸம்பண்ணி, நன்கு - மிகவும், அமர்ந்துகின்று-ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்ப்படி உகப்போகே பொருந்திக்ருமவனாய், அசுரரை - விரோதிகளான அஸுரர்களை, தகர்க்கும் - புடைத்துப்பொகடும்படி, (பரிவோபமாய் வழிபோக்கில் நிழ

“ஸவாஸாஷரீலீக்ஷபாஸஹஸம் வடித்யரீகிலதஸுக்ஷணபுரிமெவ வாரிஹர ஜயாவாதிதஸ்வவநாது ப்ரஹ்மஜீநபுணாந் நவெவஷ்வவநாது” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே.(௩.௭.௪௩) “வள்ளலே” என்கிறவீடத்திலே அஹனுக்கு மதிப்பத் தோற்றித்தில் ஸையாகிலும், அஹன்மத்தக்குதண்டாகையாலே அவனுக்கு சிம்பரீர்பாயவலித்தம்நேயென்று கருத்து. ஸத்தியுண்டானல் போராதோ,மதிப்பம் கேணுமோகென்ன ருத்ரன் ஸத்தியானாய்ருக்கச் செய்தேடம் மதிப்பில்லாமையாலே மார்க்கண்டேயன் நமீத்தமாக விழிப்புண்டானிறே” என்றரு ள்ச்செய்வர். ‘ப்ராப்தஜயிருக்குமே’ என்றவந்தாம் ‘வள்ளலேயுன்மர்க்கு’ இத்யாதியையநுஸந் யித்து, அநந்தாம் ‘இஸ்வ்வலாவங்கனொன்றும்’ இத்யாதியையநுஸந்யித்து, அநந்தாம் ‘ஆக நம் விரோயிகளைப்போக்கி’ இத்தாதியாக்யத்தையநுஸந்யிப்பது. ‘வள்ளலே’ இத்யாதிக்குஸ்பஷ்டோர்த் தி. திருமொழி எட்டாம் பத்துத்தாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, “வெள்ளைநீரென்னத்து” இத்யாதி,

இ—முதற்பாட்டில், பரதிகுல நிரஸநஸ்வராவனா காளமேவத்தை யொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லே யென்கிறார். [தாளதாமரை] - தாளையுடைய தாமரை. மலையைச்சுமந்தாற்போலே பூவிற்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரை. சேற்றின் நன்மையாலே உரத்ததாளையுடைய தாமரை. “உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகு அளந்த சேவடிபேரில் உயர்ந்துகாட்ட” என்னக்கடவதிறே. [தட மணிவயல்] - பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்களையுடைய வயல், [திருமோகூர்]- ஊரில் ஷோக்யதை வயலின் நிலத்திலே காணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு “ஸுபூஷாதா உரேமிஸா” என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்கமர்ந்து நின்று] - அந்நயப்பரையோஜந னாய்ச் சேர்ந்துகின்று. அவ்வூரிலவானம் ஒன்றுக்காகவன்றிககே ஸ்வயம்பரையோஜநமா யிருக்கை. [அசுரரை இதயாதி] - அஸுரரை அழியசெய்யுமா போலே, என் விரோயிகளைத்துணிக்கவல்ல தோள்களையுடையவன. “மஜ்வாவீக்ஷ்யஸிம்ஹாவூர வ்ஹாவநாஸரிதா நாவாஸயகிவனா ஸம்வாஹாபாஸ்யஸாஸரிதா” என்னக் கடவதிறே. விகோதாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே விரோயிநிரஸநஸீலமென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்பே வழியேபோமிடத்துத திருக்குழலை ஒருகால் பேண, நெடுநாள ஸம் ஸாரத்தில்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீருமடியாய்த்திருப்பது. “கௌவக்ஷுஸாநாஸநஃ” [கமலக்கண்கனிவாய்] - வேரயமெல்லாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக் கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில பொய்யருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல் லாம் ஆறும்படியிறே இருப்பது. “மஜ்தாஹாபாஸ்யஸாஸரிதா” என்னக் கடவதிறே. “வாஸ்யஸாஸரிதா” என்னக் கடவதிறே. [காளமேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒருகாளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமாபோலே ஸ்ரமஹாமாயிறே இருப்பது. “ஸவபூமநு” என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச ஸ்ரமத்தைய நுஷித்துக்கொண்டுபோமித்தனை. [அன்றிமற்றென்றிலமக்கதியே] - அவனை யொழிய வேறுகதிஉடையோமல்லோம். வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்,

௭௫.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாலயத்துக்கு விரோயிரஸநீலனான காளமேகமல்லது துணையில்லையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டி.—தாளநாமரை இத்தயாதி, “அசாராத்தகர்க்கும” எனறுதொடங்கி “மற் றெருன்றிலம்கதியே” எனனுமளவும் கடாசுபித்தவதாரிகை - மரணமான இத்தயாதி.

[தாளதாமரை]-மலையைச் சுமந்தாற்போலே பூவீன்பெருமையைப் போறுக்க வல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை. “உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்துகாட்ட” என்னக்கடவதிறே. சேற்றின்னம்மையாலே உரத்த தாளையுடைய தாமரையென்கை. [தடமணி] - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாற்போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம்: “உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட” சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஓங்கி அலர்ந்தபோது. திரு வுலகளந்தபோதேத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாய் நுந்தது. ‘வரம்பற்றித்தயாதி’:-அப் போது, “**வடுவெழுமாராணாடி**” (ஸங்கைஸ்ஸுராணம்) என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலேநீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டாற்போலே யிராநின்றதாய்த்து, சேந்நெல்களானவை விழந்து தலையாய்ந்து கிடக்கிறபோது: இப்படிப்பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில் ஹோக்யதையடைய வயலிலேகாணு மித்தனை. [நாளுமேலி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு “**ஸுபுலா தாஹெகிஸா**” (ஸுப்ரபாதாசமேரிஸா) என்னும்படியாய்த்திருப்பது. [நன்கமர்ந்துகின்று] - இவ்வூரில் வாஸமோழிய வேறேரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே இதுதானே ப்ரயோஜநமாக நின்று. [அசுரர் இத்தயாதி] - அஸுரஸங்கத்தைத் துணித்தடுக்கி விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லனென்று தோற்றும்படியான திருத்தோள்கள் தாலையுமுடைய. “இவர் இப்போதறிந்தபடியெங் றுணே” என்றுகேட்க, “வினோதானாலும் தோடிட்டுவளர்ந்த காடுதென்றுதேரியுங்காண்” என்றருளிச்செய்தருளின வார்த்தை. [சுரிசுழல்] - நெருள்பட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட

தாளில்லாத தாமரையிலையேயாயிருக்க, “தாள்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹவம் - மலையை இத்தயாதி. அப்படிப்பட்ட தாளுடைத்தோவென்ன - உரம்பெற்ற இத்தயாதி. ஸப்தாந்தம் - சேற்றில் இத்தயாதி. “தாளதாமரை - அணி - தடம்” என்றநவயித்தந்தம் - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே இத்தயாதி. ப்ரஸுதுதமான “உரம்பெற்ற” இத்தயாதி பாசரத்துக்கு அந்தக்கதார்த்தமாக ப்ரதிகோபாடிதம் - உரம் இத்தயாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி எலாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, “உரம்பெற்ற” இத்தயாதி. “உரம்பெற்ற” இத்தயாதிக்கந்தம் - சேற்றுவாய்ப்பாலே இத்தயாதி. “தாளதாமரை - அணி” என்றத்தை * தடத்துக்கும் * வயலுக்கும் விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்டதடங்களையும் இத்தயாதி. மலிதம் - ஊரில் இத்தயாதி. ஹோக்ய தா கதந்தால் ஹவம் - அவ்வூரில் விடிந்த இத்தயாதி. அதாவது - அவ்வூர் நித்தாபூர்வஹோக்யமாயிருக்கையாலே, அவனுக்கும் ஆடிதம் நித்தாபூர்வமாயிருக்கும்; இப்படியாகையாலே விடிந்தவிடவ தோறும் அவனுக்கு “**ஸுபுலா தாஹெகிஸா**” என்னும்படியிருக்குமென்றபடி. “சுடி லெலமலம்ஜநஸுபுலாதாஹெகிஸா | யடிவாழிபூவவதூகாஷவிஷோடி-க்ஷாபூஷமோவடி” இதி பஞ்சமேம்ஸே அக்ருரகி(கௌ. ௩); **வடுவெழுமாராணாணிலிவாரு த வடுவெழுமாராணாணெஷுமடிமருவவெவெரு**; | **ஸுபுலா தாஹெகிஸா**; **பூவவதூகாஷவிஷோடி-க்ஷாபூஷமோவடி**” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே. “நன்கமர்ந்துகின்று - நன்றாகப் பொருந்தகின்று” என்றத்தால் ஹவம் - இவ்வூரில் இத்தயாதி. தோளேக்கண்டமாதாத்திலே “அசுரரைத்தகர்க்கும்” என்று தோற்றுமோவென்கிற சங்கையை யருவதிக்கிறார் - இவர் இத்தயாதி. அதாவது திருத்தோள்களும் * ஜயாகிணைக்கச்சுக்களாகையாலே, அஸுரநிரஸநத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றபடி. நம்பின்ன கேட்க நஞ்சியாருளிச்செய்த வார்த்தை யென்றபடி. வழித்துணையாகப்பற்றுகிறஇவர் “சுரிசுழல்” என்று விசேஷிக்கிறதற்கு ஹவம் -

ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழந்த; “கேஸுவடுகேஸுநாஸநடு” (கேஸுவடுகேஸுநாஸநடு) [கமலமித்யாதி] - சுஷுந்த்ரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யானமுறவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாற்றலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யானநோக்கும் மெய்யானமுறவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] - ராஜாக்கள் போம்போது முன்னே மேகநீர் விடுமாபோலே, முன்னாய் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம் ருத்தத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுலித்துப் போகலாயிருக்குமாய்த்து. [அன்றிமற்றொன்றிலும் கதியே] - காளமேகத்தையொழிய வேறு வழித்துணையுடையோ மல்லோம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலம்கதிமற்றொன்றுரிம்மைக்கும்சன்தண்துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணி ஆயிரம்பேருடையம்மான்
நலங்கோள்நான்மறைவாணர்கள்வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழலவனடிநிலத் தடமன்றியாமே.

ஆ - (இலக்கதி.) - நமக்கெற்றைக்கும் ஸ்மல்த கல்யாண குணையுடையான அவன் திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ரமஹரமான ஹோக்யதையையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகஹேதுவான திருநாமங்களை யு முடையனுவனுடைய ப்ரமஹரமான திருவடிகளல்லது காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும். [சன்தண்துழாயின் என்று தொடங்கி] - செவ்வியையும் குளிர்ந்தியையுமுடைய திருத்துழாயினுடைய ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலையையும், குணசேஷத்தாலிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களை யுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யா லிகளையுடையராய் எம்பெருமானாக

நெடுநாள் இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம்-கேஸுவடு இத்யாதி. “நாடுகெவலு ரோநலுபடுநவரிவாவித: கிணையாநாலிடுகொடுவடுகேஸுவடுகேஸுநாஸநடு” இதி மஹாலாதே. “கேஸுவடு” என்றதுக்கு - ப்ராஸந்தகேஸுவத்திலே நோக்கு. கிரிதுழல் - சுருண்டகுழல். “கமலக்கண்கனிவாய்” என்றதுக்கு ப்ரக்ருதாநுகுணமாக லாவம்-சுஷுந்த்ரவிஷயங்களினுடைய இத்யாதி. “வழித்துணை” என்றதுக்கருணமாக “காளம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - ராஜாக்கள் போம்போது இத்யாதி. மேகநீர் - மார்க்கசோதகர். நீர்விடுகிறவர்களுமாம். மேகஸுப்தம். “இஹவெவநெ” என்கிறபூது நிஷ்பந்தமாகையாலே, அதையுட்கொண்டு வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகவென்றது. குளிர்வாசத்தை - குளிர்ந்தவாஸையை. ‘தாளதாமரை - அணி - தடம், தாளதாமரை - அணியவல் திருமோகூர்’ இத்யாரப்யாந்வய: (க)

† ராஜாக்கள் போம்போது என்னுமிடத்தில் ‘போம்போது’ என்பதே அடையவளந்தா னரும்பதத்துப் பாடம்.

கிய மாலைபையும், குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங் களையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரானுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யாதிகளை யுடையராய் எம்பெருமானுக் குங்கூட “ஆஸ்ரீதஸம்ஸ்க்ஷணமே பரமஹம்” என்று ஒதுவிக்கும்படியாக வேதார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் நிரந்தரமாக அதுவிக்கிற திருமோகூரிலே ஆஸ்ரீதருடைய குணபோஷகரூபணம் பண்ணாத திருவடிகளை யுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை பொழிய.

ப.—அந்தரம், கிரதிரயலோக்யவஹனாப் நிரந்தரானுவாம்பராமபூர்த் தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைபொழிய ஸர்வாவஸ்யையிலும் வேறொருமதிபு முடையோமல்லோ மென்கிறார்.

சன் - பூந்தாரையின்கிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாயின் - திருத்துழாயை யுடைத்தாய், அலங்கல் - அசையாதிற்கிற, அம் - அழகிய, கண்ணி - மாலைபையுடைய னைப், ஆபிரம்பேருடை - அதுவாவ்யமாய் அலங்கயாதான திருநாமங்களையுடைய, அம்மான் - கிருபாபிகரோஷியாய், நலங்கொள் - ஆந்ருஸம்ஸ்யாதி விலக்ஷண குணங்களை யுடையராய், நான்மறை - நாலுவேதங்களுக்கு, வாணர்கள் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ் - ரக்ஷகத்தவாகி குணாதுலவத்தாலேவாழுகிற, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே வர்த் திக்கிறவனைப், நலங்கழுவன் - ஆஸ்ரீததாரதர்யம்பாராதே நம்மைக்கிட்ட அழகிய வீரக்கழலையுடையவனுடைய, அடிசீழல் - பாதச்சாயையாகிற, தடமன்றி - தடாக மொழிய, யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாஜம்மத்திலும், கதி - மூத்தவ்யமாக, மற் றொன்று - வேறொன்றை, இலம் - உடையோமல்லோம். சன்துழாய் - இனிய துழாய் என்றுமாம். அலங்கல் - மாலையாய், கண்ணி - தாராய், தொடையாகவுமாம். அலங்கல் - அலங்காரமாகவுமாம்.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், லோக்யமான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவநவேறுத வான திருநாமங்களையுமுடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுகாலதத்தவமுள்ளதனை யும் புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜம்மத்துக் கன்றிக்கே, எல்லா ஜம்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப் பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [சன்தன்துழாய் இப்பாதி] - தாரை யும் குளிர்ந்தியையுமுடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாதின்றால் அடிமாறியிடம்போது வளைபமசைத்து வருகிறபடி என்னுதல், திருமேனியிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல், [ஆபிரம்பேருடை] - ஒப்பனைக்குத்தோற்று எத்துகைக்கு அலங்கயாதமான திருநாமங்களையுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்றிக்கே யொழிந் தாலும் எத்துகைக்கு ப்ராப்தமான விஷயம். [நலங்கொள் இப்பாதி] - “ஆந்ருஸம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்” என்று வேததாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய் வேடிநிர்வாஹ கரானவர்கள் நித்யாதுலவம்பண்ணுகிற தேசம். அத்தேசவாஸத்தாலே, “ஆஸ்ரீத ஸம்ஸ்க்ஷணமே பரமஹம்” என்று ஈஸ்வரனுக்கும் அதிலே கிட்டடகனாகவேண்டி யிருக்கும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆஸ்ரயிக்கச்சென்றாரை, “சுலோகிஸுரஜோஹவதஃ”, என்னுமவர்கள். [நலங்கழல்] - ஆஸ்ரீதருடைய குணபோஷகரூபணம் பண் னாத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரோமாஹராய், “வயுகாஸு” என்றாலும் “நத்யு ஜெயது” என்னுமவன். [அவனடிசீழல் தடமன்றியாமே] - அவனுடைய பாதச்சாயை

யாகிற பொய்கைபொழிய. [யாம் - இலங்கதி மற்றென்று எம்மைக்கும்] - அவன் தானே, “வயதுதாழ்” என்றாலும் புறம்பு புகலற்றிருக்கிறபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஹோமஹேதுவான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலதத்தவ முள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[இலங்கதிமற்றென்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் - மற்றென்று - இலங்கதி) - இவ்வார்த்தை ஒருஜம்மத்துக்கன்றியே, எல்லாஜம்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை. எல்லாக் காலத்துக்கும் இதுஒழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [ரான் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகியமாலே. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவேன்னுதல்; பின்னே போகாரின்றால் அடிமாறியிடும்போது வகையம் அசைந்துவருகிறபடியென்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல் [ஆயிரம்பேருடை] - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன் [அம்மான்] - வடிவமுகுண்குண அப்ராப்த ஸ்வரூபத் திலே ஏத்திற்றுகவேண்டாதே, “ஆழியங்கையம்மானே யேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந் தோழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்று ஏத்தாதநாளைக்கும் வயிறுபிடிக்கவேண்டும் படியான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - “ஆந்ருஸம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்” என்று வேடாதாப்யம் கைவந்திருக்காமவர்களாய், வேடத்துக்கு வ்யாஸபூம் செலுத்தவல்ல ரானவர்கள் நித்யவாஸப்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேஸவாஸத்தாலே, “ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமாரம்” என்று ஈஸ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டைகருகவேண்டும் தேசம் அவ்வூரிலே ஆஸ்ரயிக்கச் சென்றாரை, “ஆஸ்ரயி வு-ஹோலவது” (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்னுமவர்கள். [நலங்கழலவன்] - ஆஸ்ரிதருடைய குணதோஷநிபுணம்பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள்

இரண்டாம்பாட்டு —இலங்கதிஇத்யாதி. “ஈன் தண்டதூய” இத்யாரப்ய, “அம்மானடி கிழற்றடமன்றி - எம்மைக்கும் - மற்றென்று - இலங்கதி” என்றவற்றைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - ஹோமஹேது இத்யாதி.

“எம்மைக்கும்” என்றதுக்குலாவம் - இவ்வார்த்தை இத்யாதி. எம்மைக்கும் - எல்லா ஜம்மத்துக்கும். அனால் இவரின்னமும் ஒருஜம்முண்டாகச் சொல்லுகிறோவெனன - எல்லாக் காலத்துக்கும் இத்யாதி. “ஈன்” என்று - தாராய், பூவென்னுதல் பூவை, ஈன்கிற - ப்ரஸவியா நிற்கிற வென்னுதல் உத்தார்த்த த்வயத்தையும் வயத்க்ரமேணவிவரிக்கிறார் - பின்னே இத்யாதி. கீழில் பதத்தையுக்கட்டிலாவம் - தோளும் இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி “அம்மான்” என்றதுக்கு லாவம் - வடிவமுகு இத்யாதி. “ஆழியங்கையித்யாதி” பெரியதிருவந்தாதி என்பத்திரண்டாம பாட்டு; “தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” இத்யாதி. அயர்ந்து - மற்றது வாளா - வயாத்த மாக. நலம் - க்ருபை; கொள்கை - உடைத்தாகை; ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தை யுடையவர்களுநைற்படி. “நலங்கொள்” என்றவந்தரம் “நானமறைவாணர்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குலாவம் - ஆந்ருஸம்ஸ யமே இத்யாதி. நானமறைவாணர்கள் - நாலுவேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள். வாணர் - நிர்வாஹகர். வர்த்திக்கிறவென்னாதே, “வாழ்” என்றதுக்குலாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இந்த பத்ப்ரயோகத்துக்குலாவம் - அத்தேஸ இத்யாதி. “நலங்கொள் நானமறைவாணர்கள்” என்றதுக்கு லவலிதம் - அவ்வூரிலே இத்யாதி. “தவாஸகூபிபூஸவாஸாஸூலிபூஸஹோலவது” இதி யுத்தகாண்டே

ப்ரேமாந்தராம், “வயுதாழ்” (வத்யதாம்) என்றாலும், “நத்யஜெயம்” (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [அவனடிநீழல்தடமன்றியாமே] - அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது அவன். பாதச்சாயையாகிற போய்கையை யோழிய நாம் வேறொரு கதீயடையோ மல்லோம்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அன்றியாமோருபுகலிடம்இலம் என்றென்றலற்றி
நின்றநான் முகன் அரனோடு தேவர்கள்நாட
வேன்றுஇம்மூவுலகளித்துஉழல்வான்திருமோகூர்
நன்றுநாம்இனிநனுகுதும் நமதிடர்கேடவே.

ஆ.—(அன்றியாம்.) - ஆதலால், அர்த்திகல்பகமாயிருந்தவனைத் திருமோகூரிலேசென்று நம்முடைய க்லேஸமெல்லாம் போம்படி ஐஹிப்போம் என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றம்பாட்டில், ஸர்வலக்ஷணஸீலனான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நம்முடைய ஸமஸ்த ஃபுலங்களுக்கெத்சென்று ப்ராபிப்போம்; இது ஹிதம் என்கிறார்.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடம் உடையோமல்லோம் என்று திரந்தரமாகக் கூப்பிட்டுப் ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுஷமான தேவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷித்து அதுவே தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகூரை. [நன்று - நனுகுதும்] - நன்றாகக் கூடுவோம்.

ப.—அந்தரம், அபிஷேகத்தரக்ஷண ஸ்வலாவனவனுடைய திருமோகூரை, நமக்குத் துணை தேட்டமாய்படியான துஃபம் கெடுப்படி கட்டுவோமென்கிறார்.

அன்றி - உன்னையோழிய, யாம் - நாங்கள், ஒருபுகலிடம் - வேறொருபுகலிடம், இலம் - உடையோமல்லோம், என்று என்று அலற்றி - என்று தளர்த்தித்தோன்றும் படி பலகாலும் கூப்பிட்டு, தின்று - (ப்ரயோஜநலாபத்தளவும்) நின்று, நானமுகன் அரனோடு - ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடுகூட, தேவர்கள் - தேவஜாதிகள், நாட - தேடியாஸ்ரயிக்க, வென்று - விரோதிகளைவென்று, இம்மூவுலகு-இந்தஜகத்த்ரயத்தையும், அளித்து உழல்வான் - ரக்ஷிக்கையேயாத்ரையா யிருக்குமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, நாம் - நமது-நம்முடைய, இடர்கேட - (வழித்துணைதேட்டமான) மனோஃபுலம் தீரும்படி, இனி - (ரக்ஷகனுவன் ஸந்திஹிதனான) பின்பு, நன்று - அந்தப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, நனுகுதும் - கிட்டக்கடவோம்.

அஷ்டாதஸே. (நஅதி) திருவுகளுந்ருன்மையெதென்ன ஆஸ்ரிதருடைய இத்யாதி. “குணநோஷ சிருபணம்பண்ணாத” என்றத்தால் மலிதம் - அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி என்று ஏகார்த்தமாதல்; ‘ஆஸ்ரிதருடைய’ இத்யாதிவாக்யம் - ‘நலம்’ என்றத்தை * கழலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தமாய், “அவர்கள் தாங்கள்” இத்யாதிவாக்யம் - அவனுக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தந்தரபரமாதல். ‘நன் - தண்துழாயின்’ என்று தொடங்கி, ‘நலங்கழலவ னடிநீழல்தடமன்றியாம் - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - கதி - இலம்’ இத்யவ்யயி. “அவன்” என்றது, கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (உ)

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம் முடைய ஸகலஃவங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - “வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமறியோமல்லோம்” என்றாய்த்து ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை. அந்நயப்ரயோஜநர் ‘சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர்களாய்த்து இவன்முகம் காட்டுகைக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜநம் பெற்றாலல்லது மீளமாட்டாதே நின்று, ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே தேவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இரதஸைலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேஸம். [இனி - நாம் - நன்று - நனுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனுனபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கூடுவோம். ஸ்ரீமதுரையை காலயவநஜராஸந் யாதிகள் கிட்டிஹற்போலன்றியே, ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டிஹற்போலுமன்றியே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதிடர் கெடவே] - வழித்துணை தேடி க்லேஸிக்கிற நம்முடைய ஃவங்கெட.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனுவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலதுக்கமும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போ மென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அந்நயப்ரயோஜநருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லுவர்களாய்த்து அவன்முகங்காட்டுகைக்காக. “தேவரையோழிய நாங்கள் ஒருபுகலிடையோ மல்லோம்” என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - அந்நயப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுக்குமளவும் நின்று. [நான்முகன்இத்யாதி] - சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியடைய ஆஸ்ரயிக்க. [வென்றுஇத்யாதி] - அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு லிஷயமான இத்தரையோக்யத்தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்வன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. [நன்றுநாமினிநனுகுதும்] [இனி - நாம் - நன்று - நனுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனுனபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்டுவோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவநஜராஸந்தாதிகள் கிட்டிஹற்போலேயன்றிக்கே, “நீண்கர்ணீளோரிவைத்தருளாய்” என்று ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டிஹற்போலுமன்றிக்கே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதிடர்கெடவே] - “ஆவாராந்துணை” என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேஸம்கெட.

(உ)

மூன்றும்பாட்டு.—அன்றி யாம் இத்யாதி. உத்தாராத்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகனுவன் இத்யாதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரானவர்கள் “அன்றியாம் ஒருபுகல்” எனபானென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் இத்யாதி. ஸப்தாததம் - தேவரை இத்யாதி. நாடுகை - தேடுகையாய், மநஸலாலேயாஸ்ரயிக்கை. “வேனறு, இமமூவுலகு” என்று பதச்சேதம். “நன்று” என்றவிசேஷணத்தக்குவாவம் - ஸ்ரீமதுரையிலே இத்யாதி. “நீண்கர்” இத்யாதிக்கு - லங்கையை ஐஹிப்பிக்க வேணுமென்ற்த்தம். திருவிருத்தம், “பேணலயிலலாவாகக்” இத்யாதி. “அன்றியாம்” இத்யாரப்ய, “திருமோகூரை - இனி - நாம் - நமதிடர்கெட - நன்று - நனுகுதும்” இத்யங்கய.

(ங)

நான்காம் பாட்டு.

இடர்கேட எம்மைப்போந்தளியாய் என்றென்றேத்திச்
கடர்கோள்சோதியைத் தேவரும்முனிவருந்தோடரப்
படர்கோள்பாம்பணைப் பள்ளிகோள்வாந்திருமோகூர்
இடர்கேட அடிபரவுதுந்தோண்டிர்! வம்மினே.

ஆ.—(இடர்கேட.) - ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைப் பார்த்திக்கைக்கு
எளியனாகக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே புகுந்தருளின அவன், அப்படியே நமக்கும்
நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனாய்க்கொண்டு திருமோகூரிலே
புகுந்தருளினான்: அவன் திருவடிகளையே ஸுஜிப்போம்: வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த ஃபுலங்களும்போக திருமோ
கூரில் எம்பெருமானே ஆஸ்ரயிப்போம், வாருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை
அழைக்கிறார்.

[இடரென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை, தேவர்
களும், முனிவர்களும், எங்களுடைய ஸமஸ்த ஃபுலங்களும் போம்படிபோந்து, ரக்ஷித்
தருளாய் என்று பலகாலும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி, தன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வளரா
கின்றன திருவநந்தாமுவான்மேலே பள்ளிகோள்ருமவன் அப்படியே நமக்கு ஸுலஹ
னாகக்காக கின்றருளின திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஜடதரக்ஷணர்த்தமாக அநந்தஸாயிபானவனுடைய திரு
வடிகளை யாஸ்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று, ருசியையுடையரான லாமவதரை யழைத்
தருளுகிறார்.

‘இடர்கேட - விரோயிகளால் வந்த துக்கம் தீரும்படி, போந்து - எழுந்தரு
ளிப்போந்து, எம்மை - எங்களை, அளியாய் - ரக்ஷிக்கவேணும்,’ என்றென்று - என்று
பலகாலும் தளர்த்திதோன்ற, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, (அத்தாலே), கடர்கோள் - பேரோ
ளியையுடைத்தான, சோதியை - தேஜோமயமாயுள்ள திருமேனியை, தேவரும் - ஈஸ்
வராலிமாகளான தேவர்களும், முனிவரும் - (ஐஸ்வர்யார்த்திகளாய் தபஸ்ஸுபண்ணு
கிற) ருஷிகளும், தொடர - அதுவர்த்தித்து ஆஸ்ரயிக்கைக்காக, படர்கோள் - ஸ்வஸ்பர்
ஸத்தாலே கிரிவையுடைத்தாய், பாம்புஅணை - ஜாதிப்ரயுத்தமான மென்மை குளிர்ந்தி
நாற்றத்தையுடைய திருவரவணையிலே, பள்ளிகோள்வான் - பள்ளிகோண்டருளுகிறவ
னுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, இடர் - (நம்முடைய)† அஸம்ஹஃபுலம், கேட -
போம்படியாக, தொண்டிர் - ஆஸ்ரயணருசியை யுடையீர்களான ரீங்கள், அடி - அவன்
திருவடிகளை, பரவுதும் - ஸ்துதிப்போம்; வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த ஃபுலங்களும்போக, திருமோ
கூரிலேவந்து ஸுலஹினாய்ச்சிறவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்
ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடர்கேட இத்யாதி] - “எம்மை-இடர்கேட போந்தளியாய்” என்றபுத்து
ஈஸ்வராலிமாகளுக்கும் சாபாதுக்ரஹ ஸமர்த்திக்கும் வர்த்தை. வேடிபஹாராதி

† அஸம்ஹஃபுலம் - ஸஹாயஸம்ஹஃபுலம் என்பர்.

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்ததேவங்களும்கேட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலஹனாய் நிற்கிறவனை யாஸ்ரயிக்கவாருங்கோளென்று புரிவைண்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

[இடர்கேடவித்யாதி] - “எம்மை-இடர்கேட - போந்தளியாய்” என்றுய்த்து ஈஸ்வராவிரிமாநிகளுக்கும், சாபாங்குரஹஸமாத்தார்க்கும் வார்த்தை. * வேதாபஹாராதி ஷ்ரீவங்கர் போக.[எம்மை]-முன்பு “*ஈஸ்வரோஹம்*” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருந்த வர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே “*வனஹிவசுஸாரீராணி*” (ஏஹிபஸ்யசாரீராணி) என்னுமாபோலே தங்கள் வேறுமையை முன்னிமேத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவ தரித்து ரகசிக்கவேணும் என்பார்கள். முன்பெல்லாம் உபேகசித்திருந்தவர்கள், ஒன்று

நாலாம்பாட்டு:—இடர்கோடே இத்தாதி. “இடர்கோடேவடிபரவதும் தொண்டர்வம்மின்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீழ்நடைய இத்தாதி.

“தேவரும் முனிவரும்” என்றத்தையும் கடாஷித்து, “இடர்கெட எம்மைப்போர் தளியாய்” என்றதுக்கு, ஈடுபாடுதோற்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எம்மை இத்தயாதி. “இடர்கெட” என்றதுக்கர்த்தம் - வேதாபலஸார இதயாதி. “எம்மை” என்றதுக்கு ஹார்த்தவாவம் - முன்புஈஸ்வரோஹம் இத்தயாதி. “வனஹவஸ்யஸரீராணிபுநீநாஹவாவிதாதநாடூஹதாநாஸாஸுபெவெவெபூரெவெபூஹதிநாஹவஹயாவமெ” இத்தயாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஹீநோ மஹர்ஷயஃ. (சு - ௧௬) முன்பு இவனைக்கொண்டு ஒரு கார்யமில்லையென்றிருந்தவர்கள், ஆபத்துவந்தவாறே, இவன்பக்கலிலே தங்கள் தைந்யந்தோற்றவந்துஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாசத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பெல்லாம் இத்தயாதி. படிதாபு. பாநீ - தலையாரிகள். வடிம்பிட்டு - கிரீப்பந்தித்து. “பன்ஸிகொன்வான்” என்றத்தைப்பற்ற - நீ

கேட்டவாறே படிக்காப்பாரைப் பிடிக்குமாபோலே, நாங்கள் ஆபந்தராய்வர கீ கிடக்கிறதென்? என்பார்கள். [என்றேன்றேத்தி - தொடர்] - தங்கள் ஆபந்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வழிப்பிட்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள்சோதியை] - “ஆபந்தாலத்திலேயாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!” என்று உஜ்ஜ்வலனுயிருக்கும்வன யென்னுதல். விலக்ஷணமான அழகையுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானவனைக்கிடர் ஈஃவ நிவர்த்தகனாக நினைத்தென்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர்] - தேவர்களும், ருஷிகளும். “ஓஃஸ்வரோஹம்” (ஈஸ்வரோஹம்; என்றிருப்பாரும், ஐஸ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும் [படர்கொள்பாம்பிணப் பள்ளிகொள்வான்] - அந்யப்ரயோஜனரையடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடர், ப்ரயோஜனந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக சுதிராப்யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கொள்பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே வளரானின்றள்ள திருவந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான்] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே ஸ்வஜ்ஞானவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்தரக்கு இடங்கொடுக்கும்படி பண்ணவல்லனயித்துத் திருவந்தாழ்வான். [திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலலனாற்போலே நமக்கும் ஸுலலனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான் [இடர்கேட அடிபரவதும்] - அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகல உஃசுவங்களும் கேடும்படியாஸ்ரயிப்போம். [தொண்டர் வம்மினே] - நம்மோடு ஸேவாத்திகளா யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தொண்டர்! வம்மின் நம்குடரோளியோருதனிமுதல்வன்
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்
எண்திசையும்சன்கரும்போடு பெருஞ்செந்நெல்விளையக்
கோண்டகோயிலைவலஞ்சேய்து இங்கு ஆடுதம்கூத்தே.

கிடக்கிறது என்றது. தேட்டா-தேட்டா-ருகைக்காக. சுடர்கொள்சோதியை - மிக்க வொளியையுடையதாய் தேஜோமயமான வடிவையுடையவனைமென்று ஸுப்தர்த்தம். “சுடர்கொள்சோதியை” என்றதுக்கு உபாயபரமாகவும் உபேயபரமாகவும் அர்த்தச்சுவம் - ஆபந்தாலத்திலே இத்தயாதிவ்யத்வம். “முனிவர்” என்றதுக்கு - ஸாபாதுக்ரஹஸமர்த்தரென்று கீழே யருளிச்செய்து, இங்கே ஐஸ்வர்யபரரென்று அர்த்தர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஐஸ்வர்யார்த்தமாக யத்நம் பண்ணுவாரும் என்று. திருவந்தாழ்வான் சேர்த்தி சொன்னதுக்கு ஹம் - அந்யப்ரயோஜனரையடிமை. “படர்கொள்” - படர்த்தியை - விஸ்தாரத்தை, உடைய. “படர்கொள் பாம்பு - பள்ளிகொள்வான்” என்கையாலே - அந்நோய் ஸ்பர்ஸத்தால்வந்த வித்ருதியைச் சொல்லுகிறது. ‘நின்றருளினான்’ என்றது - கூட்டிக்கொள்வது. ஸகலதுக்கங்களும் - வறித்துணியில்லையென்கிற துக்கமென்றபடி. தொண்டர் - ஹம்வத் விஷயசபலரே! ‘சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும் முனிவரும் - இடர்கேட - எம்மைப்போந்தளியா மென்றென்றேத்தி - தொடர், படர்கொள் பாம்பிணப்பள்ளி கொள்வானானவன் திருமோகூரிலே நின்றான், அவனடியை - இடர்கேட பரவதும்; தொண்டர் வம்மின்’ இத்யந்தவ்யம். (ச)

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஜமத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அப்ராக்ருதமான அழகையுடையனுமாய், மஹாஸவியாலே யபஹ்ருதமான த்ராலோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளிபிருக்கையாலே அதிஸ்ஸாக்யமான திருமோகரை யாப்ராயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ - அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகரை ஆப்ராயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

[நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஜமத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் அப்ராக்ருதமான அழகையுடையவனுமாய் மஹாஸவியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்திலே மூன்றுலோகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய ஸ்லாக்யமான திருமோகர் எட்டுத்திக்கும் ஈன்ற கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்கரஹித்தகோயில்.

ப.—அந்தரம், அஸோஷஜந ஸம்ஸ்ரீலஷ ஸ்வலாவனா த்ரிவிக்கரமன் வர்த்திக்கிற திருமோகரில் கோயிலே யதுவசித்து ப்ரீதராவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

நம் - நமக்கு அதுலாவ்யமாய், சுடர் - சிவயிகளுஜ்ஜவல்யத்தை யுடைத்தான, ஒளி - தேஜோமய லிவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், ஒருதனிமுதல்வன் - ஜமத்துக்கு நிமித்தோபாதான ஸஹகாரிருபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அண்டம் - ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு அகவாயிலுண்டான, முவுலகு-ஜமத்தரயத்தையும், அளந்தவன்-அளந்துகொண்டவன், அணி-அழகிய, திருமோகர்-திருமோகரிலே, எண்திசையும்-பார்த்ததிக்குக்கள்தோறும், ஈன் - இனிய, கரும்பொடு - கரும்போடேகூட, பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெலானது, விளைய-விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிக்கரஹித்த, கோயிலே-, இங்கு - இந்தபூமியிலே, வலஞ்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி, கூத்தாடுதும்-ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவோம்: தொண்டர் - ஆசையுடைய ரீங்கள், வம்மின் - வாருங்கோள் !

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகரை ஆப்ராயித்து அதுவசிக்க வாருங்கோள் ! என்கிறார்.

[தொண்டர் வம்மின்] - ஊவத்விஷயத்தில் சபலராஜர் வாருங்கோள். [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - சிவயிகதேஜோருபியாய் த்ரவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' - என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஜநகனா தன்னோட்டை ப்ராப்தியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்னுதல். [அண்டம் முவுலகளந்தவன் - அணிதிருமோகர்] - அவன்தனக்கு ஆலாணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆலாணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்தித்திலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்கரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல் செய்தாற்போலே இருக்கும் செந்நெல்: "அவன் ஸந்நிதியிலே ஊரும், "சுகாமஹிநொவ்யக்ஷாஃ" என்கிறபடியேயாய்த்துஎன்கை. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணஹிப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே]-வந்யம்இது, வடிவழகு அது: - ஆனபின்பு, ஆடாதே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், "சுகஹிணேஹிணே" என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம்.

சுடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் எழுந்தருளிகின்ற திருமோகூரை யாஸ்ரயித்து அநுலவிக்கவாருங்கோளேன்கிறார்.

[தோண்டர்வம்மின்] - ஹமவத்விஷயத்தில்சபலராயிருப்பார் வாருங்கோள். [நம்சுடரோளியோருதனிமுதல்வன்] - நிரவஸிகதேஜோருபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேபானவன். 'நம்' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜநகனா தன்னோட்டைப்பராப்தியையும் நமக்கறிவித்தவனென்னுதல். [அண்டம் முவுலகளந்தவன்] - அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாஸலியாலே யபஹ்ரு தமான அண்டோதரத்தில் முன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவினேகயன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமானஜாதத்தை ப்ரவஸரபஹரித்தால் எல்லை நடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை. [அணிதிருமோகூர்]-அவன்தனக்குஆஹரணமான தேசமென்னுதல், ஸம்ஸாரத்துக்குஆஹரணமான தேசமென்னுதல். [என்திசையும் இயாதி]-எட்டுத்திக்கிலுள்ளுந் கரும்போடே பெருஞ்சேந்நெல் விளையும்படி. [கொண்ட கோயில்] - திருவுள்ளத்தாலே பரிக்கரணித்த கோயில். கரும்புக்கு நிறல்செய்தாற்போலே யிருக்கும் சேந்நெல். அவன்ஸந்நிதியாலே ஊரும் "சுகாமஹலிநொவ்யக்ஷாஃ" (அகால பலிநோவ்ருக்ஷாஃ) என்கிறபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணத்தினைப்பண்ணி. [இங்குஆடுதும்கூத்தே]-அங்குப்போனல் "சஹஜஹஜஹஜஹஜஹஜஹஜஹ" (அஹமந்ந மஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம். (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லகரர்கள்கூற்றம்
ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்இன்பன்
வாய்த்ததண்பணவளவயல்குழ்திருமோகூர்
ஆத்தன்தாமரையடியன்றி மற்றிலம்அரணே.

அஞ்சாம்பாட்டு —தோண்டர் இயாதி. "கொண்டகோயிலே வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்த" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இயாதி.

ஸுநதரனென்றும்காரணஹுதனென்றும்ப்ரமாணப்ரஸித்தனென்கை; "மீலதொயடி ரபுஸா" "ஸுநெவஸொரேஜிபிசுருவீசு" இயாதி. அண்டத்தில் முவுலகு என்று விசேஷித்ததுக்குஹவம் - அண்டத்துக்கு இயாதி "அளந்த" என்றத்தால் ஹலிதம்-ஸ்ருஷ்டித்து இயாதி. ஸாமான்யேக "அணி" என்றதுக்குஅர்த்தத்தவயம் - அவன்தனக்கு இயாதிவாக்யத்தவயம். பெருமைக்கு ஹவம் - கரும்புக்கு இயாதி. இத்தால் ஹவம்-அவன் ஸந்நியாலே இயாதி. "சுகாமஹலிநொவ்யக்ஷாஸுநெவ்யாவிஸ்யஸு வாஃ | ஹவஹாஸாமெபஹவஹபொ யுஹவ்யகிமஹுதஃ" இதி ப்ரதிப்ரயானே பரத்வாஜம்ப்ரதி ராமஃ. (கஉஎ-சக) "இங்கு" என்றதுக்குஹவம்-அங்குப்போனல் இயாதி. கூத்த - களிப்பின்கார்யமாகையாலே, காரணேகார்யோபசாரம். 'நம்சுடரோளி' என்று தொடங்கி, 'முவுலகளந்தவன் - எண்டிசையும்' என்று தொடங்கி, விளையும்படிகொண்ட கோயிலான - அணிதிருமோகூரை - வலஞ்செய்து, இங்கு - கூத்த - ஆடும் - தொண்டர்வம்மின்' இய்வவயஃ. (இ)

ஆ.—(கூத்தன்) - கோபாலனாய், மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், மிறக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்றாப்ராயிச்சிறநமக்கும் ஒக்கனியனாய், மிகவுமழகிதான நீர்நிலங்களை யுடைய அளவிதான வயல் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே பரமார்த்தனயெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறுநமக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

ஓ—ஆறும்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமார்த்தமனுவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரணில்லை என்கிறார்.

[கூத்தன் என்றுதொடங்கி] - கோபாலனாய், மனோஹாரியான சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், மிறக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்று ஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த தண்பனை வளவயல்கூழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான நீர்நிலங்களை யுடைய அளவிதான வயல்கூழ்ந்த திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஹோக்தாக்களுக்கு அநுபவப்ரீதனாய் ஆப்தனான அவன் திருவடிகளொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமாகவுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

கூத்தன் - வல்லாராடினாம்போலே ஓர்ஸரீயுடையாய், கோவலன் - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைப் பிண்டென்று ரக்ஷிக்குமவனாய், குதற்று - பீடகரான குதற்றுதலையுடையராய், வல் - ப்ரஸலரான, அசுரர்கள் - கேஸரிதேவகப்ப்ரபுத்திகளான அஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவாய், ஏத்தும் - அநந்யப்ரயோஜநராயேத்துகிற, நங்கட்கும் - (அநலிமாநரான)நமக்கும், அமரர்க்கும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனிவர்க்கும் - இன்பன் - ஆநந்தகனாய், வாய்த்த - ஸம்ருத்தமாய், தண் - குளிர்த்த, பனை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - ஓர்ஸரீயமானவயலாய், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, ஆத்தன் - (ஆஸ்ரயிதர்க்கு) விஸ்வஸித்துப்பற்றலாம்படி நிற்கிற ஆப்ததமனுடைய, தாமரை அடிஅன்றி - நிரகிஸயஹோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளையொழிய, மற்று அரணில்லம் - வேறொருரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமார்த்தமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரணில்லை என்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்படுக்கால் வல்லாராடினாம்போலே இருக்கை. “வாசுதேவாதரிமலதி” - வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போமிடத்து நடையழகுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. “ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே” என்னக் கடவதிறே: இவன் திருக்குழல்வாப்பைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத்தவிர்த்தார்கள், இவன் நடைகண்டு ஆடல்தவிர்த்தார்கள். [கோவலன்] - ஆஸ்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழ்வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குவான். பிசாசுத்துக்கு மோக்ஷப்ரஹ்மாய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆஸ்ரயித் சிமமையாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரஸலரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்தல். இன்று ஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுத்தத்தமாரும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாஸ்ரயிதர்க்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களும் அளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமவஸ்யு. தான் தனக்கில்லாத மரணஸையத்திலே, “கஹம்

வ்யாக்யாத்மயாதி” என்னும் பரமபத்தமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்க லிலே ந்யஸ்தஹரனும்படியான ஆபத்தமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில்லோக்யதை. [மற்றிலம் அரணை]-வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடைமீய்மல்லோம். ஷோக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனாகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

௨. சுரு. - ஆறும்பாட்டு. திருமோகூர்லே நின்றருளின பரமபத்தமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷகயில்லையென்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்படுக்கால் வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கை. “சுரு. சுரு. ப்ரயயளராதி” (அகரத்திப்ரயயேளராமே) என்கிறபடியே நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது - கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. “ஆடல்பாடலவைமறந்நாதாமே” என்னக்கடவதிறே - அவன்திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்தார்சன்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிர்தார்கள். [கோவலன்] - தன்னைத் தாழவிட்டு ஆசிரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசதுக்கு மோகூபரரூய வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்குக்களைப்பண்ணுகிறபராய், பெருமடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு மிருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமீத்யாதி] - இன்றுஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்” என்கிற நீத்யாஸ்ரீதர்க்கும்ஒக்க இறியினவன். [வாய்த்தித்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்கனையும் அளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூர்லே நின்றருளின பரமவந்ரூப. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் “வ்யாக்யாத்மயாதி” (அஹம்ஸ்மராமிதபக்தம்நயாமி) என்னும் பரமபத்தமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹரனும்படியான ஆபத்தமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்துத் திருவடிகளில் ஷோக்யதை. [மற்றிலம் அரணை]- வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். ஷோக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி புறம்புபுகலில்லையென்கை. (சு)

ஆறும்பாட்டு. - கூத்தன் இத்தாதி. “திருமோகூரத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றில மரன்” என்றதைக் கடாசுத்தவதாரிகை - திருமோகூர்லே இத்தாதி.

கூத்தனாகிறவனையன்றோ கூத்தனென்பது? இவன் அப்படி கூத்தனாகிறானோ? என்ன - நடக்க இத்தாதி. அப்படியிருக்குமோவென்ன - சுரு. சுரு. இத்தாதி. “புருஷேஷ்யயள” என்ற பதத்திலே நோக்கு. “சுரு. சுரு. ப்ரயயளராதி” (அஹம்ஸ்மராமிதபக்தம்நயாமி) இத்தாரண்யகாண்டே (சுரு. சுரு. நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி-நடையழகுக்கு சக்ரவர்த்திவந்தானென்று யிருதுபிடிக்கலாம்படியென்றபடி. இத்தால் மல்தம் - அவன் முன்னே இத்தாதி. “வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கும்” என்றதுக்கு. பரமனாதம் - ஆடல் இத்தாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கத்தம் - அவன் இத்தாதி. “கோவலன்” என்றதுக்கு ஹவம் - தன்னை இத்தாதி. வழித்துணையாகப் பற்றுவிடத்திலே க்ருஷணப்ரஸங்கமேதுக்கென்ன - பிசாசத்துக்கு இத்தாதி. பிசாசத்துக்கு - கண்டாக்ரணனுக்கு. குதற்று - குதறுதலையுடையராய். குதறில் குதறுதலாய், நெறிதவித்தல்; அதாவது - உன்மார்க்க வர்த்திதம். தன் - குளிர்ந்த. வளவயல் - ஈர்ஸரீயமானவயல். இத்தால் ஹவம் - தான்தனக்கு இத்தாதி. விரணம் - தன்னையஞ்சின இத்தாதி. “தாமரையடி” என்றதுக்கு ஹவம் - அநாப்தன் இத்தாதி. இத்தால் மல்தம் - ஷோக்யதை இத்தாதி. காமேனாவயி.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றிலம்அரண்வான்பேரும்பாழ்தனிமுதலாச்
சுற்றும்நீர்படைத்துஅதன்வழித்தோல்முனிமுதலா
முற்றுந்தேவரோடேலகுசெய்வான்திருமோகூர்
சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய நம்துயர்கேமேகடிதே.

ஆ.—(மற்றிலம்அரண்.)-பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப்படைத்து அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகங்களையும் உண்டாக்குகையாலே, நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமோகூரைச்சுற்றி நாம் உலஞ்செய்ய, அப்போதே நம்முடைய ஸமஸ்தஃஸ்யங்களும் கெடும் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வகாரணமாகையாலே நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியானவனுடைய திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே நம்முடைய ஸமஸ்தஃஸ்யங்களும் அப்போதே கெடும் என்கிறார்.

[மற்றிலம் அரண்] - வேறுஅரணை யுடையோமல்லோம். [வானென்று தொடங்கி] - பரிச்சேதிகக வொண்ணாதபடி பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப் படைத்து, அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகத்தையும் உண்டாக்கினவனுடைய திருமோகூரை.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜதஸ்ரஷ்டாவான ஸர்கேஸ்ரவரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரைப்பற்றி அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ண, நம்முடையஃஸ்யம் சடக்கெனப் போம் என்கிறார்.

தனி - ("சுஜாடுகோழ") என்கிறபடியேஉத்பதத்தபாதிதளில்லாத) வைஸ்க்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், (நாநாவித ட்கார்யங்களுக்குத் தான் ஏககாரணமாய்), வான - (ஸமஸ்தகார்யங்களும் ஸ்வைகதேசத்திலையாடபடி) நிரதிஸயமஹத்தையையுடைத்தாய், பெரு - அஸேஷகார்யத்தையும் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யஹிதையான, பாழ்முதலா - ப்ரக்ருதிமுதலாகக்கொண்டு, சுற்றும் - என்குமொக்க வ்யாபதமான, நீர் - காரணஜலத்தை, டடைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அதன்வழி - அந்தவழியாலே, தொல் - (அண்டத்துள் வாயிலே ஸ்ருஜ்யஜததுக்கு முற்பாடனாகையாலே) பழையனாய், முனிமுதலா - ஸ்ருஷ்டிப்ரகார மநஸிலான ப்ரஹ்மாமுதலாக, முற்றும் தேவரோடு - ஸமஸ்ததேவதைகளோடுகூடின, முற்றும்உலகு - ஸகலலோகங்களையும், செய்வான் - பண்ணுமவனுடைய, திருமோகூர்-திருமோகூரை, சுற்றி வலம் நாம் செய்ய - ப்ரதக்ஷிணம்முதலான அநுகூலவ்ருத்திகளை (ஜோமருபேண)நாம் பண்ண, நம் - நம்முடைய, துயர் - தனியையால்வந்த ஃஸ்யம், கடிது - சடக்கென, கெடும் - போய்; (ஆதலால்), மற்றுஅரண்இலம் - மற்றுரக்ஷகமுடையோ மல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே நம்முடைய ஃஸ்யங்கள் அப்

† கைங்க்யங்களுக்கு என்று காணப்படுகிற பாடம் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை.

போதே போம் என்கிறார். [மற்றிலம் அரண்] - இவனையொழிய வேறுபாடுகளில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழிந்தாலும் அழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்மாய், ஹோமமோஷங்களை விளைப்பதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தோடக்கமாக. [சுற்றுநீர் படைத்து] - “சுவவனவலஸஜ-பாடின” என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தோல் முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாதிக்களைப்பற்றப் பழையனும் மநஸீலனான சதுர்முஷன் தொடக்கமாக. [முற்றும் தேவரோடு உலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலன் செய்ய] - நாம் சென்று விடாதே ப்ரதக்ஷிணாதிக்களைப்பண்ண. [நம்துயர் கெடும்கடிதே] - “வழித்துணையிலை” என்று நாம்படுகிற ஈ-உயங்கள் சடக்கெனப்போம். “சுயலொலயம்மதொலவதி” என்னக்கடவதிதே. ஆனபின்பு, மற்றிலம் அரண்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடையரக்ஷணம் தனக்குஅவர்ஜநீயமான உத்பாத கன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாஸ்ரயிக்கவே, நம்முடையதுகங்கள் அப்போதேபோ மென்கிறார்.

[மற்றிலம்அரண்] - வேறொர்அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரக்ஷக னாகவல்லனோவென்னில்; இதுவன்றோ அவன்படியென்கிறது, மேல். [வான்இத்யாதி] - இவ்வருகுண்டான காயவர்க்கமடங்கலும்அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலேவல்தாய், அபரிச்சிந்மாய், ஹோமமோஷங்களை விளைப்பதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொ டக்கமாக [சுற்றுநீர்படைத்து] - “சுவவனவலஸஜ-பாடின” (அபவஸஸர்ஜாதேள) என்கிறபடியே ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தோல்முனிமுதலா] - அவ் வழியாலே, தேவாதிக்களைப்பற்றப் பழையனும் மநஸீலனான சதுர்முஷன் தொடக்கமாக. [முற்றந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றிநாம்வலம்செய்ய] - நாம்சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணாதிக்களைப்பண்ண. [நம்துயர்கெடும்கடிதே] - “வழித் துணையிலை” என்று நாம் படுகிறதுக்கம் சடக்கெனப்போம் “சுயலொலயம்மதொ லவதி”(அதலோபயம்கதோபவதி) என்னக்கடவதிதே; ஆனபின்பு, மற்றிலம்அரண்.(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றிலம் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தைக் கடைசிக்கத்தவந்தாரை - நம்மு டைய இத்யாதி.

“வான்” என்று - உல்தாய், நீத்யமாயென்றபடி. அபரிச்சிந்மாய் என்றது - “கூநஜ் ஷுநதஷுநாஃ” என்றத்தைப்பற்ற. நீத்யமான மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாகது - தமோக்ஷராஷ். அத்தரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். “சுவவனவலஸஜ-பா டினதாலுலீயபூரிவாஸுஜஸி | ததணஸிவலெஹிஸஹஸாஸஸிபூஸி” இது மதஸம்ருதேள (க-அ). அதன்வழி - அவ்வழியாலே. “அதன்வழி” என்று - ஊதஸ்ருஷ்டி, பஞ்சிகாணம், அண்டஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தோன்மை - பழமை. “முற் றும்” என்றது - * தேவர்க்கும் * உலகுக்கும் விசேஷணம். சுற்றி - விடாதே. அவனையாஸ்ர யத்தால் ஈ-உயம் போமோவென்ன - அதலோபயம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. யாதொருபோது ப்ரஹ்மய யாதத்தை யடைகிறான், அநந்தம் அஹங்கதனான என்று ஸ்ருதிக்கீர்த்தம். ப்ரதிஷ்ட ட்டா - யீ யாதம். ‘வான்பெரும் பாழ்’ என்றுதொடங்கி, ‘உலகுசெய்வானுடைய திருமோகூரை- நாம் - சுற்றி - உலஞ்செய்ய - கடிது - நம்துயர்கெடும்; ஆனையாலே, அரண் - மற்றிலம்’ இத் தயங்கியது. (எ)

Abstract

ஆ.— (துயர்க்கெடும்) - பரமப்ராப்ய லுத்தன அலனுக்குங்கூட லோக்ய மான திருமோகலே நமக்குப் பராப்யம்; ஆதலால், ப்ரதிகூலரெல்லாரும் ஁வஸாறா நிம஁ நராப்டி தயரதன்஁பற்ற ஸமஸ்தகல்பாணகுண விகிஷ்டமான மாதகமணித்தடத் துனைத் திருமோகூரிலே ஈண்ட ஁சென்று ஁஁ஜியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—ஆந்தராம், உங்களுடைய ஸ்கால்களையும் தீரும்படி ஸீலித் தளமான தச்சா தாத்தம்மஜதடாகத்தைக் கிட்டி யது உவியுங்கோள் என்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே தினந்தொள்ளி ஆண்பிள்ளையான ஆரயாதம்மாளை ஆரயாதிக்க நம்முடைய ஈழவடுமலலாம்போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்படிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்க ஈஃவமானது சடக்கெனத் தானே போம். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர் தொழுமின்] - “வழித்துணையிலி” என்று க்ஸேஸப்படுகிற நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர்

கொள் இத்யாதி] - உயர்ந்த சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். ஒளி - ஸமுதாயஸோலை. சோலைமைக் கண்டால் வடிவை ஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் வடிவில் ஸ்ரமஹரதைய நினைக்கலாயிருக்கும். [பெயர்கள் ஆயிரமுடைய] - ஈஸ்வரனுக்கு ரக்ஷணத்தாலே ஆயிரம் திருநாமம் உண்டாயிருக்குமாபோலே, இவர்களும் வ்யாக்யதவத்தாலே அநேகம் பெயரையுடையாயிருப்பார்கள். “யஜ்ஞஸூத்ரு, ப்ரஹ்மஸூத்ரு” என்றிறே பெயர்கள். [வல்லரக்கர் புக்கழந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழந்தும்படி, சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை - அடைந்துவந்து-அடியவர் தொழமின். “வயிதரூஉரூவாவீவாரிவசுவபுஷோமூ” என்கிறபடியே அது கூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுசுஸுவாதாஸூவெவதநுஸு” என்கிறபடியே உகவாதர்க்கு நாஸகமாயிறேயிருப்பது. “ஸிபாகுஸூஸூநுஜூதொமூவொகாநநுதரோ” என்று பசுவியப் போகவிட்டாரிறே.

எடு.—எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

[துயர்க்கெடும்படிது] - நாம் அபேகழிமாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர்தொழமின்] - “வழித்துணையிலே” என்று க்லேஸப்படுகிற நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] - உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். †(ஒளி - ஸமுதாயஸோலை) சோலைமைக்கண்டால் அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ஸ்ரமஹரதக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். * வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய] - ஈஸ்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; “யஜ்ஞஸூத்ரு, ப்ரஹ்மஸூத்ரு” என்றிற்போலேயிறே இவர்கள் பெயர். [வல்லரக்கர் புக்கழந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழந்தும்படி [தமரதன் இத்யாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழமின். “வயிதரூஉரூவாவீ வாரிவதவபுஷோமூ” (பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்) என்கிறபடியே அங்கூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுசுஸுவாதாஸூவெவதநுஸு” (காகுத்ஸத்தபாதால

எட்டம்பாட்டு.—துயர் இத்யாதி “திருமோகூர் - தயரதன்பெற்ற மாதக மணித் தடத்தை - வந்தடியவர்தொழமின்: துயர்க்கெடும் படிது” என்றவற்றைக்கடாகழித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

“படிது - துயர்க்கெடும்” என்றதுக்காதம் - நாம் இத்யாதி உயர்த்தையையுடைய சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஒளியையுடையதான திருமோகூரென்று ஸப்தர்த்தம் ஒளி - ஸமுதாயஸோலை. “மாதகமணித்தடம்” என்றத்தைக் கடாகழித்து இதுசொன்னதுக்கு லாவம் - சோலையை இத்யாதிகாத்தவ்யம். அப்படியிருக்குமோவென்ன - வாசத்தடம் இத்யாதி “ஷெவொநாஸிஸஹஸ வானு” என்று - ஆயிரம்பெருள்ளதுவனுக்கன்றோவென்ன - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. அந்தப்பேர்களுதென்ன - யஜ்ஞஸூத்ரு இத்யாதி. இவனைத் தடாகமாக ரூபித்ததுக்கு லாவம் த்வேதா தருளிச்செய்கிறார் - பதிதரு இத்யாதி. “ஸஹாரிணாராவவலாம

† குண்டலிதம் ப்ரஹ்மீப்தம்.

முகேபதங்ஸு) என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. “**பேயாகவஹை உகவாதோ மஹவொகா உகவாதோ**” (மயாத்வம்ஸமஹஜ்ஞாதோ கச்சலோகா நஹத்தமாந்) என்று பக்ஷியையும் வழிநடத்துமவனிதே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்சேவ்வாய்
அணிக்கோள்நால்தடந்தோள்தேய்வம் அசுரரையென்னும்
துணுக்கும்வல்லரட்டன் உறைபோழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம்அடைந்தனமே.

ஆ.—(மணித்தடத்தடி) - திரவயிக ஸௌந்தர்யத்தையும் ப்ரதிகூலகிர ஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாபிரந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வ ஸுஹமாய் பரமப்ராப்யமான திருமோகூரை நாமும் புஜிக்கப் பெற்றோமேயென்று, தம் முடைய லாஹத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணை திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாஹத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்து என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளையும், மலர் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வாயையுமுடையனாய், தனக்குத்தானே ஆஹாணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய ஹைமாய், ப்ரதிகூலரை என்றும் மாய்க்கும் ஸ்வலாவனாய், மிகவும் மிடுக்கனாவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸந்நமாய்த்து.

ப.—அநந்தரம், விலகாணவயவ விசிஷ்டன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

மணித்தடத்து - தொரிந்த தடாகம்போலே (குளிரந்த), அடி - திருவடிகளையும், மலர் - விசஸிதமான தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண்கள் - திருக்கண்களையும், பவளம்சேவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவூர்த்தையு முடையனாய், அணிக்கோள் - ஸர்வஹ-ஹண ஹுஷார்ஹமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்களையுடைய, தெய்வம் - ஹ்வயிக்ரஹத்தையுடையனாய், (இவ்வழகுக்குப்

ரெணபூவாஹுரோநஸரலாஹவஹி: | யுகஸ்யயந்தாரயிதௌஸதேத்யகாகுஸஸுவா தாலுஹெவவகநுஸ:” இது ப்ரஹஸ்ததீப்தாதி விலீஷண: (ராம-பு-கச-உ) வழித்துணை யாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுவானென்னென்ன-மயாத்வம்இத்யாதி. “**யாமகிரஜுஸீரநாரோஹிதாமெஸ்யாமகி: | சுவராவகிபுநாம்பாவ பாவஹுரி** ப்ரஹயிநாழ (சுஅ-உக) **பேயாகவஹை உகவாதோ மஹவொகா உகவாதோ**” இத்யா ரண்யகாண்டே ராம: ‘உயர்கோள்சேலை’ என்று தொடங்கி, ‘மணித்தடத்தினை - அடியவர் - வந்த - அடைந்து - தொழுவின்: கடிது - துயர்கெடும்’ இத்யவ்ய: (அ)

புறம்பு ரகைத்தேடவேண்டாதபடி), அசுரரை - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை, என்றும் - ஸர்வ காலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல் அரட்டன் - பெருமிடுக்கனாவன், (ஆஸ்ரி தர்க்கு அச்சமறும்படி அதுவரவ்யமாகக்காக), உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுபிடமாய், பொழில் - (ஔய்யமான) பொழிலையுடைய, திருமோகர் - திருமோகராகிற, நம் முடை - நம்முடைய, நல் அரண் - விலகூணரகைநமான தேசமானது, ரணித்து - அத்யா ஸநமாய்த்து: நாம்-(துணைதேடித் தனிமைப்படுகிற) நாம், அடைந்தனம்-அணுகப்பெற் றோம். அரட்டன் - மிடுக்கன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணுன திருமோகரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாலத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிக ளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம் போலே சிவந்த திருவாய்த்தையுடையனாய். [அணிக்கொள் இப்பாதி] - தனக்குத் தானே ஆவரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களைமுமுடைய தைவம். அவன் வழித் துணையாம்போது ஸ்ரமஹரமான வடிவம் தன் உகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணமு முடையனாய், ஒரு கல் மதிளுக்குள்ளேபோமாபோலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுபோவது. [தெய்வம்] - விஜிதரகையோடேயாய்த்துக் கொடுபோவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன திக்குவருகிறது என்னும் அதிசயங்கையினாலே, ஆகிலேவைத்த கையும் தானுமாய்ப்போகை. [அசுரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்]-அஸுரவர்மத்தை என்றும் † துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகர், “ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமாபோலே. [ரணித்து] - கிட் டிற்று. ப்ரத்யாஸநம். [நம்முடை நல்லரண்] - நமக்கு ரகைகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்] - ரகைகார்பைகையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குஅரணுன திருமோகரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாலத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திரு வாய்த்தையுடையனாய், தனக்குத் தானே ஆவரணமாயிருக்கும் பெரிய நாலுதிருத்தோள் களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ஸ்ரமஹரமான வடி வும் தன்னுகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணதிகளையும் உடையனாய், ஒருகல் மதிளுக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மணித்தடத்து இப்பாதி. “நம்முடை நல்லரண் நாமடைந்தனமே” என்றத்தைக் கடாகூறித் தவதாரிகை - நமக்கு இப்பாதி.

“மணி” என்னையாலே - கைமல்லம் சொல்லுகிறது. இத்தாலலாவம் - ஸ்ரமஹரமான இப்பாதி. * தடத்துக்கந்தாம் “மலர்” என்றதுக்குலாவம் - அத்தடாகம் இப்பாதி. “துணிக் கொள் - தடம் - நால் - தோள்தெய்வம்” என்றவயிப்பது. வழித்துணைசொல்லுகிறவிடத்திலே திடயவயவங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குலாவம் - அவன்வழித்துணையாக இப்பாதி. “அடி” என்று. திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். “தெய்வம்” என்றது - “விவாக்ஷீ வாவிஜிமீஷா” இத்

† துணித்ததிக்கும் என்று காணப்படுகிறது.

‡ ஸ்மிதவீக்ஷணங்கள் என்றிருக்கலாம்.

குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கேட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யோதுங்கினு
லிருக்கும்படி. விஜயீஷையோடேயாய்த்துப் போவது : “வழியிலே யெங்கே யென்ன
ப்ரதிவங்கம்வருகிறதோ?” என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயய்த்துப்போவது.
[அசுரரையென்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும்
பெருமிடுக்கன். [உறைபொழில்திருமோகூர்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய
திருமோகூர். “ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்
டிற்று - ப்ரதயாஸந்நம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம்
அடைந்தனமே] - ரக்ஷகாபேகைபுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நாமடைந்தநல்லரண்நமக்கேன்றுநல்லமரர்
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
காமநபங்கோண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
நாமமேநவின்னுண்ணுமின்வத்துமின்நமர்காள் !

ஆ — (நாமடைந்த.) - திருமோகூரே நமக்கெற்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாம்
அடையப்பெறுவதே ! என்று பின்னையும் ஸ்வலாகத்தைச் சொல்லி யதுவித்து, ஆஸ்
ரிதருடைய இச்சாறுகுணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை நிர
ஸித்து ரக்ஷித்தருளுமவன் எழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே
சொல்லி அவ்வுரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ. — பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனுபிருக்கிறவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திரு
மோகூரை ஆதரித்துநினைத்துவந்துங்கோள், நமக்குஹம்புக்களாயுள்ளார் என்கிறார்.
[நாமடைந்த என்று கொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று
உபாயஜ்ஞரான அமரர், ஸுபுகரான அஸுரரை அஞ்சிச்சென்று ஆஸ்ரயித்தால் அவர்
களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவனுடைய
திருமோகூரினுடைய.

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அலீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்கரஹம்பண்ணி
ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடு அந்வயமுடையார்,
அதுஸந்யித்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

‘நமக்கு - நமக்கு அஸாயாரணமாக, நாம் அடைந்த - நாம் பற்றின, நல்லரண் -
விலக்ஷணமானவரண்’, என்று - என்கொண்டு, நல்அமரர் - நல்லதறியும் தேவர்களான
வர்கள், தீமைசெய்யும் - பொல்லாவகை ப்ரவர்த்திக்கக்கடவ, வல் - ப்ரஸவரான,
அசுரரை - அஸுரர்களைக்குறித்து, அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாஸ்யித்

யாதி யாதவித்தமான விஜயீஷையைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் - விஜயீஷையோடே இத்யாத்.
விவரணம் - வழியிலே இத்யாதி. ஆசிலே - ஆயுப்பிடியிலே. “வல்” என்று - பெருமையாய்,
“அரட்டு” என்று - மிகக்காய், பெருமிடுக்கனென்றபடி. “வல்லரட்டன்” இத்யாதிக்கு லாவம் -
ஸிம்ஹம் இத்யாதி. (க)

தால், காமரூபங்கொண்டு - அநுரூபமாய் அவிஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - கிளர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய, நாமமே - பேர்ப்பட்டபுகழையே, நமர்காள - நம்மோடு அநுபந்தமுடைய நீங்கள், நவின்று - பயின்று, எண்ணுமின் - நினையுங்கோள் ; (அவ்வளவில் பரவவளியாதே), ஏத்துமின் - பரிதிப்பேரிதராயேத்துங்கோள். காமரூபம் என்று - அம்ருதப்ரகாரநடிஸையில் பெண்ணாக யமுதாடடினபடியைச் சொல்லிறறுகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகணவன்வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வந்தபுக்களானார் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்த இதயாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று. [நல்லமார்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கையாலே 'நல்லமார்' என்கிறார். இதிலே அஸுராகளிற்காட்டில் வ்யாவருத்தி, பரவறிமையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து ஸரணம்புக்கால் [காமரூபங்கொண்டு இதயாதி] - ரக்ஷணானுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரினுடைய. [காமரூபம்] - “நாஸூரயபுகநாஃ கௌர லிஹஸூரயபுகநாஃதயா” என்கிறபடியே. ஊரின் பேரை வாயாலே சொல்லி அதை அநுஸந்தித்து பரிதிப்பரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வந்தபுக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவித்யாதி] - “நமக்கு ரக்ஷையாக நம்கிட்டின நல்லரண்” என்று அவர்கள் பாசுரமிருக்கும்படி. [நல்லமார்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயமென்றிருக்கையாலே 'நல்லமார்' என்கிறார். அசுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவருத்தியித்தனையுமிதே. [நீமைசெய்யும் இதயாதி] - பரவறிமையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இதயாதி] - ரக்ஷணானுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்று] - ஊரின் பேரை வாயாலே சொல்லி யநுஸந்தித்து, பரிதிப்பரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

பத்தாம்பாட்டு.—நாமடைந்த இதயாதி. “எழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமேநவின் றெண்ணுமின் ஏத்துமினமாகாள்” என்றவற்றைக் கடைக்கத் தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகன் இதயாதி.

“நமக்கு - நாமடைந்தநல்லரண்” என்றவ்யம், ரக்ஷையாகவென்றது - அத்தாஹார்யம், அவர்கள் என்றது - வந்தமர்ணரான நல்லமாரை. ஸர்வராக்ஷிமாநிகளை “நல்லமார்” என்பானென்னென்ன - தங்களாபத்து இதயாதி. மல்தம் - அசுரர்களில் இதயாதி. “நீமைசெய்யும்” என்று நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே - பரவறிமையே யாத்ரையாய் என்றது. “அசுரை” என்றது - அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்று - வாயாலே சொல்லி. எண்ணுமின் - அநுஸந்தியுங்கோள். ‘நல்லமார் - நமக்கு ரக்ஷையாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று’ என்றதொடங்கி, ‘ஏத்துமின் நமர்கள்’ இதயவ்யம். திருமோகூரினுடைய நாமமேயென்றபடி. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

ஏத்துமின் நமர்களாள்! என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனாகுருகர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
வாய்த்தஆயிரத்துள் இவை வண்திருமோகர்க்கு
ஈத்தபத்திவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கேடுமே.

ஆ.—(ஏத்துமின்.) - என்னுடைய சிவ்யமான சேஷ்டிதங்களை யுகந்திருப்
பார் எல்லாரும் வந்தேத்தி வாழுகோளென்று தான் குடமாகூத்தனைக் குருகர்ச்சட
கோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகரைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக்
கொண்டு அவ்வுரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிமத்தில், திருமோகர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை
விரும்புவார்க்கு ஸகல ஈஃவங்களும் போமென்கிறார்.

[ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய சிவ்யசேஷ்டிதங்களை உகந
திருப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாழுகோளென்று தான் குடமாகைபுகிற மனோஹாரி
சேஷ்டிதங்களுடையனானவனைக் குறித்து அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்
பட்ட ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, ஹவத்ப்ராப்தி
விநோயி சிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நமர்களாள் - நம்முடையவர்களெல்லாரும், ஏத்துமினென்று - (உககருகப்புத
தோற்றம்படி) ஏத்துங்கோளென்று, தான் குடமாகூத்தனை-தான்குடங்கொண்டாடின
கூத்தனானவனைப்பற்ற, குருகர் - திருநகரிகு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வா
ருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், இவை - (சுஸ்வரணக்குத தகுதி
யாம்படியாக), வாய்த்த-, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண்திருமோகர்க்கு - வ்ல
க்ஷணமான திருமோகர்க்கு, ஈத்தபத்திவை - ஸமாபதிகப்பட்ட பத்து: (இவற்றை),
ஏத்தவல்லார்க்கு - டீரிப்பிரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுட்கு, இடர்கேடும -
(ஸ்ரீராவஸாதத்திலே வழித்துணை யில்லாத) துஃவம் தீரும.

இ.—நிமத்தில், திருமோகர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை
அஃ யஸிக்கவல்லார்க்கு ஈஃவசிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நமசேஷ்டிதங்களை உகப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாய்படைத்த
ப்ரயோஜனம் பெறும்தடி ஏத்துங்கோளென்று தானேசொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை.
[குருகர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன்
குடக்கூத்தை அநுஸரயித்து இவர் வாசிகமான அடியையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த
ஆயிரத்துள் இவை] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நேர்ப்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை.
[வண்திருமோகர்க்கு ஈத்தபத்து] - விஷ்ணுமான திருமோகர்க்குக்கொடுத்த பத்து.
“ரத்தஹாரீவவாயிடுவ” என்னுமாபோலே இப்பத்தின்நன்மையாலே இவை திரு

† ‘எமர்களாள்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘குற்றேவல்’ என்பதும் பாடம்.

௪௫.—ரிமத்தில், பரமோஹரமான திருமோகூர்க்குக்கோடுத்த இத்திருவாய் மொழியை யப்பயஸிக்கவல்லார்க்கு துகிரிவ்ருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

நிறும் - ஏத்துமின் இய்யாதி. “வண்டிருமோகூர்ந்த பத்சுவை யத்தவல்லாக்கு இடர்
கெடும்” என்றதைக்கடாகுதித் தவதாரிகை - பரமோடிதமான இய்யாதி.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயாதிருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கேமீட்டர் ப்ரவேசுங்கள்.

—~~~~~—

ஆ.—(கேமீட்டர்.) - இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடத் திருமோகூரில் எப்பெருமானையதுவித்து, திருவந்தப்புரத்திலேயும் அவனை இவர்களோடே கூட அதுவிக்கக்காக,—

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, ஸாமஸாரிக ஸகலபூர்வங்களுமின்றிக்கே நிரதிரய லோக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாயிருந்துள்ள திருவனந்தப்புரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்யவஸித்து, அங்கேபோய் ஸாவஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணுமென்று அதுகூலஜநங்களோடே கூடப் போகையிலே உதயோகிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழேவழித்துணையாகக் காளமேவத்தை ஆஸ்ரயித்த இவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக உத்யோகித்த ஸர்வேஸ்வரன், “தேசத்தினுடைய ப்ராப்யதவத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யிதையையும் இந்தவிவ்ருத்தியிலே ப்ரகாஸிப்பித்து இவர் உகப்பை விளைப்பித்துக்கொண்டுபோவோம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, நிரதிரயலோக்யமான திருவனந்தப்புரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஆஸ்ரயித ஸம்ஸ்லேஷஸ்வாவதத்தையும், ஆஸ்ரயாவஹமான அந்வயத்தையும், அஸேஷஜுத்தரக்ஷகத்தவத்தையும், அந்வயிக வாத்ஸல்யத்தையும், அதுபவநிதஸேஷித்தவத்தையும், ஸாவஸேஷவிக்ரவாஹகத்தவத்தையும், ஸகலஜமதஸ்ருஷ்டயாநியோமத்தையும், பரமப்ராப்யதவத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யித்தவத்தையும், ஆராயநவஸக்ஷண்யா பாடிகத்தவத்தையும் அதுஸந்யித்து, ஏவம்ஸூதன ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திசுகிற திருவனந்தப்புரத்தினையே ப்ராப்யமாக அறுதியிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி அவனுடைய லோக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், வஹுமூவமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணியும், அதுகூலஜநங்களோடே அதுவிக்கப்பார்க்கிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்ய தேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, “திருவனந்தப்புரமேப்ராப்யம்” என அறுதியிட்டாராய், ஸாவேஸ்வரன் தான் வந்து விருப்பி வர்த்திக்கும்படியான லோக்யதையாலும், அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அததிராளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வுருகே போக்குண்டானால் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் “ஊடிபூநுமபூகீதம்” என்னும்படியாலே ஆதிவாஹிகரில் தலைவனாய்த் தன்பேறாகக் கொண்டுபோவான் ஒருவனாகையா

லும், அங்குப்போனால் பெறக்கடவ அடிமையை “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடு வினை களையலாம்” என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவந்தபுரமே ப்ராப்ய மென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புதுகைக்கு அதுகூலஜனங்களோடே கூடப் போனகைக்கு உத்யோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்” என்று அடிமைசெய்யலா யிருக்கையாலும், “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்” என்று சித்யஸூரிகளும் இங்கே வநகையாலும்: இவர் ஒன்றை ஆதரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசுரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனைபிறே.

எ.டு.—“ஒருநற்குற்றம்” என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அரு ளிச்செய்த இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று சீமர் பட்டரைக்கேட்க, “பிறந்தகத்திலின் றும் பக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் வங்குக்களிருந்தலிடமெங்கும் கண்டு வின வப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புதுகிறார்” என்ற ருளிச்செய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுதுவது. திருக்காட்கரையிலே பதுவது, திருமுழிக்களத்திலேபதுவது, திருநாவாயிலேபுதுவது. திருக்கண்ணபுரத்திலேபுது வது, திருமோகூரிலேபுதுவது. திருவந்தபுரத்திலே புதுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவண்டான ப்ரதீபம், கங்களைப்போக்கி வழிகாடுபோய்விடு கைக்குக் காளமேவத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது - கீழ்; “அவ்வளவதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவண்டாயிருக்க?” என்று திருவந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அக்யவலித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், வாசமே கமழஞ்சோலை வயலணியனந்தபுர மாகையாலே, அவந்தனக்கலிரும்பி வர்த்திக்கவேண் டேம்படி நிரதியயலோக்யமமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரிதமும் தட் டாதலிடமமாய், இஸ்ஸரீரஸம்ஷம், மற்ற அவ்வருதுபோனால் செய்யமுடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியமாய், இனித்தான் ‘அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப் பணிசெய்வர்விண்ணோர்’ என்கிறபடியே சித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேச மாகையாலே “அடியார்கள் துழாங்களை - உடன்கூவேதென்றுகொலோ?” என்று ஆசைப் பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவமாய், அவ்வருகபோக வேண்டிற்றுகிலும் “பெரி யோரை யொருகாலுப் பிரிகிலேன்” என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவமாயிருக்குமிதே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலதான் - முதலிலே லலுவத்திலியுத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக் கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் “யொய்யாரோவ்வடிவடிவென” (யெயதாமாம்ப்ரபத் யந்தே) என்கிறபடியே ஸௌலப்பத்துக்க எல்லைநிலமமாகையாலே உபாய லாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கோடுபோமிடத்தில், ஆகிவாழ்ககணத்தில் ப்ரபாநன

கெடுமிடர் ப்ரவேஸு; * பண்டைநாள் தொடக்கப் பலகாலும் திருப்பதிகளை யருளிச் செய்வானென்னென்ன - ஒருநற்குற்றம் இதுயாதி. கீழேநிதித்தருவாய்மொழிக்கு ஸக்கதி ப்ராப் யபூமி இதுயாதி. “சுரும்பலற்றம்” இதுயாதியைப்பற்ற - ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க என்றது. ப்ராப்யமாக உத்யவலிக்கைக்கடியேதென்ன, பலதேறுதுக்களாலே அது ப்ராப்யமாம் ப்ரகாரத்தை உற்சிப்பிக்கிறார் - அத்தேசமாகிய இதுயாதி. “நேசஞ்செய்து” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்மனக்கு விடும்பி இதுயாதி. “திருநெய்வினைகனெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரதுரிதம் இத் யாதி. “கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்” இதுயாதியைப்பற்ற - இஸ்ஸரீரஸம்ஷம் இதுயாதி. உகந்தகாரங்களெல்லாம் இங்குக்கூடுமோவென்ன - உகந்தருளின இதுயாதி. ‘உடலாயிருக்கும்மே’

முதற் பாகம்.

கேடும்இடராயவேல்லாம் கேசவாவென்னநாளும்
கோவேனசெய்யுங்கூற்றின்தமர்களுங்குறுக்கில்லார்
விடமுடையரவில் பள்ளிவிரும்பினுன்கரும்பலற்றும்
தடமுடையவல் அனந்தபுரங்கர்புதுதும்இன்றே.

ஆ — திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புகைக்குப் பரீவாய்கம்போகைக்கு கேசவாவென்று திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புகுவோம் ; வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.முதற்பாட்டில், ப்ராப்யமான திருவந்தப்புரத்துக்குப் போகைக்குப் ப்ரதிவ்யுக் கர்மங்களெல்லாம் போம்: நமக்கு இனிதாக “கேசவா” என்னும் இத்திரு

[illegible]

நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அங்கே போய்ப் புருருவோம் வாருங்கள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கேசவன்] - கேசரிஹந்தா. [நானும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின்கமர்களுக்கும் குறுக்கில்லார்] - என்றும் கொடிய பாவ நத்திகளைப்பண்ணி நலிபக்கடவ யம லுடரும் கிட்டமாட்டார். [விடமுடையரவு என்றமேலுக்கு] - “படர்கொள் பாம்ப ணைப்பள்ளிகொள்வான்” என்று ஆசைப்பட்டாற்போலே ப்ரதிகூலர்க்கு வந்து அணுக வொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே ஆதரித்துக் கண்வளர்த தருளுகிறவனதாய், “ப்ராப்யதேசம்” என்று தெரியும்படி மயுபாநமத்தமான வண்டுகளாலே அலற்றவம்பட்டுத் தாபதாயத்தைப் போக்கவல்ல பொய்கைகளோடு கூடின வயலாலே அணைத்திருந்துள்ள திருவந்தப்புரத்திலே இச்சை பிறந்த இன்றே போய்ப்புருவோம்.

ப — முதற்பாட்டில், அய்வக்லேஸாம் திரும்படி பாடியுமான அவனுடைய லோகப்நாமங்களைக் கீர்த்தித்துக்கொண்டு ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வலாவணவனுடைய திருவனந்தப்புரத்தைக் கிட்டுங்கோள் என்று, ஸ்வஜநமான லாமவதர்களைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

“வெணுணநாஸிஸுவணஸிஸெஷாவலிநாஸநடி” என்கிறபடியே, ப்ர ஸஸ்திகேஸுணை க்ருஷ்ணனுடைய, கேசவானென் - கேசவநாமத்தைச் சொல்லவே, (லோக்யமான பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமோபாகி), இடர்ஆயஎல் லாம் - ஸகல உஷங்களுக்கும், கெடும் - (புக்கவிடம் தெரியாதபடி) கெட்டுப்போம்; நானும் - நிரந்தரமாக, (பாபாநுபமாக), கொடு வினை - க்ருபாதனைகளை, செய்யும் - செய்வாதிர்கிற, கூற்றின்கமர்களும் - யமலுடரானவர்கள், (“உதீராயணி” என்று கமலநயநாமோச்சாரணத்தாலே, “த்யுஜிஹுடாருதரெண” என்கிறபடியே* கோலாடி, குறுகப்பெறுதே, “கள்ளர்போல்” என்னும்படியே), குறுக்கில்லார் - ஓடிப்போவர்கள்; (ஆன பின்பு), (வி ரோதிவர்க்கம் அணுகாதபடி), விடம்உடை - விடுதலில்வண்புத்தையுடைய, அரவில - திருவரவணையிலே, பள்ளிவிரும்பினான் - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ப்ரீதிதீதன் றும்படி விரும்பிக் கண்வளர்த்தருளுகிறவனுடையதாய், (குணாலவப்ரீதரான முக்தர் ஸாமநாமப்பண்ணுமோபோலே), சுருப்பு - மயுபாநமத்தமான வண்டிகள், அலற்றும் - அக்ரமமாக (அலற்றும்படியான), தடம் - பூந்தடங்களை, உடை - உடைத்தான, வயல் - வயல்களையுடைய, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தப்புரத்தை, இன்றே - (காலவிளம்பம் பிறவாதபடி) இன்றே, புதுதம் - கிட்டுங்கோள்.

இ. — முதற்பாட்டில், ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்லி, திருவந்த புரத்துக்குப் போவார்க்கு ப்ரதிவர்புகங்கொல்லாம் கெடும்: அங்கேபோய்ப் புக வாருங் கோள் என்று அதுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கெடும் இடாயவெல்லாம்] - இடர் என்று பேர்பெற்றவை யடங்கப்போம். “வாவெமாராணிமாராணி” என்று பாபாநுபமாக ப்ராயஸ்கித்தம் லேஷித் திருக்கும்; திருநாமத்துக்கு அங்கன் ஒருநிபதி இல்லை. “நெருநிநாஸிஸெஷாவலி - நஸி” என்கிறபடியே ஸகலபாபங்களும் போம். திருநாமங்கள் தான் பல வேணுமோ? என்னில், — [கேசவாவென்ன] - ஒருவிசேஷாயைப் போக்கினபடியைச்சொல்ல விசேஷி

வர்க்கமாகப் போமென்னுதல், ப்ராஸந்தகேஸனென்றால், “கேஸவஃ கௌஸநாஸநஃ” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஊரிதங்களெல்லாம் போமென்னுதல். “வாபெஸநாஸநஃ” என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தாதுஸந்நாநம். வேண்டா: உத்திமாத்ரமே அமையும் பாபவிமோசனத்துக்கு, என்கிறது. [நாளும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் க்ரூரமான வருத்தியைப்பண்ணும் யமஹடரும் கிட்டமாட்டார். “ஸுபாஸுஷ்டி” இத்யாதி, “தஸ்யபஜிவராஹஸ்ய” இத்யாதி. [கில்லார்] - ஸக்தரல்லர். எரிகிறநெருப் பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ? [விடமுடை இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல் லுகிறது. [விடமுடை] - விரோயிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்பாயுத்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. [பள்ளிவிரும்பினன்] - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண் வளருவது. “வாபெஸநாஸநஃ” என்னலாம்படி யாய்த்திருப்பது. [சுரும் பலம்மம்] - “வணததூரீமாயணாவெ” என்று முக்தர் குளித்து வர்ததிக்குமாபோலே யாய்த்து, அவ்வூரில் திரியக் துக்களும் வர்த்திக்கிறபடி. [தடமுடை வயல்] - ஸாம்ஸா ரிகமான தாபத்தைப் போக்கும் விராஜாஹிகளைப்போலே ஸ்ராமஹாமாய்த்துத் தடா கங்களிருப்பது. [அனந்தபுராகர்] - கலங்காப் பெருகாரம் போலன்றியே, இவ்வுடம் போடேகிட்டி அநுஹிக்கலாம் தேஸம். [புகுதும் இன்றே] - “காமத்தே புகுகிறோம்” என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புக வாருங்கோள்.

நடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக் குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநு கூலரையழைக்கிறார்.

[கேடுமிடராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கேடும். ப்ரஹ்மஹத்யைக்த ப்ராயஸ்சித்தமாக த்வாதஸவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்ருருபாபத்துக்கு மற்ருருப் ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிதே; இங்கு அதுவேண்டா; “வாபெஸ நாஸநஃ” (பாபேந்தநாக்ரி) என்கிறபடியே. ப்ராயஸ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென் னில்?—[கேசவாவென்ன] - அவன்னொருவிரோயியைப்போக்கினபடிசொல்ல, விரோயி யென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நலிக்கும்; ராவண்ணொருவனும் ப்ராதிசுல்யம்பண்ண ராசுஷஸஜாதியாக நசித்தாற்போலே. [எல்லாம்] - அநுஹவிக்கக்கடவையும் முன்பே

முதற்பாட்டு.—கேடுமிடர் இத்யாதி. “கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் கெடுமி டடமுடைவயல் அனந்தபுராகர் புகுதும்” என்றவற்றைக் கடாகித்தவதாரிகை - ப்ரீதியாலே இத்யாதி.

இத்தால் மலிதம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்யாதி. “திருநாமம்பாபரிவர்த்தகம்” என்னு மதக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - பாபேந்தநஃ இத்யாதி. “பஹாஸஸீததநதொவீஸுயுதெ தநகஜநாஸீததவாவஸஹபெஸுவாபெஸநாஸநஃ” இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே. “கேஸவா” என்கிறவிடத தில்—“பஸுரததெபெவடிஷ்டாதுஹதஃ கௌஸீஜநாஸுதநதஸுரததஸவநாஸிஸாஸுரதெவா கெவாஸுதொஸவிஷ்டுஸி” (விபு-இ-கௌ-உ-நடு) என்றது அநுஸந்தேயம். ஒருவிரோதிராஸவாசக மான திருநாமம்சொன்னால் ஸகலவிரோதிகளும் போகக்கூடுமோவென்ன, வயதிகேதருஷ்டாந்தம்- ஸாவண்ண இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்காதம் - அநுஹவிக்க இத்யாதி. அநுஹவிக்கக்கடவை யென்றது - உத்தராவயம், அநுஹவிக்கிறவை பூர்வாவயம், அப்படி நசிக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம்

தோடங்கி அநுலவிக்கிறவையும் நலிக்கும்; “போயபீழையும் புதநருவானின்றனவும்.” [என்ன] - உக்திமாத்ரமே இதுக்கு வேண்வேது: கார்யத்தில்வந்தால் அர்த்தக்ரியாகாசீ யாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரஸஸ்தகேஸுனாயிருக்கும் இருப்பைச்சொல்ல எம் ஸாஸ்திரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், “கேஸாவ:கேஸாநாஸந:” (கேஸாவ: க்லேஸநாஸந:) என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு கிரீவாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போருமது முதற்போருளே. [நாளும்இத்யாதி]-நாள்தோறும் கோடிய செயலைச் செய்யக்கடவ ம்ருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறுர்கள். யமனுக்குஅந்தரங்கரென்ன ஸர்வேஸ்வரனுடையார்பக்கல்லேவந்துகிட்டவோ? “ஹ்வா ராஷ்ட” (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; “தஸ்யயஜ்ஞவராஹஸ்ய” (தஸ்யயஜ்ஞவரா ஹஸ்ய) இத்யாதி; “புணாஸிம்பெவிகுவுஷ்ணி” (ப்ரணாமயேபிதூர்வந்தி) என்றிறே அவன்வார்த்தையும். “இறைஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்” - அவர்களைக்கண் டால் “நாம் கடவோமல்லோம்” என்றபோராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்கிடி கோள்! “ஹ்வாராஷ்ட” (ஸ்வபுருஷம்) - யமன், தன்பரிகரம்கையும்பாசமும்சூழும் நாயு மாய்ப்போருகிறபடியைப்பார்த்து, லாமவதர்களும்அல்லாதாரும்கலந்திருப்பார்கள்; “ஹா வதர்கள்முன்னே இவன்கிட்டில்செய்வதென்?” என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். “ஹ்வாராஷ்ட” (ஸ்வபுருஷம்) - தனக்குஅந்தரங்கராயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்மீடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறாய்த்துத் தவிரவோண்ணமையாலே. “அலிவீக்ஷ” (அபிவீக்ஷய) - இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறுக்கத் தாமுடையன யிருக்குமாய்த்து; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகௌரவமெல்லாம் தோற்றம்படிபார்த்தானாய்த்து. “உயாஸாதிதபுரவநாஸ” (மதுஸூதநப்ரபநாஸ) - “இவர்களைநலிந்தால்அவனுக்கென்?” என்ன; இவர்கள் அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தஹராயிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததோன்றுக்கு அவன்மார்வுதட் டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறசிலர்க்குஅஞ்சவேண்

போய இத்த்யாதி, போயபீழை-பூர்வாவயம், புதநருவானின்றன-உத்தராவயங்கள். “என்ன-கெடுமி” என்றதுக்குஅரவம் - உக்திமாத்ரமே இத்த்யாதி. “நாஸகெவஸ்யுரோநஸ்யபெரிநவரிவாஷி த: | கிண்பாநாவிபுகொடுவ:கேஸாவ:கேஸாநாஸந:” இதி மஹாபாரதே, முன்னு மர்த்தத்துக்கு “கஜதிஸுஹுணொநாஸி ராஸெஸா:ஹஸவபுஷ்ணிநாஸி | சுவாந்தவா ஷேஸாஸாதிதபுரவநாஸிவாஸ” என்கிற ஸ்லோகமதுஸந்தேயம். “கெடுமிடராய வெல்லம்” என்றதுக்கு ஸ்வாஸ்யமுண்டாகையைப்பற்ற ஆளுளிச் செய்கிறா - ஆனாலும் இத் த்யாதி. “தமர்காரம்” என்ற ச ஸப்தத்துக்கர்த்தம் - யமனுக்கு இத்த்யாதி. கிட்டமாட்டாமைக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் - ஸ்வபுருஷம் இத்த்யாதி. * தானதாமரையிலேமுதப்பட்டது. “தஸ்யயஜ்ஞவரா ஹஸ்யவிஷொராதிததஜஸ: | புணாஸிம்பெவிகுவுஷ்ணிகெஷாஸிவிதரோந:” இதி பூரி விஷ்ணு தர்மே. அவன் வார்த்தையும்-யமன்வார்த்தையும். “இறைஞ்சியும்” இத்த்யாதி பாச ரத்துக்கர்த்தம் - அவர்களை இத்த்யாதி. “ஹ்வாராஷ்ட” (விபு-ந-எகந). என்டெந்ததுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகப் பதோபாசாரம்-ஸ்வபுருஷம் என்று. “ஹ்வாஸாஹஸ்ய” என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸ்லோகாவதாரிகை - யமன் இத்த்யாதி. “அலி, வி” என்ற உபஸர்க்கார்த்தம்-இவன்தான் இத்த்யாதி லாக்யத்வயம். அவனுக்கு - ஈஸ்வரனுக்கு. அவன் மார்வுதட்டிக்கொண்டு என்றது - “ரோஷயி

மேட்டி-இருந்ததால் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துவருகிறது? என்ன, — “**புலுமா ஹமே நு மூணாடி**” (புலுமா ஹமே நு மூணாடி) - எனக்கு அடைத்தவிஷயத்தில் சொற்செல்லா தாகிலன்றோ; எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடவோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாநிற் றுவோ? இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிராணம் அருளிச்செய்தாரிறே - “**திறம்பேன்மீன்**” இத்யாதி. “**அவன்மரெவ்வினையர்**” இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்தை யிறே இது. “**மாறுசெய்த**” இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமுகனார் பேரை இவன் ஆராயவோ? ஒருதிருஷ்ட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, “**ஸந்ய யையானது**” என்று சிலர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, “**நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு இன்றிருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழநின்றோமென்றால் இது குற்றமாக யமன் கேட்கவோ?**” ஒருராஜா இருந்து நாட்கேக்கணக்குக் கேட்கேக்கோடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானோருவன்பேரை வாசித்தால், “**ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல் ஷுபாதி**” என்றதைப்பற்ற. “**புலுமா ஹமே நு மூணாடி**” இத்யாதிக்கவதாரிகை உன்னுடை யோமாய்: இத்யாதி. திறம்பேன்மீன்குண்டி - தப்பாதேகிடிகோன். செவிக்கு - செவியிலே: “**மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்**” என்றவிடத்திலே - “**பெருமான் ஒருநான் கிழக்கே புறப்பட்டருள்**” என்ன வள்ளிலே மழைவர, கீழ்ப்பூரிலாலயத்திலே யெழுந்தருள், எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் புறம்பேமழையிலே நனைந்துகொண்டு கிறகிறவளவிலே, ஒருவன்வந்து “**பெருமானுள்ளேயெழுந்தருளினோ: தேவரீரும் உன்னே யெழுந்தருள் வொண்ணுதோ?**” என்ன, “**கெடுவாய், மஹாராஜர் வேஸயர்கமநம் பண்ணினால் ததஸாயாரணமஹிவழியும் பரபுருஷகாயிநியாகலாமோ?**” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார்” என்கிற ஐதிறயம் அருளிச்செய்வர், “**யமஹட்கிட்டமாட்டார்**” என்னு மதுக்கு ப்ரமாணந்தாரும் அதுக்கர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - **அவன்மரீ** இத்த்யாதி நாலுவாக்யத் தாலே. முதற் திருவந்தாதி. ஐம்பத்தஞ்சரம் பாட்டு. அவர்கள் தங்களிலே - **யமஹடர் தங்ளிலே யென்னுதல், ஆடிவார்கள் தங்களிலேயென்னுதல்**; இவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் ஸந்தித்தம். “**ஆட்பட்டார் பேர்**” என்றது - ஆட்பட்டபேரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பரிகரபூதரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பேரை யறித்தவர்களுன்னுதலென்று முன்றர்த்தம். **அவன்மரீ** - அவ னடியார், எவ்வினையாராகிலும் - எப்படிப்பட்ட பர்பத்தை யுடையரேயாகிலும், எம்கோனவன்மற் றமரெயென்றொழிவதல்லால் - நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய அடியாரென்றொழியுமதல்லால், நமன்மராராராயப்பட்டறியார்கண்டி - யமபடரல்லாராயப்பட்டறியார்கிடிகோன், அரவணைமேல் பேராயற்காட்டட்டார் பேர். ஆட்பட்டார்பேர் - ஆராயப்பட்டறியார்கண்டி இத்தயங்யம். ப்ரமா ணந்தரம் - **மாறுசெய்த** இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம். இதுக்கு லாவம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்ட, வாளரத்தன் - ருத்ரனபக்கல் பெற்ற. வானையுடைய ராவண் னுடைய, நான் உலப்ப - ஆயுள்ளை முடிக்கைக்காக, அன்று - பிராட்டியைப் பிரித்துப் ப்ராதிகூல் யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடிபைக்கொண்டு லங்கையை பஸ்ம மரீக்கி, சென்று கொன்று - லங்கையளவும் சென்று அவனைக்கொன்று, வென்றிகொண்டவீரனார் - அவனை ஜயித்த வீரபூரீயையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமுகனார்; வேறுசெய்து தம்முன்னெனைவைத் திடர்மையால் - “**இவன் நம் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பானோருவன்**” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலென்னை நினையாமையால், நமன்கூறுசெய்துகொண்டு - செய்தார் செய்தகுற்ற மாராயக்கடவ யமன், சக்ரவர்த்தித்திருமுகனார் அந்தரங்குக்கிவைத்த என்னைப் பிரித்துக்கொண்டு, இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே - செய்துகழிந்த பாபத்தை நினைக்க ஸந்தானோ? என்று பாட்டுக்கு ஸப்தார்த்தம். “**யமவஸ்யதைக்கஞ்சவேண்டா**” என்னுமதுக்கு ஐதிறயம் - ஒரு திருவேட்டையிலே இத்யாதி. கேட்கவோ - கேளானே யென்றபடி. “**ஸூகிஷ்யகிரிபுரெவாஜா**” என்ற ஈஸ்வராஜனையை மறுத்தால் தண்டயாதிருக்கலாமோவென்ன - ஒருராஜா இத்யாதி. ஆகில், ஆஜ்

† ‘ஒரு’ என்பதில்லாமல் ‘ராஜா’ என்பதே அடையவளைந்தானிற் பாடம்.

என்றால் பின்னையொருகாலமும் அப்பேரேத்து வாசிக்கப்பெறுதுகாண்” என்றாம்: இந்தப்ரஸங்கத்திலே, “உனக்காகித் தொண்டேட்டநல்லேனை வினைகள்நலியாமைநம்பு நம்பி” என்றருளிச்செய்தார். “வள்ளலே உன்தமாக்கென்றும் நமன்றமர்களள்ர்போல்” இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறுர்கள். ‘கோடுமைசெய்யும்’ இத்தயாதி - விழக்காடறியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னென்னில், - “தடவரை” இத்தயாதி - திருவாழியையிட்டுத் தோனைக்கழித்தல், ஓர்அம்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. “வேண்டாமை நமன்றமரென்தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகேழாண்டான்” - யமஹடர் நம்முடையாரை வினவப் பெறுர்கள். அதுக்கடியென்: “வேண்டாமை”. ஊர்க்கணக்களோ கோயிற்கட்டணத்திலே புக்குப் படுக்கைப்பற்றையூராய்வான்? “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்கிறவன் இவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடானே. “நின்னமம்கற்றவாவலிப்புடைமை - நமன்றமர்தலை களமீதே - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்.” “புலவதிவாபயசெ” (ப்ரபவதிஸம்யமநே) - உங்களை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலிறே †நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுள்ளிறே. [நாளும்கோடுவினை செய்யுங்குற்றின்தமர்களும்குறுக்கில்லார்] - பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸநைகொண்டு ஹலுத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுக்கில்லார்] - “நிஷெபா

சூதிலக்கநம் பிந்தாலும் அஞ்சவேண்டாவேயென்ன - இந்த இத்தயாதி. இந்தப்ரஸங்கத்திலே என்றது - அந்தரங்கையிருப்பா நெருகென்னர இந்தப்ரஸங்கத்திலேயென்றபடி. திருமொழி ஆரம்பத்து முன்றாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. சொல்லாய் திருமார்பா - பிராட்டியைத் திருமார்விலேபுடையவனே! இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும்; உனக்காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை - உன்திருவடிகளில் நிதமகைக்கரயத்திலே யங்வுக்கும்படியான ஹலசுண்மத்தை புடைய என்னை, வினைகள்நலியாமைநம்புநம்பி-கர்மங்கன்என்னை நெருக்காதபடி நீ யங்கிகரித்தருள வேணும் பூர்ணானவனே! என்று ஸப்தார்த்தம். “யமஹ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டா” என்னுமதுக்குப்ரமாணந்தரம் - வள்ளலே இத்தயாதி. “கள்ளி” என்றதுக்கு ஹவம்-இருவர் இத்தயாதி.ப்ரமாணந்தரமும் அதுக்குஹவமும் அருளிச்செய்கிறார் - கோடுமை செய்யும் இத்தயாதி வாக்யந்தரயத் தாலே, உறங்குந்தயங்களைச் செய்யும் மமனும், என்னைகாலாடிருதுகப்பெறு-என்னுடைய ஆளுனநடக்குமிடமெல்லாம் புருரப்பெறுன இத்தயாதி. விவரணம்-வானன் இத்தயாதி. ப்ரமாணந்தரம் - வேண்டாமை இத்தயாதி. திருமொழி பத்தாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, “சின்டான” இத்தயாதி. இதுக்கு ஹவம் - யமபடர் இத்தயாதி. வேண்டாமை -ப்ராப்தியில்லாமையரென்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்கு லௌகிகத்தருக்கடாந்தம் - ஹர் இத்தயாதி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தரபுரம். படுக்கைப்பற்று - ஸநீகரிருக்கிறவீடம். அவன் தான் காட்டிக்கொடுத்தாலே - என்ன - செய்தாரேல் இத்தயாதி. ப்ரமாணந்தரம் - நின்னமங்கல் இத்தயாதி. திருமலை, முதற் பாட்டு. ஆவலிப்பு - அவலேபம்; கர்வமென்றபடி. மமனுக்கு எல்லாரும் அஞ்சவேண்டியருக்க, மமன் தான் எல்லாருக்கு அஞ்சுக்கக்கடி யருளிச்செய்தொர்ப்பாவதி இத்தயாதி. “ஹஸி ரீரவராவிபுதெந யா சூரஸிஹிதொகஹிதா ஹிதெநியு-ஹி” ஹரிம-ராவஸொஹி ஹிதலுதன: “புலவதிவாபயசெநிஷோவிவிஷு-” “விஷு” என்றத்தைக கட்டாதித் தர்த்தம் - உங்களை இத்தயாதி. இவனுக்குக் குறையேது, அவனுக்கு ஏற்றமென்ன-இவ்வோலக்கத்திலே இத்தயாதி. என்றும் வாயித்துப்போந்தவனுக்கு இன்று கிட்டவொண்ணாதேவென்ன-பழையதாக இத்தயாதி; இதுக்கு “நாளும்” என்றதிலே நோக்கு. “கேசவா” என்றது - உக்தி மாப்ரமாயகையாலே, “முதலடியிட்ட” என்கிறார். கிட்டாமைக்கடியேதென்ன - நீத்தோஷம் இத்

† இவன் என்ற பாடம் ஸ்வரஸமன்று.

ஷஃவி-லி” (நிர்த்தோஷம்வித்தி)-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனாவது, பரிஹாரயில்லாத தோஷங்களையுடையனாவது: ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனாகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்கவேண்டுவானென்னென்ன? “**புறவாவாசு** (ப்ரபாவாத்)-இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பாராக்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - ஹஸிவத் ப்ரவாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாயிறே. [கில்லார்] - எரி கிறநெருப்பிலே கிட்வோருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமை யல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப் யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - செந்தேங்குக்கு முட்கட்டிமுற்போலே ஒருவர்க் கும் முகங்கொள்ளவொண்ணாதிருக்கை; “வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுக்கிமாண்டார்” - விரோதிகளாய்க்கிட்டினா முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மேன்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினான்] - பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “**வாஷெநா யூரொஹதி**” (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றம்] - “**வனததூஉமாய்ஹாவெ**” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக் தர்செய்யும்வற்றை வண்கைள்செய்யாநிற்கும். [தடமுடைவயல்] - விரைஜை மற்றையவற் றுக்குப் போலியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரங்கர்] - கலங்காப்பெரு நகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புருதுமின்றே] - “க்ரமத்திலேபுகுகிறோம்” என்றுஆறி யிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

யாதி “**஁ரூராவாரொஷிலவ-பூஸீகூஉவொநாவிகுவுராரா** | **வஸிராஸுபெஷாடி டெஷம்** **ஸுஷபாஸாணம்படி** | **நிஷெ-பூஷஃவி-லி-கஃஜஃஸு-புஹாவா-தூரிரா தூநு**” இதி ஹாரதே ஸாததவதேச. “**ஹஃஸு**” எனறத்தையும் “**஁ரூராவாரொஷி**” இத்யாதிகளை யும் கூடாகுதித்து, “**நிஷெ-பூஷஃவி-லி**” எனறதுககர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - சாவது இத்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே. குறுகாதென்னதே, “கில்லார்” என்றதற்கு ஹவம் - எரிகிற இத்யாதி. இவ் விடத்திலே, “**ஹாரிரிராவரானி-பூதாஷிவஃஸு-புணரிகிய-வாரபாப-கொசினுஷு**” |

கஸிவமதவஸிலவாவவாஸு-பூ **ஹாரிஹுத்யயபா-நிராஜிவிகூடி** எனறதுஅநுஸந்த்யே யம். வ்ஹணம் - நியாமகனுடைய இத்யாதி. செந்தேங்கு - செவவிளநீர். ஒருவாக்கும் முகங் கொள்ள வொண்ணாதிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - வாய்ந்த இத்யாதி. மூனருந்திருவந்தாதி, அறுபத் தாரும்பாட்டு, “காய்ந்து” இத்யாதி. இதுக்கு ஹவம் - விரோதி இத்யாதி. பர்யங்கவித்யை - தேவிமாரிலே கண்டுகொள்வது. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ப்ரயோஜனம் - பாதேந இத்யாதி. க்ரூம்பு - வண்டு. இதுக்கு ஹவம் - ஏதத் இத்யாதி. மற்றவை யென்றது - ஆரம், ஐரம்மதியம் என் கிற தடாகங்களை. “நகர்” என்றதற்கு ஹவம் - கலங்கா இத்யாதி. “இன்றே” எனகிற அவதார ணர்த்தம் - க்ரமத்திலே இத்யாதி. ‘விடமுடை’ என்று தொடங்கி, ‘நகா - இன்றே புகுதம்: கெசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும்: நாளும் கொடுவனைசெய்யும் கூறழின் தமர்களும் குறுககில்லார்’ இத்யந்வயி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றபோய்ப்புத்திராகில் எழுமையும் ஏதஞ்சாரா
குன்றுநேர்மாடமாதே குருந்துசேர்சேருந்திபுன்னை
மன்றலன்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றும் ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்கு உம்பருநே.

ஆ.—(இன்றுபோய்.) - ப்ரதிவர்பகம் போகைக்குக் கேசவாவென்னும் திருநாமம் சொல்ல வேணுமென்று கீழமுண்டோவென்னில், - அதில்கை; அவனுடைய ஆயிரத்திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தை கிணக்க அமையும்; கிணக்கவே, கிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவர்பகராய் இன்றேபோய்த் திருவனந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப்புத்திராகில் ஒருநாளும் ஒருதுகமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவர்பகங்கள் போகைக்கு ஒரு திருநாமம் சொல்ல அமையும்; அது ஒன்றுமே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே சகலமாம் என்கிறார்.

[இன்று என்றுதொடங்கி]-போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப்பு குறுகிக் கொள்கில் ஒருநாளும் ஒருஊழமும் ஸ்பர்ஸியா. [குன்று என்றுதொடங்கி]-குன்றோடொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருகே பாஸ்பரம் சேர்ந்த குருந்துமுதலான வருகலங்களையும் மன்றிலே அலராகின்றன பொழிலையுமுடைய திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆஸ்சர்யஹுதனை எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உள்ளுவார்க்கு உம்பர்ஊரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யஹுமி.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யஹுதனைவனுடைய திருநாமங்கள் ஸஹஸ்ர முவமாக ஹோமீயமாம் என்கிறார்.

இன்று - காலவிளம்பம் பிறவாதபடி நுகிபிறந்தவின்றே, போய் - சென்று, புகுதிர்ஆகில் - ப்ராபிப்பு திகொள்கில், (‘‘மொவஜகம்ஸுநாது’’ என்கிறபடியே), எழுமையும் - யாவலாத்தமஹி, ஏதம் - ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா - தட்டாது; (ப்ராபிக்கிற ப்ராப்யதேசத்தான்), குன்றுநேர் - மலைபோலேநிற்கிற, மாடம் - மாடங்களினுடைய, மாதே - பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர் - குருந்தோடு சேர்ந்த, செருந்தி - செருந்தியும், புன்னை - புன்னையும், மன்று - மன்றிலே, அலர் - அலரும்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாகைபாலே கிரதிஸபஜோக்யமான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்திலே, மாயன் - (ஆபுரிதர்க்கு ஹவ்யமான ஸௌரீய ஸௌரீய ஸௌலப்பாதி குணவிசஷ்டான) ஆஸ்சர்யஹுதனுடைய, நாமம் - தத்குணவாசகநாமம், ஒன்றும் - ஏதேனுமொன்றுகிலும், ஓர் - அத்விதீபமாய்க்கொண்டு, ஆயிரம்ஆ - ஸஹஸ்ர முவமாக, உள்ளுவார்க்கு - கிருபிப்பார்க்கு, (அத்தேசத்தில் குணஹவமே), உம்பருந் - பரமபதம். பரமபதம் வர்ஜயீய மென்றுமாம். மன்றென்று - மன்றலாய், பரிமளத்தை விசுலிக்கிற பொழிலென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவர்பகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமங்கள்தானே ஓரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே சகலமா மென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப் புதுகிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்த் திருவணந்தபுரத்தே சென்று புதுகிராகில். இதரவிஷய விரக்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே அமையுமோ? என்னில், — “யடிஹரெவவிரஜே துடிஹரெவபுலுஜே” என்னவேண்டிவது, அயிக்குதாபிகாரமானவற்றுக்கு; ஸர்வாயிகாரமுமாய், ப்ராப்தமுமாய், முன்பே இவணியிச்சித்து இவன்இச்சை பார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு, இச்சாமாத்ரமே வேண்டிவது. அப்ராப்தவிஷயத்துக்கிடே அயிகாரிஸம்பத்தி வேண்டிவது? [எழுமையும் ஏதம்சாரா] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் ஒருவ்யஸநம் வாராது. [சாரா] - அவன் திருமுகங்கொண்டு தவிர்க்கவேண்டா; இவ்வார்ப்யம் நமக்கு இருப்பன்று என்று, ஸர்வஃஃவமும் கழலும். ஏதத்தைவிளைத்தாலும் விடவொண்ணுதலோக்யதையைச்சொல்லுகிறது:—[குன்றுநீர் இத்யாதி]-குன்றோடொத்த மாடங்கள். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலையய்த்து மாடங்கள் இருப்பது. அதி னருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழலாம்படியாய்த்துக் குருந்தமிருப்பது. அதனோடே சேர்ந்த செருந்தி புன்னை என்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். ஊர்ச் சுற்றிலே அலர்ந்துகிடக்கும்படியான பொழிலையுடைய ஊர். இத்தால் - உகந்தருளின நிலங்களில் ஸ்ராவரங்களும் ஜ்ஞாநாயிகரோபாதி உத்தேகஸ்யமென்கை. [அனந்தபுர நகர்மாயன்] - நித்யஸூரிகள் ஒலக்கங்கொடுக்க மேன்மையோடேபிருக்கும் வைகுந்த மாநகர்போலன்றியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஸீலாயிகன் வர்த்திக்கிற ஊர். [மாயன்] - தன்மேன்மை பாராதே, ஸர்வஸாரிகள் சிறுமைபாராதே முகங்கொடுக்கும் ஆஸ்சர்யஹுதன். [நாமம் ஒன்றும் ஓராயிரமாம்] - ஒருநாமமே அநேகமாம்படி ரக்ஷக மாம்; “உலகேழனிக்கும் பேராயிரம் கொண்டதோர் பிடுகையன்” என்கிறபடியே. [உள்ளவார்க்கு உம்பரூரே]-இந்நீர்மையையும் ப்ரயோஜனத்தையும் அதுஸ்யிப்பார்க்கு இதுதானே பாம்படிமென்னுதல், அவர்களுக்கு அநந்தரம் ப்ராப்யம் ப்ரம்படிமென்னுதல். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயிறே பாம்படி உத்தேஸ்யமென்கிறது.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு, ப்ரதிவீர்யகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திரு நாமந்தானே ஆயிரம்ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப்புதுகிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புதுவதிக்கோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதோடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே யமையுமோ? வென்னில் - “யடிஹரெவவிரஜே துடிஹரெவபுலுஜே” (யதஹரேவவிரஜேத் ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்) என்கிறபடியே அவை

இரண்டாம்பாட்டு.—இன்றுபோய் இத்யாதி. “நாமமொன்றுமோராயிரமாம்” என்றத் தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. சொன்னதிருநாமந்தானே யென்றது - “கேசவா” என்றத்தைப்பற்ற.

‘இதரவிஷய’ இத்யாதிவாக்யம் - ஸங்காநுவாதம், பரிஹாரம் - யதஹ; இத்யாதி. “ஹ ஹவாஸஸாரிவ்யுமூவீஹவெசு | மூஹாஅநீஹாபுலுஜே | யடிவெத் ரபாஹ ஹவாஸாரிவெபுலுஜே | மூஹாஅவநாஅபடிஹரெவவிரஜே துடிஹரெவபுலுஜே” இதி ஜரவாலி. யதஹரேவ - யஸ்மிந்நஹந்யேவேத்யர்த்தஃ. விரஜேத் - விரக்தோபவதி. ததஹரேவ - தஸ்மிந்நஹந்யேவ. ப்ரவ்ரஜேத் - ஸந்யஸ்தோபவேதித்யர்த்தஃ.

அவை - அதிகாரிஸம்பப்பாதிசன். அதிகருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு - பாவரஜ்யாதிகர்மங் களுக்கு. 'ஸர்வாதிகாரமுமாய்' என்றவிடத்திலே-“ **வ்ஷஷுக்ருவீஸஸூசிஹா: ஸ்விபஸா க்ராகிராதய: | ஸவபுஷவபுஷபுஷபுஷ ஸவபுஷாதாரஸ்யுத்யு**” என்றததுஅதுஸந் தேயம். இச்சாமாத்ரமேயமையும் என்னுமதுக்கு ஹேதவந்தர கபுநபூர்வகமாக, இச்சைபார்த்திருக் கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் - விஷயாநுநபமாக இத்த்யாதி. ஆட்பார்த்துத் தந மவன் என்றது - “நமக்கடிமையாவாருண்டோ” என்றதுவே யாத்தரையாய்த் திரியுமவனென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி அறுபதாம்பாட்டு, “ஆட்பார்த்துதிதருவாய்” இத்த்யாதி. அப்படி இவன்ஆவி முச்சயம் பார்த்திருக்குமோவென்ன - யதீவா இத்த்யாதி. “**சூநகெயெநகமாரிஸெஷு உததீ ஸ்யாஹயஸிபா | விவீஷுணெவாவாஸுத்ரீவபுஷிவாராவண:ஸ்யபு**” இதி யுத்தகாண்டே ராம: (18-34) “யதிவா” என்றதுக்கர்த்தம் - விவீஷுணன் என்று இத்த்யாதி. பேராய் என்றது பேரிட்டுக்கொண்டெவந்தானுயென்றபடி. “ஸ்வயம்” என்றதக்கு லாவம் - அதுவேன் இத்த்யாதி. அதாவது - “ஸ்வயம்” என்று இவனுக்கதிரயங் சொல்லுகிறதென்? அக்குநின்றும் வந்தவனாரேனு மாகிலும் அவனைக் கைக்கொண்டாரென்னுமது அமையாதோ என்னவேண்டாமென்றபடி. அது - குறை. விவீஷுணன் குறைவானவனல்லவோவென்ன - விவீஷுணன்ஸ்தீவத்த்யாதி. “**விவீஷு ணஸூயஸிபா தூநகதூராக்ஷஸ்யெஷித: | பூஷுராதவீரூஸா நணெஹாதாரா வாரபுஷிணா**” இத்த்யாரண்யகாண்டே குர்பணகா (கௌ-2௪). ராவணனையே கைக்கொண் ணவேனுமென்றதக்கு ஹேதவந்தரம்-இனித்தான் இத்த்யாதி. துறுப்புக்கூடு-தூற்றப்பொலி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜு? இத்த்யாதி. ஏதத்தைப் போக்குமென்னுதே, “ஏதம்சாரா” என்றதக்கு லாவம்-அதாக்குஅவன் இத்த்யாதி. விவாரணம்-சும்மெனுதே இத்த்யாதி. சும்மெனுதே-மூச்சவிடாதே போகைக்கு ஹேது - ராஜதூல இத்த்யாதி. அப்படி போமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வானே இத் த்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி கும்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஆகாசம், கடல், காற்றுத் தீ காரிகளிலே எங்கே யொருங்கிறே? வந்துயரை மருங்கு கண்டலம் என்று பாட்டுக்கர்த்தம், “ஏதஞ்சாரா” என்ற

மறிகடலோ' இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சென்று புகவேண்மேம்படி காணும் ஊரின்ஐயவ்யமும் ஹோக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தோனைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்சேய்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த செருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந் யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] - ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்கு மாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய், மன்றலென்று - பரிமள மாய், அலருகையாவது - பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றள்ள பொழிலென்று மாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] - "பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணாநிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கென வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளி கைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணிலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் சேயல்ஒத்திருக்கச்சேய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்' என்றிருந்தேன்" என்றருளிச்சேய்வர். [சேர் செருந்தி] - "ராவவொஹு திவெவெஹீ" போலேயாய்த்து மேல் நித்யஸூரி களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க. இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தரு ளின நிலங்களில் விலக்ஷணரோடு ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத் தேஸ்ய புத்தியாலே: நித்யஸூரிகளுக்கானால் அவ்வுருகேபோக. நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினையார்கள் இத்தனைசைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யமையுண்டே; வேறேரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையே இவற் றுக்க. பிள்ளை ஐநநாதபதஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்சேய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாதோஸர் நல்லன சில

வந்தாம் "குன்றுநேர்" இத்யாதிகளைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - ஏதம் இத்யாதி. "குன்றுநேர் மாடம்" என்றத்தைப்பற்ற - ஐஸ்வர்யமும் என்றது; "குருந்துசேர்" இத்யாதிபைப்பற்ற - ஹோக் யதையும் என்றது. ஸுப்தார்த்தம் - மலைகளை இத்யாதி. நேர் - ஒப்பு. மாடு - சமீபம். புடைபட - இடமுண்டாம்படி. "மாடேருருந்து" என்றதுக்கு ஹவம் - அம்மாடங்களுக்கு இத்யாதி. "சேர்" என்றதுக்கு - மாடங்களினருகேசேர்ந்தகுருந்துசேர்புன்னெ என்று முந்தினவர்த்தம் அத்தோடே - அந்தமாடங்களோடேயென்றபடி. 'மன்று' என்று-நாற்சந்தியாய், சுற்றுமென்றபடி. † புன்னைகளை யுடைத்தாய் க்ராமபர்யந்தங்களிலே விகவியாநின்றள்ள பொழிலென்னுதல், குருந்து முத லான் வருகுகளை யுடைத்தாய் பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றள்ள பொழிலென்னுதல். "மன்று" என்று - பரிமளத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - மன்றிலே இத்யாதி. "குன்றுநேர்" இத்யா தியாலே வர்ணிக்கைக்கு இவை ஹோக்யமாயிருக்குமோவென்ன, ஐதிஹ்யம் - பிள்ளை இத்யாதி. வினைந்து - த்வரித்து. 'அருளிச்சேய்வர்' நஞ்சேயரென்றபடி. "சேர்" என்றதுக்கு - வருகுகள் அந்யோந்யம் ஸத்ருஸமாயிருக்குமென்று மூன்றாமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல். ராகவோர்ஹதி இத்யாதி. கீழ் பொழிலை வர்ணித்த வபிப்ரோதத்தை யருவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-மேல்நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. "விண்ணோர்" என்றத்தைப்பற்ற - நித்யஸூரிகள் என்றது. ஆன லும் விலக்ஷணரான ஸூரிகளோபாதி இவையும் உத்தேஸ்யமாமோவென்ன-நித்யஸூரிகளுக்கு இத் யாதிகாலவாச்யம், சைதந்யத்திலுறைப்பு - ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரோமாதியஸம் திவ்யதேசங்களிலுள் ளவை ஹருவத்கடாக்ஷவிஷயமாகையாலே யுத்தேஸ்யமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - பிள்ளைஐநநாத இத்யாதி. எம்பார் அருளிச்சேய்த வார்த்தை * மானேய்நோக்கிலே கண்டுகொள்வது. இவை அவன் கடாக்ஷவிஷயமென்றதுக்கைதிஹ்யம் - ஆச்சான் இத்யாதி. சுரவண்பாக்கு - ஸ்லாக்யமான

† குருந்துமுதலான வருகுகளை' என்றிருக்கலாம்.

சுவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கோவேந்துகோத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு “இவையிருந்தபடியென்? * திருவருள்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?” என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாசுத்தாலே வளர்ந்தவையன்றே. [அனந்தபுரநகீர்மாயன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு “தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கோடுக்கலாம்” என்றுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற ஸீலகுணதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] - ஒருதிருநாமந்தானே விரோயிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிட்டுச் சொல்லிற்றிதே; அப்படியே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேச்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்தியப்பாரேயிதே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நியஸ்திரிகளோலக்கங்கோடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன், “தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கோடுக்கலாம்” என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பருரே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே யும்பருரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பருரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேச்யமாகிறது அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிதே. இனி யர்மைக்யமுடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியானின்றால் பின்னை இவ்விடமேஉத்தேச்யமாகத் தட்டில்லையிதே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஊரும்புட்கோடியும்அஃதே உலகெல்லாம்உண்மேழ்ந்தான்
சேரும் தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம்அறியச்சோன்றோம்
பெருமோராயிரத்துள் ஒன்றநீர்பேசுமினே.

ஆ —(ஊரும்புள்.) - ஹோமோபகரணங்களினாலும் ஸீலோபகரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்யமான திருவனந்தபுரத்திலே

பாசுரு. “திருவருட்கமுகு” என்றதுக்கர்த்தம் - நீராலே இத்யாதி. அனந்தபுரநகரில்ஆய்சர்யமே தென்ன - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை இத்யாதி. ‘சொல்லிற்றிதே’ - முதற்பாட்டிலேயென்றபடி. திருநாமங்களாயிரத்தைபு முடையவ னென்றது - ப்ராஸங்கிகம். “உள்ளுவார்க்கு” என்றதுக்குஅவதாரிகை - உத்தேச்யதை இத்யாதி. “ஒன்றுமோராயிரமாம்” என்றது - ஒருநாமமே ஆயிரம் ப்ரகாரம் ரக்ஷகமாமென்னுதல், குணசேஷத்தாதிக்கையொழிய நாமமொன்றுமே ஆயிரமுண்டாயிருக்குமென்னுதல்; ‘என்னுதல்’ என்கையாலே - இவ்வர்த்தத்தவயமும் தோற்றுகிறது. “ஒராயிரமாம்” என்றத்தோடே “உள்ளுவார்க்கு” என்றத்தைச் சேர்த்து ஐாவம்-திருநாமங்களை இத்யாதி. கீழே, நாமத்தை உள்ளுவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, “மாயன்” என்றதிற்சொன்ன சீலகுணத்தையுள்ளுவார்க்கு என்றுஅர்த்தந்தாரம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இத்யாதி. இது சதுர்வம்ஸுத்ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்பட்டம். அவ்விடந்தானே - திருவனந்தபுரந்தானே. நியஸ்தியன்றோ வுத்தேச்யமென்ன - அவ்விடந்தானும் இத்யாதி. அவ்விடந்தானும் - பரமபதந் தானும். இவ்விடமே - திருவனந்தபுரமே. உம்பருரே - * டேவநாமஐவிரித்யர்த்தஃ. பரமபதம். “உம்பருரே” என்றதுக்கு - திருவனந்தபுரமே யும்பருரென்னுதல், திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பாரிருந்தவிடமே யும்பருரென்னுதல், உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பர்ஊரென்னுதல் என்றர்த்தத்யயமாதல்; அர்த்தத்தவயமாதல், (உ)

அநந்யப்ரயோஜநாயங்கொண்டு புகுதிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்தஃவங்களும் போம்: இது நிர்வாகம்; இப்ப்ராயத்தைப்பெறுகைக்கும் ப்ரதிவந்யகம்போகைக்கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நியமமில்லை; அவனுடைய அஸங்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோ என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு இன்னதிருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவையு மென்கிறார்.

[ஊருட்புள்ளென்றுமேலுக்கு] - ஸர்வவியஸேஷவ்ருத்தியும் பெரிய திருவடியைக் கொள்ளுதலுஞ்செய்து ஜயத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷணமானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிரஸயஸோக்யமான திருவனந்தபுரத்தைப் பரமப்ராயமென்று அங்கேபுகுவதி கோளாகில், ஃவங்களும் ஃவஹேதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாம்படி நாங்கள் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், அததேசத்தைப் ப்ராபித்தவளவிலே ஸமஸ்தவிர்மாயிகளும் கழலும்: ஸர்வரக்ஷகனான அததேசிகனுடைய திருநாமங்களாயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றையுச்சொல்லி அதுவிவியங்கோ என்கிறார்.

(ரக்ஷணர்த்தமாக), புள் - பெரியதிருவடியை, ஊரும் - நடத்தாநிற்கும், கொடியும் - ரக்ஷணத்துக்குக்கட்டினகொடியும், அஃதே - அதுவே: (சென்று ரக்ஷிக்கவொண்ணாத ப்ரளயத்தளவில்), உலகெல்லாம் - லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுது செய்து(வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி), உமிழ்தான்-ப்ரளயநந்தரமுமிழ்தவன், சேரும் - பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற, தண் - ஸ்ரமஹரமான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜநவ வ்யவஸாயத்தை யுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுதிராகில் - ப்ராபிப்புதிக்கோளாகில், நோய் - (ப்ரயோஜநாந்தரருகியான) நோயும், வினைகளெல்லாந்தீரும் - (அதுக்கடியான) கர்மங்களும் நிரவஸேஷமாக நஸிக்கும்; நாம் - இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், (உங்களுக்கு), அறிய-அறியும்படி, திண்ணம் - த்ருடமாக, சொன்னோம் -; (அங்குச்சென்றால்), பேருமோராயிரத்துள் - அவனுடைய அநுஹுவயமான நாமாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று - ஏதேனுமொன்றை, நீர் -, பேசுமின் - சொல்லுங்கோள், ஸோக்யமாமிடத்தில் ப்ரயோநாப்ரயாந ஹீமமில்லையென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு தேசப்ரப்தியே அமையும், ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[ஊருட்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நாராணாநுஹவத்தை இன்றுசெல்லு மவனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதுக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேமுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்தான். [சேரும்] - இப்படி உபயஹிதையையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஜயத்தினுடைய ரக்ஷணரீதியாகத் தன்செல்லாமையாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிரஸயஸோக்யமான திருவனந்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - “நவ

"புள்ளி - ஊரும்" என்ற நவயிப்பது. இது உபலக்ஷணமென்கிறார் - நித்ய இத்த்யாதி. நித்யஸூத்ரிக்குமே உபலக்ஷணம் என்றது - பெரியதிருவடி யொருவனையும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் கொள்ளுமென்ற இது, நித்யஸூத்ரிகளெல்லாரையும் ஒவ்வொருத்தராயே அநேக சேஷவருத்திகள் கொள்ளுமென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. இப்பதப்பரையோகத்துக்கு ஊவம் - அஸ்ப்நஷ்ட இத்த்யாதி. அவன் கொடுக்கிறதென், தானேசெய்யவொண்ணாதோவென்ன - இவன் இத்த்யாதி. "ஊமம்ஸவபுக்ஸரிஷ்யாஜிஜா ம் தக்ஷிணவதஸுதொஹவாஸ்ய" இத்த்யாதி ஈக்ஸராஷ்டாசிநாமாஸ்தொவெயத்யுநெஹவியுதே । க்ருதாஸ்ய ஊமம்ஸவியுதே தவவாஸ்யுபேகஸுதே" இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷணம். (நக-உக, உஉ) பூர்ணஞானவன் இவனைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறதென்னென்ன - இவனுக்கு இத்த்யாதி. ஆகையாலே கிரபேக்ஷணம் என்று கூட்டுவது. விவரணம் - தான் ஸாபேக்ஷன் இத்த்யாதி. ஆனாலும் ஹரபேக்ஷ ஹாரிவாராதோவென்ன இவனுக்கு இத்த்யாதி என்னுதல்; கீழே-பார்த்தமாக ஸாபேக்ஷணையாலே ஹரபேக்ஷஹாரியில்லை யென்றருளிச்செய்து, இங்கே - ஸவஹரபேக்ஷ வர்த்தியும் இவனையும் கிரபேக்ஷணாக்கினென்கிறார் - இவனுக்கு இத்த்யாதி என்னுதல். விவரணம் - இவனுடைய இத்த்யாதி. தாழவிட்டது ஹரபேக்ஷத்துக்கு உடலாகக்கண்ட வீடமுண்டோவென்ன - இன்னு துதன் இத்த்யாதி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, "முன்னோதது" இத்த்யாதி. நீன்றன் - ஸத்தை

[illegible]

(五)

நான்காம் பாட்டு.

பேசுமின்குசுமின்றிப்பெரியநீர் வேலைகுழந்த
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றானேநெறிமையால்மலர்கள் தூவிப்
பூசனைசெய்தின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாறே.

ஆ.—(பேசுமின்.) - நாம் அந்ஹரென்று கூசாதே அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கொன்னென்று சொல்லி, அடிமைசெய்கையிலே அவர்களுக்கு ஸ்நுதஹபெறு கைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அந்யப்ரயோஜராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்னபுண்பஞ்செய்தாரோவென்று, அவர்களுடைய ப்ராமஸா முவத்தாலே ப்ராயமான அடிமையினுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—நாலாப்பாட்டில், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, 'திருவனந்த புரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அந்யப்ரயோஜராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்யம் செய்தார்களோ?' என்கிறார்; அவர்கள் ஹம்யம்பண்ணின்படிபைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் குசுமின்றி] - அயோக்யபெரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல் லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரியநீரையுடைய கடல்குழந்து நிரந் தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடிவயலாலே அணியப்பட்ட திருவனந்த புரத்தை விரும்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆறுநித ரக்ஷணர்த்தமான நிரவயிக வாத்ஸல்யத்தையுடைய யனுக்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவனை ஆரதிக்கிறவர்களுடைய ஹம்ய யாதியுயத்தை ஸ்லாசிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பெரிய - ஸ்நுத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, வேலை - கடலாலே, குழந்து - குழப்பட்டு, வாசமே கமமும் - பரிமளத்தைப்பரப்பாநிற்கிற, சோலை - சோலை களையும், வயல் - வயல்களையும், அணி - அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திரு வனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து - (ஆறுநித முவப்ரயோஜராய்க்கொண்டு) நிரதியுய வாத்ஸல் யத்தைப்பண்ணி, உறைகின்றானே - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால் - அவன் ஸேஷித்வாறுபுமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்துபகரணங்களை, தூவி - (ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு) விசியோகித்து, பூசனைசெய்கின்றார்கள் - ஆரதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம் - ஹம்யத்தை, செப்தவாறு - பண்ணின்பரகாரத்தை, குசுமின்றி - (உங்க ளுடைய) அயோக்யதைப்பாராதே (வத்ஸலனானவனை ஆரதிக்கிறவர்களுடைய வாத் ஸல்யாதியுயத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, பேசுமின் - ஸ்லாசிக்கப்பாருங்கோள்.

இ.—நாலாப்பாட்டில், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, 'திருவனந்த புரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்ன ஹம்யவாண்கள்!, என்கிறார்; அவர்கள் ஹம்யம் பண்ணின்படிபைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் குசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, அந் தலையில் நீர்மையையும் ப்ரப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். உளவேழுலகில்

தமக்குப்பிறந்த விறுய்ப்பு இவர்களுக்கும் ஒக்குமென்றிருப்பரிமே. [பெரியநீர் இத் யாதி] - பெரியநீரையுடைத்தான கடல்குழந்திருப்பதாய் கிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைப சோலையோடுகூடின வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரம். சோலையின் பரிமளம் புறப்படாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நாம் மேலிடாதபடியாய்த் தப் பரிமளம் விஞ்சியிருப்பது. [நேசஞ்செய்து உறைகின்ற னுனை] - பாம்பதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; “கயிகாவாஸவாலாவு” என்கிற படியே. ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு உடலான தேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டிறே. “ஆர்த்தரில்லாதவிடமும் ஒருவாஸம்பாடுமே?” என்று அத்தேசத்தை வசைபாடியாய்த்திருப்பது. ‘நேசஞ்செய்து உறைகின்ற னுனை-பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னுதல்; ‘புண்ணிபஞ்செய்தவாற்றை-பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னுதல். [நெறிநாயால் இப்பாதி] - அந்நயப்போஜராய், சூட்டுநன்மலைப்படியே புஷ்பாடி யுகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாகப் பாயோழித்து அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் ஹ்ருயாதிகர்: ஸம்ஸாரத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவர்கள் ஹ்ருயாயிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணிபஞ்செய்தவாறே! என்று ஆஸ்ரயம். இவர்கள் படியைப் பேசும்போது ஸர்வேஸ்வரனைப் பேசுமதிற்காட்டில் கூச்சமறப் பேசலாமிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, ‘திருவனந்த புரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன லாக்யவான்கள்!’ என்கிறார்; அவர்கள் லாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின்கூசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் * மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த வாஸநையாலே “அருவினையேன்” என்று பேசுக்கைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். லவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்டாவிடே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிறே. [பெரியநீர் இத்தாதி] - மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேகுழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்முமாய்த்துச்சோலை. குழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நாம் மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையையுடைத்தான வயலாலே யலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை. ‘நேசஞ்செய்துறையின்

நாலாம்பாட்டு.—பேசுமின் இத்தாதி. “பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இத்தாதிவாக்யத்வயத்தாலே..

இவர்களுக்குக்கூசப் பரஸக்தியேதென்ன - தாம் இத்தாதி. அவனைப்பேசும்போது கூசவேண்டாவென்னுமத்தையும், இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம் கூசியகன்றாக்கு ஹேதுவையும், அவனைக் கூசாதேபேசுக்கைக்கு-ஹேதுவையும் அடைவையருளிச்செய்கிறார் - லவத்விஷயத்தை இத்தாதி வாக்யத்தாய்த் தாலே. “வேலுகுழந்து வாசமேகமழும்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹவம்-குழப்போந்த இத்தாதி. “வாசமே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - கடலில் இத்தாதி. “கடலில் நாம் மேலிடாதபடி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேரம் - ஸம்ஸாரமும் தட்டாதபடியென்று. சோலையையுடைத்தான வென்றது-சோலையையு முடைத்தாயென்றபடி. பாட்டின் முந்தினவதாரிகைக்குச்சோ அந்வயம்-நேசஞ்செய்து இத்தாதி வாக்யத்வயம், த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சோ அந்வயம்-

ருளை - பேசுமின் கூசுமின்றி' என்று கீழோடே கூட்டவுமாம்; அப்போது, “நேசஞ்செய்துறைகின்றருளை - பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?” என்றது - ஆஸ்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியநீர் தொடங்கி - ‘பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னவுமாம்; அப்போது, கூசுமின்றிப் பேசுகையாவதென? என்னில், — ஹஸிவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹஸிவத் விஷயம். [நேசஞ்செய்துறைகின்றருளை] - பரமபடித்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்கும்த்தனை. அவ்விடத்தை வசைசொல்லியாய்த்து இங்குவர்த்திப்பது; “ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமுள் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!” என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேசமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; “அபிகம்பாபரவாலாஜ” (அதிகம்புரவாஸாச்ச). [நெறிமையால் மலர்கள் தூவி]; — “ஸர்வேஸ்வரன் ஸேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குஸேஷம்” என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாஹீயபுகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன் தான் இத்தேசத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறுப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராப் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருபுரையோஜநத்தைக் கணிசியாதே யாஸ்ரமித்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] - * சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களும் ஓரடிமையாயற்றதோ! ஸ்ரீஹரதாழ்வானைப்போலே யாய்த்து அவர்கள்; இளையபெருமானைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விடீப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்தர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தையிறே. (ச)

அன்றிக்கே இத்தாதி. ஹாஸவதர்களைப்பேசும்போது கூச்சத்துக்குப் பாஸத்தியேதென்கிற ஸுங்கையைய நவதுத்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அப்போது கூசுமின்றி இத்தாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. ‘அப்போது’ என்றவநந்தரம், “ஹாஸவதவிஷயத்தை” என்றுகூட்டுவது. ‘வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹாஸவதவிஷயம்’ என்றது - அவர்கள் அவனிலும் பூஜ்யராகையாலே பேசப்போகாதென்றபடி. ஆனால் பேசும்படியென்னென்ன; பூஜ்யரேயாகிலும் ஸூலஹாராகையாலே பேசத்தட்டில்லையென்று கருத்து. “அனந்தபுரம்நேசஞ்செய்து” என்றத்தால் ஹாவம் - பரமபடித்தில் இத்தாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவ்விடத்தை இத்தாதி. வசை-தேவதம். இங்கே யவனுக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்தாதி. இவ்வாக்யாநந்தரம் அவ்விடத்தை வசை இத்தாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - அதிகம். இத்தாதி. “டிஸ்கூண்டிசு கருடபூஜிநாகிந்யாஸுஸொஹமே | அபிகம்பாபரவாலாஜிநெய் தவவடிநாசு” இதி சித்ரகூடே வீதாம்பரதி ராமஃ. (அயோகூடு-கஉ) சித்ரகூடஸ்ப-ஹர்ஸநம்-புரவாஸாத்-அதிகம்ச, மந்தாகிந்யா:-ஹர்ஸநம்-தவ - ஹர்ஸநாத்-அதிகம்ச-மந்யே இத்தயந்வயஃ. நெறிமையால் - ஸேஷஸேஷி ஹாவமுறையாலேயென்னுதல், ஸ்நேஹமார்க்கத்தாலேயென்னுதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நெறிமையாலென்று-அவன் ஸ்நேஹித்தமார்க்கத்தாலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல், த்ருதீயார்த்தமாதல் - இவர்கள் வர்த்திக்கிற இத்தாதி. த்ருதீயார்த்தமானபோது, “நெறிமையால்” என்றது - அந்யப்ரயோஜநதையாலே யென்றபடி. “செய்தவாறே” என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம், சூட்டுநன்மலைகள் இத்தாதி. திருவிருத்தம். இருவருடையவும் ஆகியந்யூநதைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஹரதாழ்வானே இத்தாதி வாக்யத்தவயம். அவர்கள் - நித்யஸூரிகள். இவர்கள் - திருவனந்தபுரத்தி லடிமைசெய்கிறவர்கள். நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஹரதாழ்வானைப்போலே யானபடியை இசைவிக்கிறார் - அவன்விடீப்போர இத்தாதி. ‘பெரியநீர்’ என்று தொடங்கி, ‘நேசம்செய்துறைகின்றருளை - கூசுமின்றி - பேசுமின்; நேசம்செய்துறைகின்றருளை நெறிமையால்’ என்று தொடங்கி, ‘புண்ணியம் செய்தவாறே’ என்று விஸ்மிதராகிறுரென்னுதல்; ‘பெரியநீர்’ என்று தொடங்கி, ‘புண்ணியம்செய்தவாற்றை - கூசுமின்றி - பேசுமின்’ என்றந்வயமாதல். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புண்ணியஞ்சேய்துநல்லபுனலோமேலர்கள்துவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம்இப்பிறப்பற்குமஅப்பால்
திண்ணம்நாம்அறியச்சோன்றோம்செறிபொழில்அனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமராவார்.

ஆ.—(புண்ணியஞ்செய்து.) - நீங்களும் அங்கனை புண்யருபமான திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரஸ்தஸஸ்தபாதிவந்தகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலேபோய்ப் பக்கு வாஹ்யாந்தஸ் ஸர்வகரணங்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுங்கோள்! அவன் உங்களுடைய இந்தஸஸ்தபாதத்தைப் போக்கும்; இப்போது தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கிற உங்களைப் பிண்ணை யமரராக்கும்; இது நிர்ஸிதம். உமக்குத் தெரியச் சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர் என்றுகொண்டாடி, அப்புடியே நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் என்றுதொடங்கி] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களைப் ப்ரேமபரவஸாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோடியான இஸ்ஸம்ஸாரத்தை அறக்கும். [அப்பால் என்றுமேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிஸய லோக்யமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள்; இப்பொருள் நிர்ஸிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்.

ப.—அந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற நிருபாயிகஸேஷியான வந்திருவடியைக் கிட்டினவர்கள் ஸூரிகளாகை அறுதி; ஆகஸால், ப்ரேமயுக்தராய்க் கொண்டு ஆராதித்து அவன் திருநாமங்களை யநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

புண்ணியம்செய்து-லோக்யநுபையான லக்தியைப்பண்ணி, நல்ல-உக்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே அவனுக்கு ஆதரணீயமான, புனலோடு மலர்கள்-ஜலபுஷ்பாதிகளை, துவி - (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு) ப்ரயோகித்து, எந்தை - உத்பாதகனுனவனுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - நிரந்தராநுஸந்தாரம்பண்ணி யநுலவியுங்கோள்; (இவ்வநுலவந்தானே), இப்பிறப்பு - த்ருஷ்டதோஷமான இஜ்ஜந்மத்தை, அறக்கும் - அறம்படிபண்ணும்; அப்பால் - மேலும், செறிபொழில் - செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம் - நிருபாயிகஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை, அணுகுவார் - (உக்தப்ரகாரத்திலே) ஸ்நேஹமாகக்கிட்டுமவர்கள், அமரராவார் - * அயர்வறுமமரர்களிலே அந்யதமராவர்கள்; (இவ்வர்த்தத்தை), நாம் - (அலிஜ்ஞரான) நாங்கள், திண்ணம் - த்ருடமாக, அறிய-, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயி நக்குமவர்கள் நிதய ஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் செய்து] - ஸ்ரேஷ்டத்தைப்பண்ணி: “வரணாஸ்தமபுத்மஇதிகர் தவ்யதாகமான லக்திருபாபந்ர ஜ்ஞாந்தை நினைக்கிறது. “**“ஶ்ரேஷ்டாஸ்தமபுத்மவ”** என் னக்கடவதிறே. [நல்லபுன்ல் இத்தயாதி] - நல்லபுன்னலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி: அர்ச்சகனாகளைச் சொல்லுகிறது. “**“ஶ்ரேஷ்டாஸ்தமபுத்மவ”** என்னக்கடவதிறே. [எண் ணுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அதுஸந்யியுங்கோள். இட றினவன். “அம்மே?” என்னுமாபோலே வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை அது ஸந்யியுங்கோள்: “**“வஸ்ததாஸ்தமபுத்மவ”** என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்]- பிறவியினுடைய தோஷப்ராசர்யம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிதே. [அப்பால் - அமரர்வார் - செறிபொழிலினந்தபுரத்து அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார்] - செறிந்தபொழிலை யுடைய திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய கிரதிரய லோமீயமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள், “**இப்பிறப்பறுக்கவேணும்”** என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவர்கள். இத்தால் - விநாயகைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேஸ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஸ்ரயணியஸ்யல மென்கிறது. [கின்னம்நாம் அறிவச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மபர்வமதநிலமருள்ப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாஹிமாநிகளான நீங்கள் அறியும்படி. உங்கள் அந்யத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரி களாவர்கள்; ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[புண்ணியஞ்சேய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. ய^ஹமாநம் வர்ணஸ்ரம்
யர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிநே; ஆக, ஸத்கர்மமலமான
ஹத்திருபாபந் ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. “**ஜெஹ - ஜந்நாஹவ**” (மத்பக்தோ -
மம்நாபவ) என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலோடு மலர்கள் தூவி] - நல்ல புனலோடே
கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கோண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சநாதிகளைச்
சொல்லுகிறது. “**ஜெஹ ஜீரோகஜெஹாஸா**” (மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு) என்னக்கடவதிறே.
[எண்ணுமின்] - “**வஸததம்சீத்யுயனூ**” (ஸததம்கீர்த்தயந்தி) என்னுகின்றதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இதுயாதி. “அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகு
வார் - அப்பால் - அமராவார்: எண்ணுயின் எந்தைநாமம்” என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவதாரிகை.
திருவனந்தபுரத்தில் இதுயாதி.

புண்யஸப்தம் கர்மவாசக மொழிய, ஊத்திவாசகமாம்படியென்? என்ன ஸ்ரீயநம் இத்தியாதி; வர்ணஸ்யஸ்பர்மங்களை யென்றபடி. இதிகாந்தவ்யதையாக - அங்கமாக. ஸ்ரேணுமும் ஊத்தியும் பர்யாயம். இத்தால்-காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஊத்தியை லக்ஷிக்கிறதென் னிரார் - ஆக ஸந்த்கீரம் இத்தியாதி. காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஊத்தியை லக்ஷிக்கிற தென்? கர்மத்தன்னையே சொன்னாலோ? என்ன - ஊதஃ இத்தியாதி. அதாவது - “ஊதஃகோதிந் நாமவ, ஊதஃகோதிஷாஜீவவ, ஊதஃகோதிந்நிலாஸா” என்று எல்லாம் ஊத்திபுரஸஸர மாகச் செய்யச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் “நல்லபுனலொடு” இத்தியாத்தபுத்தஅர்ச்சநாத்யங்கத்தவேந் ஊத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்றபடி. “அர்ச்சநாதிகளைப்பண்ணி” என்ற ஊக்குப் ப்ரமாணம் - “ஊஷாஜீ” இத்தியாதி. ஊவந்நாமோச்சாரணமும் ஊத்திக்கு உபயுத்தமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குப் ப்ரமாணம் - “ஸுதகழ்” இத்தியாதி. “ஊதஃகோதிஷாஜீவவ ஊதஃகோதிந்நிலாஸா” | ஊதஃகோதிஷாஜீவவ ஊதஃகோதிந்நிலாஸா | (ஊதஃகோதிஷாஜீவவ ஊதஃகோதிந்நிலாஸா) |

[எந்தைநாமம்] - இடறினவன் “அம்மே” என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; சீயர் பட்டரை “திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனாய்க்கொண்டுசொல்லவேணுமோ?” என்று கேட்க, “கங்கையிலேமுழுகப்போம வனுக்கு வேறொரு டுஉவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?” என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்வேது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸநையின் கனம். ஒருசேட்டியை “இவன் தமிழுக்குத்தேசிகனாயிருக்கும்” என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், “உனக்குஏதேனும் அபேகைஷயுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?” என்ன. “சிலா ‘காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈஸ்வரனுமில்லை’ என்றிராநின்றார்கள்: சிலர் ‘இத்தேஹந்தான் அஸ்த்திரம்’ என்று இதின்தோஷத்தை ஈர்ஸித்து ‘அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதோன்றைப் பற்றவேலும்’ என்றிராநின்றார்கள்: விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு டரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியேங்ஙனே?” என்ன; “**உபாயாபாயாபாயா**” (மமமாயாதரத்யயா) என்றும் “**உபாயாபேதாணானிகெ**” (மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே லாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷஈர்ஸந்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், லாக்யஹீர்க்கு இதிலே லோக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாமபடி கர்மாநுகுணமாக இத்தை இடையேடுத்துக்காணும் ஈஸ்வரன்பண்ணிற்ற” என்றருளிச்செய்தார். “இதுகண்டாய்” என்னும்படியாய் யிருக்கு மிறே:நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈஸ்வரன், லெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க “இது அஸ்பம், அஸ்த்திரம்” என்றுஅறிந்திதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலநின்ற ஸ்வலாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹ ஸ்வலாந்நபத்தை யறுக்கும். [சேறிடோழில்இத்யாதி] - சேறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கணவளாந்தருள்கிற ஸாவஸ்வாமியுடைய நிரதீசயலோக்

கீதயுகொரோயகனாபுஷபுலகா: | கரிலுதஸரோஹனா நித்யபாணாஉவா ஸுதெ” (க௦) இதி ஸமவதகீதாஸு நவமே. “எந்தைநாமம்” என்று விசேஷிதததுக்கு லாவம் - இடறினவன் இத்தயாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - சீயர் இத்தயாதி. இத்தால் மலிதம் - திருநாமம் இது யாதி. “இ” என்றதுக்கு லாவம் - கண்டதிறே இத்தயாதி. இதினுடைய - தேஹத்தினுடைய. இழையீடு - நூலாலே தைக்கை. அதாவது - இழையிட்டாற்போலே யிருக்கிற அவயவங்களுடைய சேர்த்தி. விவரணம் - கவிழ்ந்து இத்தயாதி. அகவாயை - அந்தஸ்த்தங்கலான மூதரபுரீஷாதி தோஷங்களை. அகவாயில் தோஷத்தை ஈர்ஸிக்கவும் நமக்கு விரக்தி பிறவாமைக் கடியேதென்ன - இப்படி இத்தயாதி. “வாஸநையின்கனம்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு சேட்டியை இத்தயாதி. காட்டினவிடத்து, பட்டர் “நாமநியாததொன்று இவனைக் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ” என்று, அவன் தன்னையே “நம்பககலிலே வேண்டுவது கேட்கலாகாதோ” என்றாரென்றபடி. இடையே நீத்து - நிறுத்து; ஈர்ஸயித்தென்றபடி. இது ஹேயம் என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - இதுகண்டாய் இத்தயாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, அதுபத்தாரும்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம்-நாம் இத்தயாதி. உக்தத்தை யறுவதித்துக்கொண்டு, ஸந்தார்த்தம் - இப்படி இத்தயாதி. “அப்பால் - அமராரணவர்களும் - அனந்தபுரதண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார்” என்று தாத்தர்யாந்தரம் - இப்பிறப்பறுக்கும் இத்

† ‘உவட் குழியில்’ என்று காணப்படுகிறது.

யமான திருவடிகளைக் கிட்மேவர்கள். [அப்பால் - அமரராவார்] - “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்த புரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோபியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேச்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்த புரமே ஆஸ்ரயணியஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிச்சிதம். [நாம் அறியச்சொன்னோம்] - அவனாலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாஹிமாநிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள் அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அமரராய்த்திரிகின்றூர்கட்கு ஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்காழும்போய்நணுகவேண்மே
குமரனார்தாதைதுன்பந்துடைத்தகோவிந்தனாரே.

ஆ.—(அமரராய்.) - திருநாட்டிலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையன்றோ ப்ராப்யமென்னில்?—அங்குள்ளாரும் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தன்றோ அடிமைசெய்கிறது; ஆதலால் இங்கே யடிமைசெய்யும் இதுவே ப்ராப்யம்; ஆனபின்பு, நாம் இங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேண்டுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திருவனந்தபுரத்திலேயாதலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

யாதி. முந்தினயோஜனையில் “இப்பிறப்பறுக்கும், அப்பால் - அமரராவார்” என்கிற பத்வயத் தாலும் ஹலிதம் - ஆக இத்தாதி. ‘புண்ணியம்செய்து’ என்று தொடங்கி, ‘எந்தைநாமம்-எண்ணுமின், இப்பிறப்பறுக்கும்; ‘செறிபொழில்’ என்று தொடங்கி, ‘அணுகுவார்’ - அப்பால் - அமரராவார்; திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்’ இத்யங்வயி. ‘இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே’ இத்யாதி. நன்னெஞ்சே - ஸம்ஸாரம் பொல்லாதென்றால் அதுக்கிசைந்து என்னோடு ஒருமிடருணகல்ல நெஞ்சே! இப்பிறவியாவது, த்ருஷ்டதோஷதஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது - இதுகண்டாய் - “இது கிலைநிற்கும், போக்யமாயிருக்கும்” என்று நாட்டார் ப்ரமிக்கிறவாகாரமின்றிக்கே அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதாஷிதமான இவ்வாகாரத்தோடேகூடின இதுவே கிடாய்; எல்லாநாமுற்றது இதுகண்டாய் - முன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் நன்றய்த்தோற்றுகிற ஆகாரத்தாலே நாம் மறுபாடுருவ ஆகாறுஹவம் பண்ணிப் போந்தது இதுகிடாய்; நாரணன்பேரோதி - வகுத்தஸோஷியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை கிரந்தராகசச்சொல்லி, நரகத்தருகணையாக்காரணமும் இதுகண்டாய் - ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேஸிபாமைக்குக் காரணமும் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னும் ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி விருக்கிற இஜ்ஜநம் ஸம்ஸேந்யங்கிடாய்; வல்லையேல்காண் - ‘மேலெழுத்தோற்றுகிற நன்மையில் பசையிலை, தேஷமேயிதுக்கு வேஷம்’ என்னுமத்தைத் தப்பாதபடி கணவல்லையாகில் நான் சொன்னதுஒருமென்னும் இடத்தைக் கண்டுக்கொள் என்று பாட்டுக்கூற்தம். (ரு)

[அமரரென்று தொடங்கி] - தேவர்களாய்த்திரிகிற ப்ரஹ்மாவிகளுக்கும் காரணஹுதனானவன் கணவளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்க ளுக்கு ப்ரயாநனான ஸ்ரீஸைனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கை நீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு] - வந்யுக்களாயுள்ள நீங் கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; தேவஸைனாபதியாய்ப் பெருமிடுக்கனான ஸுப்ரஹ்மண்ய னுக்குங்கூட ஐநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த ஃஃவத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

ப.—அந்தரம், ஸர்வதேவதீர்வாஹுகன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே ஸூரிகள் ஆராதியாநிற்பர்கள்; நாமும்போய்க் கிட்டவேணும் என்கிறார்.

குமரனாந்தாதை - ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு உதபாதகனான நுதரனுடைய, துன் பம் துடைத்த - பாதகங்களைத் தைப்போக்கின, கோவிந்தனார் - க்ருஷ்ணனாய், அமரர் ஆய் - மற்றும் தேவர்களாய், திரிகின்றார்கட்கு - திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி - உத்பாதக னானவன், சோ - கணவளர்ந்தருளுகிற, அனந்தபுரத்தது - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர் கோன் - ஸைநாபதியார், அர்ச்சிக்கின்ற - ஆரதிக்கிற இதுக்கு, அங்கு - அத்தே சத்திலேவந்து, அகப்பணிசெய்வர் - அநதரங்கவருத்திபண்ணி எடுத்துக்கைநீட்டுவார், விண்ணோர் - பரமபதவாஸிகளாயிருக்கும்; நமர்களோ - நமமுடையவர்களானவர்களே! சொல்லக்கேண்மின் - சொல்லக்கேளுங்கோள்; நாமும் போய் - நாமும் (அவர்களோடே) போய், நணுகவேண்டும் - கிட்டவேணும்.

இ.—ஆறுமபாட்டில், நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திரு வனந்தபுரமே ப்ராயம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

[அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு] - மதுஷ்யாடிகளிற்காட்டில் சிலநாள்தவறிருக் கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யரெனறு அலிமாதித்திருக்கிறவர்களுக்கு. [தரி கின்றார்கட்கு] - மதுஷ்யாடிகளிற்காட்டில் வந்யகம கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப பயராய்த் திரியாநிற்பார்கள. மதுஷ்யர்களுடைய விரகத்திக்கு அவர்கள் பரிகாஹித்த வளவிதே தயஜிக்கவேண்டுவது? ப்ரஹ்மவுக்கு சதுர்த்தஸ ஸுவநமும் தயஜிக்கவே ணும். [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து] - காரணஹுதன் வாததிக்கிற தேஸுத்திலே, [அமரர் கோனார்க்கின்று இதயாடி] - ஸ்ரீஸைனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்] - நம்மோடு குடற் றுடக்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; “வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்” என்கிற நம்நினைவே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோள். [நாமும்போய் நணுகவேண்டும்] - அந்த நித்யஸூரிகள் திரளிலே அடிமையிலே ருசியையுடைய நாமும் சென்று கிட்ட வேணும். இங்கேயிருந்து மனோபிக்குமளவு டோராது; அத்திரளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள்நடுவே ஸம்ஸார்களான நமக்குக் கிட்டவேண்ணுமோ? என் னில்,—[குமரனார் இதயாதி] - தேவஸைனாபதியாய் ப்ரவலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக் குங்கூட ஐநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த ஃஃவத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை; வாண்ணுக்குத் துணையாயிருக்கிற நுத்ராடிகள் ஃஃவநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற வன் நம்ஃஃவத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? நுத்ராடிகளுக்கு ஃஃவநிவர்த்தக னாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் எளியனாயிருக்குமென்னை.

சு. - ஆறம்பாட்டு. நித்யஸூத்ரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கே யாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு] - மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்ஸங்க்யமில்லாத தோன்றிக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கரையராய் அவ்வருதுள்ளா ரிற்காட்டிலு நாவுநாளோ லீவித்திருந்து சாகிர் இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவஸாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே துர்மநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து [திரிகின்றார்] - வங்கு கனத்திருக்கச்செய்தேயும், கிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிறே யவர்களுக்கு. விமேபோது ஒரு தேஹமாத்திரமாதல், ஒரு ஸ்திரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்த னையும் விடவேண்டி வருமிதே. [ஆதிசே ரனந்தபுரத்து] - இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்தவத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை கிரவஹித் துக்கோடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் . ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் கூடினந்தோறும் நசித்த உண்டாக்கி நடத்திக்கோடுக்கும். ஜமத்காரணவாததனைவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்தயாதி] - ப்ரூஸேநா பதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூத்ரிக ளேடுத்துக் கைநீட்டுவார். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] - “வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டோம்” என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னோடே நிருபாபிகஸம்ஸங்க்யபுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். வங்குக்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேண்டுமிதே. [நாமும்] - அடிமைமீலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூத்ரிகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்டும்] - இங்கேயிருந்து மனோ, டிக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்

ஆறம்பாட்டு. - அமரராய் இத்தயாதி. “அமரர்கோன்ச்சித்தின்றுக்கு அகப்பணி செய் வர்விண்ணோர், நாமும்போய் நணுகவேண்டும்” என்றவற்றைக் கடைகித்தவதாரிகை - நித்ய ஸூத்ரிகளும் இத்தயாதி.

“ஆய்” என்றதுக்கு லாவம் - மாம்பழத்தோடு இத்தயாதி. அதாவது - நித்யஸூத்ரிக ளுடைய அமரத்வம் தங்களுக்கின்றிக்கேயிருக்க, அதுஉண்டானதாக அலிமாநித்துக்கொண்டு திரி வர்களென்றபடி. எழு - விளம்பித்து. “கிரிகிறார்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - வங்கு கும் இத்தயாதி. அப்படி வங்குமதிக்கமோ? என்ன - இவனளவல்ல இத்தயாதி. இவன் - மறுவ்யன். அகெந் தனையென்ன அருளிச்செய்கிறார் - விமேபோது இத்தயாதி வாக்யத்தவத்தாலே. ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கு அமரத்வமில்லையாகிலும், நித்யஸூத்ரிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன்உத்தபாதகமொ காரம் ஸமாநமென்கிறார் - இவர்களுக்கும் இத்தயாதி. ஸாம்யம் காரணத்தவத்திலே என்செய்யாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நித்யஸூத்ரிகளோடு அமரத்வஸாம்யமில்லென்று கருத்து. இருவர்க்கும் ஆதி யாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அவர்களுக்கு இத்தயாதி. அதுவாவாவத்தில் ஸத்தாவாநி பிசக்கை யாலே அதுவாவிப்பித்து ஸத்தையை நேகருமென்றபடி. “அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி” என்றத்தால் ஸமிதம் - ஜமத்காரண இத்தயாதி. “அர்ச்சிக்கின்று” என்றது - மலையாளபாவை; அர்ச்சிக்கிறவிடத்திலென்னுதல், அர்ச்சிக்கிறுனென்னுதல் ‘அங்கு - அத்தசையிலே. அகப்பணி செய்வர் - அந்தரங்கவருத்திபண்ணுவார்; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரென்றபடி. நமர்களானல் சொல்ல வேணுமோவென்ன - வங்குக்களாய் இத்தயாதி. “நணுகவேண்டும்” என்றதுக்கர்த்தம் - நித்ய ஸூத்ரிகளோடு இத்தயாதி. “போய்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - இங்கேயிருந்து இத்தயாதி. குமாரனார்

ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணாமோவென்னில் - [குமரனார் இத்யாதி] - (தேவ ஸௌநாபதியாய் ப்ரவலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனுவனுக்குப் பாதகத் தால்வந்த ஁ஃவத்தைப் போக்கினக்குண்ணனை) தேவர்களும் அஸுரர்களும் கூட்டப்பெடையாய் எதிரிட்வேருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்நரானால் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கு மவனாய்த் து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்கு ஓரருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் துஃவநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கோடுக்குமவன், அவ்விமான சூர்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டேகையில் அருமைப்படுத்துமோ? நுத்ராதிக்கு ஁ஃவ நிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையார்க்கும் கையாளாயிருக்கும். 'கோவிந்த னாரை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.' (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

துடைத்தகோவிந்தனாரே உலகுயிர்தேவும்மற்றும்
படைத்தாம் பரமமூர்த்தி பாம்பணைப்பள்ளிகோண்டான்
மடைத்தலைவாளாயும் வயலணியனந்தபுரம்
கடைத்தலைச்சீய்க்கப்பெற்றால்கவினைகளையலாமே.

ஆ.—(துடைத்த) - ஆழித஁ஃவாபநாதந ஸ்வஹவனாய், ஸர்வகாரண மாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனான எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், நம்முடைய ஁ஃவமெல்லாம்போம், அடிமைசெய்யப்போங்கோ என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலே சென்று அடிமைசெய்ய இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலே மென்னும் ஁ஃவம் இப்போதே போமென்கிறார்.

[உலகுயிர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்தையும் தேவர்களையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினை ஆஸ்ரிதர்க்கு ஹவ்யனான ஸர்வேஸ்வரனாய், திருவனந்தபுரவான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஜலஸம்ருத்தியாலே களித்து மடைத்தலையிலே வாளையாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்கருதமான திருவனந்த புரத்தில் திருவாசனிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்யப்பெற்றால்.

தாதை துன்பம்துடைத்து - வாணனைத் தலையருதே ரக்ஷிக்கையென்கிறார் - தேவர்களும் இத்யாதி. அதாவது - "கோவிந்தனார்" என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகையாலே, பாணபுத்தத்தில் துன்பம் துடைத்தானென்றபடி. ஆனபின்பு என்றது - ஁ஃவாநிகளுக்கும் ரக்ஷகனாயின்பென்ற படி. "அருமைப்படவேணுமோ" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - ஁ஃவாநிகளுக்கும் இத்யாதி. சீழிற்பதத்தோடே "கோவிந்தனார்" என்றத்தைக்கூட்டி ஹவம் - நுத்ராதிக்கு இத்யாதி. க்ரியையேதென்ன - கோவிந்தனாரை இத்யாதி. 'அமரராய்' என்று தொடங்கி, 'விண்ணோர்: ஆகையாலே, நமர்களோ! சொல்லக்கண்ணின்; குமரனார்' என்று தொடங்கி, 'கோவிந்தனாரை - நாமும்போய் நணுகவேண்டும்' இத்யவ்யடி. (சு)

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜுகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுக்தனா ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்யாலாஹ நிஷர்ப்நமான க்லேஸத்தைப் போக்கலா மென்கிறார்.

உலகு - லோகங்களையும், உயிர்-(மதுஷ்யாதிகளான) ப்ராணிகளையும், தேவும்-தேவதைகளையும், மற்றும் - மற்றும் மஹாகாசிபதார்த்தங்களையும், துடைத்த - ஒன்றெழுதிபாமல் படைத்து ஸம்ஹரித்தவனாய், கோவிந்தனாரே - (“தஃஷ்டரெஷ்வரவக்ஷிவகி” என்கிறபடியே அவ்வவஸ்த்தையில் த்யோதமான விக்ரஹயுக்தனாகையாலே) கோவிந்தஸுப்தவாச்யனாவன்தானே, (ஸம்ஹ்ருதமான அந்த ஸகலபுராயங்ககளையும்), படைத்த - உத்பாதித்தவனாய், எம் - இக்காரணத்தவத்தை நமக்குப்ரகாசிப்பித்த, பாமமூர்த்தி - ஸர்வாயுக்யோஷிபாய், (ஸ்ருஷ்ட ஜுக்தரக்ஷணர்த்தமாக), பாம்புஅணை-திருவரவணையிலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (ஜலஸம்ருத்தியாலே), மடைத்தலை-மடைத்தலைகளிலே, வாளை பாயும் - வாளை களித்துப்பாயும், வயல் அணி - வயல் அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத்தலை - திருவாசலிலே, சீய்க்கப்பெற்றால் - ஸம்மார்ஜநப்ரமுவஸேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணப்பெற்றால், கடு வினை-(கைங்கர்யாலாஹ நிஷர்ப்நமான) அதிஸுபிதஃஷ்டவத்தை, களையலாம் - போக்கலாம். கோவிந்தனென்றது - “க்ஷுஷ்வனவஹிவொகாநாஃஷ்டதிரவிவாப்யு” என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேஸவிசேஷத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் ஃஷ்டம் போமென்கிறார்.

[துடைத்த கோவிந்தனார் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. “க்ஷுஷ்வனவஹிவொகாநாஃஷ்ட”. [உலகுயிர் இத்த்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினவன். இவை, அதிப்ரவ்ருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்பு, புருஷார்யோபயோகுபான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பாமமூர்த்தி]- ஆஸரிதஹ்வனான ஸர்வேஸ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜுகத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளை பாயாநின்றள்ள வயலாலே யலங்க்ருதமான தேஸத்திலே. ஸாமுநத்தாலே முக்தர் களித்துவர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் திரயக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினை களையலாமே] - அடிமைசெய்யப்பெறுமையா லுண்டான க்லேஸமெல்லாம் போம். ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தி பெறுமையால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸித்தத்தால் போக்குமதன்றிறே.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேஸவிசேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் ஃஷ்டம் போ மென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—துடைத்தகோவிந்தனார் இத்யாதி. “அனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.

[துடைத்தகோலிந்தனாரே இத்யாதி]-துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. “கூலஷ வளவஹி ரௌகாநாடி” (க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம்,) “வையமேழம்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே.” [உலகுயிரித்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின. இவை அதிப்ரவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோதியான கரணங்களைக் கோடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆபுரிதஹவ்யான ஸர்வேஸ்வரன். [பார்பனைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலைஇத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வானைகள் பாயாநின்றள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திரியக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது [கடைத்தலைசீயக்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] - அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேஸமெல்லாம் போம். ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கடுவினைகளையலாகுங் காமனைப்பயந்தகாலை
இடவகைகோண்டதேன்பர்எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்பாதங்காண
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சோன்றோம்.

ஆ.—(கடுவினை.) - ஸௌந்தர்ய லாவண்ய யௌவநாது கல்யாணகுணந்தியான எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஆத்மபூநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநகரி, திருவனந்தபுரம் என்றுசொல்லாநின்றார்கள்; நாமும் அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அப்யய இத்யாதி. க்ருஷ்ணனே ஜமத்ஸம்ஹாரம் பண்ணினு னென்ன- க்ருஷ்ணஏவஹி இத்யாதி. ‘கூலஷ வளவஹி ரௌகாநாடி’ - துதிரவிவாயுயு:” இத்யாதி மஹாலாரதே ராஜஸூயே. (௩௮ ௨௩) இதுக்குப் ப்ரமாணந்தாமாதல், அன்றிகடே, துடைக்கை-நிஸ்ஸேஷமாக விழுங்குகையென்று அவாந்தாப்ரளயமாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதுக்குப் ப்ரமாணமாதல் வையமேழம் இத்யாதி படைத்த தொழியத் துடைத்ததும் உபகாரமோவென்ன - இவை அதிப்ரவ்ருத்தம் இத்யாதி. மடைத்தலை - மடைகளிலேயென்றபடி. இதுக்கு ஊவம் - முக்தர் இத்யாதி. கடைத்தலை - தலைக்கடை; வாச லென்றபடி. சீயக்கை - திருவலகிடுகை. கைக்கர்யம் பண்ணப்பெறுமையாலுள்ள க்லேஸத்தை “கடுவினை” என்னலாமோவென்ன - ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி. அதாவது - ஸேஷத்வஜ்ஞாநாந்தரம் கடைத்தலை சீயக்கப்பெற்றால் களையலான கடுவினை, அதுபெறுமையால்கந்த க்லேஸமே யாகவேனும். துஷ்கர்மமாகில் ப்ராயஸ்சித்தவிநாஸ்யமெனகை ‘உலகுயிர்தேவும்மற்றும்-துடைத்த கோலிந்தனாரே, உலகுயிர்தேவும்மற்றும் படைத்த எம் பரமமூர்த்தி’ என்றுதொடங்கி, ‘களைய லாமே’ இத்யந்வயஃ (எ)

அவன் திருவடிகளைக் காணப்போகிறான்: இஸ்ஸந்தருத்தியை நீங்கள் அறியாமையாலே இழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கு அறிவித்தோமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள்!' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

. [கடுவினை] - மிக்க வினை. [காமனை என்று தொடங்கி] - விலகாதுமான திருவனந்தபுரத்தை லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கடவனான காமனுக்கு ஜநகனாய், அவனிலும் முத்தனான க்ருஷ்ணன், ஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்பர். தன்னுடைய ஸபாஸஸ்யத்தாலே விரித்தமணங்களை யுடைய திருவனந்தபுரவான்மேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு வாய்க்களாயுள்ள நீங்கள் இஸ்ஸந்தருத்தியை யறியாதே இழக்கலாகாதென்று சொன்னோம்.

ப — அநந்தரம், நிரதியயலோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பாம்பாப்பயலுதன் திருவடிகளை யறுவிகைக்கு நம்முடையராயுள்ளார் எல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோளென்கிறார்.

கடு வினை-(ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள)க்ராமான பாபங்களை, களையலாகும் - போக்கலாம், காமனை - (அழகுக்கு ப்ராபித்தனான) காமனை, பயந்த - உத்பாதித்தவனாய், காளை - (அவ்வளவிலும்) யௌவநம்முலையாத க்ருஷ்ணனானவன், இடவகை - இடமாக, கொண்டது - எழில்-அழகை, அணி- அணிந்த, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரம், என்பர் - என்று சொல்லாநிற்பர்; (அங்கே), படமுடை-(ஸ்வஸ்பாஸத்தாலே விரிகிற) மணங்களை யுடைய, அரவில் - திருவாவணியிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுகையிலே, பயின்றவன் - மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டறுவிகைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையராயுள்ளீர், நடமினோ - நடவுங்கோள்; (அறிவிப்பார் குறையாயிராதே), நாம் - (விஷயவைலக்ஷணம் அறிந்த) நாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை களையலாகும்] - அதுவவந்ரோயியாய்ப் போக்கவரிதான பாபம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான் உபதேசிக்கவேண்டுமது அவனைப் ப்ராபிக்குந்தனையுமிதே. நாட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். [காளை]-யௌவநம் ப்ராஸவாந்தமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனிலும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இத்யாதி] - அழகாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்று விசேஷஜ்ஞர் வாய்புலற்றாசிற்பர்; "வஜ்ஜநாஹ்விஷு-வபு-யாஃ". [படமுடைஇத்யாதி] ஸ்வஸ்பாஸத்தாலேவிஸ்த்ருத மணனான திருவனந்தபுரவான்மேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - விசி வில்விட்டெழுப்பிலும் எழுப்பவொண்ணாதபடியிதே படுக்கை வாய்ப்பிருப்பது. [நடமினோநமர்கள் உள்ளீர்] - என்னோடு குடற்றுடக் குடையாரடைய நடவுங்கோள். [நாம் உமக்கு அறியச் சொன்னோம்] - 'வரிவரளரவினைப்

பள்ளிகொள்கின்றகரியன்கழல் காணக்கருதும்கருத்தே” என்று சபலரான நாம்; “வனகூ
உ-ஃவ-ஃவ-ஃவ-ஃவ-ஃவ” என்னும்படியிருக்கிற உங்களுக்குநெஞ்சிலேபடச்சொன்னோம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்
வரனுடைய திருவடிகளைக்காணப் போருங்கோளென்று, அங்குலரை யழைக்கிறார்.

[கடுவினைகளையலாகும்]-நம்மால்போக்கவரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம்.
[காமனைப்பயந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது அவ்வஸ்துவை
ஸாக்ஷாத்தரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவேருட்டித் திரிகிற காமனுக்கும்
உத்பாதகனாயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் “முறைகேடச்சொன்னார்களே”
என்றிருக்கும். “புலவாணஹயளவமழ” (ப்ரஸவாந்தஞ்சயேளவநம்) என்கிறதும்,
இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகைகொண்டதென்பர்] -
இவ்விடத்தை வாஸஸ்தநாமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங்கச் செலிசீப்
பாய்ந்துகிடப்பார்கள்; “உ-ஃவ-ஃவ-ஃவ-ஃவ-ஃவ” (பதமநாபம்விதூப்பதாடி). [எழி
லணியனந்தபுரம்] - பரமபதத்தில் ஒருபுதுமை செயயவோண்ணாதே; அங்குததையிற
காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேறமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸாவேஸ்வரன்
சாயந்தருளினால் அவனுக்குப்பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையரவேன்று.
[பள்ளியின்றவன்] - ஸ்வதஸ்ஸாவஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்தியுறும்படியாயத்துப
படுக்கையாய்ப்பு. [பாதம்இத்யாதி] - திருவடிகளைக்காணும்படியாக, “வரிவாளரவின
னைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியன்கழல்காணக்கருதும்கருத்தே” என்றிருக்கும் என்றோடு
ஒருகுடற்றாடக்குடையாரடங்கவும் போகப் பாருங்கோள். திருவத்யயநம் பாடாந்றக,
இததைக கேட்டருளி, ஆளவந்தா “நமக்குஆழ்வாரோடே ஒருஸம்வந்தமுண்டாக
வேணும்” என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்தையுடையாரைக கூட்டிக்கொண்டேமுந்தருளி
னார். [நாம்] - கண்வளர்ந்தருளுகிறவழிகில் சுவடிறந்து, “யவரேலுமவா - எம்மையாரும்
பரமர்” என்னக்கடவ நாம். [உமக்குஅறியச்சொன்னோம்] - அவவடிவைக காணவேணு
மென்கிற அபேகையுடைய உங்களுக்கு அறியும்படிசொன்னோம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—கடுவினை இத்யாதி. “பள்ளியின்றவன்” என்றுதொடங்கி, “நமர்க
ளுளளீ” என்றவற்றைக்கடாக்கத்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

“கடுவினை” என்றதற்கு ஐவம் - நம்மால் இத்யாதி. இப்போது அவன் அழகைச்
சொல்லுகிறதற்கு ஐவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நாட்டை இத்யாதி. வேருட்டி -
மருட்டி. “காமனைப்பயந்த” என்றவந்தரம் “காளை” என்றதற்கு ஐவம் - இருவரையும் இத்
யாதி. “காளை” என்றதற்கு ஐவம் - ப்ரஸவாந்தஞ்ச இத்யாதி. “பிரணாணாபிவெவராணி
புலவாணஹயளவமழ! கூவிதம்புணதானஹ பாலிதானஹமளரவழ”. காளை -
புலவா. “எனவா” என்றதற்கு ஐவம் அறிவுடையார் இத்யாதி. செவீசீப்பாய்ந்துகிடப்பீர்கள் -
வித்தராய்ப்பார்கள். வித்தராய்ருக்கிறதற்கு பரமாணம் - பத்மநாசம் இத்யாதி. இது ப்ரமாணத்
திரட்டில் காணவில்லை. “எழில” என்று - உபவநாதிகாந்தியாய், அததாலே அலங்கருதமான
அனந்தபுரமென்றபடி. இத்தால் வயாவருத்தி - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவனுக்கு - திருவனந்
தாழ்வானுக்கு. “நமர்கள் - நடமின” என்றதற்கு ஐவம் - வரிவாள் இத்யாதி. போருங்கோள் -
வாருவகோள். ப்ராஸங்கிகம் - திருவத்யயநம் இத்யாதி. “நாம்” என்றதற்கு ஐவம் - கண்வளர்ந்து
இத்யாதி. “பாற்கடல்சேரந்த” என்றததைப்பற்ற-கண்வளர்ந்தருளுகிற என்றது. “காமனைப்பயந்த
காளை - எழிலணியனந்தபுரம் - இடவகைகொண்டதென்பர்; கடுவினைகளையலாகும்; படமுடைய
ரவில்பள்ளி” என்றுதொடங்கி, “பாதம்காண - நமக்குளளீர் - நடமினோ; நாம் உமக்கறியச்சொன்
னோம்” இத்தயங்கியை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாம் உமக்கறியச்சொன்னநாள்களும் நணியவான
சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்
தூமநல்விரைமலர்கள்துவளறவாய்ந்துகோண்டு
வாமனனடிக் கேன்றேத்தமாய்ந்தறும்வினைகள் தாமே.

ஆ.—(நாம் உமக்கு.) - சேமம் நன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்ய உங்களுடைய ஁வங்களுல்லாம் தாமே போம்; ஆனபின்பு, அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான இப்பர்க்குதிமுடிவதற்கு முன்னே இப்போதே சென்று அடிமைசெய்யுங்கோள்; நாம் உமக்கு அறியச்சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.--ஒன்பதாம்பாட்டில், “நாளேலறியேன்” என்றும், “மரணமானால்” என்றும் சொன்னகாலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு விரோதியான கர்மங்களெல்லாம் நசுக்குமென்கிறார்.

[நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்விரைமலர் என்றுமேலுக்கு] - வாமனனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமராயநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்து அவனை ஆஸ்ரயிக்க அடிமைக்கு ப்ரதிவந்யகங்களெல்லாம் தானே நசுக்கும்.

ப.—அனந்தரம், ப்ராப்தனுவன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ண கைங்கர்யப்ரதிவந்யகங்கள் தானே போமென்கிறார்.

(“வைத்தநாள்வரை” என்று), நாம்-நாம், (முன்பு), உமக்கு-உங்களுக்கு, அறியச்சொன்ன நாள்களும் - சொன்னசரீராவஸாந திவஸங்களும், நணிய ஆன-நண்ணிய வாய்த்தின, செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம்- திருவனந்த புரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரகசியை, உடைத்துக்கண்டிர் - உடைத்துக் கிடிக்கோள்! (ஆனபின்பு அங்கே), தூமம் - ஆராதனோபகரணமான தூபத்தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - பூஷ்பங்களையும், துவள் அற - குற்றமற, ஆய்ந்துகொண்டு-, வாமனன் அடிக்கு என்று - ஆபுரிதஸம்ஸ்லேஷஸ்வ லாவன ஸ்ரீவாமனன் திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏதத - (ததங்கீகாரார்த் தமாக) அவனுடைய சீலாதிகுணங்களை ஸ்துதிக்க, வினைகள் - கைங்கர்ய ப்ரதிவந்ய கர்மங்கள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - ஈகீத்துப்போம். தூபமென்றும் பாடஞ் சொல்லுவார்கள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திரு வனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, ஁ஸ்யவிரோதியான கர்மம் போமென்கிறார்.

[நாம் உமக்கு இத்யாதி] - “நாளேலறியேன்” என்றும், “மரணமானால்” என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம் அணித்தாய்த்து. “தவ்வீணவூழிகெஹீஷே” என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத் துக்கண்டிர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரஜயத்துக்கு மிகவும் ரகசியமாகப் லோக்யமுமான தேஸம், லோக்யமான தேஸந்தானே ஁யஸாந்திக்கு ஹேதுவாகப்

பெற்றது. [நன்குடைத்தது] - மிகவுழுடைத்தது. [தூம் நலவிரைமலர் இதயாதி] - புஷ்பாதி^௧ யுபகரணங்களை விலக்கணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்தயாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாவனை, அந்நயப்பரையோஜகராய் ஆஸ்ரயிக்க, அடிமைக்குப் பரதிவநயசங்கள் தானே நஸிககும.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; என்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்மலிரோயிகாமங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறா.

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - “நாளேலறியேன்” என்றும் “மரணமானால்” என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாயத்தின. பிறர்க்குஅப்படித்தாம் சொன்னாரோ வென்னில், —*மாலேநண்ணியிலே “மரணமானால்” என்று ஈஸ்வராவளிப்பராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அத்தைப்பிறர்க்கு உபதேசித்தாரிறே இதிலும் பரோபதேசமிறே. “தவ்லிஹலிதெ” (தஸ்மிந்நஸ்தமிதே) இத்யாதி-லீஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம் கேட்கலாவாரா இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவாராதையை, இப்போது இவாதாம் அருளிச்செய்கிறா. “சுலுலிதெ” (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதிதயர்களிருவராய்த்து; “ஞானமாகி நாயிருகி.” “ஜோநாநுஷ்லவிஷ்ணி” (ஜஞானாய்லபீபவிஷ்யந்தி) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்கும்மே யாமல-உதஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜஞாநப்ரஸர த்வாரததை யபேக்ஷித்தாயிருக்கும்மே. அவன்போனால்

ஒன்பதாம்பாட்டு நாம் உமக்கு இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடைக்கித்தவதாரிகை - ஸரீராவஸாநம் இத்யாதி தமக்கு ஸரீராவஸாநமணித்தாயத்தெனறபடி.

“நாளேலறியேன்” என்று பராததித்த தமக்கு “மரணமானால்” என்று ஈஸ்வரன அவதியாகச் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டினவாயத்தின என்றபடி. ஆனால் அவன் தமக்கு அவதியாகவிட்டுக்கொடுத்த நாளானறே, அது பிறாககுத் தாம் சொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு, “உமக கறியச்சொன்ன” என்னுமபடி எகனே? என்கிற ஸங்கையை யறுவதித்து பரிஹரிக்கிறா. பிறர்க்குப்படி இத்யாதி. பரோபதேசமிறே பரோபதேசமாகையாலே பிறாககுஉபதேசித்தாரென்றபடி. “மரணமானால்” என்று முன்பு நாம்உமக்குக்குச் சொன்ன ஸரீராவஸாநதினங்களும் கிட்டின வாயத்தினவென்று ஸபதார்த்தம். “தமக்கு ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்து” என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்கிறதற்கு பரையோஜநத்தை ஸங்காஸநமாக அருளிச்செய்கிறா - தஸ்மிந் இத்யாதி. “தவ்லிஹலிதெ” (அஸ்தமிதே) களாவாணாயாஸநுரெ । ஜோநாநுஷ்லவிஷ்ணி தவ்லிஹலிதெ” இது மஹாஜாதே யாமஸு-உதம பரதி கருஷணம் இதுக்காத தம்-லீஷ்மன் இத்யாதி. “புதெ” எனாதே “சுலுலிதெ”. என்றதற்கு ஊவம கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஜஞானியை ஆதிதயனாகச் சொல்லலாமோவென - ஞானமாகி இத்யாதி. திருச்சந்தவீருத்தம் நூறுபத்தினாலம்பாட்டு, “சனமாய” இத்யாதி. “நாயிருகி” என்று ஆதிதயஸஹ பாடத்தாலே ஜ்ஞாநமுமாதியெனறபடியாய், அதுதான் ஜ்ஞாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். “தஜோவாஹுலிநஸ்யுத வாவுகாதி துலஹிபா । ஸவாஹுஜ்ஞாநெஹவலிஷு ஸபுக்ஷஹிபா” எனனககடவதிமே நித்யமாய் விபுரன ஜ்ஞாநம் அலபமாவானென? எனன் - ஸ்வரூப இத்யாதி. ‘தம்-லீஷ்மன் ஜ்ஞாநமும்’ என்றவநந்தம், ‘இப்படியிருக்க ஜ்ஞாநாய்லபீபவிஷ்யந்தி எனபானென்னென்னில்’ என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - இனிஇதுக்கு இத்யாதி: அதுவது - சாமஸம்ஸருஷ்டசேதநனுடைய மநஸஸை யபேக்ஷித்திருக்கையாலே அலபமாயிருக்குமென்றபடி. இவனே வேணுமென்கிற நிப்பந்தமேதென்ன அவன்போனால் இத்யாதி. அதாவது -

† கேட்கலாவார - தெரிந்துகொள்ளுமாறு வினாவப்படுதற்கு உரியவா.

பின்னைக் கொள்வாரும் கொடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்ற மறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச் செய்ததாக, பரிஞையப்பர் - “ஒருமதிப்பன் தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கொடுப்பா ரின்றியே எளிவிலையுய்ப் போம்.” “தவராது அஃதொழியாது” (தஸ்மாத்வாம் சோதயாம்யஹம்) - ஆகையாலேகாண் உன்னை தவிர்ப்பித்து “அவன்பக்கலிலேபோய்க் கேள்” என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழிலனந்தபுரம்] - நிரதிரயலோக்யமான தேசந்தானே மரணஃசைக்கு ரக்ஷகமாம். [தாமநல்விரைமலர்கள்] - நன்றானதுபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்லபுஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளற இத் யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருஸுமம்படி விலக்கணமாக்சிக்கொண்டு. [வாமனன் இதயாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுயிருக்குமவன் திருவடிக ளுக்குஎன்றேத்த. [மாய்ந்ததும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூப மான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மாய்ந்ததும்வினைகள்தாமேமாதவா! என்னநாளும்
ஏய்ந்தபொன்மதிள் அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கேன்று
சாந்தோவிளக்கந்துபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகொண்டேத்தவல்லார்அந்தமில்புகழினாரே.

ஆ.—(மாய்ந்ததும்.) - அவன்திருநாமங்களிலே ஏதேனும் ஒருதிருநாமத் தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்கு ப்ரதிஷ்டுக்களெல்லாம் தானே போமென்று சொல்லிமுடித்து, திருவனந்தபுரத்திலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்கள் ஆரோதான்? என்றுகொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய் யுமவர்களுடைய மாஹாத்மயம் பேசுகிலென்று என்கிறார்.

[ஏய்ந்தபொன் மதிள்] - சேர்ந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே ஆராதனரூப கைங்கர்யப்பண்ணுவர்கள், அநவசிகமாஹாத்மய யுக்தராவாரென்கிறார்.

மாதவா! என்ன - ஸ்ரீபுத்தியென்று சொன்னபோதே, வினைகள் - விரோதி கள், தானே - ஸ்வாமேவ, மாய்ந்ததும் - நசிக்கும்; நாளும் - நிரந்தரமாக, ஏய்ந்த - செறிந்த, பொன்மதிள் - பொன்மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற, அனந்தபுரநகர் - திருவ னந்தபுரமாகிற நகரத்தில், எந்தைக்கு - ஸ்வாமிபானவனுக்கு, என்று - என்று ஸத்

மதிப்பன் தலையில்கிடவாமையாலே பரிமாற்றமறுமென்றபடி இதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - இதுக்கு பட்டர் இத்யாதி. இதுக்கு - இஸ்ஸிலாகத்துக்குத தாத்பர்யமாகவென்றபடி. பரிஞை என்று ஊர். செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரமானது நன்றான ரக்ஷையையுடைத்துக் கிடிகோ ளென்று ஸப்தார்த்தம். ‘நல்லதுமம், நல்லமலர்கள்’ என்று கூட்டுவது. துவளற - குற்றமற. “ஏத்த- மாய்ந்ததும்வினைகள்” என்று ஸாதநமாகவோ ஏத்துகிறதென்ன - இவன்தன் இத்யாதி. அடிக் கேன்று - திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து. “தூபநல்விரை” என்றும் “தூமநல்விரைமலர்” என்றும் பாடத்தவயமுண்டு. (க)

கல்பித்து, நல்ல - நன்றான, சாந்தொடு - அங்கராகத்தோடே, விளக்கம் - தீபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும், தாமரைமலர்கள் - தாமரைப்பூக்களையும், ஆய்ந்துகொண்டு - (பலஸங்ககர்த்துத்வங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும்படாதபடி) ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கீகாரஸந்துஷ்டராய் ஏத்தவல்லவர்கள், அந்தமில் - திரவயிகவான, புகழினார் - சேஷத்வப்ரபையைய யுடையராவர்.

இ - பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள் பெருமை பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் சேர்த்தியைச்சொல்ல அநாதி காலர்ஜிதமான உஃபங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இத்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதியான மதினையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்மென்று புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில் புகழினாரே] - “அமராவார்” என்கிறவளவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர்.

ஈடு. - பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன் றென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன] - மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்ல அநாதிகாலர்ஜிதமான உஃபங்கள் தானேபோம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும்வினைகள்) - அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும் [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத் தைக்கு ஈடான போன்மதியுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என் ஸ்வாமிக் கென்று புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினாரே] - “அமராவார்” என்கிறவளவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர். (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகரத்தினை
கோந்தலர்பொழிற்ருகூர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார் அனைவர்போய் அமருலகில்
பைந்தோடிமடந்தையர் தம்வேய்மருதோளினையே.

ஆ. - (அந்தமில்) - ப்ரியதமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் ஹோக்யமாமபோலே, திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஹோக்யமாவ ரென்கிறார்.

ஓ - நிமிமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யமாவரென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு. - மாய்ந்தறும் இத்யாதி. “ அனந்தபுரநகரத்தைக்கென்று - ஏத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினார் ” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி. “ மாதவாவென்ன நாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும் ” என்றவயித்தர்த்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. “ மாதவாவென்ன - வினைகள் - மாய்ந்தறும் ” என்றதிலே ரேஸாக்தி - அப்பா இத்யாதி. அப்பாவென்ன உச்சிகுளிருமோ? எனன, லோகத்தில் வயங்கய வயவஹாரம்இங்கே மெய்யாய்த்து என்றபடி. ஏய்ந்த - தகுதியான. ஆய்ந்துகொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு. ‘மாதவாவென்னநாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்; ஏய்ந்த’ என்றுதொடங்கி அந்வயம். (க௦)

[அந்தமில் என்றுதொடங்கி]-முடிவில்லாத புகழையுடையனாய்த் திருவனந்த புரத்திலே ஸந்திவிதனான ஜமத்காரணஹுத புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பரமபடித்தில் * மதி முகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தமில்புகழ் - நிரவயிக குணனாய்க்கொண்டு, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்த புரத்திலே வர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணஹுதனை, கொந்து - பூங்கொத்துக் கள், அலர் - அலருகிற, பொழில் - பொழில்குழந்த, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹக ரான, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய் மொழிக்குள்ளும், ஐந்தினே - (கேவலம் பரோபதேஸமான) ஐந்தினேடேகூட, ஐந் தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ஐந்தையும், வல்லார் - அப்பயஸிக்கவல்ல வர்கள், போய் - (அர்ச்சிராதமார்க்கத்தாலே) போய், அமருலகில் - * அயர்வதும் அம ரர்களினுடைய லோகமான பரமபதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாபரணங் களையுடையரான, மடந்தையர்தம் - திவ்யாபஸரஸ்ஸுக்களினுடைய, வேய்மரு - வேய் போலே விலகலுணமான, தோளினை - தோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங் காரத்தை, அணைவர் - அணையப்பெறுவர். தொடி - வளை. இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யராவர் என்கிறார்.

[அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதி தன்னை]-திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய் ஜமத்காரணஹுதனானவனை. பரமபதத்தில் குணம் ஸாவயிபோலேகாணும். நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினேடைந்தும் வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்து சேர்த்துச்சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அதுஹிக்கிறது. [அணைவர் இத்யாதி] - பரமபடித்திலே, “ஸகம் ரோவாஹஸூர” இத்த்யாதிகளின் சொல்லுகிறபடியே, அபஸரஸ்ஸுக்களுடைய கொண் டாட்டத்துக்கு விஷயஹுதராவர். “முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள” என்றத்தோடு “வேய்மருதோளிணையை - அணைவர்” என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. “மதிமுகமடந்தைய ரேந்தினர்வந்தே” என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்குஹோக் யராவ ரென்கிறார்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய், ஜமத்காரண ஹுதனானவனை; ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினார்: ஆஸ்ரயணியனும் அந்த மில்புகழினான்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆபுரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஒருமுடிவில்லையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளினநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்குஅந்தமில்லையாய்த்து இவர் களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுகையாலே புகழுக்கெல்லையிலையாய்த்து அவனுக்கு;

நிமமம்.—அந்தமில் இத்யாதி. “ஐந்தினேடைந்தும்வல்லார்” என்றுதொடங்கி “தோளிணையே” என்னுமளவும் கடாகழித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“அனந்தபுரநகர் - அந்தமில்புகழ் - ஆதிதன்னை” என்றநவயித்தர்த்தம் - திருவனந்த புரத்திலே இத்யாதி. கீழே ஆஸ்ரயிக்குமவர்களை “அந்தமில்புகழினார்” என்று, இங்கே ஆஸ்ரய ணியனை “அந்தமில்புகழாதி” என்றதற்கு ஹவம் - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் இத்யாதி. அதெப் படியென்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யத்தவயம். கீழ்வாக்யத்தவயவிவரணம் - இவனையடிமை

அவனுக்கு அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இஸ்ஸம் ஸாரத்திலேயிருந்தால் இவனுக்குப் புகழுண்டாகிலாய்த்துப் பரம்பதத்திலிருந்தால் அவனுக்குப் புகழுண்டாவது. இந்நிலத்தை விடவிட இவனுக்குப் புகழுண்டாமாபோலே, அந்நிலத்தைவிட விட அவனுக்குப் புகழுண்டாம். இருவர்க்கும் இரண்மேல் அலப்பலாமமிறே [கோந்தலர்பொழில்குருகூர்இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்சேய்த. [ஐந்தினேடைந்தும்வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்துகோத்துச் சேர்த்திகளைக் கொண்டாமோபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுலவிக்கிறது. [அணைவர்இத்யாதி] - புநீவைதண்டத்தேற்போய், “ஸதாஜாநாஹவஹா” (ஸதம்மாலாஹஸ்தா) இத்தயாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே, அந்தத்தை யப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய ஆதரத்துக்கு விஷயமாதிராவரென்றபடி. “முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள” என்றத்தோடு “வேய்மருதோளிணை - அணைவர்” என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை “மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே” என்னக்கடவதிறே. (கக)

இத்யாதி. அனந்தபுரட்சரிலே வந்தபின்பு “அந்தமில்புகழ்” என்கிறதென்? பரம்பதத்திலேயிருந்தால் புகழில்லையோவென்ன - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. விவரணம்-இந்நிலத்தை இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. கொந்தலர் - கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற. பத்தென்னோதே, “ஐந்தினேடைந்தும்” என்றதுக்கு லாவம் - ரத்நங்களை இத்யாதி. “அவர்கள் தோளோடேயணைவர்” என்கிறதுக்கு லாவமென்கென் - “ஸதாஜாநா” இத்யாதி. “அவ்வஹஸதாந்யுபாஸாராப்யகியாவணி | ஸதாஜாநாஹவஹா, ஸதாஜாநாஹவஹா, ஸதாஜாநாஹவஹா, ஸதாஜாநாஹவஹா, ஸதாஜாநாஹவஹா, ஸதாஜாநாஹவஹா” இத்யாதி; கௌண்டியுபபிஷதி. என்றபடி என்கையாலே - இதுவே தாத்பர்யமென்று கருத்து. பைந்தோடி - அழகிய ஹஸ்தாபாணங்களை யுடைய. தோடி - முன்கைவளை. வேய்மருதோளிணை - மூங்கிலோடொத்த தோளிணையோடே, அணைவர் - ஸம்ஸலேஷிக்கப் பெறுவரென்று ஸப்தார்த்தம். ‘அந்தமில்புகழ்’ என்று தொடங்கி, ‘ஐந்தினேடைந்தும்வல்லார் - அமருலகில் - போய் - பைந்தோடி. மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை - அணைவர்’ இத்யந்தவ்யம். (கக)

தர்விடோபநிஷத்தஸங்கதி. — வெவகூண்டெகதுகரணியசெஷசுபாஸுசெஷவகெவலசநனவாரொவியிதநு | ப்ராஸுசுஷிஸுபாஸுரிதளவநிவதநுநஹபு | வீகஸதநுஸுதாஸாஸாஜிபுத்யே |

தர்விடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி. — ஊவெ ஸ்ரீகௌஸவகாஸுதவரிதவமாய்ஸகெதுகாஸபொமா டாலஸகா துதிக்கா டிராவாரிஷடாரிஷிஹிதகாஸுபாஸு | ப்ராஸுசுஷிஸுபாஸுரிதளவநிவதநுநஹபு | வீகஸதநுஸுதாஸாஸாஜிபுத்யே |

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }

கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக்கட்டினாற்போல்
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் - படவரவில்
கண்டியில்மாற்காட்செய்யக்காதவித்தான்மறனுயர்
விண்டனிலுள்ளோர்வியப்பவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

முன்றூர் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேஸுங்கள்.

ஆ.—(வேய்மருதோள்.) - இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்து பரிமாறிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, இப்பாக்குதியிலே தாமிருந்த இருப்பைக்கண்டு, “இப்பாக்குதி ஸ்வய்யம் காரணமாக எம்பெருமான் விடினோ?” என்றுள்ள அதிசங்கையாலே அவஸந்நாகிறார். வண்துவரைப்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க் கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாரே “இவன் இனிப்பசுமேய்க்கப்போகிலோ?” என்றுள்ள அதிசங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்நைகளானற்போலே அவஸந்நராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அலற்றுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வண்துவரைப்பெருமானோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, அவன்பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமளவில் அவன்போனானுக்கொண்டு, பிரிந்தார்படும் வ்யஸநடெல்லாம் பட்டு, வ்யஸநத்தையும் பிரிந்த அவன்கொடுமைபையும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமா போலே அவன்தன்னைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒ.—முன்றூர்திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் லோக்பதையையும், அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அதுஸந்யித்து ப்ரீதராய், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெறுமைபாலும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வாஸநையாலும் ப்ரக்ரு தியிலே யிருக்கிறமையை அதுஸந்யித்தும், தான் நினைத்ததே செய்யக்கடவதான ஈஸ்வர னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மதுஸந்யித்தும், அவனுக்குத் தம்மை விஷயீகரித்தல் லது நிற்கவொண்ணாத பரமஐக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், “இப்பாக்குதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென்?” என்னும் ஐயத்தாலே மிகவும் அவ ஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய ஔஸையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். இர வெல்லாம் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவ னுக்கு நினைவின் றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸைஸநத்தவங்களும் உணர்ந்து கிளம்புவதுஞ் செப்து, குயில்கள் கூவுவது, மயில்களாஸிப்பது, இளங்காற்று வந்துநடையாடாநிற் பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் பரவாநிற்பதுமாய்க்கொண்டு போதுவிடிந்த வாரே பண்டென்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேய்க்கப்போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, அவன்எதிரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறுளொரு பிராட்டி, அவனைப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல் லிகை கழந்தென்றலிலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றனுகொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்மென்று நோவுபடும் ப்ரக்ருதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவையுடையாளான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, “பசுதிராமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் ஸூமையாகிறிலேன்; நான் நினைத்தன சொல்லவல்லேனும்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என் தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்” என்றும், “ஸப்ரமாடிமான காட்டில் பசுமேய்க்கப்போகா உதாழியவேணும்” என்றும் சொல்லி மிகவும்ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறார். எம்மா னீட்டில், தம்முடைய தாடிர்த்தயத்தை ஆஸைப்பட்டார்; இத்திருவாய்மொழியில் நான்

ததிர்த்தமாகவுமாம், தவிரவுமாம்: எம்பெருமானுக்கு ஸப்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டெவ தென்கிறார்.

ப.—முன்றருந்திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே அடிமை செய்யப் பாரித்தவர், அவிமவேந கிட்டப்பெருமையாலே, அவனுடைய லோக்யதையும் ப்ராப்யலாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித்திருக்கிறபடியும் புத்திஸ்த்தமாய்ப்படி ஹ்ருதயஸநநிஹிதனா யிருக்கச்செய்தேபுய், சீகரபராப்தியில் இச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான ஸௌலாக்யாதிரயததை யுடைய னுகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதலீவ்யத்வத்தையும், அக்ஷிஞபத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், ஆர்யரீய ஸயஸ்லேஷத்வத்தையும், அயாஸ்வலாவத்தையும், ரமணீய ஸௌலப்யத்வத்தையும், ஆகாஷகாவயத்வத்தையும், அஸாயாரணநாயகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதஜ்ஞலோகயத்வத்தையும் அதுலீவித்து, விமபம பொருமையாலே விஸ்லேஷத்தை அதிபுநகித்து, வமயஃ-ஓதனா நீ எனனை அகலாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தமக்குட்பிறந்த ஆர்த்தியை அவன் ஸநநிய்யிலே விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை; கருஷ்ணமீனா ஸமஸலேஷித்து பரலாதஸமயத்திலே அவனுடைய பிரிவை ஸநகித்து அஞ்சுனொருகோடிகை, “ஸநநிய்யில வ்ராககங்கள் நலிவுசெய்யாதிற்கும்: எனனை நீ ஆஸுலஸிபத்ததுக்கொண்டிருக்கவுடவேணும்; ப்ரானவிடத்திலே ஆஸுரப்ரகருதிகளவால் எனனாடீமா எனறஞ்சாநினை” என்று, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்க ளெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய ப்ராககை விலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

இ.—முன்றருந்திருவாய்மொழியில், திருவனந்தபுரத்தில் லோக்யதையையும் அநுபுபோல அடிமைசெய்யப்படியையும் அதுஸந்யித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகுவணு மென்று பராததித்தாரா; அப்போதே செல்லப்பெருமையாலே அஸ்யாரே லயஸங்கையாய விழுந்தது. பராயபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெருமையாலும், பராததித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெருமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்தவாஸநையாலும், அநாசீகாலம் வாஸிதமான அசிதஸமஸாததாலும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தரயத்தாலும், - அதாகிற்று - ஸிஸுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீஹரதாமவான வளைப்புகட்டக்க மறுத்தது மீண்டுபோருமபடியுமிதே ஸ்வாதந்தரியமிருப்பது; அத்தாலும், - அவன்தான் வந்து மேலவிழுபடியான பரமஹத்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், “இன்னம் பரகருதியில் தமமைவைக்கில் செப்வதென்?” என்னும் லயத்தாலே அவஸநநாராவர், தமடிஸையை அநயாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். இவை தான் லயத்வருத்திக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே லயப்படுகிறார். அத்தேஸத்தில் புகப்பெற்றலோம் எனவேண்டா: “காலாழும் நெஞ்சுழியும் கண்கழலும்” என்று உபகரமத்திலே ஸ்யிலராமபடியான பரோமபாவஸ்யத்தாலே இப்போது போக மாட்டாதொழுகுராகையாலே. அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்ன வேண்டா; புகழும் நல்லொருவனிற்படியே இவாசொல்முதலாக த்ரிவியகரணவ்யாபாரகங்களையும் அவன் தனக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே. அசித்வாஸநைக்கு அஞ்சவேண்டா; விலக்ஷணவாஸநையாலே தூர்வாஸநையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவாஸநையாலே, ஸர்வஸுகதியைக்கொண்டு பரிஹரிக்குமவரிதே; இன்னம் முடியா னேயிற்கரணங்களையுடையவர்க்கு லயமில்லையிதே. அவன் ஸ்வாதந்தரயத்துக்கு அஞ்ச

வேண்டா; விரோயிபை இடையிலே துணித்துக்கொண்டு போகைக்கு உடலாகையாலே; “சுஹந்தா லவபு வாவெஷோ ஜோக்யிஷ்யாதி” என்றுநிறே. உக்தியில்லை யென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இங்ஙனையிருக்க, ப்ரேமத்தாலேவந்த இருட்சியாலே அஸ்யோநேஹீதராய் தம்ஐஸாயை அந்யபாஹீஸத்தாலே சொல்லுகிறார். ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ப்ரஜாதஸமயத்திலே ஸகல ஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து, குயில்கூவுவது, மயில்களாஸிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடெங்கும் பரம்புவதாகிறவற்றைக்கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கையிருக்கப் பண்டுஎன்றும் இக்காலத்தன்னிலே பிரிந்து போந்த வாஸநையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, போனானாக அத்வயனித்து, “நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலியா நின்றன; பசுமேய்க்கப்போமது எனக்கு அநலிமதம். நீ போகவேண்டா என்றுசொல்ல வெண்ணுதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராநின்றது. நான் நினைத்தது சொல்ல வல்லேனாபடி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை எந்தலையிலே வைத்தருளி உன் திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸுரராசுதஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ர மாஹ்மனகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்.”—“போகாவிதாலாதா”, என்று இவ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வவியபந்யபுருமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழைக்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது; ஆனபின்பு, - “நீ போகில் நானுள ளாகமாட்டேன்” என்று இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்றலிலும் அவனைப் பிரிந்து பட்டவ்யஸத்தை அவன் ஸந்தியிலேபட, அத்தைப்பார்த்து, “நாம் போகக் கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்திலோம்” என்று தான் போகாமையை இவன்நெஞ்சிலே படுத்த, அததாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம் ஐஸாயை யருளிச்செய்கிறார். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாடர்த்தயத்தை ஆசைப்பட்டார்; இதில் அவன்ஸம்ருத்தியை ஆஸாஸிக்கும்இதுவே புருஷார்யமென்கிறார்.

ஈடு.—திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறு மையாலே, அதிசங்கைபண்ணவேண்மப்படியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர் அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெறுமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெறுமையாலும், நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் - அநாடியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவச்சத்தாலும், ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சின படியாலும், - அதாவது - ஸ்ரீஸுபாலனுக்குத் தன்னேக்கொடுத்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு

வேய்மருதோளினை ப்ரவேஸு; கீழே திருவனந்தபுரத்தை ப்ராய்மகவத்யவரித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யப்பாரித்தவர், இதிலே உஃசெப்பவொனென்? என்கிற ஸங்கையிலே ஸங்க்ரஹணஸங்கதி - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

விஸ்தரஸங்கதி - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இத்யாதி. “காலாழும்நெஞ்சழியும்” என்னு மவராகையாலே - அடிமைசெய்யப்பெற்றிலர் என்றபடி. நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸநை யாவது - * யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த வாஸநை. வதத்விவரணம் - அநாடியாய் இத்யாதி. “ஸ்வாதந்தர்யத்தை யநுஸந்தித்தஞ்சினபடியாலும்” என்று ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அஞ்சப் ப்ரஸக்தியே நென்ன - அதாவது இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ஐயநிலங்குத்திக்கு ஹேதுவன்றோ?

மறுத்துப்போன ஸ்வாதந்தர்யமிறே.—இனி ஸர்வேஸ்வரன் தானேவந்து வீஷயீகரிக்கைக் கீடான ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், † (“இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதென்? என்னும் ஹயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த ஈஸா விஸேஷத்தை ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஹயநிலிருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு ஹயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனை அநுஸந்தித்தால் ‘‘காலாழும் நெஞ்சழியும்’’ என்று ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிற ராகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; * புகழ்நல்லோருவ னிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சோன்னவற்றையே தனக்கு அடிமை யாகக்கொள்ளும் ஸ்வஹாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல் லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகை யாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்லாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தேளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தை விஸ்வஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்வந் யத்தைநினைத்து “தேஹேல்என்னை” என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடி யானேயிறு கரணங்களையுடையவராகையாலே; அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்தஞ்ச வேண்டா; “ஹவபுவாவெஹோகோஷயிஷ்நாதி” (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷ யிஷ்யாமி) என்று விரோய்யைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கை யாலே. ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றின வராகையாலே. இனி, “மோவஜகம்ஷ்நாது” (நோபஜநம்ஸம்ரந்) என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் † படுததுகிறபடியே இது. ப்ரத்

என்ன - பயநிவ்நந்திக்கு இதுயாதி. கீழ்ச்சொன்ன அஞ்சும் ஹயநிலிருத்தி ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார்-இப்போதே இதுயாதி. அவன் அப்படிக்கொள்ளும் ஸ்வஹாவேனுவென்ன-இன்றுநினைத் தவற்றையும் இதுயாதி. இவ்விடத்திலே, “நாராயணெகநிஷ்டு ஸ்யபாயாவெஷ்டா தடிவபு மபு! பொபொஜஹஸவஜஹஸ்யுபாயமஹிநீக்ஷணபு” என்றதுஅநுஸந்தேயம். அசித்ஸம் ஸர்க்கத்தை நினைத்தால் ஹயப்ராஸக்தி யேதென்ன - இனித்தமப்பன் இதுயாதி. ஆனால் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுதாய்த்தென்ன - ஆக ப்ராந்தனுக்கு இதுயாதி. இந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கம் ஹயநிலிருத்திக்கு உடலானபடியென? என்ன - அங்ஙனஞ்சவேண்டா இதுயாதி. இத்தால் - ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போலே கரணங்கள் ப்ராக்குதேஹமங்களிலே மண்டியிருக்கையன்றிக்கே,தமக்கு ஹயவத்விஷயத் தில் மண்டுகரணங்களாகையாலே அஞ்சவேண்டாவென்றபடி. “நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸ னையாலும்” என்றது - ப்ரத்தேயகஹேதுவாய், ஹயஹேதுவாகிற தென்னவுமாம்; அப்போது இந்த த்ருதியஹேதுவுக்கு ஹயநிலிருத்தி ஹேதுத்வம் சொல்லாவிட்டாலும், *முடியானேயிறு கரணங்களை யுடையவராகையாலே ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டா வென்று சொன்னது, ப்ரக்ருதிஸம்வந்யுத்தால்வந்த பிரிவையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா வென்னுமதக்கும் உபலக்ஷண மென்றுகண்டுகொள்வது. ஸ்வாதந்தர்யம் ஹயநிலிருத்திஹேதுவாம்படிமை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை இதுயாதி. ஹக்தியில்லையென்னுமது ஹயஹேதுவன்றோ? என்ன - ஹக்தி தமக்கு இதுயாதி. ஆனால் எத்தாலே அதிஸங்கைபண்ணுகிறாரென்ன - இனி நோபஜநம் இத் யாதி. ஹயஹேதுக்களானபக்ஷத்திலே பரிஹாரம் அஞ்சக்குச்சொல்லி, “நெடுநாள் பிரிந்து போந்த வாஸனையாலும்” என்றதுக்கு பரிஹாரம் சொல்லாமையாலே, ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபடியேயிது என்றது - ‘ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் நெடுநாள் பிரிந்துபோந்தவாஸனை

† படுததுகிறபடியேயிறே என்றும் பாடமுண்டு.

யசுஷமும் அகிஞ்சித்தரமாய், கூடவிருக்கச்செய்தே “பிரிந்தான்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸநை மேற்கொள்ளுகிறதினே யோக்யதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடினே. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று - ஹவத்ப்ரஸாஹப்தமாய், பரலக்திநுபமாய், ருசிகாரியமாயிருக்கிற இருட்சியிருக்கிறபடியினே இது. இனி, ஈஸ்வரனுக்குக் கால்நடையாடாததோரு தேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. சலந்து நெருள்பிரிந்து போந்தாள் ஒருபிராட்டியாய், அவ்வாஸநையாலே, க்ருஷ்ணன்கூடவிருக்கச்செய்தேயும், இவன்பண்ணிபிரிந்துபோந்த ப்ரலாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுக்கள் அடிக்கையாலும், குயில்கள்கூவகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடெங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், “இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரகசணம் ஒருதலைமானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பான் ஒருவன்ல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்” என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிர்சயித்து, ஒரு * இன்னுபிரிச்சேவல் * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸநிபியிற் பட்ட க்லேஸத்தைமடைய அவன்கண்முகப்பேபட்டு. ஸர்வஸக்தியான அவன்தனக்கும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து இவ்வாபத்து அதாவது-போனான் வ்ருகிருனல்லன், போகநின்றதாய்த் தவிருகிருனல்லனே. இப்படிநோவுபட்டு, “நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்: உன்போக்கு எனக்கு அந்நிமதம்; ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினைபாநின்றேன்; இதுக்க நானீர் வ்ருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை எந்தலையிலேவைக்கவேணும்; நீ பசுமேய்க்கப்போகாதோழியவேணும்; ‘ஸப்ரமாமானகாட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால்

படுத்துகிறபாடினேயிது’ என்று கூட்டிக்கொள்வது என்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது. இப்போது * முடியானேயிற் கரணங்களை யுடையராய் ஸாக்ஷாத் காரமண்டாபி. நுக்கையாலே அஞ்ச வேண்டாவென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத் காரமில்லையென்கிறதென்? * கெடுமிடரிலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநகாரமான மாநஸாஹஸ்யநாதத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னுதல்; அன்றிககே இவ்வாக்ஷம் அந்நாபதேஸத்திலேயாய் ஒருகோபிகை, க்ருஷ்ணன் ப்ரதேசகாலத்திலே கூடவிருக்கச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போனானை அகிஸங்கைபண்ணுகிற நென்று விவக்ஷித்து, கூடவிருக்கச்செய்தே போனானை அகிஸங்கைபண்ணக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னவமாம் “மேற்கொள்ளுகிறதினே” என்றத்தை விவரிக்கிறார். யோக்யதை இத்யாதி. யோக்யதைபாவது - விஸ்வலோகேஹதுவான் ஸரீரபரிஹாரம். அகிஸங்கை பண்ணுகிறது ப்ரார்த்திகார்யமன்றோ? அது த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. இவ்வகிஸங்கை இவர்க்கு நிவ்ருத்தமாவதுஎப்போது? என்ன இனிஸஸ்வரன் இத்யாதி. “ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே பேசுகிறார்” என்றத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - கலந்து இத்யாதி. “நீ கண்ணா” என்றத்தைப்பற்ற - கூடவிருக்கச்செய்தேயும் என்றது. “அவைமேய்க்கப்போகி” “பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்” இத்யாதியாலே ‘ப்ரலாதகாலம்’ என்றது ஸ்புடம் “வாடைதூவ” என்றத்தைப்பற்ற-அக்காலத்துக்கு இத்யாதி. “இனகிரைமேய்க்க” என்றத்தைப்பற்ற-காடெங்கு மோக்க இத்யாதி. “அவைமேய்க்கப்போகி” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்போகைதவிரான் என்றது. தவிரானென்று நிர்சயிக்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - பசுக்களினுடைய இத்யாதி. ஒருதலையானால் - தனக்கே ஹரமானுலென்றபடி. அதெப்படியென்ன-அதாவது போனான் இத்யாதி “வெவ்வயிர்க்கொண்டெனதாவிவேம” என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஅந்நிமதம் என்றது. “அணி மிகுதாமரைக்கையை” இத்யாதியையும், “வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு” என்றத்தையும், “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்லவங்கொல்” என்றத்தையும்பற்ற - உன்கையையென்று தொடங்கி, அஞ்சாநின்றேன் என்னுமளவும். “அஞ்சனவண்ணனை” என்கிற திருமொழிப்படியே “என்

அங்குள்ள அஸுரராகுநாதிகளாலே என்பது நுகிறதோ? என்று அஞ்சாநின்றேன்” இனி, “**சோதாவிதாலுதாநிவாஸஸூரணாஸுஹுததிதபாராயணா:**” (மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஸூரணம் ஸுஹுருத்திரநாராயணம்) என்று அவன் ஸர்வவிபுஷ்யபுமாயிருக்குமாபோலே. இத்தலைக்கும் ஸம்வந்தஞ்ஞாநம்பிறந்தால் எல்லாப்பிரிவுகளும் உண்டாயிருக்குமிதே; “**யதாயதாஹி**” (யதாயதாஹி) என்கிறபடியே. ஆனபின்பு, நீ போகில் நான் உள்ளாகமாட்டேனென்று இப்படி நோவுபட, அவனும் இத்தையடைய அநுஸந்தித்து, “நான் போகிறேனல்லேன்” என்று, தன்போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்தித்தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய்த்தலைக்கட்கேற்றது இத்திருவாய்மொழியில். இத்தால்-தாஹித்தயத்தினுடைய எல்லையிருக்கிறபடியிதே * எம்மாவீட்டிலே “தனக்கேயாகவேனைக்கொள்ளுமீதே” என்று நிஷ்கர்ஷித்ததொன்று உண்டிதே; அத்தை அழிக்கிறதாய்த் துஇங்கு. என்னைக்கொள்ளவேண்டுமென்றிதே அங்குச்சொல்லிற்று; என்னோடு கலக்கவுமாம், வேறே சிலரோடு கலக்கவுமாம்: அங்குத்தைக் குறை தீருமத்தனை வேண்வேதென்கிறது இங்கு. அதுதன்னில் எனக்கு என்றவிடம், புருஷார், மாகைக்காகச் சொன்னவித்தனையிதே. அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு உடலாமித்தனை. இவன்தான் எனக்கு என்னதவன்று புருஷார், மாகாது, அவன்தான் லிரும்பி பாவர்த்திப்பதும் செய்யான்.

செயப்பின்னையைப் போக்கினெனல்லே பாவம்” என்று தாயாரன்றோ பரியக்கடவன்? தாய்க்குண்டான பரிவு இவர்க்கு உண்டாகக்கூடுமோ? என்று ஸ்வாபதேஸத்திலும், மஹிவிபானவளுக்கு மாதாவுக்குள்ள பரிவண்டாகக்கூடுமோ? என்று அந்யபதேஸத்திலும், வருகிற இரண்டு ஸங்கைக்கும் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்-இனி, மாதாபிதா இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அவனுடைய ஸர்வவித வ்யாபவத்துக்குள்ளே புத்தரத்வமும் ஒரு வ்யாபவமாகையாலே புத்தரனிடத்தில் தாய்க்குள்ள பரிவு ஸர்வரனிடத்திலே இவர்க்கு நடக்குமென்று - “மாதாபிதா” இத்தயாதி வாக்யத்வயத்துக்கு ஹவம். மஹிவிபான ஸ்ரீகௌஸையார்க்கு சக்ரவர்த்தியிடத்திலே மாந்தருத்வப்ரபுத்தமான பரிவு நடந்தாற்போலே, இவளுக்கும் க்ருஷ்ணனிடத்திலே மாந்தருத்வப்ரபுத்தமான பரிவு நடக்குமென்று - “யதாயதாஹி” இத்தயாதிவாக்யத்துக்கு ஹவம் - மாதாபிதா இத்தயாதி. ஸுஷாஸோபரிஷதி. “**யதாயதாஹிகளஸுஹுததாலீவஸுலீவஸு 1 ஹாஸுஹுததாலீவஸு**” இத்தயயோத்யாகாண்டே கைகேயீம் ப்ரதிஹஸாரபு. “செங்கனிவாய்” என்றத்தைப்பற்ற - தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய் இத்தயாதி. இத்திருவாய்மொழியால் ஆழ்வாருடைய அத்தந்த பாரதந்தர்யம் ப்ரகாஸிக்கிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்தயாதி. இத்தாலென்றது - இத்திருவாய்மொழியாலென்றபடி. தாஹித்தயத்தினுடைய வேல்லையாவது - அத்தலைக்கேறுப்பாக விரியோகுப்படுகை, “உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுத்தோறும்” இத்தயாதியைப்பற்ற - தாதரித்தயத்தினுடைய வேல்லையிருக்கிறபடி என்றது. இதுதான் * எம்மாவீட்டிலும் சொல்லிற்றில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - எம்மாவீட்டிலே இத்தயாதி வாக்யத்வயம். அதாவது - அங்கு விரியோகுப்பட்டது தமக்கு உறுப்பாக விரியோகுப்பட்டாரென்னும்படி: அதிலும் இது ஸாராம்ஸமாயிருக்கும் என்றபடி. உதெப்படடியென்ன - என்னைக்கொள்ளவேணும் இத்தயாதி. கீழே * எம்மாவீட்டிலும் இதுக்கு ஆகியமுண்டென்று அருளிச்செய்து, இரண்டுக்கும் ஸம்யம் விவக்ஷித்து, ஆனால் அங்கே எனக்கு என்று சொல்லுவானென்னென்ன - அதுதன்னில் இத்தயாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காக வென்றது - ஸ்வஹைக்கருத்வ மந்தரஹிதமாக அவன்கொடுக்கிறபேறு ஸமமாகைக்காகவென்றபடி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சேதநனை வாசியைப்பற்ற எனக்கு என்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு இத்தயாதி. இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் முவுலோகேந விவரிக்கிறார் - இவன்தான் இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

வேய்மருதோளின்மேலியுமாலோ!மேலிவும்என் தனிமையும்யாதும்நோக்
காமருகுயில் நுங்கூவுமாலோ!கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ! [காக்
ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்குற நுபகலாயிரமுழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள்கொண்டுசுர்தியாலோ!தகவிலைதகவிலையேகீகண்ணா !

ஆ.—உன்னைப் பிரிகையாலே என்னுடைய தோள்கள் மெலியா நின்றன ;
இவற்றின்மேலிவும் என் தனிமையும் ஒன்றும்பாராதே இக்குயில்களானவை உன்திரு
நாமங்களைக் கூவாநின்றன ; அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலாநின்றன ; ஒருபகல்
பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ ? என்னில்,—நீ பசுமேய்க்கப் போனவாதே
அவ்வொருபகல்தான் ஆயிரம்ஊழிபாகாநிற்கும் ; அதின்மேலே நீயும் உன்னுடைய
கண்களாலே என்னை ஈராநின்றாய் ; உன்னைப் பிரிந்து நான் இங்ஙனே படாநிற்கச்
செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீபிருக்கவல்லையாவதே ! நீயிருந்த லோகத்திலும் இல்லை
யாகாதே க்ருபை ! லோகத்திலே சிறிது க்ருபையுண்டாகிலும் உன்பக்கல் ஒருக்ருபை
யில்லை என்கிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பிரிகிறுனென்று வ்யஸநப்படாநிற்கச்
செய்தே அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களுடைய யுவநிகளாலும்
அவனுடைய நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸர்த்தை வாயாலே தோழிமார்க்குச்
சொல்லுமாலோலே அவனுக்கு அறிவிக்கிறாள்.

[வேய்மரு தோள்] - உனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான தோள். [மெலிவும் என்று
தொடங்கி] - உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற என்னுடைய அவஸாஷ்டமும் இவ்வவஸாஷ்த்திலே
எனக்கு ஒருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறமையையும் ஒன்றும்பாராதே பாஸ்பரம் விருப்ப
முடைய குயில்களும் கூவாநின்றன ; அதுக்குமேலே, மயில்கள் திரண்டு கலந்து
ஆலாநின்றன. கண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை'
என்கிறாள். [ஆமருவென்று தொடங்கி] - உன்னோடும் மருவித் தன்னிலொத்த பசு
நிரைகளை மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழியாகாநின்றது என்று இவள்
சொல்ல ; "இதொரு ஸ்வலாவமிருக்கும்படியே?" என்று ப்ரீதனாய் அவன் நோக்க ;
நீ பசுமேய்க்கப் போமதிலுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவு
படுத்தா நின்றாய் ; க்ருஷ்ணனை ! நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்தவமில்லை, அங்
குண்டாகிலும் உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறுயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்க
மானவற்றிலே ஈடுபடுகிறென்னை, உன்கண்ணழகைக்கொண்டு நலியாநின்றுயென்கிறாள்.

(விரஹம் பொறுமையாலே), வேய்மரு - வேய்போலேகுமுலோடின, தோள்
இணை - தோள்கள் இரண்டும், மெலியும் - (புறவாயும் காணலாம்படி) மெலியாநின்றன ;
(அவ்வளவன்றியே), என்மேலிவும் - (ஆஸ்ரயமான) என்ஸாரீரத்தின் மெலிவும், என்
தனிமையும்-(பிரிவாற்றாத) என் தனிமையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா -பாராதே,
காமரு - ஈர்ஸரீயமான, குயில்களும் - குயில்களானவை, ("தனிமைப்பட்டாரை

“விபக்கடவோமல்லோம்” என்றிராதே), கூவும் - (தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக்) கூவா நின்றன; கணமயிலவை - திரளானமயில்களானவை, கலந்து - (தம்மில்தாம்) கலந்து, ஆலும் - நடிபாசின்றன; ஆ - பசுக்களானவை, மருவு இனம் - செறிந்து இன மொத்திருக்கிற, சிரை - திரள்களை, மேய்க்க - மேய்க்கக்கக்காக, நீ-, போக்கு - ஸீலாபர னாய்க்கொண்டு போகிற, ஒருபகல்-, ஆயிரம்ஊழி - (“சூழியுமாயதெ” என்கிற படிபே) ஊழைநாயுமாயாவாசின்றது; (அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன் போக்குத் தாம் நன்றும்படி), தரமரை - தாமரைபோலே உர்பரீபமான, கண்கள்கொண்டு - கண் களைக்கொண்டு, ஈதி-ஈராதின்றாய்; கண்ணு-(பெண்பிறந்தாரை * நெஞ்சு துக்கஞ்செய் யப்போந்த) க்ருஷ்ணனை! நீ தகவிலை - நீ (ஸ்திரீகீள்) நலியத்தகாதென்கிற ஸாமான்ய க்ருபையுமுடையையல்லை; தகவிலை - (நோவுபட்டாரை நலியலாகாதென்கிற) விசேஷ க்ருபையும் உடையையல்லை. இந்த நைர்க்கருண்யம் ஸ்வாவமாயே விட்டதிறே என்றுகருத்து. வேய்மருதோள்களை என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்சொல் லவுமாம், காமருகுயிலென்று அழகியகுயில்; காவிலேமருவினவென்னவுமாம். “ஆலோ!” என்னுமசைகள் - விஷா ஸூசகங்கள்.

இ.-முதற்பாட்டில், அவன்பிரிகிறு நென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் ஸ்வசிகளாலும் அவன்நோக் காலும் தனக்குப்பிறந்த அவனாடித்தை, தோழிமாரக்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேய்மருதோள்களை] - பசுமைக்கும் சுற்றடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேபைப்போலியாகச் சொல்லலாம் தோள்களிரண்டும். [இணைமெவியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! தன்தோளழகைத் தான்சொல்லுமவனல்லன்; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறான். ராஜபுத்ரனுக்கு “பூந்தோட்டமழிபாநின்றது” என்பாரைப்போலே, உன்ஹோழோபகரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறான். கிண்ணகத்திலே அடிச் சுடுமபோலே, அவன் கூடியிருக்கச்செய்தே ப்ராந்திஜ்ஞாநத்தை யறுவாத்திததுத் தோள்களை மெலியாநின்றன. இவன் ஸந்தியியிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அதின்கார்யம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெவியுமாலோ] - இனி நீயந்தாலும் அணைமைமென்கை. [ஆலோ] - விஷா ஸூசகமாய்ச்சுக்கிடக்கிறது. [மெலிவும் எந்தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலிவும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலிவும் தனிமையும். உந்தனிமையும் உன்மெலிவும்போலல்ல, “மிகமேனிமெலிவெய்தி” என்றும் “தமியமாலோ” என்றும் பிரிவிற்கொன்னவையுமன்று; அவன்கூட விருக் கச்செய்தே வந்த மெலிவும் தனிமையுமிதே இது. இங்ஙன்கூடுமோவென்னில்; “தாம் தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று” என்னுமவன் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானாகச் சொல்லவும் தட்டில்லைபிறே; இவன்தன்னாலும் ஸமாதேயமன்று; போனானாயிட்டு வருகிறுனல்லன்; போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறுனல்லன். அவனும் இவள்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம் பிரிந்தோமோ” என்று ப்ரமிக்குமத்தனை; அதுதான் இவன்தன்னுடைய நெளஹாக்ய லலமிதே. முன்பு பிரிந்தால் இவளுடைய ஆற்றாமை தோழிமார் சொல்லக்கேட்டுப் போருமித்தனை; இப்போது, தானையிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோடே பண்ணும் வருத்தகீர்த்தனத்தை இவன்தன்

னோடே பண்ணுகிறார். [யாதும் நோக்கா] - ஒன்றும் நோக்கா. என்மெவிவாதல், எந்தனிமையாதல், ஒன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதல் - விரும்புதல். பரஸ்பரம் விருப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கை. பிரிவுக்கு உடலான கலவியன்றிக்கே நித்யஸம்ஸாரேஷத்துக்கடியான ப்ரீதியோடே கலவாதின்றன. நீ நலிகிற துக்குமேலே குயில்களும் நலியாதின்றன. நீ நலியவாவிட்ட பதார்த்தங்களிலும் நீயே நல்லே. [கூவுமாரிலோ] - தனியிருப்பில் என்னோகைவக்கண்டால், கலவிக்குப் போக்கு விடுகிற தங்கள் வாயைப் புதைக்க வேண்டாவோ? [கணமயிலவை] - ஒரு திரளாக வாய்பகமாகாதின்றன. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே, முகத்தைத் திரிபவைத்து 'அவை' என்கிறார். [கலந்தாலுமாரிலோ] - "இத்தனியிருப்பிலே கலக்கையாவது ஸ்திரீவதம்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? இவற்றுக்குக் கலவியால் உண்டான ஹர்ஷம் உள்ளடங்காமையாலே ஸஸம்ஸாரமந்ருத்தம் பண்ணிதின்றன. 'வஸ்யுஷ்ணநுத்யுஷ்ணம் ப்யூரூபமநுத்யுதி | ப்யூரூபஸ்யவநெநூதிநம் ரகஷ ஸாமஹுதாபிபா' இம்மயிநினுடைய பேடை அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய்த் தில்லையாகாதே! "வூணரீகலிஸாலாக்ஷீகமபிஷாஹவிஷ்யுதி" என்னவேண்டி யிருக்கிற ஈஸையிலே, நீயும் உன்னுடைய ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தே போகாதின்றாய். [ஆமருவினசிராமேய்க்க] - உன்னோடு மருவித் தன்னிலொத்த பசு நிரைகளே மேய்க்கைக்கு. [மருவினசிரா] - "மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர" என்கிறபடியே, அவனையொழியில் தரிபாதவையிறே. ரக்ஷிக்கும்போதும் திரளாக வேணுமோ? [நீபோக்கு ஒருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல், உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; இவை ஸப்தத்திலே மிறுக்குண்டு. போகவிடுகிற ஒருபகல், நீ கழிக்கிற ஒருபகலென்னுதல்; இது ஸப்தத்துக்குச்சேரும், சொல்லிப் போருமதன்று. "ஒருபகலாவேயன்றோ?" என்ன, - உன்னைப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய்; உனக்கிற ஒருபகலாயிருக்கிறது: அதுதானே எனக்கு அநேக கல்பமாயிராதின்றது; "யபாவகொழிபூதி: க்ஷணவெந்நவநாஹவஸ". [தாமரைக்கண் கள் கொண்டுசுர்தியாலோ] - "நாம் பிரிந்திலோம், பிரியினைத்திலோம்: இப்படியிருக்க, போனோமுமாய், போனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிந்ததாயிருக்கிற இது, ஒரு ப்ரேமஸ்வஹாவமிருக்கும்படியே!" என்று ஸாதாமாகப்பார்க்க, அழகிய திருக்கண்களாலேநோக்கி நோவுபடுத்தாதின்றாய் என்கிறார். இந்நோக்கிற்காட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போக அமையுமென்கை. "முன்புத்தை நோக்கு ஸ்மருதிவிஷயமாகச் சொல்லுகிறார்" என்பாரு முண்டு. 'சுர்தி' - என்கையாலே இப்போது பார்த்தா னாகவேணும். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை தகவிலையேநீகண்ணா] - [தகவிலை] - நீஇருந்த லோகத்தில் க்ருபையில்லை. [கண்ணா - நீ - தகவிலை] - ஜமத்திலுண்டாகிலும், க்ருஷ்ணனே! உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்னு தல்; வீபஸையாலே, உனக்கு க்ருபையில்லை என்று நான் கொடியெடுக்கிறென்னு தல். "வீதாவிலாவஸநவபெடா: கரூணாகுதவெ" "வஸத்யம் வஸத்யம்வா நஸ்தத்யுஷ்ணநுத்யுஷ்ணம் ப்யூரூபமநுத்யுதி". விலக்காதவளவைக்கொண்டு பிறரை யின்னா தாகிறதென்? உன்பக்கல் க்ருபையில்லை; "வஸவஸாதபூஸாயொஷிதூக்யவா கஸ்யநஜாயதெ".

சுரு.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிறுனென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்கு மேலே, துயில்தோடக்கமான வாயகபசார்¹ங்களின் த்வரியாலும் அவன் நோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த அவனாடித்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேய்யித்யாதி] - சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மேலியாநின்றனவேன்கிறான் ; செருக் கனய்க்குக்கும் ஜாஜபுத்தனுக்கு “உன்பூந்தோட்டம்அழிகிறது” என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்றாமை கேட்டார்வாய்கேட்கை யன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதானும் இவள்மேலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யநுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலே யடிச்சுவோரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச் செய்தேயும் மேலியாநின்றவாய்த்துத் தோள்கள். கூடவிருத்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே அகவாயிலே பிரிவுண்டானால்; அதின் கார்யமாண மேலிவு பிறந்ததன்றில்லாதிறே. தன்தோள்கள் மேலிகிறித்தை “உன்னுடையதோள்கள்மேலியாநின்றன” என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறான் காணும்! தேவ தத்தனென்றத்தோடே வாஸுபேவஸுபீதத்தோடே வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்தமவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே ? * மேல்லியல் தோள்தோய்த்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வேருவும் தோள்கள் பகிழ்பாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாமெவளல்லளே; அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறாளிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்தமங்

முதற்பாட்டு.— வேய்மரு தியாதி. “ஆமருவினகிரமேய்கக நீ போக்கொருபகலா விர மூழியாலோ, காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ. கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ, தாமரைக்கண் டன் கொண்டிதியாலோ” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் பிரிகிறுன் இத்தயாதி. வ்யஸநம்செல்லாநிற்க என்றது - “மெலிவும் என்தனிமையும்” என்றதைப்பற்றி.

வேய்யோடே பொருத்தியிருக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன - சுற்றுடைமையாலும் இத்தயாதி. மருவகை - ஸாத்தூய்யாகாரேண பொருத்துகை. தோள்களை வர்ணித்து, இது மேலியா நின்றது என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறதற்கு லாவம் - செருக்கனய் இத்தயாதி. சாடு - தன் பிரிவில் இத்தயாதி. கைம்மேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடுவுக்கர்த்தம். விஸ்வலெஷத்திலொழிய கூடவிருக்கச்செய்தே மேலியககடமோவென்ன - இவளுடைய இத்தயாதி. விவரணமாதல், ப்ராந்தி யாலன்றிக்கே அகவாயில் விஸ்வலெஷாநுஸம்பாந்தாலும் மேலிவுண்டாகிறதென்று பரிஹாரந்தர மாதல் - கூடவிருந்தாலும் இத்தயாதி. வயாக்யாதாவின்ஸபோடு-தன்தோள்கள் இத்தயாதி. ஆற்றாமை யிருந்தபடி பென்னென்றபடி. இத்தால் - இவள்தோன் மேலிந்தால் தன்னுடைய அலிமதம் பெகிறதென்று வ்யஸகப்படுகை யன்றிக்கே, இவளுக்குவந்த மேலிவு தனக்குவந்ததாயிருக்கை யாலும், அவனுக்கு வ்யஸநம் இரட்டித்திருக்குமென்று கருத்து. இவள்தோன்மேலிந்தால் வ்யஸநம் அவனதாயிருக்குமென்கிற இதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - தேவதத்தன் இத்தயாதி. “வேய்மருதோளிணை மெலியும்” என்றத்தால் மலிதமாதல், “மெலியும்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவமாதல் - நீகலக்க இத்தயாதி. அப்படி இவள்தோன் விடாயாறு மிடமோவென்ன - மேல்லியல் இத்தயாதி. ம்ருது ஸ்வலா உமாண தோனோடேயணந்தென்றபடி. திருநெந்தோண்டகம், “கல்லெடுத்து” இத்தயாதி. “இணை” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - நீசேர்த்தியழகு இத்தயாதி. அவன்வாய்வேருவும் தோளென்பானென? தன்தோளழகைத் தானே சொல்லுகிறானாலோ, என்ன - தன்னழகை இத்தயாதி. செவியேற்றலே - செவியாலே கேட்கையாலே. மேலியும் - ஸூயிஸமாகாநின்றன. † ‘மெலியும்’ என்ற ஸூதார்த்தத்துக்கு லாவம்-இனிவந்தாலும் இத்தயாதி.மெலிவும் தனிமையும்

† மெலியுமென்றது - காலத்தைக்காட்டாது தன்மையைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு ஸூதார்த்தமாகக் கூறுகிற சொற்க.

கிடாய். [ஆலோ!] - விஷாடாதிஸய ஸூசகமிருக்கிறபடி. [மெலிவும் என் தனிமையும்] - நாட்டார் மெலிவும் தனிமையும் போலல்லவிறே என்மெலிவும் என் தனிமையும். உன் மெலிவும் உன் தனிமையும் போலல்ல; கூடவிருக்கச் செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியா திருக்கச் செய்தே வருகிற மெலிவுமிறே இது. “போன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்றுமெலி யுமே” என்றும், “மிகமேனிமெலிவேய்தி” என்றும், “தமிழாமலோ” என்றும் சொன்ன வற்றி னளவல்லவிறே. அவன் அஸந்நியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச் செய்தே வருகிறதிறே இது. “தாந்தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று” என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றே போகக்கூடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடவிருக்கச் செய்தே போ னானென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வலாவத்தாலே. அவன் தான் போனானும் வருகிற னல்லன், போகநினைத்தாலாய்த் தவிருகிறுனல்லன்; அவனாலும் அபாதிக்கியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம்பிரிந்தோமோ?” என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானால் தேளியவிர கில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌஹாக்யமல்ல மிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள் பிரி வாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்க்கோல் லக் கேட்டார்வாய் கேட்குமித்தனையிறே; “வாஹிவாத” (வாஹிவாத) இத்தயாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சொல்லு மத்தை இப்போது அவன் தன்னோடே சொல்லுகிறுளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின்மெலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருதயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி- பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் ஸயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் வ்யாப்கமாகாநின்றன. நீ வ்யாப்க வரவிட்ட பரிசுரத்திற்காட்டில் இன்னமும்

தன்னதாயிருக்க, “என்மெலிவும், என் தனிமையும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஐரவம் - நாட்டார் இத்தயாதி. அதாவது - லோகத்தில் வீரஹ்நிகைளுடைய மெலிவையும் அஸஹாயதையையும் வ்யா வர்த்திக்கிறது. அவ்ஹவன்றிக்கே, ஈஸ்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி - உன்மெலிவும் இத்தயாதி. நாட்டா ருடையவும் ஈஸ்வரனுடையவும் மெலிவும் தனிமையும் போலல்லாதபடியெய்ப்படியென்ன - கூட விருக்க இத்தயாதி. “என்மெலிவு மென் தனிமையும்” என்றதுக்கு - நாட்டாரிலும் ஈஸ்வரனிலும் வ்யாவ்ருத்தியாக அருளிச்செய்து, தான் கீழ்ப்பட்ட மெலிவு தனிமைகளளவல்லவென்று மூன்றும் வ்யாவ்ருத்தி - போன்செய்பூண் இத்தயாதி. அதெப்படியென்ன-அவன் அஸந்நியில் இத்தயாதி. கூடவிருக்கச் செய்தே போனானென்று நினைக்கலாமோ? என்ன, — தாந்தம்மை இத்தயாதி. அதாவது - அங்கு அஸம்ஹிதத்தைச் சொன்னாற்போலே இங்கு இதுவும் கூடுமென்றபடி. இப்படி நினைக் கிறவளுக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணவொண்ணாதோ? என்ன - அவன்தான் இத்தயாதி. ‘அபாதிக்கி யம்’ என்றதின் சாமாவதி - அவன்தானும் இத்தயாதி. இத்தால்வலிதம் - இருவரும் இத்தயாதி. இவ்வாற்றாமையான் அவனுக்குப் பெறப்பெறாயிருக்குமென்கிறுராதல், மேலுக்கு உபேக்ஷாத மாதல் - இதுதான் இத்தயாதி. இதுதான் என்றது - இந்த வ்யஸந்நேதுவான ப்ராவண்யந்தா னென்றபடி. அதெப்படியென்ன - முன்பு இவள் இத்தயாதி வாக்ய சதுஷ்டயம். அவ்ஹவன் றிக்கே, இவனுக்கின்னமுமொரு அலப்பலாஹ்மென்கிறார் - இவள்தான் இத்தயாதி. அதாவது - காணப்பெற்றமாத்ரமன்றிக்கே வாயாலே சொல்லக்கேட்கவும் பெற்றானென்று இதுவும் ஒரு ஸௌஹாக்யமென்றபடி. விவரணம் - தோளின் மெலிவும் இத்தயாதி. “காமரு” என்றவர்த்தமாந் திர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - இவற்றினுடைய இத்தயாதி. விவரணம் - கலவி இத்தயாதி. அஅத்த ஸமுச் சயமாக ஈஸ்ப்தார்த்தம் - நீயேயன்றிக்கே இத்தயாதி. ப்ராயாந்யே ஸமுச்சயமாக அர்த்தாந்தரம் :

நீதானே கல்லை. [கவுமாலோ] - என்ஈஸையைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்புதைக்க வேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் “நஞ்சுபோலே நம்முடைய ப் வநீ இவளுக்கு வாயகமாம்” என்று தவிரவேண்டாவோ? “கவுமாலோ” (கவுமாலோ) (கவுமாலோ) - உருவின் வாள் உறையிலே யிடவேண்டுமபடி காணும் இவளுடைய ஈஸை. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்த இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து ‘அவை’ என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே, ஒருதிரளாக வாயகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - “இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்திரீவயம்” என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமங்குத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, ‘அவை’ என்னும்போது முகத்தை மாற்ச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. “பியூராவஸு” (மயூரஸ்ய) - திருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானேறையிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்திலனோர் “வடு” (வடு)-திருவயோத்யை யிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! ஹோஸ்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே. “ரக்ஷஸா ந ஹுதாபி யா” (ரக்ஷஸாஹுதாபிரியா) - நீர்மைகேடான அப்புகோலக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதோன்மமேயாகாதே! [ஆமருவஇத்யாதி] - இவ்வளவில் “கவுமேஷ ஷாஸவிஷுக்” (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே

நீயாபிக்க இதுயாதி. “கவு” என்றதற்குஹார்த்தஹவம் - என்ஈஸையை இதுயாதி. உன் ஈஸையைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேண்டுமாவென்ன - பிரிந்து இதுயாதி. விவரண மாதல், இவளுக்கு வாயகமானல் தவிரவேணும் என்னுமதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கலய இதுயாதி. “கவுமாலோ” (கவுமாலோ) (கவுமாலோ) - உருவின் வாள் உறையிலே யிடவேண்டுமபடி காணும் இவளுடைய ஈஸை. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்த இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து ‘அவை’ என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே, ஒருதிரளாக வாயகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - “இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்திரீவயம்” என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமங்குத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, ‘அவை’ என்னும்போது முகத்தை மாற்ச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. “பியூராவஸு” (மயூரஸ்ய) - திருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானேறையிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்திலனோர் “வடு” (வடு)-திருவயோத்யை யிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! ஹோஸ்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே. “ரக்ஷஸா ந ஹுதாபி யா” (ரக்ஷஸாஹுதாபிரியா) - நீர்மைகேடான அப்புகோலக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதோன்மமேயாகாதே! [ஆமருவஇத்யாதி] - இவ்வளவில் “கவுமேஷ ஷாஸவிஷுக்” (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே நீயாபிக்க இதுயாதி. “கவு” என்றதற்குஹார்த்தஹவம் - என்ஈஸையை இதுயாதி. உன் ஈஸையைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேண்டுமாவென்ன - பிரிந்து இதுயாதி. விவரண மாதல், இவளுக்கு வாயகமானல் தவிரவேணும் என்னுமதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கலய இதுயாதி. “கவுமாலோ” (கவுமாலோ) (கவுமாலோ) - உருவின் வாள் உறையிலே யிடவேண்டுமபடி காணும் இவளுடைய ஈஸை. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்த இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து ‘அவை’ என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே, ஒருதிரளாக வாயகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - “இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்திரீவயம்” என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமங்குத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, ‘அவை’ என்னும்போது முகத்தை மாற்ச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. “பியூராவஸு” (மயூரஸ்ய) - திருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானேறையிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்திலனோர் “வடு” (வடு)-திருவயோத்யை யிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! ஹோஸ்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே. “ரக்ஷஸா ந ஹுதாபி யா” (ரக்ஷஸாஹுதாபிரியா) - நீர்மைகேடான அப்புகோலக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதோன்மமேயாகாதே! [ஆமருவஇத்யாதி] - இவ்வளவில் “கவுமேஷ ஷாஸவிஷுக்” (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே

† “ஸ்வாவதஃ” என்ற இடத்தில் ஸத்ருப்ரத்யம் சிந்த்யம்;ஸ்வாவதஃ நஸ்ய என்று இருக்கலாம்.

மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆகிரையுண்டு - பசுநிறை; அத்தைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரவிநே நிற்பது; வேறென்றின்றிக்கே இவளுடைச் சேர்த்தியேயிநே இவற்றுக்கு யாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷயகோடியிலே யங்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கநினையான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்: உன்னுடைய போக்கான ஒரு பகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். “இதெல்லாம் ஒருபகலாவேயன்றோ?” என் தான்! [ஆயிரம் இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயென்று இராதேகொள்ளாய் எங்களை யும். இரவொன்றும் பகலொன்றும் உத்தேசம் மாயிருப்பார் படியாயிராதுகான், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்க்கு. “யயாஸ்கொடிவூதிரி: க்ஷணவெநவநாலவசு” (யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்.) ‘போளோமல்லோம்: போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடலிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் பார்’ங்களுமடைய வாயகமாயிருப்பதே! இதோரு ப்ரேமஸ்வலாவம் இருக்கம்படியென்?” என்று கண்ணிலே குளிரநோக்கினான்:—[தாமரைக்கண்கள் கொண்டர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப்போகையே நன்று. “முன்புத்தைநோக்க ஸம்ருதிவிஷயமாய்ச் சோல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு; “சுர்தி” - என்னையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சோல்ல அமையுமிநே. இப்படி சோல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஜமத்தில் க்ருபையில்கிடர் என்கிறார்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லை யாகாதே. நம்மோடு விரோதத்தாரை இன்னதாக்கிறதென், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அந்நதோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோதக்கை ப்ராப்தமன்றோ? மயில். ஸம்ப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹந மாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; சூயில், ப்ரலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்கை

படி. மருவுகை - பொருத்துகை. இவளுடே மருவியிருக்குமோவென்ன - மேய்ந்த இத்யாதி. கடைவாய்வழியே நழுவவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஆரத்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, “திரண்டெழுதமை” இத்யாதி. புல்லு கடைவாயிலேவழிந்தால் அவற்றுக்கு யாரகமெதென்ன - வேறென்றின்றிக்கே இத்யாதி. “இனம்” என்றதுக்கு லாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. “மேய்க்கைக்காக - பசுக்களை - நீ போகவிடுகிறபகல்” என்றங்வயிப்பது. “போக்கொருபகல்” என்றதுக்கு - போகிறவொருபகலென்னுதல்; போக்குகிற - கழிக்கிற, ஒருபகலென்னுதல்; பசுக்களைப் போகவிடுகிற வொருபகலென்னுதல் என்றர்த்ததாயம். விவரணம் - இரவொன்றும் இத்யாதி. லாவாந்தரமாதல். ஒருபகலாயிரமூழியாமோவென்ன - யயாஸு: இத்யாதி.

ஸதயாலஹமொவீஹராலஸியஸாஸு: | யயாஸ்கொடிவூதிரி: க்ஷணவெநவநாலவசு” இதி பஞ்சமேம்ஸேத்ருதியே(ருக) மேலுக்கவதாரிகை-போளோமல்லோம் இத்யாதி. “தகவிலை” என்றதுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. க்ருபையில்கிடாமைக்கு கியாமகமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. கண்கள்கொண்டராதபடி விலக்குகிறாரில்லை, க்ருபையுண்டானாலாரேனும் விலக்குவார்களிறே; ஆகையாலே, தகவிலையென்றபடி. முந்தின “தகவிலை” என்றதுக்கு - லோகத்தில் தகவிலையென்ற அர்த்தமொழிய, சூயில்மயில் தொடக்கமானவற்றுக்குத் தகவிலையென்றர்த்ததார்தம் விவகரித்து, “நீகண்ணை - தகவிலை” என்றதுக்கவதாரிகை - நம்மோடு இத்யாதி. அவற்றுக்குத் தன்னோடுவிரோதிக்க ப்ராப்தியேதென்ன - ஒன்றுக்கு இத்யாதி வாக்யதாயம். தோஷத்வயத்தையும் உபபாதிக்கிறார் - மயில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்பாடு -

† ப்ரலிபுக்கு-காக்கை. சூயில் காக்கையாலே வளர்க்கப்படுதலால், அதின் அன்னத்தைப் புஜித்ததாம்.

பாலே அங்கதோஷமுண்டீ [நீ - தகவிலை] - உனக்குத் தகவில்லை. “தகவுடையவனே” என்று கூப்பிடுமவன்கிடர், அவன் ஸந்தியிலே இப்போது ‘தகவிலை’ என்கிறார். நீ தகவுடையவல்லீ. மேலில் “தகவிலை” என்கிறது போலனறிக் கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், காட்டில் க்ருபையில்லையென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்மே தகவிலை என்றேயாம், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து-நீதகவுடைய யல்லையென்னு மிடத்துக்குக் கோடியெடுக்கிறேன் என்கிறார், “வளவராத-பாஷா-யொஷி து-கூ-வா கஷு-தஜாயதே” (ஏவமார்த்தாஸு-யோஷித்ஸு-க்ருபாகஸ்யநஜாயதே) என்கிறபடியே.

இரண்டாம் பாகம்.

தகவிலைதகவிலையேனெண்ணு! தடமுலைபுணர்ந்தோறும்புணர்ச்சிக்
காராச், சுகவேள்எம்விசும்பிறந்து அறிவைமுழக்கச்சூழ்ந்து அதுகனவேன
ஈங்கியாங்கே, அகவுயிரகமகந்தோறும்உள்புக்கு ஆவியின்பரமல்லவேட்கை
அந்தோ!, மிகமிகஇனிஉன்னன்புரிவையாமால்வீவநின்பகநிரைமேய்க்
கப்போக்கே.

ஆ.—(தகவிலை.) - ஸம்ப்ரலேஷனுக்கிதமான நிரவயிக நிர்வாகத்தினைச் செல்லாநிற் கச்செய்தே இப்படிப்படுகிறதென்? என்ன,—அந்த நிரதியாய ஸம்ப்ரலேஷன் மெல்லாம் ஸ்வபந்தகல்பமாய், உண்பக்கலுள்ள நிரதியாயஸ்தேஷத்தினாலே பசுமேயக்கப்போக்குக் காரணமாக சீபிரிகிறபென்று நான்முடியக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இங்கனே இப்பிராட்டி சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இவன் தரிக்கக்காகப் பலகாலும் அணைத்தருள, நீ இங்கனே ஸம்ஸ்லேஷித்து நிரதி யாயணுவம் பிறக்கச்செய்தே அந்த ஸுவமெல்லாம் நீபோகக்கடவையென்னுமதினிலே ஸ்வபங்ககண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தனையே சொல்விறுக்கவுமாம். [தடமுலையென்று தொடங்கி] - தடமுலையுண்டோதும் புணர்ச்சியின் அளவல்லாத ஸுவபெள்ளாம் அப சிச்சேடி யமான ஆகாஸத்தையும் கடந்து என்னுடைய அறிவுகெடும்படி பெருகினது, ஸ்வபங்கம்போலேயாய்; போய். [ஆங்கேளன்றுமேலுக்கு] - அத்தஸாயிலே ஸம்ஸ் லேஷவிஸ்ஸேஷங்கனால் இடமுடைத்தான ஹ்ருதத்திலுள்ளுண்டான அவகாஸங்கள்

தகவுடையவனே இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - நீ தகவுடையையல்லே என்று. ஸப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிருர் - மேலில் இத்தயாதி. மேலில் தகவிலையென்கிறதபோலன்றிக்கே யென்றது - “நீ கண்ணு-தகவிலை” என்றதபோலே அவனை ஸம்போதித்து மத்யமபுருஷனைச் சொல்லுகையன்றிக்கே என்றபடி. கோடிபேரேக்கிறேன் - அகேசஞ் சொல்லுகிறேனென்றபடி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, இரண்டும் மத்யமபுருஷன்; முந்தினவார்த்தத்துக்கு, முந்தின தகவிலை-பாபமபுருஷனும், தகவில்குயென்றபடி. இரண்டாம் தகவிலை-மத்யமபுருஷன். “நாட்டில் க்ருபையிலை” என்றதுக்குஸம்வாதம்- ஊவயு இத்தயாதி. “சக-பிரஃசு-பிரஹ்மபுரஸீவ்யம்பெந்யபதஹ்யாநாஹ்வரிதயா ஸாபொஷிதா கபுவாகவ்ய)நகரபதெ” இதி பஞ்சமேம்ஸே ஏகோநவம்ஸே. (சக - ௩௦).

† கொடியெடுக்கிறேனென்று அடையவ்ளந்தானுக்குப்பாடம்.

‡ பிரிவையாமா என்று புன்னீராயிரப்படிக்குப்பாடம்.

தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அலிநிவேஸம் 'பொறுக்குமளவன்றிக்கே யிராநின்றது; பலகாலும் உண்ணப்பிரிகைபுண்டாம்படி நீ பசுசிரைமேய்க்கப்போம் போக்கெல்லாம் வீவனவாகவேணும்.

ப.—அந்தரம், ஆறுதிதவ்யனான நீ ஒருநுபையின்றி யிராநின்றாய்; உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷரஸந்தானே பரிதாபதேஹுவாகா நின்றது, விஸ்லேஷதேஹுதுவான பசுமேய்க்கப்போக்குத் தவிரவேணுமென்கிறான்.

கண்ணா—(பெண்பிறந்தார்க்கு ஹவ்யனென்று ப்ரஸித்தனான) கண்ணா! நீ -, தகவிலைதகவிலையே - (அந்தஹவ்யதைக்கீடான) க்ருபையை ஒருபடியாலுமுடையையல்லையா யிராநின்றாய்; (நீ ஸந்திஹிதனாயிருந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவளவிலும்), தட - (நீ ஸ்லாஹிக்குப்படி) பெரிதான, முலை - முலைகளை, புணர்தோறும் - பரிஷ்வங்கம்பண்ணும் கூணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு-அந்தஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு, ஆரா - உள்ளடங்காதே அதிஸாயிதமான, சுகவெள்ளம்-ஸுவஸாரமாதது, விசும்புஇறந்து-(அபர்யந்தமான) ஆகாசத்துக்கும் அவ்வருகேபோய், அறிவை - அறிவும், மூழ்க்க-அழுந்தும்படியாக, சூழ்ந்து-, (அப்போதே), அது கனவென - அதுஸ்வப்னகல்பமாக, நீங்கி-கழிந்து, ஆங்கே - அவ்வவஸ்த்தையிலே, அகவுபிர் - அந்தர்க்கதமான ப்ராணனநின்ற, அகமகந்தோறும் - புடைகந்தோறும், உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேசித்து, ஆவியின் - (ஆஸ்ரயமான) ஆத்மாவுக்கு, பரம்அல்ல-பொறுக்கவொண்ணாதபடி, வேட்கை - அலிநிவேஸம்(போந்து வாராநின்றது); அந்தோ! - ஐயோ! [கூட இருக்கிற உனக்கு இத்தஸா சொல்லிக் காட்டவேண்டுமென்தே!] இனி -, (இவ்வளவில் நீ செய்பவேண்டுமது), மிகமிக - மேன்மேலும், உண்ண-, பிரிவைபாம்ஆல்-பிரிவானத்தை நான்களுடையாமாம்படியாக, நின் - உன்னுடைய, பசுசிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுசிரைமேய்க்கப்போக்குக்களானவை, வீவ-தவிரவனவாகவேணும், வீதல் - ஒழிதல்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் யரிக்மைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷமெல்லாம் நீபாகக்கடவை என்னுமகினாலே ஸ்வப்னங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய், நோவுபடாநின்றேனென்கிறான். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலைதகவிலை இத்யாதி] - [நீகண்ணா - தகவிலையே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்ஹயனே யாகாநின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிதே. “நாம் பிரிய நினையாநிருக்க, நிர்ஹயன் என்கிறது தன்ஆற்றமையாலேயே” என்றுஅதுக்குப்பரிஹாரமாகஅணைத்தான். [தடமுலைபுணர்தோறும்]- “அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே” என்று கைநெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்; அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணைக்கும்; ஆக, இப்படி அதிஸங்கையும் பரிஹாரமுமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - ஹோக்தாவாலுண்டறுக்கவொண்ணாத ஹோக்யதாப்ரகர்ஷம்; “மலரான் தனத்துள்ளான்” இத்யாதி. [புணர்ச்சிக் காராச்சுகவெள்ளம்]-கலவியினளவல்லாத ஸுவஸாரம்: கலக்குமிடத்தில் இருவர்க்கும் அநுருபமாயிதே ஸுவமிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும்; அதனிற்பெரிப அவாவிதே இவளது. [விசும்பிறந்து இத்யாதி] - அந்த ஸுவம் அபரிச்சிந்நமான ஆகாசத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகிற்றென்னுதல்; விசும்பென்று - பரம

படும். அறிவாகிறது ஊயவிழுகதையையும் விளக்கொலைகொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இந்தாஜாலங்க ளென்றும் கனவென்றும் அஸ்யிரங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கலந்தபோது ணுவம் அபரிச்சிந்தமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாறே பெருக்காறு அடிசுமிரபோலே ஁ஃவமும் அபரிச்சிந்தமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தையாயிலே [அகவுயிர்]-ப்ராண ஸ்த்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளுண்டான அகாஸந் தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறே யிருப்பது; அவ்வவகாஸங்களினுள்ளே சென்றுபுக்கு, ஆர்யத்தினளவன்றிக்கே அலிநி வேஸம் பெருகிவாராகின்றது. ஸம்ஸ்லேஷணுவம் புக்கிடமெங்கும் ஆற்றாமை யாய்த்து. அஹுபரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குளவன்று ஆஸா. ஸுவமும், ஁ஃவமும், ஸ்வாஃபேணு வஸ்யிதியும் என்றுமுன்று; ஸ்வாஃபேணுவஸ்யிதியில் நிற்கிற தில்லை. [அந்தோ]-இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமே! கலையில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவாலாற்றாமை உனக்கு உபதேசம்மயமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஒருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன?—[பசுகிரமேய்க்கப் போக்கு - விவ] - போக்கு - போக்குக்களானவை, “பசுவந்தன” என்னுமாபோலே. [விவ] - தவிர்வனவாகவேணும். அதுவேண்டுகிற தென்னென்ன? [மிகமிகஇனி உன் னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம் பிரிவைபென்று - செய் யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உன்னைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி]-முன்புத்தைப் பிரிவு களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் ஈரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷ ஸுவமெல்லாம் நீ போகக்கடவைமென்னும் இதிலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஸ் லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலே இத்யாதி] - (நீ - கண்ண - தகவிலேயே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ கிர்த்தயனே யாகாநின்றாய் “நம்மை கிர்த்தயனென்பதே! பிரியநீனத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்” என்று இவள் ஈரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலைஇத் த்யாதி] - நூறுயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் “அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே” என்று அணைத்த கை கெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வேளுக்கப்புக்கவாறே, அதைக் கண்டு இதிலுடைய ஸமாபாகாரமுமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிசங்கையும் ஸமாபாநமு மாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப் போதை ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையறியப்படுக்கார்

இரண்டாம்பாட்டு.—தகவிலே இத்யாதி. “தடமுலைபுணர்தொடும் புணர்ச்சிக்காரா” என்றதொடங்க “வேட்கை” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

‘நீகண்ண தகவிலே’ என்று - தருவாதம். ‘பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான’ இத்யாதிவாக யாகந்தரம் - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி வாக்யம்அநுஸந்தேயம் மேலுக்கவதாரிகை நம்மை இத யாகி. “புணர்தொடும்” என்றதுக்குவாவம் - நூறுயிரந்தரம் இத்யாதி. இப்போதை ஸம்ஸ்லேஷத் தன்னையே சொல்லுகிறதென்றது - இப்போதையில் ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லுகிறதே முக்யமென்ற படி. “தடம்” என்றதுக்குவாவம் - தன்னே இத்யாதி, “நேதநேதி” என்றுபடுவத்தையென்றபடி.

பவேத்தையாய்த்து இவற்றை அநுலவிக்கப்படுக்க தானும்பவேது; துலைய அநுலவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; லோக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணாத லோக்யதாதிசயத் தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சகவேள்ளம்] - ஸம்ஸலேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுஹஸாமம். கலககிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுஹமிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து லோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: * அதனிற்பெரிய என் அவாலிறே இவளது. அன்றியே, [புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காராச்சகவேள்ளம்]- அதாவது - ஸம்ஸலேஷம் காதாசித்தகமாய், ஸுஹம் சிரதிசயமாயிருக்கை. † “நிலத்தினும் பெரிதேவானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே காரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனோடுநட்பே” என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுஹந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்? [வ்சம்பு இத்யாதி] - ஸர்வபரிசுங்கனையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிறே ஆகாஸமாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கோலகோள்ளான்றறதாய்தது. அன்றிக்கே, வ்சம்புபெற்று-பரமபடிமாய், - “தாமரைக் கண்ணனுலகு” என்னக்கடவதிறே ஸுஹாதிசயத்துக்கு. ஆக, - த்ரிபாத்விலுதிசையையும் விஞ்சி, உலயவிலுதிசையையும் தன்னுள்ளேயாடபடியிருக்கிற அறிவையும் மேலிமே

வதத்வ்வரணம் - துலைய இத்தாதி. இத்தால் மலிதம் - லோக்தாவால் இத்யாதி. உண்டறுக்க - அநுலவித்துத்தலைக்கட்ட. புணர்தோறும் - ஸம்ஸலேஷத்துக்குத் தோறும். அதுக்கடிஎது? என்ன - கலககிற இத்தாதி. இருவர்படியும் எப்படியிருக்குமென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவன் லோக்யதாப்ரகர்ஷமும் என்றபடி. “புணர்ச்சி” என்று - அல்பஸம்ஸலேஷமாய், ஆராச்சகவேள்ளம் - அதுக்கடங்காத நிரதிஸடஸுஹம் ஸுஹமிருப்பது, “புணர்ச்சி” என்று - காதாசித்த ஸம்ஸலேஷமாய், “ஆராச்சகவேள்ளம்” என்று - அதுக்கடங்காத நிரவயிகஸுஹமென்று யோஜகந்தரம் - அன்றியே புணர்தோறும் இத்யாதி. அல்பஸம்ஸலேஷத்தாலுண்டான அநவயிக ஸுஹமென்னுதல், காதாசித்த ஸம்ஸலேஷத்தாலுண்டான அநவயிகஸுஹமென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். ஸம்ஸலேஷம்அல்பமாய் ஸுஹம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும், ஸம்ஸலேஷம் அல்ப காலமாய் அத்தாலே ஸுகம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும் இரண்டுக்கும்லேதம். “அல்பஸம்ஸலேஷத்தாலே அநவயிகஸுஹமுண்டு” என்னைக்கு ஸவாதம் - நிலத்தினும் இத்தாதி. இச்செய்யுளிலே அல்பஸம்ஸலேஷத்தாலே அநவயிகஸுஹமுண்டாமென்று எக்கேசொல்லிறமென்ன - குறிஞ்சிப்பூ இத்யாதி. தாழ்வரையில கறுத்தகோலையுடைய குறிஞ்சிப்பூவின் ரஸத்தைக்கொண்டு மிக்க தேனே ஸம்பாதிக்கிற நாட்டையுடையவனோட்டை ஸ்நேஹம், பூமியைப்பற்றவும் பெரிதாய் ஆகாஸத்தைப்பற்றவுமுயர்ந்து நீரைப்பற்றவும்நிறைந்திருக்குமன்றே? என்றபடி. உயர்ந்தன்று என்றது உயர்ந்ததென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றையிரண்டு ஊடுதக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சஊடுதங்களைப்பற்றவும் பெரியதென்றபடி. இத்தால் - அல்பரஸத்தைக்கொண்டு அநிகமானதேனே ஸம்பாதிக்கிறதேசமாகையாலே அத்தேசத்தையுடையவனுடைய அல்பஸம்ஸலேஷம் அநிகஸுஹாவஹமென்றுகருத்து. “வ்சம்பிநந்து” என்றதுக்காதந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. மோக்ஷஸுகத்தைப்பற்றவும் ஸம்ஸலேஷஸுகம் விஞ்சியிருக்குமோவென்ன - தாமரை இத்யாதி. அதாவது - அத்தந்த விஷயாஸக்தனுயிருப்பாறொருவனை மீட்கைக்காக “காமபுருஷார்த்தம் அல்பாஸத்திரத்வாதிதேஷத்துஷ்டம், மோக்ஷஸுகமேகாண் அநந்தஸத்திரமலம்” என்ன, விஷயாஸக்தன் சொல்லுகிறான் - “தாம்வீழ்வார்டென்றோட்டியிலினிதிதுகொல், தாமரைக்கண்ணனுலகு” என்று: தாமரைக்கண்ணனுலகுண்டு - மோக்ஷஸுஹம்; அதுதாநகலேவீழ்ந்துஆசைப்படும ஸத்தீர்களுடைய மருதுவானதோளிலே யுறக்குகிறதற்காட்டில் இனிதுகொல்? அனதேயென்றபடி. “தாமரைக்கண்ணனுலகு - இனிதுகொல்” என்றவயம். த்வீதிபார்த்தத்தை விவக்ஷித்து. “வ்சம்பிநந்துஅறிவைமூழ்க” என்றதின் அர்த்தத்தைநிமயிக்கிறா-ஆகஇத்யாதி. பூழ்க்குத்துந்ந்து - மூடும்படிவிஞ்சியிருக்கிற அந்தச்சகவேள்ளமென்றபடி. “அதனிற்பெரிய

படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்ததாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர் அவதியில்லை யென்னுமபடியாய்த்திருந்தது; அதுவும் வற்றினபடியைக் கண்டவாறே, இது பேருக்காறுவற்றி அடிசுட்டாற்போலையாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிறே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இந்த்ரஜாலமென்றும் - அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அந்தரம் காணவொண்ணாத படியாய்விடுக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தனையிலே. [அகவியிர்] - ப்ராணஸ்யாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகத்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாஸத்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸலேஷவிஸ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிற்றேயிருப்பது. ஸம்ஸலேஷவிஸ்லேஷம் அவகாஸத்தையுண்டாக்கும்; அந்த அவகாஸமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றுமை புருந்தது. [ஆவியிண்டரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அவிநிவேசம்; “என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” என்றாரே அவரும்; ஆஸ்ரயத்தின் அளவல்லவாய்த்து அவிநிவேசம். ஸுபுஷ்பங்கனம், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேணவஸ்தியும் என்று முன்றுண்டிறே; அதில் ஸ்வரூபேணவஸ்தியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்வேதே! கலக்கிறபோது இதுவாகும்வேண்டிப் பிரிவில்லந்த ஆற்றுமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே!. கலவிக்கு இதுவராய் ஆற்றுமை யொருதலையிலேயாவதே!. ஆனால் செய்யவேண்வேதென்னென்னில்?—[நின்பசுநிறையெய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்கிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவியுன்றைப் பிரிவையாமால்] - மேன்மேலெனஉன்னைப்பிரிவாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிறை

வென்னவா” என்னக்கடவதிறே. ஆரச்சகவெள்ளமானது கனவென நீக்கின்படியென்னென்ன - அதின்பரப்பை இத்தாதிவாகயத்வயம். அதின்பரப்பை-ஸுபுஷ்பங்கனம் வைபுல்யத்தை. அதுக்குவேறு வேதென்ன - அப்படி கலந்தவன் இத்தாதி. அதாவது - அவ்வஸ்துவின் வைபுல்யம் பிரிவிலும் அப்படியுண்டென்றபடி. அப்படியென்றது - ஆரச்சகவெள்ளம் உண்டாம்படியென்றபடி. “கனவு” என்று - ஸ்வப்நம்; அன்றிக்கே, அபர்யாப்தமான கலவியாகவுமாமென்கிறார் - கனவென்றும் இத்தாதி. “கனவு” என்று - அபர்யாப்தமான கலவியைச்சொல்லுமோவென்ன - இதுவும் இத்தாதி. இதுவும் - கலவியுமென்றபடி. உயிரினுடையஅகம் - ப்ராணஸ்தநாநமான மநஸ்ஸு அகமகத்தோறும் - மநஸ்ஸினுடைய அவகாஸத்தோறும்மென்றபடி. அணுவானமநஸ்ஸுக்கு அவகாஸமுண்டோவென்ன-முன்புள்ள இத்தாதி. உத்தத்தை யதுவதியாகின்றகொண்டு, “உன்புக்குஆவியின் பா மல்லவேட்கை” என்றதுக்கு அந்தமருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸலேஷம் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அவிநிவேசம்” என்றதுக்கு ப்ராணம் - என்றனளவன்றால் இத்தாதி. இரண்டாத்திருவந்தாதி, ‘மாலேகெடியோனே’ இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆஸ்ரயத்தின் இத்தாதி. ‘அந்தோ’ என்ற பதோபாநாநாகந்தரம், ஸுகதுகங்கனம் இத்தாதிவாக்யம் அநுஸந்திப்பது. “அந்தோ!” என்றதுக்குஅாவம் - ஸுகதுகங்கனம்இத்தாதி. ஸ்வரூபேணவஸ்தியாவது-ஸுகதுகங்கனமின்றித்தே யிருக்கிற அவஸ்தை. “அந்தோ!” என்றதுக்குஅாவந்தரம் - இதுதனக்கு இத்தாதி. விவரணம் - கலக்கிறபோது இத்தாதி. எதத்விவரணம் - கலவிக்கு இத்தாதி. மிகமிக - மேன்மேல். “உன்னைப்பிரிவையாம் -” உன்னுடைய விஸ்லேஷமுண்டாம். உத்தரோத்தாமுன்னுடைய விஸ்லேஷவ்யஸநம்வருமென்றபடி. “பிரிவையாம்” என்றிருக்க, பிரிவாம் என்பானென்னென்ன - பிரிவையென்கிற இத்தாதி. செய்யுட்பாடு - அவ்யயம். “பாட்டென்னவும் செய்யுனென்பும்” என்றிருக்கையாலே, செய்யுனென்று - பாட்டாய், பாடென்று - சேருகையாய், சந்தஸ்ஸுசேரும்படி யென்றபடி. ஆக, செய்யுட்பாடென்றது - சந்தஸ்பூரணர்த்தமாயென்றபடி. ஆல் - அஸச. “போக்கு” என்று எகவசமாய், “வீவ” என்று ஷெஹுவசநமாவானென்

மேய்க்கப்போக்கு வீவ. ‘‘பசுவந்தன்’’ என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்பவேன வாக. [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வீவன்நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டுஎன தாவிவேமால், யாவருந்துணையில்லையானிருந்துஉன்னஞ்சனமேனியையாட் டங்கானேன், போவதன்றுஒருபகல்நீயகன்றால்பொருதயற்கண்ணீனீரும் நில்லா, சாவதுஇவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்தஇத்தோழுத்தை யோம்தனிமைதானே.

ஆ.—(வீவனின்.) - உன் பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடி வன்; விரஹம் நிபரலே என்னுக்மா தற்பமாதமாகாநின்றது: பின்னையொரு துணையு மில்லை; உன்வாவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனியேயிருப்பன்; என் துணையானவுன்னை வரவுங்காணேன்; நீ யகன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது; இக்கண்ணீரும் நில்லாது; இந்த ஒருதலைமாதிரிமான ஸ்நேஹ மானது சாலப்பொல்லாதாகாதே! என் கிறான்.

ஒ — மூன்றம்பாட்டில், நீ உபேகித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களே ஸ்நேஹிததிருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஸிக்கவேணு மென்கிறான்.

[வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஐயமாகாநின்றது; நீ போனவாறே ஸர்வமும் ப்ர திகூல மாம்; இவ்வவஸாதத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்து ஸ்ரமஹாமான வடிவை யுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்துகாட்டாது; வ்யஸம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அலமந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுகிறனவிலை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கின மேலுக்கு] - எங்களுடைய விஸ்வேஷம் உலிப்பதென்றமாம். முடிந்து பிழைக்க வேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விராஸமாவது தனிமை பென்றுமாம்.

ப.—அநந்தம், உர்ஸநீயமான வடிவழகையுடைய உன்னக்காணுதே க்லை ஸிக்கிற எங்களுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறான்.

நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு-(நீ ஸ்வதர்மாதஷ்ட்டாநமாக நினைத்துப்போரு கிற) உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் - நான்முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர் கொண்டு - (விரஹவ்யஸ்யாலே) வெவ்விதாகமூச்சுவிட்டு, எனது ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் - அத்தாலேபரிதபியாநின்றது; (அவ்வவஸஸ்யைல்), துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை - ஒருவருமில்லை: (அவ்வளவிலும் ஆஸாஸ்யந்தாலே), யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சனம்போலே ணென்ன - பசுவந்தன் இய்யாதி. அதாவது - பசுக்களென்று அர்த்தாந்வித்திக்குமாபோலே, போக் குக்கள் என்றும் விதிக்குமென்றபடி. ‘‘இனி’’ என்றதுக்ரந்தம் - இதுக்குமுன்பு இய்யாதி. (உ)

ஈர்பாயமான உன்வடிவை, ஆட்டம் - நடையாட்டம், காணென்-; நீ அகன்றால் - நீ போனால், ஒருபகல் - அத்வொருபகல்தான், போவது அன்று-போகாதேநில்லாநிற்கும்: (ஆற்றையையிலே அலமந்து), பொரு - (தன்னில்தான்) பொருகிற, கயல்-கயல்போன்ற, கண்ணனை - நீ கொண்டாடும் கண்ணிரண்டும், நீரும் நில்லா-நீதணிததாலும் நிழ்கிறன வில்லை; இவ்வாய்க்குலதது - (நீ பிறந்த) இடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த- இடையாய்ப்பிறவாதே இடைச்சிளாய்ப்பிறந்த, தொழுததையோம் - தண்ணியோமான எங்களுடைய, இத்தனிமைதானே - இத்தனியிருப்பிசெய்தது, சாவது - போவதாகவேணும். தனிமை - ஸ்வாவமாய்கையாலே, அதன்முடிவு தங்கள்முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே எங்களுக்குச் சாவாவதென்றுமாம்.

இ.—முன்றுபாட்டில், நீ உபேஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நலிக்கவேண்டுமென்கிறாள்.

[விவன் இதயாதி]-“பசுமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக்கைத் தவிரலாமோ?” என்ன; உன்போக்கிலே நான்முடிவன்; ஸ்திரீவயம் மலிக்கவரும் வர்பம் பர்மமல்ல காண்! இது உனக்கு முடிவாகிறபடி எவ்வளவு? என்ன,—[வெவ்வுயிர் இட்பாதி] - உன்போக்கை நினைத்தது வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, அததாலே ஹ்ருடியம் உவந்து, விரவாய் சியாலே வேவாநின்றது. நான் போனால் வருத்தகாத தத்தாலே பரிததாலேவென்ன?—[யாவரும் துணையிலலை] - நீபோனால் உதவக்கடவதோழியரும் துணையல்ல: குயில்முதலான பதாரததனகளும் பாகுகலமாம். துணையான உன்னைநிபியில் எல்லாரும் துணையாம், நீபோனாலொரு துணையிலலை. [யான் இருந்து]- அவ்வவனாடித்திலும் துறே பிராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடியவுமொட்டாது, வரிக்கவுமொட்டாது. நசையாலே முடியவுமொண்ணாது, ஆற்றமை தரிக்கவுமொட்டாது. [உன் அஞ்சனமேனியை யாட்டமகாணென்] - இருந்தால் ஜீவிககும் ஜீவநமும் பெறென். ப்ராமஹரமான வடிவைக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணென். உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரிந்தார் பிழையா ரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் மூணத்திலும் இழியாளிறே: வடிவைவிறே ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - நடையாட்டம். இதெல்லாம் ஒரு பகலளவுக்கேயெனன் - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்]- நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முடபது நாழிகை சென்றால் ஒரு கூணமும் குறைதது காட்டுகிறதில்லை. உனக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக்கும்? காலத்தினுடைய குறைவும் நிறைவும் விஷயாய்நமாயிறே யிருப்பது. கலவியில் கல்பம் கூணமாய், வ்யதிரேகத்தில் ஒருகூணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸைத்தாலே அலமந்து பொருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர்மாதுகிறதில்லை. கண்ணீர் எனனால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீருநில்லா] - உன்னைத்தனையிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பின்னைச் செய்யவடுப்பதென்? என்ன,—[சாவது இதயாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நலிப்பது. அதாவது - முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமென்கை. [தனிமைதானே - சாவது] - எங்களுக்குத் தனிமைதானே யிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விநாய்மென்றுமிரண்டிலை யென்றுமாம். நாங்கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிராமாம்: இந்த ஒருதலைக்காமம் நலிக்கவேணும்.

௩௦ — மூன்றும்பாட்டு. நீ உபேகுகித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேண்டுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன் - நான்முடிவன். “அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?” என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பலிக் கக்கிடாய்ப் புதுசிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வேவ்வுயிர் இத்யாதி] - “என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெழும்ச் செறிந்து அதுவேஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது விரஹா^௧ நிகொருந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச்சொரியவல்லையே யென்கிறாள் [எனதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும் [யாவருந்துணையில்லை] - துணையான நீதானேபோனாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார்தானேயில்லை: சூயில் மயில் தோடக்க மானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து [யானிருந்து] - நீபோனால் படுவுற்றைத்தான் படப் பெற்றேனோ? எல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் காணலா மென்னும் நசைமுடியவொட்டாதிறே பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித் திருக்கவமொட்டாது; அர்ஜுனன் பின் ிருந்து எளிவரவுபட்டாற்போனே. [உன்னஞ்சன மேனியை யாட்டங்காணேன்] - இந்ந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவந்தைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேனோ? * ஏழையராவ் தேட்டமாயிருக்கிறதகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்] - உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே கண்டாயாகில் “நம்மைப்பிரிந்த வர்கள்பிழையார்கள்” என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] - ஸ்வரூபத்திலாதல்

மூன்றும்பாட்டு — வீவன் இப்பாதி. “இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த இத் தொழுத்தையோம் தனிமைதானே - சாவது” என்றவற்றைக் கடைசியித்தவதாரிகை - நீ உபேகுகித் திருக்க இத்யாதி.

“முடிவன்” என்றால் ஜாதுயசிகதபுர்மத்தை விடப்போமோவென்ன - அதுஎனக்கு இத்யாதி. வேவ்வுயிர்கொண்டு - நெழும்ச்செறிந்துகொண்டு. வேவ்வுயிர் - பெருமூச்சு. தாத்பர்யம் - என் னைப்பார்க்க இத்யாதி. “ஆவி வேம்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாமாதல், “ஆல்” என்றதுக்கு லாவ மாதல் - இதிலே இத்யாதி. “எனது” என்றதுக்கு லாவம் - உன்னைப்போலே இத்யாதி. நான் போனால் வருத்தகோத்தகத்தாலே யுரித்தாலோவென்ன யாவருந்துணையில்லை இத்யாதி. இதுக் காத்ம் - துணையான இத்யாதி. ஊர்ப்பகை - ஊரிலுள்ளபேரெல்லாம் பகை. “யானிருந்து” என்றதுக்கு லாவம் - நீபோனால் இத்யாதிவாக்யவ்யயம். படுவுற்றைத்தான் படுகையாவது - உத்தர க்ஷணத்திலே முடிவை. ஆனால் முடியவொண்ணாதோவென்ன - இன்னமொருகால் இத்யாதி. ஆனால் யுரித்திருக்கிறதகைகென்னென்ன-பிரிந்த இத்யாதி இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுனன் இத் யாதி அவன்போனானை நிப்சயித்துச் சொல்லுகிற பாகரணமாகையாலே, “அஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்” என்றதுக்கு உருவவெளிப்பாடாக்கி, அந்தவருவவெளிப்பாடுதான் தேட்டமா யிருக்கிறதென்கிறார் - இந்ந்தார் இத்யாதி விஸ்வலெஷத்தில் உருவவெளிப்பாடு காமிக்ஸ்கு உஜ் ஜீவகமாயன்றோ விருப்பது? அதுவுமில்லையென்றபடி. ஆனால் * ஏழையராவியிலே உருவவெளிப் பாடும் யாரகமாய்த்தில்லையே? என்ன - ஏழையராவ் இத்யாதி அய்வா, “அஞ்சனமேனி” என்ற துகு லாவம் - இந்ந்தார் இத்யாதி. இந்ந்தார் - நூறேபிராயமாக விருந்தார். ஜீவிக்கும்ஜீவநம் - அநுஹவிக்கும்அநுஹம், “ஆட்டங்காணேன்” என்றதுக்கு லாவம் - ஏழையராவ் இத்யாதி என்றிங் அநுஹவிக்கும்அநுஹம். நம் வடிவு உனக்கு அநுஹவிக்கவேண்டுமாய்கில், மெள்ளச்செய்கிறுனென்றறி நனே யோஜிக்கவுமாம். நம் வடிவு உனக்கு அநுஹவிக்கவேண்டுமாய்கில், மெள்ளச்செய்கிறுனென்றறி யிருக்க வொண்ணாதோவென்ன-உன்னைஇத்யாதி. கண்டால் நாம் செய்யுமதேதென்ன-கண்டாயாகில் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிகள்கிடக்கத் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸ்வரூபத்திலாதல்

தணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமநி உடம்பை ஆசைப்பமேவளிறே! [ஆட்டங் காணேன்]-அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறேன். “இதேல் லாம் ஒருபகலுக்கே” என்றான் - [போவதன்று இத்தாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ பேரநின்றுல், நாழிகைமூப்பது சென்றும் மலையாளர் வளைப் ப்போலே ஓடிப்போதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வலாவமல்ல:—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வலாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வலாவமாகில் கூடலிருந்தபோதும் போகாதோழியவேணு மிறே. கூடலிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதற்போலே யாய்த்து, நீயகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன்கூடலிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; * நாரணனைக்கண்டேன். பகற்கண்டேனிறே. “போவதன்றொருபகல்” என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது; “கலவி செல்லாகிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?” என்றிறே அவனிருப்பது; “பிரியேன்” என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [பொருகயல் இத்தாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணகிர் என்னால் தகையப்போகிற தில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப் போகிறதில்லை. பொரு கிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தமோறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்டவே தென்? என்ன — [சாவது இத்தாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறும், இருக்கிலும் இருக்கிறும்: இத்தனிமை நசிப்பது “இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்” என்ற ஸ்ரீவித்தியைப்போலே சொல்லுகிறார். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்க ளுக்குத் தனிமையென்றும் விநாசமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாச மென்னவாமாம். “நின்னலாலிலேன்” என்னுமவிறே; “இறப்பதற்கேயெண்ணது” என்

இத்தாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தி - காமநி இத்தாதி. “இருந்தார் ஜீவிக்கும்” இத்தாதிவாக்யத் தின் அர்த்தாநுணமாக “ஆட்டம்காணேன்” என்றதுக்கார்த்தம் - அவ்வடிவோடே இத்தாதி. ஆட் டம் - நடையாட்டம்; ஸஞ்சாரம். “நீயகன்றால் - ஒருபகல் - போவதன்று” என்றதுக்குலாவம் - உனக்குப்போலே இத்தாதி. விவரணம் - நீ போ இத்தாதி. மலையாளர்வளைப்பாவது - மலையாளி கள் ஒருவன்னைகயிலே யொன்றைவாங்க நினைத்தால் வாங்கியல்லது போகார்கள்: வளைப்புக்கிடப்பார் கள்; அதுபோலே என்றபடி. “நீயகன்றால்” என்றதுக்கவதாரிகை-அது இத்தாதி. பகலின் ஸ்வலா வத்தானாலோவென்ன - பகலின் இத்தாதி. அதாவது - பகலின் ஸ்வலாவமேயானால், அவ றோடே கூடலிருந்தபோது ஒருகூணமாய்ப்போகிறதிறே, அப்போதும் போகாதோழிய வேணுமென்ற படி. அவன் ஸ்வலாவத்தாலே போமோவென்ன; வயதிரேக த்ருஷ்டாந்தமுடைய உபபாதம்-கூட லிருந்தால் இத்தாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - பகற்கண்டேன் இத்தாதி. இவளைப்போலே அவனும் “நீயகன்றால் - போவதன்றொருபகல்” என்னவேண்டாவோவென்ன - போவதன்று இத்தாதி. மாட்டாமெக்குறேதுவேதென்ன - கலவி இத்தாதி. ஹேதவந்தாம்-பிரியேன் இத்தாதி. அதாவது - சொன்னாலும் விஸ்வவியாளென்றபடி. “பேதை நின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்றான்” என்று திருமொழி. “நீரும்” என்ற சுஸந்தார்த்தம் - உன்னை இத்தாதி. “பொரு” என்றதுக்கு லாவம் - பொருகிற இத்தாதி. பொருகிற - யுத்தம்|பண்ணுகிற. விவரணம் - நீபோகிலும்|இத்தாதி. தொழக் கையோம் இத்தனிமை, என்றவயிப்பது. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இவனுக்கு இத்தாதி. அதா வது - நீ போகாதே கூடலிருக்கவேணுமென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறுளென்றபடி. “சாவது” என் கிற இது, மரணவாசியாக அர்த்தாந்தரம் - எங்களுக்கு இத்தாதி. “தனிமை-விநாசம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணவயம் - நின்னலால் இத்தாதிவாக்யவயம். இறப்பதற்கேயெண்ணது - கைவல்யத்தில் மகன்னைவையாதேயென்று ஸந்தார்த்தம். கைவல்யத்தையென்றாதே, “இறப்பதற்கே” என்னை யாலே அறவதவியுலேவும் மரண மென்றபடி. இத்தால் - சேவலனுக்கு அறவதப்ராப்தி யில்லை யென்றகருத்து. திருமொழித்தாண்டகம், “மின்னுருவாய்” இத்தாதி. தொழக்கையோம். தண்ணி

றாரே யவரும். அன்றிக்கே, [தனிமை - சாவது] - இத்தனிமை சாலப்போல்லாதேன்னவ மாம். இவ்வொருதலைக்காமம் பேரவது. கைக்கிளைத்தலைவி பொறையழிந்தால் எல்லாம் சொல்லப்பெறுமிதே. (ந)

நான்காம் பாட்டு.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார்துயரமும்நினைக்கி லோவிந்தாரின், தொழுத்தனிற்பகக்களையேவிநும்பித் துறந்தேம்மையிட்டு அவைமேய்க்கப்போதி, பழுத்தநல்லமுதினின்சாற்றுவேள்ளம்பாவி யேன்மனமகந்தோறும்உள்புக்கு, அழுத்தநின்செங்கனிவாயின்கள்வப் பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்.

ஆ - (தொழுத்தையோம்.) - அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து காங்குப்படுகிற வ்யஸைத்தையும் ஒன்றும்பாராதே, உன்னுடைய பசுக்களையே யுகந்து எங்களைத்துறந்து பொகட்டு அவை மேய்க்கப்போதி என்ன; “உன்னுடைய கடாசுமே பூராகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப்பிரிந்துபோகையாவதென்” என்றற் போலே ஸார்த்தவருபமாய் ப்ரோமகர்ப்பமாய் அகிமபூரமாயிருப்பனசில பணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள; இவையிதே நினைக்ககினைக்க என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

ஒ. - ஸாலம்பாட்டில், இவன் போகிறானென்று இப்பிராட்டி. நோவுபடப் புக்வாரே, “உன்னைப்பிரிய ஸம்ஹாவையுண்டோ?” என்று மற்றும் ஸவிரயமாகச் சில வார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய, இவையிதே என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் என்றுதொடங்கி] - கோவிந்தா! அலிமதரைப்பிரிந்தார் படும் விப்லேஷமும், உன்னைப்பிரிந்து காங்குப்படும் வ்யஸைமும் நினைக்கிறிலை; உன் தொழுவில்திற்கும் பசுக்களையே ஆதரித்து அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே எங்களைப்பொகட்டு அவை மேய்க்கப் போகக்கடவை. [பழுத்த நல்லமுது என்று தொடங்கி] - பக்வமாய் விலக்கணமான அம்ருதத்தினுடைய இனியசாற்று வெள்ளம் போலே ஹோமயமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழிகளை ஹ்ருதயாவகாஸந்தோ றும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்திரமாக்க, உன்னுடைய சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரக்ஷமமான பணிமொழிகளை நினைதோறும் ஆவி வேவானின்றது.

யோம். மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, “தனிமை - சாவது” என்றது - தனிமை மாணஸமென்று ஸப்தார்த் தம். அதாவது - “ஆதொஹிரிஃபூரூபாநொஷாஃகாராஷ்ட ஓராஜக்யு । ஆதரெஸா க்ரீயஸாஃபூரூபாநொயக்யுஷ்டக்யிணஃ” என்றற்போலே சாவதுக்குஒக்குமென்றும், பெரல் லாதென்றபடி. “தனிமை - சாவது” என்றவ்யம். அவன்செய்தபடி கண்டிருக்குமொழிய, கற் புடைய தலைவி “நீபோனால் முடிவன்” என்னலாமோவென்ன - கைக்கிளை இதயாதி. கைக்கிளை யென்று - ஒருதலைக்காமமாய், தலைவியென்று - நாயகியாய், ஒருதலைக்காமமுடையநாயகி யென்றபடி. பொறை - க்ஷமை. (உ)

ப. - அந்தாம், ஆப்பிரதரக்ஷணஸ்வலாவனாநீ ரக்ஷபைகதேசமான எங்க
னைப்போகட்டுப்போகாதின்றாய்; நாங்கள் உன்னுடைய க்ருத்ரிமோக்திகளை நினைத்து
க்ஷேபியாதின்றோம் என்கிறான்.

கோவிந்தா - (கோபிஜநரக்ஷணத்தாலே) கோவிந்தா விஷேகம்பண்ணினவனே!
தொழுத்தையோம் - (உனக்கு ரக்ஷபவர்மமாய்) அடிமைப்பட்ட எங்களுடைய, தனிமை
யும் - தனிமையையும், துணை - துணையானஉன்னை, பிரிந்தார் - பிரிந்தவர்கள், துயரமும் -
ஆற்றாமையையும், நினைகலை - நினைக்கிறிலை; (பிரிந்து தனிமைக்கு ஆற்றாமைப்பட்ட
ஆர்த்திசாராதே), உன் - உன்னலிமாநமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில், பசுக்க
ளையே - பசுக்களையே, விரும்பி - ஆதரித்து, எம்மை - (ரக்ஷபைகதேசமான) எங்களை,
துறந்து - அநாதரித்து, இட்டு - போகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்
காகலே, போகி - போகாதிற்புதி: (அதுக்குமேலே), பழுத்த - பரிபக்வமாய், நல்அமு
தின் - தெளிந்த அம்ருதத்தினுடைய, இன் - இனிப, சாற்றுவெள்ளம் - ரஸத்தினுடைய
வெள்ளமானது, பாசியேன் - பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடைய என், மனமகந்தோ
றும் - நெஞ்சுபுடைதோறும், உன்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படிபாக, நின் -
உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, கனிவாயின் - கனிபோலே லோக்யமாயிருக்கிற திரும்புவ
னத்தில், கன்வம் - க்ருத்ரிமமான, பணி - தாழ்ந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை,
நினைதோறும் - நினைக்குந்தோறும், ஆவி - என் ப்ராணன், வேம் - பரிதபியாதின்றது,
பணிமொழி - தாழ்வையுடைத்தானமொழி; சொன்னமொழியென்னவுமாம்.

இ. - நாலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாரே,
“உன்னைப்பிரிய ஸம்ஹாவகையுண்டோ?” என்று இப்புடைகளிலே ஸவிநயமாகச் சில
வார்த்தைகளைச் சொல்லப்புக, இவையிதே என்னை யழிக்கிறதென்கிறான்.

[தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட
திரனிலே படுகிற தனிமையிதே. தொழுத்தையோமென்றும், அடிச்சியோமென்றும்
தங்கன்தோல்வியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தா
ரென்று - உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. “துணைபென்றால் தவிஷ்டமாயன்று காணி
ருப்பது” என்னும் ஆச்சான். அவனே துணை; அல்லாதாரெல்லாம் கழுத்துக்கட்டி.
தொழுத்தையோம் தனிமையும் அறிகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் அறிகிறிலை. பிரிகி
றோம் நாங்களென்றும் அறிகிறிலை; பிரிகிறது உன்னை யென்றும் அறிகிறிலை. [கோ
விந்தா] - பசுக்களையும் இடைபரையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிந்தாவிஷேகம் பண்
னிற்று. [உன்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷயமிரண்டானால்
ஓருதனையை விரும்பவேண்டுகிறதென்? உன்தொழுவிலே வளைத்துவைத்தபசுக்களையோ
விரும்பலாவது? உன்னைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிந்தால்வரும்
ஆற்றாமையறிபாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களை
யனைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஐஸாபிலும் நினைவுஅங்கேயாய், கண்ணிபென்பது, பசு
வென்பதாகாநிற்கும்: மித்பாபிரம்ஹணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதனார் “பசுவின்
காலிலே முட்பாய்த்தால் இடைபன்தலைகாண் சீக்கொள்ளுமது” என்பர். உடம்பில்
முட்பாய்த்தால் ஐஃவாதுலவம் ஆத்மாவதிதே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித்
தங்களை ஸந்த்ஸரித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மையிட்டு] - அசுதநபதார்த்தங்களைப்

பொகடுமாபோலே எங்களைப்பொகட்டு. [அவை மேய்க்கப்போதி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும். அவற்றின்பின்பு போனால் நம்மை நினைப்பதும் செய்யாண. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸந்திப்பேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - “நாம் போகையாவதென்? போனாற்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என் ஆற்றாமை உங்களுக்குண்டோ, மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறோம் இத்தனையன்றோ?” என்று சிலரீசலாஷணத்தைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பக்வமாய் விலக்ஷணமான அருத்ததினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே ஹோக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலகிபிலே ஒருவகையான வாழ்மருத்ததைச் சொல்லுதல். [பாவி யேன்] - அருத்தம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, “பிரியேன்” என்னுமது விஷஸமயிதே. ஹ்ருதயாவகாஸந்தோறும் பிரிக்கவொண்ணாத படியழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலிருக்கிற வாயில் [கள்வப்பணிமொழி] - எழுதுகொள்ளுகிற தாழ்த்தபேச்சுக்கள். பிரிவையினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையாலே நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிதேயிருப்பது. [கள்வம்] - நினைவொன்றும செயலொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - “தரிக்கலாமோ?” என்று நினைக்கப்புகும்; அதுகான் வ்யாயகமாம்! நினையும் விடமாட்டாள்; இப்படி யுருவச்செல்லாதிறகை. [ஆவி வேமால்] - தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணானுத வேவாசின்றது. ஷ்ணிக பரார்யம்போலே உத்பத்தியும் விகாஸமுமாய்ச் செல்லாதிறகை. அம்நி ஆஸ்ரயாஸியாயிதேயிருப்பது?

நடு.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே “உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்வாவநையுண்டோ?” என்று இப்புடையிலே ஸலிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவையிறே யென்னை யழிக்கிற தேன்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப் படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்ற தோல்வி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தாதுயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. “துணையென்றால் த்விஷ்ட்டமாயன்றுகா ணிருப்பது” என்னுமாச்சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொரு

நாலாம்பாட்டு.—தொழுத்தையோம் இத்யாதி. “நின்செங்கனிவாயின் கள்வப்பணி மொழி நினைதொறுமாவ்வேமால்” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதானிகை அருளிச்செய்கிறார், இதுக்குக் கீழோடே ஸங்கதி - இவன்போக்கை இத்யாதி.

“தொழுத்தையோம்” என்ற வஹுஸகார்த்தம் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. பத்ப்ர யோகத்துக்கு ஹாவம் - தொழுத்தையோம் எனறும் இத்யாதி. “துணை” என்றால் உன்னையென்று காட்டுமோவென - துணையென்றுல் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களும் இத்யாதிகவ்யத்தவயம். அவனையொழிந்தார் துணையாகவொண்ணாதோ, அவனே துணையாகவேனுமோவென்ன; “அவனொருவனுமேதுணை, அல்லாதாரெல்லாமபாதகர்” என்று ஷாயிப்பியாகின்றகொண்டு, அதுக்கு ப்ராமாணமும்காட்டுகிறார் - துணையாவான் இத்யாதிகவ்யத்தாயத்தாலே. கழுத்துக்கட்டி - கழுத்திற் கட்டிபோலே பாதாமென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; கழுத்திலேகட்டப்பட்ட லிங்கமென்று ய் வக்.

வணமெயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது; * வந்துணை
யிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலே, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலே.
பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறதுன்னையென்றும் பார்க்கிறிலே. [கோவந்தா] - பசுக்
களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ கோவந்தரவிஷேகம் பண்ணிற்று. பிற
விப்பாடும் பின்தோடகூயிறே. அதாவது - தன்ஸ்தீர் ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களை
விரும்பி அவற்றக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேயித்தனையிறே. [நின்னியாதி] -
உனக்கு ரக்ஷையகோடி இரண்டானால் ஒருதலையே விரும்பவேண்டுகிறதென்? இரண்டு
தலையையும் ஒக்கவிரும்பினாலாகாதோ? [நின்தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வளைத்து
வைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்க
லாகாதோ? இவர்களையணைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்
களையே] - நீ போனால் பிரிவுக்குஆற்றாமைப்பட அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது?
[விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக் கட்டிக்கோடுகிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்று
களவிட்டுக் கோடுபோகாநின்றதென்பதாய் வாய்வேருவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்
கிருக்கும்போதும் நெஞ்சுஅங்கேயாய்த்து. இங்குள்ளது மித்யாபரிமலணமே. பின்னையமு
தன்ற, “ஒருபசுவின் காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கொள்ளுவது”
என்பபரமம். ஸார்த்திலேயானது வந்தால் ஸுஷுஷுங்கள் அநுலவிப்பான் ஆத்மா
யிறே. [துறந்துஎம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்நயஸித்ததென்றிருக்
கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதநபதாராயங்களைப் போகமோபோலே எங்களைப்
போகட்டு. இவர்களுடனுக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே
போனால் இவர்களை நனையான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷ
ணார்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்க
ளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்நியேயமையும்; “இடறவேன்பின்னையைப் போக்கி
னென்” “எற்றுக்கென் பின்னையைப் போக்கினென்” என்று வயிறுபிடிக்கவேண்

வந்துணை - வலியதுணை. திருமொழி, மூன்றும்பத்து, எழாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு, “என்
துணையென்று” இத்தாதி. தாத்பர்யார்த்தமாதல், “தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபிரிந்
தார்” என்கிற புருத்திக்குப் பரிஹாரமாதல் - பிரிகிறோம் இத்தாதி. அதாவது - எங்கள் மார்த்தவ
மும் உன் வைலக்சணயமும் நினைக்கிறிலெயென்றபடி. “கோவந்தா” என்றத்தை “தொழுத்தை
யோம்” இத்தாதியோடே கூட்டிஹாவம் - பசுக்களையும் இத்தாதி. அதாவது - எங்களையும் ரக்ஷி
யாதேவிடலாமோவென்றபடி. “கோவந்தா - பசுக்களையேவிரும்பி” என்று மேலேகூட்டிஹாவம் -
பிறவிப்பாடு இத்தாதிவாக்யத்தவயம். “பசுக்களையே” என்றஅவதாரணார்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷய
இத்தாதி. “தொழுத்தனில்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஓரிடத்தே இத்தாதிவாக்யத்தவயம்.
தொழுத்தனில் - தொழுத்தில். இவர்கள் கைக்குள்ளே மகப்பட்டார்களுவென்ன - இவர்களை
இத்தாதி. “பசுக்கள்” என்ற அல்ப சைதன்யவத்தைக்கு ஹாவம் - நீபோனால் இத்தாதி. விருப்பத்
தின் சரமாவதி - இவர்களையணைத்து இத்தாதி. மலிதம் - இங்கிருக்கும்போதும் இத்தாதி.
பசுக்களிடத்தின் விருப்பத்தின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதம் - பின்னையமுதனார் இத்தாதி. பசுக்களின்
ஹேவ இவனநானதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - ஸார்த்திலே இத்தாதி. “விரும்பி - எம்மை - துறந்து”
என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அவற்றை இத்தாதி. “இட்டு” என்றதுக்குஹாவம் - அசேதந
இத்தாதி. “விரும்பி - இட்டு” என்ற பதத்தவயமலிதம் - இவர்களுடன் இத்தாதிவாக்யத்தவயமும்.
“போதி” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - அவற்றினுடையரக்ஷணத்திலே என்று தொடங்கி நாலாவக்
யம். பெரிவாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, “மிடறு” இத்தாதி, “பற்று
மஞ்சள்” இத்தாதி-என்றுக்கு - என்னப்பரையோஜநத்துக்கு. அவர்கள் சொன்னதுக்கு ஸமாதானம் பண்

† பரிமலணம்-ஆலிங்கம்.

மேம்படியா யிருக்கும்து; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸம் வேண்டா, கூட விருக்கவமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - “நான் போகையாவதென்? போனால்தான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னொற்றுமை உங்களுக்குண்டோ? நான் மாதாபிதாக்களுக்குப் பரதந்தரானால் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே போகிறேனாத்தனையன்றோ? போனாலும் நெஞ்ச இங்கேயன்றோ?” என்றற்போலே சில நீசலாஷணங்களைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிறது. பக்வமாய் அதிலிலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே ஹோக்யமாம்படி சொல்லுகிற வார்த்தையென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவியிலே ஒருவகையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அதாவது - வாழ்மருதமென்றபடி; “வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்னககடவதிறே. [பாலியேன்] - அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து “பிரியேன்” என்னும் இது விஷஸமயிறே. [மனமகந்தோறும்திட்யாதி] - ஹ்ருடியாவகாஸந்தோறும் மறக்கவொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயினுடைய. [கள்வப்பணிமொழி] - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்கு ஊற்றுவாய்காணும்; எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. நினைவுஒன்றும் சொல்லுஒன்றுமாயிருக்கை. [நினைதோறும்] - “இவை யாரகமாமோ?” என்னும்நினைவாலே நினைக்கப்படுமே; அதுஷாயகமாமே; பின்னையும் விடமாட்டானே; இங்ஙனே யுருவச் செல்லு மித்தனை. [ஆவி

ணிக்கொள்ளுகிறான் - நான் இத்யாதி. “போதி” எனறதுக்கு உத்தரம் - நான் போகையாவதென் எனறு. “நினைகிலை” எனறதுக்கு உத்தரம் - போனாற்றான் இத்யாதி. “தனிமையும் துயரமும்” எனறதுக்கு உத்தரம்-என்னொற்றுமை இத்யாதி. “பசுக்களையே” எனறதுக்கு உத்தரம் நான் மந்திர இத்யாதி. “விரும்பி” எனறதுக்கு உத்தரம் - போனாலும் இத்யாதி. “பழுத்தநல்லமுதினினு சாற்றுவெள்ளமான - கினசெங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி” எனறு “சாற்றுவெள்ளம்” எனறத்தை * கள்வப்பணிமொழியோடே அவ்வயித்தல்; அன்றிக்கே, “கினசெங்கனிவாயின் - பழுத்த நல்லமுதினினு சாற்றுவெள்ளம்” எனறு வாழ்மருதமாதல். அதாரஸத்தை “அமுதம்” என்றதுககுப்ரமாணம் - வாயமுதம் இத்யாதி. பெரியாழ்வாசருமொழி, “கன்னற்குடம்” இத்யாதி. தளிர்ப்பிக்கை - தரிப்பிக்கையென்றபடி. “கஷாநுலாருவிடு லோஷணத்தலுரூபவாநுநமஸு | ாரூஷணத்தலுரூபவாநுநமஸு” எனறநிறே பெருமான. “பாலியேன்” எனறதுக்கத்தம் - அம்ருதமே இத்யாதி. இது கீழ்ச்சொன்ன முந்தினவாத்தத்துக்கு அநு குணம்—அம்ருதம்போனற மொழி நஞ்சாவானென என்ன?-பிரிவை இத்யாதி. அங்ஙனனறிக்வே, “அம்ருதமே” இத்யாதிவாக்யம் தவ்தியார்த்தானுகுணம்; ‘பிரிவை நினைத்து’ இத்யாதிவாக்யம் ப்ரதமார்த்தானுகுணமென்னவுமாம். அழுத்த - நீயழுத்தப்பண்ண வென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே ரஸோக்தி - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்கு இத்யாதி. “கனவம்” எனறு - கனவாய், அத்தால் - ஆகர்ஷகத்வமாக அர்த்தம் - எழுதிக்கொள்ளுகிற இத்யாதி. தாழ்ந்தபேச்சானால் ஆவி வேக வேணுமோவென்ன - பிரிவை நினைத்து இத்யாதி. “கனவம்” எனறதுக்கு - கபடமகவர்த்தார்தம் - நினைவுஒன்றும் இத்யாதி. பணிமொழி - நீச லாஷணம். ஆக, “கனவம்” எனறு - ஆகர்ஷகமென்னுதல், கபடமென்னுதல் எனறு அர்த்தத்தவயம். “நினைதோறும்” என்கிற ப்ரகாரஸாஹஸ் யததுக்கு லாவம் - இவை யாரகமாமோ இத்யாதி. தனக்கு என்றது - நினைவுக்கென்றபடி. ப்ரா

† நான் என்பது அடையவளைந்தானுக்குப் பாடமில்லை.

‡ ரஸாயநமிவாதுரூ எனறு பாடம்.

வேமால்]- தனக்குஆஸ்ரயமான ப்ராணனானது வேவாநின்றது. அக்நி ஆஸ்ரயாஸியாய்நே
யிதூப்து. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப்
பணிமொழி - பாலியேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கமுத்த - நீ மறக்கவொண்ணாதபடி
பழுத்தப்பண்ண அவற்றை நின்ககநின்கக ஆவி வேவாநின்றது.' (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பணிமொழிக்நீனதோறும் ஆவிவேமால்பகனீரைமேய்க்கியபோயகண்ணா!
பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப்பெருமதமாலையும்வந்தன்னுலோ [தந்து
மணிமிகுமார்வினின் முல்வப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந்
அணிமிகுதாமரைக்கையைஅந்தோஅடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!

ஆ.—(பணிமொழி.) - "பசுமேய்க்கப்போகாதிருக்கச்செய்தே இப்படிப்
படுகிறதென்?" என்ன; பசுமேய்க்கப் போனாயே யல்லையோ? பசுமேய்க்கப்போய்ப் பகலு
மெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப் பெருமதமாலையும்வந்ததுகிடாய்!
சுண்டபகலெல்லாம் உண்ணப்பிரிந்தாலுள்ள வ்யஸைமெல்லாம் தீரும்படி என்னை ஒருகால்
புல்கி, ம்ருதஸஞ்சீவமாய் அம்ருதகல்பமான திருவார்த்தைகளாலே என்னை யுஜ்ஜீவிப்
பிதது, என்னுடைய ஆர்த்திபெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை
என் தலைமீலே ஒருகால் வைத்தருளா பென்கிறாள்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், "நான் உன்னுடைய ஸந்தியியிலே வர்த்தியாநிற்க,
நீ இப்படிப்படுகிறதென்?" என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய;
இப்பிராட்டியும், "நீ பசுமேய்க்கப்போகக் கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்; நீபோனால்
நலியக்கடவஸைப்"பை தொடக்கமான படிார்ப்பங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆலிங்க
நாடிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறாள்.

[மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்பெருமதமாலையும்
வந்தன்னுலோ] - அலராசின் தூவ மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாதையானது
தூவ; பெருங்கிளர்த்தியானஸைப்"பையும்தந்தது. [மணிமிகுமார்வினின் என்றுமேலுக்கு]
- கௌஸ்தவாடிகள் நிறமபெறுமபடியான உன்னுடைய திருமார்பில் முலலைமாலையாலே
என்னுடைய அழகியமுலைபைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாயமுதத்தைத்தந்து
அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள் தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

என் என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆஸ்ரயம் வேவானென்? என்ன - அக்நி இத்தயாதி.
அதாவது-அக்நி தனக்காஸ்ரயமான காஷ்டத்ததை ஐஹிக்குமாபோலே, நினையும் தனக்காஸ்ரயமான
ஆத்மாவை ஐஹிக்கிறதென்றபடி. அப்போ, நின் ஐக்குஆஸ்ரயம் மகஸ்ஸாகையாலே, ப்ராணனென்று
மகஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். முந்தினவர்த்தத்திலே, அந்வயம் - பழுத்த இத்தயாதி.
'நீமறக்கவொண்ணாதபடி' என்றதுக்குச் சேர, "பணிமொழியைக்கொண்டு" என்று கூட்டிக்கொள்
வது. "வாழ்மருதம்" என்ற படித்தில், 'நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்று
கென்னம்' என்றுதொடங்கி, 'அழுத்த - அழுத்தப்பண்ண, அதுக்குமேலே, கள்வப்பணிமொழி
கிண்தோறும் ஆவிவேமால்' என்றுஅந்வயம். பணி-தாழ்ச்சி, மொழி-உக்தி; நீசலாவுணமென்றபடி.

† 'வந்தின்னாலோ' என்று ஒதுவார்.

ப.—அருந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலக்ஷத்தாலே என்னை வாடைதொடக்கமானவை நலியாநின்றன, என் ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஸ்லக்ஷித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கவேணுமென்கிறாள்.

பணி மொழி - (நீ) ஆஸ்வாஸகரமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள்தானே, (பிரிவுக்குஉறுப்பாகையாலே), நினைகொறும் - நினைக்குந்தோறெல்லாம். ஆசி - நெஞ்சு, வேம் - வேவாநின்றது; பகல் - பகலெல்லாம், நிராமேயம்க்கிப - நிராமேயம்க்கைக்காக, போய - போய்விட்ட, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! பிணி - கட்டிலேபகப்பட்டு, அவிழ் - விகளிதமான, மல்லிகை - (மதுவையுடைத்தான) மல்லிகையை, வாடை - வாடையானது, தாவ-தூவாநிற்க, பெரு - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே, (மத்தகஜம்போலேநீ மாலையும் - மாலே, வந்தன்று - வந்தகித்தனை; (இசின்னையிலே யகப்படாதபடி), மணி - கௌஸ்துபரத்தமானது, மிதும் - பேரொளியிஞ்சிவருகிற, மார்வினில் - திருமார்பில், முல்லைப்போது-முல்லைப்பூவானது, என் வனமுலை-என் அழகிபமுலையிலே, கமழ்வித்து-கமழும்படியாகப் பரிஷ்வங்கித்து உன்வாயமுதம்தந்து நிரதிரயரஸமான உன்னுடைய வாழ்நுதத்தைத் தந்து, அணி மிது - அலங்காரோத்தரமாப் டர்ஸரீயமான, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கையை -, அடிச்சியோந்தலைமிசை - அடிச்சியோமான எங்கள் தலையிலே, நீ, - அணியாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக ஸம்ஸ்லக்ஷபகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. அந்தோ - ! என்னற்றமையை உணக்கறிவிக்கவேண்டுமே ! என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் ஸந்திவிதனாபிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது என்?” என்ன; “நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு, நீயும்போனாயே; நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாஹபூர்ட்டுங்களாலே நலியுபடுகிற என்னை ஆஸ்வஸிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறாள்.

[பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே, உன்னைப் பிரியாமைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தைபல்ல. உன்னது கன்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அதுவத்துக்குப் பாசுமிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய் நான் போனேனோவென்ன? [பகல்கிரை இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்வோயித்து, அவன் தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறாளிறே [மேய்க்கிப] - மேய்க்க [பிணிஇத்யாதி] - நீபோனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நலிகையாலே, போனமை திர்ஸிதம் என்கிறாள். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாரந்தரத்தாலே நலியாநின்றது. சுட்டவிழு கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்த்யாஸி வேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய் வந்து நலியாநின்றது. [தாவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்ககின்று விசாநின்றது. “வடிகெல்லாஸம்ஸுஷ்டி” - மத்தமஜமானது முன்னே தலைப்பறை கொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன்னே விட்டுக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தி யோடே ஸந்த்யையும் வந்தது. இவளை முடிக்கவேணுமென்று ஸந்த்யையானது கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வாராநின்றது. [வந்தன்றுலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்கவொண்ணாது. அர்ஜுனனைக்குறித்து ஹிதத்தன் விட்ட ஸக்திக்கு மார்வையேற்றற்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய், ஸந்திவிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லு

கிறதென்? என்ன, - [மணிமிகு மார்விலில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் நிறம்பெறும்படியான மார்வென்னுதல், திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துலத்திற் புகரோயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவொண்ணாதபடியீற ஸ்ரீகௌஸ்துலமிருப்பது. ஸ்தீர்க்கு ன்தகம்போலே, ஸ்ரீகௌஸ்துலம் புருஷோத்தமசிஹ்மீரே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலை உயப்பரிமளிதமாக்கி. ஸ்ரீகௌஸ்துலத்தோடு தோளில் மாணியோடு வாசியற லோரோபகரணமாபிருக்கிறபடி. தோளில் முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை முலைக்கு ஆக்கவேணுமென்கையாலே, கலவியை அழீராம்பமாகச் சொல்லுகிறது. [உன்வாயமுதம் தந்து] - கலவியில் உன்மஸ்தகாஸமானவளவில் தடுமாற்றத்திற்குப் பரிஹாரமான தாழ்ந்தபேச்சுக்களைச் சொல்லுதல், வாழ்முதத்தைச் சொல்லுதல்: பேச்சென்றேயாய்த்துச் சொல்லிப் போருவது. “உன்போக்கு எனக்குஅரவிமதம், அத்தைத்தவிர்” என்று சொல்லப்பெற்று, அத்தொண்ணாபடி ‘நாரீர் வருகிறதில்லை: அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைகிடாய்’ என்கிறான். ஆலாணப் பாகரமாய் அதுதான் மிகையாற்படி தனக்குத்தானே ஆலாணமான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்தவிடாயர்க்குச் சமைத்துவைத்த தண்ணீரை வார்த்துச் சொல்லவேண்டுமென்தே! என் ஆற்றாமையை நான் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்படியாவதே! [அடிச்சியோம்] - கலவியில் தோற்ற தோல்வியாலே சொல்லுகிறான். [தலை மிகை நீ அணியாய்] - எங்கள் ஸிரஸ்தோ உத்துக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை வைப்பாய். “வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுங்கோள்” என்ன; “எங்கள் பேற்றுக்கு நாங்கள் யத்தம்பண்ணுமவர்களோ? நாங்கள் நீவிரும்பி மேல்விழப் பெறுமவர்களன்றோ?” [அணியாய்] - ஆலாணங்களுக்கு அவன் கைபோலேயாய்த்து இவர்கன்தலைக்கு அவன் கை. ஆற்றாமையிடுவளவிலும் அவனாலே பெறவிருக்கும்வர்கனீறே. “சின்பாதபங்கயமே தலைக்கணிபாய்.” “ஐயபர-ஓய-பாநிஷு-அ” என்னக்கடவதீறே.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீஇப்படிப்படுகிறதென்?” என்ன, — “நீ பகமேய்க்கக்கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்: நீபோனால் நலியக்கடவஸந்நியாழிபுடார்புங்களால் நலிவுபடுகிற என்னை ஆஸ்வஸிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறான்.

[பணிமொழிநீனைதொறும் ஆலவேமால்] - பிரிவைநீனைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமைக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல; உன்னது * கள்வப்பணிமொழியாகையாலே போய், இது அநுலுவத்துக்குப் பகசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். “நான்போனேனோ?” என்ன, — [பகல்தித்யாதி] - பகலெல்லாம் பகமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போதித்து,

அஞ்சாம்பாட்டு.—பணிமொழி இத்தாதி. “பகல்திரைமேய்க்கியபோயகண்ணா” என்றதுக்குப் பாகைமருவிச்செய்யாவின்றுகொண்டு, “பணியவிழ்மல்லிகை” இத்தாதிபைக் கடைபித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகை - நான் இத்தாதி. ஸந்த்யாதி-ஸாயம்ஸந்த்யாதி.

மீளவும் “பணிமொழிநீனைதொறும் ஆலவேமால்” என்றதுக்கு லாவம் - பிரிவைநீனைத்து இத்தாதி வாக்யதாயம். அதாவது - நான் பேரகாமைக்காக ஒன்றைச்சொன்ன மத்தனைபோக்கி இது ஸத்யமென்று அவன் சொன்ன வார்த்தையை ஹருதிகரித்துக்கொண்டு, தான்சொன்ன வார்த்தை ஸத்யமென்று அவன்சொன்னாலே படுத்தகைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறுனென்றபடி. நடுபாடு - கண்ணாவென்று இத்தாதி; இதொரு பாராந்தி யிருந்தபடியென்? என்றபடி. ‘என்கிற

அவன்தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறாளே! [மேய்க்கிய] - மேய்க்க [பிணிஇத் யாதி] - நீபோனால் வாய்க்கமாகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தேன்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிகையாலே நீபோனமை நிச்சித மென்கிறாள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினு டைய மணத்தை வாயையானது துவாநின்றது ராவணன் ஸந்யாஸி வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலே, வாயையானது குளிக்காற்றுவந்து நலியாநின்றது. [தாவ] - ஓவக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது: “**வடிக்கெவராவஸ்ய வடி?**” (பத்மகேஸர ஸம்ஸருஷ்டௌ)-மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகோட்ட வரு மாபோலே, வாயையை முன் நடக்கவிட்டேகொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவளை மதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து [வந்தனரூலோ] - வந்தது கிடாய்; உடம்பிலே பட்டொழிந்ததுகிடாய். ஹமதத்தன் விட்ட அஸ்தரத்துக்கு அர்ஜுந னைப் பின்னையிட்டு உன்மார்வையேற்றாற்போலே, நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொள்கிடாய், பேரிய கிளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - [மணியிசுமார்விலி] - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் நிறம்பெறு படி யான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துலத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்கு மென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துலமிருப்பது; “நிரதி ஸயஸுகஸ்பர்ஸ” என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்தரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலே யாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துலம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷண மிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி.

ளிறே’ என்றவந்தரம், “கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிவை யதிஸங்கைபண்ணுகிறதினூற்றம்” என் கிற இவ்வளவும் அந்யாஹரித்துக்கொள்வது ஸந்நிஹிதனை “போனாய்” என்கிறதென்கொண் டென்ன-நீபோனால் இய்யாதி. இது மேலுக்கவதாரிகை. கட்டவிழ்கிற - விசுவிதமாகிற: பிணி - கட்டு, முகுளம். மல்லிகைமணத்தைத் தென்றலொழிய ப்ராநிகாலவாயுவான வாயைவீசக் கூடுமோ வென்ன - ராவணன் இய்யாதி குளிக்காற்றிய - தென்றலாய், வாயை தென்றலினாகாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்ததென்றபடி. வேக்காயம் - ஒளவுண்யம். கடக்கநின்று வீசுகிறதற்கு ப்ரமாணம் **வடிக்கெவர** இய்யாதி. “**வடிக்கெவராவஸ்யவடிவடிவாகாஸிவிஸ்யக:**।

நிஸாலவலீதாபாவாதிவாயுபுநொஹா:”இது கிஷ்கிந்தாகாண்டே,ப்ரதமே.வாயை துவ மாலைவருகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-மத்தகஜம் இய்யாதி. இது “பெருமதம்” என்றத்தைப்பற்ற. தலைப்பறை - முன்னேகொட்டுகிற வாத்யம். மாலை - ஸந்யு யை. மாலை வாயையைக் கட்டிக் கொண்டு வருவானென்னென்ன - இவளை இய்யாதி வந்தன்று - வந்தது. விவரணம் - உடம் பிலே இய்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - ஹமதத்தன் இய்யாதி. “பெருமதமலை” என்றதற்கு ஸப்தார்த்தம் - பேரியகிளர்த்தியை இய்யாதி. ‘ஆனால் செய்யவடுப்பதென்’என்ன, — என்றவந்தரம், ‘ஹமதத்தன்’ இய்யாதிவாக்யமதுஸந்தேயம்; இது “மணியிசுமார்வு” இய்யாதிக்கு அவதாரிகை யென்றுகொள்ளவுமாம் மணி தான் மிகும்படியான மார்வென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, இத்தால் மலிதம் - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் இய்யாதி. மணியே மிகும்படியான மார்வென்றர்த்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தால் மலிதம் - திருமார்வடங்க இய்யாதி. “வனமுலைகமழ்வித்து” என்று ஸம்ஸ லேஷம் சொல்லாநிற்க, தத்விருத்தமன்றே கௌஸ்துலமென்ன-கலவியிலும் இய்யாதி. அதுக் கடியேதென்ன - நிரதஸய இய்யாதி. நிரூபகமாகையாலும் கழற்றவொண்ணதென்று பரிஹாராந் தரம் - இவளுடைய இய்யாதி என்னுதல், “மணியிசுமார்வு, வனமுலை” என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஹாவமாதல். ஸப்தார்த்தம் - அம்மார்வில் இய்யாதி. முல்லைப்போது-முல்லைப்போதாலே யென்ற படி. பேரது என்று - புஷ்பமாய், முல்லைப்பூமாலையைச் சொல்லுகிறது. “மணியிசுமார்வு - முல்

ஸ்ரீகௌல்துலுத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே ஹோமோபகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என்கையாலே, அம்ராமயமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூசுதல் விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும். கேது அங்கமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையொழியக்கூடாதினே; “சிவ்வாவவகரோவாவவகரோ” (கீம்முக்கம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய)

என்றாற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்ஸலேஷாஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே ஸாரணர்த்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிதே பேசுவது. அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாழ்மருதத்தைச் சொல்லவாமாம். பேச்சு என்று நிரவ்ஹித்துப்போருவது [அணிஇத்யாதி] - உன் போக்கைநினைத்து நானீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நானீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமீருதாமரைக்கை] - ஆவரணப்ரகரமாய் அதுதான் மிகையாம்படி “வலவபுலவிஷணுவலிஷாஹபு” (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ) என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆவரணமென்கிற கையை. “பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு ஸாரகமாக உன்கையில் ஆவரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆவரணத்தைத் தா” என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிட்டவேக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான்ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாளுகவுமாம். அதைச்செய்து அவன் போகப்புக வாரே ஸ்ரீ, ஹியாகிருளிதே. [தாமரைக்கையை] - ஆவரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்ல

லப்போது” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஸாவம் - ஸ்ரீகௌல்துலுத்தோடு இய்யாதி. முலையைப் பரிமளிதமாக்கினு லமையுமோவென்ன - தோளில் இய்யாதி. அம்ராமயமாக - கோப்யமாகவென்ற படி. முலை என்னதே “வனம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவம் - குளித்து இய்யாதி. “என்” என்றதுக்கு ஸாவமாதல். “வனம்” என்று - அழகு. “கமழ்வித்து” என்றதுக்கு ஸாவம் - இவை இய்யாதி. விவரணம்-அம்மலை இய்யாதி. “வனமுலைகமழ்வித்து” என்று அம்ராமயமாகக் கலவியைச் சொல்லும்படியென்னென்ன - அம்மாலையில் இய்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கீம்முக்கம் இய்யாதி. வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய, கீம் முகம் - கீம் த்வாரம்: வழியேதென்றபடி. இந்த ப்ரமாணம் வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்வது. வாயமுதம் - அம்ருதம்போன்ற வார்த்தையென்று முந்தினவர்தம். “அணி” இய்யாதிக்கவநாரிகையாதல், தாத்பர்யமாதல் - உன்போக்கை இய்யாதி. ரஸோக்தி-நானீர் இய்யாதி முந்திரிகைப்பழம் - த்ராகைப்பழம். “தாமரைக்கை” என்றதுக்கு ஸாவம் - அது தாணுமீகை இய்யாதி. ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹபு என்று விவக்ஷிதம். ஆவரணப்ரகரமாய் ததுக் கடியேதென்ன; த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - பசுமேய்க்க இய்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அந்நுக்காட்டி - அந்நுத்தபாதத்நாநு யென்றபடி. தானே அலங்கரித்தால் உஃஹிப்பானென்னென்ன - அந்நுத்தபாத இய்யாதி. “அதுதான் மிகையாம்படி” என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை பதோபாதாந பூர்வகாந ஸப்தத்தி லேறிட்டருளிச்செய்கிறார் - தாமரைக்கையை இய்யாதி “சூயதாஸூஸூயதாஸூ வாக்ஷவஃபரிவொவஃ” | லவபுலவிஷணுவலிஷாஹபு: கிஷபுலவிஷணுவலிஷா:” ராமலக்ஷ்மணென த்ருஷ்ட்வா ஹதுமந் “தாமரைக்கையை - நீ அனியாய்” என்றத்தைக் கட்டிவிட்டு, “அந்தோ!” என்றதுக்கு ஹார்த்தஸாவம் - சேர்ந்து இய்யாதி. “தாமரைக்கை” என்று - கையில் குளிர்ந்தியைச் சொல்லிற்றிதே, “அணி

வேண்வேதே யுனக்கு ! [அடிச்சியோம்] - அழகுக்குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீயணியாய்]-ஆஹரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்பது, “அடிச்சியோம்தலைமிசைநீயணியாய்” என்பதாய், காலைக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்றுவிக்கப் பார்க்கிறார்கள். “**சிஷ்யமேவயா** **மஜேஹிஷி**” (மதீயமுர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி) என்றிறே இவர்களிருப்பது. “இந்நிர்ப்பந்தங்களேல்லாம் அறிவாரா? வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!” என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிவோரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யத்நம்பண்ணுமவளோ? நீயே மேல்விழுந்து தரக்கொள்ளுமவளன்றோ நான்? என்றும் அத்தலையாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே இவர்கள்தான். [அணியாய்] - ஆற்றமை மிக்கதென்ற அல்லமக்குச் செய்யோங்காண்! நீ செய்வற்றை நாங்கள் செய்யவோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய் ஆழியங்கண்ண! உன்கோலப்பாதம் பிடித்ததுநேவுனக்கரிவையரும்பலர் அதுநிற்கஎம்பெண்மையாற்றேம் வடித்தடங்கண்ணிணீரும்நில்லாமனமும்நில்லாமெக்கதுதன்னாலே வேடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குவேம்எமதுயிரழன்மெழுகிவக்கே.

ஆ.-(அடிச்சியோம்.) - உன்னுடைய அழகியதிருக்கைகளை அடியோங்க ளுடைய தலையிலைவைத்தருளித் திருக்கண்களாலே குளிரப் பார்த்தருளாமென்று பின்னையும் இங்ஙனே சொல்லுமளவில், “ஒருபகல்மாத்ரமேயன்றோ பசுமேய்க்கப் போய் நான் பிரிந்தி ருப்பது; இதுக்குஇங்ஙனே படவேணுமோ?” என்று அவன்சொல்ல; பசுமேய்க்கப் போகையாவது உனக்கு அசிமதைகளாயிருப்பாரோடே நீ கலந்து பரிமாறகையிறே; ஆனபின்பு, இங்ஙனேபடவேணுமோ என்றுசொல்லலாமிறே யுனக்கு. அதுதிற்க, நாங்கள் உன்னைப்பற்றியல்லது யரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உன்னைப்பிரியில் நாங்கள் யரிக்கமாட்டோம்: இக்கண்ணீரும் நில்லாது: நெஞ்சுதளராதின்

மிருதாமரைக்கையை” என்றவந்தரம் “அடிச்சியோம்” என்றதுக்கு ஊவம் - அழகுக்கு இத்தயாதி. அடிச்சியோம் - ஸேஷஹைதகனோம். “அணிமிருதாமரைக்கை” என்ற அழகுக்குத் தோற்ற வென்றபடி. வையாயென்றதே “அணியாய்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஆஹரணத்துக்கு இத்தயாதி- அதாவது - அக்கை ஆஹரணத்துக்கு அலங்காரமானத்போலே இவள் தலைக்கும் அக்கை யாஹரணமானபடி என்றபடி. “அக்கைக்குஇவள்தலை என்றது-பாடஸ்கலந்தாலே வந்ததத்தனை; இவள்தலைக்குஅக்கை என்றே பாடம்” என்றருளிச்செய்வார். “நீ யணியாய்” என்று நிர்ப்பந்திப்பானென்னென்ன; ரஸாகதியாக அருளிச்செய்கிறார் - பாதபங்கயமே இத்தயாதி. “அணியாய்” என்னைக்கு, இவர்களாஹரணமென்று நினைத்திருப்பார்களோவென்ன - சிஷ்ய இத்தயாதி, ஸ்தோத்தரே, “**கஹிவாஹி**” இத்தயாதி. “இவர்களிருப்பது” என்று வடிவஹுவசகமாகச் சொன்னது, இவர் பார்த்தித்தது எல்லார்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. “நீயணியாய்” என்றதுக்கு அவதாரிகை-இந்நிர்ப்பந்தங்கள் இத்தயாதி. “நீயணியாய்” என்றதுக்கு ஊவம் - காலன் இத்தயாதிவாக்யவ்யம். ஸ்வாபதேஸம் - என்றும் இத்தயாதி. காலன்கொண்டு - காலபுருஷநாமம் வாங்கி. “காலன்கொண்டு” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - ஆற்றமை இத்தயாதி. அல்லமக்கு - அப்ராப்தம், (இ)

றது. ஆதலால், நீ பசுநிராமேய்க்கப் போகிறது, எங்களுக்கு ஒன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது; எங்கன்பிரானது விரஹம்¹ நியாலே வேவக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், போனபோன விடங்கடெல்லாம் உனக்கு அஹிமதை களான பெண்கள் அநேகர் உளர்: உனக்கு ஒரு குறையில்லை: நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து பாய்க்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது, எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே பிடுக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி என் தலைமேலே கையை வைத் தருளவேணும். [உன்கோல்பாதம் பிடித்ததுநடு வுனக்கு அரிவையரும்பலர்] - 'நான் போகிறேனாகக்கொண்டே இங்கனப்படுகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து யரிப் படுவே?' என்ன, —நீபோனவிடத்திலே நடுவே உன் திருவடிகளைப்பிடிப்பார் உனக்கு அஹி மதைகளும் பலர். [அதுசிறக எம்பெண்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் தீரிக, நாங்கள் எங்கள் பெண்மைகொண்டு செலுத்தமாட்டோம். ஜீவிக்கமாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கண் என்றமேலுக்கு] - கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண் கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. மரஸ்ஸு² ஸிரியிலமாகாநின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னு டைய பசுநிராமேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம். நீபோகிறாயென்று எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஸிரியிலமாய் வேவாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலோகம் எங்களுக்குக் கலேஸமாயிருக்கும்; எங்கள் ஆர்த்தி தீரும்படி அடியைவலுவான உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணமென்கிறாள்.

ஆழி - கடல்போலே (அளவிடவொண்ணாதஸ்வரூபத்தையுடையாய்), அம் - ஈர்ஸரீயானை, கண்ணு - க்ருஷ்ணனே! உன் - உன்னுடைய, கோல்பாதம் அலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோம் தலைமிசை - அநந்தார்ப்பைகளான எம் தலைமேலே, நீ அணியாய் - நீ வைத்தருளவேணும்; (வந்தால் செய்கிறோமென்ன வொண்ணாது); நடுவு - (நீபோகிறகாரியத்துக்கு) நடுவே, (காற்கட்டாம்படி), அது பிடித்து - அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும் - தங்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப் பாரும், உனக்கு-உனக்கு, (பஞ்சலக்ஷம் குடியும் சேஷமாகையாலே), பலர் - பலருமுண் டாயிருக்கும்; (உன்பரப்பைச் சுருக்கப்புகுகிறோமோ?) அது சிறக-: எம்பெண்மை - எங் கள் ஸ்திரீத்வத்தை, ஆற்றோம் - ஆற்றி அடக்கமாட்டுகிறிலோம்; (உன்னைப்போலே வன்மையின்றியே அவைகளான எங்களுக்கு ஆற்றாமைமையாலே), வடி - மாவடுவிற் பிளவுபோலே ஈர்ஸரீயமாய், தட - பெருத்து, கண்ணினை - (நீ ஸ்ரீலாவிக்கும்) கண்க ளிரண்டில், நீரும் நில்லா - நீரும் தகைவுட்பெற்றிருக்கிறதில்லை; மனமும் - நெஞ்சம், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்கிறதில்லை; அதுதன்னாலே - ஆகையாலே, (எமக்கு), நின் - உன்னுடைய, பசுநிராமேய்க்கப்போக்கு - பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெடிப்பு - உத்வே ககரமாயிராநின்றது; எமதுஉயிர்-எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவா நின்றது. அபரிச்சேத்யமான கடல் போன்ற கண்ணையுடையவென்றமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அஹிமதைகள் பலர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[ஆழியங்கண்ணு - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்] - கண்ணிலே குளிரநோக்கவும்வேணும், தலையிலே கையை வைக்கவும் வேண்டுமென்கிறார். உனக்குத் தோற்றுரை “ஐயோ!” என்று குளிரநோக்கி ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ஸ்ராமஹரமாய், ஈர்ஸநியமான கண். [தலைமிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதிசயநோக்கையாலே, ‘ஆழியங்கண்ணு’ - என்கிற ஸம் வேயநத்துக்கு - குளிரநோக்கியருள வேண்டுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக் கொண்டோ நீங்கள் படுகிறது? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தை யன்றோ? எனக்குப்போக்குண்டோ? போனால் விஷயந்தாமுண்டோ? என்ன, — [உன் கோலம் இத்யாதி] - அதாகில் உன் திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரில் லையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - பேசுகிற கார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “ஷோபாஸ்யஸ்யஸ்யாணி” அன்றோ. [அது திர்க] - அதுகிடக்கிடாய், ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்] - எங்களுடைய ஸ்திரீத்வம்கொண்டு ஆறறமாட்டோமென்கை, ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோமென்கை. ஸ்திரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண் டாவோ? என்ன, - [வடித்தடங்கண்ணினை நீரும் நிலலா] - எங்களைப் பார்க்கமாட் டாவோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாயிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ‘ஓராளுஒருநோக்கும் நேராமபடி இதொரு கூர்மையே! லோமயதையிப்பரப்பு லோகத்தாககளாவன்றிக்கே யிருப்பதே!’ என்று நீ வாய்வெரு வும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நிலலா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமும்நிலலா] - “நெஞ்சில் தைர்யத்தாலே கண்ணீரைத் தகையோம்” என்னவொண்ணுதபடி மனஸ்ஸில் தைர்யமும் போய்த்து. [எமக்கு] - பிரிவிலும் நெஞ்சு நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதன்னாலே] - மனஸ்ஸு ஸியிலமாகையாலே. [வெடிப்புநினைச்சுநிரைமெயக்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிரை மெய்க்கப்போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுயர் அழல்மெழுகிலுக்கே] - எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிவிட்ட மெழுகுபோலே ஸியில மாய் உலியாயின்றது.

சுரு.—ஆறும்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அலிமதைகள் பல ருளர்; உனக்குஒருகுறையில்கூட, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன் போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறார்.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - தோற்றுரை ஈரக் கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ஸ்ராமஹரமாய் ஈர்ஸ நியமான கண். ‘நீயணியாய்’ - என்கிறவதினருகே ‘ஆழியங்கண்ணு’ என்கையாலே -

ஆறும்பாட்டு.— அடிச்சியோம் இத்யாதி. “உன்கோலப்பாதம்பிடித்து” என்று தொடங்கி “வெடிப்புநினைச்சுநிரைமெய்க்கப்போக்கு” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.

‘அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய்’ என்றது - அநுவாதம். தாத்பர்யம் - தோற்றுரை இத்யாதி. தோற்றுரையென்றது - “அடிச்சியோம்” என்றத்தைப்பற்றி. இங்கே கண்ணீரகைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - நீயணியாய் இத்யாதி. திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸித்தமாத்தரமன்றிக்கே

‘திருக்கண்களாலே குளிர்நோக்கவேணும். உங்கள்கையாலே ஸ்பர்ஸிக்கவேணும்’ என் றன்றோ கானிதப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்கனையொழியப் புறம்பு விஷயந்தான் எனக்குண்டோ வென்ன? - ஒங்காண்! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்தயாதி]-உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங் கும் பெரியதிருகளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங் கள் பதுவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “**ஷோபஸாவீஸஹ வ்ரணீ**,” (ஷோடஸஸ்தீஸஹஸ்ராணி), “**பதிநாஸுமாயிரவர்தேவிமார்**,” [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புதுகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]- எங்கள் ஸ்தீர்தவங்கொண்டாற்ற மாட்டுகிறீலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட் டோம். ஸ்தீர்தவம் ஸ்வரூபமானால் வகுமளவும் வருந்தி ஸரிக்கவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங்கண்ணினை நீருமநில்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிற தில்லை. ஓராளும்ஒருநோக்கும் கிராம்படி இதோருகாமையே! “**லோக்யதையல் பத்பு ஷோக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே**!” என்று நீ வாய்வேருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீருமநில்லா] - நீ கிற்கிலும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. ‘நில்லாவாவதென்’ வருந்தித் தகையவேண்டாவோ’ என்ன, - ஊற்றைத் தகையவேண்டுமே இது நிற்கும்போது? என்கிறாள். ஆனால், ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமீத்தனையன்றோ வென்ன? - [மனமுமநில்லா]-தைர்பபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து ஸரிக்கவேண்டாவோ? என்ன , - [எமக்கு] - நீயாகவேண்டுமே யதுக்கு : பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சினாயாமைக்கும்; * யாமுடையாயன்றன்மனம்கல்லிறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸு ஸிசிலமா கையாலே. [வெடிப்பு நன்பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு] - நீபசுமேய்க்கப் போகிற

திருக்கண்களாலே நோக்கவும்வேண்டுமென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - உங்கள் இத்தயாதி. தாத் பர்யம் - உன்திருவடிகளை இத்தயாதி. விவரணம் - உனக்கு இத்தயாதி. போகிறகார்யமொழிய - பசுமேய்க்கப்போகிற கார்யமொழிய. “உனக்கு-நடுவு - உன்கோலப்பாதம்பிடித்தது - அரிவையரும் பலர்” என்றவயிப்பது. “பிடித்தது” என்றது - பிடிக்கிறதாக்கென்றபடி. அரிவையர் - யுவதிகள். “பலர்” என்றதற்குப் பரமணங்கள்-ஷோபஸ இத்தயாதி. “**ஷோபஸாவீஸஹவ்ரணீஸு ததெகம்**

ததொயிக்ய | **தாவணிக்ருவாவணீமயவாநுஷெவக்ஸுதஃ**” இப்பஞ்சமேம்ஸே ஏகதரிம்ஸே (௧௮). பெரியாழ்வார்திருமொழி (௪ ௩ ௪). “அதுநிற்க” என்றதுக்குஹார்த்தவாவம்- ஆனைக்கூட்டத்துக்கு இத்தயாதி. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக்கதவிட-லோமப்ரதிவாந்ஸுமப்பண்ண. விவ ரணம் - நீபோனால் இத்தயாதி. “**எம்பெண்மையாற்றோம்**” என்றவநந்தரம் “கண்ணினைநீரும்” இத் யாதிமேலுக்கெல்லாம் பாய்நோத்தாரூபேண ஹவம் - ஸ்தீர்தவம் இத்தயாதி, எங்களை இத்தயாதி வாக்யத்வயம். ஸப்தார்த்தம் - கூர்ந்து இத்தயாதி. கூர்ந்து-காமைப்பட்டு - வடி - கூர்மை. “வடித் தடங்கண்ணினை” என்று கண்ணழகை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹவம் - ஓராளும் இத்தயாதி. ஒருநோக் குக்கு ஓரான் தப்பாதபடி யகப்படுகை. “நீரும்” என்ற சஸப்தார்த்தம் - நீநிற்கிலும் இத்தயாதி. விவரணம் - உன்னை இத்தயாதி. “**மனமுமநில்லா**” என்றதுக்கு ஹவம் - ஊற்றை இத்தயாதி. “**மன மும்**” என்ற சஸப்தார்த்தம் - தைர்பபங்கம் இத்தயாதி. “**எமக்கு**” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தயகதந்நூர் வலகை ஹவம் - நீயாகவேண்டுமேயதுக்கு என்று. “அதுக்கு” என்றத்தைக் காட்டுகிறார்-பிரிகைக் கும் இத்தயாதி. இணையாமைக்கும் - கடிநாயகைக்கும். அப்படி கடினமோவென்ன - யாமுடை இத்

இது - வெடிப்பு வெடிப்பாவதென்னென்ன? - [வேமித்தாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனானது அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுகிலுங்காட்டில் உருகிவேந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விநாசம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வேமெமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கு வேள்வளைமேகலைகழன்றுவீழ, துமலர்க்கண்ணினை முத்தஞ்சோரத்துணைமுலைபயந்தெனதோள்கள்வாட, மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ணமேன்மலரடிநோவநீபோய், ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவன் கோல்ஆங்கே?

ஆ—(வேம்எமதுயிர்) - விரஹாச்சிபாலே எங்களுபிர்வேவ, ஆஸ்ரயம் முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவீழ உன்னைக்காண்கையாலே புதுக்கணித்த என் கண்கள் அருவிசாரந்து துணைமுலைபயந்து என் தோள்கள்வாட, அதின்மேலே, உன்திருமேனியும் அதிகோமளமான உன் திருவடிகளும் நோவ, நீபோய், ஆமகிழ்ந்து உகந்தவைமேய்க்கின்று, உன்னோடு அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்னாய் விளையக்கடவதென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுப— உன்னுடைய ஸுதமாரமான திருவடிகள்நோவ நீபசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன ப்ரமாதம் புதாக்கடவதென்கிறாள். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகார்ப்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும் படியாகவும், முலைகளும் விவர்ணமாய்த் தோள்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - பெருவிலையான கீலமணிபோன்ற திருநிறக்கையுடையவனே:

ப—அநந்தரம் உர்ஸநீடமான நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படி ஸூல ஹனா நீ, பசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்கள் வரில் என்னும்? என்று எங்கள் ஆத்மா பரிதபியாதின்றதென்கிறாள்.

வெள் வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - அசையின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருந்தாமல் கழன்றுவிழும்படியாகவும், து - அழுக்கற்ற, மலர் - செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணினை - நீவிரும்பின கண்களிரண்டும், முததம் - போகாஸ்ருஷித்துக்களானவை, சோர - அவஸாமாக ப்ரவஹிக்கவும், துணைமுலை - நீசேர்த்திபழகு கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து - விவர்ணமாய், எனதோள்கள் -

யாதி. வெடிப்பாவதென்னென்ன என்றது - விநாசமான ப்ரகாசமெதென்னவென்றபடி. "வெடிப்பு" என்றதின்விவரணம் - "எமதுயிர்அழல்மெழுகிலுக்கு-வேம்" என்றது. அழல்-அக்ரி. மெழுகில் - மெழுகிலுங்காட்டில், உகீது - உருகிப்போய். 'ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோந்தலை மிசை நீயணியாய்; நடுவு - உன்கோலம் - பிடித்தது - அரிவையரும் - உனக்கு - பலர்: அதனிற்க என்றுதொடங்கி, 'அதுதன்னாலே - நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வெடிப்பு; எமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு - வேம்' இத்யந்தவயி. "வெடிப்பு" என்று - அஸஹ்யமாய், விநாசமென்றபடி. (சு)

என்தோள்கள், வாட - உபவக்ஷமொழிந்தகொடிபோலேவாடும்படியாகவும், மாமணி - ஸங்க்யமான நீலாத்மப்போலே (முடிந்தாளலாம்படி ஓவ்பமான), வண்ண - வடிவை யுடையவனே! செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்போலே வண்ணம் - ஓர்ஸகீயமாய், மென் மலர் - புஷ்பஹாணுகுமாரமான, உன் அடிநோவ - உன் திருவடிகள் நோவும்படி, நீ போய்-(பிரிபித்தரிப்பகாண)நீ போய், (எங்களைப்போலன்றியிலே), ஆ-பசுக்களாவிலே, மகிழ்ந்து உகந்து - அத் பக்தம்ஹ் நஷ்ட-னுபாடரித்து, அவை மேய்க்கின்று - அவற்றை மேயாசிறச்சிறவிடத்திலே, உன்னோடு - கலஹமிடம் உன்னோடே, அசுரர்கள் - (அரிஷ்ட தீதுகாடிகளாகிற) அஸுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படி, யவன்கொல் - என்வரு கிறதே? (என்று), எமதுயிர் - எங்களாத்தமாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருசு, வேம் - வேவாசின்றது.

இ. - ஏழாப்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள்கிடில் என்னாய் விளையுமென் சிறுந்.

[வேம்எமதுயிர் இப்பாதி] - உனக்குவாவெந்முமில்லையாகில் எங்கள் உப தேசங்கொண்டாகிலும் அறியாய் [எமதுயிர்]-உனக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டோமிதே. [வெவ்வனேஇப்பாதி] - ஸங்க்யமான. கிரஹகார்ப்பத்தாலே வெவ்வனேகளும் மேகலை களும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதானாலும் அவை கிராஸ்யமாக நில்லாவிதே அழகிப தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்கள் ஸோகாஸ்ரு விழும்படியாகவும். ஆகந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களை ஸோகாஸ்ருவுக்கு இலக்காக்கப் புகுகிறயே. ஸம்ஸ்ரலேஷ்டஸையில் ஆகந்தாஸ்ரு வைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே “இதொரு கண்ணழகே!” என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாயியாலே தன்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறாளிதே. [துணைமுடையந்து] - நீசேர்த்தி அழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், என்தோள் கள் ஆஸ்ரயமிழந்ததளிர் போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ண] - முன்பு அவ னிழவைச்சொன்னான்; இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறான். பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! இவ்வடிவைக்கொண்டே போகப்புகுகிறதா? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலாடி நோவ] - விகாஸம்செவ்வி குளிர்ந்தி நாற்றத்துக்கு தாமரைபை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லலாவதில்லை. [நீ போய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளக்கும் நீபோகக்கடவையோர் குணயிகளுன சக்கராவர்த்தித் திருமகனாய் வழிகாடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானல் “சுபு-கஷேமநிஷ்டாதி” என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணினாலன்றோபோவது. [ஆமகிழ்ந்து இப்பாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிருப்பி. [உகந்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே, நீ அப்பரானை உபிஷீர்த்திலே. [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கிடில், கரு முகைமாலையை நெருப்புக்கிடிலுற்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என்னாய் விளையுமென்றபடி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ன; “ஊதொ வாபுராவூலெல்லமுடி” என்று சொல்லுகிறபடியே யுத்தத்தில் ஜயபாஜயங்கள் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும் ப்ரமாடித்ததைத் தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே, என்னாய் விளையுமென்கிறான்.

சுடு.—ஏழாம்பாட்டு. ‘நாங்கள்நோவுபட, உன்ஸுதுமாநான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னயவிலையும்?’ என்கிறாள். [வேம் இத்யாதி] - உனக்கு ஹாவஷந்யமில்லாமைபாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேசங்கோண்டு அறிந்தாலாகாதோ? ‘எமதுயிர்வேம்’ என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதாமிநே. [வேள்வளைஇத்யாதி] - சங்குவளை. விரஹகாஸ்யத்தாலே வேள் வளைகளும் உகலைகளும் கழன்றுவிழும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திவெது பேணுவதானாலும், அவை நிராஸ்ரயமாக நில்லாவிநே; ஆகாசத்தில் தொங்காதே; அப்படியாகாணும் உடம்பு க்ருஸமானபடி. [தூமலர்இத்யாதி]-நாயகஸமாயியாலே சொன்ன படி. ஏன்? தன்கண்ணைத்தானே நாயகன் இப்படி சொன்னாலேவேன்னில், *‘கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவேன்றிருக்கும்’ என்றா னிநே [தூமலர்க்கண்ணினைமுத்தஞ்சோர] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகா தேகிடாயென்கிறாள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப்பட்டது; நேத்ரஹிதமான முத்திநே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவியேறுகேட்டேச் சொல்லுகிறாள். *‘ஞாலமெய்தற்குரியன வொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின’ என்ற(கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன் னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவரண்யத்தை ஹ்னியாநின்றன; ‘அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது’ என்கிறாள். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோனால் தோளினை பின்னைவாமேயித்தனையிநே. அப்ரா

சுழாம்பாட்டு.—வேம்எமது இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாகவித்தவதாரிகை-நாங்கள் இத்யாதி. “வேம் எமதுயிர்அழல் மெழுகிலுக்கு” என்றஅறுவாதத்துக்கு ஹாவம்-உனக்கு இத்யாதி” ஹாவஷந்யமில்லாமைக்கு ஸுஞ்சகமேதென்ன - எமதுயிர்இத்யாதி. புத்திபூர்வகமாகபுரித்த வளை யும் மேகலையும் கழன்று விழுவானென்னென்ன - பிறாறியாதபடி இத்யாதி. இது “வீழ” என்ற வர்த்தமானார்த்தம். ஸரீரமிருக்க ஆகாசமென்பானென்னென்ன - அப்படியாகாணும் இத்யாதி. தன்கண்ணைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? என்ன - நாயக இத்யாதி. நாயகஸமாயியாலே - நாயகன் சொல்லுகிறஆகாரத்தாலே. ‘ஏன்? தன்கண்ணைத்தானே’ என்று - வ்யாக்யாதாவிலீடுபாடு திரு விருத்தம் அறுபத்தேழாம்பாட்டு, “காவியும் நீலமும்” இத்யாதி. கண்களாகிற பரஸ்பரஸத்ருஸ மான இரண்டிபூசுகள், சிவப்பாலே செங்கழுநீரையும், கருமையாலே நெய்தலையும், ஓராளுமொரு கோக்கும் நேராயிருக்கும்படியாலே வேலையும், மெளக்யத்தாலே கயலையும், மற்றுமொப்பாகச் சொல்லும் பலவற்றையும் ஜயித்திருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். கண்களாயதுணைமலர் என்று - அஹ்வித்துச்சொன்னபடி. “தூமலர்க்கண்ணினைமுத்தம் சோர” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - உனக்கு இத்யாதி. அந்தஅபூர்வமேதென்ன-தாமரைப்பூவிலே இத்யாதி. ரஸோக்தி-நேத்ரஹித இத்யாதி. நேத்ராதிலேயுண்டானவென்றும், ஸ்ரேஷ்ட்டமானவென்றும் அர்த்தத்தவயம். “முத் தம்சோர” என்கைக்கு தன்கண்ணழகு தனக்குத் தெரியுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. செவியேறுகேட்டே - செவியேற்றாலே கேட்டு. காதாலே கேட்டென்றபடி. அம்மாத்தரமன்றிக்கே அவன்சொல்லவும் கேட்டிருக்குமென்கிறார்-ஞாலமெய்தற்கு இத்யாதி. பூமியை ப்ராபிக்கைக்குத் தககவையாய் வெளுத்தமுததையும் பசும்பொன்னையும் எந்திற்றின வென்றபடி. திருவிருத் தம், “அரியனயமின்று” இத்யாதி. “துணைமுலை” என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னபரகாரமே யென் கிறா - நீ சேர்த்தியழகு இத்யாதி. தூமலர்க்கண்ணினைமுத்தம்சோர - அழுக்கற்ற செவ்விமலர் போன்ற கண்களிரண்டும் ஸோகாஸ்ருபிந்துக்கள் ப்ரவஹிக்கவென்று ஸப்தார்த்தம். துணைமுலை பயந்து சேர்த்தியழகையுடைய முலை வைவரண்யத்தையடைந்து இதிஸப்தார்த்தம். இத்தால் ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. “மலரான்கணத்துன்னான்” என்கையாலே ‘கோயிற்கட்டணம்’ என்கிறார். கோயிற்கட்டணம்-அந்தஃபுரம்.வாடுகைக்கடியேதென்ன - அவயவி இத்யாதி. அவயவி போனுலென்றது- “மேகலைகழன்றுவீழ” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “முலைபயந்து” என்றதுஸரீரத்

யோஜத்திலேநின்ற பரக்கிறதென்? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சொன்னாள்;மேல், தன் னிழவு சொல்லுகிறாள். [மாமணிவண்ண] - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! மா என்ற - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது? வெய்யில் கானல்போறுக் குமோ இவ்வடிவு? உன்னைப் பிரிந்தறியாயே! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாம னையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும், மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] - தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறாள் காணும். “**ஊழ் தவெழ மறிவுறாவி**

ஆதனீகாசகண்டகாறு” (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமிம்ருத்நந்தீதுபாகண்டகாந்) என்னு மவளிறே. போக்குத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கடவார் +வழிதிருத்தினால் போக வேண்டாவோ? [நீபோய்] - குணதிகனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனோ வழிபோய்வழிவரு கைக்கு; போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்விளைக்குமவளிறே [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப் போலே உபேகஷித்திருக்கிறாயல்லையே பசுக்களை. [உகந்தவை மேய்க்கின்று] - அவற்றின் பக்கவுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையகந்து மேயாநிற்பதி [மேய்க்கின்று] - மேயா நின்றவிடத்தில் அந்யபரணை அந்த உயிர்ரத்திலே. [உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - கருமுகைமாலையும் காலாக்கியும் கூடி னைப்போலேயிறே. [யவன்கோலாங்கே] - ஆங்கு யவன்கோல்? எவன்கோலென்றபடி. அங்கென்றய விளையுமோ? நாம்எங்கேனும்போகி லும் ஆரேனும்கிட்டிலும் வெற்றிநம்மதன்றோஎன்னுமே அவன் “**ஊவ்யவஸுளவமிஷு**
ஸ்யுதெயுஜெயவராஜயன்” (அவ்யவஸுத்தேளஹித்ருஸ்யேதேயுத்தேஜயபராஜ யௌ) என்கிறபடியே - யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸுத்திதம்ன்றோ? ‘அது மற் றைப்படியாகில்செய்வதென்?’ என்றுஅஞ்சாநின்றேன் அவர்கள்கிட்டில்அங்கென்றயவிளா யுமோ? அதுதன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே என்னுய் விளையுமென்கிறாள். (எ)

அக்கும் உபலக்ஷணமென்று நினைத்தாதல். “மாமணிவண்ண” என்றதுக்கவதாரிகை-அப்யோஜநத்தி லே இத்த்யாதிவாக்யப்யரமும். முதல்வாக்யவிவரணம்- இதுக்குமுன்பு இத்த்யாதி. இத்தால் மலிதம்- இவ்வடிவை இத்த்யாதி: விவரணம் - வெய்யில் இத்த்யாதி. அவதாரிகையாதல், “உன்” என்றதுக்கு லாவமாதல்-உன்னை நீ இத்த்யாதி. “செங்கமலமலர் - வண்ணம்” என்றதுக்கு லாவம் - விகாஸாதீ இத்த்யாதி. மென்மைக்குலாவம் - மார்த்தவத்துக்கு இத்த்யாதி. சிவந்த கமலமலர்போலேயிருப்பதாய் ம்ருதுவான அடிநோவென்று ஸப்தார்த்தம். வண்ணம் - ஒப்பு “நீபோய்” என்றதுக்கு லாவம் - தன்காலாலே இத்த்யாதி. அப்படி பரிவுடையனோவென்ன - அக்ரதஸ்தே இத்த்யாதி. அயோத்தியா னண்டேவீதா, (உஎ-க) “**படித்துவெழுந்தொடிமடவநிடுவெழுவராவவ**” இதிலூர்வார்த் தம்.இதுக்கு லாவம்-போக்கு இத்த்யாதி. ‘பின்னை-போகவேண்டாவோ?’ என்றநவயிப்பது. “நீபோய்” என்றதுக்கு - என்காலாலே போகவேணும்என்றருளிச்செய்து, தீம்பனை நீபோய் என்றந்தநாந் தாம் - குணதிகனை இத்த்யாதி. “மகிழ்ந்து” என்றதுக்கு லாவம் - எங்களைப்போலே இத்த்யாதி. “மகிழ்ந்துகந்து” என்கிற புருத்திக்குலேஷம் - அருளிச்செய்கிறார் - அவற்றின்பக்கல் இத்த்யாதி. பதச்சேர்த்திக்கு லாவம் - கருமுகை இத்த்யாதி. ஸுகுமாரணை வன்னோடேயென்றபடி. விவா ணம் - அங்கென்றய இத்த்யாதி. “யவன்கோல்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவத்தை இரண்டுவகை யாக அருளிச்செய்கிறார் - நாம் எங்கேனும் என்று தொடங்கி மேல் அஞ்சுவாக்யத்தாலே. “யவன் கோல்” என்கிறதென், இன்னதீங்கென்னவொண்ணாதோ? என்ன - அதுதன்வாயால் இத்த்யாதி. இது “யவன்கோல்” என்றதுக்கு இரண்டாம்லாவம். ‘வென்வளைமேகலைகழன்று விழுப்படியும், முத்தம்சோரும்படியும், தோன்கள்வாடும்படியும், மென்மலாடிநோவவும் - நீபோய்’ என்று தொடங்கி, ‘ஆங்கு - யவன்? கோல்’ இத்யந்வய: ‘அவ்யவஸுத்தாதி’ “**ஊவ்யவஸுளவமிஷு**
ஸ்யுதெயுஜெயவராஜயன்” இது னாந்தாகாண்டே ஹதமத்தம்பாதி லீதா (நௌஇரு). (எ)

† ‘வழிதிருத்திப்போகவேண்டாவோ?’ என்று பாடமிருப்பின் நலமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அசுரர்கள்தலைப்பெய்யில் எவன்கொல்? ஆங்கு என்று ஆழமேன் னுயிர் ஆன்பின்போகேல், கசிகையும் வேட்கையும் உள்கலந்து கலவியும் நலியும் என்கை கழியேல், வசிசேயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையும் காட்டி, ஓசிசேய் நுண்ணிடை யிளவாய்ச்சியர் நீயுக்கும் நல்லவரோடும் உழிதராயே.

ஆ - (அசுரர்கள்.) - 'அங்கே அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்வினாகிற தென்று நடுங்காதின்றேன், பிரானே! ஆன்பின்போகேல்: நீ போனால், உன்பக்கனுள்ள ஸ்நேஹமும், அந்தஸ்நேஹவிபாகரூபமாய் உன்னைக்கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத அலிநிவேஸமும், இப்போது கலக்கிற கலவியும் நலியும்; என்கை கழியேல்' என்ன, பேசா திருந்தவாறே பின்னையும், 'உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உனக்கு அலி மதைகளாயிருப்பார் யாவார்களர் அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க வமையும்' என்கிறார்.

ஒ. - எட்டாம்பாட்டில், நீபசுமேய்க்கப் போனால் என்னப் பரமாத்மாவும் புகுகிறதோ? என்று அஞ்சாதின்றேன்: உன்னை விஸ்வலேஷிக்கவும் க்ஷமையாகிறிலேன்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே உனக்கு அலிமதைகளாயிருப்பாரை வசிகரித்து அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணுமென்கிறார்.

[ஆழம்] - அழகுதும். [கசிகையும் என்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸம்மமும் உன்னோடு ஸம்ஸ்கேஷிக்க வேணுமென்னும் அலிநிவேஸமும் இப்போதே உன்னோட்டை ஸம்ஸ்கேஷமும் நீபோனால் ஸ்மருதமாய் வாயிக்கும்; ஆனபின்பு, உன்னைக் கழியப்போகாதொழியவேணும். [வசி] - வர்யம், ஓசிகை - துவளுகை.

ப - அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான உன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி நீயும் உன்னலிமதைகளுமாக என் ஸந்தியியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்; பரமாத்மாவல்லத்தில் போகாதேகொள்! என்கிறார்.

அசுரர்கள் - ஆஸுரப் பக்திகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்பெய்வர்களாகில், எவன்கொல் ஆங்கு - என்னப் பரமாத்மர்களுண்டாகிறனவோ, என்று, - என்னுயிர்-என் னாத்மாவானது, ஆழம்-(கடவிலேபுக்காற்போலே) ஆழங்காற்பட்டுக் க்லேசியாநிற்கும்; (ஆகையாலே), ஆனபின்போகேல் - பசுக்களின் பின்பு போகாதேகொள்: (அதுக்கு மேலே), கசிகையும்-(ப்ராணண்பத்தால்வந்த) ஈடுபாடும், வேட்கையும்-(அதுக்கு மேலான) அலிநிவேஸமும், கலவியும்-(அதுக்கு அநுரூபமாகக்கலந்த) கலவியும், உள்கலந்து - என் னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து, நலியும் - நலியாநிற்கும்; என்-என்னுடைய, கைகழியேல்-கை கழியாதேகொள்; (நான்உன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன்); வசிசேய்-வசிகரங்களா யிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக் கண்களையும், வாயும் - திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கையையும், பீதகவுடை,

யும் - திருப்பிதாம்பாத்தினுடையவழகையும் காட்டி, ஒசியெய் - (ஸ்வலாவத்தாலும் ஸம்ஸேஷத்தாலும்) தளர்த்தியைவிளைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானஇடையையுடையாய், இளம் - முத்தமான பருவத்தையுடையாய், ஆய்ச்சியர் - (ஸத்ருஸமான குலத்திலேபிறந்த) இடைச்சியராய், (இதெல்லாமுண்டானாலும் எங்களைப்போலன்றியே), நீயுக்கும் - நீயுக்கும்படி, நல்லவரோடும் - விலகாதவர்களானவர்களோடுங்கூட, உழிதராய் - ஷஞ்சரிக்கவமையும்.

இ - எட்டாம்பாட்டில், நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாகின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன்; பசுமேய்க்கை வயாஜமாகக்கொண்டு அலிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண்வட்டத்திலே உனக்கு அலிமதைகளோடே ஷஞ்சரிக்கவேண்டுமென்கிறான்.

[அசுரர்கள் இப்பாதி] - யயாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடேமீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தறைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ! என்கிறான். [ஆழும்] - அழுத்தும். அதுக்குநீமால் செய்யலாவதென்னென்ன?—[ஆன்பின் போகேல்] - பசுக்களின்னு போகாதேகொள். 'ஜாத்யுசிதமான யார்மத்தை விடப்போகிறோ? அவ்வளவும் பரித்திருக்கும்த்தனை யன்றோ?' என்ன, —பிரிவில் யரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் றரிமாற்றிறென்கிறான்: அலிமதவிஷயத்தோடே யிருக்கச்செய்தே ஸந்த்யா லந்திரம்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ ஸ்வயார்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கலிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன் னோட்டைக் கலவியி னுண்டான அலிசிவேஸமும்: அருகேயிருக்க, பிரிந்தால் பிறக்கும் அலமாப்புஉண்டாம் படியிறே அலிசிவேஸம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் றரிமாறும் பரிமாற்றமும். [உள்கலந்து நலியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்மருதமாய் வாயிக்கும், அதுக்கு நம்மால் பரிஹாரமென்னென்ன?—[என்கைகழியேல்] - நான் அனைத்த கைக்குள்ளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள்சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவர தினேகான்?' என்ன, —'உனக்கு அலிமதைகளானோடு கலக்கவேண்டா வென்கிறேனல் லேன்: அவர்களோடே என்முன்னே ஷஞ்சரியாய்' என்ன, —அவர்களை அழைத்துத் தருவா: வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறான்:—[வசியெய் உன் தாமரைக்கண்ணும்] - இனிப் பொருநதோமென்று பெண் கன்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் தீரும்படி வரீகரிக்கவல்ல கண்ணும், [வாயும்] - கண்ணிலே நினைத்தத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [கைகளும்] - அந்நோக்குக்கும் ஸ்மிதத் துக்கும் தோற்றவளவில் அதுவர்த்தித்தனைக்கும கைகளும். [பிதகவுடையும்] - அவற் றுக்குத் தோற்றவழியும்போது நடுவே தகையும் திருப்பிதாம்பவரமும். "வீதாபிரய ருஷ்டி." [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அழைக்கைக்குப் பணியுண்டோ? வடிவைக் காட்ட அமையாதோ? [ஒசியெய்துண்ணிடை] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷ மாம்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்டஇடையை யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த றருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத் தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லவர் எத்தனைவர் கிடக்கிறது? [நீயுக்கும் நல்லவர்] - ஷடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையையுடையவர்கள்; அவர்களோடே கூட என்னைவட்டத்திலே ஷஞ்சரிக்க அமையும்.

ஈடு. - எட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப் பிரியவும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அலிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிற யாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்குஅலிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேண்டுமென்கிறான்.

[அசுரரித்யாதி] - நீவேற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தறைப் படுவன்; நான்உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறான். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்கு நம் மால் செய்யலாவதென்? என்ன, - [ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களினின்பின்பு போகாதே கொள்; என்வழியேபோகப்பார்ப்பது. காமநியருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப் போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ? 'ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ?' வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - பிழியில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாற்றிறென்கிறான்: - [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேல்உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அலிநிவேஸமுட. [கலவியும்] - ஸம்ஸலேஷமும். [கசிகைஇத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தே யகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலான பண்ணும் அலிநிவேஸமும், தலைதமோருகக் கலப்பதான இவையும், நீபேரநின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புதுந்நு நலியும். ஆனால் செய்ய வேண்வேதென்? என்ன, - [என்கைகழியேல்] - நான்அணைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலா தோழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மநுஷ்டிப்பது எனைமுடித்தோ? 'போகாதோழியப்போ மோ? புறம்பேயும் நமக்குஅலிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?' என்றான் மேலிவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந் தீர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதோழியுமத்தனையன்றே வேண்வேணு? நீ விரும் பியிருக்குமவர்களோடே என் கண்வட்டத்தே பரிமாறப்பார்ப்பான, - ஆனால், அவர்களை யழைத்துத்தருவாரா? என்ன, [வசிசேயுந்தாமரைக்கண்ணும்] - உனக்கு * தூதுசெய்கண் களுண்டாயிருக்கப்பறம்பேபரிகரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பாருந்நோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில்† 'மறத்தைமாற்றி' அவர்களை வசீகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்

எட்டாம்பாட்டு. - அசுரர்கள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்கித்தவதாரிகை - நீ போனால் இத்யாதி.

"ஆழும்" என்றதுக்கு ஹவம் - நீ வேற்றியோடே இத்யாதி. இத்தால் மவலிதம் - நான்உனக்கு இத்யாதி. ஆழும் - அழுந்தும்; தறைப்படுமென்றபடி. "ஆன்பின்போகேல்" என்ற துக்கு வயதிரேகத்தாலே ஹவம் - என்வழியே இத்யாதி. ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு உன்வழியேபோகப் போமோவென்ன - காமநி இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிக்கைப் பரணயிதவத்துக் குக் கொத்தையென்றபடி. "ஸுஜநஸ்யுயாக்கிதா" என்கிறபடியே இவ்வும பர்மமன்றோ? என்கிறான் - ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரணயிதவஹாநிமாத்தரமன்றிக்கே ஸ்வ ஜநஸ்யமாநித யர்மஹாநியும் வித்திக்குமென்று கருத்து. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கவதாரிகை. ஜாத்யுசித இத்யாதி. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கு - தனக்குஅவனிடத்தில் ஸ்நேஹாழிகளாகக் கீழே யருளிச்செய்து. அவனுக்குத் தனனிடத்தில் ஸ்நேஹாழிகளாக அர்த்தாந்தரம் - நீ பண்ணும் இத் யாதி. ஸ்நேஹத்திலேபுதுந்து என்றது - ஸ்மருதிவிஷயமாயென்றபடி. ஸ்வஜாதியர்மத்தைவிட லாமோ? என்ன ஜாத்யுசித இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - போகாதோழிய இத்யாதி. உங்களையொழிய வேறு அலிமதைகளுண்டோவென்ன வேண்டியிருக்க இப்படிச் சொல்லுவா னென்னென்ன - மேலிவள்சொல்லுமது இத்யாதி. "உகக்குநல்லவரோடும்உழிதராய்" என்றத் தைக் கடாக்கித்த அவனசொன்ன ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யதரயம், "வசிசெய்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. வசி - வசீகரணம். பீதாம்ஸாதரஸம்

கோக்கில் கழுத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வீரீனாயாலே கலிழந்தவர்களைஎடுத்துக்கொள்ளும்கைகளும், ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத் தன்செல்லாமையாலே மேலே ஏறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்ப்தாம்வரமும். ‘‘வீதாஃவாபாபாஃஸூஃ’’ (பீதாம்பரதாராஸர்வீ) என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பீடாத்தைவிழிவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்தியாதி] - பண்டே தோட்டாரோடே தோஷமானிடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத்துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுக்கும் கல்லவர்] - வடிவழகுஉண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்க வேண்ணாதே, நீயுக்கும்வர்களாகவும் வேணாமே. நீயுக்கும்படி விலகுகிணைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உகக்குநல்லவரோடும்உழிதந்துஉன் தன்திருவுள்ளம்இடர்கேடுந் தோறும் நாங்கள், வியக்கஇன்புறுதும்எம்பெண்மையாற்றோம் எம்பெருமான்! புகமேய்க்கப்போகேல், மிகப்பலஅசுரர்கள்வேண்டுருவங்கொண்டு நின்றஉழிதருவர்கஞ்சனேவ, அகப்படியில் அவரோடும் நின்னோடு ஆங்கே அவுத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொள் அந்தோ!

ஆ.—(உக்கும்.) - உனக்கு அபிமதைகளாய் விலகுகிணைகளாயுள்ளவர்களோடு திரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுமளவில், நாங்கள் எங்குள்ளோடு ஸம்ஸ்லேஷிதத்திற்காட்டிலும் மிகவும் இனியர்ஆவுதோம்;வேறு சிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பொறுக்கமாட்டாத பெண்மைவேண்டிடாம்; பலஅஸுரர் கம்ஸப்ரோரிதராய்

ஸ்ரவீ இதுயாதி. ஸ்ரீ ஹமவதே, (க0-௩௨) ‘‘தாலாபிராஹ்மணஸ்யபிராஹ்மணஸ்யாஃ’’ ஸ்ரீதாஃபாபாஃஸூஃஸூஃஸூஃஸூஃஸூஃ (௨) இதுக்கு, ‘‘ஸூஃஸூஃஸூஃ’’ என்றதிலேநோக்கு. †உடைபுடவை. பீடாத்தை - பச்சைவடத்தை. ‘‘நண்ணிடை’’ என்றதுக்கர்த்தம் - பண்டே இது யாதி. ‘‘ஒசிசெய்’’ என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இதுயாதி. ஒசிசெய்நுண்ணிடை - தளர்த்தியை வினைக்கிற நுண்ணிய இடை. ஒசிவு-துவட்சி: தளர்த்தியென்றபடி. ‘‘ஒசிசெய்நுண்ணிடை, இன்’’ என்கிறவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு ‘‘ஆய்ச்சியர்’’ என்கிற வௌர-வசநத்துக்கர்த்தம் - வடிவழகாலும் இதுயாதி. ரஸோத்தியாகவிவரணம் - நீபோகாநிற்க இதுயாதி. ‘‘நீயுக்கும்’’ என்றதுக்கு ஸ்வம் - வடிவழகுண்டானாலும் இதுயாதிவாக்யதரயம். ஸப்தார்த்தம் - நீயுக்கும்படி இது யாதி. என் உண்வட்டத்திலே என்றது - ‘‘என்கைகழியேல்’’ என்றத்தைப்பற்ற. உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. ‘‘அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் - ஆங்கு - யவன்கொல் - என்று - என்னுயிர் - ஆழும், ஆன்பின்போகேல்: கசிகையும் வேட்கையும் - கலவியும் - உன்கலந்து - கலியும், என்கைகழியேல், வசிசெய்’’ என்றுதொடங்கி அங்வயம்.

(அ)

† உடை என்பது மூலத்தில் காணவில்லை.

வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாதிற்பர் ; அவர்கள்கையிலே யகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள்ளாய்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “உங்கள்ஸந்தியியிலே நான் வேறே சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு ப்ரியமாகக்கூடுமோ?” என்றநுளிச்செய்ய ; “எங்களைோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதிற்காட்டிலும் நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுகை எங்களுக்கு மிகவும் இனிது; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாத்மான தேசத்திலே பசுநிரைமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்” என்கிறாள்.

[உகக்கும் என்றுதொடங்கி] - உனக்கு அலிமதைகளாய் விலகாணைகளாயுள்ள அவர்களோடேதிரிந்து, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுந்தோறும் நான்கள் எங்களைோடே ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியோமாவாதேதாம் ; நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க யுரியாதிருக்கும்பெண்மைவேண்டாம். [மிக என்று தொடங்கி] - பல அஸுரர் கம்ஸன் ஏவ வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாதிற்பர் ; அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும்: ஐயோ! என்சொல் கொள்ளாய்.

ப.—அநந்தரம், எங்களுக்குநாடுநாடு நீ, உன் அலிமதைகளோடே எங்கள் ஸந்தியிகளிலே வர்த்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவும் உகப்பு ; போவுதியாகில் கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர்களுக்கும் உனக்கும் பொல்லாங்கு விளையுமென்கிறாள்.

உகக்கும் - ரீயுசுக்கும்படியான, நல்லவரொடும் - நன்மையுடையவர்களோடே கூட, உழிதந்து - (எங்கள் ஸந்தியியிலே) ஸ்வைரவிஹாரம்பண்ணி, (அவர்களைப்பெறுமல்), உன்தன் திருவுள்ளம் - உன்திருவுள்ளத்திற்பட்ட, இடர் - உட்கொள்கள், கெடுந்தோறும் - தீர்ந்து நீ ப்ரீதனம்போதெல்லாம், (உன்னிலும் அவர்களிலும்), நான்கள் - நான்களும், வியக்க - மிகவும், இன்புறுதும் - உகப்புடையோமாவோம்; (அதுக்கடி - ரீபிரிந்தால்), எம்பெண்மை - எங்கள்பெண்மையை, ஆற்றோம் - ஆற்றமாட்டோம்; (அதுக்காக), எம்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியானவனே! பசுமேய்க்க-, போகேல் - போகாதேகொள்; (அதுக்குமேலே), கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸன் ஏவுவிப்ப, பலவசுரர்கள் - பலஅஸுரர்களும், (காமரூபிகளாகையாலே), வேண்டு-நீ விரும்பும், உருவம்-ரூபங்களை, கொண்டு-, மிக-மிகவுந், நின்றஉழிதருவர்-ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள்; அகப்படில் (கையிலே) யகப்படில், அவரொடு - அவர்களோடும், நின்றோடு - உன்னோடும், ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொல்லாங்குகளான யுத்தங்கள், விளையும்-விளையாதிற்கும்; (உன்சொருக்காலே அநாதரியாதே), என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள்-கைக்கொள்ள வேணும், அந்தோ - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையும் கைக்கொள்ளவொண்ணாத பராக் கிருந்தபடிஎன்தான்!. வியத்தல் - ஆஸ்ரயப்படுதல். உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. அவத்தம் - அனர்த்தம்; யுத்தமென்றுமாம்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘உங்கள் ஸந்தியியிலே சிலரோடேகூடப் பரிமாறுகை இஷ்டமாகக்கூடுமோ?’ என்ன; எங்களைோட்டை ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் உன்திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாத்மான தேஸுத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கு நல்லவர் இதுயாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலகுகளைகளோடேகூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில் உண்டான விடாயால் வந்த ஁஁வம் கெடுந்தோறும். [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்உகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிற்காட்டில் என்னில்; - எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டிலென்னுதல், உன்னிற்காட்டில் உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம் பெண்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்திரீத்வம் எங்களுக்கு அஸ ஁஁யம்: அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பசுமேய்க்கப்போகேல்] - உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்: நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே! நீங்கள் இங்கனை சிர்வப் பிக்க நான் போகாசின்றேனோ? ஸ்வபூர்மத்தைச் செய்யப்போனால்தான் வருவதென்? என்ன, - [மிகப்பல அகரர் இதுயாதி] - பல அஸுரர்கள்வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாசிற்பர்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிக கனாகையாலே நலிகைக்கிடான வடிவென்னுதல். கன்றாய்வருவாரும் விளாவாய் வரு வாரும்பாவர்கள். பூநீர்நுந்தாவந்தில்எழும் பூண்டுகளும் அஸுராவிஷ்டமாயிரேயிருப் பது. [கஞ்சன்வவ] - “தோற்றலும் அவன்பக்கல் கொலைப்பாது” என்றுபோகார், மேல்விழுவர்கள். மேல்விழந்தாலும் வெற்றியாடல்லது மீளுவதோமோ என்ன? [அசப்படி] - யுத்தத்திலே ஜயாபஜய வ்யவஸ்டையுண்டோ? அவர்களுக்கையிலே அகப் படி அளவளவும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தையும் தன்விரத்தை சினைத்து, ஆனைக்குப்புலுவாரைப்போலே பேசாதிருக்க. [என்சொற்கொள்] - அநா஁ரியாதே நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை வுத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

சுரு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. “உகக்குநல்லவரோடும்உழிதராய்” என்று நான் போகாமக்காகச் சோன்னவார்த்தை இத்தனையோழிய, உங்கள் ஸந்தியிலே நான் சில றோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அரிஷ்டமன்றோவேன்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஁஁வம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாத மான தேசத்திற் போகாதோழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கும்இதுயாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுக்கும் வைலகுகுண் யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன்னிதுயாதி] - நாம் இன்னாளோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வரும்இடர்கெடுந் தோறும். [நாங்கள்இதுயாதி] - விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிக வும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில்; - எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில்என்னு

ஒன்பதாம்பாட்டு. - உகக்கும் இதுயாதி. “உன்தன்னிருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங் கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்சொற்கொள்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உகக்கும் இதுயாதி.

திருவுள்ளத்துக்குஇடரேதென்ன - நாம்இன்னாளோடு இதுயாதி. “மிகவும்” என்றத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார்-எதிற்காட்டில் இதுயாதி. வாக்யதரயத்தாலே. ஆக, மிகுதி யான பகூத்தில், எங்களுடன் கலக்கு மதிற்காட்டிலென்னுதல், அவர்களுடன் நீகலக்குமதிற்காட்டி லென்னுதல் என்றத்தவயம்; விஸ்மயமென்றபகூத்திலே, “ஸாபத்யயில்லாதே இவர்களுகப்

தல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆந்தத்திற்காட்டில் என்னுதல். நான் இப்படிச் செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச் சொன்ன இது கூடுமோ? என்ன, — [எம்பெண்ணையாற்றோம்] - உன்னுகப்புகுப் புறம்பாய்வரும் ஸ்தீர்தவம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையோழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்து உகப்பாள் முக்கறைச்சியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வயம்மாநுஷ்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்? என்ன, — வருவது சொல்லுகிறான். [மிக இத்யாதி] - மிகவும் பலவசூர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள். ஸ்ரீபுருந்தாவநத்தில் எழும்புண்டுகளடங்க அஸுரமயமாயன்றோலிருப்பது. [வேண்டுகொண்டோ] - நீயுகக்கும்வடிவைக் கொண்டென்னுதல், (காமநூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல். [கஞ்சனவ] - கம்ஸப்ரேரீதராய் வருகையாலே “தோற்றப்போகிலும் அங்குக்கொலைதப்பாது” என்று மேல்விழுவார்கள் ஆர் ஏவிலென்? ஆர் மேல்விழிலென்? நாம் புக்கபோரிலே வெற்றி கொண்டன்றோ மீருவதுஎன்ன, - [அகப்படிஸ்] - அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதென்? புத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் அவ்வவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனல்தான் வருவதென்னென்ன, - [அவர் இத்யாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே போல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆவாரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கோள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணும். [அந்தோ] - எங்கையறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அவத்தங்கள்விளையும்என்சொற்கோள்அந்தோ! அசுரர்கள்வன் னையர்கஞ்சனேவ, தவத்தவர்மறுகநின்றஉழிதருவர் தனிமையும்பெரிது உனக்குஇராமனையும், உவர்த்தலையுடன்திரிகிலையும் என்றென்றுஉறேஎன் னுடையாவிவேமால், திவத்திலும்புகநிரைமேய்ப்புஉவத்தி செங்கனிவாய் எங்களாயர்தேவே.

பதே!” என்று எல்லாரும் விஸ்மிதரம்படியென்றபடி. கீழே-அவனுகப்பே புருஷார்த்த மென்றருளிச்செய்து, இங்கே-அவனும் தலையருமான சேர்த்தியே தனக்கு புருஷார்த்தமென்கிறுளென்றர்த்தந்தரம்-நீயுகந்தாரை இத்யாதி. உகந்தாரும் நாமுமானசேர்த்தியைவிட்டு நம்மையே யுகந்தாலோ வென்ன-உன்னை இத்யாதி. முக்கறைச்சி-சூர்ப்பனவி. எழுத்துவாங்குகிறோம்-அடிமைப்படுகிறோம். மேலுக்கவதாரிகை - நான்தான் இத்யாதி. “மிகவும்பல” என்கைக்கு இங்கே அநேகம்அஸுரர்களுண்டோவென்ன - ஸ்ரீபுருந்தாவநத்தில் இத்யாதி. கன்று, விளா, குருந்து முதலானநீயுகக்கும் வடிவைக்கொண்டென்றபடி; மருது, வகம், மலைப்பாம்பு முதலான உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்றபடி. “கஞ்சனவ” என்றதுக்குலாவம் - கம்ஸப்ரேரீதராய் இத்யாதி. விவரணம் - யுத்தத்தில் இத்யாதி. ஆனல்தான் என்றது - மற்றைப்படியானல்தானென்றபடி. ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். “அந்தோ!” என்றதுக்குலாவம் - எங்களை இத்யாதி. உன்னைப்பிரிகையாலே ஆர்த்தைகளான எங்களையென்றபடி. உன்னையும் - ஸுகுமாரானவுன்னையுமென்றபடி. எங்கார்த்தியறியாவிட்டால் உன்னென்குமார்யமும் அறியாதொழியவேணுமோவென்றபடி. (க)

† ‘உவத்தலை’ யென்றும், ‘உவர்த்தலை’ யென்றும் சீயர் அரும்பதப்பாடம்.

ஆ.—(அவத்தங்கள்.)—வலவாண்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்வவ “உனக்கு என்வருகிறதோ!” என்று நுஷிகளும்கூடக் கலங்குவார்கள்; அவன்ஸந்தியியிலே தீமை செய்பவொண்ணாதென்று இராமனோடுகூடத்திரிகிறதும் செப்கிறிலையென்று மிகவும் என்னுத்மா வேவாநின்றது. “நாம் போகிலன்றோ பம்ப்படவேண்டுவது? இதைன் ஸ்நேஹந்தான்” என்று முறுவல்செய்ய; “திருநாட்டிலும், பசுகிரைமேய்ப்புநத்தி; ஆய்தேவே! ஆனபின்பு, போனாயெயல்லையோ?” என்கிறான்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரேரிதான அஸுரர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே, கம்பிமுத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாதிறியென்று மிகவும்நோவுபடா நின்றேன் என்கிறான்.

[அசுரர்கள் என்றிதாடங்கி] - வலவாண்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்வவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் நுஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாதிற்பர்; “உனக்கென் வருகிறதோ?” என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறக என்றமாம். [தனியை என்றுகொடங்கி] - “அவன் ஸந்தியியில் தீமைசெய்ய வொண்ணாது” என்று ராமனோடும் ஹ்ருதயம் செர்கிறிலே; ஹ்ருதயம் செராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் செப்கிறிலே என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்மா வேவாநின்றது. [திவத்திலும் என்றமேலுக்கு] - “இதொரு ஸ்நேஹப்ர கரியையிருக்கும்படியே! நான் போகிலன்றோ நீங்கள் லுப்படவேண்டுவது?” என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ய, “செங்கனிவாயெங்களாய் தேவே! திருநாட்டிற் காட்டிலும் பசுகிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு, போனாயெயல்லையோ?” என்கிறான்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதான ஸ்ரோபர்க்கு சிரதியயஹோக்யனான தீ தனியே அஸுரர்கள்வர்த்திக்கிற காட்டிலே வர்த்தியாகின்றும்; என்னெஞ்சு வேவாநின்ற தென்கிறான்.

செம்-சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அதரஸோஹையையுடை பையாய், எங்கள் - எங்கள்குலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்க்கெல்லாம், தேவே - ஹோக்யமான ஸ்வாமியானவனே! வன்கைபர் - ப்ரஸவரான, அசுரர்கள் - அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சன்வவ - கம்ஸனேவ, தவத்தவர் - தபஃபரானநுஷிகள், மறக நின்று- (“உனக்கென்வருகிறதோ!” என்று)நெஞ்சுகலங்கும்படி, உழிதருவர் - ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள்: உனக்கு-, தனிமையும் - அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும் - ப்ரஸவரானகம்பிமுத்தபிரானையும், உவர்த்தலை-உன் ஸவைவாவிஹாரார்த் தமாக இனிமையற்று அவனோடுஉடன்பாடனல்லையாய், உடன்திரிகிலையும் - கூடத்திரிவதும் செப்கிறிலே; (இவ்வளவில்), அவத்தங்கள் - பொல்லாக்கு, விளையும்-விளையும்; என் றென்று - என்று பலராலும்நின்றது, என்னுடையாவி - என்னெஞ்சு, உன்ற - உள் ளுற, வேம் - வேவாநின்றது; அந்தோ - ஐயோ! என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொன் - கேட்கவேணுங்காண்; திவத்திலும் - பரம்படித்திரிபுபிலுங்காட்டில், பசுகிரைமேய்ப்பு - பசுமேய்ப்பை, உவத்தி - உவப்புதியாகாதே. “மாயையினால்” என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புகியென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “கம்ஸப்ரேரிதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே நம்பி முத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாதிறி என்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்” என்கிறான்.

[அவத்தங்கள் இத்யாதி] - அதிஸங்கைபோக்கி அர்த்தக்ரியாகாரியன்று என்றி நக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையைப் ப்ரதிபத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - ஹித ம்யாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தைப்பாக அமைபுமே நீ கேளாதொழிகைக்கு. [அசு ர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ] - ஜந்மமே தண்ணியர்: அநேகர்: முன்கையுரவியர்: முர்க்க னை கம்ஸன் ப்ரேரிக்கிறான்: இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற கரடன்றோ? [தவத்தவர் மறுக தின்று உழிதருவர்] - என்னையிற விடலாவது நீ? நல்லவர்கள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியா திற்பர்கள்; தபோசிஷ்ட்டரானருஷிகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கை பார்த்திருக்குமவர் கள், தபோவிஷ்ணுத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பர்கள்; “மஹபூஷா” என்றும் “வனவியஸ்யஸாரணி” என்று மிருப்பர்கள். “அவர்களால் உனக்கு என் வருகி ரதோ” என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - “வனகூடாது விநாஸாஃ கூபுஷோவ்யுதாவம்பயள” என்று நம்பிமுத்திரானையொழிய ஸஞ் சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலை] - “அவன் ஸந்தியியிலே தீம்புசெய்ய வொண்ணாது” என்று அவனோடும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலே. [உவர்த்தலை] - உவர்த்தலையுடைய. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லா விட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்றுஉனதிற என் னுடை ஆவி வேமால்] - உன்போக்கன்றே என்னை நலிகிறது; அவனையொழியத் திரி கிற இதுவே என் நெஞ்சை மறுபாடுருவச் சுடாதின்றது. [உனதிற] - உன்ருற. உங் களோடிருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்குகொண்டுபோவனோவென்ன - [திவத்திலும் பசுநிராமேம்ப்புஉவத்தி] - பரமபதத்தில் இருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுமேய்க்கப் போந்தது? அவ்விருப்புகுலைத்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார் கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானாகில் இப்போது வயிறெரிப வேண்டாவிதே. நம் பேறிழவுகொண்டு கார்யமில்லை. வஸ்து ஸுரக்ஷிதமாயிருக்குமென்றிறே இவர்களிருப் பது. பரமபதத்தில் இருப்பைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப்போகக்கடவ உன்னை, “எங்களை உபேக்ஷித்தாய்” என்று இன்னதாகப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பசுமேய்க்க என் றுலுகப்புகி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - “இதொரு ப்ரேமஸ்வஹவம்!” என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். “அவ்விருப்புக்குலைந்து போந் தமையுண்டு; உங்களைவிட்டுப் போவனோ?” என்று ஸ்மிதம்பண்ண; ஓர்இருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபின்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனாலல்லையோ? என்கிறான்.

ஈடு. - பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிகேகரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிறகாட்டிலே, நம்பிமுத்திரானையொழியத் தனியே திரியாநிறியென்று மிகவும் கோவுபடாநின்றேனென்கிறான்.

[அவத்தங்களித்யாதி] - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையைப் ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்

பத்தாம்பாட்டு. - அவத்தங்கள் இத்யாதி. “அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ” என்று தொடங்கி “ஆவி வேமால்” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை - முன்கை இத்யாதி. “உனதிற” என்றத்தைப்பற்ற - மிகவும் என்றது.

புநஸ்ச “அவத்தங்கள்” இத்யாத்யநுவாதத்துக்கு ஹவம் - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தம் இத் த்யாதி. அதாவது - இவன்வார்த்தையைக்கேட்டால் சொன்னபடி செய்யவேணுமென்று நீ அநா தரிக்கவேண்டா, கடலோசைக்குச் செலிபுதைத்துக் கேட்கிறவோபாதி கேட்கவமையுமென்றபடி. இத்தால் - “கேட்கவே, சேதநனுகையாலே தன்னோவை நினைத்துத்திரும்பும்” என்றுஇவளுக்குக் கருத்தென்றபடி. “அந்தோ” என்றதுக்குஹவம் - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இத்யாதி.

தால் இழியாதோழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாக அமைவதே கொள்ளாமைக்கு ! [அசுரர் இத்யாதி] - ஜகம்பத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மீடுக்கருமா யீடுப்பார்கள் ; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்குதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்த வர் மறுகின்ற உழிதருவர்] - என்கையிறே யுனக்குவிடலாவது; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும் படி ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் ; தபோநிஷ்ட்டரான ருஷிகள் : ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த் திருக்குமவர்கள் ; தபோவிக்கந்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் ; “**மஹபஹி தாவதவொயநாஃ**” (கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநாஃ) என்றும் “**வனஹிவஸ்யுஸரீராரணி**” (ஏஷிபஸ்யுஸரீராரணி) என்றுமிருக்குமவர்கள் ; “அவர்களால் உனக்குஎன்வருகிறதோ?” என்று கலங்கவேண்டுமாம். அன்றிக்கே, பூரீநாரஹிவான், பூரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தோடக்கமானரசர் சொல்லிற்றதல். ஆனால் ஸ்வேஹர்களானவர்களுடையவிரோபியைப் பின்னைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனி மையுமபெரிதுனக்கு] - உன்கால் நெகநெகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு ! “**வனகாபாதுவிநாராஃக்யவெஷாவுஷாநாயயள**” (ஏகதாதுவிநாராமம் கிரு ஷ்ணோபுக்ந்தாவகம்யயள) என்று நம்பிமுத்தபிரானையோழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமவர்த்தலை] - “நம்பிமுத்தபிரான் ஸந்ரியில் தீம்புசெய்ய வேண்ணாது” என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறீலை. [உவர்த்தலை] -

‘அதுஷ்ட்டாகனவந்தால் இழியாதோழிகை யன்றிக்கே’ என்றது - நாம் காட்டிலே போனால் அசுரர்களாலே ஹையவருகையாலே கோபாலகாத்யநுஷ்ட்டாகத்தில் ஆயாஸமுண்டென்னும்த் தாலேபோகாதோழிகையன்றிக்கேயென்றபடி. ‘என்வார்த்தையாக வமைவதே கொள்ளாமைக்கு’ என்றது - “ஒருஞ்சீயினுடையவார்த்தையன்றே” என்றுஎன்வார்த்தைஉனக்கு அங்கீகரியாமைக்குப் பர்ப்பாத்தமாய் விட்டதெயென்றபடி. அஸுரஸப்தத்துக்கும், வஹுவசநத்துக்கும், “வன்கையர்” என்றதும் காமேணர்த்தம் - ஜகம்பத்தால் இத்யாதி. “கஞ்சனேவ” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கு மேலே இத்யாதி. தவத்தவர் - தபஸ்ஸையுடையவாகனென்று ஸப்தார்த்தம். “தவத்தவர்” என்ற துக்கு - “**பவஸ்யஜிதாநகீயம்தவஃ**” என்றும், “**தவசுருவொவமெ**” என்றும், தபஸ்ஸப்தம் - ஜ்ஞாநவாசியாய், ஐத்திஸ்சஜ்ஞாநவசேஷஃ ஆகையாலே, ஜ்ஞாநவசேஷமான ஐத்திமான்களென்று விவக்ஷித்தஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-என்கையிறே இத்யாதி. நீநல்லவர்கள் என்றது - உனக்கு நல்லவர்களென்றபடி. இப்பகூத்தில், மறுகுதலாவது-மங்கனாராஸநபராதையாலே “அந்ரைக்கென் வருகிறதோ?” என்று கலங்குகை. அர்த்தாந்தரம் - தபோநிஷ்ட்டரான இத்யாதி. “**தவஸாரி கிரிகரோஹஃ**” என்கையாலே, தவமென்று - ப்ரபத்தியாய், ப்ரபந்தரென்று மூன்றாமர்த்தம்- ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. த்வீதீயார்த்தத்தில் “மறுக” என்றதுக்கர்த்தம் - தபோவிக்கந்தாலே இத்யாதி. த்வீதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்காதல் மூன்றாமர்த்தத்துக்காதல் ப்ரமாணத்வயம் - மஹப ஹிதா இத்யாதி. “**தவஸாநாபயொராஜநஜிதகொயாஜிதெஜிபாஃ ரக்ஷிதவ்யாஸ பாயஸாஹபஹிதாவதவொயநாஃ**” (2௪) **வனஹிவஸ்யுஸரீராரணி** - நீநாஹாவி தாததாழி | **ஹதாநாராக்ஷெவெயுரெவெயுஹிநாஃவஹுயாவநெ**” (2௫) இத்தாரணயகாண்டே தண்டகாரணயவாவிநோ மஹர்ஷயஃ. மூன்றாமர்த்தத்தில், “மறுக” என்றதுக்கர்த்தம் அவர்களால் இத்யாதி. அவர்களால்-அஸுரர்களால், உனக்கு-ரக்ஷகனானவுனக்கு. ருத்தவர்த்தவாணம் - அன்றிக்கேற்றாராடி இத்யாதி. “பெரிது” என்றதுக்கு ஹாவம் - உன் கால் இத்யாதி. அப்படி தன்மைபுண்டோவென்ன - வனகாபா இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஸேஸப்தமே - “**விவஹாஸுதொமொவெவபுநயுபுஷுஸுமூஜிஸு**” இதுபுத்தார்த்தம். உவர்த்தலை உவச்சிருயில்லை பென்னுதல். இராமனையும் - இராமனுடனும். உவர்த்தலை - உவர்த்தலை

வர்த்தையுடைய. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்
லேகண்ட எதிரிகளுக்கு “இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்” என்று அஞ்சம்
ஓக்கத்தரிவதும் செய்கிறீர். [என்றுஇத்யாதி] - நீபாகிறுயென்றல்ல, நம்பிமுத்தியா
ரூடன் கூடத்திரிகிலையென்றாய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது.
[ஊறே] - உள்ஹ்ருதவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி
ர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாநின்றேனேவேன்ன—[திவத்திலும்
சுநிரைமேய்ப்புவத்தி] - ஆமாம்; நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தியா
றே. பரமபதத்தி லிருப்பைக்குலைத்தன்றே பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக்
வும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது போல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறான்.
அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கு என்வயிறுஎரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்;
இவ்வஸ்துதானழியாதோழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ
ரங்களை யுபேகஸிக்கச்சோல்லவேணுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவொண்
னதே அவனல். “இதோரு ப்ரேமஸ்வலாவமிருந்தபடியென்!” என்று ஸ்மிதம்பண்
னினை. [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே] - அதிலே யீபேடுகிறார்கள். “அவ்விருப்புக்
குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டுப்போவேனோ?” என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர்
களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறார்கள். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடிதிருவடிமேல்பொரு
நல், சங்கணிதுறைவன்வண்தென்குருகூர்வண் சடகோபன்சொல்லாயிரத்
துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலேஅவனோடும் பிரிவதற்கிரங்கித்தையல்,
அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்உரைத்தனஇவையும்பத்தவற்றின்
சார்பே.

ஆ.—(செங்கனிவாய்)- செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடி திருவடி
மேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனாயிருந்த வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன்
சொன்ன ஆயிரத்துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலே அவனோடும் பிரிவாற்றுகையாலே
தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன இப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர்
விக்குமென்குரர்.

யுடையை; வெறுப்பையுடையென்னுதல்; உவர்த்தல் - வெறுப்பு. நெஞ்சில் பொருத்தமில்லா
தாருடன் கூடத்திரிந்தால் ப்ரயோஜனமேதென்ன - தூரத்திலே இத்தாதி. “என்றென்று” என்
கிற வீபஸைக்கும் “ஊறே” என்றவிலுக்கும் ஊவம் - நீ போகிறாய் இத்தாதி. என்றென்று
என்று பலகாலும் நினைத்தி. இதுக்கு ஊவம் - ஆமாம் இத்தாதி. விவரணம் - பரமபதத்தில் இத்
யாதி. ஹார்த்த ஊவம் - அங்கேயிருக்கவும் இத்தாதி. அங்குநின்றும் போந்தது நல்லதன்றே
வென்ன-அங்கேயிருந்தானாகில் இத்தாதி. அங்கேயிருந்தால் உன் அஹிமதம் வித்தியாதேயென்ன -
நாம் பெறுவோம் இத்தாதி. “ஆமாம்நீ” இத்தாதி வாக்யவிவரணம் - அவ்விருப்புக்குலைந்து இத்
யாதி. திவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும் உவந்தி - உகப்புதி. வாய்க்கரை - அபரம். (க0)

ஒ.—நிமமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், எம்பெருமானை “பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா” என்று பிராட்டி நிவேஷித்த பாசுரமான இதுவும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - தான் பசுநிரைமேய்க்கப் போகாமை தோற்றம்படி முறவுச்செய்கையாலே சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை யுடையனாய் ஆயிரத்தவளையுடைய ஆயர் தேவான ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே, சங்குக ளாலே அணிப்பபட்ட திருப்பொருநலாகிற ஆற்றையுடையராய் ஸம்ருத்தமான திரு நகரியையுடையரான பரமோடிாரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழி யிலும். [மங்கையர் என்றதொடங்கி] - இடைப்பெண்கள் அவனோடு பிரிகிறோமென்று வேடிபட்டுச் சொன்ன பாசுரத்தை அவர்களிலே ஒருத்தி பசுநிரைமேய்க்கப் போக வேண்டாவென்று சொன்ன.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பல்லமாக ஐமவல்லாததை யரு ளிச்செய்கிறார்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய், - திருவாயரத்தையுடைய னாய், எங்கள் - எங்களுக்கு வேலாயுதனாய், ஆயர் தேவு - அப்படியே ஆயர்க்கு வேலாயுதனாய், அத்திருவடி திருவடிமேல்-(அவர்களுக்கு ஸ்வாமியுமான) அவன் திரு வடிகளின்மேலே, பொருநல் - திருப்பொருநலில், சங்குணி - சங்குகள்சேரும், துறை வன் - துறையையுடையராய், வண் - ஸம்பத்தையும், தென்குருகர் - அழகையுமுடை த்தான திருநகரிக்கு நிர்வாணகராய், வண்சடகோபன்சொல் - உடிாரான ஆழ்வாரரு ளிச்செய்த, ஆயிரத்தான் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, மங்கையர் - யௌவநஸ்வ லாவைகளான, ஆய்ச்சியர் - இடைச்சுகள், ஆய்ந்தமரலை - அநுஸந்தித்ததொடையாய், அவனோடு - அவனோடு, பிரிவதற்கு - பிரிகிறதற்கு, இரங்கி - க்லேஸித்து, அங்கு - அத்திரளிலே, தைடல் - (பரபலையாயிருப்பாளொரு) இடைப்பெண்பிள்ளை, அவன், - பசு நிரைமேய்ப்பு - பசுநிரைமேய்க்கைய, ஒழிப்பான் - ஒழிக்கைக்காக, உரைத்தன் - உரைக்கப்பட்டனவாயிருக்கிற, இவையுடபத்து - இவையுடபதும், அவற்றின் - அவர்க ளாய்ந்த மாலையின் பலமான அவனுடைய ஸம்ஸ்வேஷமேபலமாய்ப்படி, சார்வு-செறிந் தன்; அல்லாத திருவாய்மொழிகளின் பலமே இவற்றுக்கும் பலமாய்த்தினவென்று மாய்; இவையும் அல்லாத திருவாய்மொழிகளில் சார்வதே! என்று இதினுடைய வைலகணியஜ்ஞாநமே பலமாச்சுதாடிவமாம். இது - எண்ணிராகிரியவருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், அவனை, “பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா” என்று நிவே ஷித்தபாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழி யே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் இதுயாதி] - தன்முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற் போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடி களிலே சொல்லிற்று. “ ஸுஹஸிபுஷ்பிவிதாவஹாரிணீ ” என்னக்கடவதிறே. [பொருநல் இதுயாதி] - இவர் இருந்தவிடத்தே ஸத்துக்கள் சேருமாபோலே, சங்குக ளாலே அணிப்பபட்ட திருப்பொருநலையுடையராய், ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடை யராய், பரமோடிாரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [மங்கையராய்ச்

சியர் இத்யாதி] - அவனோட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்கள் அதுஸந்தித்த தொடையாய், அவர்களிலே ஒருத்தி “பசுநிராமேயக்கவேண்டா” என்றுரைத்தாள்; “எல்லாரும் திரளச்சொன்னால் அவன் செவிப்படாது” என்னுமத்தாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத தாமுடையாளொருத்தியை வார்த்தை சொல்லவிட்டார்கள்; இப்படியாகிலிறே, “அடிச்சியோம்” என்றும், “தொழுக்கையோம்” என்றும் “ஆழுமென்னுநயிர்” என்றும், “என்சொற்கொள்” என்றும் சொன்ன பன்மைகளும் ஒருமைகளும் சோக்கிடப்பது. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - கீழ்ச்சொன்ன திருவாய்மொழிகளாகே இதுவும் ஒருதிருவாய்மொழியே! என்றபக்க நிவ்வித்துப் போருவது. அநவன் னிற்கே, கீழில் திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன மலமே இதுக்கும் மலமென்னுதல்; மங்கையாய்ச்சியர் ஆபந்த மாலைபாற் பவித்த பலமே இதுக்கும் பலமென்னுதல். அவர்களுக்கு அவன் போகாமல் மீண்டானால் இவர்களுக்கும் அதுவே பலமாய், அவனோடே நித்பஸம்ஸ்ஸேஷம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்

நடு.—நிமமத்தில், அவனை “பசுநிராமேயக்கப்போகவேண்டா” என்று நிஷேதித்த பாசரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதமாகிறார்

[செங்கனிவாய்இத் பாதி] - அவ்விரிவுநக் காண முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சோல்லிற்று. ‘செங்கனிவாய்’ என்கையாலே தங்களைத்தோற்பித்தபடி சோல்லிற்று; ‘ஆயர்தேவு’ என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சோல்லிற்று; ‘வாஹாஹாஹாஹி தூவஹாரிணஸ்’ (பும்ஸாம்த்ருஷ்டித்தாபஹாரிணம்). [அத்திருவடிதிருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே, அவன் ஸேஷித்வத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்கையாலே இவரும் ஸேஷித்வத்திலே நின்றார். [பொருநர்சங்கனிதுறைவன்] - தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்துக்களடங்கலும் வந்துசேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கையர்இத்யாதி] - அவனோட்டைப்பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்தி லிடைப்பெண்கள்அநுஸந்தித்த தொடையாய். [தைமல்இத்யாதி] - “ஸைவபோலேயெல்லாரும் திரண்வோர்த்தைசொன்னால் செவிப்படாது” என்றுபார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்

நிமமம் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. “அவன் பசுநிராமேயப்பொழிப்பா னுரைத்தன இவையும்பத்தவற்றின் சார்வே!” என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி ‘ஒரு திருவாய்மொழியேயென்று விஸ்மிதமாகிறார்’ என்றது - “சார்வே!” என்கிற ஸ்வர்த்தைப்பற்ற

செங்கனிவாயாலே ஆயர்களையும் தோற்பித்தானென்றபடி. இருவரையும் தோற்பித்தபடியைக் காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. ‘செங்கனிவாய் எங்கள் என்கையாலே’ என்று கூட்டுவது; ‘செங்கனிவாய் ஆயர்தேவுஎன்கையாலே’ என்றுகூட்டுவது. தோற்பித்தபடி யென்றதுக்கு-‘ஹிவாஹிவாஹிவாஹி’ என்றதிலேனோக்கு தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பிக்குமோ வென்ன-வாஹாஹாஹாஹி இத்யாதி. “வருகாநாநகராநி சிவவி படிபடிநடி | ராவிவள டாராபுமொணெஃவாஹாஹிவாஹி தூவஹாரிணஸ்”இத்யயோத்யாகாண்டே. (ந. உ. ௭. ௩) இத்தால் மலிதம் - அவன் ஸேஷித்வத்தை இத்யாதிவாக்யதவயம். “அவனோடும்பிரிவதற்கிரங்கி -

ஹதபடி ப்ரபின்னியோபிஷாப்யுடைய தாதுடையாளோகுத்தி பகமேய்க்கப்படுகாமே மிக்கைக்காகச்சொன்னவை வாய்த்து. “அடிச்சியோம்” என்றும் “தோழத்தையோம்” என்றும் “தூழ்மென்னுதுயி” என்றும் “என்சொற் கோவ்” என்றும்சொன்ன பன்மைக்கும் ஒதுகைக்கு மெல்லாம் சேதுவிறே. [இவைவாய்ப்பத்து அவற்றின்சார்வே] - “அவை” என்கிறது கீழ்நிற்குவாய்மொழிகளைய “அவற்றினதுகே இதுவுமொகு திருவாய்மொழியே!” என்ற சூழ்ச்சிப்பத்திலேபாக்கியவாய்த்து சீயர் அதுவிச்சேய்த்தனம் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவைவாய்ப்பத்துஅவற்றின்சார்வே] - கீழ்நிற்குவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன வாய்ம இதுக்கும் வாய்மென்றதாவதுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது - “மங்கைய ராய்ச்சிய ராய்த்தமரலை” என்கிறவற்றையாய், இவைவாய்ப்பத்துவெறொடாக்கும். அந்நினு டைய வாய்மே மீதுக்கும் வாய்ம அது கிவந்தமரலில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்க ளுள் “கீபென்குதேகோவ்” என்ன அவன் தவிர்த்து அவர்களுடனே கலத்தாற்போலே, இது கற்றுக்கும் அவனொரு கீத்யனாய்வேனும் பண்ணப்பெறுவது “செங்கனிவாயெங்காளாயர் தேவு - அவனொரு பிரிவதற்கிவந்தி - மங்கையராய்ச்சிய ராய்த்தமரலை - தையல் அங்க வன்பகலினைமெய்ப்பொழிப்பாணுரைத்தன - அத்திருவடிதிருவடிமேல்பொகுதல் சங்கனி னுதறவன் - வந்தென்னதுதூர் வண்டுகேவன் - சொல்லவிர்த்துள் - இவையும் பத்துஅவற் றின்சார்வே” என்றவாய்ம. (கக)

மங்கையராய்ச்சியராய்த்தமரலை” என்றவாய்ப்பது. ஆய்த்தமரலை - கெஞ்சிலே யாராய்த்தமரலை, “ஆய்ச்சியராய்த்தமரலை - தையல் - உரைத்தன” என்ற பன்மைபுமொருமையும் சேரும்படி யென்னென்ன - ஸ்காடபோலே இத்தயாதிவாய்த்தமரலை. “அடிச்சியோமென்றும்” இத்தயாதி வாய்த்தமரலை, “இப்படியாக” என்ற அத்தயாதிவாய்த்தமரலை. வ்யாக்யானம்பண்ணிற்றும் என்றது - ஒன்பதி னுயிரும் வாய்த்தமரலை பண்ணித்தமரலை. முத்தினவந்தத்திவ், “சார்வே!” என்றது - ஸ்வரத் திரேய - தீவிரவந்தத்திவ் - சார்வே - ஒப்பு அன்கிறோடுதத்து - அவற்றொடுதத்து வலத்தை யுடையதென்றபடி; “சார்வே” என்றது வாரம் இப்போது அவ்வாய். விவரணம்-அந்நினுடைய இத்தயாதி. அந்நினுடைய - ஆய்த்தமரலைநினுடைய வென்றபடி. கீழ்வாய்த்தமரலை - அதுநிவந்த தகம் இத்தயாதி. “கிவந்தமரலை” என்றவாய்த்தமரலை - அன்கின் இத்தயாதி. இப்பாட்டுக்கு அவ்வய்க்காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்தயாதி. உரைத்தன - உரைத்தவார்த்தைகளை. “சட கோபனசொன்ன” என்றவாய்ப்பது. “சொல்” என்றது - சொன்னவென்றபடி. “ஆய்த்த” என் தது - கெஞ்சிலே யாராய்த்தவென்றாய், அதுவாய்த்தமரலைவென்றபடி. பொருதல்-திருத்தாமா பர்வதி. திருப்பொருதலில் சங்குக்கச்சேரும் துறவையுடையவாய் வாய்த்ததையுடைய அழகிய திரு கலிக்கு கீழ்வாய்த்தமரலை உரைத்தன ஆய்த்தமரலைச்சேய்த்த என்ற வாய்த்தமரலை. மங்கையராய்ச்சி யி - யெனவாய்த்தமரலைவாய்த்த இடைப்பெண்டவென்றபடி. “ஆய்த்தமரலை” என்றது - “உரைத் தன” என்றதற்கு விசேஷணம். “அதுவந்தித்தமரலைவாய்த்த - உரைத்தவார்த்தைகளை - சட கோ பன்சொன்ன” என்றயோஜிப்பது. மேய்ப்பொழிப்பது - மேய்க்கையை யொழிக்கைக்காக. அவ னொருமே பிரிவதற்கிவந்தி - அவனொருமேய்ப்பிரிவுக்கு கீழ்க்கிவந்தி. அங்கு - அத்திரவிலே. இவை வாய்த்தது - இவைபத்து என்றவாய்ப்பது. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. -- மொவீவியாஸூவிமொவவஹி
யாஸூஹிஸூவிவியாஸூவிமொவவஹிமொவவஹிமொவவஹி
மொவவஹிமொவவஹிமொவவஹிமொவவஹிமொவவஹி
மொவவஹிமொவவஹிமொவவஹிமொவவஹிமொவவஹி

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யாத்நாவலி. -- சுமொஜாக்ஷகீத்யா
யகூகூஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா
வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா
வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா
வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா வாஹிதயா

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. { வேய்மருதோளிர்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தைத்
தான்மருவாத்தன்மைபினுல்தன்னையின்னம் - பூமியிலே
வைக்குமெனச்ச்ச்சித்துமால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கடிதழ்மாறன்எங்கள்சார்வு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானுத்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ—(சார்வே.) - இப்படி ப்ராஸங்கிகத்தை முடித்து * பத்துடையடியவ
ரிலே ப்ராஸந்தமான ஊத்தியோகு ஸூலஹ்வத்தை நியமிக்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், “உம்மை ஒருநாளும்பிரி
யேன்” என்று இவரை ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்ப்ரீதரான ஆழ்
வார், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ராஸ்துதமான ஊத்தியோகு
மாகிற உபாயம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாக்கரித்து அத்திருவாய்
மொழிகளில் ஊத்திவர்புகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஸியாநின்றகொண்டு,
ஊத்தியோகுத்தை நியமிக்கிறார். எம்பெருமானே, “பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்”
என்று அபேஷிக்க, அவனும் அப்படியே தவிருகையாலே ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவன்
ஊத்திலஹ் யென்னுமிடம் நிச்சிதமென்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கூடவிருக்கச்செய்தே ஈஸ்வரனுடைய
பிரிவை யத்யங்கைபண்ணும் தமக்குப் பிறந்தப்ரேமாதியாயத்தாலே அவனும் விஸ்வலேஷ
ப்ராஸங்கமில்லாதபடி ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரத்தைத் தெளிவிக்க, அத்தாலே ஸந்துஷ்டராய்,
“தன்பக்கல் ஊத்தியுத்தராயிருப்பார்க்கு ஸூலஹ்யிருக்கும்” என்றறுதியிட்டு, அந்த
ஊத்திலப்யத்வோபபாதகமாக; அவனுடைய பரத்வஹோக்யத்வ விஸிஷ்ட ஹ்வ
த்வத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீயப்பதித்வத்தையும், அதுகாவகத்வபூர்த்தியையும், ஆஸ்

ரிதாக்ஷணஸ்ஸைய்யத்தையும், அந்நயதி ஸுலஹ்வத்தையும், அதிஸயிதஸௌஸீல் பத்வத்தையும், ஹோக்யவிக்ரஹ்வத்தையும், நித்யாதுஹ்வயமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்வயயாத்மய ப்ரகாஸகத்வத்தையும், அவாபாரண ஜந ப்ராப்யத்வத்தையும் அது ஸ்பீத்து, ஏவம்ஹுதௌ ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த ஹக்தியா னது ஹோமோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க்கதமானப்ரகாரத்தை யதுஸ்யித்து ப்ரீதராகுரர்.

இ.—நாலா திருவாய்மொழியில், பிரியநினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிஸங்கையாலே பிரிந்தார் படும்வயஸநத்தைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்நரான இவரை, “உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்” என்று ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே யிரித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடிவரிலுமாக ப்ராஸ்துதமான ஹக்தியா னது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அத்திருவாய்மொழி களில் ஹக்திவரூபகமாகச்சொன்ன முணங்களைப் பராமர்ஸிபாதின்கொண்டு, தமக்குப் பேற்றமக்குடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியைச் சொல்லித் தலைக் கட்டுகிறார். “மயர்வறமதிகலமருளினன்” என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றே. இவருடைய ஹக்திதான், “உஹயவரிகாரி தவூனதெலெயு கானிகா க்ருணிகஹதிபொமெகஹலி” என்று ஜ்ஞாநகர்மாது ம்ருஹீத வேடாந்த விஹிதஹக்தியன்று. அதுவாகில் அபஸாஹீராயிகரணந்யாயம் ப்ராஸந்ரிக்கும் அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்யூநத்திலே உறவத்ப்ராஸாஹத்தாலே ப்ராஹத்திதொடக்க மான ப்ராப்யாந்தர்க்கதமான அவஸ்தைகளிறே இவரது; அப்படி வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடிவரிலும் பிறர்க்கு உபதேஸித்த ஹக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிமிக்கிறார்: ஸாய்யத்தோடே பொருந்துகையாவது—ஸாய்யத்தை லலிக்கை. அதாகிறது:—ஸாக்ஷாத்காரம். கீழ், இவர்க்கு அதுஸந்நரமில்லையோ வென்னில்; அவைபெல்லாம் ஒருநாஸிஸேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் விபித்த ஹக்தியை நிமிக்கிறார். “பக்ஷமய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்” என்று அபேக்ஷித, “அவனும் தவிர்ந்தோம்” என்று சொல்லுகையாலே ப்ரீதராய், அவன் ஹக்திஹீயனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்” என்று பிள்ளான் கிர்வாஹம்.

ஈடு.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிஸங்கையாலே பிரிந்தார் படும்வயஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸந்நரானவரை, “உம்மையொருநாளும் பிரியேன்” என்று அவன்ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார்—கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்வவீஷயமாகச் சொல்லவேண்வேதெல்லாம் சொல்லியற்றது;

சார்வேதவநெறிப்ரவேஸே; இத்திருவாய்மொழிக்கு * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடிவவரோடே ஸங்கதியாதல்; * வேய்மருதோளினையோடே ஸங்கதியாதல், இது பிள்ளான் கிர்வாஹம். வருத்தாதுவாதம் தம்மை இய்யாதி. ஆஸ்வஸிப்பிக்கவென்றது “செங்கனிவாய்” என்றத் தைப்பற்ற. * வீடுமின்முற்றத்திலும் * பத்துடையடிவவரிலும்சொன்ன ஹக்தியையும், முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும், * சார்வேதவநெறியிலே நிமிக்கிறாராகையாலே, தத்வபரமான முதல்திருவாய்மொழியிலுத்தத்தை * கெடுமிடரிலே நிமிக்கிறாரென்கிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே இய்யாதி. “தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்வேதெல்லாம் சொல்லி” என்றது - “அருளினன்” என்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலே உபாயமும் உக்

இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிதே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், “படமுனடயரவிற் பள்ளிபயின்றவன்” என்றும் “கடைத் தலைச்சிக்கப்பெற்றால்” என்றும் அநுஸந்தித்தார் - * கெடுமிடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப் போதே கைபுருரப்பெறுமையாலும் நெடுநாள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் வெருவி இவர் அவஸந்நாச, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாஹத்தை அநுஸந்தித்து அவனும் ஆஸ்வஸிப்பிக்க ஆஸ்வஸ்தராய் நின்றார் - * வேய்மருதோளிரணையிலே ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்வேதெல்லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமான ஹத்தியோஹத்தை * வீடுமின் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த ஹத்திமான்களுக்கு அவன் ஸுலஹனாயிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்பயத்தை * பத்துடையடியவராலே சொல்லி, ஆக, வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரினும் சொன்ன ஹத்தியானது ஸ்வஸாஹயத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழிகளில் ஹத்திவர்ஹகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஸியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் - இதில்.

தமேயாகிலும், தத்த்வ பரத்வ ப்ராப்யத்தைப்பற்ற. * கெடுமிடரிலே ப்ரதிபாதிக்கிறது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பவ்யியையனறே? இது பரத்வ ப்ரதிபாதிக்கமான முதல்திருவாய்மொழியின் கிமமநமாகிறபடி யெங்கனே? எனன் - இனி அந்த தத்த்வந்தானே இத்யாதி; அந்த பரவஸ்துவே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பவ்யியாகையாலே கிமமநமாகலாம் என்றபடி. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்திமலமான கைங்கர்யத்தையுமென்றது - “அமர்க்கனதிபதி, தொழுதெழு” என்ற பதங்களைக் கடைபிடித்து. * வேய்மருதோளிரணை எதினுடைய கிமமநென்ன-அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே இத்யாதி. * வேய்மருதோளிரணை ப்ராஸங்கிகமென்றபடி. இனிமேல், முதல் திருவாய்மொழியோடே * வீடுமின் முற்றத்துக்கு ஸங்கதிகபித பூர்வசமாக, * வீடுமின் முற்றத்தினுடையவும் * பத்துடையடியவருடையவும் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, அவற்றிற்சொன்ன ஹத்தியையும் முதல்திருவாய்மொழியில் ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும் இதிலே கிமமிக்கிறாரென்கிறார் - ஆக முதல்திருவாய்மொழியிலே என்றுதொடங்கி, தலைக்கட்டுகிறார் என்னுமனவாலே. * வீடுமின் முற்றத்திற்சொன்ன ஹத்தி ஸாத்த்யஹத்தியாயிருக்க, ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமான ஹத்தியோஹத்தை என்றதுக்குக் கருத்து - தாம் உபதேசித்த இந்த ஸாத்த்யஹத்தி ப்ரபத்தியிலே மூட்ட ப்ரபத்தியுபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று. இங்ஙனன்றிக்கே, இந்த ஸாத்த்யஹத்திதன்னையே ப்ரபத்தியென்றால் ‘தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறாரிதில்’ என்றத்தோடே சேராது. “*வீடுமின் முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரினும் சொன்ன ஹத்தி ஸாத்த்யஹத்தி” என்றே யருளிச்செய்வார், ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லியென்றது - “தவநெறிக்கு - சார்வே” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே பொருந்துகையாவது - ஹத்தியுபாயம் மலவ்யாப்தமாகக். குணங்களைப் பராமர்ஸியா நின்றுகொண்டு என்றது - “உலாலோடிணைந்திருந்து” என்றத்தை “தாமோதரன்” என்றும், “புயற்கருகிறத்தன்” என்றத்தை “கார்டேகவண்ணன்” என்றும், “அடியவர்க்கெளியவன்” “எளியவருடையவின்” என்றத்தை “சார்வே” என்றும், “அமைவுடைமுதல்கெடல்” இத்த்யாதியை “பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்” என்றும், “பிறர்களுக்கரியவித்தகன்” என்றத்தை “காண்டற்கருமையனே” என்றும், “மலர்மகள்விரும்பும்” என்றத்தை “திருமெய்யுறைகின்ற” என்றும், இப்புடைகளிலே பராமர்ஸித்துக்கொண்டென்றபடி. முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன என்றது - “அருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என்றது - “பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” என்றத்தைப்பற்ற.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கக்கூடியதேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்களைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸரிசகமான ஸப்டிமுண்டோ வென்னில்,—“அருளினன்” என்றாரே. இனித்தான் இவருடைய ஹக்தி வேதாந்தவிஹிதையர்ன ஹக்தியல்ல; அதுதன்னையே பாரக்குமன்று அபஸூத்ராயிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரஹாவத்தாலே கூடாதோவென்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோயிக்கும். “அருளினன்” என்கிற இப்புடைகளிலேயே இவருடைய உக்திகள். “ஊயவரிக் கதிபு ஊயாண வெஹு கானிகா துணிக ஹக்தியொமெகஹஹு?” (உபயபரிகர் மிதஸ்வாந்தஸ்யகாந்திகாத்த்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய) என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்தக்ரணனுக்குப் பிறக்கும்திறே ஹக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினு டைய ஸ்த்தானே ஹஹவத்ப்ரஸாஹமாய், அதுக்கு அந்தரமான பரஹக்தி தோடங்கிப் பிறந் ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேறாக ன்னைத்திருந்த ஹாஹ்யகாரமும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னே ஹக்திதோடங்கி ப்ரார்த் தித்தாரே. அவன்உபாயமானாலும் இவனுக்கு ருசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாக வேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியே இருப்பது. ஆக, * வீமீன்

இவர்க்கு ஹக்தியுண்டாயிருக்க ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உடலாவானென்னென்ன - இவ்விரண்டு இய்யாதி. “அருளினன்” என்றால் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்னில்: “அதுவு மவனதின் னருளே” என்று ப்ரபத்திக்கும் அடி க்ருபையாகையாலே ப்ரபத்தியென்று வித்தம். இவர்க்கு ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உபாயமென்பானென்? ஹக்திதானாலோ என்னில், அப்படியாமன்று அபஸூத்ராயிகரணத்தோடும் இவருடைய உக்திகளோடும் விரோதிக்ருமென்கிறார் - இனித்தான் என்றுதோடங்கி ஹஹவாத்யத்தாலே. வேதாந்த விஹிதஹக்தியானாலேவென்ன - அதுதான் இத் யாதி. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாயவிரோயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றபடி. அதுதான் - வேதாந்த விஹிதஹக்திதானென்றபடி. விவரணம் - அருளினனென்கிற இய்யாதி. ஆனால் இவர்க்கு ஹக்தி தான் உத்தவழியேதென்ன - ஊய இய்யாதி. யாமுநாசார்ய வசகம்: உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்தக்ரணஸ்ய. ஐகாந்தீகமஹகையாவது - பலதலைத்திருக்கை யன்றிக்கே ஹஹவானுகிற ஒருதலையேபற்றியிருக்கை. ஆந்யந்தீகமஹகையாவது - அந்தமதித்ய வர்த்தமாந மென்றாய், யாவதாத்மஹவியாயிருக்கை. ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்திவேணுமெனகைக்கு ஸம்வாத மாதல், ஹஹவத்ப்ரஸாதம் ஹக்திவேணுமெனகைக்கு ஸம்வாதமாதல் - இனித்தான் இவர்வழியே இய்யாதி. ப்ரபந்நனுக்கும் அநஹ வகைகர்யங்கள் அபுருஷார்த்தமாகாமைக்காக ஹக்திவேணுமென் கிறார் - அவன்உபாயம் இய்யாதி. ப்ரபத்தே பூர்வஹவத்வேநவும் ஹக்திவேணுமென்று உபபத்தி மூலேந டர்ஸிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யமின்னதென்று இய்யாதி. ஆகையாலே என்றது - ப்ரபத்தி யேயன்றிக்கே ஹாஹ்யஹக்தியுண்டாகையாலே யென்றபடி. ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்க லாம்படியே இருப்பது என்று - “அவனுடைய க்ருபையேபுபாயம்” என்றதுதியிட்டிருக் கிற இவருடைய ஹித்தாந்தத்தைப்பார்த்தால் “ப்ரபத்தியே இவர்க்குன்னது, ஹக்தியில்லை” என் றும், ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணும்இவருடைய அதுஷ்ட்டாநத்தைப்பார்த்தால் “ஹக்தியே இவர்க்குன்னது, வேறென்றுமில்லை” என்றும் விபஜித்துச் சொல்லலாம்படியா யிருக்குமிறே என்பபடி. இத்தால் - “ஹக்தியாதல் ப்ரபத்தியாதலொழிய இரண்டுமெண்டாகக் கூடுமோ?” என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதம். கீழே, “ஆகவீமீன்முற்றத்திலும்” இய்யாத்புக் தத்தை சி ஹிக்கிறார் - ஆகவீமீன் முற்றத்திலும் இய்யாதி. பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்மு

முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிமிக்கிறார் இதில். இது ஸாய்யத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானாலன்றோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்த்யாநமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது; குணம் அநுஸந்த்யமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியா நின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனால் பின்னைக் கீழுமெல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்த்யாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிறே அவ்விடங்களில்; உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்னு மொன்று உண்டே; அத்தைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருருவிலே “நீபசுகேயக்கப்போகவேண்டா’ என்றான்; ‘ஆகில் தவிர்ந்தேன்’ என்றான்; இவன் தனை ஸுலஸநில்லேகிடர், இவன் ஹக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்”

டைய பேற்றுக்கு உடலாகக்கூடுமோவென்னில்; விபீஷணாதிகள் ராவணாதிகளுக்கு உபதேசிக்க தத்த்வாரா தங்களுக்கு ஹவத்ப்ராவண்யாதியஸ ஹேதுவானற்போலே, இவர்க்கும் பிறரைக் குறித்து உபதேசித்த ஹக்தி ஹவத் ப்ராவண்யததைப் பிறப்பிக்க அத்தாலே ப்ராப்தியைப் பண்ண, அது தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிமிக்கிறார்; ஆகையாலே, இவர்க்குக் கூடுமென்றபடி. “தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய்” இத்தயாதியின் விவரணம் - இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே இத்தயாதி. ஸாத்யத்தோடே சேருகையாவது - ஸாய்யவயாப்தமாகையாய், ஸாக்ஷாத்காரமாகையென்றபடி. இதுவென்றது - பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தியென்றபடி. தமக்குஇன்னம் ஹவத்ப்ராப்தி வித்தியாதிருக்க, தத்வமஸம்பெற்றேனென்னும்படி ஏங்கினையெனகிற ஸங்கையையதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது ஸாத்யத்தோடே இத்தயாதி. ப்ராப்தி யாவது - ப்ரத்யக்ஷாநுஹிவமென்றபடி. ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்த்யாநாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்று தோற்றாதே ப்ரத்யக்ஷமென்றே தோற்றுகிற மாநஸாநுஹிவவிசேஷம். இப்போது எனதது-இங்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஆனால், ப்ராப்திஹிஸையில அநுஹிவம்போலே அப்ராப்திஹிஸையிலும் அநுஹிவம் ஹோமுரூபமாயிருக்குமோவென்ன - குணமநுஹிவயம் இத்தயாதி. அதாவது - “லொஸூகெலவபூநுகாஸோநு” என்கிறபடியே ப்ராப்திஹிஸையிலே குணம் அநுஹிவமாயிருக்கச் செய்தேயும், இங்கேயும் அக்குண விசிஷ்டமாக வுபாவிக்கிறானிறே குணாநுஹிவத்தின ஹோமுரூபதையைப் பற்றவென்றபடி. அதிருக்கும்படியை - குணாநுஹிவத்தின் ஹோமுரூபதையிருக்குமபடியை யென்றபடி. கீழுமெல்லாம் என்றது - “கண்ணனைநான் கண்டேனே,” “கண்டுகொண்டென்தொழிந்தேனே,” “கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேனே,” “கண்டுகொண்டென் கண்ணனையார்க்களித்து” இத்தயாதியைக்கடாக்ஷித்து. ப்ராப்யாநுஸந்த்யாநம் என்றது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்த்யாநமென்றபடி. அவற்றைப்பற்றி என்றது - ஒரோகுணங்களைப் பற்றியென்றபடி. அவ்விடங்களில் - அந்தத்திருவாய் மொழிகளில். இத்தால் - அவ்விடங்களைப்பற்ற இத்திருவாய்மொழிக்கு * முனியே நான்முகன் அணித்தாகையாலே மாநஸாநுஹிவத்துக்கொரு வஸதயவ்ஸேஷமுண்டென்றபடி. கீழ்க்கும் ப்ராப்யாநுஸந்த்யாநமுண்டானாலும் விஸ்வலேஷவஸகம் அதியய்த்திருக்கையாலே ப்ராப்யாநுஹிவம் மட்டமாயிருக்கும்: இங்கு பலவேளையாகையாலே ப்ராப்யாநுபவம் பூர்ணமாயிருக்குமென்று கருத்து. * வீடியின் முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் சொன்னவர்த்தத்தை நிமிக்கைக் கடியேதென்ன - உபக்ரமித்த இத்தயாதி. ஸங்கத்யந்தரம் - இங்ஙனன்றிக்கே இத்தயாதி. கீழ் எம் பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்து, மேல் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடா

கதித்தருளிச்செய்கிறார் இன்னமும் இத்தயாதி. தபஸ்ஸப்தம் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன-
தஸ்மாத்ந்யாஸம் இத்தயாதி. தைத்திரியகே. பின்னையும் ப்ரபத்திக்கு ஸௌகஸ்யப்தமுண்டென்-
கிறார் - பண்டேபரமன் இத்தயாதி. “ஸாதகஹி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடி” என்ற
தக்கு ஸப்தம் - “பாஹா வன்னமம் வீடேபெறவமே” என்றது. * வீடுமினமுற்றம் ஹத்திபர
மென்ற முன்புசொன்னத்க்கும், ப்ரபத்திபரமென்று இப்போது சொன்னத்க்கும் ஆப்தஸம்வா-
தம் - ஆளவந்தார் இத்தயாதி. ஹத்திவஷயமாக்கி என்றது - ஸாதயஹத்திவஷயமாக்கியென்றபடி.
* வேய்மருதோளிணை முத்தத்திருவாய்மொழியின் சிறுமனென கைக்காக மீளவும் ஆளவந்தார் கீர்வா-
ஹத்தை யநுவதிக்கிறார் - ஆகமுதல்தீந்ரவாய்மொழியில் இத்தயாதி. இத்தால் - *வேய்மருதோளி-
ணைக்கு திரண்டஹாவம் - ப்ராஸங்கிகமாகப் பிரந்த அவஸாதத்தை யநுஸந்தித்து அவனும ஆஸ்-
வஸிப்பிக்க ஆஸ்வஸந்தராய் நின்றாரென்றும், கைக்காயத்தில் கலையறுக்கிறதென்றும். ஆக, “முதற்-
நிருவாய்மொழியின் சிறுமனம் - * கெடுமிடர் : * வீடுமினமுற்றம் * பத்துடையடியவர் இரண்டும்
ஸாத்யஹத்திபரம் : ஏதக்கிறுமநம்; - * சார்வேதவகெதரி; * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகம்”

ஹக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்” என்று ஆவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற் பாட்டு.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே.

ஆ.—(சார்வே.)—ஸௌந்தர்யத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் திவ்யவிஹிதி யாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்துவந்து ஆபுரிதஸுலஹ்வாரீபுமாக தத்ஸஜாதீபதயாவதீர்ண னை எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோகுத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதில் ஒரு ஸம்ஸயமு மில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உஹ்விஹித்யுக்தனாயிருந்துவந்து ஆபுரிதஸுலஹ் னை எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோகுலஹ்வாரீபு மென்கிறார்.

[சார்வே என்றுதொடங்கி] - ஆபுரிதஹ்வானை க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோகுத்துக்கு ப்ராப்ய மென்னுமிடம் கிழ்சிதம். “வணக்குடைத் தவநெறி” என்றுசொல்லுகிற அத்தை, இங்கு ‘தவநெறி’ என்கிறது. “தாமோதரன்தாள்” என்று உரவினோடிணந்திருந்த ஸௌஸு யத்தை ப்ரத்யஹ்ஜை பண்ணுகிறது. [கார்மேக வண்ணன் என்றுமேலுக்கு] - கறுத்தமேவம்போலே ஸ்ராமஹமான திருநிறத்தை யும் அழகியதிருக்கண்களையு முடையனாய் ஸர்வத்துக்கும் ஈஸ்வரனாய், ஜமத்ரக்ஷணத் துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையனாய், அயர்வறுமமரர்கள் தோற்றுப்பேபசும் பெருமையை யுடையனான தாமோதரன் என்றவயம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணப் ஹோக்யஹிதனானவன் ஹக்திலப்ய னென்கிறார்.

கார்மேகம் - காளமேவம்போலே ஸ்ராமஹமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அதுக்குப்பரபாகமாப்படி), கமலம் - கமலம்போலேயிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், (அவ்வடிவழிகையன்றியே), நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற - பஞ்சஹிதப்ரமுஹமான ஸமஸ்தஜமத்தும் ப்ரகாரமாப்படி அந்தராத்மாவாய், நேமியான் - ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய், பேர் - இவ்வழகுக்கும் ப்ராப்திக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் -

என்று எம்பெருமானார் கிர்வாஹம்; முதல்திருவாய்மொழியின் கீழமநம் - * கெடுமிடர் * வேய்மரு தோளிணை இரண்டும்; * வீடுமின்முற்றம் ப்ரபத்திபரம்; * பத்துடையடியவர் ஸாதஹக்திபரம்: ஏதற்கீழமநம்- * சார்வேதவநெறி * கண்ணன்கழலிணை” என்றுளவந்தார் கிர்வாஹமென்று கண்டு கொள்வது. * வேய்மருதோளிணையோடே நேரே ஸங்கதி” என்று பின்னான் கிர்வாஹம்.

பெருமையை யுடையவாய், இப்படி (உலயவிலுதிநாதனுய்வைத்து), தாமோதரன்-("மத் துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடை யாப்புண்டெத்திறம்" என்கிறபடியே வெண் ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அத்தாலே) தாமோதரனென்று பேராய்ப்படி ஆற்றிதலவயனவனுடைய, தாள்கள் - திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு - "வணக் குடைத் தவநெறி" என்று ப்ரஸித்தமான ஹத்திமார்க்கத்துக்கு, சார்வே - ப்ராப்ய மாயே யிருக்கும்.

இ-முதற்பாட்டில், உலயவிலுதிநாதனுய்வைத்து ஆற்றிதஸுலஹனை வனுடைய திருவடிகள் ஹத்தியோமஹ்ய மென்கிறார்.

[தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - ஹத்தி மார்க்கத்துக்கு. "வணக்குடைத் தவநெறி" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "போ நஸிஸுரூ" என்றவணக்கத்தைக் கரணாரீரமாக உடைத்தாயிருக்குவிறே ஹத்தி. அன்றிக்கே, "யவயுஜோநஸிஸுரூ" என்று ஜ்ஞாநவிஸேஷமான ஹத்தியைத் தபஸ் னென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலைவணங்க, பெருவருத்தமான காயக்கேஸு மாக நினைத்திருக்கும் ஈஸ்வராஹ்யப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம். [தாமோதரன்] - "உர வினே டிணந்திருந்து" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாயிகளுய்வைத்து, ஓரி டைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தண்ணைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அது தானே தனக்குத் திருநாமமாய்ப்படி யிருக்கிறவன். [தாள்கள்] - தண்ணை உகப்பார்க்கு அவன்இப்படி எளியனானல் அவனை உகப்பார் அஸ்ஸௌஸஹ்யத்துக்குத் தோற்று அவன்கிருவடிகளைப் பெறு மித்தனையிறே. சார்வு - ப்ராப்யம். "பத்துடையடியவர்க் கெனியவன்" என்றும் "எளியருமியல்வினன்" என்றும் 'அவன் சார்வு' என்றார்; இங்கு, சார்வேபென்று அவுரீக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலஹனாகிறு னென்னில், - விலக்ஷணவிஹ்ரஹத்தை யுடையவாய் உலயவிலுதிநாதனுய்வைத்து என்கிறார்:— [கார் மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த களமேவம்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவை யுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து ஹத்திப்யந்தமாக வளர்த்து அதுபக்வமானல் பின்னைத்தானே ப்ராப்யமாய்ப்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேவமென் னுதல்; கார்பாலத்து மேவமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தை நினைக் கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பரஹ்மாய் அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [நீர்வானம் இத்தயாதி] - விஹ்ர ஹவைலக்ஷணயமே யன்றியிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சஹ தங்கள், தத்தார்ப்யமான டேவாஹிஹத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேமியான்] - ஜமத் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். நித்யவிலுதியிலும் கையுந் திருவாழியுமாயிறே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான வீரஹ்மாதிகளை வ்யா வர்த்திக்கிற தென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்று மென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமை யனே] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். "யாவையும் யாவரும்தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உலயவிலுதிநாநுய்வைத்து, தன் விலுதியிலே ஒரு படித்துக்கு ஸேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாய்ப்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு- சார்வே.

௪௩.—முதற்பாட்டு. உலயவிலுதிருத்தனயிருந்துவந்து ஆபுரிதஸுலல
ஞானவனுடைய திருவடிகள் லக்தியோ மலப்பயமென்கிறார்.

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்] - 'தவநெறிக்கு - சார்வே' - 'பத்
துடையடியவர்க்கெளியவன்' என்றும் 'எளிவரும் இயல்வினன்' என்றும் கொன்ன
அவந்திருவடிகள் சார்வேன்கிறார். சார்வு - ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] - லக்திமார்க்கத்
துக்கு (தபோமார்க்கமே ன்றபடி) - 'வணக்குடைத்தவநெறி' என்றாரே அங்கே; அத்
தைச்சொல்லுகிறார்; 'தவநெறி' என்னங்காட்டில் லக்தியைச்சொல்லிற்றாமோவென்
னில்; - 'நபஸ்யுஜாநபயாதவ' (நமஸ்யந்தஸ்சமாம்) என்று நமஸ்ஸைக் கரணஸரீரமாக
உடைத்தாயிருக்குமிறே லக்தி; இவன்ஒருப்ராணமத்தைப் பண்ணினால் 'இவன் நம்மை
நோக்கிக் குவாலாக வருந்தினான்' என்று இதுதன்னைப் பேசிய காயக்லேஸமாக நினைத்
திருக்குமவன்கருந்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, 'யஸ்யஜ்ஞாநபயாதவ' (யஸ்ய
ஜ்ஞாநமயம்தப) என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான லக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றாகவு
மாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] - 'உரலிளேடினைந்திருந்தேங்கியவெளிவு' என்றத்தைச்
சொல்லுகிறார் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமா
யிருக்குமவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்பாநெருவனானிப்பு. அவனையுடப்பார்
அவன்காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமித்தனையிறே. எப்படிப்பட்டவன்ஸுலபகுதியுனென்னில்,

முதற்பாட்டு.—சார்வே இய்யாதி. "நீர்வானம்" என்றுதொடங்கி, "பெருமையன்
தாமோதரன்தாள்கள்-தவநெறிக்கு - சார்வு" என்று அவ்வயமுதேநாவதாரிகை - உலயவிலுதி இத்
யாதி. இந்த அவதாரிகை, ப்ராவேஸத்திலே அருளிச்செய்க முந்தின யோஜநாதுருணம்.

ப்ராவேஸத்திலே, தபஸ்ஸுப்தத்தாலே - ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலும், இங்கே
லக்தியோமலப்பயமென்கையாலும், இப்பாட்டு ப்ரபத்திபரமாயும் லக்திபரமாயிருக்கிறது. கிறமிக்
கிறப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - பத்துடை இய்யாதி. "தவநெறி" என்று * பத்துடையடியவ
ரிலே யிருக்கிறதோவென்ன - வணக்குடை இய்யாதி. அங்குத்தான்இது சொல்லும்படி எப்படி
யென்று ஸங்கித்து, த்வேதாபரிஹாரம் - தவநெறியென்னுங்காட்டில் இய்யாதி. தவநெறியென்
னுங்காட்டில் தபஸ்ஸைச்சொல்லுமதொழிய லக்தியைச்சொல்லிற்றாமோவென்னி லென்றபடி.
கரணஸரீரமாக - அங்கமாகவென்றபடி. 'இருக்குமிறே லக்தி' என்றவந்தாம், "ஆகையாலே"
என்றுகூட்டிக்கொள்வது. கரணஸரீரமான நமஸ்காரத்தைத் தபஸ்ஸென்பானென்னென்ன - இவ
ளேரு இய்யாதி. அதாவது - அங்கமானநமஸ்ஸை ஈஸ்வராஹிப்ராயத்தாலே தபஸ்ஸென்னலமாகை
யாலே, அங்கமானநமஸ்ஸையிட்டு அங்கியான லக்தியைத் தபஸ்ஸுப்தத்தாலே உபசரிக்கிறதென்ற
படி. ப்ரபத்திபரமானபோது, "தஸ்யாஜ்ஞாநபயாதவஸ்யாதிநிக்ஷாஹம்" என்
னக்கடவதிறே. "தவநெறி" என்றத்தை ஸ்யு யஹத்தியாக ஸாபிக்கப்புக்கு, "நபஸ்யுஜாந
பயாதவஸ்யாதி" என்றத்தைபெடுத்தது-ஸாத்தியலக்திமானுக்கும் ஸம்ஹாவிதமான ப்ராணமாதிகளுண்
டாகையாலே. குவால் - அதிகம். வருந்தினான் - ப்ரயாஸப்பட்டான். "தபஸ்ஸென்று - ஜ்ஞா
நத்தைச் சொல்லும்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - யஸ்யஜ்ஞாநமயம் இய்யாதி. "யஸ்யஜ்ஞா
நபயாதவஸ்யாதிநிக்ஷாஹம்" தஸ்யாஜ்ஞாநபயாதவஸ்யாதிநிக்ஷாஹம் நாரிபிவரிஹஜாபகெ"

இதி முண்டோபநிஷத்தி. "ஸதகங்கீதபுமனோபிதகஸ்யுஜாநபயாதவஸ்யாதிநிக்ஷாஹம்" இதி தோஸு நவமே. * பத்துடையடியவரின் லிக
மநமென்கைக்கு ஸஞ்சகஸுப்தம் - உரலிளேடி இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - யசோதாதிகள் இய்யாதி.
"தான்கள்" என்றதுக்குக் கீழையுங்கூட்டிலாவம் - யசோதாதிகள் இய்யாதி. மேலுக்கெல்லாமவ
தாரிகை - எப்படிப்பட்டவன் இய்யாதி. இவ்வடிவழகைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷத்

விலகுகணவிக்ரஹயுக்தனாய் உபயவிபூதியுக்தனவன்கிடீர்! என்கிறார். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கோண்டேழுந்த காளமேவும்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். லக்தி தனக்கு இவன்தான் க்ருஷ்பண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அதை வளர்த்து அது பக்வமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன். * காதல் கடல்புரைய வினைவித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேவம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். “புயற்கருகிறத்தனன்” என்றத்தைச்சோல்லுகிறார். [கமலநயனத்தன்]-அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அங்குரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்தலயப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்மேவனாய்த்து. [நீர் கண்ணே இத்யாதி] - விக்ரஹவைலகுகணயமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலகுகணயத்தைச் சொல்லுகிறது. “யாவையும் யாவரும் தானுமைவுடைநாரணன்” என்றத்தை நிறு ரிக் கிறார். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்க்கையும் சொன்னவித்தால்-அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்க்கையும் கினைக்கிறது; இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. [நேரியான்] - கையுந்திருவாழியுமாய் நியவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது [பேர்வான வர்கள்] - இவ்வருகில் ஆக்கனான தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, “வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையான்” என்றுமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்று ரித்தனை: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்ருகு பட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை. கார்மேகவண்ணனாய், கமலநயனத்தனாய், நீர்வானம் மண்ணேரிகாலாய்நின்ற நேரியானாய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றுப் பெருமையான விதந்துவைத்து - தாமோதரனவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிஸ்சிதம். (க)

கன் அருளிச்செய்கிறார் - லக்திதனக்கு இய்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விக்ரஹம் லக்திவர்த்தகமோ வென்ன - காதல் இத்யாதி. காரென்று - கறுப்பாதல், கார்காலமாதல். “கார்மேகவண்ணன்” என்றது * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - புயற்கரு இத்யாதி. அப்படி ப்ரகாஸகமோ வென்ன - அங்குரஹம் இத்யாதி. ஸப்ஜார்த்தம் - வாத்தலம் இத்யாதி. கமலநயனத்வம் பாத்வ ஹேதுவென்று லாவாந்தரமாதல், “நீர்வானம்” இய்யாதிக்கவதாரிகைபாதல் - வடிவழகு இத் யாதி. அதாரிகாபகூத்திலே, “வடிவழகு” இய்யாதிவாக்யவிவரணம் - விக்ரஹவைலகுகண யமே இத்யாதி. “வடிவழகு” இய்யாதிவாக்யம் லாவாந்தரமானபோது, “நீர்வானம்” இய்யாதிக்கு லாவம் - விக்ரஹவைலகுகணயமே இத்யாதி என்றுகண்டுகொள்வது. “நீர்வானம்” இய்யாதி * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - யாவையும் இத்யாதி. பஞ்ச ஹுதங்க்களையும் சொன னால் எல்லாம் சொன்னதாமோவென்ன - ப்ருதிவ்யாதி இத்யாதி. “தரிஸூவாரோயாதா” இய்யாதியைப்பற்ற - கையுந்திருவாழியுமாய் இத்யாதி பேர்வானவர்கள் - பெரியவானவர்கள். “பேர்வானவர்கள்” என்றதற்கு லாவம் - இவ்வருகில் இய்யாதி பேர் - பெருமை. இரண்டா மர்த்தத்துக்கு, “பேர்” என்று - திருநாமம். அஜ்ஞான இவ்வருகுந்ளவர்களன்றே பிதற்றுமவர்க ளென்ன - இங்கு ருசி இய்யாதிவாக்யத்வம். அங்வயித்துக்காட்டுகிறார் - கார்மேகம் இத்யாதி. “சார்வே” என்ற அவதாரனார்த்தம் - நிஸ்சிதம் என்றது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பெருமையனே வானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தனையாதார்க்கேன்றும்
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கேன்னையாள் கின்றானே.

ஆ—(பெருமையனே.) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரனாய், அநாபுரிதர்க்கு தூர்த்தர்ஸனாய், டெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமான், நாளும் இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள் கின்றானே என்றுகொண்டு, தம்முடைய லக்ஷித் தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸூரியபதியான ஸர்வேஸ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிஷ்ட்யகங்களைப் போக்கி நாள்தோறும் என்னை இஹலோகத்திலே அடிமை கொள்ளாதின்று நென்று, தம்முடைய லக்ஷித்தைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தனையாதார்க்கு] - “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்கிறது. [என்றும் திருமெய்யன்று மேலுக்கு] - என்றும் பெரியபிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து, அத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்ததிருக்கண்களை யுடையன ஸர்வேஸ்வரன். இத்தால் - “மலர்மகள் விரும்புகமரும் பெறலிகள்” என்கிற விடத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது.

ப.—அநாதாம், பாத்வாதிலேதுவான ஸூரியபதித்வத்தை யுடையவன், தன் ஸீலாதிஸயத்தாலே என்னை அடிமைகொள்ளாதின்று நென்கிறார்.

வானத்து - ஊர்த்வலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன் - (அவ்வுருகான) பெருமையை யுடையனாய், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அனையாதார்க்கு - அதுஸந்யியாதார்க்கு, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அருமையன் - அரியனாயிருக்கும்வனாய், என்றும் - ஸர்வகாலமும், திரு - லக்ஷ்மியானவள், (“அகல கில்லேனிறையு” என்று), மெய் - திருமேனியிலே, உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே, செங்கண் - நிரதிஸய ஐஸ்வர்ய ஸௌகமமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய, மால் - பெரியவன், இருமைவினை கடிந்து - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப்போக்கி, இங்கு - இந்தவிஷுத்திதன்னிலே, நாளும் - நாள்தோறும், என்னை -, ஆள்கின்றான் - அடிமைகொள்ளுகிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸூரியபதியாய்வைத்து என் னிரோயியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாதின்று நென்று. தாமாதாத்வம் தமக்கு வலித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே இத்யாதி] - ஊர்ய¹வலோகஸ்யராய் “ஸ்ருஷ்ட்பாதிசுருக் குத் தவகளுக்குமேலில்லை” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். “அமை யுடைமுதல்கெடல் ஓடிவிடையறநிலமதுவாம் அமைவுடை அமரர்” என்றத்தை நினைக் கிறது. ஊர்மாரம் கனத்திருக்கையும் விடுமிடத்துக் காற்கட்டு குவாலாயிருக்கையுமிதே

நம்மிற்காட்டில் வ்யாவுருத்தி. [காண்டற்கு இத்தாதி] - தானே மேல்விழாகின்றால் இசைவின் ரிபே யிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்கும். “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டி நுமேனிபிலே உறை கிற. [என்றும்] - “அகலகில்லேணிறையும்” என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “மலர்மகன் விருப்பும்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவளோட்டை ஸஹ வாஸத்தாலே, மடிமுடிதரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] - அவளோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். “சுபுரெயம்ஹிததெஜஃ” “அரும்பெரடிகன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமைவினைகடிந்து - நானும்-இங்கு என்னையார்கின்றானே] - புண்யபாபநபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒரு தேசவிஸேஷத்தி லன்றிக்கே இஹலோகத்திலே நான்நிறையும் என்னை அடிமைகொள்ளாதின்றன்; அங்கு- மூணுதலிவம்; இங்கு-மூணுஞ்ஞாந்தாலே யரிக்கை.

சுதி.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரியஃபதியாயிருந்துவைத்து என் விரோபியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றனென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்பயம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - “அமைவுடை முதல்கெடலோடி லிடை யறநிலமதுவா மமைவுடையமரர்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலகுகுணமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிக ளுக்கும் தாங்களே கடவார்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ் மாதிகளுக்கும் தன்னையாஸ்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்மேற்படியான பெருமையையுடையவன். [வானத்து]-அவ்வாசியே அவர்களுக்குஉள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர் களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பார்கள். நமக்குப் பற்றின வளவேயிறே விடவேண்வேது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணுமே. [காண்டற்குஇத்தாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்ஸாரம்இன்று தேடவேண்டா: பெறவேணுமென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது. “பிறர்களுக்கரியவித்தகன்” என்றத்தைச் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு.—பெருமையனே இத்தாதி. “வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே” என்றுதொடங்கி, “என்னையாங்கின்றன்” என்னுமளவும் க்டாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்தாதி.

“பெருமையனே” இத்தாதி * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே சொல்லிற்றென்ன - அமைவுடை இத்தாதி. “வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே” என்றநவயித்தர்த்தம் - அல்லாதார் இத்தாதி. “இமையோர்க்கும்” என்ற சஸுத்தார்த்தம் - தங்களைக்குவாலாக இத்தாதி. “வானத்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஓவம் - அவ்வாசியே இத்தாதிவாக்யத்தவயம். நம்மைப் பற்ற வாகியில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்தாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஆதிக்கமுண்டென்ற படி. கனவியர் - கனத்தவர்: அதிகரென்றபடி. அதெப்படியென்ன - நமக்கு இத்தாதி. “ஆகத் தணையாதார்க்கு - காண்டற்குமையனே” என்றதுக்கர்த்தம் - தானேவந்து இத்தாதி. ஆகத் தணையாமை - மகல்வில வையமையாய், விலக்காமையில்லாதார்க்கென்றபடி. விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்கு - விலக்குகிறவர்களுக் கென்றபடி. காண்கைக்கு விலக்காமையாதாம் போருமோவென்ன - ஸம்ஸாரம் இத்தாதி. “வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது” என்றவந் தாம், “பெறுகைக்கு மிழக்கைக்கும்” என்றுஅத்யாஹார்யம்.இது * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே

கிறது. [என்றும் திருமெய்யுறைகின்ற] - ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகுத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. “மலர்மகள் விரும்புநமரும் பெறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றுமொக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமெனியையுடையவன். [செங்கண்] - அவளோட்டை நித்யஸம்ஸ்க்ஷேத்தாலே, நோபாய்ந்த பயிர்போலே செவ்வி பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - “யவ்யஸாஜநகாஆஜா” (யஸ்யஸாஜநகாத்தமஜா) என்றவளையுடையனாகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: “அரும்பெறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாளும்இத்யாதி] - (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றனே) - புண்யபாபரூப காமங்களைப் போக்கி, இத்தைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள நோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணாலவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞாந்தாலே யரிப்பியாநிற்கும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டேன்தலைமேற்புனைந்தேனே.

ஆ.—(ஆள்கின்றான் ஆழியான்.)-ஆள்கின்ற ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்; இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங்கனெ யென்னில் - இந்த ஸம்ஸார டுஃவத்தைக் கடிந்தோம்: வாள்கெண்டையொண்கண்மடப்பின்னைதன்கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு எந்தலைமேல் புனைந்தேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், மறுவளிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயனவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு எந்தலைமேலே புனையப்பெற்றேனென்கிறார்.

சொல்லிற்றென்ன-பிறர்களுக்கு இத்யாதி. மெய் - விக்ரஹம். ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகாவது - த்வயத்தில் மதுப்பைச்சொல்லுகிறது “உறைகின்ற” என்கிற வாத்தமாரத்தாலே - பிரியாதே வர்த்திக்கிறுளென்று விவக்ஷித்து, அதுககு ப்ரமாணம் - அகலகில்லேனிறே எனறு; “உறை மார்பா” என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இது * பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன - மலர்மகள் இத்யாதி. “என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - என்னுமொக்க இத்யாதி. “திரு - உறைகின்ற செங்கண்மால்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - அவளோட்டை இத்யாதி. “திரு - உறைகின்ற - மால்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - யஸ்யஸாஜநகாஆஜா இத்யாதி. “சுபுரெயஹிததெஜோயஸ்யஸாஜநகாஆஜா | நகஸ்யஸாஜநகாஆஜா” இதி மாரீச்சி-ரா-ஆ-ந-எ-க-அ) மால்-பெரியவன்:ஸ்வாமியென்றபடி. இது*பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன-அரும்பெறல்துத்யாதி. தேசவிசேஷத்தில் கொள்ளும் அடிமையை இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்ன - அங்குப்போனால் இத்யாதி. ‘வானத்திமையோக்கும் - பெருமையனே, ஆகத்தணையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே, என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய் - செங்கண்மால், இங்கு - இருமைவினைகடிந்து - நாளும் - என்னையாள்கின்றனே’ இத்யந்த்வயி.

(உ)

[ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்] - ஸர்வேஸ்வரன் என்னை அடிமை கொள்ளாநின்றான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள் கெண்டை யொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டைபோலேயிருக்கிற அழகிய கண்.

ப.—அந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதி ஸயாதுலாவ்புனை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யதுவிதிக்கப்பெற்றேன்; அவன் ரக்ஷகனாக விரோதி மறுவலிடாது; என்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

(“கைகழலாதேயியான் நம்மெலவினைகடிவான்” என்கிறபடியே), ஆழியான் - கையுத்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு, ஆள்கின்றான் - விரோதியைப்போக்கிரகித்தருளா கின்றான்; (அத்தாலே), பிறவித்துயர் - ஜம்ப்மாயுத்த ஸகலஃவங்கலையும், கடிந் தோம் - போக்கினோம்; மீள்கின்றதுதில்லை - (இனி அது)மீளுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), ஆரால்குறைவுடையம் - நம்மோடு பிறரோடு வாசிபற ஒருவராலும் ஒருகுறையை யுடையோமல்லோம்; வாள் - (கர்மமெடுக்காமையாலே) வாளும், கெண்டை - (குளிர்ந்தி யினிர்ந்தியாலே) கெண்டையும் போலியாம்படி, ஒண் - விலகாணமான, கண் - கண்ணை யுடையனாய், மடம் - மடப்பம் முதலான ஆத்தகுணங்களாலே பூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் - அலிமதநாயகனானவனுடைய, தான் - திரு வடிகளை, கண்டுகொண்டு - அபரோகித்து, எந்தலைமேல் - எந்தலைமேலே, புனைந் தேன் - யரிக்கப்பெற்றேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு வல்லினானவனுடைய திருவடிகளை ஸிரோஹஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேஸ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றா னென்னுதல்; ஆசிலைவந்த கையுந்தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள் ளாநின்றான் என்னுதல். அசுத்தனானதன்னாலே ஸாத்யமான அசேதநக்ரியாகலாபங் கள் கொண்டு விரோதியைப் போக்குமவரன்றே இவர்? ஸர்வசுத்தி கையில் திருவாழி யின் கர்மமையாலே போக்குமவரிதே. [ஆரால் குறைவுடையம்] - என்னால் வரும தொரு குறையுமில்லை; யமாடிகளால் வருமவையுமில்லை. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - ஃவஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸம்ஸர் மத்தையும் ஒட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப்போகாத வைகிகபுத்தர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிதே. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று ருசி ஜநகனும் அவனையாப்பேறும் அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புனராவ்ருத்திப் ப்ரஸங்ம மில்லை பெண்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டைபோலே மூட யமாய் ஃஸநீயமான திருக்கண்களையுடை யவனாய், ஆத்மஃனோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லினானவனுடைய. அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவாய்ந்தையாலேயாதல், அவன் ஸ்வாதந்த்ர பத்தாலேயாதல் இழக்கவேண்டுமோ? அவன் என்னைக் சடாகதியாவிட்டால், அவள் கடாக்ஷத்துக்கு இலக்கன்றிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்த்ரயங்கொண்டாடினால் அவள் நோக்கு இழக்குமிதே. என்ஜீவநத்தைப் பறித்தானாகில் தன்ஜீவநத்தை யிழக்கிறான். [தாள் கண்டுகொண்டு] - தாளாலே அவனைக் கண்டுகொண்டென்னுதல், தாளைக்கண்டு கொண்டென்னுதல். “நின்னெம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்றும், “கோலமா

மென்சென்னிக்கு” என்றும் ஆசைப்பட்டபடியே, எந்தலைகேலே சூடப்பெற்றேன் என்கிறார்.

௩௮.—மூன்றும்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லலானவனுடைய திருவடிகள் ஸிரோஹ்ஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - ஆசிலேவைத்த கையும்தானாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளா கின்றான் என்னுதல்; வகுத்த ஸர்வஸர்வரன் அடிமை கொள்ளா கின்றான் என்னுதல் பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதக்கிரியா கலாலங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பர்கள் சிலர்; “கூரம்பனல்லால்” என்று அம்பின் கூர்மையையும் “சுடர்வட்டவாய்நுதி நேயியீர்” என்று திருவாழியில் கூர்மையையும் கொண்டு பெறவிரும்புபர்கள் சிலர். அசுத்தனான தன்னாலே ஸாய்மமான கிரியாஜாதத் தைப்பற்றிப் பெறவிரும்புபர்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வஸக்தியைப்பற்றிப் பெற விரும்புபர்கள் சிலர். கிரியாஜாதத்தை நெகிழ்ச்சொல்லி, “கேவோய், என்னையன்றோ பற்றுகிறது” என்றானிறே [ஆரால்துறைவுடையம்] - என்னாலே இழக்கவேண்டேதல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்டம்படியாய் இருப்பதொன்றையோ நான்பற்றிற்று? ‘ஆரால்’ - என்கிறார்காணும்: என்றும் ஒருசேதநாலே பெறென்றிருக்கு மவராகையாலே. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிகேர்தில்லை [பிறவித்துயர்கடிந் தோம்] - ஸம்ஸார ஊரீதத்தை யோட்டினோம் + பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன் னாகப் பெறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிக

மூன்றும்பாட்டு.—ஆள்கின்றான் இத்யாதி. “மீள்கின்றதில்லை” என்றுதொடங்கி “தலைமேல்புனைந்தேனே” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - மறுவலிடாதபடி இத்யாதி.

“ஆழியான் - ஆள்கின்றான்” என்றதுக்குத் தவேதா லாவம் - ஆசிலே இத்யாதி வாக்யத்வம். ஆசு - ஆயுட்பிபி. ஆழியைக்கொண்டான்கின்றானென்று முந்தினவர்த்தம். திருவாழி பாத்வஸுசகமாகையாலே - ‘வகுத்தஸ்ர்வஸர்வரன்’ என்கிறது. தம்மை “ஆழியான் - ஆள்கின்றான்” என்கையாலே ப்ரதிக்கோஷயையும் கூட்டி லாவம்-பின்னையும் அவன்கைபார்த்து இத்யாதி வாக்யத்வம். பின்னையும் என்றது - ஸாப்தாந்தரங்களை யநுகட்டித்தபின்பு மென்றபடி. ‘கூரம்பனல்லால்’ - காலாந்திருவந்தாதி எட்டாம்பாட்டு, “இலதுணை” இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வவிவரணம் - அசுத்தனான இத்யாதிவாக்யத்வம். ‘பின்னையுமவன்கைபார்த்து’ இத்யாதிவாக்யத்தாலே - கார்யவர்த்தியில் ஈஸ்வராபேகையும்த, ‘அசுத்தனான’ இத்யாதிவாக்யத்தாலே - ஸ்வரூபவர்த்தியில் சேதநாபேகையும்த சொல்லப்படுகிறது. ஸாஸ்த்ரவிஹிதமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனைப் பற்றக் கூடுமோவென்ன - கிரியாஜாதத்தை இத்யாதி. ‘என்றானிறே’ - ஸ்ரமஸ்தேலாகத்தாலே யென்றபடி. ஆரால் துறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோ மென்றபடி. இதுக்கு லாவம் - என்னாலே இத்யாதி. * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்லீடு செய்கையாலே என்னுழிக்கவேண்டுதலென்றபடி ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல் என்றது - ஸம்ஸாரியான நிலையில் நிலலாமையைப்பற்ற. பின்னையுமொன்றைப் பார்த்திருத்தல் என்றது - அவன் விஷயமான ஹத்த்யாதிகளைப்பற்றியும் அவன் க்ருபையைப் பார்த்திருத்தலென்றபடி. ஆனால், எத்தால் என்றமல், “ஆரால்” என்கிறதென்னென்ன - ஆராலென்கிறார்காணும் இத்யாதி. மறுவலிகேர்தில்லை என்றது - ஸம்ஸாரம் மறுவலிடுகிறதில்லை யென்றபடி. பிறவித்துயர்கடிந்தால் மீளாமை வரித்தமாயிருக்க, “மீள்கின்றதில்லை” என்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. திருமேனியோடேயிருக்க “கடிந்தோம்” என்று ஹுதமாகச் சொல்லுவா

† பரமபதத்தே என்று பாடாந்தரம்.

புத்ரர்கள். “மயர்வறமதிகலமருளினன்” என்று ருசிமுன்னாக அவன் தரப்பெறவிருக்கிற நமக்குப் புநராவ்ருத்திப் ப்ரஸங்கமுண்டோ? “கடிந்தோம்” என்கிறாரிறே: அவன் செய்வானாக ஸ்டீக்கோண்ட கார்யத்துக்கு “ஸ்சிதோஸ்மி” என்னலாம்படி யிருக்குமிறே. [வாள் இதுயாதி] - அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் தலையேடுத்தாகில் † அடுகுளம் தடைப் பட்டோலேகாணும். இனி என்னுலேதான் விடப்போமோ? அவனாலேதான் விடப் போமோ? என்னுடைய பாரதந்தர்யம்போலே அவனுடைய ஆஸரிதபாரதந்தர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் தலையேடுத்தோ தன்னுனை யிழக்கிறான். * மணநோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முற^௧ பாய் வைத்தகண் வாங்காதே கண்கோண்டு இருக்கவேண்டும்படியான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணேபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லவன். [தாள் கண்கோண்டு] - காட்சிக்கு ஹேதுசொல்லிற்றிறே [எந்தலேமேல்புனைந்தேனே] - “துயரறுகடரடிதொழுதேழு” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், “கோல மாமென்சென்னிக்கு” என்றும் சேரல்வகிறபடியே, மயிர்கழவிப் பூச்சுடலிருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற ஹோக்யதைசொல்லுகிறது. “நின்செம்மாபாதபற்புத் தலேசேர்த்து” என்று ப்ரார்த்தித்தவந்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருத்க்ருத்யளுனேன். (௩)

சென்? என்ன-கடிந்தோமென்கிறீர் இதுயாதி. “நவெஷாடுரோஹம்ஸூபிஷ்டஸூ க்ருதவா டாநபாபூத லவீடுதாலித தவநெஹ்ஹோகரிஷெயவநகவ” இதிதீதாஸு(கஅ.) “மீன் கின்றதில்லை” என்பாசென்? ஸ்வாதந்தர்யான நான் தன்னிலாலோவென்ன - வாள் இதுயாதி. விசேஷணங்களுக்கு லாவம் - அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் இதுயாதி. அடுகுளம் - அடுகென்று - பெட்டிமேற் பெட்டியாய், உளமென்று - ஹோக்யவஸ்துவாய்; பெட்டிமேற் பெட்டியாக வைத் திருக்கிற ஹோக்யவஸ்து: போணகப்பெட்டியென்றபடி. (அடுகுளம்-ஹோஜகமும்.) அடுகுளம் தடைப்படுகையாவது - நப்பின்னைப்பிராட்டி கடாகும் பெறாமை. நப்பின்னைப்பிராட்டிபுருஷ காரம் சொன்னதுக்கு லாவம் - இனியென்னுலே இதுயாதி. இனியென்றது - என்னுடைய அங்கீ காரம் நப்பின்னைப்பிராட்டி யடியாகவந்தபின்பென்றபடி. அவனாலே விடப்போகாமைக் கடியே சென்னை - என்னுடைய இதுயாதி. “அவன் ஸ்வாதந்தர்யம்” இதுயாதிவாக்யவிவரணம். ஸ்வாதந்தர்யம் இதுயாதி. கடாகும் ஹோஜகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மணநோக்கம் இதுயாதி. திரு மொழி. ஸப்தார்த்தம் - ஒளியை இதுயாதி. வாள் - ஒளி. காட்சிக்கு ஹேது என்றது - நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரத்தை. “என்” என்றதுக்கு லாவம் - துயரறு இதுயாதி. “புனைந்தேன்” என்கிற பதஸூத்தியாலே ‘மயிர்கழவிப் பூச் சூடலிருப்பாரைப்போலே’ என்றது. “தலேமேல்புனைந்தேன்” என்றதுக்கு லாவம் - நின்செம்மா இதுயாதி. தலையாக வென்றது - சாடு. தலையிலேயாக வென்றும், ஸ்ரோஷட்டமாகவென்றும். ‘வாள் கெண்டை’ என்றுதொடங்கி, ‘புனைந்தேன், பிறவித் துயர்க்கடிந்தோம் - மீன்கின்றதில்லை, ஆழியான் - ஆன்கின்றான், ஆரால் குறைவுடையம்’ இதுயக்யயி. (௩)

† அடைகுளம் என்று வேறு அரும்பதத்திற் காண்கிறது.

நான்காம் பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆவின்
இலைமேல்துயின்றான் இமையோர்வணங்க
மலைமேல் தான்நின்றான் மனத்துளிநுந்தானே
நிலைபேர்க்கலாகாமையிச்சித்திருந்தேனே.

ஆ—(தலைமேல்.) - இனி இவனை என் தலையிலின்றும் ஒருவராலும்
பேர்க்கவொண்ணா தென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்
வரனை ஒருவராலும் விஸ்வலேஷிக்கப்பண்ண வொண்ணாமையை நிர்ஸயித்து, அத்தாலே
க்ருதார்த்தையிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆலினிலைமேல் என்றுதொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆலினிலைமேலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளி அயர்வறுமமர்கள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே நின்றருளி
என்னையிசைவித்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுத்திருந்தவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரகூணத்தில் ஸத்திரஸ்வலாவணவனை நெஞ்சி
விருந்திருப்புக் குலைக்கவொண்ணாதென்று அறுதியிட்டிருந்தே நென்கிறார்.

சரணங்கள் - அவன் திருவடிகளை, தலைமேல் - என் தலைமேலே, புனைந்தேன் -
வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் ; (அவ்விடத்தையுடனாஸமர்த்தனய்க்கொண்டு.) ஆலினிலைமேல் -
ஆலிலையில், துயின்றான் - கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரகூணப், இமையோர் - நித்ய
ஸூரிகள், வணங்க - தொடர்ந்துவந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் -
ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்படியாக, நின்றான் - எழுந்தருளினின்று, என்மனத்துள் - என்
நெஞ்சுக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானே - ப்ரதிஷ்டித்தனாயிருந்தவனை, நிலை - இவ்விருப்
பில் ஸத்தையம், பேர்க்கல் ஆகாமை - குலைக்கவொண்ணாமையை, நிச்சித்து - நிர்ஸ
யித்து, இருந்தேன் - (அத்தாலே) க்ருதக்ருத்யையிருந்தேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என் மனஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவரா
லும் விஸ்வலேஷிக்கவொண்ணாதென்று நிர்ஸயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தையிருந்தேன்
என்கிறார்.

[தலைமேல் இத்யாதி] - அமர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்
றேன். ப்ரார்த்தித்துப் போகையன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றேன். [ஆலினிலைமேல்
துயின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ர
ளயாபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தன் திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு
ஆலின் தளிரிலே கண்வளர்ந்தான் ; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்
யத் திருமலையிலே வந்துநின்றான். தன்னுடைய ஆபத்ஸவத்வத்தையும், ஸர்வஸக்
தித்வத்தையும், மேன்மையோடேகூடின ஸௌலப்யத்தையுங்காட்டி என்னையிசை
வித்து என்மனஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸத்தாவாப்ரதிஷ்ட்டையாயிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்க
லாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பை என்னால் போக்கவொண்ணாமையை நிர்ஸயித்து.
அவன் போகைக்குடறுப்பாக என்னால் செய்யலாவது ப்ராதிகூல்யமிதே; நெஞ்சைக்

கொண்டிருக்கையிலே அதுசெய்ய வொண்ணாதே. [இருந்தேனே] - இனி ஒருவய மில்லையென்று கிர்வபனாயிருந்தேன். “சூதந்ஹ்ஹொணாவீஷாநு நலிமெகி” என்று அவனுடைய சக்திக்வத்தையறிந்தாலும், ஹோக்யதையறிந்தாலும், ஒன்றும் சலியானிடே.

ஈடு.—காலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவராலும் விஸ்வெஷிப்பிக்கவொண்ணாதென்று நிர்வசயித்து. அத்தாலே க்ருதக்குத்யனாயிருந்தேனென் கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] - * அமரர்சென்னிப்பூசுதுடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பெறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலினிலேமேலுயின்றான்] - தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படுமடியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டா வென்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்தித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திரு மலையிலேயிருந்து; அதுவும் ஸாத்தித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்கவாசில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரபரதிஷ்டடையாக விருந்தான். * பொருப் பிண்டையென்றும் புனல்தளித்துங்காணும் இவர்கெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புகான்: இப் படியிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னாலாவ தெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - “நலி மெகி” (கப்பிபதி) என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ப்பயனாயிருக்

காலாம்பாட்டு.—தலைமேல் இத்தாதி. “என்மனத்துளிருந்தானே நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்” என்றதைக் கடாவித்தவதாரிகை - என்மநஸ்ஸிலே இத்தாதி.

“தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்” என்றது - அநுவாதம். “புனைந்தேன்” என்ற துக்கு லாவம் - அமரர்சென்னி இத்தாதி. “புனைந்தேன்” என்றதுக்கு - ருடினெனென்றத்தம் விவகித்து, றுடுவது படிப்பமாகையாலே, திருவடிகளை ‘அமரர்சென்னிப்பூ’ என்கிறார். “புனைந்தேன்” என்ற பூதார்த்தத்துக்கு லாவம் - ப்ரார்த்தித்து இத்தாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை-இப்பேறுஇவர் இத்தாதி. “ஆலினிலேமேலுயின்றான்” என்றமாத்ரத்துக்கவதாரிகை - அவன் வண்டடத்தின் இத்தாதி. வண்டடம் - அழகிய தடாகம். ஏகார்கணவமென்றபடி. பெரியதிருமடல். இதைல்லாம் செய்யவேணுமோ இவரை விஷயிகரிக்கைக்கு என்கிறஸங்கையிலே, “ஆலினிலே மேல் துயின்றான்” என்றதுக்கு லாவம் - தன்னைக்கொண்டு இத்தாதிவாக்யதாயம். ஆராய்சிப் படுமடியான - ப்ராவீத்தமாம்படியான. அதாவது: “ஆபத்வர்பூவும் அவுததவடகாஸமர்த் தனும்இவனே” என்று ப்ராவீத்தமாம்படியான செயலென்றபடி. “இமையோர்” என்றுதொடங்கி “மனத்துளிருந்தானே” என்னுமனவக்கும் லாவம் - அதுஸாத்தித்தவாறே இத்தாதி. “இருந்தான்” என்றதுக்கு லாவம் - இங்குவிடக்கிவார் இத்தாதி. கீழெல்லாவற்றுக்கும் ரேஸாக்தி - பொருப்பி டையே இத்தாதி. பனிக்காலத்திலே மலையின்கடுவே நின்றும், குளிக்காலத்திலே பெய்கை களிலேபுகு முழுக்கிடத்துமென்றபடி. மூன்றாத்திருவந்தாதி எழுபத்தாரும்பாட்டு அப்படி கடலில்கின்றும் இவர்கெஞ்சிலே புகுந்தானெனென் - பனிக்கடலில் இத்தாதி. ஸீதனஸ்வ லாவ மான கடலில் கண்வளர்த்தருளினபடியை நோக்க மந்தலுவிட்டோடிவந்து என்னுடைய மனக்கட லிலே வாழவல்லென்றபடி. “பேர்க்கலாகாமை” என்றதுக்கு லாவம் - இவன்போகைக்கு இத்தாதி. “நலிமெகி” என்றதுக்கு லாவம் - அவன்படியை இத்தாதி. “அவன்படியை”

மெய்போலும்-ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யே செய்யுமாபோலே, பொய்வல்லன் - அநாஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லாய், நாகத்தணையான் - ஆஸ்ரிதஸம்ஸலேஷ ஸவஹனான அநந்தஸாயிபானவன், நமக்கு - , நச்சப்படும் - பரமப்ராப்யஹதனாக ஆசைப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என் திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[நிச்சித்திருந்தேன் இத்யாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறுகவந்து என்னெஞ்சிலே யிருக்கையிலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிர்ஸயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி.கைப்பற்றினாரை ஒரு காலமும் விடாநென்கை. [கள்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையே யன்றிக்கே இங்கேயிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாத தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றான். அர்ச்சிராழிமதியே கொடுபோக நினைப்பது, அமாநவகரத்தாலே ஸ்பர்ஸிப்பிக்கத் தேடுவது, அப்ஸாஸஸுக்களையிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றான். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்முணங்களைச் சொல்லி ஏத்தினாற் போலே, அநாஸ்ரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேரூயிதேயிருப்பது.[மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்குமா போலே துர்யோதனாதிகளுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலே யிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டும்படி செய்யவல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] - தன்னை பொழியச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கும். [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அறியனாயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், - ஆஸ்ரிதஸம்ஸலேஷகஜோமனாயிருக்கையாலே. அவனுக்கு அஹிமதனுமாய் நமக்குக் கிட்டுகைக்கு அடியுமாயிதே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என் திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிறார்.

[நிச்சித்து இத்யாதி] - நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாகரத்திலே நின்றும் தன்பேறுகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகா நென்று நிர்ஸயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வரன். ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலம் கைவிடாதவன்; 'எப்போதும் கைகழலாநேமியான்' என்னக்கடவதிதே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்பவேது, அமாநவனை இவேதித்து ஸ்பர்ஸிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தையரை வரக்கூட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றான்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நிச்சித்து இத்யாதி. "கள்வம் பெரிதுடையன்" என்றதைப்பற்ற அநதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

அநவாதத்துக்கு லாவம் - நீரிலே இத்யாதி. கழியாமை - விட்டுப்போகாமை. இத்தால் மலிதம் - ஆஸ்ரிதரை இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி, "இப்போது மின்னம்" இத்யாதி. குவாலை - அதிகத்தை. குவாலேதென்ன - பரமபதத்தேற இத்

“இதுதான் ஸர்வஸாயாரணமாகிற் செய்வதென்” என்று அஞ்சவேண்டா: [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்கிறப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம் படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனாயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுநாதிகள் பக்கல் இருக்குமாபோலேயிறே தூர்யோதநாதிகள் பக்கல் வும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். “இதுதான் நம்மளவிலும் ஏழிற்செய்வதென்?” என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்பமும்நமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்வற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விச்வாஸமென்னென் னில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகோண்டு கார்ய மென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானாரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றோ? (டு)

ஆறும் பாட்டு.

நாகத்தணையானே நாள்தோறஞ்ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்கு அருள்செய்யுமம்மானே
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானேப்
பாகத்துவைத்தான்தன் பாதம்பணிந்தேனே.

ஆ.—(நாகத்தணையானே) - ஆறுதிருடைய நிகர்ஷம்பாராதே திருவநற் தாழ்வானுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே அவர்களுக்கு நாடோறும் அருள்செய்யுமம்மாண் தன் பாதம் பணியப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ — ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஸ்ரயிப்பாரையும் முண்ணதோஷம் பாராதே நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயிகரிக்கும் ஸ்வஜாவன ஸர்வேஸ்வரன் திரு வடிகளைப் பணியப்பெற்றே நென்கிறார்.

[ஞானம்] - ஊக்தி. நாள்தோறும் அருள்செய்யும் என்றவயம். [மாகத்திள மதியம் என்றதொடங்கி மேலுக்கு] - ஐஸ்வர்யத்துக்கு ஸூசகமான பிறையைச் சூடி ப்ரயோஜநாத்ரபரதைக்கு உறுப்பான ஸாயுதவம் தோற்றும்படியான ஜடையை யுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபார்ஸ்வத்திலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யாறுதிதரோடு முழுக்ஷுக்களோடு ப்ரயோஜநாத்ரபர ரோடு வாசிபற உபகரிக்கும் ஸௌஸீல்யாதியாயத்தை யுடையவன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

நாகம் - நித்யகைங்கர்யநிரதரான திருவநந்தாழ்வானே, அணையானே - படுக் கையாகவுடையனாய், நாள்தோறும் - ஸர்வகாலமும், ஞானத்தால் - ஊக்திபுஜ்ஞானத்

யாதி. “மெய்ச்சப்படான்” என்றதுக்கவதாரிகை - இதுதான் இய்யாதி. மெய்ச்சப்படான் - கொண் டாடப்படான். நச்சப்பமும் - ஆசைப்படுமவன். நம்மோடு ஸஜாதீயர் - அநந்யப்ரயோஜநத்வேந ஸஜாதீயா. படிமா - தருஷ்டாந்தம். “நம்மோடு ஸஜாதீயா” இய்யாதிவாக்ய விவரணம் - நம்மு டையபேற்றுக்கு இய்யாதி. (டு)

தாலே, ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணைப்பார்க்கு - வைத்ததுஊவிக்கும் முழுகூக்களுக்கு, அருள்செய்யும் - சிரதிரையலோகப்பனய்க்கொண்டு உபகரிக்கும், அம்மாணை - ஸ்வாமியா னவனாய், மாகத்து - ஆகாசவர்த்தியான, இளமதியம் - இளம்பிறைபானது, சேரும் - சேரும்படியான, சடையாணை - ஜடையையுடையனாகையாலே, (ஹேகத்தருத்வோபா ணகத்வங்கள் இரண்டையுமுடையருத்ராணை), பாகத்து - (தன் திருமேனியில்) ஒருபக்கத் திலே, வைத்தான்தன் - வைத்த சிரதிரைய ஸௌரீல்யவானுடைய, பாதம்பணிந் தேன் - திருவடிகளைவணங்கப்பெற்றேன். “அணையாணை, அம்மாணை” என்கிற வேற் றமைப்போலிரண்டும் ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, ‘பாகத்துவைத் தாணைப் பாதம்பணிந்தேனே’ என்று பாடம்சொல்லுவாருமுள்ளார்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஸ்ரயித்தாரையும் நித்யாஸ்ரித ணைப்போலே விஷயிகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். திருவந் தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கும் வாசுவையாதே உடம்புகொடுக்கு மவனை வணங்கப்பெற்றேன் என்கிறார் என்றமாம்.

[நாகத்தணையாணை] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு - நாஸ்தோறும் அருள்செய்யும்] - ஞானம் - ஊக்தி. ஊக்தியாலே நெஞ்சிலேயணைக்க நினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருடியத்தை ஒரு நாளும் விடான். [அம்மாணை] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்பேராக விடாமைக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுவப்ரயாநன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ராணைச்சூடி ணையகத்வ ஸூசகமான ஜடையையுடையனுமான ருடி ரானுக்குத் திருமேனியில் ஒருபாஸ்ரவத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித் கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரையும் நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயிகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். † (திருவந் தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கும் வாசுவையாதே உடம்பு கொடுக்கும்வனை வணங்கப்பெற்றேன் என்கிறாரென்றுமாம்.)

[நாகத்தணையாணை] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனாய்த்து. [நாடோறும் இத்யாதி] - ஜ்ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாஸ்தோறும் அருள்செய்யுமவ னாய்த்து. ‡ (இப்போது, ஞானமென்று - ஜ்ஞாநவசேஷமான ஊக்தியைச் சொல்லுகிறது. ஊக்தியாலே ஹ்ருடியத்திலே கோபேசுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாஸ்தோறும் அருள்செய்யுமவ னாய்த்து.) இவனால் எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபானை தான் நாஸ்தோறும் அருள்செய்யுமாய்த்து. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுவப்ரயாநனென்று தோற்றும்

ஆறும்பாட்டு.—நாகத்தணையாணை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - இன்று இத்யாதி. இன்றுஸ்ரயிப்பாரையும் என்றது - “ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்” என்றத்தைப் பற்ற.

“நாகத்தணையாணை” என்றத்தால் வலிதம் - உகந்தாரை இத்யாதி. “நாடோறும்” என் றத்தை “அருள்செய்யும்” என்றத்தோடே கூட்டுகிறதென்? அடைவே நிர்வஹித்தாலோவென்ன - இவனால் இத்யாதி. அக்குறைதீர - அவன் நினைக்கமாட்டாத குறைதீரவென்றபடி. மதியையும் ஜடையையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஊவம் - ஸுவப்ரயாநன் இத்யாதி. “நாகத்தணையாணை, அம்

† குண்டலிதம்

‡ குண்டலிதம் ப்ரகசிப்தம்.

படி சந்திரனைச்சூடி ஸாகுத்வஸுலசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்வத்திலே இடங்கோத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்கொருகுறையுண்டோ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பணிநெஞ்சே! நானும் பரமபரம்பரனை
+ பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகேடுத்தானும்
மணிநின்றசோதிமதுகுதன்என்னம்மான்
அணிநின்றசேம்போன் அடலாழியானே.

ஆ.—(பணி.) - அமுதிதஸுலஹாய், தத்விரோயி நிரஸநஸ்வஹவனய், ததிதுகுண லிவ்யாயுபோபேதனய், ஸர்வஸ்வரணாபிரந்த எம்பெருமானே, நெஞ்சே! வணங்கு; வணங்கில் பின்னையொருநாளும் ஒநஹுவம் வராதா. ஹுவஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்மையடிமைகொண்டருளு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்வரணே, நெஞ்சே! நான்தோறும் அதுவளி; அவன்தானே ப்ரதிஹ்யகங்களைநெய்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார்.

[பிணியென்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிகுண ஸர்வரணே, நெஞ்சே! நான்தோறும் பணி; ஒநஹுவங்களும்கூட ஸ்பர்ஸிபா. ஹுவஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி என்றுமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியையுடையனாய், ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வஹவனய், எனக்கு ஹவ்யனுமாய், தனக்கு ஆஹரணமாய் நிற்பதஞ்செய்து செம்பொன்போலே யிருக்கும்நிறத்தை யுடைத்தாய் ப்ரதிகூலரை யடர்க்கும் ஸ்வஹவமான திருவாழியையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸாயுஹாக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் நம்மை விரோயியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனுக்கையாலே ஸர்வாயிகுணவனை அதுவளியென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மணிநின்றசோதி - நீலரத்னத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனாய், மதுகுதன் - மதுவைநிரஸித்தாற்போலே அதுவளவிரோதியைப்போக்கி, என்னம்மான் - அவ்வழகையதுவிப்பித்த என்ஸ்வாமியாய், அணிநின்ற-தனக்குத்தான் ஆஹரணமாய் நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்தபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆஸ்ரீதவிரோதிரிசஸநாரூமான யுத்தோத்யோமத்தையுடைய, ஆழியான் - திருவாழியையுடையவன், பிறவி - நம்ஜந்மத்தை, கெடுத்து - போக்கி, ஆளும் - அடிமைகொண்டருளும்: பிணி - ஸம்ஸாரக்லேஸங்கள், ஒன்றும் சாரா - ஒன்றும் தட்டாது; (ஆதலால்), பரமபரம்பரனை - தனக்கு

மானே” என்கிறவிடத்தில், ஐகாரம் அவ்யயமாய், நாகத்தனையானாய் அம்மானாய் பாகத்திலே வைத் தானாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. மாகத்தீளமதியம் - மஹத்தாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற வாலசந்தரன். (சு)

† ‘பிணியென்றும்’ என்று ஆரூபிரப்படியின் பாடம்.

மேலில்லாதவனுய்க்கொண்டு வீரஹ்மாதிகளுக்கும் பரானுவனை, நெஞ்சே! நாளும் - நித்யமாக, பணி - வணங்கியது ஹவிக்கப்பார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிவ்யக்ங்கனையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுஹி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுனிச்செய்கிறார்

[பணிநெஞ்சே இத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுஹவிக்கப்பார். [பரம பரம்பரனை] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான வீரஹ்மாதிகளுக்கும் பரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிணியொன்றும்சாரா] - ஸகலஊழங்களும் கம்மை ஸ்பர்ஸியா. அந்தஊழங்களுக்கடியான ஜந்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி] - நீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருந்ததுள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிருக்கிறபடி. [மதுகுதன்] - அவ்வடிவை அநுஹிப்பார்க்கு விரோகியானவற்றை, மதுவைப் போக்கினாற்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்] - அப்படியே என்விரோகியைப்போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழியானே] - தன்கைக்குத் தானே ஆலாணமாய் அநுஹிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணியமான வடிவையுடைய யுக்தீதர்மபுமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுஹவத்துக்குத் தானே விஷபமாய், விரோகியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆலாணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

ஈடு — ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிவ்யக்ங்கனையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுஹி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[பணிஇத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுஹவிக்கப்பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பரமபரம்பரனை] - இந்த்ராதிகளுக்குப்பரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை [பிணியொன்றும்சாரா] - ஊழங்களொன்றும் கம்மை ஸ்பர்ஸியாது. அந்த ஊழங்களுக்கடியான ஜந்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி கம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] - ஜந்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறபடி. நீலமணியினொளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுகுதன்] - அவ்வடிவழகை யநுஹிப்பார்க்கு வரும் விரோகியை, மதுவைப்போக்கினாற்போலே தள்ளிக்கொடுக்கும்வன். [என்னம்மான்] - இப்படி என்விரோகியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇத்யாதி] - அநுஹ

ஏழாம்பாட்டு.—பணிநெஞ்சே இத்யாதி. "பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்: அடலாழியானே-பணி: நெஞ்சே நாளும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம் ப்ரதிவ்யக்ங்கனை இத்யாதி.

அவ்வயமுதேக லாவம் - நெஞ்சே நாள்தோறும் இத்யாதி. "பரமபரம்பரனை" என்று அவன் பெருமைசென்னதுக்கு லாவம் - நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது என்று. அதாவது - பரமபரம்பரனாகையாலே எல்லாராலும் "மேல்விழும்படி யுத்தருஷ்டனாயிருக்கிறவன் தானேவந்து மேல்விழுகையாலே கல்லவாய்ப்பாயிருத்ததென்றபடி. "பிறவி"இத்யாதிக்ரந்தம்- அந்தஊழங்களுக்கு இத்யாதி. "கெடுத்து" என்றத்தைப்பற்ற - அடிவேரோடே என்றது. கீழில் பதத்தோடேகூட்டி லாவம் - ஜந்மத்தை இத்யாதி. மணிநான் தோஜோரூபமாய் நிற்கிறப்போலே யிருக்கிறவடிவென்று விவக்ஷித்

விப்பார்க்குவீரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத்தானே ஆவரணமாய் அநுலவிப்பார்க்கு
ஸ்ப்ருஹணியமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முஷமான திருவாழியைக்கையிலேயுடைய
வன். அநுலவத்துக்கும் தானேயாய் வீரோயிரஸநத்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தை
யுடையவன். (௭)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆழியான் ஆழியமரர்க்கும் அப்பாலான்
ஊழியான் ஊழிபடைத்தான் நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால் வரையேத்தான் பா தங்கள்
வாழிஎன்னெஞ்சே! மறவாது வாழ்கண்டாய்.

ஆ.—(ஆழியான்.) - * அயர்வறுமமரர்களை திபதியாய், அவர்களிற்காட்டி
லும் விஸஜாதீயமான ஸ்வரூபகுணவிஹிதிகளையுடையனாய், நித்யஸித்தனாய், கால
தத்தவப் பர்ப்ருதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித
ஸுலஹார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதிர்ணனாய், தத்ஸமாநசேஷ்டிதனாய், எல்லாருக்கும்
புகஸிடமாயிருந்த திருத்தோளாலே வரையைமெடுத்து ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணி யரு
ளினவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கிடாய் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், “அவனையதுஹி” என்றவாறே ப்ரீதமான நெஞ்
சைக்கொண்டாய், “நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அதுஹி” என்கிறார்.

[ஆழியான் என்றதொடங்கி] - திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஸ்ரிதரை
யுடையனாய், அவர்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விஸஜாதீயனாய், காலசேஷ
மான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலோபலக்ஷித ஸகலபுரூபங்களையும் படைப்ப
தும் செய்து, தன்னாலே ஸ்நஷ்டமான ஜுத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி
பசுமேய்ப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜுத்துக்கெல்
லாம் ஒதுங்கவிடம் போரும்படியான அழகியதோள்களாலே ஹோவாய்கோத்தாணம்
பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாயிகளாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனவன் திருவடிகளை,
நெஞ்சே, விஸ்மரியாமல் அதுஹித்து வாழும்படி பார் என்கிறார்.

ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி - கம்ஹீஸ்வஹாவ
ரான, அமரர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் - அவ்வருகான மேன்மையை
யுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் தான் ஒருவனுமேயாய், ஊழிபடைத்
தான் - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், நிரைமேய்த்தான் -

தருளிச்செய்கிறார் - நீலமணி இத்யாதி. அணிநின்ற - ஆவரணமாய்நின்ற வென்றபடி. “அணி
நின்ற, செம்பொன், அடல்” என்றவிசேஷணத்தையத்தால் வலித்தலாவம் - அநுலவத்துக்கும் இத்
யாதி. ‘பிணியொன் றும்சாரி’ இத்யாசப்ய, ‘ஆழியானை, பரமபரம்பரனை - நெஞ்சே! - காணும்-பணி’
இத்யவ்யஃ. (௭)

ஸ்ருஷ்டமான வந்துக்களைப் பின்சென்று ரக்ஷிப்பானாய் வைத்து, (அவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தால்), பாழி - மிக்கையுடைத்தாய், அம் - ஹோக்யமான, தோளால் - திருத்தோளாலே, வரை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து நோக்குமவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, என் - நெஞ்சே—, மறவாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுலவம் பண்ணி வாழப் பார்; வாழி - இவ்வாழ்வு நித்யமாகச்செல்லுக. ஆழியான் - அபரிசி சிங் ஸ்வஹாவென்றுமாம். வாழியென்று - வாழ்த்துதலாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “அவனை அநுலவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, ‘அவனை இடைவிடாதே அநுலவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழியமார்க்கும் அப்பாலான்] - மம்ஹீரஸ்வலாவரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவன். [ஊழியான்] - காலஸேஷமான ப்ரளயகாலத்தில் தான் ஒருவனுமேயுளான். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களையும் “வாஹுமூர்த்த” என்றுசொன்ன ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிராபேயத் தான்] - தன்னுலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபதார்த்தத்துக்கு சேஷமாய் அவதரித்து, ரக்ஷகரூபைகூடுபடைத்தான் பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் இந்த்ரனால்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்குமவன். பாழி என்று - வலிபாதல், இடமுடைமையாதல். தோளின்மீதுலே ஒதுங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே ஓயங்கெடுத்ததோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும் தோளென்னுதல்; “வாஹுமூர்த்தவடிவம்”. [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண” என்று மங்களாஸாரணம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்ஸவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - மேற்சொல்லப்புகுகற கார்யத்தை நினைத்து, “சூயமூர்த்த” என்னுமாபோலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் சொல்லவேணும்என்கிறார். [என்னெஞ்சே] - புறம்புன்னாரைச் சமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுப்பாகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே நின்ற நெஞ்சே! நாட்டார்க்கு வந்த, கமகாசிற்க எனக்கு மோகூதேஹதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற் போலன்றியே, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபரூப மென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். “வாஹுமூர்த்த” என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்பேற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. “அவனையநுலவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, ‘அவனை இடைவிடாதே யநுலவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானோபாதி, மம்ஹீரஸ்வலாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாஹீமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்ய

எட்டாம்பாட்டு.—ஆழியான் இத்யாதி. “வாழியென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி.

“ஆழி” என்ற - ஸமுத்ரமாய், அத்தாலே - கம்ஹீரயத்தைலக்ஷித்து, கம்ஹீரஸ்வலாவரானவென்பபடி. அப்பாலான் - அவ்வருகானவன். “அமார்த்தம்அப்பாலான்” என்றவகந்தரம், “ஊழியான்” என்றதுக்கு ஹவம் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. மேலே “படைத்தான்” என்றிருக்

ஸூரிகளும் தானுமாய்ப் பரமபடித்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண் டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்து காலஸேஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றி மவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபடிார்யங்களையும் “வஹு ஷுடா” (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேயத் தான்] - இப்படி ஸகல படிார்யங்களையும் தான் படைத்து, “தன்னை வேறே சிலர்படைத் தார்கள்” என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந் தோளால்] - இவன் இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்தரன் பசிக்ரஹத்தாலே இவை நோவுபடேபடியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அதை மலையையேடுத்து நோக்குமவன். பாழியென்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பெங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடா நிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதினுகுள்ளே யிருப்பாரைப் போலே ஹயங்கேட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினாலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன் னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷகத்தவத்துடிப்பு இருக் கும்படியைச் சொல்லிற்றுதல்; “வாஹு ஹயாபாவஷு ஹோயஸு ஹோகோ ஹோதூ” (பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்தமந்) என்கிறபடியே- ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்ஹ. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். “திண்டோள்மணிவண்ணு உன்சேவடிச்சேவ்விதிருக்காப்பு” என்று மங்களாஸாஸநம் பண் ணும்படியாய்த்துத் தோளடிகுப்பது; * சுந்தரத்தோளிநே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தந கிரியை யேடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - நடுவே மங்களாஸாஸ நம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. “யாரோஷயிஜிவாயுஷு” (யாமோஷதிமிவாயுஷம்) என்னுமாபோலே, உனக்கு

கையாலே, அதுக்குச்சேர ‘காலஸேஷமானகாலத்திலே’ என்கிறா. காலமே சேஷித்த ஸமயத்திலே யென்றபடி. ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தி லுளனாயிருக்குமவன் என்று ஸப்தார்த்தம். ஊழி படைத்தான் - காலவர்த்தி படிார்யங்களைப் படைத்தானென்றபடி. “ஊழிபடைத்தான்” என்றத் தோடே கூட்டி, “நிரைமேயத்தான்” என்றதுக்கு ஹவம் - இப்படி இத்தான். இத்தால் ஹவம் - ஸ்வரக்ஷணத்தில் இத்தான். மேலுக்கவதாரிகை - இவனிப்படி இத்தான். அர்த்தவயத்தையு மடைவே விவரிக்கிறார் - புறம்பெங்கும் இத்தான் வாக்யத்தவயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்குப் ப்ரமா ணம் - வாஹுச்சாயாம் இத்தான். “வாஹு ஹயாபாவஷு ஹோயஸு ஹோகோஹோதூ” இது ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ் த்ரிம்ஸே வ்நாமப்ரதிஹதாமாந் (நக, ௩௨). “சுவஷு ஷு” என்கையாலே-ஒதுங்கினவர்கள்சுருங்கி எனறது. அவஷ்டம்பம் - ஏகதேசத்திலே பிடிக்கையென்று கருத்து. அப்படியழகியதோவென்ன - திண்டோள் இத்தான். “அழகியதோள்” என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - சுந்தரத்தோளிநே என்று; ஶாய்ச்சியார்திருமொழி, “சிந்தாச்செம்பொடி” இத்தான். “பாதங்கள் - மறவாது” என்னவமைந் திருக்க, நடுவே “வாழி என்கிறதென்?” என்ன - நடுவே இத்தான். இப்படி மங்களாஸாஸநம்பண் ணின் பேருண்டோவென்ன - யாமோஷதிம் இத்தான். ஆரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜடாயு: “ஸாலீதாபிவபூணா ராவணெநொஹயம்ஹுத்ய” இதுத்தார்த்தம். அதாவது - “ஸாலீதாபிவபூணா ராவணெநொஹயம்ஹுத்ய” என்று - மேலே சொல்லுகிறது டுரித்துக் கேட்கக்காக, முதலிலே “யாரோஷயிஜிவாயுஷு” என்று பெரியவுடையார்

இஸ்ஸம்துத்திமாருதே. சேன்றிகேவென்கிருர். [என்னெஞ்சே] - புறம்பெங்கும் ஆத்மாவுக்கு ஸோஷமான மகன்ஸுத் தான் சுமையெதேதாந்ற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே கிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யங்வயித்த நெஞ்சுதானே ஸங்ய ஷோதுவாக நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுருந்ததென்ற இதுரவிஷயங்களிலே செய்வற்றைச் செய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுகிறதென்? பால்புடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமூக்கவொண்ணாதே! ரக்ஷகனாகவல்லவனைப் பற்ற வேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபத்தித்தயாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; ஒருக்காலுளாவது இலனாவதாகாகிற்கிறவனுக்கு என்றமுளானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இவையில் லாதவன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனாகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையகின்றவற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இருந்த படியாமாகில் மறந்துகாண்!

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே
வண்டேயொழிந்த வினையாயினவேல்லாம்
தோண்டேசெய்துஎன்றந் தோழுதுவழியொழுகப்
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே.

ஆ.—(கண்டேன்.)—“என்னை ஸரணாதரானுடைய அபேக்ஷிதமெல்லாம் காணேசெய்வேன்” என்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச்செய்தருளினபடியே, அவனுடைய ப்ரஸாதித்தாலே, நிரவயிகலத்திகாரிதமான ஸர்வஸோஷவ்ருத்தியையும் ஸர்வகாலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடிமலர்களைக் கண்டேன்; கண்டவாறே என்னுடைய மைஸ்துஷ்டியுட்களும் போயினவென்கிறார்.

மங்களாஸாஸகம் பண்ணினுற்போலே, மேலே “மறவாது” என்றத்தைக் கேட்கைக்காக வாழியென் கிருரென்றபடி. “வாழி” என்றதுக்கர்த்தம் - உனக்கு இத்தயாதி. “என்” என்ற விசேஷணத்துக்கு ஊவன் - புறம்பெங்கும் இத்தயாதி. விவரணம் - ஆத்மாவுக்கு இத்தயாதி வாக்யத்வயம். மறக்கப் ப்ரஸத்தியேதென்ன - கைபுருந்தது இத்தயாதி. “வாழ்” என்னாதே, “வாழ்கண்டாய்” என்றதுக்கு ஊவன் - உன்னுடைய இத்தயாதி. மறவாதுவாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளதென்றது - “மறவாது வாழ்கண்டாய்” என்கையே விதேயமாயுள்ளதாகி லென்றபடி. விசேஷங்களாவன - “ஆழியான்” இத்தயாதிகள். ‘பற்றவேணுமே’ ஆதக்காகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “ரக்ஷகனாகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே” என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்தொடங்கி மேலுடைய, * ஆழியான்தொடங்கி “நிராமேயத்தான்” என்னுமனவும் பதங்களைக் கடாஷித்து ஊவமாகக் கண்டுகொள்வது. இது - ரக்ஷணையோய் குணஜாதமென்றபடி. இருந்தபடியாமாகில் - இருந்தபடியாலே. மறந்துகாண் - மறந்துபார். உன்னாலே மறக்கப்போகாதென்று கருத்து. ‘ஆழியான்’ என்ற தொடக்கி, ‘பாதங்கள்’ - மறவாதுவாழ்கண்டாய் - என்னெஞ்சே - வாழி’ இத்தயவயி.

(அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர க்ருதாதேபாஜ்ஞாநாடிகளால் ஸாய் யமான லக்தியோமத்தாலே லஹ்யனா ஸபபெருமானை, நான் கேவலம் அவன் ப்ராஸாடித்தாலே காணப்பெற்றேனென்று, ஸ்வலாஹத்தைப் பேசுகிறார்.

[கண்டேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைக் கண்டேன்; கண்டபோதே, என்னுடைய ஸகலஃவங்களும் நீங்கிற்றின. [தொண்டேசெய்து என்றுமேலுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாகப் பண்டே ஸர்வேஸ்வரன் அருளிச்செய்தபடியே அவன்ப்ராஸாடித்தாலே, முதற்பாட்டில், லக்தியோமம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே ஸந்யித்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய உபாயமான ப்ராபத்தி தனக்குஸாத்யமான திருவடிகளோடே ஸந்யித்தமையை அநுஸந்யித்தருளிச் செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், தத்த்வயாதாத்மயத்தை யவன் ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு அநுஹிதிக் பெற்றே நென்கிறார்.

தொண்டேசெய்து - தன்பக்கலிலே நிரதிராயஹத்தியைப் பண்ணி, என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுது-ஸோஷவ்ருத்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு, வழியொழுக-அந்தவழியாலே சந்தாநுவ்ருத்தியாய் நடக்கக்காக, பண்டே - பூர்வகாலத்திலே, பரமன் - ஸர்வாயிகுண ஸர்வேஸ்வரன், பணிதத பணிவகையே - அருளிச்செய்த மந்த்ரஹஸ்யப்ரகாசத்திலே, கமலமலர் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிராயஹாக்யமான, பாதம் - திருவடிகளை, கண்டேன் - ஸோஷத்வாநுரூபமாக அபரோக்ஷித்தேன்; காண்டலுமே - இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவளவில், வினையாயினவெல்லாம் - அநுஹிதவிரோயியான அஹங்காரமகாராதி ஸமஸ்ததாரிதங்களுக்கும், விண்டேயாழிந்த-ஸ்வாஸநமாக விட்டுப்போய்த்தின.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஜந்மாந்ரஸஹஸ்ரெஷு” என்கிறபடியே அநேககால ஸாய் யமான லக்தியாலே லலிக்கப்படுமவனை அவன்ப்ராஸாடித்தாலே காணப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டே போம்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியொழியவே ஜ்ஞாநலஹிமே அமையும்படியான ஹோக்பவிஷயமென்கிறது. [காண்டலும் இத்யாதி] - கண்டபோதே, வினையென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்த்தது. “ஸவ்ஷுவாவெஷ்யோ ரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்னுமவனடியாக வந்ததாகையாலே தட்டில்லையே. [தொண்டேசெய்து] - பர லக்த்யாடிகளையுடையனாய். [என்றும்தொழுது வழியொழுக] - நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி. [பண்டே இத்யாதி] - நமக்காக இன்றன்றிக்கே ஸர்வாதிகன் ஸர்வஸாயாரணமாக அன்று அருளிச்செய்த பாசரத்தின் படியே. “கோடுகௌரணம் வஜ - ஸவ்ஷுவாவெஷ்யோ ரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்றிறே பாசரம்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “ஜந்மாந்ரஸஹஸ்ரெஷு” (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு) என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான லக்தியாலே லலிக்கப்படுமவனை கேவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டேன் இத்யாதி. “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்” என்றதால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஜந்மாந்தர இத்யாதி. “ஜந்மாந்ரஸஹ

லம் அவன்ப்ரஸாத்தாலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். இப்பாட்டிற்குச் சொல்லுகிற ப்ரபத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற ஹத்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் கீழ், அதுக்கும்அடி அவனுகையாலே சொல்லுகிறாராதல்.ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறாராதல், தாம் பெற்றவழியே சொல்லுகிறாராதல்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டேபோகக்கடவ விஷயத்தைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன். தம்முடைய ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை - ஸாக்ஷாத்தகரிக்கப் பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறார். இத்தால் - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொன்னபடியே. [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியை யொழியவே ஜ்ஞாநலாபமே யமையும்படியாய்த்து ஹோக்யதையிருக்கும்படி. [காண்டலுமே] - கண்டவளவிலே. [விண்டேயொழிந்தவினையாயினவெல்லாம்] - “வஸுவா வாவெவொவொக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அவனடியாகவருகிறே. வினையாயினவடங்கலும், “இவர் கேவலரல்லர், அடியுடையராயிருந்தார்” என்று விட்டுப்போய்த்தின. [தொண்டேஇத்யாதி] - அஸ்ஸலோகத்துக்கு இதுவும் கருத்தென்கிறார்இவர். ஒளபாதிக்கமானது போகக்கடவதே; உபாயத்துக்கு மலப்ரதத்வமுண்டே. “இனி ஸ்வரூபம் நீலநின்றதாயிருக்கும்பே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்கும்பே” என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானதுதன்னையே இங்கே வாய்விடு

வெஷுதவொஜ்ஞாதஸாரியிஃ ! கராணாங்கீணவாவாநாங்குஷெஷகிஃபுஜாயதெ.” அதுக்கும் அடியவனுகையாலே என்றது - “மயர்வறமதிசலமருளினன்” என்று அந்த ஸாத்ஸகிக்கும் அடிஅவனுகையாலே யென்றபடி. சொல்லுகிறாராதல் என்றது-அந்த ஸாத்யஹத்திஹேதுவான ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லுகிறாராதலென்றபடி. முந்தினவவதாரிகை-மோக்ஷஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று; த்விதியாவதாரிகை - “மதிசலமருளினன்” என்று ஸாத்யஹத்தி ஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று; இவ்வுபயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - ஸ்வயம்நிரபேக்ஷம் இத்த்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.

“கண்டேன்” என்றதுக்கு ஹவம் - என்றும் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே “ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்” என்றதை நீழ்க்கிறார்-தம்முடைய இத்யாதி. கீழுக்கு விவரணம்-ஸாக்ஷாத்தகரிக்கப்பெற்றபடியை என்றது. ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை என்றது - மலவ்யாப்தமானபடியை. அதாவது-ஸாக்ஷாத்தகரிக்கை. ஆனால் கண்டாரோவென்ன - இத்தால் இத்யாதி. “கமலமலர்ப்பாதம்” என்றதுக்கு ஹவம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்திலே போய்க்கண்டால் ரஸிக்கையன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரமே பிடித்து ரஸிக்கும்படியாய்த்துத் திருவடிகளில் ஹோக்யதையென்றபடி. “கண்டேன்” என்றதின் நுவாதம்-“காண்டலுமே” என்றது. வினையெல்லாம் போகக் கூடுமோவென்ன - ஸர்வபாபேயிஃ இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-வினையாயின இத்யாதி. அடியென்று-சாரி. பாதமும், மூலமும். “கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமேவிண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” என்றவிடத்திலே - “ஹிஷுதெஹிஷுதயமுநிஸிஷுதெவஸவஸஸபாஃ கதீயதெவாவஸு கதீயாணிதலிநுஷுதெவாவாவொ” என்ற முண்டோபநிஷத்வாக்ய மறுஸந்தேயம். ஹ்ருதயகர்த்தி - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். ஸம்ஸயாஃ - அவித்யாதிசன். “பண்டேபரமன்பண்ப்பணிகையே” என்ற - அவனருளிச்செய்த ஸ்லோகத்தின்படியையானால், “தொண்டே செய்து” என்ற இஷ்டப்ராப்தி அநிலேசொல்லிற்றேவென்ன - அஸ்ஸலோகத்துக்கு இத்யாதி. அதில் இஷ்டப்ராப்தி சொல்லாமைக்கடியேதென்ன - ஒளபாத்கம் இத்யாதி. ஒளபாதிகமானது போனால் வித்திப்பதென்னென்ன - இனி ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதாவது - “யவொஷுவாநகரா

கிரூர். [தோண்டேசெய்தேன்றும் தோழுதுவழியோழுக] - ஸ்வதூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வதூபாநுருபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேனகமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் “உரகேகஸராணவஜ” (மாமேகம்ஸராணம்வ்ரஜ) என்கிற்படியாலே நான் அவன்திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனைநாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்
திசைதோறுஅமரர்கள் சென்றிறைஞ்சநின்ற
தகையான்சரணம் தமர்கட்குஞ்பற்றே.

ஆ—(வகையால்.) - லுத்தியோழத்தைச் சொல்லவுபக்யமித்து நிர்ஜேகை மாக நான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெற்றேன் என்குகொண்டு நடுவே தம் முடைய ஸம்ருத்தியைப்பேசி; பின்னையும் அந்தக்கரணத்தை நியமித்து, ஹவதேக விஷயமாக்கி, தத்ஸமாராபுநோசிதமான த்ரவ்வஸிஸேஷங்களைக்கொண்டு அந்யார்த்த மாக இந்த்ராதிகள் அவனையாஸ்யிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளு கிற அவன்திருவடிகளை ப்ராப்யமென்றிருப்பாருடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளுமே, அதிலொரு ஸம்ஸயமில்லையென்குகொண்டு, அந்த லுத்தியோழத்தினாலே ஸுப்ராபண மென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாத்ரபர்க்குங்கூட ஸமாஸ்யணீயனய் அவர்களுடைய அஹ்லஷிதப்ரஹ்ண ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகள், அந்யப்ரயோஜந ரான லுத்திமான்களுக்கும் ப்ரபந்ர்க்கும் நல்ல அபாஸ்யமென்னுமிடம் நிஸ்சித மென்குகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான லுத்தியோழத்தை நியமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற வழியாலேவகையா சித்தராய். [மாதவனை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீபுத்தியாகையாலே ஸ்வராயண தன்னை புஷ்பாஹு ஸமாராத்ரோபகரணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜநாத்ரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாஸ்யயிக்கலாய்ப்படி நின்ற ஸ்வ லாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்.

ணாசி” இயாதிப்படியே - ப்ரதிவக்ருகம்போனால், “ஐஸகஜகெஹ்யுலியய:” என்ற கைக்கர்யம் ஸஹஜமாயிருக்குமென்றபடி. தோண்டேசெய்து - பாலுத்த்யாதிகளையுடையராய். என்றும் தோழது - நித்யமாக அஞ்சலியைப் பண்ணி; வழியோழுக - கைக்கர்யமே யாத்ரையாக. என்றும் தோழது - நித்யமாக கைக்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு; வழியோழுக-அதுவே யாத்ரையாகவென்றமாம். “ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறார்” என்றத்தை இக்கே விசஜீகரிக்கிறார் - அவன் இயாதி. பணிவகையே - ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தாலே. சாமஸலோகத்தின் படியே யென்றபடி. ‘தோண்டே செய்தேன்றும்’ என்றுதொடங்கி, ‘கமலமலர்ப்பாதம் கண்டேன்: கண்டலுமே - வினையாயினவெல்லாம் - விண்டேயொழிந்த’ இய்யவ்யயி. (க)

243673

ப.—அநந்தம், ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கு ஆஸ்ரயணீயனுனவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ராப்யஹுதனாமென்கிறார்.

வகையால் - ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாசங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களஹிமதஸித்திக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரீயோபத்யான தன்னை, நாளும் - காலந்தொழும், புது - விலகாணமான, புகையால் விளக்கால் மலரால், நீரால் - துபதிப்புஷ்பஜலங்களாலே, திகைதோறு - நின்றநின்றதிக்குக்கள் கொறும், அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சென்று-, இறைஞ்ச - ஆஸ்ரயிக்கும்படி, நின்ற -, தகையான் - ஸ்வாவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு- அந்யப்ரயோஜநான அஸாபாண ஜநங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க் கொண்டு, பற்று - அபாஸ்ரயமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபாரோடு ஸாபநாந்தர நிஷ்ட்டரோடு ப்ரபந்தரோடு வாசியற அவனே அபாஸ்ரயமென்று உத்தத்தை நிறுமிக்கிறார்.

[வகையால் இத்தயாதி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ர சித்தராய், ஸ்ரீயோபத்யானையாலே ஸ்வாராதனுனவன். இவன் செய்ததுகொண்டு த்ருப்தனும்படி பண்ணுநாருண்டென்னுதல்; இவன் செய்ததுகொண்டு குறை நிரம்பவேண்டும் அபூர்ணனல்லன் என்னுதல். [நாளும்]- ஆஸ்ரயணத்துக்கு காலநியதியில்லை யென்கிறது. ஆராதனோபகரணங்களுக்கும் நியதியில்லை, ஸம்வதித்தபடியே அமையுமென்கை. [திகை இத்தயாதி] - ஸர்வதோஷக்கமாக ஸ்ரீஹ்மாநுகள் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற ஸ்வாவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஓர்பற்றே] - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அத்விதீயமான அபாஸ்ரயம். ஐக்கிமான்களுக்கு மலபாதனாய் உபாய மாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்வவ்விதோபாயமாம்.

ஈடு —பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபாரோடு ஸாபநாந்தரபாரோடு ப்ரபந்தரோடு வாசியற அவனே உபாய மென்று உத்தத்தை நிறுமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்ச ஒருமைப்பட்டே. [மாதவனை] - விய்யதிக்கிரமத்துக்கும் அநவபாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்

பத்தாம்பாட்டு.—வகையால் இத்தயாதி. “புகையால் விளக்கால்” என்றுதொடங்கி “தமர்கட்கோர்பற்று” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரயோஜநாந்தர இத்தயாதி. “அமரர்கள்” என்று - ப்ரயோஜநாந்தரபாரும், “தமர்கள்” என்று - ஸாபநாந்தரநிஷ்ட்டரும், ப்ரபந்தரும் சொல்லுகிறது. “நாளும்புகையால்” என்றுதொடங்கி, “தகையானை - மாதவன் - சரணம் - வகையால் மனமொன்றியிருக்கிற - தமர்கட்குஓர்பற்று” என்றவயம்.

“வகையால்மனமொன்றி” என்றதக்கர்த்தம் - ஸாஸ்த்ரங்களில் இத்தயாதி. ஸாஸ்த்ரங்கள் என்கிறது - உபாஸகஸாஸ்த்ரங்களும், ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரங்களும். ஒருமைப்படுகையாவது - ஐகாக்ரயம். உபாஸகரைச் சொன்னபோது, வகையால் - ஸாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே வந்து, மகஸ்ஸை, வேறொரு பாபப்ரஹ்ருத்தியிலே போகாதபடி ஸர்வேஸ்வரவாநிடத்திலே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற - உபாவித்தத்தொண்டிருக்கிற, தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்தரானபோது, வகையால் - சாமஸ்ஸோகோக்த ப்ரகாசத்திலே வந்து, மகஸ்ஸை ஸாபநாந்தர விஷயாந்தரங்களிற் போகாதே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்தன் உபாயாந்தரங்களையும் விஷயாந்தரங்களையும் விட்டிருந்தானேயாகிலும், வேரோகோபவாத பரிஹாசார்பூமாகப்பண்ணும் கர்மாறுஷ்ட்டாநமும் ப்ராமதிக்மாவரும் விஷயப்ராப்யவ்யாதிகளு முண்டாயிருக்குமெயென்ன; “மாதவன்”

டா; லோகாபவாத பரிஹாராரூபமாக இவன்செய்தவை என்னாவது, அதுக்கும் வலம் இவனைவந்து கிட்டாது, “இவன்வழி போராமையும் நெஞ்சு ஒருமைப்படாமையும் இவன்தலையிலே ஏறட்டுக் கைவிடக்கடவதோ?” என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் - அந்தரஸலோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்ஸந்த்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வரூபாநுவந்யி யார்மங் கள் சொல்லவுமாம், சொல்லாதோழியவுமாமிறே; ஆகையிறே, த்வயத்தாலே பிரிய அநு ஸந்திக்கவுமாய் திருமந்தரத்தில் ஒன்றாகவனுஸந்திக்கவுமாயிருக்கிறது. “சுனமுகதமணா டெவபெவதாஹஜகெ” (அந்தர்க்கதகுணமேவதேவதாம்பஜதே) என்று சொல்லா நின்றதிறே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்த்வாதி குணங்களையும் சொல்லுகையாலே. [நாளும்இத்யாதி] - காலநியதியின்றிக்கே, ஆராதனோபகரணங்க ளுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகரணங்களைக்கொண்டு, பெரியதிரு நாளைக்கு ஸர்வதோஷிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி யான ஸ்வலாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்; தந்திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கு,

என்று பிராட்டி புருஷகாரம் சொல்லுகையாலே அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறார் - வித் யதிக்கரமத்துக்கும் இத்யாதி. இவாஞ்சாதபடி புருஷகாரிக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - லோகாப வாத இத்யாதி. சீடில் பதத்வயத்தையும் கடாசித்தது, உபாஸகவிஷயத்தில் புருஷகாரிக்கும்படி யைக்காட்டுகிறார் - இவன்வழி இத்யாதி. இவன் - உபாஸகன். வழிபோராமம் - ஸாஸ்த்ரமார்க் கத்தில் நடவாமை. சாமஸ்யலோகார்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே “மாதவன்” என்று விசேஷிக் கையாலே - ஸ்ரியபதித்வமும் அந்தரஸலோகத்திலே சொல்லப்படுகிற தென்கிறார் - இத்தால் இத் யாதி. அங்கே “மாம்” என்று - ஸ்வரூபம் மாத்ரமன்றே சொல்லிற்று, லக்ஷ்மீஸம்ஸந்த்யமும் சொல்லிற்றேவென்ன - ஸ்வரூபாநுவந்யி இத்யாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு அவிகாபூததர்மங் கள், பிரித்துச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபோதே தன்னடையே வரு மென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - ஆகையிறே இத்யாதி. அப்படி ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னால் ததநுபந்திதர்மங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் தன்னடையேவருமோவென்ன - அந்தர்க்கத இத்யாதி. “சுனமுகதமணாடி-ஸுராபிவாஹமுகதமணாடி. டெவதாடுவ, ஹஜகெ-யூ யதி” என்று சொல்லாநின்றதிறே த்ரமிடஹவ்யத்தில் என்றபடி. குணவைசிஷ்ட்யம் ஸத்வித் தையிலே சொல்லாதிருக்க, குணவிசிஷ்டஸ்வரூபமுபாஸ்யமென்கைக்கடியேதென்ன - அந்த தேவதாஸ்வரூபம் இத்யாதி. அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே என்றது - ஸத்வித்யாநிஷ்ட்ட னுக்கு உபாஸ்யமான தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலேயென்றபடி. சொல்லுகையாலே என்றது-தஹா வித்யையிலே சொல்லுகையாலேயென்றபடி. “ஓர்பற்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்நீருவடி களை இத்யாதி. “தமர்கள்” என்கிற ஸப்தம் ஸாமாந்யமாகையாலே, உபாஸகரையும் ப்ரபந்தரையும் சொல்லுகிறதென்று விவகரித்து, இருவர்க்கும் பற்றும்படியென்னென்ன - அந்நயப்ரயோஜந ரான இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவ்யவஹிதோபாயம் - ஸாக்ஷாதபாயம். “படிவிலவிலிதொந் தியமுகதமெவதமணாணாநஸாநாயாவெசு, தயாவ்யஞமுகதமணாடுவடெ வதாஹஜகெ, தத்ராவிலமுகதமணாவெவதாபூபுகெ” இதி த்ரமிடஹவ்யே “ஸதிபூயாமுகதமணாநிஹாய கெவவஸுராபிவாசுலெவாவஸுஜெநாஹியா தாசு, டெவாவிபூயாபிவாமுகதமணாநாடுவாவஸுஜெகயநம் வுபூயாடுவாஹணா யபூ, ததமலமுகதமணாவெவதமணாவஸுஜெ” இதி வததோமாயினோமதநீராகரோதி த்ர மிடஹவ்யகாரி (யத்யபிஸச்சித்தி) இத்யாதிநாஸச்சித்தி-ஸத்வித்யாநிஷ்ட்ட; லிப்புகந்தைவதம்- தேவதாஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிதாரம்பிநம் யதாஹவதி த்தா; குணகணம்மநஸா யத்யபிகாநுதாவேத் - யத்யபிநத்யாயதி; ததாபிகேவலஸ்வரூபோபாவிலோபி, அந்தர்க்குணம்-ஸ்வரூபாநுதர்ப்பூதகுணம், தேவதாமேவ, பஜதே - த்யாயதி. ஸ்வரூபமாதரோபாஸநே குணாநுபாஸ்யத்வேநாந்நர்ப்பாவடி கதமியத்யாஹ (தத்ராவீதி) தத்ராவி - மலதஸாயாமபி, “லொஸுகெவலபூகாடுவாடு வலஹ” இதுத்தப்ரகாரேண ஸகுணதேவதைவப்ரப்யதே. அதி, தத்ராத்யாயேந உபாஸந தஸாயாமபி ஸகுணஸ்யைவோபாஸ்யத்வம் வித்த்யதித்த்யர்த்தி. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து -

பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அந்நயப்ரயோஜன
ரான லக்திமான்களுக்கும், மலப்ரஹ்மனும் உபாயமாயிருக்கும் ; தன்னையே பற்றினார்க்கு
அவ்வவஹிதோபாயமாம். (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை
மல்திண்தோள்மலைவழுதிவளநாடன்
சொல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
கற்றார்க்குஓர்பற்றுருங் கண்ணன்கழலினையே

ஆ—(பற்றென்று.) - இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திரு
வடிகள் ஸுலஹ்மாமென்கிறார்.

ஒ.—நீமுதத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய
திருவடிகள் ஸுலஹ்மாமென்கிறார்.

[பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனாய் பைலத்தையுடைத்தாய்த் திண்
ணிதான தோள்களையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாழுக்தனவனைப் பரமப்ராப்ய
மென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய்
அழகிய தொடையையுடைத்தாய் அந்தாதியான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திரு
வாய்மொழி கற்றார்க்கு.

ப—அந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஹவச்சராணாவிந்தம்
ப்ராப்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

பரமபரம்பரனை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய், மல் - மல்ல
யுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள் - தோளையுடையனாய், மலை - ஆஸ்ரித
வ்யாழுக்தனவனாலே ப்ராப்யப்ராபகஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனை, பற்றென்று - தமக்கு
அபாஸ்ரயமாக அறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு
நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, தொடை - ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமான,
அந்தாதி ஓராயிரத்துள் - இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யஸித்தவர்க
ளுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனை க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்
டும், ஓர் - அக்ஷிதீயமான, பற்றுகும் - ப்ராப்யமாம். இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நீமுதத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திரு
வடிகள் ஸுலஹ்மாமென்கிறார்.

[பரமபரம்பரனை மல்திண் தோள் மலை - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாயிக
னாய், விரோபி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்பக்கல்
வ்யாழுக்தனவனை, பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இதயாதி] - ஆழ்
வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடையையுடைத்தாய், அந்தாதியான ஆயிரத்திரு
வாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றார்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திரு
வடிகள் ப்ராப்யமாம். “தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு” என்று ஆழ்வார் அறுதியிட்ட
பேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஸதவித்யையிலே ஸ்வரூபமாத்தாதையே உபாஸ்யமாகச்சொல்லிக் குணங்களைச் சொல்லவிரட்டா
லும் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தை விட்டிராமையாலே ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதே ஸ்வரூபநு
பத்திக்குணங்கள் தன்னையே வருமாபோலே, சமஸ்தலோகத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்வர்ப்யம் தன்ன
டையே வரு மென்றபடி. (க௦)

[பற்றென்றுபற்றிப்பரமபரம்பரனை] - ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரபய்யப்ரபாகமென்று பற்றி. [மல்திண்தோளமாலை] - இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிகேக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது [வழுதி இத்யாதி] - “வாஹெமெயெவகயாஸம்வாஹெணவ்விவிரஸூதித்ய” (பாட்யே கேயேசமதுரம்ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரவீதம்) என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றாக்கு. [கண்ணன்கழலினை - ஓர்பற்றாகும்] - “தாமோதரன்தான்கள் - தவநெறிக்கு - சார்வே” என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றாகும். (கக)

'பரமபரம்பாளுன மல்தின்டோன்மாலை - பற்றென்றுபற்றி' என்றநகவயம். "பரம
பரம்பாரீன" என்று - ப்ராப்யத்வம், "மல்தின்டோன்மாலை" என்று - ப்ராபகத்வம்; இரண்டு
மாகப்பற்றியென்றபடி. இதுக்கு ஊர்வம் - இவன்ப்ராபத்தி இத்யாதிகாக்யத்வயம். குறையில்
லாமை யெப்படியென்ன - இவர்கள் விரோதிகளை இத்யாதி. மல்லபுத்தத்தில் தின்னிநான்
தோனையுடைய வயாமுத்தேனென்று சுப்தார்த்தம். வழுவளநாடன் - திருவழுதிவளநாட்டுக்கு
நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். பாலகாண்டே சதூர்த்தே "வாடுமுருகுமெலும்புமாயுடையோடு
விசிறாவிதழ் | ஜாகிவிஸவலிராகுகுந்திலயலகிமிதழ்" பாமாணை - த்ருதமத்ய
விளம்பிதை. உபக்ரமித்தத்தை கிமயிக்கிற ரென்கிறார் - தாமோதரன் இத்யாதி. "ஒர்பற்று".
என்றதுக்கு ஊர்வம் - இனிஅவ்வருது இத்யாதி.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— சூலகீதிரூபயம்தஃஸ்வமகாமதீஸ்ய
ஸூயபூதூராயபுரையிரமுகூப்பாலஸா । உ^{யு}வநாபஜததா^யமபகிஷ்டவா^யவபூ^ய
வதி^யஹரளமவயம்தா^யமிஜமா^யகசு^யபெயு^ய ।

தரவிடோபதிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஸ்ரீஹரிமஹேசுவரகா உரீ
வாரிஷ்டாபுஷ்யமஸ்து கருணாயோகம் ஸ்ரீமதுக்கை நாமாஸ்து
ஸ்யகாம் । வக்ஷஸ்யெனாந்வகா தூரீவாஸ்து ரோகவகாமினமா
உவ்வொபமஜிஸ்துமதி உதிஷ்டாஸ்யவஸ்துமதி ।

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயார் திருவடிகளேஸரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி - கண்ணன்கழலினை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கண்ணன்கழலினை.) - ஊத்தியோமத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஊத்தியோமத்தை நியமித்தபின்பு, ஊத்தியோமப் ப்ரகாரம் எங்ஙனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்வநமான திருநாமத்தை யுபதேசரித்து, “இததை அது ஸந்யிதது அதில்சொல்லுகிறபடியே மனோவாக்காயங்களை ஸ்ரியோபதிபக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி ப்ரீதிபூர்வகமாக புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு நிரந்தர ஸமாபாயநம் பண்ண அதுக்குண்டான விவீநங்களுள்ளாம் தானேபோக்கியருளி இவ்வேயிட்டு ஆராயிப்பித்துக்கொள்ளும்” என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான ஊத்தியோம ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்து, எம்பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக முடுகுதிருமையை அதுஸந்யித்து, “பின்னை அவஸரமில்லை” என்று இத்தோடே ப்ரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் லோகோபகரணமொதையான ஊத்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து, அதினுடைய ப்ரகார ப்ரதிபாதநார்த்தமாக, ஊஜீபனுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய மந்தரவிங்கமான அஸாயாரண நாமத்வத்தையும், நாமார்த்தஊதருணதீயோமத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்வத்தையும், ஆஸ்ரய ணார்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தஸௌ ஸ்ப்யத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஸாயித புருஷதீவாக்யத்வத்தையும், அந்நயப்ரயோஜந ஸுலபத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அதிஸாயிதமஹத்த்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, “ஏவம்ஊதனுன ஸர்வேஸ்வரனை, உக்தார்த்தப்ரதிடாதகமான மந்த்ராதுஸந்யாநபூர்வகமாகப் புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு கரணத்ரயங்களாலும் அதுஊவிக்க, ஸமஸ்தவினோயிகளும் தானேபோம்: நிரதிஸயபுருஷார்த்தமும் கைப் படும்” என்று ஹவ்யாப்தமான ஊத்தியோமப் ப்ரகாரத்தை ஸுக்ரஹமாம்படி ஸங்க்ரஹண வுபதேசரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஊத்தியானது ஸ்வஸாயீ யத்தோடே பெருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்- கீழ்; ஊத்தியோமப் ப்ரகாரம் எங்ஙனேயிருக்கும் படி என்று அந்நயவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதே என்று பார்த்தருளி, ஊத்திக்கு ஆலம்வநமான திருமந்தரத்தை உபதேசரித்து, இதினுடைய அர்த்தாதுஸந்யாநமே மோக்ஷஹேதுவென்று, “அதடியாக மனோவாக்காயங்களை ப்ரவணமாக்கி புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராயியுக்கொள்! ஸ்ரியோபதியாகையாலே ஸ்வாராயன், நீங்கள்இதிலே இழிய வினோயிவாயம தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறு வார்க்கு ஸுலபஹம், அதில் இழியுமிடத்து அயிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ருசியே அமையும்” என்று உபதேசரிக்கையிலே ஒருப்பட்டு, ஸ்வவான் தம்மைப் பரமபடித் திலே கொடுபோகையிலே முடுகுகிறபடியாலும் உபதேசரிக்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாகவும் பாசரம் சுருக்கக்கொண்டு உபதேசரித்து, இத்தோடே ப்ரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—ஹக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்திபடியைச் சொன்னார்-
கீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஸ்வரன் தம்மைக்கோடுபோகையிலே த்வ
ரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது - “மரணமானால்” என்றது அவனுக்கு நெருளாய்,
அவ்வளவுப்பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கோடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்
யித்து; “நமக்குப்போக்குத்தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு ஹக்திமான்களு
டைய பரிமாற்றிருக்கும்படியும் அறியவேண்வேதொன்றாகையாலே அத்தையுபதேசிப்
போம்” என்றுபார்த்தார். இவாதாம் எம்பெருமானாரோபாதியும் க்ருபையுடையவர்
காணும்.“இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதென்?” என்று அது இருக்
கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்துப் பரோபதேசத்திலே ஒருப்பட்டே, அவன் தம்
மைப் பரமபதத்திலே கோடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும் “கேட்கிற இவர்களுக்கு
ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்” என்னுமத்தாலும் பாசரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக்
கோண்டு; அந்தஹக்திக்கு ஆலம்ஹநமான திருநாமத்தைச்சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு
அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்று, அதில் அர்த்தாநுஸந்தாரமே மோக்ஷஸாதந
மென்றும், அவ்வழியாலே ஹக்தியைப்பண்ணுகோளென்றும், கரணத்யயத்தாலும்
அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்றும், இப்படி ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலஹனென்
றும், ஸ்ரியபதியாகையாலே ஸ்வாராயனென்றும், இவனையிலித்து ஆஸ்ரயிப்பித்து
இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அநுகேயுண்டென்
றும், ‘ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் இதுக்
கதிகாரிகள்’ என்றும், புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கோண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோளென்றும், இதி
லேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புனடகளிலேசொல்லி, நாம்
இன்னமும் சிலநாள்இங்கேயிருக்கிறோமென்றிக்கேபோக்கு அணித்தானபின்புஎல்லாரும்இத்
தைக் கொள்ளுங்கோளென்று உபதேசரித்து, அத்தோடே, தோடங்கின பரோபதேசத்
தைத் தலைக்கட்டிகேயுர்.

கண்ணன்கழலினை ப்ரவேசே, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர இத்திருவாய்
மொழி ஹக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஹக்தி இத்தயாதி. ஹக்தியானது
என்றது - ஸாத்யஹக்தியானதென்றபடி. அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாமையாவதெதென்ன -
அதாகிறது இத்தயாதி. ஹக்தியுபதேசம்பாத்தரம் போராதே, ஹக்திமான்கள் பரிமாற்றமும் உபதேசிக்க
வேணுமோவென்ன-இவர்தாம் இத்தயாதி. “உபதேசிப்போமென்று பார்த்தார்” என்றத்தையும் கூட்
டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் - இதுதான் இத்தயாதி. பரோபதேசத்திலே ஒருப்பட்டால் சிறுப்
பாட்டாகவருளிச் செய்வானென்னென்ன - அவன் தம்மை இத்தயாதி. “எண்ணும் திருநாமம்”
என்றத்தைப்பற்ற - அந்தஹக்திக்கு இத்தயாதி. “நாணம்” என்றத்தைப்பற்ற - மந்த்ரம் என்றது.
இரண்டாம்பாட்டையும் மூன்றாமாட்டையும் பற்ற - அதிலர்த்தாநுஸந்தாரம் இத்தயாதி. அவ்வழி
யாலே ஹக்தியைப்பண்ணுகோள் என்றது - அர்த்தாதலித்தமாதல், “தான்வாய்மலரிட்டு நான்
வாய்நாடர்” என்றத்தைப்பற்றவாதல். “நாடர்காரோலும்” என்றத்தைப்பற்ற - கரணத்யயத்தா
லும் இத்தயாதி. “மேயான்வேங்கடம்” என்றத்தைப்பற்ற - இப்படி இத்தயாதி. “மாதவன்”
என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ரியபதி இத்தயாதி. இநகால் “மாதவனென்றென்று” என்றத்தைப்
பற்ற - இவனை இத்தயாதி இவவாக்யம் - “ஸ்ரியபதிடாகையாலே” இத்தயாதியின் விவரணம்.
“பேராரோதுவாராரார்” “மனமுடையீர்” என்றத்தைப்பற்ற - ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் இத்தயாதி.
“சுனைநம்மலரிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற - புஷ்பாத்யபகரணங்களை இத்தயாதி. “அமராவனை
கள்” “வினை வல்லிளுள்” என்றத்தைப்பற்ற - இதிலே இத்தயாதி.

முதற் பாட்டு.

கண்ணன்கழலினை, நண்ணும்மனமுடையீர் !

எண்ணுந் திருநாமந் திண்ணநாரணமே.

ஆ—எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேண்டுமென்றிருப்பார் திருமந்தரத்தைப் சொல்லுங்கோள்; அவன் திருவடிகளைப்பெறுகை சிற்சிதமென்கிறார்.

ஒ—முதற்பாட்டில், கண்ணன்கழலினை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சீருகைக்கு இச்சையுடைய ரீங்கள் அதுஸந்திக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னும்துவி; இதுசிற்சிதம். மந்தரமென்னுதே, நாமமென்றது - நியமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸூசிக்குிறது. நாரணன் என்கிறபதத்தில் சதுர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும் தவிர்த்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே, புறம்பில் மந்தரங்களில் தப்பானவை இம்மந்தரத்தின் ப்ரஹுவத்தாலே தப்பாகாது என்றுகருத்து.

ப—முதற்பாட்டில், உபாஸநத்துக்கு ஆலம்பகமான மூலமந்தரப்ரதானமான மந்தரத்தை யதுஸந்திக்க, அவன் திருவடிகளைப் ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

கண்ணன் - ஸர்வஸூலஹுன க்ருஷ்ணனுடைய, கழலினை - ஆஸ்ரிதார்த்தமான திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ராபிக்கைக்கிடான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையரீங்கள், எண்ணும் - அதுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான-, திருநாமம்-, திண்ணம்- சிற்சிதமாக, நாரணமே - (விஷ்ணுகாயத்திரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே) மந்தரப்ரதானமாதமான நாராயணஸப்திமே. ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களும் சதுர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாமமான நாராயணஸப்தித்தை எண்ணுங்கோளென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஐக்கியக்தராய்க்கொண்டு அவனை அதுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பகமான திருமந்தரம் இன்னதென்கிறது.

[கண்ணன்கழலினை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபஉத்திலே யிருக்கையன்றியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வஸிஷ்ட்டாடிசுளம் வாசல்காப்பாருமின்றிக்கேபிருக்கிற ஸர்வஸூலஹுன க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலினை] - தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை, நண்ணுகைக்கிடனாக, பிரிந்துபோந்து கிட்டினரைப்போலே யோமயவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - “நிதியுடையவர்கள்” என்னுமாபோலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர் அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விலக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாதாமே அமையுமாகிறது; இதுக்கு ஸத்ருமமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வெண்ணுமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாராபேக்ஷையில்லாமையாலும். ‘கழலினை’ என்று “தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வை” என்றத்தை அதுஹிஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அதுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்தரமென்னுதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கியதியாதல் வேண்டாவென்கைக்காக. மாத்ருநாமம் ரஹணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸாஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்னில்?—[நாரணமே] - அவநாரணத்தாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதுர்த்த

தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. “அங்கும் தப்பிற்று: ஸ்வரம்பிப்பிற்று: நீ வரஹ்ம ராக்ஷஸனுய்ப் பிற” என்னுமதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. [கண்ணன்] - பெறுகிற பேற்றின் கனத்துக்குப்போருமோ என்னவேண்டா; சிர்சிதம்; “ஸுத்யுஸ்த்யு”

௪௫.—முதற்பாட்டு. லக்தியுத்தராய்க்கோண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்ஷநமான திருமந்திர மின்னதென்கிறார்.

[கண்ணன்கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுலாவிக்கிறார், இவர்களுக்குக்கேட்கவேண்வேத்தைச் சொல்லு கைக்குஉறுப்பாக. “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்” என்றாரே: அதுதன்னை யிங்கே ‘கண்ணன்கழலினை’ என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டுமென் றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலினை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்மேம்படியிருக்கை யன்றிக்கே, ஸர்வஸுலஹனானவன் திருவடிகளை ஆபரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத் யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகூடினாரப் போலே யிருக்கி றதுகாணும்; *“(சூஜமாஜி)” (ஆஜகாம)போலே. [மனமுடையீர்] - “கீதியுடையீர்” என்னு மாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகரினைத்திருக்கிறார் இதுக்குஅதிகாரிஸம்பத்திதேட வேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள் ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரியிதி யும் ப்ராயஸ்சித்தமும் வேண்டாகின்றது; அபநராவ்ருத்திலகக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அது வேண்டாதொழிகிறது: ப்ராய்யத்துக்ககருபமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியா மையாலே. [எண்ணும்திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், லக்தி மான்களைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் “அது, அது” என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும்திருமந்திரமென்றதே, நாமமென்கிறது - இதுக்குஒரதிகாரியிதி, அங்கரியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.—கண்ணன் இத்தாதி. “எண்ணும்திருநாமம்” இத்தாதியைக் கடைக்கித் தவதாரிகை - லக்தியுத்தராய் இத்தாதி.

‘கண்ணன்கழலினை’ என்றது அநுலாதமென்கிறார் - கீழ்ச்சொன்னது இத்தாதி. எதுக்காக அநுலாவிக்கிறாரென்ன - இவர்களுக்கு இத்தாதி. கீழேஊத்திக்கு வலமாகச் சொன் னதுவே பரிமாற்றத்துக்கும் விஷயமென்கிறார் - சார்வே இத்தாதி. “கழலினை” எனனதே, “கண்ணன்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - பரமபதத்திலே இத்தாதி. அதாவது - கண் ணுக்கு விஷயமானவனென்று அர்த்தாந்தரமென்றபடி. “ஸுலபன்” எனறத்தை ஸத்திரிகரிக்கிறார் - ஆஸ்திரீக்காக இத்தாதி. பெறுமென்றதே, “நண்ணும்” என்றதுக்கு லாவம் - பிரிந்து இத்தாதி. ஜமாஜி எனனதே, “சூஜமாஜி” என்றார்போலே யென்றபடி. அதாவது - ஸ்ரீவீஷ்ணுவான் ராவணனைவிட்டுப் பெருமான்பக்கவிலே போனானென்னவமைந்திருக்க, வந்தானென் கிறதிதே, பிரிந்தவன் வந்து கூடினார்போலே யிருக்கையாலேயென்றபடி. “உடையீர்” என்கிற மதுபஹுமாவிலேயென்கிறார் - நிதி இத்தாதி. அதாவது - ஆஸாலேஸமாதாரத்தை ஆழ்வார் ஸ்வாஹி ப்ராயத்தாலே குவாலாக கீனைக்கிறாரென்றபடி. “மனமுடையீர்” என்றதுக்கு லாவம் - இதுக் கதிகாரி இத்தாதி. ‘வேண்டாதொழிகிறது’ “என்” என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ராப்யத்துக்கு இத்தாதி. அதிகாரியிதியாவது - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியாதிகள் வேணுமென்கிற நியதி. எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கையும், மநகமும் “எண்ணும்திருநாமம்” என்றதுக்கு முந்தினயோஜகை - லௌஸப்பயத்திலே; இரண்டாமயோஜகை - ரஸ்யதையிலே. அதுவதுவேன்னும்படி யென்றது - “தேனுப்பாலம்” இத்தாதிப்படியே ரஸ்யதையாலே வாய்புலற்றும்படி யிருக்கையாலே எப்போதும் அநுஸந்திக்கப்படுமென்றபடி. “தாய்” என்கிறதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - அதுதான் இத்

னாய், வாரணம் தொலைத்த - (ப்ராதிபந்தக்) குவலயாபிடசிராஸகனான, நாரணன் தானே - ஜமத்காரண ஹுதனயுள்ள க்ருஷ்ணன் தானே.

இ - இரண்டாம்பாட்டிலும், முன்றும் பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவ தாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிதே இவர்க்கு.

[நாரணன்] - ஸப்தோபாபாநம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - ஹுமிக்கு அலிமாநிதியான ஸ்ரீ ஹுமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனானவன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவிரோயிசிராஸநஸ்வலாவனாய், ஸ்வகாரணமாயிருக்கிறான் க்ருஷ்ணன் தான். 'எம்மான்' என்கிறது - லீலாவிஹுதியோ த்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிஹுதியோ த்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்துக்கு உபலக்ஷணம்.

ஈடு - இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் முன்றும் பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்தரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகஸப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச் சொல்லிப் பின்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லுதல் செய்யக்கடவதாயிருப்பதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "என்பெருக்கநலத்தோன்பொருளில - வண்புகழ்நாரணன்" என்னுதல், "யாவையும்யாவருந்தானுமைவுடைநாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன்முழுவேமுலகுக்கும்நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்றோ "அவனேயகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வார்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண நினைத்து, ஸப்தோபாதாநம் பண்ணுகிறார். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பாரணங்குஉண்டு - ஸ்ரீ ஹுமிப்பிராட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். ஹுமிக்க அலிமாநிதியே. 'பாரணங்காளன்' - என்கையாலே - நித்யவிஹுதியோமும் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்றது - லீலாவிஹுதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிஹுதியுத்த னென்றபடி. குற்றஞ்சேய்தது பொறுக்கைக்கொரு விஹுதியும், பொறுப்பிக்கைக் கொடுவிஹுதியுமாய்த்து. "க்ருதாமஸஃ" (க்ருதாகஸு)-குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. "ஸப்தம்சொன்னுலமையாதோ, அர்த்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஏதேனுமாக இத்யாதி. அப்படி இவராளிச்செய்ததுண்டோ? முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லி பின்னே மந்தரத்தைச் சொன்னதென்கேயென்ன - என்பெருக்கு இத்யாதி வாக்யவ்யயம். முன்னே மந்தரத்தைச் சொல்லிப் பின்னே யர்த்தத்தைச் சொன்னதென்கேயென்ன-நாரணன் இத்யாதி வாக்யவ்யயம். "சுனுவபுஹிஸுதவபுஹிபுநாராயணஃ ஸ்ரீதஃ," "நாராயணவரொஜோதிநாதாநாராயணஃவரஃ" என்னக் கடவதிதே. அநுவதிக்கிறதுக்குஹவம் - மேலர்த்தோபந்யாஸம் இத்யாதி. பாரணங்கு-பாரணவணங்கு. அணங்கு - தெய்வப்பெண். பார்தானே இவனென்ன - ஹுமிக்கு இத்யாதி "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்கிறவிது நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமானபடி யெங்கனேயென்ன - பாரணங்காளன் இத்யாதி. ஸ்ரீ ஹுமிப்பிராட்டியைச்சொன்னது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யவிஹுதியைச் சொல்லுகிறது. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குஹவம்-குற்றம்சேய்தது இத்யாதி. பொறுக்கைக் கொடுவிஹுதியும் என்றது - பொறுக்கைக்கு விஷயம் ஒருவிஹுதியுமென்றபடி. பொறுப்பிக்கைக்கடியான இவன்ஹிஸுதவபுஹிபுநாராயணஃ ஸ்ரீதஃவரஃ அநித்யமென்கிறார் - க்ருதாமஸஃ இத்யாதி. "க்ருதாமஸஃ" இத்யாதிப்படியே" என்றுகூட்டுவது.

ரக்ஷிக்கும் ஈஸ்வரன்; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; “தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச் சொல்லுகிறதென்? நம்முடைய நீக்ரஹமாகில் அதுக்குமூலம் நீக்ரஹம்மலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேண்டுமோ?” என்றிருக்கும் பூரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப் பெறவேண்டுமென்றிருப்பாருடைய ஆஸ்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டதுபடும். விரோதிரீரணம்இதுக்கு உறுப்போவென்னில், - முதலிலே தொடங்கி அதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது ரக்ஷணமிறே; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேண்டுமே. “அவரகக்ஷணை” (அவரகக்ஷணை) என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையருயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தானேயுலகெல்லாந், தானேபடைத்திடந்து
தானேயுண்டுமிழ்ந்து, தானேயாள்வானே.

ஆ.—(தானே.) - நிவிலஜ்ஞந்நியமந ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணைதிகளைப் பண்ணுவானும், அந்தவாரணம் தொலைத்தருளின அவன்தானேயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், [தானே உலகெல்லாம்] - எல்லா லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாழகனும் தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறான் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் திருமந்தரார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

ப.—அந்தாம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்வரூபமான அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

தானே - (நாராயணஸ்ப்த வாச்யணை) தானே, உலகெல்லாம்-“ஸுவபூவஹி ஷுஹி” என்கிறபடியே ஸமானாயிகரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், (ஸாமானாதிகரணிய நிஷேபநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால்), தானே - (ஸஹ காரிநிரபேக்ஷமாகத்)தானே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலேயிடந்தெடுத்து, (ப்ரளயத்துக்குமுற்கோலி), தானே - அபேக்ஷாதிரபேக்ஷமாக, உண்டு -

‘தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச் சொல்லுகிறதென்’ என்றவிது - காகவிஷயத்தில் பிராட்டியருளிச் செய்தத்தைப்பற்ற. “வாரணம்தொலைத்த” என்றதுக்கு லாவம் - தன்னைப்பெறவேணும் இத்யாதி. இதுக்கு உறுப்போ என்றது - இந்தத் திருமந்தரத்துக்கர்த்தமோவென்றபடி. முதலிலே - * அகாரத்திலே. அதில் - திருமந்தரத்தில். அதுக்கு - ரக்ஷணத்துக்கு. ‘நோக்கவேண்டுமே’ ஆகையாலே இதுவும் திருமந்தரார்த்த மென்றபடி. ரக்ஷணமானால் விரோதிரதிஸநம் சொல்லவேண்டுமோவென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அகாரத்தால் ரக்ஷணம் சொல்லும்படியென்னென்ன - அவரகக்ஷணை இத்யாதி. வஹு-வஹுயர்த்தமான அந்தர்யாமியதயா ஸ்வரூபஸ்தித்யாதி காரணத்வத்தை “காரணன்தானே” என்று சொல்லுகிறது. அதுக்கு - அம்மந்தரத்துக்கு. இப்பாட்டுக்கும் மேலிற்பாட்டுக்கும், “நான்வாய்காடி” என்று கரியை. (உ)

தன்வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து-அநந்தரத்திலேஉமிழ்ந்து, (ஸேஷயந்தரப்ராஸங்கமில்லாதபடி), தானே - (ஸ்வாபிகான) தானே, ஆள்வான் - நிர்வஹிக்கும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவிபரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானே உலகெல்லாம்] - “வாவு-வஹு-வஹு” என்கிறபடியே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஸர்வமும். “தஜ்ஜுலாநிதி” என்று ஸாமாநாயிகரணயத்துக்கு நிவர்ப்பநம் சொன்னாற்போலே, இங்கு ஸாமாநாயிகரணயத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்:— [தானே படைத்து]-“தஜ்ஜு...வஹு-வஹு” என்கிறபடியே ஸேஷம் கிச்சித்பாரீரண தானே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி, அசித்திஸேஷிதமான உபாயாகையாலே, அபேஷிப்பாருமின்றிக்கேபிருக்க உபமாநமநாவய்த்தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடத்து] - ப்ரளயங்குதையான ஹிம, “என்னை உத்தரிப்பிக்கவேணும்” என்னவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம் பண்ணிற்று. [தானே உண்டு] - ப்ரளயம் வரப்புகாநின்றதுஎன்றுஅறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து]-“புறப்படவிடவேணும்” என்று அர்த்தியாதிருக்க, தானே உமிழ்ந்தபடி. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷிக்கையாலே - தானே உலகெல்லாம்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானேயுலகெல்லாம்] - “வாவு-வஹு-வஹு” (ஸ்ர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) “தஜ்ஜுலாநிதி” (தத்த்வமஸி) என்னக்கடவதிறே. தானேபடைத்திடந்து தானேயுண்மீழ்ந்து தானேயாள்வானாகையாலே, தானேயுலகெல்லாமென்கிறது; “தஜ்ஜுலாநிதி” (தஜ்ஜுலாநிதி) இவ்வத். இங்குச்சொல்லுகிற தாதாத்மயம் ஸ்வரூபேண ஐக்யம்சொல்லுகிறதல்ல; ஸர்வாத்மாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்த்வம்சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமென்று ஸங்கித்து, ஸர்வாத்மாவத்தாலேசொல்லுகிறது. ஸர்வாத்மாவதால்யெளவநாதிகள் ஆத்மாவுக்

மூன்றும்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. “தானேபடைத்திடந்து” இத்யாதியைக் கடாநித்தவதாரிகை - ஸ்வாமித்வ இத்யாதி. ஸ்வாமித்வம்-உஹவஹு-இத்யாதி.

உத்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் - ஸர்வம்கலு இத்யாதி. ஸர்வம் என்று ஜமத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “தானேயுலகெல்லாம்” என்றதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - தானேபடைத்து இத்யாதி. “தானேபடைத்து” இத்யாதிக்குப் ப்ரமாணம் ‘தஜ்ஜுலாநிதிவத்’ என்று. “அகப்ராணநே” என்று ரக்ஷகத்வம்சொல்லுகிறது. “படைத்து” என்றால்-ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, தல்லத்வம் விர்த்தம். தஜ்ஜுத்வதல்லத்வ ததநத்வங்களாலே “உஹ - வாவு - வஹு-வஹு” என்றந்வயம். “தஜ்ஜுத்வ தல்லத்வங்களில், தச்சப்தம் - ஸூக்ஷ்ம சித்திவிசிஷ்டப்ரஹ்மபரம், ததநத்வத்தில், தச்சப்தம் - கேவல ஸ்வரூபமாத்ரபரம்; ஸ்வேநரூபேணகின்று ஸத்திதிப்பிக்கவேண்டுகையாலே” என்றிறே ஸ்ருதப்ப்ராசிகையிலே யருளிச்செய்தது. “தஜ்ஜுத்வதல்லத்வம் - வாவு-வஹு-வஹு-வஹு” என்றாற்போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. “தானேயுலகெல்லாம்” என்று ஸ்வரூபைப் ப்ரமாணம் சொல்லுகிறதோவென்ன - இங்குச்சொல்லுகிற இத்யாதி. ஸர்வாத்மாவத்தாலே சொல்லுகிறதென்? “படைத்தான்” என்கையாலே - இஸ்ஸாமாநாயிகரணயம் கார்யகாரண ஹாவகிஷ்ணந்தமாநாலோவென்ன - காரணத்வம் இத்யாதி. அதாவது-கார்யகதவிகாராதிதோஷங்கள் காரணபூதனிடத்திலும் ப்ராஸங்கிக்குமென்று ஸங்கித்தென்றபடி. ஸர்வாத்மாவதோவென்னம் சொன்னால் விகாராதிதோஷங்கள் விகாராதோவென்ன - ஸர்வாத்மாவதான இத்யாதி.

குத்தட்டாநாப்போலே; இவற்றைப்பற்றிவரும்விகாராதிகள் அவனுக்குவாராதேன்றுதோஷா
ஸ்பர்ஸம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது.[தானேபடைத்து]-“தஜே...வாசீலவதி”
(தமஃ.. ஏகீபவதி)என்கிறபடியே ஸ்ரீசுஷ்ம சிதரிச்சமரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையு
முண்டாக்கி. * அசிசிவிசேஷிதமான ஈஸையாகையாலே, அபேசுகிப்பாருமின்றிக்கே
தயமாநமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான
பூமி “என்னையெடுக்கவேணும்” என்றுஅபேசுகிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்
ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புகாரின்றதேன் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து]-
உள்ளேகிடந்து கோவுபடுமித்தனையல்லது, “எங்களை வேளரிநாகோணப்புறப்படலிடவே
ணும்” என்றறியாதிடுக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரசுஷணங்களையும் பண்ணு
கையாலே[தானேயுலகெல்லாம்]-“வாவ-வாவ-வாவ-வாவ” (ஸர்வமகல்விதம்ப்ரஹ்ம”).

நான்காம் பாட்டு.

**ஆள்வானாழிநீர்க், கோள்வாயரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டே, நாள்வாய்நாடரே.**

ஆ.—(ஆள்வான்).—ஐயத்தாக்கூண்டுத்தமாகத் திருப்பாற்கடவிலவந்து கண்
வளர்க்கருளுகிற எம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்தரத்தைக்கொண்டு நாட்டா
றும் மலரிட்டு அவன் திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

ஓ.—நாலாய்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்] - “சூவொநாராஃ” என்கிற வழியாலே திருமந்தார்த்தத்தை நிர்வசியாகின்றனாகொண்டு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே இத்திருமந்தார்த்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நல்ல செவ்வப்பூவைப் பணிமூறி நாள் தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்] - பரகிகூலர்க்கு ம்ருதயுவா யிருந்துள்ள வாய்.

ப.—அந்தரம், “சூவொநாரா” (ஆபோநாரா) என்கிற நிர்வசநமர்யாதையாலே அர்ணவராய்யான நாராயணன் திருவடிகளிலே புஷ்பாதினை ஸமாப்பித்து நித்யமாக ஆஸ்ரயியுங்கோடுளென்கிறார்.

ஆழிநீர் - ஏகாண்வமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கையும் ஸ்துதிபூவமான முவத்தையுமுடையன, அரவணையான் - திருவரவணையையுடையனய்க்கொண்டு, ஆள்வான் - ஜமந்திரவாஹகனை சேஷியினுடைய, தாள்வாய் -

“விவராதிகளடனுக்குவாராது” என்றவிடத்திலே, “பயபாண-புநாவிஸுஜகெதமும
கெது” இத்யாதி ஸ்ருதியும், “உளண-புநாவிஸுஜபாஸுபந்தபலகெதுவாநஃ |
கபாஸுபெஷ்டஃவிஸுபந்தபலகெதுவாநஃ” என்கிற ஸ்ருதியும் அதுஸந்தேயம். ஸ்ரு
திப்பிலே, “ஸுதஃபாநாஷாஸ” என்றது - ஆத்மநஃ என்றபடி. ஸுருக்ஷ்ம சித்சிச்சரீரானுயிருக்
க்ஷமக்கு ப்ரமீணம் - த்மஃ இத்யாதி. “தானே” என்கிற பதங்களிலையாரண சதுஷ்டயத்துக்
கும் அடைவேயுத்தம் - அசீஹிசேஷிதமன இத்யாதி வாங்க்யசதுஷ்டயத்தாலே. (ந.)

திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு - புஷ்பங்களை மார்பிட்டு, நாள்வாய்நாடர் - நாள்வோ
றும் ஸாபேகராய் ஆஸ்ரயியுங்கோள். 'கோள்வாய்' என்று - 'வெவெகயாமி' என்
கிறபடியே மிடுக்குக்கிடமான வாய்என்றுமாம்; அன்றியே, 'கோள்' என்கிறது - ஒளி
யாய், * மனாமணிவ்ராதமயுகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "சூவொநாராஜ" என்கிற வழியாலே திருமந்த்
ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆஸ்ரயி
யுங்கோள் என்கிறார்.

[ஆழிநீர் - ஆள்வான்] - காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முனையக் கன்வளர்ந்
தருளி, அத்தையாலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்குடைய
வாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாய் என்னுதல். [அரவணையான் தாள்
வாய்] - ஆஸ்ரிகஸூலகைகையாலே ஸ்வாராபனுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப்
பணிமாறி நாள்வோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு
நிர்வசிதம் என்கிறார்.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. "சூவொநாராஜகிபுரதூர்" (ஆபொநாரா
இதிபிராக்தா) என்றும் ஒரு நிர்வசந்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திரு
மந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி
ஆஸ்ரயியுங்கொளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்ஆள்வான்]-
அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முனையக்கண்
வளர்ந்தருளி, அத்தையாலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்கை
யுடையவாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டு] - ஸ்வாராபனென்றதாய்த்து. அநந்தஸாயி திருவடிகளிலே செவ்விப்
பூவைப் பணிமாறி. [நாள்வாய் நாடரே] - நாள்வோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அத்திருவந்
தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம். (ச)

நாலாம்பாட்டு.—ஆள்வான் இத்தாதி. இதுவும் திருமந்தரார்த்தமென் றருளிச்செய்யா
நின்றுகொண்டு, "தாள்வாய்மலரிட்டு நானவாய்நாடர்" என நத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஆபீ
இத்தாதி. ப்ரதமேம்ஸே சதூர்த்தே, "சூவொநாராஜகிபுரதூர் சூவொவெநா
ஸூருநவ: | சுயமந்தஸூதா:வலிவ: தெநநாராயணஸூதா:" என்கிற நிர்வச
நார்த்தம்இப்பாட்டு.

"ஆழியநீரிலே கோளவாயரவணையானுக்கொண்டு - ஆள்வான்" என்றபடி. அப்ப்ர
காரமேதென்ன - காரணஜலத்திலே இத்தாதி. த்விதீயார்த்தத்தக்கு, "கோள்" என்று-கரவிக்ை
யாய், 'ம்ருத்யுவான' என்றபடி. "சூவொநாராஜ" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே திருமந்தரார்த்
தம் சொல்லுகிறார்களில், "ஆழிநீர் - ஆள்வான்" என்னவமைந்திருக்க "அரவணையான்" என்ற
துக்கு ஊவமேதென்ன - ஸ்வாராதன் இத்தாதி. "அரவணையான்" என்றதுக்கு - சீழே
"ஸ்வாராதன்" என்றருளிச்செய்து, இங்கே ஊவாந்தரம்-அத்திருவந்தாழ்வானுடைய இத்தாதி.

ஐந்தாம் பாட்டு.

நாடர்நாள்தோறும், வாடாமலர்கோண்டு

பாடர்அவன்நாமம், வீடேபெறலாமே.

ஆ.—(நாடர்.)—திருமந்தரத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிமலர்களிலே வாடாமலர்கோண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன் திருவடிமலர்களைப் பெறலாம்; இது நிச்சிதமென்கிறார்.

ஐ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடர் நாள்தோறும்] - நாள்தோறும் செவ்விப்பூவைக்கொண்டு அவனை ஆர்வயித்து அவன் திருநாமத்தை ப்ரீதிபூர்வமாகச் சொல்ல அவன் திருவடினைப் பெறுகை நிச்சிதம் என்கிறார்.

ப—அந்தரம், மோகூப்பரடினான நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங்கோள், பாம்புருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாள்தோறும்-, வாடாமலர்கோண்டு - செவ்விப்பூக்களைக்கொண்டு, நாடர் - (உங்களர்த்தித்வம் தோன்றும்படி) ஆர்வயியுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்வவஸியாகே ப்ரீதிப்போரிதராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடர் - பாடுங்கோள்; (அந்த ஆராய்நமும் ஸாமமாய்நமும்), வீடே - நிரதிஸப்பருஷார்ப்பலக்ஷணமோக்ஷமாக, பெறலாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படி செய்பவே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம் என்கிறார்.

[நாடர்என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வமான வ்ருத்திக்குக் காலநிபதியில்லை. உங்கள் அலிநிவேஸத்துக்கு அநுரூபமான விலக்ஷண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம். அங்கு, சூட்டுநன்மால்கள் கொண்டு ஆராயிக்கையும், “அஹிணேஹிஹி” என்று பாட்டுமாயிதேயிருப்பது.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

[நாடர் நாள்தோறும்]-பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாபோலே. [வாடாமலர்கோண்டு]-உங்களுடைய அலிநிவேஸாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடர்அவன்நாமம்] - “வணதூரஜையநாவெ” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர் ஸாம

அஞ்சாம்பாட்டு.—நாடர் இத்யாதி. * வாடாமலர்தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்கித்தவநாரிகை - இப்படி இத்யாதி. 'வ்ருத்தியைப்பெறலாம்' என்கையாலே - “வீடு” என்றதும் “வெடநாடுபெண்” என்றதும் வ்ருத்தியந்தம் விவக்ஷிதம்.

“நாடோறும் - நாடர்” என்றது - துர்லபிதையாலேயன்று; காலநையத்யாஹாவத்தாலேயென்கிறார் - பசித்தபோதெல்லாம் இத்யாதி. காலநிபதியில்லையென்கிறவர் “வாடாமலர்” என்பானென்? என்ன - உங்களுடைய இத்யாதி. சொல்லீரென்னாதே, “பாடர்” என்றதுக்குஹாவம்;

தூநம்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதீபூர்வமாகப் பாடுங்கோள். நாமரேன்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சோல்லிற்று; வாடாமலர்கோண்டென்கையாலே - காயிகத்தைச் சோல்லிற்று. பாடரேன்கையாலே - வாசிகத்தைச்சோல்லிற்று. [வீடேபெறலாமே] - ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, “வெஹுதரவிவெணரவிநிஷ்டாஹே” (ஸ்வேநுபேணுபிநிஷ்டயதே) என்கிறத்தைப் பெறலாம். இனியத்தைச் செய்யப் பெரியத்தைப் பெறலாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

ஆ.—(மேயான்.) - * அதஸீஸூதஸமாஸஸம்வியாய் ஸ்ரியோபதியாயிருந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சகசூராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிற அகால திருவடிகளில் அடிமைச்செயலாவதென்னில்; அவனன்றோ ஸகலமநுஜநயவிஷயதாஹததாய் ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே புருந்துகின்றருளுகிறுனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] - ஆஸ்ரயணியானாகச் சொல்லுகிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றோ ஆஸ்ரயிக்கலாவதென்னில்; ஆஸ்ரீதர்க்காகக்ருஷ்ணாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி ப்ரதிஹிதாஸநஸவலாவனாய் ஸ்ராமஹரமான திருநிறத்தையுமுடையனான ஸ்ரியோபதியானவன், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளிதாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்: அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரீதஸம்ரகஷணாத்தமாகவும் அநுலவார்த்தமாகவும் திருமலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்திவிதனானென்கிறார்.

(ஆஸ்ரீதர்க்கதூவ்யமாய்), காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஸ்ராமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அநுலவப்ரதிஸ்ப்ரகமான ப்ரக்ருதியை), பேயார் - பூதநையினுடைய, முலை - (விஷபூர்ணமான) முலையை, உண்ட - பசையறச்சுவைத் தாற்போலே பசையறக்கும், வாயான் - வாங்குமாதுர்யத்தையுடையனானவன், மாதவன் - “வாதிவாஹுரிணீத்ரோஸ்யாவஸஹோஹே” என்கிறபடியே, * அலர்மேல் மங்கையோடே, வேங்கடம்மேயான் - திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

இ.—ஆறம்பாட்டில், ஆஸ்ரயணியானைக்கண்டு ஆஸ்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஏதஸ்ஸாமகாயந் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே “காணத்ரயத்தாலும்ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்றது இப்பாட்டைக் கடைக்கித்தென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நாமரேன்கையாலே இத்யாதி. ஆனால் வீடுபெறுகைக்கு காணத்ரய ஸமாஸ்ரயணம் ஸாயநமோவென்ன - ஸ்வரூபாநுபமான இத்யாதி. காணத்ரயத்தினுடைய ஸ்வவைதகார்த்தம் - ஸேஷஹதனான இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்தியிறே. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இனியத்தை இத்யாதி. பெரியத்தை - பரமபுருஷார்த்தமான வீட்டை. (ரு)

[மேயான் இதயாதி] - உங்களை ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருத்திவந்திக்கிறவன், ஆஸ்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவை யுடையவன். விரோதியவர்பும் செய்யுமது என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவருத்தம் பாராதே ரக்ஷிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆஸ்ரயணியனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவோவேன்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளிநான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாஸ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருத்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்க லாயிருக்குமோவென்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்பும்எழந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன். விரோதியவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] - பூதனை பட்டதுபடுமத்தனை. [மாதவனை]-நம் பூர்வவருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

மாதவனென்றென்று, ஓதவல்லீரேல்
தீதோன்றும்அடையா, ஏதஞ்சாராவே.

ஆ.—(மாதவன்.)-இந்த லக்தியோகுத்தில் அநதிகாரிகள் மாதவனென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுவன்கோள்: சொல்லுமிடத்தில் பரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவமையும்: சொல்ல, ஹவத்தைக்கர்யவிரோதியாய் ப்ரப்தாப்ராரப்தமான ஸ்வபாபங்களும் நஸிக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - லக்தியோகும் பூர்ணமாக அதுஷ்டிக்கவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அதுக்ரஹம்பண்ணும் ஸ்வலாவையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லஹனவனுடைய மாதவனென்னும் திருநாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லன்கோளாகில், பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நஸிக்கும்; மேல் செய்யும் பாபங்கள் உங்களோடு ஸம்ஷற்பியாவென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—மேயான் இதயாதி. “மேயான் வேங்கடம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவராரிகை - நீர்சொன்னபடி இதயாதி.

திருமலையிலே வர்த்திக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களை இதயாதி. ஆனலும் அவன் ஸ்வதந்தானன்றோ? பூர்வவருத்தத்தைப்பார்த்து ‘கூபியாமி’ என்றுலோவென்ன-நம்பூர்வவருத்தம் இதயாதி. ‘காயாமலர்’ என்று தொடங்கி, ‘வாயானுனமாதவன் - வேங்கடம் - மேயான்’ ஆகையாலே, ‘நாமர்’ என்று கீழிற்பட்டோடே யங்வயம், (சு)

ப.-அந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதாருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி உபாயோபேயமான அந்தஃபுரத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லுகொள்கிறார்.

மாதவன் - (புருஷகாரயோமுமென்ன, கைங்கர்யவர்புகத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தையுமுடைய லக்ஷ்மீவிரிஷ்டனுவனுடைய) மாதவனென்கிற திருநாமத்தை, என்றென்ம - (பூர்வவண்டமர்யாதையாலே உபாயத்வேக ஆஸ்ரயணியென்றும், உத்தரவண்டமர்யாதையாலே உபேயத்வேக புருஷார்புலி உனென்று) அநுஸந்தித்து, ('ஸராணாமகிஸஸஹஜஃ') என்கிறபடியே; ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, ('நஹ்யுதேயி - காரீவாஸுராதகாரோபவாநஃ') என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது), வல்லீரேல் - வல்லீகோளாகில், தீதொன்றும் - முன்பு ஆர்ஜித்த க்ருபாபாங்கள், அடையா-மலப்ரதாரோக்ருகமாகக்கொண்டுவிட்டது; 'ஹ்யுதேயி' என்கிற மர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா-மேலுண்டான பாபப்ரவ்ருத்திகள் கூடாது. 'ஸநெடிவஃ' உதா - ஸுவரோஹ' என்கிறபடியே அநுலவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து.

இ.-ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் மலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார்.

[மாதவன் இத்தாதி] - "ஸ்ரீவல்லஹ்" என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையெயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்ல வல்லீகோளாகில், பூர்வாவங்கள் நசிக்கும்; உத்தராவங்கள் ஸ்லேஷியா. முன்புள்ள வற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்தரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்புமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

ஈ.டி.-ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் மலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றேதவல்லீரேல்] - நாராயணஸப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். "நாரணமே" என்றாரே-கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையெயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லீகோளாகில். [தீதொன்றும்அடையா] - பூர்வாவம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே]-உத்தராவத்துக்கு

ஏழாம்பாட்டு.-மாதவன் இத்தாதி. "மாதவனென்றென்றேதவல்லீரேல்" இத்தாதியைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - ப்ரீதி இத்தாதி. "எண்ணுந்திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதிப்ரேரிதராய் இத்தாதி. "பாடவன்நாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - இனிமையோடே இத்தாதி. அந்தஃபுரபரிகரமானார் வார்த்தையாவது - "மாதவன்" என்று சொல்லுகை.

"நாரணமே" என்றசொல்லிவைத்து, பின்னையுமொன்றை விதிக்கிறாரோவென்ன - நாராயண இத்தாதி. நாராயணஸப்தத்தைச் சொன்னாரோவென்ன - நாரணம் இத்தாதி. "என்றென்று" என்கிறத்விருத்தியாலே - ஸ்ரீமச்சப்தத்தை நாராயணஸப்தத்தோடே த்விகூட்டித்வயமாக்கி யநுஸந்திக்க வல்லீகோளாகிலென்றபடி. "ஓத" என்கிறதுக்கர்த்தம்அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, "என்றென்று" என்கிற வீபைக்கும் அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு இத்தாதி. ஓதுகையாவது - ஒருவன் உச்சரிக்க ததநுச்சாரணமாகையாலே - பரப்ரேரிதராய் என்றது. அதுநசிக்கும்படியும் இது சாராதபடியும் எப்படியென்ன - பூர்வாவத்தை இத்தாதி.

அவிஸ்ஸேஷமேயாம், பூர்வாவத்தை விஸ்மரீக்கும், உத்தராவத்தில் நெஞ்சசெல்லாது கீழ்ச்
சோன்ன திருமந்திரமும் இப்பாட்டிற்சோன்ன பூநீமத்தமும் தனித்தனியே பேற்றுகு
பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சோன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண்
டாவினே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சாராவதங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன்
பேரார்ஓதுவார், ஆரார்அமரரே.

ஆ.—(சாரா) - அபக்ருஷ்டரான நாங்கள் அதிகாரிகளோடுவெண்ணில்;—
யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரிக
ளான உத்திருஷ்டராகுற ரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர்,
அவர்கள் நிரந்த ஸமஸ்த ப்ரதிஷ்ப்கராய் என்றும் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை
செய்யப் பெறுவர்களென்றுமாம்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், [சாரா ஏதங்கள்] - நீராலேபூர்ணமான மேவும்
போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்
சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்களேதேனும் தண்ணிய ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையநீ
யாகிலும் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர்களென்று ஆஸ்யிப்பார்க்கு ருப்புத்தபாதநார்த்த
மாக அவர்களுடைய ஸ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், உத்கர்ஷாபகர்ஷம் இல்லாதபடி ஸர்வபுருஷ ஹேக்யவூத
னாவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுவார்கள் ஸூரிலை மாரென்கிறார்.

ஏதங்கள் - ஹேவங்கள்நாமே, சாரா-(ஸ்வயமேவ) கிட்டமாட்டாதுகள்; (ஜல
ஸ்த்தலஸிஹாமற உபகரிக்கைபாலே ஸர்வஜநஹேக்யமாய்) நீர்ஆர்-நீர்நிறைந்த, முகில்
வண்ணன் - காளமேயம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனுடைய, பேர் - திருநா
மத்தை, ஆரார் - த்ருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, (வர்ணஸ்ரமதியத்யின்றியிலே
ஹத்திமாத்ராதிகரத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு) ஆர் - யாவர்சிலர், ஓதுவார் - சொல்லு
வார், (அவர்கள்), அமரரே - ஸூரிகளிறே. ஆரார் - த்ருப்தராகாரென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அபிகாரியத்யில்லை; ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை
நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் நியஸூரிகளோடொப்பர் என்கிறார்.

[சாராவதங்கள்] - ஹேவங்கள் நம்மைவந்து கிட்டப்பெறு [நீரார் முகில்
வண்ணன்] - நீராலேபூர்ணமான மேயம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். அவ்
வடிவைக் காணுந்தையுமிதே உபதேஸரிக்கவேண்டுவது. [நீபர்ஆர் ஓதுவார்] - அவன்

“ஹேஷாபயூபி” என்று - பூர்வாவவிஸ்மரணமும், “சுலிஜ்ஜாநாஹிஹகாநாநாநா
ஸூகரிகெஷுணு” இத்தாயியாலே-உத்தராவத்தில் நெஞ்சசெல்லாமையும் உத்தமமே. “மாத
கன்” என்றத்தை காராயண ஸப்தத்தோடேகூட்டி யருஸ்யியுங்கோள் என்றத்தால் ஹவிதம் -
கீழ்ச்சோன்ன இத்தாயி. (எ)

திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் யாவர்சிலர். [ஆரார், அமரரே] - அவர்கள் ஏதனும் ஜம்வ்ருத்தங்களை யுடையதாகிலும், அவர்களிருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

சுடு.—எட்டாம்பாட்டு அடிகாரி நியதியில்லை, ஆரேணுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] - ஒரு பொல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேவம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். † (அவ்வடிவு காணுந்தனையுமேற உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராரமரரே] - அவர்களேதேனும் ஜம்வ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜம்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். † (ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.) (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்க்கு அரியானை, தமர்க்கு எளியானை
அமரத்தொழுவார்க்கு அமராவிகளே.

ஆ — (அமரர்க்கு) † ஆறுதிரான தேவதிகளுக்குக்கூட அரியனாய், ஆஸ்ரி தர்க்கெளியனாயிருந்தவனை, அநந்யப்ரயோஜநாய்க்கொண்டு ஓர் அஞ்சலிமாதரம் பண்ணவுமையும்கைக்காய்வினோயிகளெல்லாம் போமென்கிறார்.

சூ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியானை] - ப்ரயோஜநந்தரபரர்க்கு தூர்லனாய், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலலனாயிருக்கிறவனை, அநந்யப்ரயோஜநாய்த் தொழ ப்ரயோஜநந்தர ப்ராவண்யம் தானேபோம என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலலனானவனை அநந்யராய் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிவந்யகங்கள் கிட்டாது என்கிறார்.

அமரர்க்கு - ப்ரயோஜநந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியானை - தூர்லனாய், தமர்க்கு - ஸம்வந்யஜ்ஞாநமுடைய அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு, எளியானை - ஸுலலனானவனை, (ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்ட கலப்போகாதே அநந்யராய்க்கொண்டு), அமர - பொருந்த, தொழுவார்க்கு - தொழுவார்க்கு, வினைகள் - ப்ராப்திப்ரதிவந்யக பாபங்கள், அமர - ஸ்பர்ஸியாதுகள்.

எட்டாம்பாட்டு.—சாரா இத்யாதி. “பேராரோதுவாராராமரரே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - அதிகாரி இத்யாதி. அத்தகாரி நியதியில்லையென்றது - “ஆரார்” என்றத்தைப்பற்ற. “ஒதுவார்” என்றவர்த்தமாகார்த்தம் - ‘நிரந்தரமாக’ என்று. பேரை ஆரோதுவார்? ஆர்யாவென்றபடி. ஆரார் - அவர்களாரோனுமாகிலுமென்றபடி. “இருந்தபடியே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவ்வோ இத்யாதி. ‘ஏதங்கள் - சாரா, நீரார்முகில்வண்ணன்பேர் - ஒதுவார் ஆர். ஆராரமரரே’ இத்யந்த்யை. (அ)

† குண்டவீதம் இருபத்து காலாயிரப்படியிலிருந்து ப்ரக்ஷிப்தம்,

‡ ப்ரயோஜநந்தரபரரான என்று இருபபின் நலம்,

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜம்மாடிகள் அப்பயோஜகமானாலும் அந்நயப் பாயோஜனாகவேணும் என்னில்; ஆப்தோபதேஸத்தைப்பற்றி இழியவே பாயோஜ நாதர பரதாஸிஸ்துவான பரபங்கர் தானே அகலும் என்கிறார்.

[அமரர்க்கு இத்யாதி] - பரயோஜநாந்தரபார்த்து துர்லபஞனவனை; “யநா யம்வமவாநுஸுஹாஜாநாதி”. அநந்யபரயோஜநர்க்கு ஸுலபஞனவனை; “ஸௌஷு மஹ” “ஸுஸ்ரீவஸாணம்மத” “ஹிஸஸுஸிபாடிபிவகிஹாஸ” : ஜ்ஞாநாதி கரான ப்ரஹ்மபிக்ஸேயாகிலும் பரயோஜநாந்தரபார்த்து டுர்லபன்; ஒரு வேடுவிச்சி யாகவுமாம், ஒருநாகக்காகவுமாம், ருஷிபாகவுமாம், அவாகளுக்குக் கையாளாயிருக்கும். [அமரத்தொழுவர்க்கு] - அநந்யபரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆப்ராயிக்க இழியவே, பரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

சாதி.—ஒன்பதாம்பாட்டு, ஜம்மாதிக்கள் அப்ரயோஜநமானாலும் ப்ரயோஜநங் தரபரதாஷேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னென்னில் ; ப்ரயோஜநஸூலங்யராய்க்கோண் டாஸ்ரயிக்கவே அவைதானே போஷுமென்கிறார்.

[அமரர்க்கு அரியாணை] - எத்தனையேனும் அதிசயித்யூளுநான ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை; “**ய ஹாயம் ஹ மவாநு வ்ரஹ்ம ஜாதாதி.**” (யந்நாயம்பகவாந் ப்ரஹ்மஜாநாதி) [தமர்கட்கேளியாணை] - அந்நயப்ரயோ ஜநர்க்கு ஸுலலிஞனவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேவேலிச்சியாகவுமாம், நூதிகளாக வுமாம், அவர்களுக்கேளியனாயிருக்கும்; “**ஸு ஸ்ரீ வம்ஸா ரணம் மதஃ**” (ஸுக்ரீவம் ஸாணம்கதஃ), “**வெஸாஸு மஹ்மஹா தெஜாஃ**” (ஸோப்யகச்சம்ஹாதேஜாஃ) “**ஹிஸ ஷஸு திராடி ஷுலி**” (இமேளஸ்மமுநிஸார்த்தால) என்று சொல்லுகிறபடியே [அமரத் தோமுலார்கட்டு] - ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தோழமுவர்க்கு. [அமராவ்னைகளே] - ப்ரயோஜநந்தரபரதைக்கு அடியான விரோயிகள வந்து திட்டா. (க)

(3)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அமரர்க்கு இதயாதி. ‘அமரத்தொழுவாக்கட்கு அமரவினைகள்’ என் தந்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஐந்மாநிகள் இதயாதி.

பாற்றாதினாக்கும் அறியப்போகாதோவென்ன - யந்நாயம் இத்தாதி. “**பயநாயம்**
ஹதவாநுபுஷாஜாநாதிபாநாஷாதுஷு”. அதெங்கே கண்டோமென்ன - ஓநதாந்த
இத்தாதி. உத்தராயங்களுக்கும் அகடைவே ப்ரமாணத்ராயங்கள் - ஸுகீர்வம் இத்தாதி. “**விதா**
பவ்யவாநாஹ்யவீஹரண்யாயகீவதஃ । **தவ்யவாநுஸாரண்யஸவத்**
வஸாரணம்மதஃ” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௩-௨0) “**ஸொஹ்யமஹநு கிஹாதெஜாஃ**”
இத்தாதி, ஸக்ஷேபே. “**ஹிஸஸிஸிஸாஹிஸ கிஸாஸஸிஸவஸிதஸி** । **சுஜி**
வபயஸெஷ்டி । **ஸெஸாஸநகஸாவவகிழ**” இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம் ப்ரதி
ராமகி. (௩௧-௪)

(५)

Abstract

† அனறிக் கே என்று பாடாந்தாம்.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரஃபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்வந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள் கள். [முனை]-திரள். [வேருவிப்போம்] - “நமக்கிதுநிலயன்று” என்று ஸீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையன்று - முகமாய், முகங்கேட்பேபோமென்றுமாம். [சுனைநன்மல சிட்டு] - அப்ராக்குத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - “சிந்திப் பே யமையும்.” உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; “வஹுதூர” (ஸ்மர்த்தா) என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட் டால், பின்னை அவன்தானே “ஹம்ஸ்ராமி” (அஹம்ஸ்மராமி) என்று உங்களை நினைத் தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவ்னைப்போல் கலங்கவேண்வேதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவஸ்யனுமாகையாலே உருவநினைத்த படியே யிருக்குமிறே அவன். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

நெடியானருள்குடும், படியான்சடகோபன்
நெடியாயிரத்துஇப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே.

ஆ.—(நெடியான்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே நெடியானருள் குடும்படியாவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், [நெடியானருள் குடும்.] - ஸர்வேஸ்வரானுடைய அருளுக் கெல்லாம் பாத்தாஹிதராகையே ஸ்வஹாவமான ஆழ்வாருடைய உக்தியான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அஃயஸித்தவர்களை ஹவத் விஷயிகார பாத்தரமாக்கும் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஹவத்ப்ராஸாடித்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நெடியான் - ஸர்வாயிகுண ஸர்வேஸ்வரானுடைய, அருள் - ஸர்வப்ரகாரத் தாலுமுண்டான ப்ராஸாடித்தை (அதிகரித்து), குடும் - அநுபவிக்கும், படியான் - ஸ்வ

அஜ்ஞாநம் - அவித்யை. “என்னும் முனைகள்” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கடியான இத்யாதி. என்னும் - என்றசொல்லப்படுகிற. “என்னும் முனைகள் - என்று சொல்லப்படுகிற முனைகள்” என்கையாலே, அவித்யாகர்மங்களைச் சொன்னது வாஸநாருசி ப்ராக்குதி ஸம்பந்தங் களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. “முனைகள்” என்று - முகமானபோது, வேருவிப் போகை - கெட்டுப்போகையாய், முகம்கெட்டுப்போமென்றபடி. இப்போது, வினைவல்லிருளென் னும் - “வல்லிருளென்னும் - வினை” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “சுனை” என்றதுக்கு ஹவம்- அப்ராக்குத இத்யாதி. ஆஸ்ரயணத்திலும் ஆயாஸமில்லையென்கிறார் - சிந்திப்பேயமையும் என்று. சிந்திக்கிறதின் சரமாவதி - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒருகால் நினைக்கை போருமோ வென்ன - ஸ்மர்த்தா இத்யாதி. “நினைமின்” என்றதுக்குருணமாக “நெடியான்” என்றதுக்கர்த் தம் - நீங்கள் இத்யாதி. “ஸ்மராமி” என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - நினைத்தபடியேயிருக்கும் என்று. அதுக்கடியேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கலங்கவேண்டாமென்கடியேதென்ன - ஸர்வகுண இத்யாதி. “விபூரூபவஹுதூர” என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வகுணஸம்பந்நன் என்றது. “அஹம்” என்றத்தைப்பற்ற - அகர்மவஸ்யன் என்கிறது. வாராஹே; “ஸத்திதேமநவரி” இத் த்யாதி. “நன்மலர்” என்றது - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆதரத்தைப்பற்ற. “நினைமின்” என்றவகந் தாம் “நெடியான்” என்கையாலே, கீனைவில் நெடியவனென்று கருத்து. (க0)

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும், அஃ யனித்தவர்களை ஆழ்வார் தம்மைப் போலே ஹவத்விஷயிகார பர்த்ரமாக்கும் என்கிறார்.

சு. —ரிமத்தில், இப்பத்தும், அப்பஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே ஹவத்வியகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்.

நிழலும்.—நெடியான் இத்யாதி. “அடியார்க்குள்பேறு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவ
தாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி.-- சுவாஸ்யவாடியம்மஹேந்திரகாவ
நீயம்ஜிஜ்ஞாஸிதம்ஜமகிவகிஸிஸுதம்சாநாது | ப்ராவுளாஸுராதிஸ்யவாநுதிதஸுதிதி
ஜாநெஸ்யுஷெஸுநீரீவிவஹிதொஜமாடி |

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— நாஜோஸ்திதபுநெந
ஸுவரிஸ்யுதயாஹாவநாதொநுவெஹம் ஸஸ்யக்யா வுஹக்யாநாயுபநநிவ
நெநெஸ்தா சூநயதாஹிசுநெத்யு: 1 பநெபுவுண்புாநுநொநெஸ்துஹுலிப
ஹநபுசுதி யொஹிவபுஸ்து: ஸ்ரீநாராயணஸ்து கபபகலிஹக்யாஹிஸ்து
கஸ்து

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

கண்ணனடியிணையில்காதலிதவாரிசெயலைத்
திண்ணமுறேவசருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபேகசிக்கைதலைக்கட்டினுன்மாதன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னுள்.

ஆறுத் திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ — (அருள்பெறுவார்.) - இனித் தன் திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளு கிறபடியைத் தன் திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறுத்திருவாய்மொழியில், ஐக்கிஸ்வரூபத்தை உபதேசரித்தருளி அந் பரகைகெட்டுத் தன்னையொழியச் செல்லாததன்மைபரான ஆழ்வாருடைய படியை அநு ஸர்பித்து, அவையொழிய ஒருகூணமாத்தரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆத்மாவியாக நிரந்தரஸம்ஸாரேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதறுகின்றவைத்து, “இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்” என்று அதுக்கு அவஸர பாதீகூனாய்த் தன்பக்கல் பாதந்தரனாயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தை அநுஸர்பித்து விஸ்பிக ராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “நாம் பெற்றபேறுகண்டாயே!” என்றுசொல்லி மிக வும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப.—ஆறுத்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய ஐக்கிவைலகூண்பத் தையும் அது தம்மளவில் நிலாமல் பிறர்க்கும் உபதேசித்து ப்ரீதாரம்படியையுங்கண்ட ஈஸ்வரன், “இப்படி ப்ரவணரான இவரை யாவதாத்மலாகியாம்படியமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணும்” என்று பாரிக்கிற அவனுடைய; உபகாரோத் தோகத்தையும், அஸாபாரண ஸம்வர்புத்தையும், மலப்ரூபநத்வரையையும், ஆபுநித ரகூகத்வத்தையும், அதியுதிதாங்கிகாரத்தையும், ஸத்திராஸத்தியோகத்தையும், ஆஸத்தி ஸாஸகலகூணகாத்வத்தையும், ஸம்ஸாரேஷஜிதனாஜ்ஜ்வல்பத்தையும், அத்யாதா விசிஷ்டத்வத்தையும், அநவதிதோபகாரத்தையும் அநுஸர்பித்து ஏவம்ஹிதனான ஸர் வேஸ்வரன் தமக்குப் பாதந்தரனாய் நின்றபண்ணுகிற ஆடிராதிஸயத்தைத் தம்மு டைய திருவுள்ளத்தோடேகூட உசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ — ஆறுத்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஐக்கிஸ்வரூபத்தை உபதேசரித்துக் கையொழிந்தவந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிருக்க விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திஹிதனாய், “நஜீவெயங்கூணவே” என்கிற படியே - இவையொழிய ஒருகூணமாத்தரமும் செல்லாதபடியை யுடையனாய், “இவ ரோடே ஆத்மாத்மயாக நிரந்தரானுபவம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து விச்சேடி ஸங்கையிலலாதபடி பாம்படித்திலே கொடுபோவோம்” என்று பதறுகிறக்கச்செய்தே, “இவர் பாதந்தார், நம்மை தியமிக்கமாட்டார்” என்று அறியாதே “இவர்க்குத்தான் பாதந்தரனாய் இவர் தியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்” என்று அவஸரபாதீகூனாயிருக் கிறவனுடைய வ்யாமோஹாதிஸயத்தைக்கண்டு, “ஸர்வாயிகனானவன் நம்மைக்குறித் துப் பாதந்தரனாவதே!” என்று விஸ்பிகராய், இதுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் ஸப்ஷாஹிஷ்ட ப்ரவணராகையாலும், நியஸஸாரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சம் தாமுமானவாரே, அதைக்குறித்து, “நாம் பெற்றபேறு கண்டாயே!” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகி

ரூர். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்று போக்தார்; இப்போது, ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறார். இருத்தும் விபந்திற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்;—“அடியார் தம்அடியனை” என்று ஹேதுவோடே அதுவாக்கிறார்.

அரு —* பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈஸ்வரனை ஆழ்வார்பின்தோடார்த்தபடி சொல்லிற்று; இதுதோடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேஸ்வரன் பின்தோடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி ஹக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிதே அவனுடையவிடாய்; “**தஜீவெயம் ஸுணாஜி**” (நஜீவேயம் ஸுணமபி) என்னும் ஏற்றமுண்டிதே. “ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுலவிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து. “அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுலவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதோடு தேசவிசேஷத்திலே கோடே போய்வைத்து அநுலவிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து. “அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் ரியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்” என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேஸ்வரனைத் தாம் ரியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்தர்யத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அவிநிவேஸாதிஸயத்தைப் பண்ணுகிறவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள்: அவன் தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அவிநிவேஸாதிஸயத்

அருள்பெறுவார் ப்ரவேஸே; பேடிசாஸங்கதி - பொய்நின்ற இத்தாதி. “இதுதோடங்கி” * முனியேநான்முகனளவும்” என்ற கூட்டுவது.

கீழில் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி - இப்படி ஹக்தி இத்தாதி. “விரைகின் றான்” என்றத்தைப்பற்ற - த்வரைமிக்கது என்றது. தங்குவேட்டை - பாஸ்த்தாகம். த்வரை அதிசயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவரளவு இத்தாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஜீவேயம் இத்தாதி. “**விர்ஜீவகிவெவெஹீயபிநிஸஸ்யரிஷி**” : **நஜீவெயம் ஸுணாஜி**” இது ஸுந்தரகாண்டே ராமே. (கக-ல்) “என்னில் முன்னம்பாரித்து” என்னக் கடவதிதே. த்வரைமிக்கால் கொடுபோகவொண்ணாதே? விளம்பிக்கிறதென்னென்ன - ஆழ்வாரும் இத்தாதி. “**ஹது விதிவகையே**” என்றத்தைப்பற்ற - இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் என்றது. அவன் அப்படியிருந்தால் இவர் அநுமதிபண்ணவொண்ணாதோவென்ன-ஸர்வேஸ்வரனைஇத்தாதி. இப்படி அவன் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியைத் தாமேயநுலவியாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்? என்ன - இப்படி தம்பக்கலிலே இத்தாதி. அவிநிவேஸாதிஸயத்தைப்பண்ணுகிற என்றது - “**குடிக்கொண்டான் - மெய்கின்ற கமழும்**” “**நிலைபேரான்**” இத்தாதியைப்பற்ற. மேன்மையையும் என்றது - “**ஆழியான்**,” “**கைகின்றசக்கரத்தன்**,” “**புள்ளாந்தி**” இத்தாதியைப்பற்ற. “**அநுமதுவிதிவகையே**” என்றத்தைப்பற்ற - பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையும் என்றது. பாட்டுக்கள்தோறும் திருவுன்னத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறதற்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இது தனக்கு இத்தாதி. இது தனக்கு-இவ்வநுலஸ்யாகத் தனக்கு. “**காட்டாரோடியல்லவொழிந்த**” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரிகளை இத்தாதி. பணிபோந்திருந்தார்கள் - அதுவே யாத்ஸையா

தையுடையனாய் முன்னடிதோற்றுதேயிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன்; இனி இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சமேயாயிடுந்தது: அந்நெஞ்சைக்குறித்து, “அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாழ்நின்ற நிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கன மிகுந்தபடியுமெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!” என்று, இத் தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர் வேஸ்வரனாகிறான், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானோருவ நென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்த்ரயத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்த்ரயத்தை இழக்கிறார். அதுதான்* இருத்தும் வியந்திலே சோல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,— அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு. “அடியார்தம் அடியனேன்” என்று ஹேதுவோடே அது ஸங்கிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவியான் வேண்டேன்
மருளொழிநீமடநெஞ்சே! வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

ஆ — எம்பெருமான் தன்னருள் குடுமடியரான அடியார்க்கடியேனாயிருக்கு மிதுவே படியாரிருந்த எனக்கு, ஆழியான் நிரவயிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமஸ்திராகின்றான்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவ னாயிராகின்றான்; ஆனபின்பு, இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன்: நீயும் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தன் திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக்கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யநுபவி என்று, தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படா கின்றனெண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானாயிராகின்றான் என்கிறார்.

யிருந்தார்கள். உடன்கேடான்-ஸுவடிவங்களுக்கு உடன்வந்தியான். “நாராயணனை-நண்ணினம்,” “பெருதபயன்பெறுமாறு,” “காட்டித்தன்கலை கழல்கன்” இத்தயாதியைப்பற்ற-பெற்றபேற்றின் கணமிருந்தபடியும் என்றது. கீழ்க்காய்விவரணம்-நம்கார்யம் இத்தயாதி. கூட்டி யென்றது-அநுஸந்தித்தென்றபடி. “பொய்க்கின்றனான்” என்கிற பேடிகாஸங்கதிவாக்யவிவரணம் - இதுக்கு முன்பெல்லாம் இத்தயாதி. * பொய்க்கின்ற ஞானந்தொடங்கி இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. ப்ராஸங்காத் ரஸோக்தி - முன்பெல்லாம் இத்தயாதி. * மயர்வறமதிநலமருளுகைக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. அதுதான் - அந்தபாரதந்த்ரயந்தானென்றபடி. வாகியேதென்ன - அடியாரே இத்தயாதி. ஹாமதஸேஷத்வமாகிற ஹேதுவோடே யநுஸந்தித்திருரென்றபடி. அதாவது-தாம் ததீயபர்யந்தமான ஸேஷத்வத்திலே கிற்கையாலே அவன் பாரதந்த்ரனானென்று அந்த ஹேதுவோடே யநுஸந்தித்திருரென்றபடி.

[ஆழியான] - திருவாழியாழ்வானை விஷயிகரித்தாற்போலே. இனி, [அருள் என்றுதொடங்கி] - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன்; ஸாயுவான நெஞ்சே! நீ உகந்தருளின கோயில்களில் நசையாலே, “ஸம்ஸாரத்தைவிட தெ திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லேன் நான்” என்றுபண்ணின ஊரமத்தைத் தவிர்; அவன் தந்தருளுகிறபடியே திருவடிகளை அதுவகி.

ப - முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் ஸோஷத்வகாஷ்ட்டையையுடைய நமக்கு நிரவயிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக வுத்தியாகியாநின்றான்; அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானுயிராநின்றனென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

அருள் - தன்னுடைய நிரவயிக ப்ராஸாதித்தை, பெறுவார் - பெறுகையை நிரூபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுகடியான ஸோஷத்வஜ்ஞாநத்தைபுடைய யார்க்கு, அடியனேற்கு-அஸாயாரண ஸோஷஹத்தையிருக்கிற எனக்கு, ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாற்போலே, அருள் - ஸ்வவிஷயமான பூர்வாதுவரூப மஹோபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உத்யுக்தனாயிராநின்றான்; அது, (ஸ்வதந்த்ரானு தான் கினைத்தபடி செய்கையன்றியே), நமது விதிவகையே - (புருஷர்யுகையாலே) நாம் விதித்த ப்ரகாரத்திலே ஆகாநின்றது; (ஆனபின்பு), இருள் தரு - அஜ்ஞாநாபாதகமாயிருக்கிற, மா - பெரிய, ஞாலததுள் - ஜமத்தில், இனி - (அவனுடைய விஷயிகாரம்) பெற்றபின்பு, பிறவி - (“இழிபட்டோடு முடனினிற்றிற்று (அவனாகிய) யான்கற்று” என்கிறபடியே ஹவத்ஹாஹதாநுவ ப்ரீதயர்த்தமாகவும் பிறக்கையை), யான் வேண்டேன் - அவன்கினைவறிந்த நான் இச்சிக்கிறிலேன்; மடம் - பறநிற்று விடமாட்டாத சபனமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே! மருள் - (“அவன்கினைவொழிய நாம் கினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராத்யநுவமம் பண்ணவேணும்” என்கிற ஸ்வதந்த்ரானி ஸங்கிருபமான) அறிவுகேட்டை, நீ ஒழி - நீ தவிரப்பார்; (தவிர்ந்தமைதோன்ற), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலப்ரதனுப்கொண்டுவந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - உன் ஐகமதயத்தாலே வணங்கப்பார்!

இ. - முதற்பாட்டில், ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயிகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானுயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவர் அடியார்] - ஸர்வேஸ்வரன் அளவிறந்த ப்ராஸாதித்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷடஹத்தராயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹிஷிகளுக்கு விஹத்திகளையும் தக்களையும் அவர்கள் அயினமாக்கி வைப்பாரைப்போலே ஈஸ்வரன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்து அதுவகிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியனேற்கு] - “நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியாரடியாரொங்கோக்கள்” என்றிறே தம்ஸ்வ ரூபத்தை கினைத்திருப்பது. [ஆழியான] - திருவாழியாழ்வானை விஷயிகரித்தாற்போலே விஷயிகரிக்க கினைப்பாநின்றான். விடலில் சக்கரமிதே. ஆஸ்ரிதரை நிரூபகமாகவுடைய வன் என்றுமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆஸ்ரிதரெல்லார்பக்கவிலும் பண்ணும் அருளை என்பக்கவிலே பண்ணுவானாகச் சமைந்துகின்றான். “கலாஹஸ்து ரெஷாஹவது” என்னுமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்த்ரானுகில் தருகிறான், இனிக் குறைபென்? என்னி - [அதுநமது விதிவகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானாக கினைத்திராநின்றான். “அது நம்முடைய ஹம்யாஹிஹணமிதே” என்றய்த்து பூர்வ

பாவேஸ்ரத்திலே “ஹேதுவோடே” என்றத்தக்காட்டுகிறார் - ஹேதுதான் இத்யாதி. அதாவது - அடியார்தம்மடியானாகையாலே காமதுவிதிவையே அருந்தருவானமைகின்றனென்ற படி. ஸந்தார்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. “ஹேதுதானிருக்கிறபடி” என்றத்தால் மெலிதம் அலங்குப்பக்கல் இத்யாதி. “அடியார்தம்” என்ற “அருன்பெறுவார்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - தாநஹி இத்யாதி. “தாநஹம்ஹிஷக்ரோபிராநு ஸம்ஸாரொஷாநாராய ரிநு : கூழியாபிஷு ரிஸாஹாநஃஸாநீஷு வபாபிஷு,” (கக-கக) “தெஷாஃ ஸததபாஃதாநாஃ ஹிதாஃவீ திவாநிவபுக்யுஷாநிஸாநிபொமஹம் பெநரிஸோவ பாநிநி” இதி கீதானு.(க-க) “அருன்பெறுவாரடியார்தம்மடியனென்” என்றதுக்கு-அவர்கள் பக்கல் அதுகாலும் கம்மனவும் வெண்ணமிட்டதென்னுதல், அவர்களைல்லாரிடத்திலும் பண்ணும் அது காலத்தை கம்மிடத்திலே பண்ணினனென்னுதலென்று ஊவதவயம். “அருன்” என்றதுக்கு - கருபயென்றமருளிச்செய்து, கொடை என்றத்தாந்தரம் - ஸாஜாவுக்கு இத்யாதி. “கூழியான்”

புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஐஸ்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்உடம்பையுங்கொடுக்குமிதே மஹிஷவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்ததலுவித்துத் தான் பரதந்த்ரனும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு] - இருவர்க்கும் நிருபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிருபகர் தஜீயரேகாணம். [அடியனேற்கு] - “விமோறென்பதென்” என்றும் “நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்கள்” என்றும், “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க” என்றும் நான்சொன்ன அவ்வார்த்தையையே நினைத்திருந்தான்காண் அவன்; “அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான்” என்கிறபடியே இத்தையேயாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள் தருவான் அமைகின்றான்] - ஸர்வேஸ்வரன் நம்பக்கலிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ரஸாடாதிசயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாநின்றான்; திருவாழியை யொரு கண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாநின்றான்; “விடலில் சக்கரத் தண்ணிலேமேவல்விடலில்” என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடலன்றோ உம்மைவிடேதென்றாகின்றான். [ஆழியான்] - அவர்களுயிட்டேத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. “சுலோகாவிஸூயெவாஹவத” (அஸ்மாபிஸ்துஸ்யோபவது) என்று அவர்கள் எல்லாநம்பக்கலிலும் பண்ணும்அருளை என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணுகின்றான். அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவானமைகின்றனாய்த்து. [அமைகின்றான்] - பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது அருளாக் குறையற்றத் தருவதாகப் பாரியாநின்றான். அவன் ப்ரஸாடாதிசயத்தைப் பண்ணுவதாகப்

என்றத்தையும் கூட்டி பதச்சொத்திக்கு ஹவம் - இருவர்க்கும் இத்தாதி. இதுக்கு ஸப்தநிர்வாஹம் காட்டாகின்றகொண்டு விவரிக்கிறார் - இவர் இத்தாதிவாக்யதாயத்தாலே, உம்மை அடியார்தம் மடியராக அவனறிந்தபடி எங்ஙனையென்ன - விமோறு இத்தாதி. இவர்தாம் தம்மை அடியார்தம் மடியாக நினைத்திருப்பாரெவென்ன - அடிகளடியே இத்தாதி. திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருள்கிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையே யதஸந்யிக்கும் சேஷஹிதர்க்கு சேஷஹிதரானவர் இத்தயந்தே. திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஆறந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு, “கடிகமழும்” இத்தாதி. தஜீயரையிட்டே நிரூபிக்கும்படியிருக்கும் என்றத்தால் மலிதத்தை யருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “அருள்தருவான்மைகின்றான்” என்றதற்கு அர்த்தம் தருளிச்செய்கிறார் - ஸீ வேஸ்வரன் இத்தாதி. “ஆழியான்” என்றதற்கு இரண்டாம் ஹவம் - திருவாழியை இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - விடலில் இத்தாதி. இருவர்க்கும் நிருபகமென்ற முந்தினஹவவிவரணம் - அவர்களுயிட்டே இத்தாதி. “அடியார், அடியனேற்கு” என்ற வெஹுவசனைகவசநங்களுக்கு ஹவம் - சுலோகாவி இத்தாதி. அதாவது - எங்கெல்லாரிடத்தினு முண்டான தேவர்க்குபைக்கு விஷ்ணு நெருவனுமே விஷயமாகக்கடவென்று - “சுலோகாவிஸூயெவாஹவத” என்றதற்குக் கருத்து. “தலோக்ஷிபூஸஹாஸாவிஸூயெவாஹவதாராவவ விஷ்ணொஹோபூஜிது ஸுவிஹ்வாஹுயெவத” இது புத்தகாண்டேஸுகசீவர(கக-க-அ-உ). அடியாருடையவும் அவனுடையவும் அந்யோந்யமாகுந்ப்பத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்தாதி. “அமைகின்றான்” என்றவகந்தாம் “அதநமதுவிதிஹகையே” என்றத்தால் மலிதம் - பாதி இத்தாதி. பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது என்றது - அவனுடைய பசரிப்புமாத்ரமேயாய்பாதி இத்தாதி. பாதிஸம்வாதம் யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. இவருடைய அதுமதியில்லாமை யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. ஸம்மதம் - ஸம்மதி. “அமைகின்றான்” என்றதற்குவாஸனை - அருளை இத்தாதி. கண்ணாழி

வெண்ணெயில் ஏற்றது - அகனுக்குக் கண்ணழி வெண்ணெயினிலென்றபடி. கண்ணாழி - விளம்பமும், குறையும். “அகநகுதி” இத்தயாதிக் காத்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இதயாதி. நமது வீதிவகையே - கமமுடைய சிமமகபகாரத்திலேயென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “விதி வகையே” என்ற வகாரம் - தேரதத்திலே; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஸ்வரத்திலே. ஸ்வோகதார்த் தத்துக்கு ஸம்வாதம் - அதுநம்முடைய இத்தயாதி வாக்யவ்வயம். கீழவாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அஹம்ஸம் இத்தயாதி. “விதி” என்றதுக்கு லாவம் - நமது சொல் இத்தயாதி. தான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு - தான் ஸவதந்தானும் நினைத்தபடி செய்கைக்கென்றபடி. கீழ் ப்ரணயித்தவதாலே இவர் க்யமத்தபடி செய்வானு ய்ருந்தானென்ற ருளிச்செய்து, தத்த்வஸத்திதி யிலும் இத்தலயில் இசைவும் வேண்டுமென்கிறார் - தனிப்பக்கல் இத்தயாதி. புருஷார்ப்யமாகைக்காக வென்றபடி. இசைத்தே கொடுபோகவேண்டுமென்கிற கிரப்பந்தமேதென்ன - புருஷோத்தமன் இத்தயாதி; யதவா, இதுவுமொருவேறுதவாதல். அதாவது - அர்த்தியாதே கொடுத்தா லவனவைல கூண்யத்துக்குக் கொத்தையாமென்று கருத்து. அப்படி ஆஸிரிதர்க்கு பாதந்தானுயிருக்குமோ? என்ன - தயானுநாந்தம் இத்தயாதி. ஸதோதரே; “கூதீபமுகொஜ்ஜிதஸொஷமொஜிநா கபாநிஸுஷாநதவரொண்படியா” ப்ரியெண்ணெயநாவகிநாநயுவேகித்தயாநா கிராநகரோகாரவீக்யெனெ” இயஸ்யலோகார்த்தத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஈஸ்யிப்பிக்கி றார் - இதுகீத பட்டிந்தாமே இத்தயாதி. ‘அருளிச்செய்தார்’ மஞ்சீயரென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஜமத்த்ருஷ்டயாதி வயாபாரக்ளையெல்லாம் இவர்பக்கலிலே வைத்து, தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவனவிலே இவர் அறிவீர்த்தத்தைத் திருக்கண்களாலே அதுமுகிபண்ணுவ னென்றிறே இயஸ்யலோகத்துக்குக் கருத்து. இவர் அங்கே போகைக்கு வேறுதவையும், இவர் அங்குப்போனால் இவரைக்காண்கை புகப்பாகையாலே ஹோமவ்யக் கமாக தென்னுமத்தையும், “யடியா” என்று எவ்வகமாக அருளிச்செய்கைக்கு வேறுதவையும் அருளிச்செய்கிறார் - சேனமுதலியார் இத்தயாதி. சுட்டை - சொக்காய். “வ்ருத்தஸாமந்தர்” என்கிற இது - போகைக்கு

கண்டராஜாக்களைப்போலே. இவர்தாமும் “இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவொண்ணை” என்று ஜமநீர்வாஹத்துக்கு வேண்மேவற்றைப் பாசரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ்செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம்மைக்காண; “**வி யெண**” (ப்ரியேண)இறே. “இன்னுனைப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னுனைமாற்றவேணும்” என்று வேண்மேவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; “ஐயர்யாதோன்று சொல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே” என்று கண்களாலே மேலேழுத்திட்கேக்கோக்கும் இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது கிடாம்பியாச்சாநோ அல்லாதாரோ வாசியறக் குமிழிநுண்டது; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானே “பட்டர்தம்மை யாஸ்ரயித்தவர்களுக்காட்டிலும் நீர்தாழ அஹ்வர்த்திப்பாடுன்ன?” என்று கேட்க, “நீ அன்று கண்டிலைகாண், எம்பெருமானார் பட்டரகையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கொண்டு புறப்பட்டேச் சுற்றும் பார்த்தருளிநம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்” என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேஸ்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிருந்தானாகில் இனிக் கண்ணழிவன்? என்ன - [இருள் இத்யாதி]-இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்வேது; இதுவே கண்ணழிவு நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேணுகிறதேன்? என்ன; - இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கலிருக்க அஜ்ஞாநத்தைத் தருவதொன்றுய்த்து; ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானையுமிறே எதிரீட்பண்ணிற்று. [இனி] - “வானுயிரின்பமெய்திலென் மற்றைநரகமே யெய்திலென்” என்று நினைத்திருந்ததொரு ப்ரமமுண்டமுன்பு; இப்போது அது தவிரந்தேன்.

ஹேது. ‘யாநி’ என்னுதே, ‘யத்’ என்று ஏகவசகமாகையாலே - பாசரப்பரப்பற என்றது. பாசரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்கைக்குஹேது - இவர்தாமும் இத்தயாதிவாக்யம். ‘வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட ராஜாக்களைப்போலே’ என்கிறவிடத்திலே “வானிவவாச” ‘விண்ணட்டவரமுதுவர்’ என்றத்தை நினைப்பது. இவர் நைச்சத்தாலே தண்ணீர்த்துரும்பாகாமல் பாசரப்பரப்பறச் சொன்னாலும் அவன் இவனைக்கண்டா லிருக்கும்படி பென்னென்ன - பிராட்டிமாரோடு இத்தயாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ப்ரியேணவிறே என்று. “பாசரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்வர்” என்றதின் விவரணம் - இன்னுனை இத்தயாதி. ‘உஜாரலீகூடுணெ-தாநாஜாநஹு’

என்றதுக்கு, “வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட” இத்தயாதிக்கறுகுணமாக ஹாவம் - ஐயர் இத்தயாதி. கிடாம்பியாச்சாநோடு-இவர்க்கு உத்தேஸ்யரான கிடாம்பியாச்சாநோடென்றபடி அல்லாதாரோடு பட்டர் சிஷ்யர்களான அல்லாதாரோடென்றபடி. குமிழிநீநுண்டது - ஆழங்காற்பட்டாகனென்றபடி. ப்ராஸங்கிகம் - ஆச்சான்தான் இத்தயாதி. ‘போர - ஸ்நேஹித்திருக்கும்’ என்றநவ்யிப்பது. பட்டர்தம்மை - பட்டரை பென்றபடி. ‘இளையாழ்வான் - ஆச்சான்கேட்க’ என்றநவ்யிப்பது. இளையாழ்வானுகிறவர் - ஆச்சானுடைய சிஷ்யர். அதுக்காச்சான்வார்த்தை - நீயன்று இத்தயாதி. ‘அருளிச்செய்தார் - எம்பெருமானார்’ என்றநவ்யிப்பது. “ஆகையாலே ஸ்நேஹித்திருப்பேன்” என்று கூட்டுவது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அருளுகிறான் இத்தயாதி. இதுக்கு ஹாவம் - இவ்நீயும் இத்தயாதி; இந்த ஹாவம் “மருனொழிநீ மடநெஞ்சே” என்னுமனவும் கடாக்கித்து. விவரணம் - நான்அவன் இத்தயாதி. ‘பிறவியான்வேண்டேன்’ என்னுதே “இருள்தருமாஞாலம்” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - உமக்குத்தான் இத்தயாதி. அஜ்ஞார்க்கொழிய ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் இருள்தருமோவென்ன - ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானையும் இத்தயாதி. “இனி” என்றதுக்கு

அது தவிரவேண்டுவானென்னென்னில்; - பூர்வையெண்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலா யிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆடிராதிசயத்தாலுமாக, “அங்கே யிருக்கிலேன், இங்கேயிருக்கிலேன்” என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்கும்மத்தனை யன்சூ வேண்டுவதென்றிருந்தோம்; அதுவேயாகப்பெறுதே, மற்றைப்படிக்கு உடலா யிருத்தது. ப்ரகருதிவ ர்யனாக்கி ஸப்ராதிவிஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸார ஸ்வலாவத்தை யநுஷ்டித்தபின்பு விவேதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன்; அவனிதத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டுவ தென்னென்ன - [மருளொழிநீ] - உன்னதொருநினைவுண்டு, அத்தைத்தவிரப்பார். “தீவி னையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசுப்பேறலுற்றால் - திருவாறன்வினாயதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனை” என்றுவிரோதிகழிந்து போம்வழியெல்லாம்போய், “இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்வினைக்குப் போம்வழி” என்றால் “ப்ராப்யவஸ்துதான்இங்கே வந்துகிட்டிற்றுகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வமையாதோ?” என்று ப்ரமித்திருப்பதொன்றுண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - “உத்தேசியவஸ்து ஸந்நிஹித மாய்த்தது” என்று இத்தையே பார்க்கிறுபீத்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண் டாவோ? [வாட்டாற்றான்அடிவணங்கே]-நமக்கு ஹிதகாமனாய்வந்திருக்கிறவவன்வழியே போய் அவனை யநுஷ்டிக்கப் பாராய்; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வகை கொடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நினைவிலே போகப்பாராய் [அடி வணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - ஈரரசுதவிருகை யிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வாட்டாற்றானடிவணங்கிமாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயேமடநெஞ்சேகேசவனெம்பெருமானே
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள்பற்றறுத்து
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைகண்ணினமே.

ஹவம்-வானுயர்இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதுதவிரவேண்டுவானென்னென்னில்'என்றது-அப்போ தப்படி சினைத்திருந்து இப்போதத்தைத் தவிரவேண்டுவானென்னென்னி லென்றபடி. அதுவே - வைஷ்ணவஸஹவாஸாதியே. மற்றைப்படிக்கு - விஷயப்ராவண்யத்துக்கு. “மற்றைப்படிக்கு” என்றதை விவரிக்கிறாராதல், * இனி ஸப்தத்துக்கர்த்தமாதல் - ப்ரகருதி இத்யாதி. “யான்” என்றதுக்கு ஹவம் - என்புத்தியால் இத்யாதி. அதேதென்ன - தீவினை இத்யாதி. மருளொழி - உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தைவிடு. மடப்பம் பற்றிற்றுவிடாமையாக ஹவம் - உத்தேசியவஸ்து இத்யாதி. நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ-அஜ்ஞாகாவஹமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கிற நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ வென்றபடி. “மருளொழிநீ” என்றுவைத்து, “வாட் டாற்றானடிவணங்கு” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - நமக்கு இத்யாதி. அதாவது - நம்மைக் கொடுபோகவந்தவனைப் பின்செல்லப் பாராயென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - உகந்தருளின இத்யாதி. “அடிவணங்கு” என்றால் அவன்நினைவிலே போகையைச் சொல்லுமோவென்ன - அடிவணங் துகை இத்யாதி. (க)

ஆ.—(வாட்டாற்றான்.) - வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை யதுவவித்துக் கொண்டு, ப்ரதிவந்பகத்தைப்போக்குகைக்காக அவனையபேஷித்தும், அபேஷித்த படியே ப்ரதிவந்பகத்தைப்போக்கி, அந்நபாநாதிபாரகராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ரஸூநத்தையொழிந்து ஊவகேகயாரணராய், அவனை யந்து ப்ராபிக்கப்பெற்றேமோ! நெஞ்சே! நமக்குவிளந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே ஊவ்யமானநெஞ்சே! தன்னை அது ஹவிகைக்கு விரோயியான மாஞாலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேஸிறுந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ராஸாதத்தாலே திருவாய் மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிவந்பகமான அவிடி யாழிக ளெல்லாம்போக்கி, இதாவிஷய ப்ரவணராய் நம்மோடு ஒருபற்றின் றிக்கேபி நக்கிற நாட் டாரோட்டைச் சேர்த்தியையும் தவிர்த்து, நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றேமென்கிறார்.

ப.—அந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகராய் நிருபாயிகவ்யூவானவனை நம்கிட்டப்பெற்றபடிகண்டாயே! என்று பூர்வோபகார பரம்பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மாஞாலம் - மஹாப்ருயிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு - ஜம்மஸம்வர்பத்தை; அறுப்பான் - அறுக்கக்கூகாக, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஆழ்ந்தஸூலஹுன ஹனுடைய, அடிவணங்கி - திருவடிகளை ஆர்யசித்து; கேசவன் - ஹோமப்ரதிவ்யூக மான கேசியை நிரஸித்தவனாய், எம்பெருமானை - அப்படி நம்முடையவிரோதியையும் போக்கி படிமைகொண்டவனை, பல பாட்டு ஆப - வஹுவிதமான கீதங்களானவற்றை, பாடி - பாடுகையாகிற கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாழிகளான அவிடி யா கர்மா திகளை, பற்று அறுத்து - ஸவாஸநமாக அறுத்து, நாட்டாரோடு - அஹங்காராதிதுஷித ரான லௌகிகரோடு, இயல்வு - ஸஹவாஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிர்த்து, நாரணனை - (திருபாயிகவ்யூவாய்க்கொண்டு இன்று பலப்ரதானோத்யுத்தனா) நாராயணனை, நண் ணினம் - கிட்டப்பெற்றேமும்; மடம் - என்னை ஓத உடன்பட்டு ஊவ்யமான, நெஞ்சே - ! கேட்டாயே - (இவ்வுபகாரபரம்பரைகளிருந்தபடி) கேட்டாயே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “விதிவகையே” என்று நம் இசைவு பார்த்திருக் கிறான் என்கிறதென்? “இந்தின்றீர்மை இனியாமுறமை” என்று அடியிலே அபே ஷித்திலோமோ? என்ன;—“அபேஷித்தவளவோ நாம் பெற்றது!” என்கிறார்.

[மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - “தன்னை அது ஹவிகைக்கு விரோயியான மஹாப்ருயிவியில் ஜம்மத்தைப் போக்கவேணும்” என் றன்றோ நாம் அர்கதித்தது. [கேசவன் எம்பெருமானை] - கேசியை நிரஸித்தாற் போலே நம் ஸேஷத்வவிரோயியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்திப்படியைக் கண் டாயே? அவ்வளவையோ! [பாட்டாயபலபாடி]-விரோயியைப் போக்கிப்படி கிடக்கச் செய்தே, வாசிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ராஸத்தகேஸானாயிருக்கிற அழகைக்காட்டித் தோற்பித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றுமாம். [பாடிப்பழ வினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிவந்பகமாய் அநாழிகாலார் ஜிதமான அவிடி யாழிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாழிகாலங் கூட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வஸக்தி அல்பகாலத்திலே போக்கிப்படிக்கண்டாயே.

[நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வஸ்யரோடு தொற்றற்றபடி கண்டாயே. “இவை என்ன உலகிற்றை” “கொடுஉலகங் காட்டேலே” என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - திருபாயிக ஸர்வரகங்களைக் கிட்டப்பெற்றோம். திருபாயிக ஸர்வவியலையுடையவை கிட்டப்பெற்றோம். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - ஐவ்யமானநெஞ்சே, கேட்டாயே! என்று உபகாரஸ்மருதி தொற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “விதிவகையே” என்று - கேவலஹ வத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே “இந்நின்றரீர்மையினியாமுருமை என்றிலோமோ நாம்?” என்ன,—நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது? என்கிறார்.

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றாடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்லவொழிந்து நாரணனைகண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதேல்லாம் அவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ? நாம் இரங்குபெற்றதாயிருந்ததோ? விரோயிபோகவேண்டுமென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம் அபேக்ஷித்தது; கேவலம். நாம் அபேக்ஷித்தவளவறிதியே. [மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றாடிவணங்கி] - “ஸ்மஸாரஸம்ஸங்குத்தையறுத்துத்தரவேணும்” என்றன்றோ நாம் ஸர்வோஸ்வரன் திருவடிகளையாஸ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் கம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] - கேசிஹந்தாவான ஸர்வோஸ்வரனை; கேசியைப்போக்கிறாற்போலே கம்விரோதியைப்போக்கி கம்முடைய சோஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரஸஸ்தகேசுன் தன்னழகைக்காட்டி கம்மையடிமை கொண்டவனென்றமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - * பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ கம்மையிலேத்துக் கவிபாலேத்துக்கொண்டபடி. “விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்” என்று நாம் அபேக்ஷிக்க, அதுவங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிஷ்டைபகமாய் அநாதிகாலாஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம்

இரண்டாம்பாட்டு.—வாட்டாற்றுள் இத்யாதி. “விதிவகை” என்றதின் பூர்வர்கள் நிரவாஹத்திலே அவதாரிகை - விதிவகையேயென்று இத்யாதி. விதி - ஹவத்க்ருபையையே சொல்லுகிறது. “அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்பண்ணியா” என்று இவர்க்கு ஹக்மாவது அவனாகையாலே என்று கருத்து.

“அபேக்ஷித்தவளவோபெற்றது” என்றதுக்கிடாக அந்வயமருளிச்செய்கிறார் - மாஞாலம் இத்யாதி. அந்வயாஹகுணமாக ஹவம் - இதேல்லாம் இத்யாதி. நாயிருந்ததுதானேதென்ன - விரோதி இத்யாதி வாக்யவ்யம். இவ்வளவேயோ நாமபேக்ஷித்ததென்ன - மாஞாலம் இத்யாதி. இந்தபதவ்யத்துக்கும் அர்த்தம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. “பாட்டாயபலபாடி” என்றதுக்வதாரிகை - அதுக்குமேலே இத்யாதி. கொண்டவடிமைதானேதென்ன - வாசிகமான இத்யாதி. “மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்” என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேசியை இத்யாதி. கம்விரோதியை சோஷத்வவிரோயியான ஸ்வாதத்த்யத்தை. இத்தால் ஹவதம் - தன்னழகை இத்யாதி. அவ்வளவேயோ என்றது - சோஷத்வத்தினெல்லையிலே சிறுத்தினவளவேயோவென்றபடி. பலபாட்டானவற்றைப் பாடியென்று ஸப்தார்த்தம். திருவாய்மொழி பாடுவித்தது அதியமோவென்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. “பாட்டாயபலபாடி” என்றவகந்தாம் “பழவினைகள் பற்றறுத்து” என்றதுக்கு ஹவம் - விரோதியை இத்யாதி. அதுவும் கிடக்கச்செய்தே - விரோதியும் கிடக்கச் செய்தேயென்றபடி. பாடுகை பழவினைகள் பற்றறுக்கைக்கு ஸாயகமோவென்ன - நாமடிமை

செய்ய இத்தாதி. உயங்கையோக்தி - இவரின்னை இத்யாதி. வினையைப்போக்குகைக்கு அவன்வைத
யலே வென்ன - கேசுவம் இத்யாதி. “**கெரோகிருராஹொக்ராவிராயி: வாவலுக்கி**
ண: | **கெஸவம் வெஷுரீலாக்ஷுரூபாயிர்வக்யுகி**” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபாமே,
“**வினைகன்**” என்கிற வையுவுசந்தைக்கடாக்ஷத்து, வினைகளெல்லாம் பற்றறக்கூடுமோவென்கிற
ஸங்கையிலே “**கெஸவம் வெஷுரீ**” என்கிறதுக்கார்த்தம் - இவன் நேநீதான் இத்யாதி, ஈட்
டின - திரட்டின. “இயல்வு” என்றும், தொற்றுஎன்றும் ஸம்வந்தம், ‘உண்டியே’ இத்யாதிக்ரு-
அஸநாச்சாதங்களையே ப்ரயோஜகமாகத்திரியும் இம்மண்டலத்தாரொன்று ஸப்தார்த்தம், பெரு
மான்திருமொழி. விவரணம் - யானேயென்தனதே இத்யாதி. ஆனால் ஸம்வந்தம்மற் பெற்
றாரோவென்ன - ஒதுஉலகந்து இத்யாதி. “இதொரு லோகத்தினுடைய ஸ்வகூலாவே!” என்று
அவர்கள் இழவு பொறுக்கமாட்டாமை “ஓ!” என்று கூப்பிக்கிறாரென்படி. திருவாசிரியம், ப்ர
மாணந்தரம் - உங்களுளோடு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தார்தால் சொல்லாதே, “**காராயணன்**” என்று
விசேஷிக்கையாலே - ததியத்வாகாரேணத்தேஸ்யரொன்று தேஹ்முகிறதெனது விவகரித்தரு
ளிச்செய்கிறார் - விட்டவர்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஸரீரஸம்வந்தியிடவே த்யஜித்தவர்களை
ததியத்வேக பற்றுகிறாரென்றபடி. அப்படி ததியத்வாகாரேணத்தேஸ்யமாமோவென்ன-முத்த
னுக்கு இத்யாதி. * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து காரணனைநண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் -
ஸ்வயம்பாகம் இத்யாதி. அதாவது - க்ருஹகேத்ராதிகளெல்லாம் தன்னதெனது தனியே
ஊஜித்தவன், பிதாவுக்கு அநுகூலஞம் எல்லாம் அவனதென்றறிந்து அவனோடேகூட ஊஜிக்கு
மாபோலே, தன்னதெனறிருக்கும்து தவிர்ந்து ததியத்வேகநாநுகூலிக்கையென்றபடி. காராயண
ஸப்தத்துக்கு - ஸர்வார்த்தாராயித்வத்தை விவகரித்து, இப்படி ஸுலஹையிருக்கிறவனைக் கிட்டா
திருக்கிறது இவவிஷயத்தை யறியாமையாலே என்னுமத்தை ஸரிஷ்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார்.
படுக்கைக்கீழே இத்யாதி. அருகேயிருக்கிற நெஞ்சை “**கேட்டாயே**” என்பானென்னென்ன -
பெற்றபெற்றின் இத்யாதி. வகாதது வருத்தது என்று-அப்ராப்தமானது ப்ராப்தமாய்த்ததென்று,
உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - ஸௌமித்தேஇத்யாதி. “**வாளிகெருமாஹ் க்ருமொமாஃ ஸ்ரீ**
ஷாநாஜிவலாதிவ | **ஜீவிக்ருஹிராஜிஹ ஷாபுரீகிரிபெ**” இத்யயோத்யா

நண்ணினம்நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி
மண்ணிலகில்வளம்மிக்கவாட்டாற்றுவந்துஇன்று
விண்ணிலகந்தருவானய்விரைகின்றான்விதிவகையே
எண்ணினவாறுகாஇக்கருமங்கள்என்னேஞ்சே!

காண்டே ஈரமே. தஸ்மிக்கேவ, “வெவெஷெவிராஸெகலி ஹி குகாடுபேபாஸகி !
வஸுஹீவிலபாநுஹாவாநு ஸெநாவாஹாபலயதாநு.” “கேசவன” என்றதுக்கு - பா
ஸந்தகேசனென அர்த்தத்துக்குச்சேர அஹ்வயங்காட்டி, விவோதிநிஸநயீவன் என்ற அர்த்தாறு
குணமாக அஹ்வயம் காட்டுகிறார் - மஹேஸ்வரபிறப்பறுப்பான் இத்யாதி. ஏகாஹ்வயமேயாய், “எம்
பெருமானே” என்கிற ஐகாரம் அஹ்வயமாக்கி அஹ்வயங்காட்டுகிறதே விசேஷமென்னவுமாம் பிறப்
பறுப்பான் - பிறப்பறுக்கைக்காக என்றபடி.

(2)

(கம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க) இன்று, விண்ணுலகம் - பரமபடித் தை, விதிவகையே - நம்மதுமதிக்கொண்டு, தருவான் ஆய் - தருவானாக, விரைகின்றான் - விரையாதின்றான்; இக்கருமங்கள் - இக்கார்பங்கள், எண்ணினவாறு ஆகா - (நாம் அவன் பாடே செல்லவும் நாம் அர்த்திக்கவும் நாம் அதிலே த்வரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவும்) எண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் த்வரிக்கையும் நினைவுதான் பார்க்கையுமாக ஆய்விட்டன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே மலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - கிட்டி அதுவியக்கப் பெற்றோம். “விண்ணுலகம்” என்கிறபெற்றுக்குச் சொல்லில், மோக்ஷத்தில் விதியோம மான திருமந்த்ரமே அமையு; “ஸவபூபூலாயக” என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாத் தரங்களுக்கும் அதுவே அமையும்; ப்ரீதிப்ரோரிக்க அதுவவத்துக்காகச் சொல்லுகை யாலே எல்லாத்திருநாமங்களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபடித்திற் காட்டில் ஸம்ருத்தியிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை கீருபகயாக வுடையவன். [வளம்]- ஸம்பத்து. ரக்ஷயம் குறைவற்ற டேசுமாயகையாலே, ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக் கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேடிமில்லாமையாலே ஸேஷஜாதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாயிருப்பதொன்று நென்னேற்றில்லை; இன்று இங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பரமபடித்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, “ஆன்மின்கள் வானகம்” என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாடி விஷயத்தையும் நமக்கே தருவானாயிராதின்றான். [விரைகின்றான்] - ஸாபேக்ஷரான நாம் ஆறியிருக்க, கிரபேக்ஷனவன் பதறாதின்றான். முன்பு இவர் விரைந்த போது ஒருகார்யார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாறே, விஸே ருசமான விஷயி இவர்க்குத்தாமன்று என்று பதறாதின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக் கட்டவல்ல ஸர்வஸத்திக்குப் பதறவேண்டுகிறதென் என்னில்? - [விதிவகையே] - நாம் வியிக்கத்தருவானாக வேண்டியிராதின்றான். [எண்ணினவாறாகா] - நாம் “இவன் விரையவேணும்” என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஸமவத்விஷயத்தில் மலிக்கும்படி. புறப்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றளவும் இவன்தானே அர்த்த திக்கவேணும்; இவ்விஷயத்தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்துவிட்டால் பின்பு தன் பேறுகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என்றெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் னீ என்வழியே போருகையாலேயே நே வித்தித்தது.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே மலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தனு ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - “தஜேநாராயணாயெதி

மூன்றும்பாட்டு.—நண்ணினம் இத்யாதி. “எண்ணினவாறாகா” என்றத்தைக்கடாக்கித் தவதாரிகை - நெஞ்சே இத்யாதி.

. தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்து, “நாராயணன்” என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ராப்தனு இத்யாதி. ஒன்றமையாதோ, பல்வேணுமோவென்ன - நமோநாராயண இத்யாதி. “சிந்த

“ஐயவ்யபுரபுலகாபக” (நமோநாராயணயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக) என்று இதுவேமையுமேறே வமலாவிஸ்த்யபண்ணில். பரீதிப்ரேரிதராய்க்கோண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபடித்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து ரக்ஷபவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே ஸேஷலுத்தனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம்செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] - நம்பக் கல் இதுக்கடியாயிருப்பதோன்று * நென்னேற்றில்லை; இன்றிங்ஙனே விடியக்கண்ட தீத்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கோடுத்துவிடுவா னாயிருக்கிறான். “வானவர்நாதே” “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்கிற பொதுவையறுத்து நமக்கே தருவானாக த்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விவரத்தி இவர்க்குத் தரமன் றென்று காணும் அவன் கினைவு. இவர்க்கே கோடுக்கையாவது - இவர் ப்ரார்த்தித்த படியே * லபுவிலாவடிமைமைக் கோடுக்கையே. [விரைகின்றான்] - நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறான். “சிறப்பில்வீடு - இறப்பிலேய்துக வேய்தற்க” என்று ஒரு ஆற்றவண்ண டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனாய்ச் சாக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தா ரென்று மீளாப் போய்ப்புக்கு “ஆழ்வீர்! போரீரோபோரீரோ” என்று பதறுகின்றான். ஒரு காரியப்பாட்டாலே வைத்தானாய், அக்காரியம் முடியுமளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வஸக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல் பித்தகாரியம் செய்யுமளவும் பொறுக்கிறிலனாய்த்து. இப்படி செய்யகிளையாநின்றானாகில் கினைக்கிறான்: தான் ஸர்வஸக்தியான ஸர்வோவரனாகில் பின்னை அங்ஙன் விரையவேண்டு கிறதென்னென்னில், — [விதிவகையே] - நாம்செல்லப்பரமபடித்தந்தானாகவேண்டுமென்றிரா நின்றான். “எம்மாவீடுத்திறமும்செப்பம்” என்றாரே, அதுதவிரந்து “உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்,” “திருவாணைநின்றானே” என்று ததேதும் வளைத்தும் செய்தால் பின்பு

வமலாவிஸ்த்யபுரபுலகாபக: “மக்க” என்றதுக்கர்த்தம் - பரமபடித்தில் இத்யாதி. மண்ணுலகிலே பரமபடித்திற்காட்டில் ஸம்பத்துமிக்கிருந்துள்ள வாட்டாற்றையுடையவனென்று ஸப்தாத்தம். பரமபடித்திற்காட்டில் மண்ணுலகிலே ஸம்பத்து மிக்ககடுமோவென்ன-ரக்ஷயவர்க்கம் இத்தயாதி வாக்பத்தவம். “வந்து” என்றதுக்கு ஊவம்-நாம்செல்ல. “இன்று” என்றதுக்குஊவம்-நம்பக்கல் இத்யாதி. நென்னேற்று - நேறமுதல்நான். “விண்ணுலகம்” என்றதுக்கு ஊவம் - அங்கே இத் யாதி. மலிதம் - வானவர் இத்யாதி. இவவிபூதியையும் கொடாதொழிவானென்னென்ன - ஆவ தழிவது இத்யாதி. இவர்க்கே விண்ணுலகம் தருகையாவதேதென்ன - இவர்க்கே இத்யாதி. “விரைகின்றான்” என்றதுக்கு ஊவம் - நம்மைப்போல் இத்யாதி. இவர்அப்படி யாறியிருந்தாரே? என்ன - சிறப்பில் இத்யாதி. ஆற்றல் - பொறை. விரைகிறதின் சரமாவதி - தான் முற்பாட னாய் இத்யாதி. இத்தனைகாளுயின்றிக்கே இப்போது த்வரிப்பானென்னென்ன - ஒருகாரிய இத் யாதி. காரியப்பாட்டாலே - காரியவஸாத என்றபடி. காரியமாவது - திருவாய்மொழி தலைக்கட் கைக. காமேனை வருகிறாரென்றிருக்க வெண்ணுதேவனென்ன - ஸர்வஸக்தி இத்யாதி. “விரை கின்றான்” என்றவர்ந்தமானார்த்தம் - ஸங்கல்பித்த இத்யாதி. திருவாய்மொழி பாடுவிக்கவேண்டு மென்று ஸங்கல்பித்தகாரியமென்றபடி. விரையவேண்டுக்கிறதென்னென்னில் - செய்கிறதற்கென்னென் னில்வென்றபடி. நான் சொல்லவென்கைக்கு இவர் “வேண்டா” என்றாரோவென்ன - எம்மாவீடு இத்யாதி; இது, வேண்டா என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். “விரைகின்றான்” என்ற ஈபொட்

* நென்னே ல் என்று பாடாந்தரம்.

கோப்பதாக இராகின்றான். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்குழல்புக்கு விரைந்துதிரிந்தான்; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தோடங்கிறார்; அதுகண்டே அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரை தல் மிக்கது; அதுகண்டே இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்கும்ளவுமிறே அவன் ஆரீயிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான் அவ னாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] - “இந்நின்ற கீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை “விரைய வேணும்” என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - லு ௨வத்விஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் மலிக்கும்படி. லௌகிகரீலே “சிலரை என்கார் யத்துக்கு நீ கடவை” என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமே; அப்படியேரினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என் னெஞ்சே] - அவன் முறையிலே விரைய நாம்பேற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? வ்யபவேறுவாகை தவிர்த்து மோக்ஷவேறுவாகையன்றோ? உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தி யன்றோ இதேல்லாம்? (ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதோட்டான்
நல்நெஞ்சே! நம்பெருமான்நமக்கருள் தான்செய்வானே.

ஆ.—(என்னெஞ்சத்துள்.) - ஸ்காதி பரமயோழவாய்நல அபரிச்சேத்ய மான திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே கமக்குத்தந்தருளுமோவென்னில்;— என்னுடைய நிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சுள் புகுந்திருந்து என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஆறுதிதவிரோயிகளான ஹிரண்ய தூர்யோதநாதி நிரஸநத்தையும் எனக்கு ஹோக்யமாகச் செய்தருளின நிரவயிக லெஸை சீல்ய காருண்ய ஓளஉர்யாதி குணங்களையுடையபிருத்தவன், இனித் திருநாட்டை

மெக்கு லாவம் - இவர்க்குருசி இத்தாதி. அவனறியிருக்க இவரன்றோ த்வரிக்க ப்ராப்தமென்ன - இவனுக்கு இத்தாதி. அதுக்கடியேதென்ன - உடையவன் இத்தாதி. எண்ணினவாறாகா - எண் ணினப்ரகார மன்றிக்கே யிருந்தன. நாம் எண்ணியிருந்த வளவல்லவென்றபடி. எண்ணுகரு மேலே மலிக்குமென்றுகருத்து. “எண்ணினவாறாகா” என்றத்தால் மலித்தமான ஹார்த்த லாவம் - இந்நின்ற இத்தாதி. “கருமங்கள்” என்ற வௌுசுசந்தத்துக்கு லாவம் - லு ௨வத்விஷயத்தில் இத்தாதி. இக் கருமங்கள் - இவ்விஷயத்தில் மலிக்கும் கார்யங்கனென்றபடி. “இ” என்றதுக்கு லாவம் - லௌகிகரீலே இத்தாதி. நெஞ்சென்னுதே “என்னெஞ்சு” என்றதுக்கு லாவம் - அவன் முறையிலே இத்தாதி. உத்தார்த்த விவரணம் - வ்யபவேறுவாகை இத்தாதி. இதுக்கு “சிவனவசிநுஷ்டாணாடி” என்றதிலே கோக்கு. ‘நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி. கண்ணினம், மண்ணுலகில்’ என்றுதொடங்கி, ‘இன்று - விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான், என்னெஞ்சே! இக்கருமங்கள் - எண்ணினவாறாகா’ இத்யந்தவ்யம். (ஈ)

நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ? என்னைக்கொண்டு திருவாய் மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த ஸ்ரீரத்திரிபிற்காட்டிலும் சீரியதோ திருநா டென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனை உவ்வனாக ஸம்ஹிக்குமோ என்னில்; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானுனபின்பு நாம் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் செய்யுமென்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து, என்னைய கரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத்தாலே இப்படி விலகணமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதனுன ஸ்ரீப்ரஹ்மாவழவானுக்காக வலியுநெஞ்சை யுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்க்கைப்பிளந்த திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான். [மன்னஞ்சு என்றுமேலுக்கு] - லக்ஷ்மதி ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி லாபதஸமரத்திலே ஆயுடம் கொடேன் என்ற பாகிஜைபண்ணி வைத்து ஆஸ்ரிதரான பாண்டவர்களுக்காக அஸத்ப்பரதஜ்ஞைய ஆயுடத்தை எதிர்த்தான் எம்பெருமான் என்றால் உகக்கும்கெஞ்சே! நமக்கு நாயுனாதான் நாயுபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யம்

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதராக்ஷணத்தில் பக்ஷபாகியானவன் நமக்கு சிவபி கோபகாரகனு யிராதின்ற நென்கிறார்.

நல்கெஞ்சே - உமவத்தவிஷயமென்றால் ப்ரவணமானநெஞ்சே! வன்னெஞ் சத்து-(ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத்வேஷஹூரிஷ்ட்டமாம்படி)வலியுநெஞ்சை யுடைய, இரணியனை - ஹிரண்யனை, (நோய்சின்மவிடம் குட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே), மாந்விடந்த - அவன் நெஞ்சிருக்கிறமாற்பை இடந்து, (ஆஸ்ரிதராக்ஷணர்த்த மாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திஹிதனாய், மன் - ராஜாக்களால் லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்து - லாபதஸமரத்திலே, பாண்டவர்க்கு ஆ - பாண்டவர்களுக்காக,படைதொட்டான்-(ஆயுடமெமேனென்று) ஆயுடமெடுத்தபக்ஷபாகி யாய், நம்பெருமான்-(இவ்வபதாரங்களாலே) நமக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னெஞ்சத்து-(அந்நபரமான) என் ஹ்ருதயத்தைவலிகரித்து, உள்ளிருந்து - உள்ளே பொருந்தி யிருந்து, இங்கு - இவ்விருப்பிலே, இரும் - (அத்பந்தவிலகணமானம்படி) பெரிய, தமிழ்- த்ரமிடமயமான, நூல் - ஸாஸ்த்ரரூபமாய், இவை - அபரோக்ஷஸித்தமான லோக யதையை யுடைத்தான இததிருவாய்மொழிதன்னை, மொழிந்து - தானே ப்ரவர்த்தகனா யருளிச்செய்து, (அவ்வளவில்சில்லாதே) நமக்கு, அருள் - அதிஸாயிதோபகாரங்னை, தான் செய்வானே - பண்ணுவானாகத் தானேபாரியாகின்றான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வ தாகச்சொன்ன இது ஸம்ஹிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அதுஸரூபத்தால் கட்டாததில்லை என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷயந்தரப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இறப்பாகின்றார்; இவர் “என்னது” என்றதுவே லேஹதுவாக அவன்மேல்விழா கின்றான். இவர் அபேக்ஷயமென்று அகல, அதுவே லேஹதுவாக அவன்புகுர சில்லா கின்றான். [உள்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கையன்றிக்கே தன்விடாய்தோற்ற உள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஒருவிதத்தையுண்டென்று நினைவாகே ஸ்வாவரப்ப

திஷ்ட்டையா யிராதின்றான். [இங்கு] - பரமபுகத்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத் திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலகலுணமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு லக்ஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு செய்யவேண்டும்படியிருக்கை. இவர் ஆற்றுமையாலே சொன்னஇத்தை அவன் லக்ஷணேபேதமாக்கினான். [இவை] - தமக்கும் கொண்டாட வேண்டியிருக்குமிவை. [மொழிந்து] - பாடினவனுய்த் தாம் சுற்றுச் சொன்னுரோபாதிபாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - ஐயவத்விஷய மென்றால் அஸஹ்யமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - துர்மாதங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்ட மிட்டழிக்கை முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன் நமக்கு உத வானே என்றிருந்து. [வாட்டாற்றான்]-பிற்பாடர்க்கு உதவுகக்காகத் திருவாட்டாற் றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சுஇத்யாதி]-ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே லீஷ்மாழி ராஜலோகங்கள் அஞ்சு, ஊரதஸமரத்திலே “கூஷாஸ்யாகூஷவஹா” என்கிற வர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்]-படைபெடுத்தான். படைவிட்டானென் னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைந்தவிடத்தை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றிலன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆஸ்ரிதரை பொழிந்தவிடத்திலேயே. விடாவிட்டதென் னென்னலில்; அர்ஜுனன்தான் “நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவதம்” என்கையாலே. [நல்நெஞ்சே] - ஆஸ்ரிதபக்தபாதத்தைக் கேட்டால் உசுக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெரு மான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன். [நமக்கு அருள்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ் வருளைப்பண்ணியேவிடும். “விண்ணுலகந்தருவானாய் விராகின்றான்” என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது சிஸ்சிதம். இசைவுக்கு நீயுண்டு, இசைவைக்கொண்டு கார்பஞ் செய்கைக்கு அவனோடு ஸம்வ்யமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ?

௪௦.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்ஹவிக்குமோவென்னில்; - அவனுடைய ஆபிரிதபாரதந்த்யத்தை யறு ஸந்யித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரத் திலே விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் ‘என்னெஞ்சு’ என்றுஇறையக்கிறது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் ‘என்னது’ என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சென்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] - விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழிக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புருந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருது ஒருவிவாதிதியுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறவன். ஸத்தாவாரபரிஷ்ட்டையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பந்தையும் இங்கேயுண்

நாலாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சத்துள் இத்யாதி. “வன்னெஞ்சத்து” என்று தொடங்கி “படைதொட்டான்” என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வேஸ் வரன் என்றது - கிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி.

“என்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அநாதி இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட இதிலே யவனை மேல் விழுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, வ்யாமோஹமென்கிறார் - இதின் குணதோஷங்கள் இத்யாதி. “உள்ளிருந்து” என்றத்தைப்பற்ற - மேல்விழாநின்றான் என்றது. விவரணம் - இவ்வென்னெஞ் சேன்று இத்யாதி. நெஞ்சத்தென்னதே, “உள்” என்றதுக்கு ஹாவம் - விடாயர் இத்யாதி. “இருந்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - தனக்கு இத்யாதி. “இங்கு” என்று - கித்யவிவாதிதியை வ்யா

டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - அவ்விவாதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த் துவற்றின்ன்மை. “கேட்டாரா” என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளாரக்கும் இதுகொண்டு லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த் துவையிருப்பது. இவர் ஆற்றாமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணோபேதமாட்படி சொல்லவித்தானாய்த் துவ. [இவை] - “இன்னதுசெய்தான்” என்னப்புகு நடுவே ‘இவை’ என்று அநுலவிக்கிறாய்த் துவ [மொழிந்து] - ஒரு வன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அவ்வமுன் டாக அவிமாசித்திருக்கும்; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். “என் முன் சொல்லும்” என்றவற்றையும் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்தயாதி] - லல வத்வியெமென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படிதிண்ணிதான கேஞ்சையுடைய ஒற்றென்னுடைய முருட்டுகேஞ்சை அகாயாலே இடந்த திருவாட்டாற்றன். முன்பு தவப்பன் பகையாகச் சிறக்கனுக்கு உதவிவவன், நமக்கு உதவானே என்று கருத்து துர்மாதம் சிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றன்] - பிற்பாடர்க்கு உதவ கைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்கேஞ்சிற் குறைதீர்த்தாற்போலே நம்கேஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்சு] - அதிரதமஹாரதரென்று பேர்பெற்றவர்களடங்கலும், ஸம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சம்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - “இன்னுஞ்சுதன்” என்னும்படி அவர்க ளுக்குக் கையாளாய். [படைதோட்டான்] - படையேத்தான். படைவிட்டானென் னப் பெற்றதில்லை: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தையே; கார்யங்கொள்ளப் பெற்ற தில்லை ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது, - ஆபுரிதரை யொழிந்தவிடத்திலிறே; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் “நீ ஆயுட்புலிவகை எனக்கு அவுய்யம்” என்னையாலே. ஆகில் தவிரலா

வர்த்திக்கிறதென்கிறார் - அங்கிலலாத இத்தயாதி. ஸம்பந்து என்றது - * இருந்தமிழ்நூலை. “இரு” என்றதுக்கு லாவம் - அவ்விவாதிக்கும் இத்தயாதி. இருமை - பெருமை. அதாவது - லைலக்ஷணயுபயமென்றபடி. அப்படி யிருக்குமோவென்ன - கேட்டாரா இத்தயாதி. “நூல்” என்றதுக்கு லாவம் - பின்புள்ளாரக்கும் இத்தயாதி நூல் - ஸாஸ்திரம். ஆற்றாமைக்குப் பாசாமிட்டுச் சொன்னவை, லக்ஷணவத்தாமோவென்ன - இவாற்றமை இத்தயாதி. “தமிழ் நூல் மொழிந்து” என்னுதே, நடுவே “இவை” என்றதுக்கு லாவம் - இன்னது இத்தயாதி. மொழிவித்து என்னுதே “மொழிந்து” என்றதுக்கு லாவம் - ஒருவன் இத்தயாதி குவாலாக - அதிகமாக. கீழே “என்முன்சொல்லும்” என்று பரையோஜகர்த்தாவாகச் சேரவில்லையோவென்ன - என்முன்சொல் லும் இத்தயாதி. இதுக்கு ஹர்த்தலாவம் - முன்பு இத்தயாதி. “மார்விடந்த” என்றதுக்கு லாவம் - துர்மாதம் இத்தயாதி. குட்டமிட்டு - பன்னமெடுத்தது. “மார்விடந்தவாட்டாற்றன்” என்று கூட்டி லாவம் - அவன்கேஞ்சில் இத்தயாதி. அவன்கேஞ்சிற் குறை - ஒற்றென்னுடைய நெஞ்சில் காலுடைய மென்னுதல், பரஹ்ஸதன்கேஞ்சில் குறையென்னுதல் நம்கேஞ்சில் குறை யென்றது - பரம பஜத்திலே நம்மைக் கொடுபோகாமையாலே “ஓகமென்னும்” என்னும் குறையென்றபடி. “மன்” என்று - ஜாகிவாசி. ராஜலோகமடங்கலுமென்றபடி “மன்னஞ்சு” என்றதுக்கு லாவம் - அதிரத இத்தயாதி. “ஆய்” என்றதுக்கு லாவம் - இன்னுஞ்சுதன் இத்தயாதி திருமொழி தூண்டாம் பத்து தூண்டாங்கிருமொழி மூன்றும்பாட்டு, “முன்னுஞ்சுது” இத்தயாதி. இதுக்கு லாவம் - படைவிட்டான் இத்தயாதி. படை - திருவாழி. விவரணம் - ஸங்கல்பத்தை இத்தயாதி. ஆனால் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் குலையாதேவென்ன - ஸத்யஸங்கல்பன் இத்தயாதி. எடுத்தால் விடாதொழிவா னென்னென்ன - விடாவிட்டது இத்தயாதி. அப்படி ஆஸிரித பரதந்தராவென்ன - மன்னிமறுக இத்தயாதி. பெரியாழ்வார திருமொழி காலம்பத்து தூண்டாங்கிருமொழி ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு லாவம் - அர்ஜுநன் இத்தயாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனுடைய இத்தயாதி. “நன்னெஞ்சே, நம்

காதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னம்மறுகஇத்யாதி) - அர்ஜுனன்குதிரைகளினைத்தவள விலே,கடிநலத்தலத்தலே நீர் நரம்புஅறியுமவனாகையாலேவாருணஸ்தரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக் கொண்டுவந்து முன்னேறித்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, “இவனுடைய பசுபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?” என்று குடல் மறுகிறாய்த்து. (முன்அங்குரின்று மோழையெழுவித்த) - எல்லாருங்காணக் குழிழி நீரெழும்படி பண்ணினான். அவனுடைய ஆபுரிதபாரதந்தாயத்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சுஅறுகூலித்தது. [நன்னெஞ்சேஇத்யாதி]-அவ்வே நென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோ மென்சகக்கு அவனுண்டு, அவனைப் ப்ரேரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்]-நமக்கு ஸவாமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிடும். “விண்ணுலகந்தருவானாய்வினரகின் றான்” என்கிறபெற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிச்சிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்வந்ய முண்டு; இனி நம்பேற்றுக்குக் குறையுண்டோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேறவழித்தந்தவாட்டாற்றன்பணவகையே
நான்ஏறப்பெறுகின்றேநரகத்தைநகுநெஞ்சே!
தேனேறுமலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்சேமும்பறவை
தானேறித்தீரிவானதாளினைஎன்தலைமேலே.

ஆ - (வானேற.) - திருநாடுபெறவேணுமென்று அபேகைகூடியுடையார் எல் லார்க்கும் வானேறுகைக்கிடான உபாயத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அவனுடைய ப்ரா ஸாதித்தாலே, தேனேறுமலர்த்துளவத்தினாலே யலங்க்ருதமாயிருந்த அவனுடைய தாளினை பெரியதிருவடிமேல் ஏறுமாபோலே என்தலைமேலே நான் ஏறப்பெறுகின் றேன்; இனி, அவனைப்பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

ஒ.--அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் ப்ராஸாதித்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குத் திருநாட் டுக்குப் போகைக்குவைத்த அர்ச்சிராஜிமதிபாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரிய திருவடிமேலே யிருக்குமாபோலே அவன்திருவடிகள் என்தலைமேலேயிருக்கவும் பெற் றேனென்று ப்ரீதராகிறார். வழியென்று - உபாயமாகவுமாம்.

[நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே! அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நர கத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ் பாதன்] - தேன்மிகா தின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளை யுடையவன்.

பெருமான், நமக்கருந்தான்” என்ற பதந்த்ரயத்துக்கு ஊவம் - அல்லேனென்னுமைக்கு இத்யாதி வாக்யத்தாயும். விவரணம் - விண்ணுலகம் இத்யாதி. “செய்வானே” என்றவதாரணர்த்தம் - இதுநிச்சிதம் என்று. “அல்லேனென்னுமைக்கு” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இசைகைக்கு இத் த்யாதி. “நம்பெருமான்” என்ற இத்தைப்பற்ற - ஸம்வந்யமுண்டு என்றது. “பெருமான்” என் றத்தைப்பற்ற - இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு என்றது. (ச)

† ‘திரிவானத்தாளினை’ என்பது உசையின் பாடம்.

ப.—அகத்தாம், அவனருளிச்செய்த பாகாரத்திலே நான் பரமபதித்தைப் பெறுகின்றேன்; அதுக்கடியான விஷயிகாரத்தாலே லோக்யமான திருவடிகள் என் தலை யிலே யாய்த்தின் வென்கிறார்.

வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்கு உறுப்பாக, வழித்த - (“போம்வழி யைத்தரும்” என்கிறபடியே) அர்ச்சிராஜிமார்க்கத்தை யுண்டாக்கித்தந்து, (அத்தாலே கொண்டு போவதாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திஹிதனுனவன், பணி வகையே - “பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே” என்கிறபடியே, நான் - (அவன் நினைவே நினைவாம்படியான) நான், ஏற - மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன் - பெறுகின் றேன்; (அதுக்கடியாக), தேன் - மதுவானது, ஏறு - மிகாகின்றதுள்ள, மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், திகழ்பாதன் - செவ்விபெற்று விளங்கும்படியான திரு வடிகளையுடையனாய், செழும்பறவை - உர்ஸரீயாகாரானுன பெரிய திருவடிபை, தான் ஏறித்திரிவான் - தான் விருப்பியேறி ஆறுதிதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குடவனுடைய, அத் தாளினை - அந்த லோக்யமான திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே - என் தலைமே லாய்த்தின்; நெஞ்சே! நகத்தை - ஸம்ஸாரத்தை, நகு - (ஸவஜ்ஞமாகச்) கிரித்துப் போம்படியாக.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயிகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

[வானேற] - அபுநராவ்ருகதி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராஜிமதியைத்தந்த. பரமபதலாஹத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாஹமென்னும்படி யிறே அர்ச்சிராஜிமதி ஸித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணின தேளும். [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. “போகெஹாரணம் வஜ” என்றபடியே; “பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகை” என்றாரிறே; “மரணமானால்” என்று சொன்ன படியே யென்னவுமாம். [நானேற இத்தயாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம் ஸாரத்தைப்பார்த்து, “உன்னை வென்றேன்” என்று கிரித்துப்போகடபார். உன்னை நெடுநாள் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விஸ்வலேஷ மாகிற நகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராகின்றதுள்ள மலரையுடைய திருத்துழாய் விளங்காகின்றதுள்ள திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழா யாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளென்றமாம். [செழும்பறவை] - இவனோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தாலே உர்ஸரீயமான வடிவையுடையவன். [தானேறித் திரிவானதா ளினை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனோட்டை ஸுஷ்ஸ்பர்ஸத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குடவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன் தோளிரிருக்கை தவிர்த்து என் தலைமேலே யிராகின்றான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகப்பெறு கின்றேன்: நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயி கரிக்கவும் பெற்றேனென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானேற இத்தயாதி. “வானேற” என்று தொடங்கி “என் தலை மேலே” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதானிகை - அவன் இத்தயாதி.

[வானேறஇத்யாதி] - பரமபதத்திலேபோய்ப் புகுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத் தைத் தந்த. பரமபதலாலுத்திலும் அவ்வருகே யொருலாலமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதி மதிஸித்தி. “போம்வழியைத்தரும்” என்று ஈபேமேபடியிறே அதிநுடைய வைலகூண் யம். [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினவிடம். [பணிவகையே]-அவன் திருவுள்ளமானபடியே: அதாவது - “கோடுகொண்டாணவ்யஜ” (மாமேகம்சுரணம் வ்ராஜ) என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே” என்ற ரிறே; “மரணமானால்” என்றத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] - “கண்ணன்வைகுந்தனேடு என்னெஞ்சிறுரைக்கண்டால்” என்று தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக் கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டுமடியாவதே! [நான்இத்யாதி]- நான் பரமபதத் திலே ஏறப்பெறுகின்றேன். ஆனால் நான் செய்யவேண்டுமென்னென்ன? - [நாகத்தை நகுநெஞ்சே] - ப்ராப்பியுமி கிட்டிறேன்றோ கடுகக கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய்! நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போகிடாய. “உன்னைவென்றோமிறே” என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளை யழகியமணவாளப்பெருமானாரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவாந் தையை நினைப்பது. “தெநகாடெநகைவதாநிஜபுமகைவாஸீஸார” (தேநகாதேந மஹதா நிர்ஜகாமஹர்ஸ்வர) - மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ, “பூர்வகூணத்திலே பரிஹவப் பட்டேப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல; போதல்லாப் போதிலே நீ புறப்படக்கடவையல்ல” என்று தாரை காற்கட்டச் செயதேயும், கூடித்திய னாகையாலே பரிஹவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, “மிடற்றோசை யிருந்தபடியென்? பழைய கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோரடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்குஇரைபோருகிறது” என்றான். “ஹர்ஸீஸார” (ஹர்ஸ்வர) - இதுக்குமுன்பு பிறரைக்கூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட வல்லத்தாலே, ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து “உன்னைவென்றோமிறே” என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது. அறிவுகேடாக்கு, நரகமென்று-யமாதிள் குடியிருப்பைச் சொல் லிற்றுகவுமாம். “மறறைநரகம்” என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; * வானுயிரின்பத்

வானிலே யேறுகைக்குஎன்றபடி. வானைத்தந்தவென்றோதே, “வழியைத்தந்த” என்பா னென்? என்ன-பரமபத இத்யாதி.-அப்படி விலகூணமாயிருக்குமோவென்ன-போம்வழியை இத் த்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவன் இத்யாதி. பணிதல் - சொல்லுதல். “பணிவகை” என்றால் - சரம ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. அாததாந்தரம் - மரணமானால் இத்யாதி. “நான்” என்றதுக்கு ஹவம் - கண்ணன் இத்யாதி. திருவிருத்தம், “அனனம் செல் வீரும்” இத்யாதி. ஸபக்டோர்த்தம். ஸப்தார்த்தம் - நான்பரமபதத்திலே இத்யாதி. குடிமக்கள் - குடியாள்கள். எளிவரவுபடுத்தின - லவ்யுதாரமாக்கின. நகுதல்-சிரித்தல். சிரிக்கும்படியேதென்ன - உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற ஸமயத்திலே, “உன்னைவென்றேன்” என்று க்ரந்தியைப்பார்த்தருளிச்செய்தா ரென்றபடி. ஸம் ஸாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்கு ஹேது அவனை யண்டைகொண்ட வல்லமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அத்தை ஸித்திசுநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தேநகாதேந இத்யாதி ஸங்கேபே, “தெநகா மஜபுஸரிவாஸஸூயீவொஹைவிஹு: தெநகாடெந” இத்யாதி. அறைகூவ - ஐய த்லகிபண்ண. இத்தால் இங்கே ஏது சொல்லப்பட்டதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. “நர கம்” என்றவிது - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - அறிவுகேடர்க்கு இத்யாதி. ‘மறறை நரகம்’ என்கிறவாக்யத்தடியிலே, “இங்கே” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “மறறைநரகம்” என்றால்

துக்குதிர்த்தட்டிதே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத் தேர்யவஸ்துதான் கைபுருத்ததோவென்ன - [தேனேறுஇத்யாதி] - கிண்ணகப்பெருக்குப் போலே காட்சேல்ல நாட்சேல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழா யானது விளங்காநின்றள்ள திருவடிகளையுடையவன். [சேழும்பறவை] - அவனோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தாலே குளிர்ந்து ஈர்ஸநீயமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸாவேஸ்வரனோட்டை ஸ்பர்ஸம் இவனுக்கிருக்கும்படிசோல்லிற்று. [தானேறித்திரிவான] - அவனுக்காகவமன்றிக்கே அவன்தோளில் இருப்பு ஸாஷஸ்பர்ஸமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரி யாநிற்குமாய்த்து. [தானேறித்திரிவானதாளிணையென்தலைமேலே] - திருவடி திருத்தோளிலும் எந்தலையிலுமான இது தவிர்ந்து எந்தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழுவக்கு வெறுக்கவேண்டாவிறே ; அவன்தானே கோவேந்து கோடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிறே ஒருபழமுஏற்பெற்றது. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

தலைமேலதாளினைகள் தாமரைக்கண் என்னம்மான்
நிலைபேரானென்னெஞ்சத்துவப்போழுதும்எம்பெருமான்
மலைமாடத்தரவனை மேல்வாட்டாற்றான்மதமிக்க
கோலையானமருப்போசித்தான்துரைகழல்கள்துறுகினமே.

ஆ.—(தலைமேல.) - திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளினான் ; அழகிய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளாநின்றான் ; ஒருகாலும், என் நெஞ்சில சின்றும் நிலைபேரான் ; இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோ மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் சின்று ஒருகாலும் போகிறிலன் : அவன் திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்று ட்ரீதராகிறார்.

[கோலையான மருப்போசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிஸேத்யகத்தைப் போக்கினபடி. [துரைகழல்கள்] - சிறு சதவகைகளில் தவநிச்சிற திருவடிகள்.

ப.—அநந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தவளவன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸத்திரமாகப் புருந்துநிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோ மென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - வானுயர் இத்யாதி. “ஐ” என்ற வர்த்தமானார்த்தம். கிண்ணகப்பெருக்கு இத்யாதி. கிண்ணகப்பெருக்கு - ஆரம்பப்பெருக்கு. மலர் - பூ, சேழமை - அழகு. ஏறி என்னுதே “தானேறி” என்றதற்கு ஊர்வம் - அவனுக்காகவும் இத்யாதி. “தலைமேலே” என்றவதாரணார்த்தம் - திருவடி இத்யாதி. ஆனால் பெரியதிருவடி ஈர்வப்படுவோ, பாஸம்ருத்தியெகப்பாயாகாரண இவர் அகனிழவுக்குவெருதே “எந்தலைமேலே” என்று உகப்பாணென்னென்ன - அவனிழவுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆகையிறே இத்யாதி. அதாவது - அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வருகையாலேயிறே, அவனைப்போலே தோளிலின் றிக்கே தலைமேலே யாகப்பெற்றதென்றபடி. பழ - படி. (இ)

தாளிணைகள் - அவன் திருவடிகள், தலைமேல - என் தலைமேலேயிராகின்றன ; (அத்தால்வந்த உகப்பு தன்னதாம்படி தோன்ற), தாமரைக்கண் - தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறுப்பேறுகப் பெற்று னுய்க்கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், (அவ்வளவன்றியே), என்னெஞ்சத்து - வன்றெஞ்சக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேரான் - நின்றநிலைபேரா னாய், எம்பெருமான்-என்பக்கவிலே நிலைபெறுகையாலே ஸர்வாயுகனாய், (எனக்கு உப கரிக்கைக்காக), மலை - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைய, வாட் டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமேலான் - திருவரவணையின்கேமலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவனாய், (ப்ராப்திப்ராபிவர்பகங்களை), மதம்மிக்க - மதத்தாலேயிக்கு, கொலை- கொலையிலே உடையுத்தமான, யானை - குவலயாபிடத்தை, மருப்புலுசித்தான் - ம்ருங்க ஹம்மப்பண்ணினற்போலே என் அறுவவிரோயியையழித்தவனுடைய, குரை - (விராக் கழலில்) த்வநியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - கூடப்பெற்றேறும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸந்தியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுலமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றேறெமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்]- திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிப்பாகின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னே நின்று கண்ணழகக்காட்டி “ஜி தழ” வன் னப்பண்ணுகின்றான் [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து]-ஹ்நயத்தினின்றும் கால்வாங்கு கிறிலன். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்யாகின்றான். தன்னை அதுஹ விப்பார் நாணவியாரீரத்தாலே அதுஹவிக்ஞமாபோலே, என்னை அதுஹவிக்னைக்கு அநேக விழ்ரஹங்களைக் கொள்ளாகின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமையுடையவ னைப் பெற்றுவருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப்பெற்ற லுடையவனுக் கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவணை இத்யாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங் களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளு கிறவன். பாயங்க விடையிற சொல்லுகிறபடியே: உத்தேஸ்ரய வஸ்துவுக்குக் குறைவற் றிருக்கிறபடி. அதுஹவிரோயியை, குவலயாபிடத்தைத் தள்ளினற்போலே தள்ளிப் பொகட்டான். இப்படி ஹோமபமான திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றேறும். [குரை] - ஆஹரண த்வதி. “கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ” என்னும் விடாய் திரும்படி கிட்டப்பெற்றேறும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டே. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்தியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோ முலமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றேறெமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] - “நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிக ளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்என்னம்மான்]-என்முன்னே நின்று குளியுநோக்கி “ஜி தழ”(ஜிதம்) என்னப் பண்ணுகின்றான்.[நிலைபேரான் என்னெஞ்

ஆறும்பாட்டு.—தலைமேல இத்யாதி. “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று தொடக்கி “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்னுமனவும் கடாகழித்தவதாரிகை - திருவாட்டாற்றிலே இத்யாதி. “ஸர்வதோமுலமாக விடமாட்டாதவன்” என்கிறஇதிலே,முத்தம் “தலைமேலதாளிணை கள்” என்று விசேஷிக்கிறதற்கு ஹாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. திருவடிகளிரண்டும் என் தலை

சத்து] - நெஞ்சவிட்டுப்போதே நின்றாய்த்து இதேல்லாம்செய்கிறது. ஸௌஹி ஐம்பது வடிவகொண்டாற்போலே, இவன் தன்னை அநுலவிக்க நாநாலுவைம்கொள்ளுமபோலே, அவன்தான் இவரை அநுலவிக்க அநேகவிக்கிறதும் கொள்ளாநின்றான். [எப்போழுதும்] - "எப்போழுதும்நாள்திங்களாண்டுழியுழி" என்று தன்னை அநுலவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஸக்தியோ மடையக் காட்டாநின்றான். என்னெஞ்சிலேநிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதேல்லாம் ஒருகாலே செய்யாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப் பெற்றாவிருக்குமாபோலன்றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாவிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] - மலைகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைத் தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களைபுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்க் தருகினவன். இத்தால் - ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது, பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] - அநுலவவிரோபிகள் அடங்கலும் குவ லயாபிடம்பட்டது படுமஇத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப்போக்க இவனுக்குஅநுல வத்திலே யங்வயம். [குறைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆலாணவோலி செலிப்படாநின்றது. தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்தறுகாதோ" என்று ப்ராந்தித்தது பெற்றோம்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

குறைகழல்கள் குறுகினம்நம்கோவிந்தன் குடிகொண்டான்
திரைகுழவுகடல்புடைகுழ்தென்னுட்டீத்திலதமன்ன
வரைகுழவுமணிமாட வாட்டாற்றான்மலாடிமேல்
விரைகுழவுநந்துளவம்மெய்நின்றுகமமுமே.

மேலே யிராகின்றனவென்று ஸப்தார்த்தம். "என்னெஞ்சத்து - நிலைபேரான் -" என்னெஞ்சக் குள் எப்போதும் நின்றநிலை பேராணென்று ஸப்தார்த்தம். நெஞ்சைவிட்டுப் பேராதேய்தெல் லாம் செய்யக்கூடுமோவென்ன - ஸௌஹி இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன் அநேகஸரீர பரிக்கூறும் பண்ணுகையாலே கூடுமென்றபடி. இரண்டாம்வாக்யம் முக்தவிஷயம். 'எப்போழுதும்' இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - நான் தன்னை கித்யாபூர்வமாகப் பாரித்ததெல்லாம் தானென்னை கித்யாபூர்வமாகப் பாசியாகின்றனென்று கருத்து. "அநேகஸரீரபரிக்கூறும்பண்ணி யநுலவியாநின்றான்" என்றத் தால் மலிதம் - ஸர்வஸக்தியோகம் இத்யாதி. அவரோஹக்ரமத்தாலே அந்த ஸத்தியைக் காட்டு கிருள்-என்னெஞ்சிலே இத்யாதி இவன்அவனை லலித்தால் நாநாலுவைம்கொள்ள ப்ராப்தமாயிருக்க அவன் கொள்ளுகைக்கடியேதென்ன - உடைமை இத்யாதி. "மலைமாடம்" என்றது - * வாட் டாற்றுக்கு விசேஷணம். புடைபட - இடம்பட; அவகாஸமுண்டாம்படியாக, "அரவணமேல்" என்றதுக்கு லாவம் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "கொலையாணைமருப்பொசித்தான்" என்றதுக்கு லாவம் - அநுலவ இத்யாதி "குறைகழல்கள் குறுகினம்" என்றத்தையும் கூட்டி லாவம் - அவன்இவன் இத்யாதி. குறுகினத்துக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆலாண இத்யாதி. குறை - ஸப்தம். "குறுகினம்" என்றதுக்கத்தம் - தடந்தாமரை இத்யாதி. கொலையாணை - கொலையில் உத்புத்த மான ஆணை.

(சு)

ஆ.—(குரைகழல்கள்.) - இப்படி நெஞ்சே! நாம். குரைகழல்கள் குறுகினம்; நம்கோவிர்தன் ஸபரிக்காஹமாகவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினான். இதுக்கடையாளமென்? என்னில்; வாட்டாற்றான் திருவடிகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரந்தரமாகத் திருத்துழாய் நாளாநின்றது என்கிறார்.

[நம் கோவிர்தன்] - ஆஸ்ரிதஸுலஹன க்ருஷ்ணன். [திரைகுழுவு என்று மேலுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுஞ்செய்து, தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலதம்போலையாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்கனையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செவ்வித்திருத்துழாய்.

ப — அநந்தரம், தான் ஸர்ஸிலேஷித்ததுக்கு அடையாளந்தோன்றும்படி ஆஸ்ரிதஸுலஹன க்ருஷ்ணன் தான் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாக இருந்தானென்கிறார். குரை - விலக்ஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - குறுகப்பெற்றோம்; (“நிலைபேரான்” என்கிறபடியே), நம் - நமக்குவ்யான, கோவிர்தன் - க்ருஷ்ணனானவன், (பரிபூர்ணமாக நம்கெஞ்சை), குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்; (அத்தாலே), திரை - திரைகள், குழுவு - திரைத்திரை, கடல் - கடலாலே, புடை - பரிஸுரத்திலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, தென்னாடு - தென்னாட்டுக்கு, திலதம்அன்ன - திலகம்போலேயிருப்பதாய், வரைகுழுவு - மலைகள் திரைநந்தாற்போலேயிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்கனையுடைய, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய, மலாடிமேல் - விகசித்தபதம் போலே நிரதிஸயகோக்யமான திருவடிகளின்மேலே, விரை - பரிமளங்கள், குழுவு - திரை, நறம்துளபம் - கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய் நின்று - என்ஸரீரத்திலே ஸத்திரமாகநின்று, கமழும் - மர்யியாநின்றது.

இ — ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாளாநின்றது என்கிறார்.

[குரை இத்யாதி] - ஆஹணத்வநியோடே அவன்வந்து மேல்விழக் கிட்டப்பெற்றோம். [நம் கோவிர்தன் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலஹன க்ருஷ்ணன், “அகம்படிவந்து புகுந்து” என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திலதம்போலையாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலேயிருக்கிற மணிமயமான மாடங்கனையுடைய தான் திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்நின்று கமழுமே] - ஸரீரம் நிரந்தரமாக நாளாநின்றது. “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்யென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. “அன்றி மற்றோருபாயமென்?” என்று தோழிசொல்லியும், “வெறிகொள் துழாய்மலர் நாளும்” என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியுமாய்த்து.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. “குறுகினம்” என்ற இது என்கொண்டு அறிவதென்னில், “பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி?” என்கிறார்.

[குறைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தென்னும் இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினேம். [நம்கோலிந்தன்] - ஆழிதர்க்கு ஸ்வம்மாகப் ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். [கோலிந்தன் குடிக்கொண்டான்] - “அரவத்தமளியினோமேழகிய பாற்கடலோமே அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து” என்கிறபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகஷம் குடியோடுங்கூடக் காணும் இவர்களுக்குச் சிலே புகுந்தது. [திரைஇத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்கேக்கு ஒருதிலகம்போலேயாய், மலைகளைநெருங்க வைத்தாற்போலே மணியமமான மாடங்கையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - சேவலி, குளிர்த்தி, பரிமளங்கையடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயானது. [மேய் கின்றுகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறுகின்றது. “அன்றிமற்றோருபாயம்” என்று தோழிசொல்லியும் “வேறிகொள்துழாய்ம-லர்நாறும்” என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மேய் கின்றுகமழுமே] - என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மேய்க்கின்ற கமழ்துளவ விரையேறு திருமுடியன்
கைக்கின்ற சக்கரத்தன் கருதுமிடம்போருதுபுனல்
மைக்கின்றவரைபோலும் திருவுருவாட்டாற்றற்றது
எங்கன்றிசெய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே?

ஆ.—(மேய்க்கின்ற.) - திருத்துழாய் தொடக்கமாக அபர்யந்தலாகியங்களை யுடையனாய், ஸ்வேச்சாதுவிடையி ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திக ஹ்வாயுயோபேதனாய், நிரவயிக ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டனாயிருந்த வாட்டாற்றற்றது நான் என்ன அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணினனாகக்கொண்டு தான் என்னுள்ளேபுகுந்து திகழுகிறது? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—குறைகழல்கள் இத்யாதி. “விரைகுழுவநந்துளபம் மேய்க்கின்ற கமழுமே” என்றத்தைக் கடைபிடித்தவதாய்கை - குறுகினம் இத்யாதி. “மேய்” என்றது - சாவி. மேய் - ஸரீரம், ஸத்யமுக. விவரணம் - பார்க்கலாகாதோ இத்யாதி.

அதாவதத்துக்கு லாவம் - அணித்தென்னும் இத்யாதி. “நம்” என்றதுக்கு லாவம் - ஆழிதர்க்கு இத்யாதி. குடிக்கொண்டான் - ஸபரிசாமாக இருப்பிடமாகக்கொண்டான். நெஞ்சிலே மென்றபடி. “கோலிந்தன் குடிக்கொண்டான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக லாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அமளி - படுக்கை. அகம்படி - அந்தரங்கமான அடியார். “கோலிந்தன்” என்றத்தைப்பற்ற - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகஷம் குடியோமே என்றது. குழவு - கூட்டம். புடை - சுற்றும். நறு - நன்றான. மேய்க்கின்று - மேய்மலேகின்ற. “கின்று” என்றதுக்கு லாவம் - நிந்தாமாக என்று. “கமழுமே” என்றவந்தமாளர்த்தம்-நாறின்றது என்று. இதுக்கு ஹஸ்தம்-அன்றிமற்றோர் இத்யாதி. மேய்க்கின்ற கமழுமது அறியும்படி பென்னென்ன - என்னுள்ளதை இத்யாதி; இது “கமழுமே” என்கிற அவதாரார்த்தம். (அ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணான திருவாட்டாற்றில் எம் பெருமான் என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - திருமேனியெல்லாம் நின்று கமழுகிற திருத் துழாயினுடைய பரிமளம் பரம்பாநின்றதுள்ள திருமுடியையுடையனாய், திருவுள்ளமான விடத்திலே சென்று யுத்தம்பண்ணி மீண்டுவதது திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியையுடையனாய், புனல்போலேயும் மைபோலேயும் வரைபோலேயுமிருக்கிற திருவுருவையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுக்கு.

ப.—அநந்தரம், நிரதிரயஜோக்யமான வடிவோடே என்னெஞ்சிலேபுகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு அவனுக்கென்ன நன்மைசெய்தேன்? என்கிறார்.

மெய் நின்று - திருமேனிமுழுக்கநின்று, கமழ்துளபம் - பரிமளத்தைப் பண்ணுகிற திருத்துழாயினுடைய, விரை - ஸௌரஹ்யம், ஏறு - அதிசயித்துவருகிற, திருமுடியன் - திருமுடியையுடையனாய், கருதுபிடம் - திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவிடத்திலேபோய், பொருது - கை நின்ற - (“ராஜீவாஸ்யபூஜமா” என்னுமாபோலே மீண்டு) திருக்கையிலேநின்ற, சக்கரத்தன் - திருவாழியையுடையனாய், புனல் - மைமுத்ராஜலம் போலே, நின்ற - ஸத்திரமான, மை - கருமையையுடைத்தான, வரைபோலும் - மலை போலே, திருவுருவ - உருமிக்கவழிகையவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றிற்குபோலே, திருவுருவ - உருமிக்கவழிகையவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றிற்கு - திருவாட்டாற்றிலே ஸுலலினானவனுக்கு, (“ராவணெனொநாஹயஹ்யத” என்று பராணொருதலையாக அடிமைசெய்த பெரியவுடையாரைப்போலவும், “ஹ்ருதயவீதா” என்ற திருவடியைப்போலவும்), என் நன்றி - என்ன நன்மை, செய்தேனோ - தனக்குச் செய்தேனாக, என் நெஞ்சில் திகழ்வது - என்னெஞ்சிலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகிறது?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலலினாய், என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாநின்றதுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளம். [ஏறுதிருமுடியன்] - அப்பரிமளம் மிகாநின்றதுள்ள திருமுடியையுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடியிலே வெள்ளமிடாநின்றது. [கைநின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பண்ணி எதிரி களையழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியையுடையனாய், ஹவஜ்ஞனாய் அடிமைசெய்தது; “ஸுதாநுணீவாநராவிஸக்” என்றும், “ராஜீவாஸ்யபூஜமா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. “ஹ்ருதயவீதா” [புனல்மைநின்றவரை இத்யாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரை போலேயுமென்னுதல். [மைநின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அஞ்ஜகமீரி னன்னுதல். [வாட்டாற்றிற்கு] - “வாட்டாற்றிற்கு” என்று பூஜாவாசியல்ல; வாட்டாற்றினுக்கு என்றபடி. [எந்நன்றிசெய்தேனோ] - என்ன நன்மை செய்தேனாக, பெரிய உடையாரைப்போலே என்னை அழியமாறினேனோ? திருவடியைப்போலே தனியிடத்திலே உதவினேனோ? தன்னுடைய ஆஜ்ஞாருபமான விஹிதங்களை அதுஷ்டித்தேனோ? என்னெஞ்சில் புகுந்தபின்பு விளங்கினுன்னுப்படி விருப்பிற்று.

சுரு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்வந்தவிலகணனானவன் திருவாய்மொழியிலே வந்து ஸுலலனாய் என் ஹருடியத்திலேவந்து புதுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன கன்மைசெய்தேனென்கிறார்.

[மெய் இத்யாதி] - திருமேனியிலேநின்ற கமழாநின்றள்ள திருத்தழாய்ற் பரிமளமானது கொழித்துறடா நின்றள்ள திருமுடியையுடையவன். கடலில் நீர் ஸஹ யத்திலேறக் கொழித்தாற்போலே காணும் மலரடிமேல் திருத்தழாயின் பரிமளமானது மெய்யெல்லாங்கொண்டு தலைக்குமேலே போனபடி. [கை இத்யாதி] - லாவஜ்ஞ னாகையாலே ஸர்வேசுவரன் திருவுள்ளத்திற் கருத்தறிந்து யுத்தத்திலேபுக்கு எதிரிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு, “**வஸுதவிணீம்வாநராவியசு**” (ஸ்வதூணம் புநராவியத்) என்கிறபடியே கையிலேவந்திருக்குமாய்த்து; * **“நாராவியசு”** (ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம்) போலே. **“அஹரிவரநாயக”** (அதஹரிவரநாத்) - ஒரு முத் தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமாளுக்கேதிராகவந்து தோன்றினவாறே போறுக்க மாட்டாமை மேல்லிழந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்யோகத் திலே கைவைக்குமளவானவாறே, “இனிமகக்கும் அதுவேண்டிவரும்; அது நமக்கீடல்ல; பெருமாள் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் அழிக்கவொண்ணாது” என்று மீண்டார். **“நாராவியசு”** (ராமேணஹ்ரதிஜ்ஞாதம்) - ஸத்யஸங்கல்பரான பெரு மாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். **“அஹரிவரநாயக”** (ஹர்யருக்ஷகணஸந் திதே) - வரர்கள் திரள்நிலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. ஆனபின்பு இவர்க்குநிர்விஷயமாக்க வொண்ணாதென்று பார்த்தார். **“அஹரிவரநாயக”** (ஹரிவரநாத்) - தாம்செய்த இக் கார்யம் தம்பரிகரத்தில் செய்வாரில்லாமற் செய்தாரல்லர்; பொருமையாலே செய்தார்

எட்டாம்பாட்டு.—மெய்ய்நின்று இத்யாதி, “மைந்நினரவரைபோலும்” என்றதொடங்கி “என்னென்கில்குது” என னுமளவம் கடாக்கித்தவதாரிகை அநீயந்த இத்யாதி.

மெய் நின்று - ஸர்வரன் மெய்யிலே நின்றென்றபடி. அளவிலை - அளபத்திலுடைய விரை; அளவ. பரிமளம். “மலரடிமேல்” என்றத்தையும் சுட்டிக்கொண்டு “திருமுடியன்” என்னு மளவும் கடாக்கித் திரள்கதி - கடலில்நீர் இத்யாதி. “கருதுமிடம்பொருது - கைந்நின் ரசக்கரத் தன்” என்றவய்த்து, இதுகரு அரவம் - லாவஜ்ஞனாகையாலே இத்யாதி. **“வஸுதவிணீம்வாநராவியசு”** அஹரிவரநாயக: கருதுமிடம்பொருது - கைந்நின் ரசக்கரத் தன்

இதுபுத்தகாண்டே. இதுக்கு திருவட்டாந்தம் - ராமபார்ஸ்வம் இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்தம் அருளிச் செய்வதாக ப்ரதிஜ்ஞைபாதாம் - அதஹரி இத்யாதி. ஸ்லோகத்துக்கவதாரிகை - ஒருமுத்தின் இத் த்யாதி. நமக்குமதுவேண்டிவரும் இத்யாதிக்கு - நமக்கும் மாயாப்யோகம் வேண்டிவரும்; அப்போது அவனுக்குக் கொலைப்பாது;கொனருல் பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைஹிதம் வருமென்று மீண்டாரென்ற படி. அப்படி பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினாரெனென - ராமேண இத்யாதி. **“நாராவியசு”** அஹரிவரநாயக: கருதுமிடம்பொருது - கைந்நின் ரசக்கரத் தன்

†. பெயலுபுலவிதா என்ற பாடம் காண்கிறது ஸ்ரீராமாயணத்தில்.

சித்தனை. “பூரவ்யஸுஜாஜகீகிபு” (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்)-பூசல்வாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிறே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். “நிஸிவரவகிபு” (நிஸிசரபதிம்)-களவுபூசல் செய்வார்க்குஒதுங்க நிழலான பையலை; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. “சுஜென” (ஆஜென)-அவர்களுக்கு அஹ்மியானசெவ்வைப்பூசலிலே. “பொஜயிசுபாஸுஜென” (யோஜயித்வாஸ்ரமேண)-அவனையிளைப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். “மமகஜகிவிஸாஸுஜென” (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - நலவிடை வெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். “சுசுபுஸும” (அர்க்கஸும) -அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று, தோற்றம்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணு மித்தனையிறே. “நாஜவாஸுஜென” (ராமபாஸ்வம்ஜகாம)-பெருமானைப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்வேதும் செய்தோமென்று தோற்றம்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கோடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமானாகு கே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கொடுவந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறாத நாம் என் சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமானாகு கே வந்துநின்றார். [புனல்இத்யாதி] - புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாறாதவரை போலேயென்னுதல். வாட்டாற்றார்க்கென்று - பூஜாவாசியன்று. வாட்டாற்றாருக்கென்ற படி. [என்னன்றிசெய்தேன] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப் போலே தடையோடே முடிந்தேனோ? திருவடியைப்போலே “ஐஷ்டாஸீதா” (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றுவந்தேனோ? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாவர்த்தநம்பண்ணினே னும்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னநன்மைசெய்தேனாக என்னெஞ் சிலே புகுந்தபின்பு பெருப்பேறுபெற்றுற்போலே விளங்காநின்றான்? ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படிதுறை தோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து பெருப்பேறுபெற்றுலா விராநின்றான்.

(அ)

பாக்யம் - வீரபூதி. ராக்ஸமெனனாதே “நிஸிவரவகிபு” என்று விசேஷத்ததுக்கு ஊவம் - களவுபூசல் இத்யாதி. அவன களவுபூசல்செய்தானோவெனன ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி. “கீர்த்திம் - ப்ராப்ய” என்றத்தைப்பற்ற - தாம் புகழோடே கூடினார்என்றது. ஆதித்யன் அப்படி வருத்தமறக் கடப்போவெனன் - உதயகிரியிலே இத்யாதி. வந்து கிட்வேதும் செய்தோமென்று தோற்றம்படி - வந்துகிட்மெயிடத்தில் இன்னதுசெய்தோமென்று தோற்றம்படியென்று கூட்டுவது. “மதிக்கவொன்றுசெய்து வாராமையாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பையல் இத்யாதி. புனல் - ஸமுத்ரம். “திருமுடியன்” இத்தாதிசுளிக்கொன்ன ஏகவசநாறுணமாக “வாட்டாற்றாரு” என்றதுக்கர்த்தம் - வாட்டாற்றார்க்கு இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்த ஊவம் - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. “தசுஐஷ்டாஸீதாஸீதா ராக்ஸாணஃவாரொஸீதீ ! ஸஹிஸுஷ்டாஸீதாஸீதாஸீதாஸீதா” இதிஸந்தரகாண்டே ராமம்ப்ரதி மாருதி. “பூவெடிபுடெபாஸுஐஷ்டாஸீதாஸீதாஸீதாஸீதா” இதி ஸங்க்ஷேபே.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திழ்க்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும்
திழ்க்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு
†புகழ்கின்றபுள்ளுர்தி போரக்கர்குலம்கேடுத்தான்
இகழ்வின்றிஎன்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே

ஆ.—(திழ்க்கின்ற.) - தனக்கு லிவ்யமஹிஷி, ஸர்வலோகேஸ்வரியான பெரியபிராட்டி; சேர்விடம், திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்பைக ரதித்வமே புகழாகவுடையனுயிருந்த பெரியதிருவடி, தனக்கு லிவ்யவாஹமும் ஆஸ்ரதவிரோயி நிரஸநோபகாணமும்; இங்ஙனே யிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருகூண்டெண்ணப்பிரியில் ஸரிக்கமாட்டாத ஸ்வலிவத்தை புடைய னுப்கொண்டு என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்திருந்தருளினான்; ஒருவனுடைய குணவத்தை யிருக்கும்படியே இது! என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதயந்த பரிபூர்ணான தான் இகழ்வின்றிக்கே என்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராகினான; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று பரிதாபுகிறார். [திழ்க்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காதின்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட விளங்காதின்றுள்ள திருமாலார் சேரும் ஸ்யா நம, ஸ்ராமஹரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழ்க்கெல்லாம் ஸ்யாநமரான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனுமாய், பெருமிடுக்கான ராக்ஷஸகுலத்தைக் கெடுத்தான்.

ப.—அந்தரம், ஸூரியபதியாப்க்கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே கின்றவன், என்னெஞ்சை ஒருகூலும் பிரிகிறிலென்கிறார்.

திழ்க்கின்றதிருமார்பில் - ஸ்வாலிவகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திரு மங்கைதன்னோடும் - நிதயயௌவந ஸ்வலிவையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திழ்க்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஸ்ரீயபதியானவன், சேர்விடம் - (தான்) நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம், தன் - ஸ்ராமஹரமான, வாட்டாறு - திருவாட்டாறு; ('ஊவலவா' என்கிறபடியே), புகழ்கின்ற - ஸேஷத்வகீர்த்திக்கு வாஸஸ்யாநமான, புள் - பெரியதிரு வடியை, ஊர்தி - நடத்துவானாய், (இவ்வாஹநவலத்தாலே), போர்-யுத்தோத்வலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - திராவிட, கெடுத்தான் - நசிப்பித்தவன், என்னெஞ்சத்து - ஹேயமான என்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி - ஒரு அநாடிமன்றியே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், பிரியான் - பிரிகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணான தான் இகழாதே என் மதஸ்கை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று பரிதாபுகிறார்.

[திழ்க்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காதின்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காதின்றுள்ள ஸூரியபதியான

† 'புகழ்கின்ற' என்று வழங்குகின்றனர் சிலர்.

உன் சேரும்ஸ்யாநம் ஸ்ராமஹரமான வாட்டஹ. ஸ்ரீயுபத்யான ஏற்றத்தோபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாக வுடையனாகையும். [புகழ்நின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்யாநமான பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரிய திருவடி பக்கவிஸையம், அவணையுடையவன் மென்னும் புகழே யாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போராக்ரக்ர குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸவரமுத்தைக் குலமாக முடித்தான். “ஸம்ஸாரி” என்று இகழ்ந்த ஸர்வகால மும் விடுகிறான்.

௩௩. - ஒன்பதாம்பாட்டு அத்யந்தம் பூர்ணனானதான் இகழாதே என்மநல்லை ஸர்வகாலமும் விடுகிறான்: ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே ! என்று பீர்தராகிறார்.

[திகழ்கின்றவியாதி] - வெறுப்புறத்திலே விளங்காநின்றள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின் றுள்ள ஸ்ரீயுபத்யானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிதே ஒளப சாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு ; * திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கையாலே ஸ்ரீயுபதி யென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேஹமும் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை ; திருமாலானவ னென்றபடி ; “புள்ளூர்தி” என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] - ஸ்ரீயுபதித் தத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வுரை இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவனுவுன். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே ; அதையுடையனென்கிற இதுவே இவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - “ஸம்ஸாரி” என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட் டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிற லன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாற்போலே, கூடிண காலமும் பிரியமாட்டுகிறான். (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. - திகழ்கின்ற இத்யாதி. “திருமாலார்” என்று தொடங்கி “எப்பொழு தும் பிரியானே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்தம் இத்யாதி. “பிரியானே” என்றத்தைப்பற்ற - பீர்தராகிறார் என்றது.

“திருமாலார்” என்றாகிற “திருமங்கை தன்னோடும்” என்றதற்குக் கருத்தேதென்ன - அல்லாதாரையும் இத்யாதி வாக்யதாயம். இந்த ரேஹம் - “திருமாலார்” என்றவிடத்தில் ரேஹம்: சஸப்தத்தாலே - “வாட்டாற்றாக்கு” என்று கீழ்ச்சொன்ன ரேஹத்தை வழுச்சயிக்கிறது. புள்ளூர்தியென்றவோபாதி என்றது - “புள்ளூர்தி” என்கிற திருநாமம்போலே “திருமால்” என் கிற திருநாமமும் முக்யமென்றபடி. “திருமாலார்” என்றத்தோடே “சேர்விடம் தண்வாட்டாறு” என்றத்தையும் கூட்டிவாவம் - ஸ்ரீயுபதித்தத்தோபாதியும் இத்யாதி. “புகழ்நின்றபுன்” என்ற துக்கர்த்தம் - புகழெல்லாம் இத்யாதி. புகழ்நிற்பது அவன்பக்கலிலேயானால் ஸர்வானுக்கு வாகியே தென்ன - புகழடங்கலும் இத்யாதி. போர் - போரிலே, யுத்தத்திலே “இகழ்வின்றி” என்ற துக்கும் “எப்பொழுதும்” என்றதுக்கும் வாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. இகழ்தல் - விடுதல். ஸத் ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பித்தோபஹதர் இத்யாதி. சேர்விடமான தண்வாட்டாற்றிலேயிருக் கிற - புகழ்நின்ற புள்ளூர்தி என்றவயிப்பது. (கூ)

† இதைப் படிக்கும்போது எட்டாம் பாசரத்தில் வாட்டார்க்கு என்றபாட்டிற்குமோ என்ற ஒரெண்ணம் தோன்றுகின்றது.

பத்தாம் பாட்டு.

— — —

பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்து ஆளறக்கோண்டான்
அரியாகிரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று
பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருதபயன்பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றுகாட்டினனே.

ஆ.—(பிரியாது.) - இனியொருகாலமும் தன்னைப்பிரியாதே ஸர்வஸேஷ
வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை அந்நயர்ஹஸேஷமாகக் கொண்டான்
இன்று; அரியாகிரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று; பெரியார், தங்களை ஆராயித்த
வர்களுடைய சிறுமையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சிர்மையும் பாராதே, அவர்
களுக்கு “இனியில்லை” என்னும் சிரிப்பொருளைக் கொடுப்பாரென்னுமிடம், வரிவாள்
வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினென்கிறார்.

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயிகரிக்கப்படுக்கால் ஒரு
வர்க்கும் கிடையாத சிரிப்பொருளை அவர்களாவும்பாராதே கொடுப்பார் என்னும்
இவ்வாய்விதியை, வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டி
யருளினான் என்கிறார்.

[பிரியாது என்றுதொடங்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருயத்தைப்
பிளந்தான் அன்று; இன்று “எனக்கேயாட்செய்” என்று எம்மாவிட்டிலே நான் பார்த்த
தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வாள் - ஒளி. உலயவிஹூதியிலும் தம்மை
யொழியத் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாநிலை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

ப.—அந்தரம், பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே தத்தரத்
திலே உபகரிப்பாரென்னும் இத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

பிரியாது - யாவதாத்மலாவி பிரியாதே, ஆட்செய் - அடிமைசெய், என்று -
என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜம்ஸம்ஸைக்கதை, அறுத்து -,
அற - மிகவும், ஆட்கொண்டான் - அடிமைகொண்டவனாய், அன்று - (பெற்றதமப்ப
னிலே ப்ரஹ்மதன் ஈடுபட்ட) அன்று, அரியாகி - நரணிஹ்மாய், இரணியனை - ஹிரண்
யனுடைய, ஆகம் - ஸரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனாய், வரி - வரியையும், வாள் -
ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய் - ஸஹ்ருஷமான, அரவணைமேல் - திருவரவணையின்
மேலே, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவன், பெரியார்க்கு-
பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால் - அடிமைப்பட்டால், பெருத - பெறுதற்கரிதான,
பயன் - ப்ரபோஜகங்களையும், பெறும்ஆறு - பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன் -
காட்டினான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே
தங்கள்தரத்தைக் கொடுப்பார்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார்
என்பக்கலிலே காட்டினார் என்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாதி] - “நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்” என்று அருளிச்
செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். “எனக்கே

யாட்செய்” என்னவேண்டுமென்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்தத்தையும் செய்தான்: பொய்நின்ற ஞானத்திலே அபேக்ஷித்தத்தையும் செய்தான்: “தனக்கேயாக” என்றத்தையும் நமக்குச்செய்தான். [அரியாகி இத்யாதி] - தன்னையழியமாறி ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடை அநாயாஸே கிழித்தான். [அன்று] - அச்செயலும் ப்ரஹ்ம லக்ஷணக்கு அன்று; எனக்காகச் செய்தான் என்கிறார்: இன்று “க்ரியதாரிதி” என்கிற படியே என்விரோயிபைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொண்டான். [பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷர்களை ஆஸ்ரயித்தால் ஸுஹ்ரயணமான ப்ரயோஜனத்தைப்பெறுவர்களுள்ளும் அர்த்தத்தை, வரியையும் ஒளியையும் வாயையுமுடைய திருவணத்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார். என்கிறுமை பாராதே தன்மரத்திலே செய்தருளினார். உபவிலு-குதியிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்றிருக்கிறார்.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களையடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பார்களென்னும் இவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினாரென்கிறார்.

[பிரியாதுஇத்யாதி] - ‘நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்’ என்றருளிச்செய்து, விரோயியையும்கொக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; “எனக்கேயாட்செய்” என்னவேண்டுமென்று நாம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். “இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுருமை” என்று*பொய்நின்றஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். “தனக்கேயாக” என்று*எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளாக்கொண்டான். [அரியாகிஇத்யாதி] - இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றேரு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] - பூநீரளசிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடை அநாயாஸே கிழித்தான். [அன்று] - அன்றுஅப்படி செய்தான்; இன்று இப்படியேய்தான். “க்ரியதாரிதிராவடி” (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே என்விரோயியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். “முகப்பே கூலிப்பணிகொள்ளாய்” என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷ ஸமாஸ்ரயணத்தாலே துர்வலமான ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுவார்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரிவாள்வா யரவணமேல் வாட்டாற்றின் என்பக்கலிலே காட்டினான். “உஹாதூதா ஸாஸ்திரயஸ்யுபவதொ தெ

பத்தாம்பாட்டு.—பிரியாது இத்யாதி. “பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹாபுருஷர்களை இத்யாதி. தரத்தை - அதிஸயத்தை.

கீழ்க்காய் விவரணமாதல், இதுதான் கீழ் இவர் அர்த்தித்தபடியே செய்தானென்கிறாதல் - எனக்கேயாட்செய் இத்யாதி. “அந” என்றது-காலாவடியறுகையாய், நித்யகைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல்; “அந” என்று தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி கைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல். இதுக்கு ஸஞ்சகஸப்தம் - தனக்கேயாக என்று எம்மாவீட்டில் இத்யாதிவாக்யம். ப்ரஹ்மதனுக்குச் செய்தது தமக்குச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும் இவர் திருவுள்ளத்தை யடி யொற்றி யருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பே இத்யாதி. “அன்று” என்றதுக்குவாவம் - அன்று அப்படி இத்யாதி. இன்று செய்ததேதென்ன - கீரியதாம் இத்யாதி. “க்ரியதாரிதிராவடி” என்கிறஇது * எம்மாவீட்டிலில்லையென்ன - முகப்பே இத்யாதி. “மஹாபுருஷர்கள் தங்களை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு துர்வலமான ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுப்பார்கள்” என்னுதலுக்கு ப்ரமாணம்-மஹாத்மநாம் இத்யாதி. “உஹாதூதா ஸாஸ்திரயஸ்யுபவதொ தெ

வாவலீகதூகிஊமுகுதொவீ” (மஹாத்மகாம்ஸம்ஸ்யமப்யுபேதோ நைவாவஸீ தத்யதிதூர்க்கதோபி)- மஹாபுருஷஸமாஸ்யணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கோள் ளுகிறவன்சிவமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதிற்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பர்க ளென்று இங்ஙனே காட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்ம லக்ஷணிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானே? (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநகம்புகலொழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குநகர்ச்சடகோபன்
பாட்டாயதமிழ்மலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே.

ஆ.—(காட்டி.) - * அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் என்படுவீரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் வித்ருஷணராவர் என்கிறார்.

[காட்டி என்றுதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப் பெறுதே நான்ப்பட்ட மஹாஊழத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானை. [வளங்குநகர் என்றுமேலுக்கு] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய இசையோடுகூடிய தமிழ்த்தொடையான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனி தாய்ச்செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரி ஹோமீயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தன் கனைகழல்கள் - (நீர்திருவடிகளைக்காட்டி ஸந்தோத்தரமான வீரக் கழலையுடைய) தன்திருவடிகளை, காட்டி-, கடு - துஸ்ஸஹமான, நகம் புகல் - ஸம்ஸார நிரயப்ரவேசத்தை, ஒழித்த-, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானை - ஸ்வரமீ யானவனைப்பற்றி, வளம் - அழகிய, குருகர் - திருநகரிக்கு கீர்வாஹகரான, சடகோ பன் - ஆழ்வாருடைய, பாட்டாய் - பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மலை - தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-, செவிக்குஇனிய-செவிக்கு மதுரமாய், செஞ்சொல்- (கரணதாயமும் ஏகரூபமாகையாலே) செவ்வியசொல்லாயிருக்கிற, இப்பத்தும் - இவைபத்தையும், வான வதிதலுலிவெஹாதிஹாதநாஸஸூரபரிஷுவெதொதெவாவலீகதூகிஊமுகுதொவீ” இது விஷ்ணுதர்மே க்ஷத்ராஸ்யூபாக்யாதே. விவரணம்-மஹாபுருஷ இத்தயாதி. பெறுத பயன் பெறுமான - பெறப்போகாத புருஷார்த்தத்தையும் பெறுவர்களுென்னு மர்த்தத்தையென்று ஸந்தார்த்தம். இது ப்ரஹ்மலாதிகளுக்கு மில்லையோ? அவர்களைப்பற்றி இவர்பெற்ற அதிஸயமே தென்ன - ப்ரஹ்மலாஹிகளை இத்தயாதி; இது “ஆகக்கிண்டான்” என்றத்தைக் கடாக்வித்து. அன்று - அநியாகி இரணியனை யாகக்கிண்டான்; இன்று - ப்ரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத் தானற்கொண்டான்; பெரியார்க்காட்டப்பட்டகால் இத்தயார்ப்யாவ்யு. (க௦)

+ திஹாதநாஸூரபம் எனமுமபாடம் காண்கிறது.

கலை - ஆகாஷன் டி. வி. "கழல்" என்றது - திருமேனிற்கும் உபலக்ஷணம். "காட்டித் தன்னை கழல் கன்" என்றதுக்கு ஊர்வம் - நீர்வேறுதக இத்தபாதி. * கடுமைக்கு ஊர்வம் - அறிவுடை யார் க்கு இத்தபாதி. பாட்டாய - மாநருபமான. "பாட்டாய" என்றதுக்கு வாஸநை - பாட்டே இத்தபாதி. புணர்ப்புண்ட - கட்டுண்ட. "ஆரார்" என்றதுக்கு ஊர்வம் - இத்தைச்சொல்ல இத் தபாதி. அவர்கன்படி அத்தருப்தாராயிருப்பர்களாவென்ன - ஊழவத்தணங்களை இத்தபாதி. விம்மல் பொழும் - அத்தபுழம்ஸ்தக பரிதியால்வந்த ஸாரீரிகாரம். மேலுக்கவதாரிகை - அதுக்கு ஹேது இத்தபாதி. "செஞ்சொல்" என்றால் கண்ணதரையகருபய வாசகமாமோவென்ன - சித்தையாலும்

(കക)

(கக)

தரவிடோபநிஷத்தாத்தப்யரத்தாவலி.—உகி, க்ஷாக், கெஸவக்ஷாடி
 கிரவிலு, தபாஸ்ரீஸநாராயணக்ஷாக், ஸ்வேஹ்க்ஷாத்த்ஷணவாநா, சிவிசிகததுஉவஸ்
 வாகுஜநீபக்ஷவாவாக் । சுஹோஜாக்ஷக்ஷ, மொலிநத, உதஸுயஸு: ஸ்ரீ வகிக்ஷாடி
 மாகெவெ: ஸ்ரீகோகூதீஸ்வோடிஸோபஸுஉஉலிதரணெவெகிதெநாஸுலாவதி ।

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸாரணம், சீமந்திருவடிகளேஸாரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - சேஞ்சோல் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.—(செஞ்சொற்கவிகள்.) - தான் சொன்னபடியே செய்யக்கடவதாகச் சமைந்துகொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருளின எம்பெருமான் தம் மோடுகலந்த கலவியாலே தமக்குப்பிறந்த கிரகவியகப்பீர்த்தியைப்பார்த்தாலே;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமான், ஆழ்வார் தம்பக்க விலே அற்புதநினைவோடாய், அவர் வியத்தபடியே செய்யக்கடவனாயிருந்துவைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே இவரை இத்தேவததோடேகூடத் திருநாட்டிலே கொடுப்போகையிலே மிகவும் அலிநினைவோடாய், இத்தைபறியில் இவர் இசையார் என்று பார்த்து, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாஷிபாரைப்போலே புருந்து, இவருடைய திருமேனியிலும் இவர்தம்மோடுகலந்து அத்தலிதிவேசத்தைப்பண்ணி, இவ்வுடம்போடேகூடத் திருநாடேறக் கொடுப்போகையிலே அவன் அலிநிவேசிக்கிற படியையறிந்து, “இவன் இப்படி அலிநிவேசிக்கில் ஒருநாளும் பர்கருதிவிடலேஷத்தாககு உபாயமில்லை. ஆனபின்பு, அவனுடைய அதுவத்துக்கு விரோதியான பர்கருதினம்பவந்ததை அவனையிட்டு இக்கே அறுப்பித்துக் கொள்ளவேணும்” என்று பார்த்தருளி, “சதுர்வாயிதத்தவாத்மக பர்கருதி தத்தவத்தோடுள்ள னம்பவந்ததை பறத்து என்னைக் கொடுப்போகவேணும்” என்று பார்த்திக்க, உம்முடைய உடம்பு

பொழிய வேறு எனக்குப் ப்ராப்யமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்வாபிச்சு, "என்பக்க லுண்டான விஷயீகாரத்தாலேயன்றி இவ்வுடம்பில் அலிதிவேசம் பண்ணுகிறதா? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருள வேணும்" என்று இவர் ஸரணம் புக்கிரக்க, அவனும் "அப்படியேசெய்கிறோம்" என்று இசைய, அத் பந்த ஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌஸீல்யாபிமுணங்களிலே அழுந்தி, "அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் புகில் அவனுடைய ஸௌஸீல்யாதியயத்தாலே பிழைக்கவொண்ணது: ஆனபின்பு, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய முணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்" என்று ப்ரீத்யதியயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர்க்குப் பரமபடித்தைக் கொடுக்கையிலே யுத்தியாகித்த ஸர்வேஸ்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளேவைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புகுந்திருந்து, "விரைகுழுவநுந்துளவம் மெய்ந்தின்று கமமும்" என்னும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்துழாய் பரிம்ளமம்படியாக இவருடைய ஸரீரத்தோடு அந்தீகாரணத்தோடு மற்றுமுள்ள அவயவங்களோடுவாசியற அத்தயிநிஷ்டையை ஆதரிக்கிறபடியைக்கண்டு, இவ்வாதாதிசயத்துக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ஆஸ்ரிதவிஷயமான அலிதிவேசத்தையும், அதிசயிதீக்ஷாயத்வத்தையும், ஆபிரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அதில்அத்யந்தாலிதிவேசத்தையும், ரஸிகத்வத்தையும், ஸர்வாயிகத்வத்தையும், ஆபிரிதார்த்த தேஸுவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுத்வத்தையும், அபேக்ஷாபராயீதத்வத்தையும் அனுஸந்தித்து, "ஏவம்விதண ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆதராதிய மிருந்தபடியால், நாம் "இனியாமுறாமை" என்று உபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக் கொண்டுபேவாரைப்போலே யிராநின்றது; அஸத்திரமாய், தேரஷஃஸ்யிஷ்ட்டமாகையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அதுலவவிரோயியாகையாலே அநலிமதமாயிருக்கிற இத்தை நம்பக்கல்ஆதரத்தாலே விரும்பாநின்றான்: இத்தை யறிவித்தும் நாம் அவனை அர்த்தித்தும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோம்" என்று தெற்கில் திருமலையிலே அவனைபேக்ஷிக்க, அதுக்காக அவன் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உத்புக்தனாப்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், "விதிவகையே" என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானும்படி இவர்க்குப் பாதந்தரணயவைத்து, தன்னுடைய சாபலாதியயத்தாலே "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும், "நறுந்துளவம் மெய்ந்தின்று கமமும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும்விருப்பி, இத்தேஹத்தோடேகூடப் பரமபடித்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அலிதிவேசிக்கிறபடியைக்கண்டு, "நாம் பொய்ந்தின்ற ஞானத்திலே 'கழித்துத் தரவேணும்' என்று அபேக்ஷித்தபோதே செப்பாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரஸங்யம் தலைக்கட்டுகைக்காக என்றிருந்தோம்: அது ஒருவ்யாஜமாய் ஸரீரத்தைய விரும்புகிறானாயிருந்தது. இதுக்குஅடி நம்முடைய ஸரீரமென்று நம்பக்கல் விருப்பத்தாலே விரும்புகிறானித்தனை; இது கோஷப்ரகாரமென்றும் அறிகிறிலன்: இது நமக்கு அநலிமதமென்றும் அறிகிறிலன்:†உபசயாத்மகமாகையாலே அஸத்திரத்வாலி கோஷப்ரகாரமென்றும் த்வரீநுஹவ விரோயியாகையாலே அநலிமதமென்றும் அறிவித்து, இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்

† "என்றுபார்த்து" என்றற்போலச் சிவபதங்களைக்கூட்டினொழிய அந்வயிக்காதென்று தோன்றுகின்றது.

இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, “இவனுடைய அலிநிவேஸமிக்குத்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கொடுபோக நினைத்திருக்கிறான்போலேயிருந்தது; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நியமாய்விடும்; இங்கேயிருந்து இதுக்கொரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோயித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்” என்றுபார்த்தார்; “என்பக்கற்பண்ணின அலிநிவேஸமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அந்விமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விசுவப்பத்தைத் தவிர வேணும்” என்ன; “நீர் உம்முடைய உத்தேசத்தை விடாதவோபாதி நாழம் நம்உத்தேசத்தை விடுவதோமோ?” என்ன: “இவன் இப்படிவிரும்புகிறது இதின் டைய சோஷுர்ஸநம்பண்ணாமையிற்றே. இவனை இதில் ஷோஷுர்ஸகத்தைப் பண்ணு விப்போம்” என்று பார்த்து, “இதாகிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமாயிருப்பதோன்று; விரும்பப்பமே ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் லீலகண்ணாயிருப்பதோன்றல்; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்” என்றார்; அதுதானே இவனுக்கு விசுவப்பத்துக்கு உடலாய்த்து; அலிமதவிஷயத்திலுமுக்க உகப்பாரைப்போலே “ஸ்ரவ்யா இவன் விட மாட்டானாயிருந்தான்; இவன்றனைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிர்த்துக் கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “இதில்பண்ணுகிறவிசுவப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்” என்று ஸரணம்புக்கார்; இவர் †சோன்னபடியே செய்யஇழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேகைக் செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷா விஷயமான பின்பு நாழம் இனி இத்தை வசூல்கி உபேக்ஷிப்போம்” என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்தர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிறுதித்து, “ஸ்ரவ்யகந்தாவாய் ஸர்

அதெப்படியென்ன - தந்தாமை இய்யாதி. அலிநிவேஸமிநந்தபடியால் என்றது - “ஒருமுகொடியும் பிரியான்” இய்யாதியைப்பற்ற. பலபாட்டுக்களிலும் இவர் தேவதந்தில் அவன் வ்யாமோஹம் பண்ணும் பாகாரம் சொல்லுகையைப்பற்ற வஹுமுகமான உத்திர்பாதுக்கிகளை யருளிச்செய்கிறார் - என்பகீதல் இய்யாதி. “திருமாவிருஞ்சோலை - கைவிடேல்” என்றத்தைப்பற்ற - நீர் உம்முடைய உத்தேசத்தை இய்யாதி. இப்ப்ரவேஸத்திலே மூன்றிடத்திலே ஸ்ரவான் விரும்புகிறதாகவும் இவர் தவிரச்சொன்னதாகவும் சொல்லுகிறது - பலபாட்டுக்களிலும் இவர் திருமேனியில் ஸ்ரவானுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே அங்கனமன்றிக்கே, “மங்கவொட்டே” என்றும், பின்னும் “மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை” என்றும் சொல்ல, பின்னும் அவன் இதின்தோவும் அநியமாட்டாமையாலே ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்க, “பொங்கைம் புலனும்” இய்யாதியாலே ஷோஷுர்ஸநம் பண்ணுவிகையாலே முக்காலருளிச்செய்கிறாரென்றால் லீலத; இது பாட்டு வ்யாக்யகங்களிலே ஸ்புடம். “இதினுடைய தோஷுர்ஸகமென்று தொடங்கி ஹேயமாயிருப்பதொன்றென்னுமளவும் - “பொங்கைம் புலனும்” இய்யாதியைப்பற்ற. உபசயம் என்றது - அபசயத்துக்கும் உபலக்ஷணம் வருவிக்கையங்களை யுடைத்தாயென்றபடி. காற்கட்டை - வீரோதியானவுடம்பை, “மங்கவொட்டு” என்றத்தைப்பற்ற - தவிரவேணும் என்றது. “கைக் கோனே” என்று ஸேஷத்வத்தை யருஸார்விக்கையாலும், “மங்கவொட்டு” என்று பார்த்திக்கையாலும், “பூய-நாசிகி-ஸரணாமகி - பூய-பூய-தி” என்றிருக்கையாலே கண்ணம் புக்கார் என்றது. இவர் பார்த்தித்தால் அத்யலிவிஷ்டனானவன் தவிரமோவென்ன - இவர் சோன்னபடியே இய்யாதி. வநந்தி என்றது - “தானைக்காரமாய்ப்புக்கு” என்றதிலே வித்தம். “மாணக்காரமனங்கடெ” இய்யாதியைப்பற்ற - இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான் என்றது. தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிறுதித்து - * அருன்பெறுவாரில் தொடங்கின

வாதிகளுள் ஸர்வோவான், தனக்கு இதிலே அபேகைஷயும் செல்லாநிற்கச்செய்தே, காம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தவிருவதே! இதோரு சரீலமிருக்கும்படியே !! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகொள்ளுங்கோள் ; இழிந்து நான் பட்டதுவே யமையும்" என்று பரிதிபரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

சேஞ்சொற்கவிகாள்! உயர்காத்தாட்செய்ம்மின்திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்துஎன்
நெஞ்சமுயிரும்உள்கலந்து நின்றார் அறியாவண்ணம்என்
நெஞ்சமுயிருமவையுண்டு தானையாகிறிறைந்தானே.

ஆ.—எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, “நீங்கள் அவனுக்கு அடிமைசெய்யுமிடத்தில் உங்களுகைக் காத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள். அவன் தனக்குஅடிமைசெய்வாரை அஸாத்மயமாம்படி அதிமாத்ரஸம்ஸலேஷத்தைப் பண்ணிவாயிக்குமே. அவர்களுடைய இச்சாதுருணமாக அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வலாவனல்லனே யென்னில்;—அவன் வாயிக்கும் ஸ்வலாவனுயிருந்துவைத்தே வாயியாதானைப்போலே யிருக்கும் ஒருமஹாவஞ்சகன் கிடிகோள்; எங்கனையென்னில்;—என்னை உபகாணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லுகையென்னும் வ்யாஜத்தினாலே என்னுள் னேபுகுந்து கலந்து, “இன்னபடிசெய்தருளினான்” என்று * அயர்வறுமமாரிக்கும் அறிய நிலமல்லாததொருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானே யாம்படி மான ஹுஜித்து பரிபூர்ணானான்” என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொடு வந்துபுகுந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின வ்யாடோஹத் தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் இவன் முணரெவள்ளத்திலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற்கவிகாள் உயர்காத்தாட் செய்ம்மின்] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - “என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமாபோலே மெய்செய்கிறுனென்று தோற்றுப்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனாய், அதுக்கடியான மஹாஸர்ய முணசேஷ்டிதங்களை யுடையான். [மாயக்கவியாய் என்றுமேலுக்கு] - “அத்யாஸர்யாவஹமான திருவாய் மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவரானார்க்கும் தெரியாதபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் உள்ளேபுகுக்குக் கலந்து அவற்றை ஹுஜித்து என்அவிமாநத்தைப்போக்கித் தானே எனக்கு அவிமாதியாய் அத்தாலே பூர்ணானான்.

ஸ்ரவணனுடைய பாசத்தர்யத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே கிறமித்தென்றபடி. “உயர்காத்தாட் செய்ம்மின்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒரவநம் இழியாதே கொள்ளுங்கோள் என்றது.

ப.—முதற்பாட்டில், “கவிபாடுவித்துக்கொன்ன” என்றொரு வ்யாஜத் தாலே ஈஸ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின அலிபிவிஸாததைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தந் தாமை வேண்டியிருப்பார் இவ்விஷயத்திலகப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோளென்று, தாம் பட்ட படிபை யருளிச்செய்கிறார்.

திருமாவீருஞ்சேலை - (ஆஸ்ரிதாதுகாஹார்த்தமாகத்) திருமலைபிலே ஸந்திவி தனய், (அகப்பட்டாருடைய ஸ்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குறிடத்திற்), வஞ்சக்கள்வன்- அபஹாரகனென்றறியவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து அபஹரிப்பானாய், மா மாயன் - (அதுக் கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும்) அத்யாஸ்சர்யமான ருபருணாக்ஷையுடையன வன், மாயக்கவியாய் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரீம வ்யாபாரத்தாலே யுனனாய், வந்து - (நாமிருந்தவிடத்திலே தான் அலிபிவிஷ்டனாய்) வந்து, (உள்ளுறை காட்டுவாரைப்போலே), என்னெஞ்சுள்ளும் - என்னெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள் ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து - ஒநூராகக்கலந்து, சின்று - பரிணாவர்த்திக ளான லக்ஷ்மீப்பாருதிகளும், அறியாவண்ணம் - அறியாதபடி, அவை - அந்த, (என்), நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், (பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி), உண்டு - க்ரணித்து, (அசேதநமான் நெஞ்சோபாதி சேதநனுடைய ஹோக்த்துத்வமும் அஸத்ஸமமாம்படி), தானையாகி-தானே ஹோக்தாவாய்(ப்பெறாப்பேறு பெற்று), சிறைந் தான் - அவர்ப்பத ஸமஸ்தகாமனான; செம் - (ப்ரயோஜநமில்லாத) செவ்வையையுடைத் தாய், (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமான), சொல் - சொற்களாலே, கவிகான் - கவிபாடவல்ல வர்களே ! உயிர்காத்து - (அவன்கையில் உக்களுடைய) ஆத்மாத்மீயங்கள் அகப்படாத படி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின் - வாசிகமான அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். அந்நயப்ரயோஜநராய் இழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனாலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீய மென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவிக்க” என்று ஒரு வ்யாஜத் தாலே புகுந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் சீலாழி முணங்கனிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற் கவிகான்] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகான். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அந்நயப்ரயோஜநமாயிருக்கை. ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிமலமாகையாவது. “இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்” என்றும் “செந்தமிழ்பாடு வார்” என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்க்கையாய்த்து நினைக்கிறது. “பெருந்தமிழ் னல்லீலென்” என்ன, “வாய் அவணையல்லது வாழ்த்தாது” என்கிறவர்களிறே அந்நய ப்ரயோஜனம். [உயிர் காத்தாட்செய்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவி பாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையாகையாலே, ‘ஆட்செய்மின்’ - என்கிறார். “ஆட்கொள்வாடுனெத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து இத்தலையை யழிக்குமவனாய்த்து; பரிஹரித்துக்கொள் ளுங்கோள்; ஆழங்காலிலே இழிந்து அமிழுமவர்கள் அவ்விடத்திலே கொண்டைக் கோல் காட்டுமாபோலே, “வம்மின்புலவீர்” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் சீலாழிமுணங்கனிலே அழுந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென் கிறுநிறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. [திருமாவீருஞ்சேலை] - இவ்விஷயத்திலே தாம்

இழிந்த அகப்பட்டபடிபை அருளிச்செய்கிறார் மேல். திருமலையில் நிலையும் சீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கன்வன்] - கனவுகாணுகிறக்கச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படி பிடுக்கை. “என்கண்ணன்கன்வம் எனக்குச் செம்மாய்சிற்தும்” என்றாரிறே. கனவைக் கனவுகாணுகிறதும். [மாமாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாத படியான ஆஸ்சர்ய முண்ணேஷ்டிதங்களை யுடையவன். கீரகப்பட்ட துறையேதென்ன;— [மாயக்கவியாய்] - “ஆஸ்சர்யாவஹமான கவி பாடுவத்துக்கொள்ள” என்ற ஒருபேரை யிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; “தண்ணீர்” என்றொருபேரையிட்டு, அலிமத விஷயத்தைக் கிட்டிவாரைப்போலே; கவிபாடுவத்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம், கிட்டிகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்தவிடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவத்துக் கொள்ளுகையிறே சீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்றெஞ்சும் உயிரும் உள்கலந்து] - செஞ்சென்று- ஸரீரத்துக்கு உபகஸ்தனம்: உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாகியறப்புக்குத் தன்பேராக அவ்முறையாகின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை ஸரீராவ வஹியாகின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கலவிக்கு டீபரிசாரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானார்க்கும் அஹுமியாம்படியாய்த்து என்னைடு கணத்தது. “ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது” என்றாரிறே. [என்றெஞ்சமுயிரு மவைபுண்டு] - தேனாத்தமவிவேகம்பண்ண அறியாதேயாய்த்து லுஜித்தது. சேகநனை யும் அசித்தோபாதி பாதந்தானாக்கி லுஜித்தான்; “உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்” என்கிறபடியே. எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்க்கு சேதநனம். [தானேயாகி] - லோகத்தில் இழிகிறபோது இருவராயிழிந்து, எதிர்த் தலையைத் தோற்பித்து, லோக்காவும் அலிமானியும் தானேயானான். [கிறைந்தானே] - அவாப்தஸம்ஸ்த காமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு கறைவாளாய், இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணனானான்; “கூதகூத்யுஷ்டாராராஜி”; இதுவிறேபரையம் ஸீலமாவது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு “திருவாய்மொழிபாடுவிக்க” என்றொருவ்யாஜத்தாலே புதுக்கு தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய் வார் ஸீலாஹுகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

[செஞ்சொல் இத்தயாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிக்குச்செவ்வை யாவது - அந்நிய ப்ரயோஜகமாயிருக்கை; ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிய மகையாவது ‘இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்’ என்றும் ‘செந்தமிழ்பாடுவார்’ என்றும் சொல்லுகிற

முதற்பாட்டு.—செஞ்சொல் இத்தயாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கன்வன்” என்று தொடங்கி “தானேயாகிவிறைந்தான் - செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட்செய்யம்மின்” என்றவற் றைக் கடாக்கித் தவதாரிகை - திருவாய்மொழி இத்தயாதி. “ஆய்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவ்யாஜத் தாலே என்றது.

செவ்வைக்கேடேதென்ன-ப்ரயோஜநத்தை இத்தயாதி. “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறது ஆரையென்ன - இன்கவி இத்தயாதி. அவர்கள் அந்நியப்ரயோஜநரோவென்ன - பெருந்தமிழன் இத்தயாதி. பெருந்தமிழன் - பெரியதமிழன்; மஹாகவியென்றபடி. நல்லேன் பேரிது - பெரிது கல்லென். இன்கவியிருந்து கவிபாடுகையாலே நியயஸூரிகளிலும் மிகவும் நல்லனாய்ருப்பெனென்று ஸப்தார்த்தம்;—இரண்டாக்திருவந்தாதி எழுபத்துநாலாம்பாட்டு, “யானே தவஞ்செய்தேன்” இத்

முதலாழ்வார்களை யாய்த்துநீனைக்கிறது. “பெருந்தமிழன் ல்லேன்” என்ற “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்கிறவர்களிறே அந்நியப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்]-உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாசுங்கோள். கீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானாலிறே அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்]-என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. * ஆட்கொள்வானோத்தேன்னுயிருண்ட மாயனிறே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புதுத்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பல்புது, பரிஹரித்துச்சொள்ளுங்கோள். “ஆழங்காலிலேயிழிந்து அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமோபோலே, கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்” என்று சிற்றாள் கொண்டான். உடையவர், “இன்னொருயிரேனாமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்செய்யுங்கோள்” என்றருளிச்செய்வார். அதாவது - அவன் மேல்விழத் தாங்கள் இறையக்கையாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். “இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மட” என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. “வம்மினபுலவீ” என்று முதலிலே ருசிவீல்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் சீலாசிகளிலே இழிகிறவாகளையும் விலக்குகிறிறே, பரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே. “நீனதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்நுகும்”, “வல்வினையேனையாகின்ற குணங்களையுடையாய்” என்று சீலாசிகுணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவனுடைய ஐஸ்வரியத்திலே இழிந்து கவிபாடப்பாசுங்கோள். சீலகுணத்தில் இழியுநீனயாதே கொள்ளுங்கோள். [கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - “கவிகாள்” என்றால் “உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்” என்னவிறே யடுப்பது: அங்ஙன் சொல்லாதே “ஆட்செய்ம்மின்” என்கிறாய்த்து; “ஆட்செய்கையாவது-கவிபாடுகைஎன்றிருக்கும் * புதுமுகல்லோரு

யாதி. முதற்றிருவகத்தி பதினோராமபாட்டு, “வாயவனை” இதயாதி. இத்தால்-“அலுத்தி-த-ந” இதயாதியாலே எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணினவாகிற வயாவாதிக்கிறது. எங்களை நோக்குநிறெனென - நீங்களுண்டாய் இதயாதி, எமபெருமானார் கிரவாஹத்திலே, காத்தி - இருயாதே, ஆட்செய்ம்மின் - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுககொன்னு விக்ஷித்து, இறயப்பேதோவென்ன-இத்தலையுண்டானால் இதயாதி, உண்டானாலிறே எனறது - அயோகயநாநஸம்பாநத்தாலே யகன்று ஸவரூபம் நசியாதே யுண்டானாலிறேயெனறபடி. அகவில் அவனுனனாகையாலே தானஉனனாக விரகில்லையிறே. மேலும் சீலகுணபாமனறிககே ஸவரூபாநுருணமாக அருளிச்செய்த வாக்யங்களைலாம் எமபெருமானார் கிரவாஹத்துக்குச் சொவென்று கண்டுகொளவது. பாடுமினெனனாதே, “ஆட்செய்ம்மின்” எனகிறதெனென - ஆட்செய்ம்மினென்கிறீ இத்தயாதி. உயிர்காக்கைக்குப் ப்ரஸத்தியேதென்ன - ஆட்கொள்வானோத்து இதயாதி. இதுகாத்தம் - அடிமை இதயாதி. இத்தால் சீலகுணத்திலே யிழிந்து கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோன்னறபடி. “உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்” எனறிபெட்டுச் சொன்னதுக்கு மைவாதம் - ஆழங்காலிலே இதயாதி. கொண்டைக்கோலாவது நிலவாயிருப்பா ஆறகன் மடுகளிலே மேடுபன்னங்களுக்கு அடையானமாக நடுகிற கோல. “உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்” எனறதுகாத்தாநதாம் - உடையவர் இதயாதி. அவனுயிரைக் காக்கும்ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - அதாவது இதயாதி. சிற்றாள்கொண்டான் கிரவாஹவீவாணம் - இவ்விடம் இதயாதி; இந்த கிரவாஹமே பாகரணோசிதம். விமூவனாயும் அழைக்கிறவர் அவிமூவரை விலக்குவானெனென - வம்மின் இதயாதி. இவர்தாம்அப்படி சீலகுணத்திலே ஈடுபட்டிருப்போவென - நீனதோறும் இதயாதி. ஆனால் செய்வதென்ன - உங்களை இதயாதி. ஐஸ்வரியம் - கியதருதவம். பாதிகோபாதாக பூவகமாக “ஆட்செய்ம்மினென்கிறார்” இத்தயாதி வாகயதவயவீவாணம்-கவிகாளென்றால் இத்தயாதி. ஸலகுணத்தைச் சொல்லுகிறப்ரகாரணத

† ‘அமிழ்நூலார்’ என்றும் பாடம் காண்கிறது.

வணில் தம் வானைகாலை. “இஃசீலதூணத்திலிழியாதே கொள்ளுகோள்” என்று நிர்ப் பத்திக்கைக்கு வேறுவேன்னென்னில், —வேறு சொல்லுகிறார்மேலெல்லாம். “தானேயாகி கிணர்த்தானே” என்று தம்மைக்காண்கிறிலா காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] - திருமலை யில் கிலையும் சீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்யென் னைக் களவுகாணாமாய்த்து. “என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமா போலே - களவுகாணுகிற்கச்செய்தே செவ்விதேன்று தோற்றம்படியிருக்கும். களவுதன் னைக் களவுகாணாமாய்த்து. இத்தலையில் சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புதுத்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கோண்டு, சேஷத்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து சரீரஸா வஹியாந்ருமாய்த்து. இப்படி கீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாநொழிவானென் னென்னில், - [மா மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஸ்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன்; “மையலேற்றியயக்க” இத்தயாதி. ‘குண சேஷத்தங்களைலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?’ என்ன, - [மாயக்கவி யாய்] - ஆழ்வீர்! உம்மைக்கோண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளப் பாராநின்றும். “அப்படிசெய்வோம்” என்றாய்த்துப் புதுத்து கவியென்றுஒரு வ்யபதேசத்தையிட்கே கொண்டேவந்தான்; அவ்விமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீ ரென்று புதுகுமாபோலே. [வந்து] - அவ்விஸித்தானும் தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்த விடத்தேசென்று “என்னையிட்சே சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளவேண்டு” என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அவ்விமதயானை தானேயாய்த்து அவ்விஸித்தான். இத்திறே சீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், - [என்னெஞ்சுமஉயிரும்] - கெஞ்சென்று தேறுத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒதுக்காகக்கலந்து: ஸார்த்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகா வியானின்றான். [நின்றூரலியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேசிகரானபிராட்டி, திருவணந்தாமுவான், திருவடி முதலானார்க்கும் அஃலுமியாம்படியாய்த்து என்னோடுகலந்

திலே “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று திருமலையில் கிலையைச் சொல்லுகாணென்னென்ன - திரு மலையில் இத்தயாதி. கவியிலே வஞ்சமேதென்ன - களவுதானும் இத்தயாதி. அப்படி அவர்களை மெய்யாய்ருக்குமோடுகென்ன - என்கண்ணன் இத்தயாதி. செம்மாய்நிற்கும் - செவ்வையாய்ருக்கும். இதுகந்ததம் - களவுகாணுகிற இத்தயாதி. இத்தால் மலிதம் - களவுதன்னே இத்தயாதி. களவுதன் னைக் களவுகாணும் பரகாரமேதென்ன - இத்தலையில் இத்தயாதி. தப்பவொண்ணாத ஆஸ்சர்ய குண சேஷத்தங்களை யுடையவ ல்ருக்குமோடுகென்ன - மையலேற்றி இத்தயாதி. நாய்ச்சியார் திரு மொழி, “பெய்யுமாறுகில்” இத்தயாதி. மையலேற்றியயக்க - பிச்சேற்றி ப்ரமிப்பிக்க, மாயமந் தீதம் - அம்மன்பொடி. வஞ்சக்கள்வன் - வஞ்சித்தபஹரிக்குமவன் இதிஸப்தார்த்தி. மாமாயன் - அத்தாஸ்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன். “ஆப்” என்றதற்கு ஹவம் - ஆழ்வீர் இத்தயாதி. விவரணம் - கவியென்றேறு இத்தயாதி. “ஆவீர்” இத்தயாதிவாய்யம் - “மாயக்கவி” என்றதற்கு ஹவம், “ஆப்” என்றதற்கு ஹவம் - கவியென்றேறு இத்தயாதி என்னவுமாம். இதுகரு தருஷ்டாத்மம் - அவ்விமத இத்தயாதி. மாயக்கவியாய் - க்ருத்ரிமக்கவியாய்இதிஸப்தார்த்தி. கவிபாடுவித்தக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வயாபாரத்தை யுடையவையென்றபடி. “வந்து”, வனதகந்ததம் - அவ்விஸித்தானும் இத்தயாதி. உபபாதகம் நான் தான் இத்தயாதி. ஏதத்விவரணம் - அவ்விமதயானை இத்தயாதி. தேறுத்துக்கு உபலக்ஷணம் எனதது - பரகாணத்துக்குச்சோப் பதங்களைக்கட்டி யர்த்தம் - ஸார்த்தோடு இத்தயாதி. தேசிகரான - விஷயஹிதான, “நின்றூர்”

தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் கிற்பார் அவர்களிறே ; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி ; “ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது” என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டேகிறிலன் ; “உருவமும் ஆருயிரும் உடனையுண்டான்” என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமொக்க லுலித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். இரண்டேலையுமாய் லுலிப்பாரைப் போலே புதுந்து ஹோக்தா தானேயானான். “என்னை முற்றப்படுகினன்” என்னுமா போலே, இத்தலை ஹோக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதவஸ்துவென்று தோற்றாத படியாகவாய்த்துப் பரிமாற்றிற்று; பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கும்தொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தியில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதிமாகப் பண்ணினான். “தனக்கேயாக” என்றபடியே கொண்டான். ஹோக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபலேடிங்கள் உண்டாகா நின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈரரசு தவிரத்தான் இத்தலையைப் புற்கவ்வப்பண்ணித்தானே அலிமானியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூரணனாய்த்து. இங்ஙனையிருக்கையிறே சரீலமாவது. அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடேவந்து கலக்குமிடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கையிறே ; “கூதகூதகூதவூதாராஃ” (கூதக்குத்யஸ்ததாராமஃ) என்னுமாபோலே. (க)

என்றால் - பிராட்டி முதலானாரைக்காட்டுமோவென்ன - இப்படிப்பட்ட இத்தயாதி. “கின்றார்” என்றது - ஈரீஸ்ரஸ வயாமோஹவிஷயமாய் கின்றவர்களுள்நபடி. “அலுமிடம்படியாய்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்களுக்கும் இத்தயாதி. அப்படி அவர்களுக்கும் அலுமிடியோவென்ன - ஆருயிர் இத்தயாதி. “என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு” என்றத்தால் மலிதம் - தேஹாத்மவிவேகம் இத்தயாதி. உக்தார்த்தத்துக்குப் ப்ராணம் - உருவமும் இத்தயாதி ஸப்தார்த்தம் - தேஹத்தையும் இத்தயாதி நெஞ்சு - தேஹம். “தானே” என்கிற அவதாரணார்த்தம் - தம்மை இத்தயாதி. விவரணம் - இரண்டேலையும் இத்தயாதி. அவனே ஹோக்தாவானால் நீரோவென்ன - என்னை முற்ற இத்தயாதி. “தானே” என்றத்தால் மலிதம் - இத்தலை இத்தயாதி. விவரணம் - பிறர்க்கு இத்தயாதி இதுதான் ப்ராணயதவத்தாலனறிக் கே இவார்த்திக்கச் செய்ததுவுமென்கிறார் - தனக்கேயாக இத்தயாதி. எத்தனையென்றாலும் சேதநனுக்கு வாசியில்லையோ, அசித்வஸ்துவோபாதி யென்னலாமோ வென்ன - ஹோக்யவஸ்து இத்தயாதி. ஸ்வரூபபேதங்கள் எனறது-அந்ந் ஸப்த ரஸாதிபுத்த சத்தகருஸமாதி ஹேஷக்கனெனறபடி. இத்தால் - சைதந்த்யாதிகளும், உஸ்துகதமான ரஸாதிபோபாதியாய், ஹோக்தாவுக்கே புறுப்பாய்விட்டதெனறபடி. “ஸுகூமவொட்டும் நீரிலே கழுவிப் பைத்தொழிமடநை யரைக்கொண்டு வடக்குணரஸாங்கமாக்கி” என்றது அநுஸந்தேயம் இங்கு. கீழே “தம்மைக் காண்கிறிலர்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈரரசு இத்தயாதி. விவரணம் - இத்தலையை இத்தயாதி. புற்கவ்வப்பண்ணுகை-அலிமானகுத்யஸ்தம்படி பண்ணுகை. அவாப்தஸமஸ்தகாமனை இப்போது ‘கிறைந்தான்’ என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்தயாதி. இவவர்த்தத்துக்குப் ப்ராணம் - கீததக்குத்யா இத்தயாதி. “கூதகூதகூதவூதாராஃ ராக்ஷஸேஹ்வீலிஷணஸு | கூதகூதகூதவூதாராஃ ரொ விஜ்ஜுஃபூஃரொஹ” இதி ஸங்கேபே. ‘திருமாலிருஞ்சோலை’ என்று தொடங்கி, ‘கிறைந்தான்’; ஆகையாலே, ‘செஞ்சொர்கவிகான்! உயிர் காத்தாட்செய்யம்யின்’ இத்தயவ்யஸு. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தானையாகிறைத் துல்லாவுலகும் உயிருந்தானையாய்
தானையானென்பானாகித் தன்னெத்தானேதுதித்து எனக்குத்
தேனெபாலெகன்னலையமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனையாகின்றெழுந்தான் என்னெழுற்றம் உயிருண்டே.

ஆ.—(தானையாகி) - இப்படி என்னுயிரை முற்றுமுண்டு தானையாகி பரிபூர்ணனாய், இதிலே ஸர்வஸ்வரானுமாய், என்னுயிரை மாளஜுஜித்தும் திருப்த னாகாதே நான்சொல்லும் சொற்களைக்கொண்டு அதுவிவிக்கைக்காக என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுகித்து, இப்படியே என்னை இன்னும் தனக்கு இனிதானைக்காக எனக்குத் தன்னைப் பிரவயிக் லோக்யமாக்கியருளினான்; திருமாலிருஞ் சோலைமலை நாயனுய்திறக்கிலே அவனுக்கு ஸமலமாய்த் தென்றுகொண்டு தடிவிப்பாயத் தாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனிபராய் அதுவிவிக்கிறார்.

[எல்லா என்றொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வஸ்வரானாய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு திரதிரபடேஜோமீ யனுய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாயனுமானான். [என்னமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றெழுதியாமே அதுவிவித்தது.

ப.—அநந்தரம், என்னோடு ஸர்வஸ்வரானாய் அநிபயத்தாலே எனக்கு திரதிரபடேஜோமீ-உதனய்க்கொண்டு கருதக்ருத்யனாயிராதின்றென்கிறார்.

என்னை - என்னை, முற்றம் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்ம ஜோமீத்தைப்பண்ணி, (அத்தாலே), தானையாகி - ப்ரயாநனுப்க்கொண்டு, நிறைந்து - பரிபூர்ணனாய், எல்லாவுலகும் - ஸமஸ்தலாகக்களும், உயிரும் - தத்தமமானப்ராணி ஜாதங்களும், தானையாய் - தானையாய்படி (அந்தராத்மதயாநிர்வாஹகனாய், அப்படி பொதுவன்றியே), யானென்பான் - அஹமஸுத்தி வ்யவஹாரவிஷயமான நானென்கிற வஸ்துவும், தானையாகி - தானையாய்படியாய், (அந்த அப்ருபமீ லாவத்தாலே), தன்னை- ஸ்துத்யனான தன்னைப்பற்றி, தானேதுதித்து - ஸ்தோதாவும் தானையாய்க்கொண்டு ஸ்துதித்து, (அத்தால் தனக்குப்பிறந்தவுகப்பை), எனக்கு - எனக்குப் ப்ரகாசிப்பிக்கை யாலே, தேனெபாலெகன்னலையமுதே - தேனும்பாலுமகன்னலும் அமுதுமாய் அதில் ஸர்வவிதஜோக்யமும், திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற, தானையாகி - ஸ்வாமியான தானையாய், நின்றெழுந்தான் - நின்றவிட்டான்; ஜோக்தாவும் தானையாய் ஜோக்யமும் தானையாபென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனிபராகிறார்.

[தானையாகி நிறைந்து] - இருவர்கூடப் பரிமாறப்புகுத்து, பெற்றான் தானே யாயிராகின்றான். [எல்லாவுலகும் - உயிரும் தானையாய்] - ஆழ்வரைப் பெற்றபின்

பாப்த்து ஸர்வலோகங்களுக்கும் அவற்றிலுண்டான மனுஷபாதிதிகளுக்கும் நிர்ணய னைத்து. ஸாமாந்யிகாண்யத்தால் அலிமாதியும் தானேயென்கை. [தானே யானென் பானகி] - பொதுவான ரகஷதத்வமொழிபத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லு கிறார்: [யானென்பான் - தானேயாகி] - விஸிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விசேஷ்ய ப்ரா ஸாந்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல், தன் ஸேஷித்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ரஹ்மனாய் என்னை ஸிரஸாவஹியாசின்றான் என்னுதல். [தன்னைத் தானே துதித்து] - ஸ்துத்யபுனவோபாகி ஸ்தோதராயும் தானேயாய். [எனக்குத் தானேயாலே இத்யாதி] - “ஸுவபுராஸி” என்கிறபடியே எனக்கு சிரதிஸய ஹோம யுத்யம். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்நூத்வம் கண்டிலர். ஹோமத்தில் வந்தால் ஹோக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறாரிறே தன்னைத்தானே புகழ்ந்து அதனை என்கவியாக்கிக்கேட்டு அவன்பிரீதனாக அவன்பிரியத்தைக்கண்டுபிடிப்படுகிறார். [திருமாவிறஞ்சோலைக்கோனை] -கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதிபாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உலயவிவரத்தி யோமத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலையையுடையன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஸேஷித்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றொழிந்தான்] - “கூதகூத்யஸூகாராஸி” என்கிறபடியே பாகுபாகற்று நின் றான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - விஹுவானதன்னாலும் விளாக்கோலை கொன்ன வொண்ணாதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம் சூத்தியைக்கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகிநிறைந்து] - இருவருங்கூடப்பரிமாறப்புகுந்து தானே பெற்றான யிராநின்றான். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மனுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான். ஸர்வேஸ்வரானானென்றபடி. ஸர்வேஸ்வர னாச்சுதும் இப்போதோவென்னில்;—ஓம்; அப்படியே. ரகஷகனாய்க்கொண்டேயிறே அவ னுக்கு ஸ்வரூபம். ரகஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரகஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தா வாகவொண்ணாதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வமடையக் கண்ணொந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனயிநூக்கச்செய்தே,

இரண்டாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. “என்னை முற்றும்உயிருண்டு - தானேயாகி நிறைந்தெல்லாவுலகமும்உயிரும் தானேயாய்” என்றதொடங்கி “கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்” என்றவயமுதேகாவதாரிகை - தம்மோடு இத்யாதி.

அவதாரணர்த்தம் - இரவர் இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஹலிதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத் யாதி. ஆழ்வாரைப்பெற்ற பின்பு ஸர்வேஸ்வரானானென்றபடி. “எல்லாவுலகமும்உயிரும்” என்ற திலே இவரும் அந்தர்வஹிதரே. அந்வயமுதேக ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஓம் அப்படியே இத்யாதி. “அப்படியே” என்றத்தையுபபாதிக்கிறார் - ரகஷகனாய் இத்யாதி. இதுக்கு * அகார வாச்யத்வத்திலே கோக்குவயதிரேகமுடோக பரிஹாரம் - ரகஷ்யவர்க்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- இவரை இத்யாதி என்னுதல், ப்ரணயித்வதைப்பற்ற பரிஹாரந்தாமாதல் கண்ணொந்தாரகம் போலே என்றது - கண்ணொந்தார்க்கு வினக்குஅஸஹ்யமாகையாலே, வினக்கில்லாமல் அந்தகார வ்ருதமாய் ஒருத்தருக்கும் ஒரு பதார்த்தமும் தெரியாதாப்போலே, ஈஸ்வரத்வமும் அநிதாவேத்ய மாய் அஸஹ்யமா யிருக்குமென்றபடி. இவரைப்பெறுவதற்கு முன்பு ஈஸ்வரத்வம்அஸ்தகல்பமாய், இவரைப்பெற்றபின்பு ஸர்வேஸ்வரானானென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்-ஆத்மா

தான் இதுயாதி. ஆனாலும் “அனக்கேக” என்றும் “ஸந்தமேகம்” என்றும் சேதநனைக் கொண் டுப்போலே தவணைச் சொல்லுவாமேவென்ன - ப்ரதீஸம்வாப்நீபுயை இதுயாதி. ப்ரதிஸம்வாப்நீபு யைப்போலே தவணைக்குப் ப்ரமாணம் - நானுண்ணை இதுயாதி. “தன்னுக் கானுண்ணையன்றியிலேன் கண் டாய் காரணனே! கீயெண்ணையன்றியிலே” வெறுவியனும் ப்ரகாரதயா சேஷஹுததனா கான், பரிபூர்ணனும் ப்ரகாரியாய் சேஷிப்பாரிருக்கிற உண்மையொழிய ஸந்தையுடையெனவ்வேன், இப்படியிருக்கிறதீபும், எண்மையொழிய ப்ரகாரியாய் சேஷிப்பாய் பரிபூர்ணனுமாய்க்கொண்டினு மவனவ்வேயென்று ஸந்தார்த்தம். காலந்திருவந்தாதி, “இன்னுகாரணையையாக” இதுயாதி இதுக் கந்தம் - இவன் சேஷஹுததனும் இதுயாதி. வக்ஷயமாணுத்தாதுருணமாக அங்வயம் - யானேன் பான் தானையாக் என்ற. “எல்லாவெருமுயிரும் தானையாய்” என்றதிலே தாமுமந்த்ஹுத தானோ? “தானையானென்பானாகி” என்றதனுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஸ்வவிஷயமாக இதுயாதி. “யானென்பான் தானையாகி” என்றதனுக்கு ஸந்தார்த்தம் - நானேன்று இதுயாதி. சேஷஹுத தென்று காமாத்ரமுடையகான் சேஷியென்னலாம்படியானேனென்றபடி. ஹஸ்தம் - தம்மை இதுயாதி வாக்பந்தவயம். காண்கிறிலர் - தம்மை சேஷமாகக் காண்கிறிலரென்றபடி. “தம்மை” இதுயாதிவாக்பந்தவயவிவரணம் - அவனும் இதுயாதி. இவனாயே காண்கிறவித்தனை இவரை சேஷியாகக் காண்கிறவித்தனையென்றபடி. “தானையானென்பானாகி” என்றதனுக்கு - ப்ரணயித்வத் தைப்பற்ற ஹமருவிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஸரீரஸரீரிஹாவந்தையிட்டு தாத்பர்யந்தாம்- விசீஷ்ட இதுயாதி. விசீஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்யப்ரதாந்யத்துக்கு சியாமகம் - காரியாவஸ்த்தை யோகி இதுயாதி. விசீஷ்டமாயிருக்கச்சேய்தேயும் என்றது - சித்சித்விசீஷ்டமாயிருக்கச்செய் தேயுமென்றபடி. ப்ரஹ்மமே - விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மமேயென்றபடி. விசேஷ்யப்ரதாந்யத் தாலே ப்ரஹ்மமே உபதாதாமாகில் விசீஷ்டம் காரணமென்றும் விகாராதிகன் விசேஷணமுதங்க மென்றும் கொள்ளுகிறதென்னென்ன தந்தமுதான இதுயாதி. தந்தமுதான - சித்சித்தமுதான, ‘ஒதுக்குகிறதும்’ என்ற சஸுப்தம் - “விசீஷ்டம் காரணமென்கிறதாவும்” என்றற்குத் ஸமுச்சய பாம். எல்லாமென்றாலும் சேதஸேவாஹேஜும் வித்தமாயிருக்க, “தானே” என்னலாமோவென்ன - ஆனாலும் இதுயாதி. ஆனாலும்-லேஜமுண்டானாலுமென்றபடி. “ஸ்வாஹாவிக ஸம்பந்தம் கண்ணபி

வற்றிருக்கையாலே” என்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரித்திருர் - வுட்பபாதிகளை இத்யாதி. ப்ருதக்ஸ்த்தித்யலாவத்துக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - ஜாதிரூணங்கள் இத்யாதி. மேலுச்சவதாரிகை இப்படி இத்யாதி. தாம் கவிபாடியிருக்க, “தானேதுதித்த” என்பானென்னென்ன - வசஸாம் இத்யாதி. “அஹமரீத்தமவனளவும்காட்டும்” என்றதுக்குப்ரமாணம் - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் என்றது. அஹமரீத்தமவனளவும் சௌன்றுகாட்டுகையாவது - தத்பாதந்த்ரமாயிருக்கை. “காரயூணாகாரணவாதிவபுவலஸாவாஜ்யூதஃ 1 பொறநாங்வாசோவபிசிவாசோ தெவஹிஹுஃ” இதி ஜிசந்தாயாம். அஹம்ஸப்தமும்அவனளவும்காட்டக்கவதாயென்றது.

அந்ததாவந்தது.இத்தால் ஹாவம்-இவர்பக்கிலே இத்தயாதி.தானேதுதித்தென்னுதே. “தன்னை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - நான் ஸ்தூத்யனுக்கில் இத்தயாதி. இத்தால் - ஸ்தூத்யன் தானான வேரபாதி ஸ்தோதாவம் தானேயென்று கருத்தது. “எனக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸர்வாஸு இத்தயாதி. தமக்கு ஹோக்யனயிருக்குமோவென்ன - கோடிபேன் இத்தயாதி. “தன்னைத் தானேதுதித்த” என்று வைத்து, “எனக்கு” என்று ஸ்வார்த்ததை நேர்த்தச்சொல்லுகிற தென்னென்ன-தன்னைத்தானே இத்தயாதி.அதாவது-பாவப்பகத்தருத்வத்தில்தமக்கு அவ்வயயிலலை,அந்த பாவப்பயம்.அத்தலைக்கு ஹோக்யமானதுகண்டு தாம்உக்கிருரென்றுகருத்தது, ஹலிதம்-தாம்பாடின இத்தயாதி. பூர்வபத்ததோடே ஸஹபடித்ததுக்கு ஹாவம் - கீழ்ச்சோன்ன இத்தயாதி. திருமணியில் லலை ஹோக்யமாயிருக்குமோவென்ன - தீநாமலிநுஞ்சோலையங்கட்டியுய இத்தயாதி. “எல்லாவுவரு முயிரும்தானே” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவாத்தாம் - உஹயவஹதி இத்தயாதி. “கோனேயாகி” என்றத்தை “என்னைமுற்றமுயிருண்டு” என்றத்தோடே கூட்டி ஹாவமாதல், அவதாரணாத்த மாதல் - இவரைப்பெற்ற இத்தயாதி. இதுக்கு கியாமகம் - இல்லையாகில் இத்தயாதி. “கின்றெழுநிக் தான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - இங்கேகின்றிப்பீன்பு இத்தயாதி. பரதபரத - வ்யாகுலதை. “பரகு

குத்யனாவிரதின்ருன். [என்னை முற்றும் உயிருண்டு] - என்னுயிரை முற்றும் முண்டே, வீடு
வானவன் அணுதரவயத்தை ஹஜிர்க்கை தனக்கேற்றமாம் படியாகவாய்த்து இத்தலை
பாணபடி. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

என்னை முற்றும் உயிருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னை முற்றும் தானையாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னும் போவேனே கோலோ? என்கோல் அம்மான் திருவருளே.

ஆ.-(என்னை.) - என்னை ஹஜித்தருளுகிறான். இந்த ஹையமான பாக்ரு
தியினுள் னேபுருந்து என்னை ஹஜித்து என்னை முற்றும் தானையானான். இப்பேறு
பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத்
திசைகைகூப்பிப்பெற்றேன்; என்னுடன் இப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும்
கலந்து பரிமாறுதலாய், அடிதொட்டுக்கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளாசின்ருன்;
இன்னம் இதுக்குமேலும் ஒருமைப்படுவதென்னுண்டோ? திருவுள்ளம்என்தான்? என்கிறார்.

ஒ. - முன்றும் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தன்பக்கலுண்
டான அலிதிவேசா பரவலாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவை ஹஜித்து, அநிக்ஷா உர
மான என் ஸார்த்திலே வந்துபுருந்து, என்னையடைய வ்பாபித்து சிற்கிற ஆஸ்சர்ய
ஹதிகுண ஸர்வேஸ்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேயான திருமலைத்திசைகை பரம
பராப்யமென்று சேர்ந்தான். [இன்னும் போவேனே என்றுமேலுக்கு] - இவ்வளவில்
பரவலையென் போலேயிருந்தது, ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னோ?

ப. - அகந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேஹத்தையும் ஆதரம்பண்ணி,
அத்தாலே ஸத்துஷ்டனாய் பரதிஷ்டிதனாகநின்றான் என்கிறார்.

என்னை - , முற்றும் - ஸர்வபாகாததாலும், உயிருண்டு - ஆத்மாஹவம்
பண்ணி, (அவ்வளவில்சில்லாதே), என் - என்னுடைய, மாயம் - அஜ்ஞாதிகளுக்கு
ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆக்கையிதனுள் - (பாக்ருதிகாரமாய் பரத்யக்ஷஸித்ததோஷத்
தைபுடைத்தான வர்பகமான) ஸார்த்தத்துக்குள்ளே, புக்கு - , என்னை - (அலிமாசிஜீவ
னான) என்னையும், முற்றும் - அதுவர்பியான ஸார்த்தாஹிஸஸ்தவஸ்துவையுப்பற்ற, தானே
யாய் - (அஹந்தாமதாதிகள் இத்தலையில் நடைபாடாதபடி) தானே அலிமாதியாய்,
நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்) நின்ற, மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷத்தகளை
யுடைய, அம்மான் - திருபாயிகல்வாமியானவன், சேர் - பொருந்திவர்த்திக்கிற தேச

பாக்ருதது" எனநதின் லீவாணம் - க்ருதக்ருத்ய இத்தயாதி. அணுவானவாத்மாவை "முற்றும்"
என்கிறதென்னென்ன - விபுவான இத்தயாதி. இத்தலையானபடி என்றது - அவன் ஸ்வாஹிப்ரா
யத்தாலே மதித்திருந்தபடியென்றபடி. 'என்னைமுற்றும் முயிருண்டு - தானையாகிசிறைத்து' என்று
தொடங்கி, 'சீனெழுந்தான்' இத்தய்யயி. (உ)

மாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸலாக்யமாயிருக்கிற, திருமாளிருஞ்சோலை - திருமாளிருஞ்சோலையாகிற திருமலையிலேயிருக்கிற, திசை - திக்கைநோக்கி, கைகப்பி - ஸேஷத்வாநுபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, சேர்ந்தபான்-கிட்டின நான், (அவ்வளவன்றியே, அவன் தேசத் தளவன்றியே), இன்னம் - (அத்திக்கையும்) ஆதரிக்கும்படியானவனவு பிறத்தபின்பு, போவேனேனென்கொலோ - ஒருமந்தவயபூமி புண்டாய்ப்போகிறேனோ? அம் மான் - நிருபாயிகஸேஷிபா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள் - அலிசிவேஸங்கள், என் கொல் - என்னுபிருக்கிறது? இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்பங்களுண்டாய் அவற்றை உபகரிக்கப்பாரிப்பாரைப்போலே இராகின்றதென்று கருத்து. 'தென்னன்' என்று - அததேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அலிசிவேஸத்தி னுடைய எல்லையில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை முற்றும்புருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அநுபுகித்தாராய விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாய்ப்புயாயிருக்கிறது; “யஸ்யஸாஜநகாத்ஜா - ஸபுரே யஹிததேஜஃ”. [என்மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு] - அதிக்ஷுராமான் என் ஸாரீரத் திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேஸ்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, “அழுக்குடம்பு” என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தவிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமபடி த்யாஜ்யமான ஸாரீரத்தையே விரும்பாநின்றான். [இதனுள்புக்கு] - “இது, இது” என்று இவரிருய்க்க, அவன் மேல் விழாநின்றான் என்கை. புகுத்து என்னுதே, ‘புக்கு’ - என்கிறது அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக. “மங்கலொட்டு” என்று அவன் அநுமதி பார்த்திருக்கிறாரிறே. என்றும் அசுத்தோடு முகம்பழகினவ ரிருய்க்க, ஹேயப்ராதிஹுடனான வனிறே மேல்கிழாநின்றான். [என்னைமுற்றும் தானேயாய்சின்ற] - ஆத்மாவோடு ஸாரீரத்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபிதது, தானே அலிமாதியாய் நின்றான் என்னு டைய அஹங்காரமமகாரங்களுக்கும் விஷயமில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத் யாதி] - ஆப்சர்ய மூண்சேஷத்தனை ஸர்வேஸ்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிற தேசம். தென்னன்னன்று - அததேசத்தில் ப்ரயாநனைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக் கிலேயுள்ளதாய் நன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகப்பிச் சேர்ந்த பான்] - அத் திக்கைப் பரம்ப்ராப்யமென்று சேர்ந்தபான். இவர், அவனளவிலன்றிக் கை அவன் உகந்த தேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாநின்றார்; அவன் இவரளவன்றியே இவருடைய ஸாரீரத்தை விரும்பாநின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாற்போலே யிருந்தது. [இன் னம் போவேனென்கொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு மந்தவயஹுமியுண்டோ? ஸர்வேஸ் வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னுந் அவனை விரும்பி, அவன் உகந்த தேசத்தை விரும்பி, அத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி ஸேஷத்வத்தின் எல்லையிலே சிறுத் தினவன், எனக்கு ஒன்றையுசெய்திலையப்பரபுரபாகென்கிற இதுக்கு அவயி என்னுந்? விஷயமின்றியேயிருக்க ஹ்ரயிககவுமாமாகாதே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அலிசிவேஸத்தி னுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—என்னைமுற்றும் இத்தயாதி. “இன்னம்போவேனென்கொலோ வென் கொல்புமான திருவருள்” என்றதைக் கடாஹித்தவதாரினை - அவனுக்கு இத்தயாதி.

[என்னைமுற்றும் உயிருண்டு] - “யவஸ்யவாஜககாதஜா-அபுரெயம்ஹி கதேஜு” (யவஸ்யவாஜகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜு) என்கிற ஏற்றத்தோபாதி யும் போதுமாய்த்து, இவதுயிரை எங்கு புக்கு அனுவலிக்கப்பெறுகையால்வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை யனுவலித்து அவ்வாவினே தான் தவிதவானு யிருந்தானே? “அழகுதடம்பு” என்றும் “போல்லாவாக்கை” என்றும் “புண்ணைமறைவாரிந்து” என்று சொல்லுகிறபடியே - “இதுஹேயம்” என்று இவர் தாம் அதுவதுத்துப் புறப்பட்டு கில்லாநின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேசயமென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] - தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவதுத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புருஷத்தனனதே ‘புக்கு’ என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தோற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது - அவன்தலைதுலுக்குப் பெறு மளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது - “எங்கவோட்டு” என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமையாலே உள்ளே புதுநாநின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழிப்போந்தவனிறே யவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்கும் வனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்கு ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ப்ர காரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாதிறே இது. “அநேகஜீவெகாத்மஜா-அபுரெயம்” (அநேகஜீவெகாத்மகாநுப்ரவீர்ய) என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும் தானேயாய்] - இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக் கையாலே ‘தானே’ என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் ‘நான்’ என்னுமத்தையும் கொண் டான்; இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈஸ்வரனுக்குங்கூட விளாக்

ஆத்மா அனுவாயிருக்க, “முற்றும்” என்றதற்கு ஐாவம் - யஸ்யஸா இத்த்யாதி. “என் உயிரை - முற்றும் - உண்டு” என்றவியப்பது. என்னுமாவை யாவத்தும்அநுவித்தென்றபடி. உண்டு - அநுவித்தது. எங்கும்புக்கு என்றது - ஸ்வரூபஸ்வரூபவங்களைப்பற்ற. “மாயவாக்கை” என்றதற்கு ஐாவம் - என்னுடைய இத்த்யாதி. “இதனுள்” என்றதற்கு ஐாவம் - அழகுதடம்பு இத்த்யாதி. மாயவாக்கை - ஸ்வரூபமான ஸரீரம். மாயம் - ஸ்வரூபமான. “உள்புக்கு” என்றதற்கு ஐாவம் - இவர்க்குநீரிக இத்த்யாதி. ஆனால்இவர் புறப்பட்டாரோவென்ன-தம்நெஞ்சாலே இத்த்யாதி. ஜாகுப்பலையானால் நெஞ்சாலே புறப்படுகிறதென், தாமே புறப்படுகிறதென்னென்ன - அநா ளது இத்த்யாதி. அதாவதென்றது-வார்த்தைப்பாடு. ஆனால்இவர்க்குப் பரதந்தரானவன் தலைதுலுக்கா திருக்கிறதென்னென்ன - மங்கவோட்டு இத்த்யாதி. “இதனுள்புக்கு” என்றதிலே வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - அநாதிகாலம் இத்த்யாதிவாக்யதரயம். அப்படி சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்குமோ வென்ன - தனக்குப்ரகாரமான இத்த்யாதி. இப்படி சேதநத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேஸித் திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - அநேந இத்த்யாதி. “என்னை முற்றும்முயிருண்டு என் மாயவாக்கையித் ணுள்புக்கு” என்று வைத்து, மீளவும் “என்னை முற்றும் தானேயாய்” என்னலாமோவென்ன - இப்படி ஆத்ம இத்த்யாதி; ஹேதுஹேதுமத்ஸாவகாகையாலே விநோயமில்லையென்றபடி. விவ ரணம் - இவநீரான் என்னும் இத்த்யாதி. “உயிருண்டு” என்றத்தைப்பற்ற - இவநீரானேன்னுமத் தையும் இத்த்யாதி. “மாயவாக்கை” என்றத்தைப்பற்ற - இவர் மமகார இத்த்யாதி. “என்னை முற் றும் தானேயாய்” - என்னைப்பற்றவும் மததுபந்தியான ஸரீராத்வி ஸமஸ்தவஸ்துவைப் பற்றவும் தானே யலிமாயியென்னுதல்; என்னுமாவை முற்றும் தானேயாயென்னுதலென்று அர்த்ததவயம். “என்னைமுற்றும்” என்றதற்கு, “என்னை” என்று - ஆத்மாவாகவும், “முற்றும்” என்று - தேஹ யாகவும் அருளிச்செய்து, என்னுமாவை முற்றும் என்றுஅர்த்தந்தரவியக்யா ஐாவம் - ஈஸ்வர ணுக்கும் இத்த்யாதி; இப்படித்தல், இப்படிக்கல் “என்னை முற்றும்முயிருண்டு” என்றதின் அநுவிஷணமக்கடவது விளாக்குலே கொள்ளுகை - சபனீகரிக்கை. “கின்ற” என்றதற்கு

(F)

(五)

நான்காம் பாட்டு.

என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள் உலகம் உயிருந்தானையாய்
நன்கென்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்துடேநடந்துழக்கித்
தென்கொள் திசைக்குத்திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள் துன்றங்கைவிடான் நண்ணுவசுரர் நலியவே.

ஆ — (என்கொல்மான்.) - என்னுடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ளேபுருந்து இவ்
வாதமாவை ஊஜித்தருளுகையுமுன்றியே ஸர்வஜமதிஸ்வரனாயிருந்தான் ; என்னுடைய
ப்ரக்ருதிதன்னை யுங்கூடத் தனக்கு ஹோக்யமாகக்கொண்டு ஒருகூழையும் கைவிடுகிற
வன் ; இப்படி “என்னோடுள்ள ஸப்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்கிடானதேசமேதோ?” என்று
தேடிக்கொண்டு, திருமலையிலே வந்துபுகுந்து, தான் கருகினபடியே அங்கே ஸப்ஸ்லே
ஷித்து ப்ரீதனாய், “இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிலே” என்று
கொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிரும் உடலும்பொலே தனக்கு ஹோக்யமாகக்கொண்டு
கைவிடுகிறவன்; என்னுயிரையும் உடலையும் திருமலையையும் அதுவித்து ப்ரீதனானை;
ப்ரதிகுலர் இந்தணம்ருத்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப்படும்படி ப்ரீதனானை
னென்கிறார்.

ஒ. — நாலாமபாட்டில், தமமுடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாற
லாம் சிலமென்று திருமலையிலும் எம்பெருமானுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தை அரு
ஷிச்செய்கிறார்.

[உலகம் என்று தொடங்கி] - ஸர்வஸ்வரனாயிருந்து வைத்து என் ஆத்
மாவை விடாத மாத்ரமன்றிக்கே மிகவும் என உடமடைவிடுகிறவன். [ஞாலத்துடே
நடந்து என்று மேலுக்கு] - ஸம்மியென்கும் உலகத்திரிநது எனனை விஷயீகரிக
கைக்கு ஈடான நிலமாகத் திருமலையைப்பார்த்து ப்ரதிகுலர் மண் உண்ணும்படி அதிலே
அத்யபிதிவேஸத்தைப் பண்ணி அதை ஒருகாலும் கைவிடுகிறவன்.

ப — அநந்தரம், என்ஸரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையாலே திரு
மலையையும் ஆதரித்து, இரண்டுஸ்ததலத்தையும் கைவிடுகிறவனென்கிறார்.

(ஒருவனைப்பிடிக்கைக்கு ஊரைவளைப்பாரைப்போலே என்னைப் பெறுகைக்
காக), உலகம் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானையாய் -
தானையாய்ப்படி (அநதராதமாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனாய்), (அவ்வளவில் நிலலாதே),
நண்ணு - (தன்னையாஸ்ரயிக்கையில்) விருவரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய-
நசிக்கும்படியாக, (த்வாவிக்ரமாதநாக முகத்தாலே என்னைலலிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்தேடு
வாரோபாதி), ஞாலத்துடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி - நடந்துமிகுத்து, தென் -
தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்நின்ற -
ஸரீரணாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிரு
க்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அதுவாவ்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான் -
(என்னைலலிக்கைக்கு அதுருபஸ்த்தலமென்று விருப்பிக்)கைவிடுகிறவன்:(அதுவழியாக),
என்னுடலம் - என்ஸரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறவன்; ஆம்

† “நலியவே” என்று சிலர்.

மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய, திருவருள்கள் - உபகாசங்களான ஸ்ரீலப்காசங்கள், என்கொல் - என்னுயிருக்கிறன?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என் பக்கலுண்டாயிருந்துள்ள ப்ராஸாஹாதிஸபத்துக்கு அவயி என்னை? [உலகும் உயிரும்இத்யாதி]-கைல லோகங்களும் கைல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறானே? [நன்குஎன்னுடலம் கைவிடான்] - செருக்கர் நீசஸ்தீர்கள் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு மமதாவிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்துத் திருவுலகனந்தருளிற்றி, தம்மைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார். ஸர்வஹாராணன் வ்யாபாரமாகையாலே ஸம்ஸ்பந்தம் அறிந்தால் எனக்கென்னலாமிதே. இந்தரன்ராஜ்யம்பெற்றானாய்ப்போனான், மஹாவனி கொடுத்தானாய்ப் போனான். இவர் அத்தைத் தமக்கு என்றிருக்கிறார் [தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகனந்தருளுகை ஒரு வ்யாஜமாய், “ஆழ்வாரை அது விக்கைக்கு ஏகாந்தஸ்பூலமேதோ?” என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்கிக்குக்கு ஓர்ஆஹாணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துநின்றான். [நங்கள் குன்றம்] - ஆஸ்ரீதருடைய ஸங்கேத ஸ்பூலம். [நங்கள் குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையில்நிலை ஸாபுநமாக ஆழ்வார் திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறானாய்த்து. [நண்ணஅசுரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலையாலே அஸுரவாரும் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானையாய் - ஞாலத்துடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்கள் குன்றம் - நண்ண அசுரர் நலிய - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிரயிஷ்டாநப்ரம முண்டாமாகாதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்து படுகிறான்? [நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்தீர் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கென்னுடலம்] - ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைக்

நாலாம்பாட்டு.—என்கொல் இத்யாதி. “நன்கென்னுடலம்கைவிடான் - திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம்கைவிடான்” என்றத்தைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. பரிமாறலாம்திலம் - ஸம்ஸ்ப்லேஷிக்கைக்கு யோக்யமானதேஸம்.

உத்தாஹவாஷணமென்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி. தம்முடம்பில் அவன் வ்யாமோஹம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸர்வேஸ்வரத்வம் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - என்னகுறை இத்யாதி. இப்படிக்கிடந்துபடுகிறான் - வ்யாமோஹம்பண்ணுகிறென்றபடி. “என்னுடலம்” என்றதற்கு ஹாவம் - செருக்கன் இத்யாதி. துவளுகை - உலருகை. “நன்கு” என்றதற்கு ஹாவம்-

கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை “நமக்குத்தந்திதிருமேனியன்றோ” என்னொன்றுனுய்த்து. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்] - “இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றோ நமக்கு உத்தேசம்” என்றிராநின்றான். என்னுடைய * அடங்கெழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசேத்ததோ என்னொன்றுன். [ஞாலத்துஇத்யாதி]-எத்தனை காலமுண்டு அவன் இப்பேறுபெறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாரணான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே ஸோஷஹிதர்க்கு. இத்தானுக்கு “ராஜ்யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், மஹாபாலிக்கு “ஒளகாயம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், சிலர்க்கு “பொன்பயந்தேன்” என்னவுமாய், அவர்க்கு “எனக்காகச்செய்தான்” என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தென்கொள்தித்யாதி] - தெற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆவிரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்களுக்குன்றம்] - ஆழித்தருடைய ஸங்கேத ஸ்யஸம். [நங்களுக்குன்றம் கைவிடான் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்]-திருமலையை ப்ராபகமாவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராநின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாபுத்தேசம், அதுபெறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணுவசுரர் நலியவே] - “நெம்பகை தற்செய்யத்தானேகேடும்” என்னுமா போலே, இவன் இவ்விடத்தைவிடாதே வர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. ‘உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்துடே நடந்துழக்கி, தென்கொள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் - நண்ணுவசுரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.’ (சு)

ஸர்வஸாரண இத்தாதி. ஈஸ்வரா ஸ்ரீபராயத்தாலே நன்கென்கிறதென்றபடி. நன்றானவுடல் மென்று ஸப்தார்த்தம். வார்த்தைதன்னைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வாரை இத்தாதி. “நன்கு” என்றதுக் கர்த்தார்த்தம் - நன்றாக இத்தாதி. நன்றானவென்றத்தமானபோது, * உடலுக்கு விசேஷணம்; மிகுதியானபோது, “கைவிடான்” என்றதுக்கு விசேஷணம். “என்” என்று மமகாரணவிதமானதை “நன்கு” என்னும்படியென்னென்ன - இவருடைய இத்தாதி. மலிதம் - என்னுடைய இத்தாதி. அதாவது - த்யாஜ்யமான லீலாவிக்ஷித தத்யத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேசம் மானாற்போலே, த்யாஜ்யமான இவர் திருமேனியும் இவர் ஸம்பெற்றத்தாலே யுத்தேசம்மென்ற நின்றனென்றபடி. அடங்கெழிற்சம்பத்தில் - கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தில்; உலகவிஷயவித்யிஷமென்றபடி. பாம்புசேத்ததோ - த்யாஜ்யம்ஸம்உண்டோவென்றபடி. இப்போது திருவுலகனத்தருளின அபநாதத்தைச் சொல்லுகிறதற்கு லாவம் - எத்தனைகாலம் இத்தாதி. ஞாலத்துடே நடந்துழக்குகிற இவர்க்காகவோவென்ன - ஸர்வஸாரணன் இத்தாதி. “எனக்கெனக்கென்னலாம்” என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - இத்தானுக்கு இத்தாதி. சிலர்க்கு - திருமலையைப் பார்க்கு. ஸங்கேதஸ்யஸம் - அதுவஸ்யஸம். இவரிடத்தில் வ்யாமோஹப்ராணத்திலே, “நங்கள் குன்றம் கைவிடான்” என்கிறதென்னென்ன - திருமலையை இத்தாதி. விவரணம் - ஆழ்வார் இத்தாதி. திருமலையில் நிலை இவர்க்காகவாகில், நண்ணுவசுரர் நலியும்படியென்னென்ன - நெம்பகை இத்தாதி. நெம்பகை - போக்கப்போகாத சுத்ரு. தயிசேப்ய - தான் செய்கிறத்தைச் செய்யவென்றபடி. “திருமலை ப்ராபகமும் ஆழ்வார் திருமேனி ப்ராப்யமும்” என்னுமிடம் தோன்றப் பாட்டுக்கவ்யம் அருளிச்செய்யா நின்றகொண்டு, “என்கொலம்மான்திருவருள்கள்” என்றதுக்கர்த்தார்த்தம் - உலகுமுயிரும் இத்தாதி. “என்கொலம்மான்திருவருள்கள்” என்றது - அதுவாதமென்று முந்தினவர்த்தம்; அதுவாதமானபோது, “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்று க்ரியை. இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமென்றிரண்டாமர்த்தம்; இப்போது, வ்யாக்யானத்திற்படியே யவ்யம்; “திருவருள்” என்று க்ரியை.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நண்ணு அசுரர் நலிவேய்த நல்ல அமரர் போலிவேய்த
எண்ணு தனக ளெண்ணும் நன் முனிவர் இன்பத்தலை சிறப்பப்
பண்ணு ர்பாடலின்கவிகள் யானுய்த்தனைத்தான் பாடித்
தென்னுவென்னும் என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே.

ஆ.—(நண்ணு.) - ப்ரதிகுலர் தறைப்படும்படியாகவும் தனக்கு நல்லான அமரர் ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும் ஹோதோபகரணமாயிருந்த நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாயிருக்கச்செய்தே, இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ய ஸங்கல்பனாயிருந்த எம்பெருமான் தன்னாலும் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாத வாங்கநலாகோசரமான அபர்பந்தஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாக வேனுமென்று மனோராயியாநிற்கும் நன்முனிவர், “நம்முடைய மனோராயி-அரவர்த்தியான நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு விளையப்பெற்றேறும்; இனி நமக்கொரு குறையில்லை” என்றுகொண்டு சிரவயிகசிரவ்ருதியை யுடையராம்படியாகவும், பண்ணு பாடலான இன்கவிகளை என்னையிட்டுப் பாடுவித்து இன்கவிகளாகிற அம்ருதத்தைப் பருகிக் களித்து, அம்ருதபாநம்பண்ணின வண்டுகள் போலே தென்னுதெனுவென்று திருமலையிலேயின்று பாடியருளாகின்ற நென்கிறார்.

ஆ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாலிலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமே, தென்னு தென்னுவென்று நியமந்தை ரைப்போலே பாடாநின்றான் என்கிறார்.

[நண்ணு என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்க மாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அதுகலர் இத்தைக்கண்டு ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், உலயவியூததியும் கூடினாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராத, இன்னம் மேன் மேல் நன்மைகளை வேனுமென்று எண்ணுகிறும் நன்முனிவர், “இதுவே அமையும், பற்றொரு ஸப்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும், [பண்ணு பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்ணேசர் திருந்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளை என்னைப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னைப் பாடி. [என்னம்மான்] - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாடு எனவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ஸலேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலே ரஸிகனாய் ஆளத்தகுவையாகின்றனென்கிறார்.

நண்ணு - (ஹவத்விஷயத்தைக்) கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹ ராயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸாரப்ரகருதிகள், நலிவேய்த - (இவ்வதிஸாயம் பொறுக்கமாட்டாமல்) விராஸத்தையுடையவும், நல்லவமார் - லுத்திபாராய்க்கொண்டு அதுகலரான தேவவர்க்கம், (மிகவுமுகப்பாலே), பொலிவேய்த - ஸம்ருத்தியை லயிக்கவும், எண்ணு தனகள் - அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனுடைய குணவியூததிக்குமேலே இதுக்குமுன்பு எண்ண வறியாத அதிஸயங்களை, எண்ணும் - ப்ரோமத்தாலே ஆஸாஸியாகிற்கும், நல் - ஸ்நேஹயுத்தராய், முனிவர் - (அதுஹவசிலான) முனிவர்கள், (கேட்டதுஹவித்து), இன்பம் தலைசிறப்ப - ஆநந்தநிர்ப்பராகவும், பண் ஆர் - பண்சிறைந்த, பாடல் - இசையை

† ‘நலிவேய்த’ என்று சிலர் ஒதுவர்.

புடைப, இன்கவிகள் - இனியகவிகளே, யானாய் - (தனக்குப் பாகார ஹுதன) நானாய்க் கொண்டு, தன்னை - (ஸ்தவப்ரஸங்கதவப்பிரபுன)தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க் கொண்டு தானேபாடி, திருமாவிருஞ்சோலையான் - திருமாவிருஞ்சோலையானாய் சிற்கிற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், (தன்மேன்மைபாராதே பாட்டில் ரஸாதி ஸயத்தாலே), தென்னாவென்னும் - தென்னா என்று ஆளத்திவையாநிற்கும், நலிவு - நாசம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடேகலந்து தம்வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆளத்திவையாகின்றான் என்கிறார். “நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்” என்கிறவளவன்றியே என் உக்திமாத்ரத்திலே களியாகின்றான் என்றமாம்.

[நண்ணு இய்யாதி] - “விவரீதவ்யபாஸுரோ” என்கிறபடியே - விபரீதரான அணுரர்கள் இன்னம்நுத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும், “கிட்டக்கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கும் அஸுரவர்பும், “விஷ்ணுவகிவரொஷேவ” என்கிறபடியே - அகத்பரப்போஜகரான ஷைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்நுத்தமாகவும், “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றாரிறே [எண்ணு தனகெண்ணும்] - உபயவிஹுதியுத்தனுக்கு இன்னம் விஹுதி வேணுமென்றும், அணங்க்பாதகுணகனுக்கு இன்னம் குணம் வேணுமென்றும் மேன்மேலன் எண்ணுநிற்கும்வர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈஸ்வரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்நுத்தியை எண்ணுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்நுத்தியை எண்ணுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலைசிறப்ப] - “திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல்] - பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலநுமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பண் மினுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கவிகள்] - பண்ணுக்கு ஆஸ்ரயமான கவிதானே இனிதாயிருக்கை. [யானாய்தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரையிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்தனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனும் பிதாவைப்போலே. [தென்னாவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்திவையாநின்றான். “வனததூரீமாயணாவே” என்று ஹவல்லாஹத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டு ஸோஷஹுதன் செல்லக்கடவத்தை, “கவாக்யநாடி” என்கிறதான் ப்ரீதி பாகாஷத்தாலே அந்த பூர்த்திருலைந்து சொல்லுகிறானிறே. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்ஸ்யுமிதே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாவிருஞ்சோலையானே] - இவரைக் கவிபாடுவதத் தேஸம் திருமலையாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆட்கித்து ஆளத்திவையா நின்றானென்கிறார். “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்னுமளவன்றிக்கே என்னுத்திமாத்ரத்திலே களியாகின்றானென்கிறாரென்றமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நண்ணு இய்யாதி. இவர்திருமேனியை விருடபுகிற பாகரணத்திலே திருவாய்மொழியைக்கேட்டு இனியனாகையைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; த்வேதா அருளிச் செய்திருர் - அவன் தம்மோடே இய்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே; “மாயக்கவியாய்,” “தன்னைத் தானேதுதித்த” இய்யாதியாலே பாஸ்துதமாகையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்றதைப்பற்ற - தம்மோடேகலந்து என்றது. பரிஹாராந்தரம் - நன்கென்னுடலம் இய்யாதி. அதாவது - திருமேனியெல்லாம் வேண்டாதே உக்திமாத்ரத்திலே களியாகின்றாரென்றபடி. ஆளத்தியாவது மாதத்துக்குப் பூர்வாக்மான ஆலாபம்.

* நண்ணுவசுரர்நலிவேய்த நல்லவமர்ப்போலிவேய்த. எண்ணுதனகளெண்ணும் நன்முனிவரீன்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; “வாரித்ராணாய” (பரித்ராணய), “அவிஜயமதழ்வொலாய” (அகிலஜகத்பத்ம போதாய)என்னுமாபோலே. [நண்ணுஇத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸகத்துக்கு வேறொரு கருவி பெடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரகுகுணத்துக்கும் வேறென்று தேடவும் வேண்டாதே, அநநயப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர்நலிவேய்த] - அவ்யபதேஸ்யனுக்கு அகந்தரத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு “இவன்என்செய்தானான்” என்றுகர்ஹித்தான் - “ஒரு மதினை வாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஸகம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியேன்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரஸங்கங்களுண்டாயிருக்க” என்றொழிந்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுருக்கும்படியான ப்ரஸங்கமாய்த்து, “விவரீதஸுபாஸுரோ” (விபரீதஸ்ததாஸுரோ) என்னக்கடவதிறே. பேரருந்தாமையையுடைய அஸுர வர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்வந்தமில்லையென்னவொண்ணாதே, “பொருந்தோம்” என்கையிறே யுள்ளது. [நல்லவமர்ப்போலிவேய்த] - “விஷுலகிவரொடெவ” (விஷ்ணுபக்திபரோதேவ)என்னக்கடவதிறே. †அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணாதே தடிக்க. இவர்களுக்கு நன்மையாவது - ஸ்வயத்ஸுத்தராயிருக்கை. “தோண்டர்க்குமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்

நலிவேய்த - விநாசத்தை யடையும்படியாக. நலிவு - விநாசம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை. போலிவு - வ்ருத்தி. தலைசிறப்ப - மிகவும்அதிசயிக்கும்படியாக. மலிதம் - ஸ்துத்யனுடைய இத்யாதி. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் அநுகூலரகுகுண ப்ரதிகூலநிரஸகங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமோவென்ன - பரித்ராணய இத்யாதி. ஸாதபரித்ராணதிகளுண்டாகிலிறே ஜமத்பத்ம போதம் வருவதென்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்-அகிலஇத்யாதி. “இன்பமநிஸிதப்ப” என்னுமவருக்கு ஹாவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. கருவி - ஸாயகம், அதாவது - சூப்யம். திருவாய்மொழி ப்ரதிகூலநிரஸகத்துக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-அவ்யபதேஸ்யனுக்கு இத்யாதி. எப்படி கர்ஹித்தானென்ன - ஒருமதினை இத்யாதி வாக்யத்வம். நெஞ்சுருக்கும்படி - நெஞ்சிடுபடுமபடி. அவ்யபதேஸ்யன் - கரிமிகண்டன். அநந்தரத்திலவன்- அவனமகன். அகந்தரத்திலவன் அஸுரனோ? என்ன - விபரீத இத்யாதி. “அளவாடுதலிமுள்ளொகெஷுடெஷு குஸுரணவய | விஷுலகிவரொடெவொ விவரீதஸுபாஸுரோ.” “வாரித்ராணாயஸாயதிநாம் விநாஸாயவஷுஷுபுதாஸு | பசுபுஸுலாவநாபுப ஸம்வாஸிபுடெயாமெ” இதி மீதாயாம். “ததொலுஜமதழ்வொலாயவஷுதவாநாநா | டெவசீவாடுவபுஸுபாஸுலாவஷுபுதா” இதி பஞ்சமேம்ஸே, ஸப்தார்த்தம் - பொருந்தாமையை இத்யாதி. “அசுரர்” என்னாதே, “நண்ணுவசுரர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. “உன்னது” இழக்கக்கெனறபடி. “நன்னவமரர்” என்னெதுஆராயென்ன - விஷ்ணுஹத்தி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி. அமரர் - அதுவவபார். “அமரர்” என்றபோதே ஸ்வயத்ஸுத்தரொன்று வித்தமானாலும், நல்லானகயாலே “அமரர்” என்று ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலே புநருகதிதோஷமில்லை கருத்து. உண்ணாதே தடிக்கைக்கு இது யாசகமோவென்ன - தோண்டர்க்கு இத்யாதி. அவையேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. முனிவர் - மகதசீலர்;

† அநுகூலரானவர்கள் என்று அடையவனைந்தான பாடம்.

யாதி] - புறம்போகுவார் எண்ணுதன சிலவற்றையெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து. ஸர் வேஸ்வரன் ரக்ஷகன், அவனையொழிந்ததங்கலும் ரக்ஷயம்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, உலயவிலுதிதியுத்தனுக்கு இன்னம் சிலவிலுதிவேணுமென்றும், ஸர்வகுணஸம்பங்க னுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்று இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைசிறப்ப] - திருவாய்மொழியவதரித்தபின்பு “அவனுக்கு குணவிலுதிதிகள்போராது” என்றிருந்தஇழுவதீர்ந்து, அத்தால்நிரதிசாயாகந்ழிக ளாக. [கண்முனிவர்]-அவனுடைய ஸம்ருத்தியை மகநம்பண்ணும் ஸ்வலாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, “திருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா” என்று இதுவே மகநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார்பாடல்] - பண்ணோடே சேர்ந்த பாடல். புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணும்இசையும் மிதந்திருக்கு மாய்த்து. [இன்கவிகள்] - இசையும்பண்ணுமொழியவே †தொக்குக்கழிந்த சுளைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாய்த்து. [யானுய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பசுவை கீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கலிலே தான் மீளநீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே; ஸுதனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனுமாபோலே. தான் பாடினானாகில் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம் நம்பிதிருவழி நாடோஸர், “அருள்கொண்டாடும்” என்கிறபாட்டிலே, “ஸ்ரீகீதையைப்பயஸித்தானொரு வன் ஸம்ய” யாவதஸ்ஸிலேசென்றால்பலருமாக நாழியரிசியைக்கொடுத்துவிச்வஸிக்கமாட் டாமையாலே ‘புரத்திண்ணையிலேகிட’ என்பார்கள்: திருவாய்மொழிகற்றான் ஒருவிண் ணப்பம்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஸ்வரனகப்படப் புறப்பட்டேதிர்கொண்டு அகமொ ழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியுமேடுத்துவிட்டு ஸத்திப்பர்கள்” என்றாராம். “பண்டேபர மன்பணித்த” என்று இவாங்கீக்கிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீதைதானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னுவென்னும்] - செருக்காலே “தென்னு, தென்னு” என்று ஆளத்திவையாநிற்கு மாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு லமவல்லாலமுண்டானால் “வனதூதரமாயவா

“முநிர் மகஸ்ரீஸர்” * கண்ணகரு - * எண்ணுதனகெண்ணுகையே கண்மையென்றும், திருவாய் மொழி வ்யதிரித்தஸம்பத்து வேண்டாவென்கை கண்மையாவதென்றும்அர்த்தத்தவயம். முந்தின வர்த்தத்தில், இன்பமாவது - ஈஸ்வரனுடைய குணவிலுதி ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழி யுண்டாகையால் வந்த ஆகந்தம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், திருவாய்மொழியாகிற கிரதியஸயைப்பத் தால்வந்த ஆகந்தம். இவர்கள் திருவாய்மொழியாலே கிரதியஸயாகந்திகளாம் ப்ரகாரத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருவாய்மொழி இத்தயாதி. மகஸ்ரீஸையிலே கண்மையெதென்ன - அவனு டைய இத்தயாதி. ஆர்தல் - சேர்த்தலும், மிருதியும். இவ்வர்த்தத்தவயத்தைப் படைவே யருளிச்செய் கிறார் - பண்ணோடேசேர்ந்தபாடலென்னும், புஷ்பமானதுஇத்தயாதியாலும் “பண்ணும்-பாடலும்- ஆர்” என்றவயிப்பது. பண்-ஸ்வரம். இசை-ராகம். ‘இன்’ என்றதிக்குஊவம் - இசையும் இத் தயாதி. தொக்கு - தவக்; மேல்தோல்; சக்கையென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதாவானவன் இத்தயாதி. யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடினதுக்கும்படியென்னென்ன - ஸுதனை இத்தயாதி என்னு தல், த்ருஷ்டாந்தந்தரமாதல். இவவிடத்திலே, “சீமலவதநயபரோவாசுபுலகொழிகாவாம வ்யுஹ்வணபுரோரவஹுஜகதவிரோகுரோரவதகசுபுகிரிளபுசுபுகாவஸுதிசெபு ஹ்வணபுலகபுகிரிசெபுகிரிசுபுகாவஸு” என்கிறதநைந்தேயம். தான்பாடாதே இவரை விட்டுப்பாடுகிற தென்னென்ன - தான்பாடினானாகில் இத்தயாதி. ஸ்ரீகீதையைப்பற்ற இது ஸ்வரக்ய மென்னுதுக்குநிஹயம் - நம்பி இத்தயாதி. ஆனலும் சாமஸலோகத்தாலே ஸ்ரீகீதைக்குஅநிசய மிவ்வலோகென்ன - பண்டே இத்தயாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸம்ஸாரிசேதநன் இத்தயாதி.

† கொங்கு என்றும் பாடல் காண்கிறதென்பர்.

வெறு” (ஏதத்நாமகாயந்நாஸ்தே) என்று ஸாமவாகம் பண்ணுமாபோலே ; “ஊவாகயூதா ஷா” (அவாக்யகாதா) என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்குமாய்த்து. [என்னம் மான்] - ஸுதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே ; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைப்பாலேத்த முக்கோட்டை. “பாட்டினாலுன்னையென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினாய்கண்ணபுரத் துறையம்மானே” என்று அவரைப்பாலேத்த முக்கோட்டையிறே அது. தாம் பாடின கவிக ளினினிமையை யருஸ்யித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவென்று சொல்லலா யிருந்ததில்லை, இதுக்கடியென் ? என்றுபார்த்தார் ; அவன்தன்னெஞ்சிலே புருத்திருந்து பாலேத்தானாயிருந்தது. “கண்ணபுரத்துறையம்மான்” என்று கவிபாலேத்த முக்கோட் டையைச் சொல்லுகிறார். (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமுவுலகுத் தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியுழிதலையளிக்கும்
திருமால்வெணையாருமால் சிவனும்பிரமனும்காணது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்த அம்மானே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) - தலைலோகம்பெல்லாம் தன்சிறுவயிற் றிலே வைத்து யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வவாஸனாய், ஸ்ரீயோபதிபாய், ப்ராஹ்மருத் ராதிகளால் அநவரதாபிஷ்டித சரணயுகளாய், தத்ஸமீஷிதவலப்பாடினாய், ஸர்வேஸ்வர னாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையானே, எனக்குப்பித்தனாய்என்னைப்பிரிசிறிலெனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், ஸ்ரீயோபதிபாயனவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னை பாளுகையிலே மிகவும் வ்யாமுக்ஷனானை என்கிறார்.

[செழுமுவுலகு எனமுதொடங்கி] - கல்பதோறும் அழகிய மூன்றுலோகத் தையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உத்கருஷ்டமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீயோபதி. [சிவ னும்பிரமனும் என்றுமேலுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணாதே நிரதிஸயலக்கியுத்த ராய்த் தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ப.—அநந்தரம், ப்ராஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உபகாரகனாய் ஸ்ரீயோபதிபான வன், திருமலையில்நின்று என்னை படிமைகொள்ளுநகைக்கு வ்யாமுக்ஷனாயிராநின்ற டெனென்கிறார்.

“தென்னு” என்கைக்கடி - “அம்மான” எனமுது. “யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடித் திருமாலி ருஞ்சோலையான்” என்றதுக்குலாவம் - இவரை இத்தயாதி. முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை. அது கவித்வாபாதகம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாட்டினால் இத்தயாதி. அவரை - திருமங்கையாழ் வாரா. அது - திருக்கண்ணபுரம். அதுபோலே யிதுவமெனரபடி. திருமொழி வட்டாம்பத்த பத்தாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, “காட்டினாய்” இத்தயாதி. எடுத்தபாகசத்துககர்த்தம் - தாம் பாடின இத்தயாதி. ‘கலிவெய்தும்படியாகவும், பெனிலெய்தும்படியாகவும், இன்பம் தலைசிறத் தும்படியாகவும், பண்ணார்பாடல்’ என்றுதொடங்கி, ‘தென்னுவென்னும்’ இத்தயவ்யயே. (இ)

சிவனும் - (ஜ்ஞாநாயிகனும்) நந்தானும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், காணுது - காணப்பெறுதே, அரு - பெறுதற்கரிதான். மால் - அதிசயிதலக்தியை, எய்தி-உடைய ராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பாவ - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அருளைசந்த - (தன் திரவியி)க்தருடையாலே அபேஷிதப்ரஹ்மப்பண்ணின, அம்மான் - ஸர்வாதிகனாய், செழு - விஷ்ணுமான், முடிவாகும் - ஜமத்தரயத்தையும், தன் - அவ்யடிதவடனாஸமர்த்தனான தன்னுடைய, ஒரு - அதவிதீயமாய், மா - (அடக்கினவிடந் தெரியாமல் அடக்கவல்ல) ஸத்திமாஹாத்தரயத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபுடையிலே, வைத்து - , ஊழ்பூழி - கல்பந்தோறும், தலை - தலையாக, அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், திருமால் - (இந்தஸோஷித்வரக்ஷகத்வங்களுக்கு உபபாதிதமான) ஸ்ரீயப்பதித்வத்தையுடையவன், திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடைய னாய்க்கொண்டே, என்னை - , ஆனும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெரும் பித்தனா பிராகின்றுன். ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்பல்ப ஸங்க்மையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

இ.—ஆரூம்பாட்டில், ஸ்ரீயப்பதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையானுகையிலே வ்யாழுக்யனான என்சிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யாக்ஷியாகக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமுடிவாகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரையோக்யத்தையும் அத்விதீயமாய்ச் சிறிதானவயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரக்ஷிக்கும்.ப்ரளாபபத்திலே ஜமத்துக்குத் தன்னை யொழியச்செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியாயிருக்கை. [திருமால்]-ஸ்ரீயப்பதி-[என்னையாளும் மால்]- என்பக்கல் பிச்ச ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்குமவன். ப்ரளாபபதவையுந் ஸ்ரீயப்பதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய் நின்றான். [சிவனும் இதயாதி] - ஸ்ரீரஹ்மருத்ரர்கள் காணப்பெறுமை யாலே நிசதிசயாகத்தியுத்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புகழ், அவர்களுடைய அபேஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வஸ்வரன்.

ஈடு.—ஆரூம்பாட்டு. ஸ்ரீயப்பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையானுகையிலே வ்யாழுக்யனான என்சிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலைதனக்கு வஸ்தவ்யபூமியாகக்கொண்டு கிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமுடிவாகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரையோக்யத்தையும். [ஒரு இத்தயாதி] - அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே

ஆரூம்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலே இத்தயாதி. “திருமால் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்” என்றத்தைக்கடாக்கித் தவதாரிகை-ஸ்ரீயப்பதி இத்தயாதி.

“செழுமுடிவாகும்” என்றுதொடங்கி “திருமால் - சிவனும் பிரமனும் காணுது அருமாவெய்தி யடிபாவவருளையீக்தவம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்” என்றவயித்தர்த்தம் - திருமலைதனக்கு இத்தயாதி. “சோலையானேயாகி” - சோலையையுடைய னாய்க்கொண்டு நித்திரவென் தபடி. “ஆனும்” என்றதி - ஆனும் ப்ரத்யயம். ஆளுகைக்காவென்ற படி. மாலையுடையவனென்னதே “மால்” என்றதுக்குவாவம் - வ்யாமோஹம் இத்தயாதி. “மா” என்ற - விபீதலக்ஷணையாய், அஃபகாவென்றபடி. தலையாக - ஸ்லாக்யமாக. பதப்ரயோகத்

வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக நகலிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத்தனக்குச்செல்லாதானாயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரீயஃபதி. [என்னையாளுமால்] - என்னையடிமை - கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும் பிரமனும் இத்தயாதி] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறுமையாலே நிரதிராயவக்தியுத்தராயத் திருவடிக்கொண்ட வுகேட எத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே சடக்கந்ந்ந அருளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேஸ்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துகின்ற என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானான். (க)

ஏழாம் பாட்டு.

அருளையீ என்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்
தேருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுத்தேவரும்
இருள்கள்கடியும் முனிவரும் எத்துடம்மான் திருமலை
மருள்கள்கடியும் மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

ஆ.—(அருளையீ.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையை ஆஸ்ரயித்திதே வந்ததென்றகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்துகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடிபான திருமலையை ஏத்துகிறார். என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்னவாயியே என்னும் ருத்ரனும், அவனிற் காட்டில் அறிவுடைய வ்ரஹ்மாவும், இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஜகத்தில் ஜ்ஞாநாத்காரத்தைப் போக்கக்கடவ ருஷிகளும்.

[ஏத்தும் அம்மான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை, ஆக்மாவுக்கு ஹவத் கைக்காய விரோபிகளான அவித்யாபிகளெல்லாம் போக்கும் பிரதிபாப புருஷர்த்தமான மலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

ப.—அநந்தரம், தம்மை யங்கேரிக்கைக்காக அவன் வந்துகின்ற திருமலையினுடைய வைலகஷண்யத்தைப் புகழ்த்தருளுகிறார்.

என்னம்மானே - என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே! அருளையீ - (உன்னுடைய) க்ருபையைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்றகொண்டு, முக்கணம்மானும் - த்ரிணைத்ராய்ய(ஸ்ரவராலிமாதிரியான) ருத்ரனும், தெருள்கொள் - (ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாஷ்டீ யுபயுக்தமான) ஜ்ஞாநாதிருணத்தையுடைய, பிரமனம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்ருஜ்யஜமத் பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், தேவரும் - (த்ரயஸ்திரிம்ஸத்தகோடி) தேவர்களும், இருள்கள் - (ஸ்வரூபபுருஷர்த்த விஷயமான ஜ்ஞாநாஹவம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் முதலான) தமஸ்ஸுக்களை, கடியும் - புராணாஷ்டீ யுபதேஸமுபத்தாலே போக்கக்கடவான, முனிவரும் - பரமருஷிகளும், ஏத்தும் -

அக்கு ஹவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்தயாதி இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ ப்ரகாணத்துக்குச் சேர - அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே கடக்கந்ந்ந என்கிறார். அடியில் அவ்யித்தத்தைப் பின்னையும் காட்டுகிறார் - எனக்கு இத்தயாதி. (க)

ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியான, அம்மான் - ஸ்வாமிபானவனுடைய வாஸஸ்த்தாதமான, திருமலை - திருமலையாய், மருள்கள் - ப்ராப்திப்ராதிவ்யூகமான அவித்யாதி ஸகலப்ரமங்கலையும், கடியும் - போக்கக்கடவதாய், மணி - நிரதிஸயஜ்ஹாக்யமாம்படி விலகடினமான, மலை - மலை, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைபென்று திருநாமமான, மலையே - திருமலையிறே.

இ - ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார்.

[அருளை இத்தயாதி] - “என்னவாயி, என்பக்களிலே க்ருபை பண்ணியருள வேணும்: உடையவனான நீபொகட்டால் வேறு புகலுண்டோ?” என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் ஆர்? என்னில், - லலாடகேத்ரனாய், ஈஸ்வராலிமாதியான ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநப்ராடினாய் ஜகதான வஃரஹ்மாவும். [தேவர்கோனும்] - தேவர்களுக்கு அபயகூலான இத்ரானும், தேவந்தான் என்று அவனுக்கு ஏற்றமான உத்கர்ஷத்தையுடைய தேவர்களும், அஜ்ஞாநாத்காரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களும், இவர்களெல்லாரும்கூட ஏத்தும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இத்தயாதி] - கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளைப் போக்குமதுவாய், ஸ்வயம் புருஷர்த்தமான திருமலை. திருமலையையொழியவே ப்ராப்யமுண்டு என் திருக்கும் நினைவைப் போக்குமிடம் என்றுமாம். அதுதான் ஏதென்ன?—திருமாலிருஞ்சோலை மலையே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு, இத்தேசத்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாகிறார். -

அருளையேன்பர்கள் - ப்ரணாஹத்தைப் பண்ணியரு ளென்பர்கள். [என்னம்மான்] - நீயுளானதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான நீ யுளான வேண்டாவே வென்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆரேன்னில், - [முக்கண் இத்தயாதி] - லலாடகேத்ரனாய் ஈஸ்வராலிமாதியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ராடினாய் ஜகதானகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முவன், தேவஜாதியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இத்ரன், தங்களை யுடையனாகை அவனுக்கேற்றமாம் படி விசுக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாத்காரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களான குஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடவசேய்து ஏத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து பகோகேடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள் கடியும் மணிமலை] - ப்ராப்யவிசேஷியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்

ஏழாம்பாட்டு.—அருளை இத்தயாதி. “மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என் தத்தைக் கூடாக்கித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்தயாதி.

“என்னம்மான் - அருளையே - என்னும் முக்கண்மரணம்” என்று கூட்டுவது, ஸ்வயதித்வத்தைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தஹிவம் - நீயுளானதொழிந்தால் இத்தயாதியாக்யதவயத்தாலே. தெருள்கென் - தெருளையுடையவென்றபடி. ஸ்மர்த்தாக்களான - ஸ்மருதி கர்த்தாக்களான. பகோகேடக்கும் - வெட்டிவிழுந்த காடுபோலே கிடக்கும். “மருள்கள்” என்று - அவித்யாதிகளாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாதாம் - அதாகிறது இத்தயாதி. அதாகிறதென்

ஐத் தருமாய்த்து. இதேல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமையே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமையே திருப்பாற்கடலே என்றலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே யெனதுடலே
அருமாமாயத்தேனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே
ஒருமானொடியும்பிரியான் என்னுழிமுதல்வனெருவனே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை).—வினந்தலம்ருத்தி தானெதென்னில்; இதென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திருமலை தொடக்கமாகத் தாமெழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஸம்ஸாரவேஷத்தினால் ப்ரீதனாபோலே, என்னுடைய அவயவங்களிலே ஒரோர் அவயவத்தோடுள்ள ஸம்ஸாரவேஷத்தினால் ப்ரீதனாய், என்னை ஒருகூணமும் பிரியில் பரிக்கமாட்டுகிறிலன்; ஒருவனுடைய அலிநிவேஸமிருக்கும்படியே யிது! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அலிநிவேஸத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணுகின்றான் என்று அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அலிநிவேஸம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவை தன்னையே பரிமுணித்து—‘இவற்றை ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கவிலே அலிநிவிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?’ என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - “ஐஐ கோபாலாசுபா” என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதிபோலே மயங்கின என் ஆத்மா என்றவாறு.

ப—அநந்தரம், ‘திருமலைதொடக்கமான திவ்யதேசங்களோடொக்க என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் விரும்பி ஒருகூணைகதேசமும் பிரிகிறிலன்; இவனெருவனுயிருக்கிறானே!’ என்று விஸ்மிதராகிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமையே - திருமாலிருஞ்சோலைமையையும், திருப்பாற்கடலே - திருப்பாற்கடலையும், (அவற்றோடொக்க), என்றலையே - எந்தலையையும், திருமால் - “ஸ்ரீயாவஸாபுடி” என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியாய்க் கொண்டிருக்கிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் - ஸ்ராமஹாமான, திருவேங்கடமே - பெரிய திருமலையையும், (அப்படியே), எனதுடலே - என்ஸாரீரத்தையும், அரு - துண்தாமாய், மா - அதிஸாயிதையாய், மாயத்து - ஆஸ்ஸாயமான ப்ரக்ருதிபோலே ஸம்ஸருஷ்டமான, எனதுயிரே - என்னுதமாவையும், மனமே - மகஸ்ஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமமே - க்ரியையும், ஒருமானொடியும் - ஒருகூணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும், பிரியான்-பிரிகிறிலன், என்னுழிமுதல்வன் - என்னைலலிக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹிதனானவன், ஒருவனே-ஒருவனுயிருக்கிறானே! கீழிலே

மத - மருங்கள் கடிக்கையாவதென்றபடி. மருள் - தெருள். ப்ராப்யந்தர ஜ்ஞாநம். மனிமலை - அழகிய மலை. ஸ்வயம்புருஷாரூபமான மலையென்றபடி. (எ)

காரங்கள் - எண்ணுதல், அவையே அஸாயாரணமாம்படி விரும்பினபடியாதலாயிருக்கி
றது. சொடி - கூணம்.

இ. - எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலை தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றி
லும் பண்ணும் அலிசிவேஸத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூணமும் பிரி
கிறிவன்; இவன்படி யிருந்தபடியென் ?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கட
லையும், என் உத்தமாங்குத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான்; பாம்பதத்தையும், வடக்கில்
திருமலையையும், என் ஸரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான். [திருமால் வைகுந்தம்] -
"ஸ்ரீ பாவாயு ஜகத்கி" என்கிறபடியே அம்மிதுகத்துக்குத் தகுதியான தேசம்.
இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தன் திருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு
ஸத்ருஸமல்லாமையிலே தம்முடைய அவயவங்கள்தோறும் புக்கு அது ஹவியாநின்றான்.
[அருமாமாயத்து எனதுபிரே] - கடக்கவரிதான பாக்ருகியோடே மயங்கி அசிக்கல்ப
மான என் ஆத்மாவிலே, அவதாரணங்களால் - "இதுவேயோ இவன் அலிசிவேஸத்
திருப்பது" என்று தோற்றம்படியிருக்கை. [ஒருமாநொடியும் பிரிபான்] - ஒருகூணத்
தில் எகதேசமும் பிரிகிறிவன். [என்னுழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கல் அலிசி
விஷ்டனாகக்காகக் காலோபலவித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹதனை அத்
விதியன், ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்
வதாய் போலேயாய்த்து, இவர் திருமேனியை ஒழிபத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிற
படி. கார்ப காரணோபாவஸ்த்த சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அயீசமாம்படி
யிருக்கிறவன் தன்னுடைய ஸத்தை என் ஸரீராயீசமாம்படி யிராநின்றான்: இவனும்
ஒருவனாயிருக்கிறானே!

ஈடு. - எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும்
பண்ணும் அலிசிவேஸத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூணமும் பிரிகிறி
வன்; இவன்படியிருந்தபடியென் !' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்
கடலையும், இவருடைய உத்தமாங்குத்தையும் ஒக்கலிரும்பினான்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையு
ம், வடக்கில் திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கலிரும்பாநின்றான். [திரு
மால்வைகுந்தம்] - "ஸ்ரீ பாவாயு ஜகத்கி" (ஸ்ரீபாஸார்த்தம்ஜகத்பதி) என்கிற
படியே (அம்மிதுகத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக. இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யூஹங்
களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையுடைய இவர்திருமேனியொன்றிலும் பண்ணுகின்ற
னென்றபடி. [அது இத்யாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மனோவாக் காயங்களிலும்
ஒக்கலிரும்பாநின்றான். அவபாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் காமத்தாலன்றிக்கே கூகூண
காலமும் இடைவிடாதே ஸௌஹரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு நில்லாநின்ற

எட்டாம்பாட்டு. - தீருமால் இத்யாதி. "அருமாமாயம்" என்று தொடங்கி "பிரியானுழி
முதல்வனெருவனே!" என்றவற்றைக் கடக்கித்தவதாரிகை - தீருமலை இத்யாதி.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் - ஆக இத்யாதி. "கொடியும்பிரியான்" என்னுமளவுக்
கும் ஹவம்-இவருடைய இத்யாதி. அவதாரணத்தால் என்றது - "உயிரோ, மனமோ, வாக்கோ, கருமமோ"
என்றவவதாரணத்தா வென்றபடி. உயிரொன்றாதே, "அருமாமாயத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு

னய்த்து. [அரு இத்யாதி] - ஆத்மவஸ்து என்ன ஒருவ்யபதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்மைனாயிறேயிருக்கிறது. 'அரு' என்கையாலே - "ஔமாயாதுரத்யயா" (மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவந்தாயிருந்துள்ள அசித்தோடே கலிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும். [மனமேவாக்வேகமமே]-கீழ், இதுதன்னை ஒன்றாக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமொக்க எககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமனமோடியும்பிரியான்] - ஒருகூண்டத்தில் எகதேசமும் பிரிக்கிலன். ஒன்றில்நின்றும் ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுலவிக்கிலன். [என்னுழிமுதல்வனெருவனே] - என்னிடத்தில் அலிநிவிஷ்டனாகக்காக காலோபலகஷித ஸகலபதார்யங்களுக்கும் காரணவாபிதனான அத்வீதீயனானவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் கைல சேதநாசேதங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்யகாரணேனயாவஸ்து சித்தித்துக்களுடைய ஸத்தைத் தன் அபிநாமப்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் ஸாரீரீகமாம்படி யிராநின்றான். [என்னுழிமுதல்வனெருவனே!] - † (என்பக்கலிலே யலிநிவிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடையபடியிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பேசிய ஈஸ்வரனென்கிறது; இவனும் ஒருவனே! என்கிறார்.

(அ)

ஔவம்-ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. "கருமம்" என்று - காயத்தை லக்ஷிக்கிறது. "மாமாயம்" என்றது - எல்லாகாணவொண்ணாத பாக்ருதியென்றபடி. "அரு" என்றதுக்கர்த்தம் - அருவேன்கையாலே இத்யாதி. கீழே "எனதுடலே" என்றுவைத்து, திரியவும் "கருமம்" என்பானென்? என்ன - கீழ்இதுதன்னை இத்யாதி. உதாவது - கீழே, காரணஸஹிதமான அவயவியைவிரும்பினபடி சொல்லிற்று; இங்கு, காரணங்களையும் அவயவியையும் தனித்தனியே விரும்பினபடி சொல்லுகிறதென்றபடி. ஒன்றாக - ஸமமாக. நோடி - கூணம். மா - அதில்கைதேசம். தமிழர், "மனமோடி" என்று - கொடியில் அஷ்டமாஸ்மென்பர்கள். வலிதம் - ஒன்றில்நின்றும் இத்யாதி. "என்னுழிமுதல்வன்" என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சபலனையே இத்யாதி. "ஒருவனே!" என்றதுக்கர்த்தம் - இவனும் இத்யாதி. "உயிரே" இத்யாதி சதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமனமோடியும்பிரியான்" என்றத்தை யங்வயிப்பது. இரண்டுதிருமலையைச்சொன்னது - உகந்தருளின கிவங்கெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். "திருமாவிருஞ்சோலையே" என்றதொடங்கி "எனதுடலே, அருமாமாயத் தெனதுயிரே - ஒருமனமோடியும்பிரியான்; மனமே - ஒருமனமோடியும்பிரியான்" என்று, "உயிரே" இத்யாதிசதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமனமோடியும்பிரியான்" என்றத்தை யங்வயித்து, "என்னுழிமுதல்வனெருவனே" என்று அங்வயமாதல்; அன்றிக்கே, "திருமாவிருஞ்சோலையே" என்று தொடங்கி "எனதுடலே - ஒருமனமோடியும்பிரியான், திருமால் - எனதுடலே - ஒருமனமோடியும்பிரியான்" என்றுதொடங்கி, "ஒருமனமோடியும்பிரியான்" என்றத்தை எல்லாவற்றிலும் அங்வயித்துக்கொண்டு, 'என்னுழிமுதல்வனெருவனே' என்றங்வயமாதல். "மலையே, திருப்பாதகடலே" இத்யாதி ப்ரதம விஐகதியையெல்லாம் தவிதீயையாக்கி, மலையையும் திருப்பாதகடலையும் என்று இப்படி முடியச்சொல்லிக்கொள்வது. அருமாமாயத்தெனதுயிர் - கடக்கவந்தாய் மஹத்தாப் அபரிச்சிந்தமாய் ஆஸ்சர்யரூபமான பாக்ருதியோடே ஸம்ஸருஷ்டமான என்னுத்மாவைப் மென்றபடி. "ஒரு - கொடி - மனமோடியும்பிரியான்" என்றங்வயிப்பது. ஒருகூண்டத்தில் ஒருமனமோடியும்பிரியான் கிறிலன். நோடி - கூணம்.

(அ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊழிமுதல்வன்ஒருவனேயென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறந்தன்னுள்ளேடடைத்துக் காத்துக்கேடுத்துழுவும்
ஆழிவண்ணனென்னம்மான்அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை
வாழிமனமே ! கைவிடேல்உடலுமுயிரும்மங்கவொட்டே.

ஆ.—(ஊழிமுதல்வன்.) - ‘நமக்குஇந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையாலே வந்த ஸம்ருத்திகிடாய், செஞ்சே! இனி, திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்’ என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, “இவ்வாத்மாவினுடைய சிகர்ஷம்பாராதே இத்தோடே கலாதருளினையேயாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த பாக்ருதியில் அவி சிவ ஸத்தை விட்டருளவேணும்” என்று எம்பெருமானைப் பார்த்துக்கூறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; ஆனபின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துக் சொல்லி, தம்மை ஸாரீரமாகத் திருநாட்டிலே கொடுப்போகவேணு மென்றிருக்கிற எம் பெருமானுடைய அவிசிவஸத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான பாக்ருதியை நீக்கி என் னைக் கொடுப்போகவேணும் என்கூறார்.

[ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலக்ஷித ஸகல படிார்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அடிவீதியனாய், கல்பந்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாபிகளைப்பண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே மும்பீரஸ்வலாவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய ஸ்ரமஹாமான திருமாலிருஞ்சோலையை, மகஸ்தே! கைவிடாதே கொள். ‘வாழி’ என்று - மகஸ்ஸை ஸ்ரண வரிக்கூறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஸாரீரப்ராணாதிருபமான பாக்ருதி ஸம்வந்த விநாஸத்தை ஸம்வதித்தருள வேணும்.

ப.—அந்தரம், ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாபி ஹேதுஹதனான ஸர்வேஸ்வரன், தம் முடைய ஸாரீராதிகளை விரும்பினபடியைக்கண்டு அதை விடும்படிக்கிடாக, “அவ னெழுந்தருளிநிற்கிற திருமலையை ஆஸ்ரயி: ஒருகாலும் கைவிடாதே கொள்” என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கூறார்.

ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல்வனொருவனே - ஒருவனே காரணஹதனாக, என்னும் - ‘வனகடுவே’ என்று காரணவாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன் - அத்வீதியனாய், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யதுகல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே - தன் ஸங்கல்பைத் தேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெடுத்து - ஸம் ஹரித்து, உழுவும் - இதுதானே யாதரையாக நடத்தும், ஆழிவண்ணன் - அபரிச்சிந்த ஸ்வலாவனாய், என்னம்மான் - இந்தப் ப்ராப்திமுசத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவ னுடைய, அம் - ஷ்ரீஸ்ரீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹாமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமா லிருஞ்சோலையை, மனமே - செஞ்சே! உடலும்உயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹ ப்ராணாதிகள், மங்க - மங்கும்படியாக, ஒட்டு - செறிந்து ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்; கை

விடேல் - நம்கார்யம்செய்து முடிக்குந்தனையும் கைவிடாதே கொள்; வாழி - இத்தாலே நீ வாழ்வாயாகவேணும். ஆழிவண்ணென்று - அபரிச்சிந்தனையோக்பமான விக்ரஹத் தையுடையவென்றமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டின், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து: திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸாரீரமாகப் பரமபடித்திலே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிற வனுடைய அலிதிவேஸத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேபமான பாக்ருதியை கீக்கி கொண்டு போகவேணுமென்கிறார்.

[ஊழி இத்யாதி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணலூத னைவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்தியைன்; 'ஹேஷுவ லோஷ்யே' உரிமு சூலீஸ்". ஸகல லோகங்களுக்கும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைக் தேஸத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில்விடாதே அவற்றினுடைய சக்தணத்தைப்பண்ணி, இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற மும்பீர ஸ்வலாவணைவன் என்ஸ்வாமி. கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாராரணவத்தில் நின்றும் எடுத்தவன் என்றுமாம். ஈர்ஸநீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - நான்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிருக்க. நமக்குஇஸ்ஸம்பத்துக் கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு அத்தைக் கைவிடாதேகொள் என்றுதிருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்ய; அவனும்தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதே கொள்" என்று அருளிச்செய்ய, "இந்நிர்வந்தத் தைத் தவிர்த்தருளவேணும்" என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கலவாட்டே] - ஸாரீர ப்ராணாடி ரூபமான பாக்ருதி ஸம்பந்தப்படுவதான ஸம்பந்தத்தருளவேணும்; திருமலை போலே உத்தேஸ்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான ஸாரீரமும் ப்ராணனும். 'மங்க லவாட்டு' என்செய்யாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராஸ்ய கர்மத்தாலன்று, ஸம்பந்தப்படுவதான ஸம்பந்தம் என்கிறது. "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்றாரிறே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமொருவன்]-காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணலூதனைவனொருவனுமே என்று "ஹேஷுவ" (ஹேதேவ) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதைய அழித்தவன் இவற்றைத் தன்மேலே ஏறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்சிடர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணவஸ்த்தையில் சித்தித்துக்கருடைய ஸத்தை தன்னையினமாம்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊழி இத்யாதி. "அந்தன் திருமாலிருஞ்சோலவாழிமனமே" இது யாதிகளைக் கடாஷித்தவதாரிகைநமக்கு இத்யாதி. இந்த ஸம்பத்தெல்லாம்என்றது-நாமஅவனைப் பெறுகிற அநிஸ்யமெல்லா மென்றபடி.

"என்னும்" என்றது - ப்ரமாணப்பாலித்தி. பதப்போகத்துக்கு ஸாவம் - கார்யாகார மான இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் ஹேதம் - காரணவஸ்த்தையில் இத்யாதி. "தன்னுள்ளே

படியிடுக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னயீநமாம்படி யிராநின்றான். காரணுவஸ்த்தையில் ஸத்தையைகோக்கிவிட்டால் பிணையோதான் இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது. [உலகெல்லாமித்யாதி] - நாமநூபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பிணைத்தான் தங்கள் களியம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து என்னென்னில்;-எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறான். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸத்திதில்லாதாப்போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்க மாட்டானா யிராநின்றான். [ஆழிவண்ணன்] - மும்லி ரஸ்வலாவனென்னுதல்; கடல் போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவனென்னுதல். [அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை] - அவனுக்குங்கூட ஈர்ஸாயமாய் ஸ்ரம ஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - நெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிற ஸம்ருத்தி யுனக்கு மாளுதிகே. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத் திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநீனயாதேகிடாயென் சிறுந், தத்திடுவள்ளத்தைப் பார்த்து, அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து “ஆழ்வா ரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அத்தை ஒருகாலும்விடாதே கிடாய்” என்றான்; “பிரானே, அங்ஙனெண்ணுது, இத்தைத்தவிரவேணும்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] - ஸாரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசைய வேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதோன்றன்று, சால ஹேயமாயிருப்பதோன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். ‘மங்கவொட்டு’ என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராரப்த சேஷத்தாலல்ல, ஹயவ ஈஹிப்ராயத்தாலே” என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈஸ்வரன்பற்றிவிடேனென் றிருக்கை யாலே யிருந்தானென்கிறது; “உடலம்கைவிடான்” என்றாரிறே. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மங்கவொட்டு உன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய

நங்கள்கோனே! யானேநீயாகி என்னையளித்தானே!

பொங்கைமப்புலனும் டொறியைந்துங் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம்

இங்கு இவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மானங்காரமனங்களே.

படைத்து” என்றதுக்கூத்தம் - காரணுவஸ்த்தையில் ஸத்தையை இத்தாதி. “காத்துக்கெடுத்துழ லும்” என்றதுக்கூத்தம் - நாமநூபங்களை இத்தாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரளயாத்யாபத்துக் களில் இத்தாதி. வண்ணம் - ஸ்வலாவரும், கிறமும். “என்னம்மான்” என்றதுக்கு லாவம் - என்னை ஸம்ஸாரத்தல் இத்தாதி. “வாழி” என்றதுக்கூத்தம் - நெஞ்சே நாம் இத்தாதி. “கை விடேல்” என்றதுக்கூத்தம் - அவனோடுப்படி இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனும் இத்தாதி. பத்தாம்பாட்டில் “நங்கள்கோனே” என்கிற ஸம்போதநத்தை “உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டு” என் கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொண்டது. இத்தால் மல்தம் - இதுஅத்திருமலை இத்தாதி. இப்போது “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கு லாவம் - மங்கவொட்டென்கையாலே இத்தாதி. “ஹயவஈஹிப்ராய த்தாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈஸ்வரன் இத்தாதி. இப்படி யவனவிடானேவெனன் - உடலும் இத்தாதி. என்னம்மானுடைய அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை யென்றபடி. (க)

† ‘ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்’ என்று அரும்பதவயத்திலும் பாடமாகக் காண்கிறது.

ஆ.—(மங்கவொட்டு.)-தாம்இப்படி ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ள லோகத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை யாடிவா திருக்க; அவனுக்கு இதினுடைய ஹேபகையை ப்ரூபரிப்பித்து, இந்தஹேபமான ப்ரக்ருதியில் அலிநிவேஸத்தை அவர்பயம் விட்டருளவேணுமென்று பின்னையும் அபேஷிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்பிக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுண்டானஸங்குத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையை ஆடிவாவிட்டவாறே, சதூர்வியஸி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஹேபகையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[மங்கவொட்டு உன்மாமாயை]-ஒருவராலும் தப்படுவாண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாவிருஞ்சோலை என்றுதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துநின்று எங்களை அடிமைகொண்டு ஒருவன் தனக்குப் பரியுமாபோலே என்றிறத்தில் அதுக்ரஹம் பண்ணினவனே! [பொங்கைம்பலன் என்றுமேலுக்கு] - அதுவலித்தவர் கள் தங்களுக்கு உரியானறிக்கே விக்குதராம்படியான ஐந்துவிஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாஸகமான ஜ்ஞானேந்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும், ப்ருபிவ்யாபிஹிதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொழிற்பிடுக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இதினுடைய விகாரமான மஹான், அஹங்காரம், மனஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயைபை மங்கவொட்டு என்று அவ்யம்.

ப.—அந்தரம், இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை ஆராயித்திருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய அத்யலிநிவேஸத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேபகையைப்பரிமுணித்து, ஏவம்ஹைகையான உன்னுடைய மாயை நசிக்கும்படி யதும்பிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

திருமாவிருஞ்சோலை - திருமாவிருஞ்சோலைபிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணி, நங்கள்கோனே - என் போல்வார்க்கு ஸ்வாமிபானவனாய், யானேநியாகி-நானே எனக்கு பரிஹரித்துக்கொள்ளுமாபோலே வேறுபாடற நீதானையாய், என்னை -, அளித்தானே - ரக்ஷித்தவனே! பொங்கு - (ஹோக்யதையாலே) கிளர்ந்துபுலப்படுகிற, ஐம்புலனும் - ஸப்பூதிவிஷயங்களைந்தும், பொறிபைந்தும் - (அதிலேயகப்படுத்துகைக்குக் கரணமான) நேத்ராஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மேந்திரியங்களைந்தும், ஐம்பூதம் - ஸப்தாத்யாஸ்ரபமாயும் இந்திரியாஸ்ரப ஸாரீரரம்ஹகமாயுமுள்ள ப்ருபிவ்யாபிஹிதங்களைந்தும், இங்கு-ஸம்ஸாராடிஸூரில், இ உயிர்ஏவம் - ஜீவனோடே அத்யந்தஸம்ஸுருஷ்டமான, பிரகிருதி-மூலப்ரக்ருதி, மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம்-அலிமாந்ஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பஹிதமான மனஸ்ஸு, (ஆகிற) , உன் மாமாயை - உன்னுடைய அத்யாஸ்ரபமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களானதுகள், மங்கவொட்டு-மங்கும்படி இசைந்தருளவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்பிக்கச் செய்தேயும், ஹேதில் ஸங்குத்தாலே தம் வார்த்தையை ஆடிவாவிட்டவாறே, இதினுடைய ஹேபகையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வந்த ப்ரக்குதியை மங்க இசை. “த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தபின்பு உம்முடைய ஸரீரத்தை நீயே உபேக்ஷிக்கும்த்தனையன்றோ, நம் இசைவென்?” என்ன, - ஸர்வஸக்தி யான நீ பிணைத்தபிணையை அஸக்தனானான் அவிழ்க்கவோ? “**३३ ராயா ஸாரத்யாயா**” என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இதுயாதி] - பரமபதும் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துகின்று எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாகி என்னை யளித்தானே] - என் அலிஸந்யியை நீ யுடைபையாய் என்னை ஈகித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என்கிறத்திங் பரிவனாய் ஈகித்தவனே! இப்படி சிர்ஸந்ருத்தவிடத்திலும் அவன் அநாஉரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யபென்னு மிடக்கை அறிவிக்கிறார். சேதநன் கர்மத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதாற்போல, இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணவொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைமட்புலனும்] - சேதநனை விக்குத னும்படி பண்ணுகிற ஸர்வ உத்காஷ ஐந்தும். [பொறியைபந்தும்] - வறையாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்தாமா போலே ஸர்வ உத்காஷிலே மூட்டுகிற ஸ்ரோத்ராதிகள் ஐந்தும், கர்மேஷ்ரீயங்கள் ஐந்தும், ப்ருபிவ்யாஜிஹாதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹாத் அஹங்கார மஸஸ்ஸுக்களென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

௪௦.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக் குப்பு ஆவோரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி - “சாந்துபூசுவார் பரணியையு டைத்தோபூசுவது? இதேன்னசொன்னிரானீ!” என்ன; திரியவம், மங்கவொட்டென்கிறார். [உன்மாமாயை - மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வந்த ப்ரக்குதியை மங்கவொட்டு. “த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய ஸரீரத்தை நீயே யுபேக்ஷிக்கும்த்தனையன்றோ? நம் இசையவேண்டுகிறதென்?” என்ன; ஸர்வஸக்தி யான நீ பிணைத்தபிணையை அஸக்தனானான் விடவோ? - “**३३ ராயா ஸாரத்யாயா**” (மமமாயாதூரத்யாயா) என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே] - பரமபதும் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பின்னையவ்விருப்பிலே என்னையழைத்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துகின்று என்னுடைய ஸேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய ஸேஷித்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேநீயாகியென்னையளித்தானே] - என் அலிஸந்யியை நீயுடையையாய் என்காசி

பத்தாம்பாட்டு.—மங்கவொட்டு இதுயாதி. திரியவம் “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கவ தானிகை-இப்படி இதுயாதிவாய்த்ரயம். ஆனைக்குப்பு-சுதாரங்கம். அதுக்கடி.-கேளாதிருக்கைக்கடி.

“ம” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருவராலும் இதுயாதி. “உன்” என்றதுக்கு லாவம் - த்யாஜ்யம் என்று இதுயாதி. அப்படிவிடப்போகாதோ வென்ன-மமமாயா இதுயாதி. தேஹிவ்ருத் தியை ப்ரேர்த்திக்கிறவிடத்திலே “திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே” என்றதுக்கு லாவம்- பரமபதம் இதுயாதி வாய்த்ரயம். “திருமாலிருஞ்சோலை” இதுயாதிக்கு லாவந்தாம் - திருமலையிலே இதுயாதி. அதாவது - திருமலையிலேவந்துகின்று உன்ஸேஷித்வத்தை யறிவித்து நீ ப்ராப் தியையும் பண்ணித்தாவேணமென்றபடி, என்ன லிஸந்யியைநீயுடையையாய் என்றது - நான்

யம் செய்யக்கடவ நீ, இப்போது நான் இரக்கவிடுக்கிறதென்? நான் அபேகஷியாதிருக்க இது க்ருமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றே என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நீனையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேவிடுக்கிறதென்? என்ன;— “நான் பேசாதிருக்கிறேனல்லவென்: நீர் ஹேயமென்று சொல்லுகிற இதுதான் நமக்கு உபா டேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாடேயவிலாஹம் பண்ணமாட்டுகிறீலோம்; அறிந்த நீர் ஹேயமென்கிறதன்னை எனக்கு இன்னதென்று சொல்லீர் நான் கழித்துத்தர” என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கை ம்பலன் இத்யாதி] - “உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா - முணர்வைப்பெறவூர்ந்து” என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார். ஒருகர்மம் செய்தது செய்யமாட்டாமையிலையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலும் ஒழிக்கே இதுநிலைநிற்குமிறே. சேதகரைத் தந்தாமுக்கு உரியவல்லாதபடி விக்குதராம்படி பண்ணவல்ல ஸப்தாழிகளின்கும், † வறுநாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப் படுத்துமாபோலே இச்சேதனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டி மூடிக்கவற்றான ஜ்ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், ப்ருதியவாழிகள். கார்யாவஸ்த்துடான சிடி^௧ வஸ்து வைப்பற்றிக்கிடக்கிற பாக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மகஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு காரணவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தர பங்கமாகையிறே கார்யமாகையாகிறது. (க0)

எனக்கு உண்மைபார்க்கும் நினைவை நீயுடையயா பென்றபடி. “என்னையளித்தானே” என்ற துக்கர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - நான் அபேகஷியாதிருக்க இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்தாதி. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் என்றது - “மங்கவொட்டு” என்றத்திக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. இவருடைய ஜ்ஞானவைவர்த்தத்திலே ஈடுபடுகிறார்-உணர்வும் இத்தாதி. கர்மவஸ்யாகையாலே இவர்க்கு அவன் அறிவிக்கலாம்; ண்வஜ்ஞனுக்கு இவர் அறிவிக்கவேண்டுவானென்னென்ன - ஒருகர்மம் இத்தாதி. கர்மத்துக்கு மீட்சியுண்டு, வ்யாமோஹத்துக்கு மீட்சியில்லை என்று கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாமோஹத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார் - அதுபோலும் இத்தாதி. ஆக, வ்யாமோஹத்தாலே அவன் அறியாதிருக்க இவர் தெரிவிக்க வேண்டிற்று என்றுகருத்து. பொங்குதல் - கிளம்பதலாய், விக்குதராம்படி பண்ணவல்ல என்றபடி. வறுநாற்றம் - வறுத்த த்ரவ்யநாற்றம். சில பதார்த்தங்களை - பெருச்சாளி முதலானவற்றை. இங்கு - ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வுயிர் - கார்யாவஸ்த்தமான சிடி^௧ வஸ்து. ஏய்கை - பொருத்துகை. “மாமாயை” என்று - மூலப்ராக்குதியைச் சொல்லுமதொழிய, ஸரீரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - காரணவஸ்த்தமானது இத்தாதி; ஆகையாலே சொல்லலா மென்றபடி. “இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி” என்று - மூலப்ராக்குத்யம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “மாமாயை” என்று - ஸரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. ‘திருமாலிருஞ்சோலைமேயங்கன்கோனே, யானேநியாகி என்னையளித்தானே, பொங்கைம்பலனும்’ என்று தொடங்கி, ‘மாலுங்கா மனங்கனான - உன்மாமாயையை - மங்கவொட்டு’ இத்தயவ்யடி. (க0)

† ‘வறுநாற்றத்தை’ என்றும் பாடமுண்டு.

பதினோராம் பாட்டு.

மானங்காரமனங்கேடஐவர்வன்கையர்மங்கத்
தானங்காரமாய்ப்புக்குத் தானேதானையானைத்
தேனங்காரப்பொழில்துருகர்ச் சடகோபன்சோல்லாயிரத்துள்
மானங்காரத்திவைபத்தம் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே.

ஆ.—(மாணங்காரம்) - நான்சொன்னபடியே செய்தருளும் ஸ்வஹவனை
வாதே, தனக்கத்பந்தம் அலிமதமாபிருந்த இப்பர்கருதியில் அலிநிலைவாதத்தை விட்ட
ருளி பெரியசெருக்கோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமான்
என்னோடுகலந்து பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச்சொல்லுகிறதாய், எம்
பெருமானைப் பாரதிபாதிக்க ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், பெரியகளித்தியோடே
பெழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையைப் பாரதிபாதிக்கிறதென்கிறார்.

இ.—நிதமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திரு
மலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மாணங்காரம் என்றுதொடங்கி] - மஹாந் அஹங்கார மகஸ்ஸுக்கள் கெடும்
படியும், பெருமிடுக்கையுடைய ஐத்திரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத் தான்
அலிமாநியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாதீபங்களில் எனக்கு உண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்
தவனை. [தேனங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு] - வண்டுகளினுடைய களிப்பை
யுடைய பொழிலோடு கூடின திருக்கரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம்
திருவாய்மொழியிலும், மஹாஹங்காராஹ ரூபமான பர்கருதி நிரஸநார்த்தமாகச்
சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிறந்த இத்திருவாய்
மொழி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவர்த்தத்தித்தபடியே
ஸ்ரீராமனுடைய விரோயிநிரஸநார்த்தமாகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, அதுவே இத்திரு
வாய்மொழிக்குப் பலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மாணங்கார மனம் - மஹாஹங்கார மகிப்ரமுவமான ஸரீரஸம்வந்யம்,
கேட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரஸலமான, ஐவர் - இந்திரியங்களைந்தம்,
மங்க - (ஸ்வவிஷயங்களோடே) மங்கிப்போம்படியாகவும், தான்ஆங்காரமாய் - தானே
பெரிய அலிமாநத்தையுடையனுய்க்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானேதானையானை -
என்னுத்தாயும் தானேயாய் ஆத்மீயமும் தானேயானவனை, தேன்ஆங்காரம் - வண்டு
களுடைய செருக்கையுடைத்தான, பொழில்-பொழிலையுடைய, குருகர்ச்சடகோபன் -
திருக்கரிக்கு நிர்வாஹகாரண ஆழ்வார், சொல்லாயிரத்துள்-அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள்,
திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே - திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கேயான, இவைபத்தம்-,
மாணங்காரத்து - மஹாஹங்காரோபலக்ஷித ஸமஸ்தவிரோயி நிவ்ருத்தியிலே தாத்
பர்யம். இப்பத்தம் அப்பவித்தார்க்கு - மஹாஹங்காராடிகள் தானேகழியுமென்று
கருத்த. இது, அதுசொசிரிப்பிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மாணங்கார மனம்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்கிற இவை கெடும்படியாக; இது ஸரீரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர்மங்க' என்கிறது - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிசுருக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிகேக்ர. விரோயிபோகைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன, - தன், நிர்வந்யத்தைத் தவிர்த்தான் என்கை. [தாணங்காரமாய்ப் புக்கு] - எனக்கு அலிமாநியாய்ப் புருந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனாய்க் கொண்டு புருந்து என்னுதல். [தானே தானே யானே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அலிமாநியானவனை. [தேனங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அலிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மாணங்காரத்து இவைபத்தும்] - மஹாஹங்காராடி ரூபமான ப்ராக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமலையிருஞ் சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேஸ்யமாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்ன விடம் ஆறுஷங்கிகம்.

ஈடு.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

[மாணங்காரமனம்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைப் ப்ராக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்கையர் மங்க] - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர் - பெருமிகேக்ர.) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; - இதில் பண்ணுகிற கீர்ப்பத்தத்தைத் தவிர்த்துமேன்னத் தீருமிறே. அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைவனுக்கினால் பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான்இத்யாதி] - தான் எனக்கலிமாநியாய்ப் புக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கென்னுதல். [தானேதானேயானே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே யலிமாநியானவனை. அன்றிக்கே, இத்தலையிலே அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியமாய், இதுக்குஅலிமாநி

நிமமம்.—மாணங்காரம் இத்யாதி. "மாணங்காரத்துஇவைபத்தும் திருமலையிருஞ்சோலை மலைக்கே" என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - மஹத் இத்யாதி. மஹாஹங்காரவிஷயமான என்றது - மஹாஹாடிஹாஷ ப்ரதிபாடிசுமான வென்றபடி.

'ஸப்தாதிசுருக்கும்' என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே - தலாஸ்யங்களான ஐ-ஓ-ஹங்களும் தத்த்ரஹங்களான ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் சொல்லப்படுகிறது. 'கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும்' என்கிறபாடமுண்டானபோது, "ஐவர்" என்று ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. மேலுக் கவதாரிகை - பின்னையவன் இத்யாதி. பின்னையென்றது - இவர் "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்தித்தபின்புஎன்றபடி. இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்றத்தித்ததுக்கு அவன்சொன்னதென்னென்னி லென்றபடி. இதில் - இத்தத்திருமேனியில், தவிர்த்துமேன்ற மாத்ரத்திலே தீருமேனென்ன - அவன் செய்கிறேமென்று இத்யாதி. தானேனக்கலிமாநியாய் - தானேனகாயத்துக்கெல்லாம் கீர்வாஹகளுயென்றபடி. "தானேதானே" என்றவீபனைக்கார்த்தம் - ஆத்மாத்மீயங்களில் இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மீயத்துக்கும், தானேயலிமாநியென்றபடி, இதுக்கு - ப்ராக்ருதிமைவ்யப் பிவருத்திக்கு. "தாணங்காரமாய்ப் ப்ராக்மேந்த்ரியங்களுக்கும்" என்பது இல்லாமலும் பாடமுண்டு என்பது அருமப்பத்தாடிவற்படுகிறது.

ஊம் தானையானவண்ணுதல். [தேனங்காரமித்யாதி] - வண்கேளினுடைய அவிமா
கமேயான பொழிலையுடைய திசுகசிக்கு நிரவாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்
திலும், மஹாஹித்யமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்;
பெரிய செருக்கோடேசோன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] -
திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில்
கல்பகதருவைச் சேன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதைய உத்தேசம்யமாகக் கடவ
திதே; “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே” என்றும் சொன்னார்களிறே.

புக்கு” என்றதின்ரிண்டாமுத்தம் - இவர்விரோதிவிருத்தியைப் பண்ணுகிறோமென்கிற கர்வத்
தோடே புக்கென்றபடி. “புக்கு” என்றது - இசைந்தென்றபடி. “மானுங்காரத்திவைபத்தும்”
என்றதின்ரிண்டாமுத்தத்தில், மஹத்தம் - அஹங்காரவிசேஷணம். செருக்கோடே சோன்ன
என்றது - விரோபி சிவருத்திக்காகச் செருக்கோடே சொன்னவென்றபடி. அவதாரணர்த்தம் -
திருமலைவிஷயமாக இதுயாதி. “தானேதானையானுனைச்சொன்ன” என்றிருக்க, “திருமலை
விஷயமாக” என்பானென்னென்ன - அழகரை இதுயாதி. இப்படியாதிதும் சொல்லுகிறதென்
னென்ன - திருமலையில் இதுயாதி. திருமலையிலுள்ளதெல்லாம் உத்தேசம்யமோவென்ன - எம்
பெருமான் இதுயாதி. பெருமான்திருமொழி, “உமபருவகு” இதுயாதி. என்றயுனவனுடைய
ஸ்வரவ்யம்யமான திருமலையேசெயுள்ளது ஏதேனுமொரு பதார்த்தமாகவும் அமையுமென்றபடி. ஆக,
இவர் “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கு அவன்செய்த தென்னென்ன; “மானுங்காரமனங்கெட ஐவர்
வன்கையர்மங்கும்படியாகத் தானுங்காரமாய்ப் புக்கு” என்கையாலே - ப்ரக்ருதியமவ்ய சிவருத்
தியைப்பண்ணித் தருகிறோமென்று தலைதுலக்கினு நென்றபடி. “வன்கையாரான - ஐவர்” என்
தவ்யப்ப்பது. ப்ரஸவரான இத்தரியங்கள் ஐந்தையுமென்றபடி. தேன் - வண்டு. (கக)

தரவிடோபநிஷத்வங்கதி.-- சுலிநுடுவெய்யுரிதி லுபாரீர
பொலு கடுகாஷுரிபுரிததுஜெமலயாபாடி | லாபபாடி லிசீஷுபுரிபிமயி
ஹரிந்தீபெ ஸீடுகூரிவ்வொ லவகிதொ ரீஜ ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்தர்யரத்தாவலி.—(செஞ்சொற்களிகாள்) -
கத்யாஸாஸுலுலாஸாஸுலுயமத்தபா, லுலுதளபுலகலா, தாஜிவா, தவ
லுதாஜாநுமத்தபா, லுலுதளகதபுலாவாடி | குவடிநுலுபொமா,
புலுலிபலலிபலாசவதெதகடுவஸுரீரகத்யாபாஸுலுதவாரிகரெவித
பொலுலுமாடி |

திருவாய்மொழி } செஞ்சொற்பரந்தனதுசீராருமேனினிதில்
நூற்றந்தாதி. } வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சுதலைக்
கண்டவணக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
தின்திறல்மாறன்மதிரு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானுந்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேஸுங்கள்.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.) - “இப்படி யலி டிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு என் னோடுகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று எம்பெருமானைக் கேட்டால்; அங்ஙனே அலிதிவிஷ்டனாயிருந்தஅவனாலும் பரிக்குப்தமான ஹேதுக்களிலொரு ஹேதுவும் என்பக்கலுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது; இனி என்பக்களில்லாத ஹேதுவை என்பக்களிலே அய்யோரோபித்துச்சொல்லப்பார்க்கிலும்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், “தன்னைப் பெறவேணுமென்னும் இச் சாலேஸுமுமின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுமின்றிக்கே அதுக்கு மேலே அஸஹ்ரபாபசாரவஹுனாய மிகவும் விஷயங்களைபே உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொய்த்தின்றனானத் தொடக்கி இவ்வளவும்வர மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்பக்க லிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி இப்போது என்னை விஷயிகழிக்கைக்கும் பண்டு என்னைப்பொகடுகைக்கும் காரணமென்?” என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடு போகையிலேவிரைகிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் திருத்தாணாயிருந்த வாரே, “நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்தருளினான்” என்று அய்யவலித்து, அதுக்கடி யான நிஸ்ஸமமான அவனுடைய க்ருபாபிமுணங்களை மிகவும் அதுணப்பித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழே தாம் அபேஷித்தபடியிலே ஈஸ்வரன் கார்யம்செய்வதாக அறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, “இப்படிநம்பிக்கை வ்யாமோஹம்பண் ணுகைக்கும் நாம் அபேஷித்தகாரியம் செய்யும்படி பாதந்தானுகைக்கும் நம்பக்கொரு ஹேதுவில்லை; நிர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயிகரித்தருளினாயித்தனை” என்று அறுதி யிட்டு, அதுக்கடியான அவனுடைய யாத்ருச்சிக்ஷாகூல்ய நிஃஸநமான பூர்ணங்கோ ரத்தையும், அங்கோர ஸ்த்தைர்யத்தையும், ஸுமமத்வானிஸயத்தையும், புருஷார்ப ப்ரதத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிஸ்த்யக நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஹோமரஸ்ப்ரதத்வத் தையும், நித்யாநுஜாவ்யத்வத்தையும், நிரவயிகஸாவப்ரகாரணோக்யத்வத்தையும், நிர் ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்பிதவத்தையும் அதுணப் பித்து, ஏவம்ஹதன ஸர்வேஸ்வரன் திருபாயிகபூர்ணவிஷயிகாரத்தைப் பண்ணி ஸமஸ்தவிரோபியும் நிரஸ்தமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்திவிதனாய் நிரதிஸயாஹ்நாத கரமான அதுஹவத்தைப்பிறப்பித்தான்: இத்தொரு ஸீலாதிஸயமே! என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈஸ்வரனுக்குண் டான பாதந்தர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல் விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பாநிற்க இத்தைத் தவிரவேணுமென்று அர்த்தித்ததுதுக்கு இசைகையாலே அந்தபாதந்தர்யத்தைமுடிய நடத்தின்படியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்களியில்; இதில், அஸஹ்ரபாபசார வஹுனாயிருக்கிற நம்மை அவற்றைப்பொறுத்து அடிவேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விஸேஷகடா

கூழ்த்தை நம்பக்கலிலேபண்ணி, “தன்னைப் பெறவேணும்” என்னும் இச்சையைப் பிறப்பித்து, “தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும்தானே” என்னும் வுத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, ஸுவீரபுலிவியங்கனில் பாவணாயத்திரந்த நம்மை, “பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ?” என்னும்படிபண்ணி, பொய்கின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண்டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புரூரகிழத்தி, தம்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி அவ்வருகும் கொண்டுபோவானாய் த்வரிபாசிற்கிறபடியை அதுணந்தித்து, “இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்தவிடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும் கண்டிலர்: தம்பக்கலிலேயுள்ளதொன்றைப் பேற்றாக்கு உறப்பாக நினைக்குமவரல்லாமையாலே. “இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸ்வஜ்ஞானை வன் தன்னையே கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்று டேவர் இப்படி ஸிரஸாவஹிகைக்கும் அநாழிகாலம் இத்தைவிகைக்கும் அடியென்?” என்றுகேட்க, அவனும் திருத்தானாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் காலாலே தறையைக்கீறிநிற்க, “நிர்வேறுதுகமாக விஷயிகரித்தருளினான்” என்று அதயவலித்து, அவ்விஷயிகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸமைய நிஸ்ஸைவய்யமான க்ருபாழி மூணங்களை அதுஸஸ்யித்து, “இதொரு குணவந்தையே!” என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ஈடு.—தம்மைக்குறித்து ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்தர்யத்தைப் பேசினார், * அருள்பெறுவாரடியாரிலே; அந்தப்பாரதந்தர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடியைச்சொன்னார், * செஞ்சொற்கவியில்; “நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கூடவோம்” என்று தலைதுலுக்கினாரிறே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேங்கின தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதோழியக் கொடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; “சேழும் பழவைதானேறித்திரிவான்” என்று - திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயி கரித்தது; அத்திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கொடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கொடுபோம்; சிலரைப் பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொடுபோம்; திருவடிதிருத்தோளிலேவந்துதானே கொடுபோமவரிறே இவர்; ‘*ஹம்ஸராய் சிவக கந்தயாசி*’ (அஹம்ஸமராமிதம்பக்தம்நயாமி) என்கிறபடியே, * கள் வன்கொல்லிறபிராட்டியை யாளிட்டுக் கொடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடு போமது! [கூனிலம் இத்தயாதி] - “ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்:

திருமாலிருஞ்சேரலை பாவேஸே, வர்த்திவ்யமான ஸங்கதிக்காக வருத்தாதுவாதம் - தம்மைக்குறித்து இத்தயாதி. திருமேனியோடே யிராநிக முடியநடத்தினபடி. யென்னென்ன - நீர்சொன்னபடி இத்தயாதி.

“மாணவகாரமனங்கெட” என்று சாற்றுப்பாட்டிலேயன்றே தலைதுலுக்கினது, நடுவொன்பதுபாட்டிலும் செய்ததென்னென்ன - இவர்தம்மை இத்தயாதி. நடுவு - ஒன்பதுபாட்டிலும். அதோழிய - திருமேனியொழிய. அற்றவன்றே - அறுதியிட்டவன்றே. பதறுகிற பரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - சேழும்பழவை இத்தயாதி. ஆதிவாஹிகரை வரவிட்டன்றே கொடுபோவதென்ன-சிலரை இத்தயாதி. ஆதிவாஹிககர்த்தாக்கள் - அதிவஹநகர்த்தாக்குக் கர்த்தாக்க னென்றபடி. திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானேகொண்டுபோம் என்னுமதுக்கு பரமாமம் - அஹம்ஸம்நயாமி இத்தயாதி வாக்யம். “நயாமி” எனறதிலேநோக்கு. இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோகவொண்ணாதேவென்ன - கள்வன்கொல் இத்தயாதி. அப்படிதானே கூட்டிக்கொண்டு போனானென்ன - நானிலம் இத்தயாதி. இதுக்குஹம்ஸம் - ஸம்ஸாரம் இத்தயாதி. திருவிருத்தம். இதுக்கு,

“தவய நராவதாதே” (நசபுநராவத்தே) என்கிறதேஸத்திலே புருந்தோம்” என்று தானேசொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகேகோ போகையிலே பதறுகிறபடியை யநுஷ்டித்தார்; “இவன் இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கூடியென்?” என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒண்ணுக்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அஃவேஷத்தைபுழைப்பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடாசுத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையையும்பிறப்பித்து, “தானேயுபாயம்” என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரஸஹுளராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்போனத்து, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்ததம்மை “பலகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்று தாமே சொல்லும்படிபண்ணி, தன்னுல்லலது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கோடுபோவானாக த்வரிக்கிறபடியை யநுஷ்டித்து, “இன்று இப்படி நம்மையாதரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படியாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவேன்?” என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததொன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிக்கண்டிலர்; முன்புத்தைவிற காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்குமவரன்றே. முன்பேதோடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பெறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. “இனி ஸர்வஜ்ஞனாவவனாகிலும் இதுக்கொரு போக்குச்சால்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்று இப்படி இத்தை ஸர்வாவஹரிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக்கைவிட்டிருப்பானென்? இப்போது இத்தை யாதரிப்பானென்?” என்றுகேட்டார்; “உம்முடைய பக்கல் அஃவேஷமடியாகச்செய்தோம்” என்னமாட்டானே; தான்அறிய அதுவும் தன்னாலே

புணர்ந்துடன்போக்கென்று துறை. இப்பாட்டில் நாயகன் வைஷ்ணவனையாகிலும் ஸர்வானுக்கும் உபலக்ஷணம். நானிலம் வாய்க்கொண்டு - காலுவகைப்பட்ட பூமியை வாயிலேவைத்துக்கொண்டு. நன்னிறமென்று - நீஸ்ஸாராமப்படிமென்று. கோதுகொண்ட - கோதாக்கின. வேனலஞ்செல்வன் - உஷ்ணகிரணஞ்ஞாதித்யன். சுவைத்துமீழ்பாலை - சுவைத்துமீழ்த்தபாலேதேசத்தை. கடந்த - ,பொன்னையென்று - நாயகியை ஸம்போதிக்கிறபடி. ‘கானிலம்தோய்த்த விண்ணோர் தொழும்கண்ணன் வெஃகாவுது’ என்று - ப்ராப்யதேசத்தைக் காட்டுகிறபடி. இதுக்கு ஸ்வாபதேசத்திலேலாவம் - ஸம்ஸாரமாகிற இத்யாதிவாக்யம். கானிலம்தோய்த்து - பூமியிலே கால்பாலின்று. உது - அதுவாவிப்பாக்குஷ்டம். அம்புஇத்யாதி - அழகியபூவைவும் தேனைபுமுடைய அழகியசேலையவ்ருகே யிருக்குமது. எப்பாலைக்கும் சேமத்தே - எல்லாவவஸ்த்தைக்கும் சேமமுடைத் தென்றபடி. சீழ்ச்சொன்னபடியை யநுஷ்டிக்கிறார் - ஆகஇப்படி இத்யாதி. அஃவேஷாதிகள் தம்பக்கலுண்டாயிருக்க “கண்டிலர்” என்பானென்னென்ன - முதலிலே இத்யாதி. “என்னைத் திமணக்கொடுத்தாய்” “அமலக்கனாகவிழிக்கும்” “மருவித்தொழும் மனமேதத்தாய்” “கின்பாதமே சாணாகத் தந்தொழிந்தாய்” “விண்டெயாழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” “கின்னவாலிலென்கான்” “விண்ணுலகத்தருவானுய் வினாகின்றான்” என்றவற்றைப்பற்ற - அந்வேஷத்தை இத்யாதி ஸபதகாமமும். “அத்கும்வினையாயின” என்றத்தைப்பற்ற - அஸஹ்யாபசார இத்யாதி என்னுதல். “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி” இத்யாதியைப்பற்ற - இன்றுஇப்படி இத்யாதி. காணுமைக்கடியேசென்ன - இப்பேறு இத்யாதி. “வாசிக்கண்டிலர்” என்கிறதென்? ப்ராவண்பமுண்டேயென்ன - முன்புத்தை இத்யாதி. இவர் கினைவாலில்லாவிட்டாலும் அவன் கினைவானே ஒரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்ன - முன்பேதோடங்கி இத்யாதி. ஒன்றைச்செய்தானாக இவர்பண்ணின ஸுக்ருதமடியாக ஒன்றைச்செய்தானாக என்றபடி. “ஒன்றெனக்கருஞ்செய்ய அணர்த்தலுற்றேனே” என்றத்தைக் கடாசுத்தருவிச்செய்கிறார் - இனி ஸர்வஜ்ஞனுள் இத்யாதி

வந்ததானையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாய்நமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனுனவனுக்கு நெகோள் ரக்ஷயவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லையே, பிற்பாடானதுக்கு லஜ்ஜிக்குமதுக்குமேற்பட; ஆகையாலே சொல்லலாவ தொது மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்த்துகின்று காலாலேதறையைப் கீறினான். முதலிலே ஐயுத்வக்குஷ்டயாழிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுவைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயவாவத்தை எறட்டுக்கோண்டு * பொய்க்கின்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வாகிவந்தினான்; பரலக்திதோடங்கி பரமலக்திபரயந்தமான உலாவியே ஷங்களைப் பிறப்பித்தான். “இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதேன்?” என்ன; “இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லாமையாலே திருத்தரனாய் நிற்கிறானித்தனை” என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயிகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாதிருணங்கனையும் அநுஸந்தித்து. “இதோரு நிர்வேறுகவிஷயிகார மிருக்கும்படியே!” என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்திராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையேன்றேன், என்னத்
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புதுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

ஆ.—திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்னும் இச்சொல்லைச் சொன்னேனென்னுமிதுக்கு மேற்படச் சொல்லலாவதொரு வேறுதன் என்பக்கலில்லை; இச்சொல் இதனையும் மெய்யே சொன்னேன் வேறுதவாக, குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித் தென்பாணன் திருப்பேராத் திருக்கரியாக வுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டியரசோடேகூட என்னைஞ்சு நிறையப்புதுந்து இப்படி என்னோடேகலந்து பரிமாறுவதே! ஒருவனுடைய அவிநிவேசம் மிருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், யாடிருச்சிகமாகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்மேன்: என்னுங்காட்டில், அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புதுத்தருவினான் என்கிறார்.

இவன் திருத்தானைமைக்கு வேறவந்தாம் - இனி ரக்ஷகனுனவனுக்கு இத்தயாதி. மறுமாற்றம் - பார்த்துத்தாம். கவிழ்த்துகின்று காலாலே தறையைக்கீறினான் என்றது - “உணர்த்தலுற்றேன்” என்றவந்தாம், அவன்வார்த்தையின்றிக்கே “உற்றேனுக்கப்பணிசெய்து” என்று தாமே ஸமாஹிதரானையாலே வித்தம். அவன் திருத்தானைப்பின்பு தாமே ஸமாஹிதரானையுடையக் காட்டுகிறார் - முதலிலே இத்தயாதி. “என்னெஞ்சுநிறையப்புதுந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்நம்பக்கல் இத்தயாதி. “காரோழ்” இத்தயாதியாலே ரக்ஷணம்சொன்னபோதே க்ருபாதிருணங்கனும் வித்தம். “இன்றெண்ணப்பொருளாக்கி” என்றத்தைப்பற்ற - நிர்வேறுகவிஷயிகாரம் என்றது. “அமுதமுண்ணுகிந்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக்கிறார் என்றது.

† ‘தேரிகின்றான்’ என்று சில பச்சிகள்.

[குருமாமணி என்றுமேனுக்கு] - பெருவிலையாய் அமுதியவான சத்னங்களைக் கொடுவது தள்ளாதின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னிரினுடைய தென்கரையிலே பூரீயுபதியான தான் சென்று சேரும் ஸ்லாவீயமான தேசம் தென்திருப்பேர்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கிட்டுங்காட்டில் லக்ஷ்மீஸஹாயனய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலேவந்து புதுநகரென்கிறார்.

(நாட்டுவார்த்தை மர்பாசைபாலே), திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்ன - திருமாலிருஞ்சோலைபென்று சொன்னவனவிலே, திருமால் - பூரீயுபதியாய் பரிபூர்ணான தான், வந்து - (ஸாபேகூடாப்போலே) வந்து, என்னெஞ்சம் - (உக்திக்குக் கூட்டுப்பாடேயிருக்கிற) என் நெஞ்சக்குள்ளே, ("வாக்குக்கு பூர்வலாபியல்லவோ மகஸ்ஸு") என்கிற ஸ்வாபிப்பாயத்தாலே அவனும் தானுமாக நிறைப-பரிபூர்ணமாக, புகுந்தான்; திருமால் - (என் நெஞ்சிலே வருகைக்காக) "பூரீயாவாரூஜமபூதி" என்றவளோடேஒருநீதசவிசேஷத்திலே யிருக்கிறான், சென்றுசேர்விடம் - சென்று கண்வளர்த்தருவினவிடம், குருமாமணி - அசிஸ்லாவீயமான மாணிக்கங்களை, உந்து - உந்துகிற, புனல் - புனலையுடைய, பொன்னி - பொன்னியின், தென்பால் - தென்பக்கத்தில், தென்திருப்பேர் - ஸ்லாவீயமான திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் கிரபேகூடான தான்பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருவினுள்ளென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்றேன்] - சிலர் ஒருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிரேஷணத்தைப்பிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாதாம் சொன்னேனத்தனை என்றிராசின்றார் இவர்; இவ்விசேஷணத்தைப்பிட்டுச் சொல்லிற்றுத் தன்பக்கம் ஆடாத்தாலே என்றிராசின்றான் அவன். [என்ன] - மகஸ்ஸஹகாரியிலே, உக்திமாதாமே பென்றிருக்கிறார். சாவணந்தம்பிக்கு மிக்ரவாமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்றுவேணுமென்றிருக்குமோ? "ஸோஷத்வம் ஸ்வரூபமாகில், உபாயவாவம் நம்தலையிலே கிடந்தாகில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேருக விஷயிகரிக்கைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா" என்றிராசின்றான் அவன். [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸஹ்ருதயமாக்குவாரும் அருகேயுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக்கார்பம் கொள்ளுகையன்றிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேகூடன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அலிமும்பனுவனுக்கு நான் அலிமும்பனுவதே! "ஸோஷுமவநஹா தெஜாஸூவரீடி". [என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறைபப் புகுந்தான்] - விஷபார்த்தாங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி பாழ்திரப் புகுந்தான். [குருமாமணி இத்யாதி] - பெருவிலையாய் ஸ்லாவீயமான சத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாதின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித்தென்கரையிலே ஸ்லாவீயமான தேசம் என்றபடி. ஸ்ரீயுபதிசேரும்படி ஸ்லாவீயமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வாஸஸ்பாநமாகவுடையவன், அஹ்ருதயமான என்உக்திமாதாத்தைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலே விரும்பிப் புகுந்தான். கீழ் "திருமால்" என்றவிடம் புருஷகாசாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தாராயத்தில் லக்ஷ்மீஸம் ஸப்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ச00.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிர்
பேசுகுண தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புருத்தருளினான் என்கிறார்.
[திருமாலிருஞ்சோலைஇத்யாதி]-முன்பு அநாஹிகாலம் ஈஸ்வரனுக்குத்தம்பக்கல்
பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதிற்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கைக்
கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா
கின்றால் ஓரோ விசேஷணங்கொய்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிதே; அப்படியே, திரு
மாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமுயில்லைகிடர், உக்திமாந்
ரமே என்பக்கலுள்ளது. “இவன் ஸோஷஹுதினயிருந்தானாகில், உபாயவாவம் நம்பக்க
லிலேயா யிருத்ததாகில், இவருடையபேறு நம்பேறுயிருந்ததாகில், சேதநனவாசிக்கு
உக்திமாந்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருது கொண்டு கார்யமென் ?” என்றிருக்குமவ
னிறே. இதுதான் ஒழுமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே;
இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரலாவமே யனமயுமென்னு
மவன், இதுக்கவ்வருதுகொண்டு வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமாந்யம்
கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இதிலுண்டான ஆதாரதீர்யமன்றே என்
றிராகின்றாயுத்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையென்னவுமாய், அவனுக்கு இதோன்
றண்டென்னவுமாய்ப்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்
னதுதன்னை ஹ்ருதயமாகக்கொடுப்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறார். [வந்து] - “அவன்
வருவதே !” என்று இவர் விஸ்வப்படாநிற்க, ‘பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தண்ணிரிடுத்த
விடத்தே வருமத்தையென்றே’ என்றாய்ந்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார்
ஸ்வாஹ்யிருத்தவிடத்தே வருமித்தையென்றே என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அவிர்வ
னவனுக்கு நான் அவிர்வயருளேன்! “வெஸாஹு மவஸாஸவரீஸு” (லோப்யகச்

முதற்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாசுரித்தவதாரிகை -
யாத்ருச்சிகமாக இத்யாதி. நிர்பேசுகுண என்றது - “திருமால்” என்றதிலே வரித்தம்.

“திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்” என்றதுக்குலாவம் - முன்பு அநாஹி இத்யாதி.
பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு” என்பானென்? “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று விசேஷிக்கை
யாலே ஸூத்திரபூர்வகமாயன்றே இருக்கிறதென்ன-ஓரோதேசங்களில் இத்யாதி. இத்தால் - வாசி
யறித்துசொன்னெனவெனென்றபடி “என்ன” என்றதுக்குலாவம் - மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்
யாதி. அஹ்ருதயோக்திமாந்ரத்தாலே புருசுக்கடுமேவென்ன - இவன் ஸோஷஹுதிதன் இத்யாதி.
குணபூசுணையாலே இவன்பக்கலுத்ததைப் போரப்பொலியக்கொள்ளுமென்னுமத்தை ரஸைக்
தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. “ஆகையாலே இதுதானொருமலையிறே யவ
னுக்கு” என்றகூட்டுவது. அஹ்ருதயமான வக்தியும் அவனுக்கு ஹாரமென்று கருத்து விவரணம் -
உக்தியை இத்யாதி. ஆனாலும் அஹ்ருதயம் ஹ்ருதயமாக நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டாவோ
னென்ன - இதுக்கடி இத்யாதி. அடியாவது - மநஸ்ஸஹகாரம், இதுக்கு கியாமகமெதென்ன - ராவ
ணன் தம்பிக்கு இத்யாதி. “இதுதானொருமலையிறே” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - மலைகளினு
டைய இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை” என்கிற விசேஷணத்திலே நோக்கு. இவ்வாக்யங்க
ளாற்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்
சோலைமலையென்றேன்” என்றவகத்தாம் “திருமால்” என்றதுக்குலாவம் - அஹ்ருதயமாக
இத்யாதி. “வந்து” என்றதுக்குலாவம் - அவன்வருவதே இத்யாதி. விவரணம் - க்ருபணராய்
இத்யாதி. இத்தால்ஹாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அப்படி அவன் அவிஸரித்தவிடமுண்டோ
வென்ன - லோப்யகச்சு இத்யாதி. “வெஸாஹு மவஸாஸவரீஸு” (லோப்யகச்

† “கொள்ளுகைக்கு” என்று பாடாந்தாம்.

சத் - ஸபரிம்) என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சம்] - அத்தவுத்திலுலுத்ததமான என்
கெஞ்சிலே. [நிறையப்புருந்தான்] - விஷயாத்ததங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புருந்
தான்; அத்திலுலுலாபுரமத்திலே, “கான் நாமன்: இவன் மைதிலி: இவன் லக்ஷுமணன்”
என்று நமஸ்கரித்து நின்னாற்போலே; அக்காட்டில் பாழையத் தீதும்படி புக்காற்போலே
என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புருந்தான். [குருவித்தயாதி] - தான்விகும்பிச் சென்று சேரும்
தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடர் என்னெஞ்சிலேவந்து புருத்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்ய
னாவன்கிடர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கேள்விகிறான். பெருவிலையாய் உர்ஸாயமான
ரத்தங்களைக்கொண்டுவந்து தள்ளாநின்றள்ள புனலையுடைய போன்னித் தென்கறையிலே.
ஸ்லாக்யமான தேசமென்றபடி. “உஹ்லாஸிஜ-கக” (துத்தாப்திர்ஜக) இத்தயாதிவது.
[புனல்] - ஸ்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடர் இங்கேவந்து புருக்கிறான். [திரு
மால்சென்று சேர்விடம்] - பரமரஸிகனாவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விகும்பிச்
சென்று சேரும் தேசம்அதுவாயிருக்கச்செய்தே, அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலைமையென்
றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்தரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே
வந்து புருந்தான். கீழில் “திருமால்” என்றவிடம், புருஷகாஹாவத்தைச் சொல்லிற்று;
மேலில் “திருமால்” என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீணம்ஸந்தத்தைச்சொல்லு
கிறது. (க)

இரண்டாம் பாகம்.

பேரேயுறைகின்றபிதான் இன்றவந்து
பேரேனென்றுஎன்னெஞ்சுகிறையப்புக்குதான்
காரேழ்கடலேழ்மலையேழலகுண்மே
ஆராவயிற்றுகை அடங்கட்பிடித்தேனே.

[illegible]

ஆ.—[பேரேயுறைகின்ற பிரான்.] - அகாரணமாக இன்றுவந்து இனிப் பேரேனென்று நெஞ்சுகிறையப்புருந்தான்; இதற்குமுன்பு இப்படி என்னெஞ்சில் புருந்தருளப்பெறுமையாலே ஸர்வஜமதீர்வானாயிருந்து வைத்தும் ஸர்பேக்ஷையிருந்தவன், இன்று என்னுள்ளே புருரப்பெற்று நிரபேக்ஷனானு நென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்தே என்னோடே கலக்கப் பெறுமையாலே குறைவாளையிருந்தவன் நிர்ஹேதுகமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புருந்து பூர்ணனானுன் என்கிறார்.

[பேரே என்றுதொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாம்படி இன்று வந்து புருந்தான். [காரேழ்கடலேழ் என்றுதொடங்கி] - புஷ்கலாடிமேவயம் ஏழையும் ஸப்தஸமுத்ராங் களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவாளையிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தோடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமாயினன்.

ப.—அந்தரம், முன்பு குறைவாளரைப்போலே இன்று 'ஒருநாளும்போகே'னென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணனாய்ப்புருந்தானென்கிறார்.

பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நிகம்பவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரன், இன்றுவந்து - (முன்பு குறைவாளையிருந்தாற்போலே) இன்று (நிர்ஹேதுகமாகத்தானே ஸர்பேக்ஷனு) வந்து, பேரேனென்று - (இனிப்போரென்றால் ஒருகாலும்) போகேனென்று, என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே, கிறைய - பரிபூர்ணமாம்படி, புருந்தான் - ; (ஆகையாலே), காரேழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) மேகங்கள் ஏழையும், கடலேழ் - ஸமுத்ராங்கல் ஏழையும், மலையேழ் - குலபர்வதங்கள் ஏழையுமுடைத் தான், உலகுஉண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுதுசெய்தும், (ரக்ஷணத்தில் பாரிப்பாலே), ஆராவயிற்றானை - நிறையாதவயிற்றையுடையானை, அடங்க - என்னுள்ளே புருந்து ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணமபடியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அதுவிடக்கப் பெற்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேஸ்வரனுப் வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவாளானவன், இன்று நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத் திலே புருந்து பூர்ணனானுன் என்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சுகிறைய - இன்றுவந்து - புருந்தான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே யிருக்கத் தானே "இனி ஒருநாளும் போகேன்" என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கல் சொல்லு மத்தைத் தான் என்பக்கலிலே சொல்லாநின்றான். [என்னெஞ்சம்] - இவனுடைய அகநிலையுத்தை ஆரீரயாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புருந்தான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கல் முதலுண்டாகிவிடே. [காரேழ் இப்பாதி] - புஷ்கலாடிமேவயம் ஏழும், ஸப்தஸமுத்ராங்கலும், ஸப்தகுலபர்வ தங்களையுமான லோகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்பாதானு விருக்குமவனை. [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அகநிலிஷ்டனாயிருக்கிறவனைப்

பூர்ணகுணினேன். அதாகிறது - ப்ரணபாபத்தை நோக்கி ஈகித்தானும், ஸ்ருஷ்டிமுதலாக மோக்ஷபர்யந்தமாக பதம் பண்ணவேண்டுகையாலே குறைவானவையிருக்கும்; ஒருதேச விஸேஷத்திலே கொண்டிப்போய்க் கார்பங்கொன்னாம்படி யிருக்கையாலே இப்போதிதே குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேகையில்லாதபடி பரிபூர்ண பரமாமானேன் என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவானவனவன், இன்றுவந்து நிர்வேறுகமாக என் ஹ்ருதி யத்திலேபுகுந்து பூர்ணகுணனென்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] - திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [இன்றுவந்து] - இது உண்டா மென்று கேன்னேற்றஅறிவது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிவைத்தாராகிலிறே. [பேரேனென்று] - “பேரேன், பேரேன்” என்னுநின்றாய்த்து, “நீபோவுதியோ, இருப்பதியோ?” என்று கேட்பாகுமின்றிக்கேயிருக்கச்சேய்தே, இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லாநின்றான். “நாமென்போகேன், போகேன்” என்று சூழ்த்துக்கோடாநின்றாய்த்து, தன்னையதிசங்கைபண்ணுவாகுமின்றிக்கேயிருக்க; “அஹி வெஹி ஹி ஸுஹி ஸுஹி” (திரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிஸஸபே). [என்னெஞ்சு] - “இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?” என்றிருக்கிற என்னெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார்த்தியாதி] - புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேமும், கடலேமும், மலைகளேமுமான ஜலத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னையிஸ்வஸித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே “நாமென்செய்தோமாலே” என்றிருக்குமவனை, ஸ்ருஷ்டிதோடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவிப ரகக்ஷணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] - “நாமெல்லாம்செய்தோம்” என்று அவன் தேகுட்டும்படி பண்

இரண்டாம்பாட்டு.—பேரேயுறைகின்ற இய்யாதி. “பேரேன்” என்றத்தைப்பற்ற - குறைவானவனவன் என்றது; “இன்று” என்றத்தைப்பற்ற - நிர்வேறுகமாக என்றது. “அடங்கப்பிடித்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற - பூர்ணகுணன் என்றது.

“இன்று” என்றதுக்குறாவம் - இதுண்டாமென்று இய்யாதி. நென்னேற்று - முதல்நான். ஆரைக்குறித்து “பேரேன்” என்கிறுனென்ன - நீ போவுதியோ இய்யாதி. இத்தால் ஹாவம் - இங்குப்பிராட்டி இய்யாதி. இங்கு - இவ்வர்த்தவ்யபமாக. சொல்லும் வார்த்தையை - “அகலகில்லென்றையும்” என்றுசொல்லும் வார்த்தையையென்றபடி. விவரணம் - நான் போகேன் இய்யாதி. சூழ்த்துக்கோடுக்கை - ஆணையிட்டுக்கொடுக்கை. ஆணையிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - திரிபி இய்யாதி. இந்தசப்தம் ஸ்ரீவிவீஷ்ணுஸ்வரோடே. “ஈஹிஹிஹி ஸுஹி ஸுஹி” இதி யுத்தகாண்டே ஏகோகவிம்ஸே விவீஷ்ணம்ப்ராதி ராமஃ. “என்னெஞ்சு” என்றதுக்குறாவம் - இவன் இய்யாதி. தன்பக்கல் ஆதாமற்றிருக்கிற நெஞ்சென்றபடி. ஆரமையின்ஹாவம் - பின்னையும் இய்யாதி. மடிதடவுகை - மடியில் படத்தை அபஹரிக்கை. இத்தால் ஹலிதம் - ஸ்ருஷ்டிதோடக்கமாக இய்யாதி. அதாவது - “உலருண்டம்” என்று - மோக்ஷபர்யந்தரக்ஷணைபலக்ஷணமாய், “ஆராவயிற்றானே” என்று - “உன்னடியார்க்கென்செய்யவேனென்றேயிருத்தி” என்கிறபடியே அவன் குணமாய், “அடங்கப்பிடித்தேன்” என்று - அவன் பூர்ணவிஷ்ணு

ணிக்கோண்டேன், ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜமத்தையேடுக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; பரமபதத்தளவும்சேல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறைபட்டிறேகிடப்பது; அவன்என்னை அவ்வளவும் கோண்டுபோம்படி நான் சமை கையாலே அவனுடைய அலர்நிவேசம் தீர்த்தாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷய காரத்துக்குப் பாத்தரலுதனானே னென்றபடி.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பிடித்தேன்பிறவிகேத்தேன் பிணிகாரேன்
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை
கோடிக்கோபுரமாடங்களுக்குத் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வதுஎனக்குஎளிதாயினவாறே.

ஆ - (பிடித்தேன்.) - எம்பெருமானே இனியொருநாளும் விஸ்வலேஷியாத படி பற்றினேன்; ஸாரதாதிரங்காதி நாகாவித தேஹப்ரவேச ரூபஜம்மத்தையும் ஜம்ம நிவர்ப்பத ஁வத்தையும் போக்கினேன்; தத்துவவேதாவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றனவும் செல்லுகிற இந்தப்ரக்ருதி ஸம்வந்தத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன். இப் படி திருப்பேரானடி சேர்வது எனக்கெளிதாவதே! என்று களிக்கிறார்.

ஒ - மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமான் சிர்ஹேதுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அதுணையித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இவ்வகை எளி தானாக என்கிறார்.

[பிடித்தேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் - திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜம்மங்களைப் போக்கினேன்; ஜம்ம நிமித்தங்களான ஁வங் களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கு உறுப்பான ப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப் பித்தேன்.

ப. - அந்தரம், ஆபுரிதஸூலஹன ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்ததுரிதமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்து என்கிறார்.

கோடி - கோடிகளையுடைய, கோபுரம் - கோபுரங்களாலும், மாடங் கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருப்பேரான் - திருப்பேரைவாஸஸ்த்தான மாகவுடைய ஸூலஹனவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்வது - சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளிதானப்ரகார மிருந்தபடி, பிடித்தேன் - (சிர்ஹேது

யிகா பாத்தரலுதனானேன்றபடி, 'அடங்கப்பிடித்தேனே' என்றவந்தரம் - அவ்னுடைய பரிபூர்ண இத்யாதிகவாயம் அதுஸந்தேயம். "ஆராவயிற்றானே" என்றதுக்கு - மோகத்திலே னெடுபோகப்பெருமையாலே குறைவுபட்டிருக்கிறவனை என்றத்தந்தரம் - ப்ரளயாபந்தில் இத் யாதி. இப்பகத்தில், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதுக்கத்தம் - நாமெல்லாம் இத்யாதிகவாயம், அதாவது - த்ருப்தைப்படி பண்ணிக்கொண்டேனென்றபடி, "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தங் கவிதன் - அவ்னுடைய இத்யாதி என்னுதன்.

(உ)

கமரக அவன் திருவடிகளைப் பாதமத்திலே பிடிக்கப்பெற்றேன்; (அதடியாக), பிறவி - ஜம்மம்வ்யயத்ததை, கெடுத்தேன் - அறுத்தேன்; பிணி - (அத்தால்வரும்) துக்கங்களை, சாரேன் - சேரேன்; மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிப்பது - நிற்கையாகிற, ஜர்மாயையை - அஜ்ஞாதத்தை, மடித்தேன் - நிவ்ருத்தமாக்கினேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அறுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேலதாளிணைகள்” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து எந்தலையிலே வைக்க, அதை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜம்மத்தைப் போக்கினேன். ஜம்மம்வ்யயத்தால்வந்த ஓவங்களை அடையேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மூலப்பாக்குதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [மடித்தேன்] - மடிக்கை - திரியவிறுக்கை. [கொடிய இய்யாதி] - கொடியையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நிதயவாணம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்கை எனக்கு அநாயாஸமாவுதே! ஸாஸ்தாங்களில் சொல்லுகிற அருந்தைவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரஸா லிலத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செப்பளிக்கச் சொல்லி அவன் கரையிலே ஏறவிட்டாற் போலேயும், ஸ்ரீமயுணாயிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாற்போலேயும், சிலகால ஆபந்திவருத்தி பூர்வகமாக ஸூபிகனாக்கும் போது அவர்கள் கண் செம்பளிக்கவேண்டுமாபோலே காணும்.

ஈதி.—மூன்றும்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அறுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலேகொண்டுவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] - ஜம்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] - (காணோவொருங்கிற்கிறங்கண்டிலும்) எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிண்சாரேன்] - ஜம்மம் புக்கவிடத்தே புக்ககடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனிய்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே

மூன்றும்பாட்டு—பிடித்தேன் இய்யாதி. “அடிச்சேர்வதெனக்கெளிதாயினவாதே” என்றத்தைக் கடரகழித்தவதாரிகை - அவன் தம்மோடே இய்யாதி.

நீர் அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்கவல்லீரான்படியென்? என்ன - தலைமேல இய்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. மறுவலிடாதபடி போக்கினதுக்குப் பரமானம் - காணோ இய்யாதி; ஜம்மம் பேரவழியும் கரண்கிறிலேனென்று தாப்பர்யம். எடுத்தபாகாத்துக்கர்த்தம் - எங்கேபோய்த்து இய்யாதி. சாரேன் - கிட்டேன். “பிறவிகெடுத்தேன்” என்றது - ஸ்தூலஸரீர விமோசகமாய், “பிண்சாரேன்” என்று தாத்காலிக புண்யபாபருபகர்மங்களை, “தலுபிபாஜிஞாகயஹூ

கூதரூபயணி! ஹிபாடிஹூத்ய” இய்யாதிப்படியே அறுகலப்பக்கிலும் பாதிகலர் பக்கிலும் பொகட்டபடியைச்சொல்லி, “மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள்நிப்பதோர்மாயையை” என்கிறவிது ஸூக்ஷ்மஸரீர விமோசகத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. திரியவிறுத்தேன் என்றது - அவன் தலை துலுக்குகையாலே மடித்தேனென்றபடி. மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிப்பதோர்மாயையை - நிற்கைக்கடியான அந்விதீயமான மூலப்பாக்குதியை. மடித்தேன் - “திரிய

நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு - மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத்திரியவிவேகத்தேன் ; தொடருகிற பாம்பைத் திரியவிவேகப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார்கதவையொருச்சரித்து, “திருமாலிருஞ்சோலை யாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது” என்ன ; “ஆம், அப்படியே” என்றருளிச்செய்தார். [கொடி இத்தயாதி] - கோடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களை யுடையுடையுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன் அடி சேருகையாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே ! “அங்கம்புல்லியுட்கே கண்ணைப்புறத்தத்துக்கொள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலைமேலேயே” என்று அருந்தேவைகளை ஸாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனையிடுப்பதொரு முடியடிவழி யுண்டாவதே ! [எனக்கெளிதாயினவாறே!] - விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை. (ந)

நான்காம் பாட்டு.

எளிதாயினவாறென்றுஎன்கண்கள்களிப்பக்
களிதாகியசிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளிதாவியசோலைகள்கூழ் திருப்பேரான்
தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே.

ஆ.—(எளிதாயினவாறு) - திருப்பேர்நகராணைப் பெற்று என்னுடைய ஸர்வகரணங்களைவிடக்கூட நான் களிக்கின்றேன் ; இப்படி திருப்பேரிலே தான் எழுந்தருளி யிருக்கிறவருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தருளின இவன் இனித் திருநாட்டையும்தந்தருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானாயிருக்கிற எம்பெருமானுடையபடியை அதுஸர்யித்து, “இங்குனை எளிதாவதே !” என்று என்னுடைய இந்திரியங்களைவிடக்கூடக் களித்த மண்ணையுடையேனாய்க் களியாசின் றேன் என்கிறார்.

[கிளிதாவியசோலை என்று மேலுக்கு] - செறிந்ததிருச்சோலையையுடைய திருப்பேரான், ரஜஸ்தமோகாலஷ்யமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந் திருந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத்தரும்.

விடுவித்தேன்’ - விடுத்தமாக்கினேனென்றபடி. ‘தொடருகிறபாம்பை’ என்றவிடத்திலே, “அர்ஜுன் அகிலேஷத்தையெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பின்னையும் தொடர்ந்துவருகிற நாகாஸ்த்ரத்தைக் குஷணன் சிவமகத்தாலே திரியவிட்டாற்போலே” என்றதனுஸந்தேயம். பராஸக்திகம் - எம்பெருமானார் இத்தயாதி. “ஹ்ருதஸ்தவதவஹ்ருதஸ்தவ” என்கிறபடியே அமுதுசெய்தவகத்தாம் தாடி புலாவவேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறப்பாக வலாவியருளுகிறவரென்றபடி. “மடித் தேன்” என்ற - விவ்ருத்தி ப்ராஸத்தமாகையாலே, மீண்டருளினொன்று கருத்து. ஒருக்கிர்த்து - ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து. “எளிதாயினவாறே” என்றதுக்குறாவம் - அறுகம்புல்லே இத்தயாதி. “எனக்கு” என்றதுக்குறாவம் - விஷயங்களின் இத்தயாதி. அருந்தேவைகள் - தாறுஷட்டேயங்களான ஸாபகங்கள். முலையடிவழி - ஒருத்தரும் அறியாத ஸாக்ரோபாயம். துவண்டு - உலர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயினின்றான்: அத்தாலே என்கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படி ஆந்தியாகாநின்றே நென்கிறார்.

(எனக்குப் பார்ப்பலா ஹமனிதானபடி, காலாந்தரத்தில் ஒருதேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே), என்கண்கள் - என்விடாய்த்தகண்களானவை, எளிதாயினவாறென்று. தூர்லஹமான பார்ப்பம் ஸுலஹாவதே! என்று, கனிப்ப - களிக்கும்படியாக, கனிதுஆகிய - ஹர்ஷாவிஷ்டமான, சிந்தையனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய்க் கொண்டு, களிக்கின்றேன் - ஆந்தியாகாநின்றேன்; (அதுக்கடி), கிளி தாவிய - கிளிகள் தாவும்படி செறிந்த, சோலைகள்கூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலஹனாய்க்கொண்டு லந்திஹிதனாவன், தெளிதுஆகிய - பரமபதத்தவமயமாகையாலே பரகாஸாத்தமகாய், சேண்விசம்பு-(பரஹ்மபதாதிகளிலும்) அவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை, தருவான் - தருவானான.

இ.—நாலாம் பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[எளிதாயினவாறென்று] - “ஸுலஹமான விஷயம் இங்கனே எளிதாவதே!” என்று. [என்கண்கள்களிப்ப] - “காணக்கருதும் என் கண்ணே” என்றுவிடாய்த்தகண்கள் கண்டு களிக்கும்படி. [கனிதாகிய சிந்தையனாய்] - கனித்த மண்ணையுடையனாய். “நெடியானே என்று கிடக்கும் என்னெஞ்சம்” என்ற நெஞ்சும் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று; இங்கு, தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாவிய இத்தயாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாகவுடையவன். அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; ஹவத்பரிநீரஹமான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதினாலே சொல்லுதல். [தெளிதாகிய சேண்விசம்புதருவானே] - ஸுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேவிரும். [சேண்விசம்பு] - வீரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு] - (அரியதெளிதாகும் இத்தயாதி) - அரிதான ஹவல்லஹமுமேளிதாகும். எங்கே கண்டோமென்றால், - [கரியதுஇத்தயாதி] - அவன்தானே அரைகுலையத்

நாலாம்பாட்டு.—எளிதாயின இத்தயாதி. “தெளிதாகிய சேண்விசம்பு தருவான் - என்கண்கள்களிப்பக்களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்” என்றவற்றைக் கடக்கித்தவதாரிகைத் தமக்கு இத்தயாதி.

“எளிதாயினவாறு” என்று ஹவதல்லஹம் எளிதாயிருக்குமென்னுமதுக்குப் பரமணம் - அரியதெளிதாகும் இத்தயாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. எடுத்தபாகரத்துக்கர்த்தம் - அரிதான இத்தயாதி. இப்பாட்டில் உத்தாரத்தத்துக்கவதாரிகை - எங்கே கண்டோமென்றால் என்று. அதுக்கர்த்தம் - அவன்தானே இத்தயாதி. அரியதெளிதாகும் - அரிய

தலைதலைய மலேன்கரையிலேவந்து விழவன்றே ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி] - ஸுஹஸுலமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று “காணக் கருது மென்கண்ணே” என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி-[களிதாகியசிந்தையனாய்]- களித்த மகஸ்ஸையுடையனாய் * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும்காணப்பெறேன்” என்ற நானும் களிமாநின் றேன். கரணங்களும் தாழ் மொக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாழ் மொக்கக் களிக் கப்பெற்றார். [கிளிதாவிய இத்யாதி] - கீத்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தேளிதுஇத்யாதி]-*இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட் செல்லத் தேளியைப்பண்ணக்கடவதாய், புந்ராவருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும் புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்: அததை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானே தருவான் எனக்காளன்றோடீட்டி
ஊனேய்தரும்பை யிதனுள்புதுத்துஇன்று
தானே தமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய்பொழில் தேன்திருப்பேர்நகரானே.

ஆ.—(வானே தருவான்.) - நமக்கு அவன்திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம்பக்களிலே ப்ரதிஷ்டுக்கக் களிலையோ? என்னில்;—திருப்பேர்நகரான், எனக்கு வானே தருவானாய், நாடுட்டேனென்னிலும் என்னவென்று ப்ரஸஹ்யவாகிலும் புது சக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு, அத்தந்த ஹேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருகியிலே புதுத்து, தானே அந்த ப்ரதிஷ்டுக்கங்களையும் போக்கிபருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாடுதாக்கடவ கை என்னோடே பூணித்து, தானே தாமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[ஊனேய்தரும்பையிதனுள் புதுத்து] - மாம்ஸஹமயமாய் ஹேயமான இப் ஸரீரத்தினுள்ளே நிர்ஹேதுகமாக வந்து புதுத்து.[தமோற்றவினைகள்]-தண்ணிப்பிழிந்து தமோறப்பண்ணும் புண்யபாபரூபமான கர்மக்கலை. தேனென்று - வண்டாகவுமாம்.

தான ஹமவல்லஹமும் எளிதாக்கித்தும்; ஆற்றலால்-வஸ்துடை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல ஸக்தி யோமத்தாலே, மாற்றி - ஸவாக்ஷணத்தமாக இவன்பண்ணும் ப்ரவருத்திகளையடைய மாற்றி. பெருகமுயல்வாராப்பெற்றல் - தனபேறாக இவனுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகை யிலே மிகவும் உதஸாஹியாகித்தும் மஹாபுருஷனைப்பெற்றால். கரியதோர் வெண்கோட்டுமால் ஷணை - கறுத்தகிறத்தையும் வெளுத்த கொம்பையும் பெரியவடிவையுமுடைய அத்விதீயமான ஆனையானது, வெண்குழடித்தன்தே - விரோடியான முதலையை ஐயித்தழியச்செய்தனதே, தன்கோட்டுமாலால் தாழ்த்து - குளிர்த்த பொய்கைக் கரையிலே ஸ்ரவகயமான புஷ்பக்கலைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்யப்பெற்றது. தாழ்த்ததென்பபடி. கோடு - கரை. தண் - குளிர்த்தி. களிதாக்கி - களித்த. விவாணம் - நெடியானே இத்யாதி. வயாக்கபாதாவீண்டு பாடு - கரணங்களும் இத்யாதி. தாவிய - தத்தித்திரிகிற. ‘கிளிதாவிய’ என்று தொடங்கி, ‘விசும்புதருவானாயிருந்தான்’ ஆண்பின்பு, ‘எளிதாயின’ என்றுதொடங்கி, ‘களிகளின்றேன் இத்யவ்வயது.

ப.—அந்தரம், இப்படி புருஷார்பத்தைத் தருவானுக்கோலி ஸமந்த விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில் - பொழியுடைத்தாய், தென் - ஓர்ஸரீயமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேராகிற நகரத்திலேவர்த்திக்கிறவன், எனக்கு - , வானேதருவானாய் - பரமபதத்தைப் தருவானுக்கொண்டு ஸங்கல்பித்து, என்னோடு - என்னோடே, ஒட்டி - ப்ரதிஜ்ஞபண்ணி, ஊனேய் - மாம்ஸம்செறிந்த, குரம்பையிதனுள் - கூடாயிருக்கிற இர்ஸரீரத்துக்குள்ளே, (அபேக்ஷாபேக்ஷமாக), இன்று - , தானே - , புகுந்து - வந்துபுகுந்து, தடுமாற்றம் - (தண்ணீர்பிரிந்து) தடு மாறுகைக்கடியான, வினைகள் - புண்யபாபங்களை, தவிர்த்தான் - போக்கினான். தேன் - மதுவுமாம்.

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தரு வானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோயிகளைத் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[வானேதருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பதைத் தருவானாக. [என்னோடு ஒட்டி] - என்னோடே பூணித்து. நான் அர்யியாதிருக்கச் செய்தேயும் “சுராவணரோவா” என்கிற படியே என்னோடே ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாலிமயமாய் ஹேயமான இர்ஸரீரத் தினுள்ளே தானேபுகுந்து; நிரீஹதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற் றொரு நினைவில்லை. [தானே இத்தயாதி] - புகுத்தபின்புதான் அதுகலித்தேனோ, தன் னைப் பிரிந்து தடுமாறுகைக்கடியான புண்யபாபநுகர்மங்களைத் தானேதவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மயுமிக்க பொழில், தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்கனே படுகிறான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவா னாக என்னோடேபூணித்து, தானே விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

[வானேதருவானெனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய். இங்கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; “ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பு இவர்க்குத்தரமல்ல” என்று அத்தையும் தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பைத் தருவா னாக. [என்னோடொட்டி] - என்னோடேபூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க “சுராவண ரோவா” (சுராவணமராமம்வா) என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. “எம்மாவீட்டுத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானே இத்தயாதி, “திருப்பேர் நகரான் - வானேதருவானெனக்காய் என்னோடொட்டி - தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” என்றவற்றைக் கடாஷித்தவதா ரிகை - திருப்பேர்நகரான் இத்தயாதி. பூணித்து - ப்ரதிஜ்ஞபண்ணி.

“வான்” என்றதுகர்த்தம் - இங்கேவைத்து இத்தயாதி. “வானே” என்றவதார ணார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்தயாதி. ஸுப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரியான இத்தயாதி. காரியங்கொள்ளு மத்தையும் - இன்னமொரு ப்ரபந்த மிடுவித்துக் கொள்ளுகையபுமென்றபடி. விவரணம் - நான் இச்சியாதிருக்க இத்தயாதி. அப்படி இச்சியாதிருந்தாரோவென் - எம்மாவீட்டு இத்தயாதி. “தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்” என்னுமனவும் கடாஷித்து “என்னோடொட்டி” என்றத்தால் லாவம் - இவ்வுடம்போடே இத்தயாதி. “சுலபிநுஹ்விதெபுதலிராத்தத்யுபுதிஸு னொதிவஃ | சுராவணரோவாஜமக்யுபவாநராஃ” இதி புத்தகாண்டே ஏகவிம்ஸதி

திறமும்செப்பம்” என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாலீடே தரக்கடவேன் என்றோட்டி. [ஊனையித்யாதி] - “இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கோடுபோகவேணும்” என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கோடுபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்னுகின்றான். [ஊனையித்யாதி] - மாம்ஸப்ரசரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேவந்திலே, மேலேழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர்மவேலினுள்ளேபுகுமாபோலே புதராகின்றான். * எனதுடலே அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமாநோடியும் பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றோடு நினைவில்லை. [தானே] - அகர்மவஸ்யனை தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேவந்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார் ; இப்போதுஇவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடு தொற்றில்லாத தானே இசிலேவந்து புதராகின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனைப்போலே முன்னடிதோற்று தொழியிலிறே இவர் அதில் சோஷசர்ஸநம்பண்ணுதொழிவது? [தானையித்யாதி] - புகுக்கிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அங்குலிக்கப்பெற்றதோ? [தமோற்றமித்யாதி] - தன்பக்கலின்றும் என்னைப்பிரித்துத் தமோறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப் போக்கினான். அவையாவன - “பொங்கைகம்புலன்” இத்யாதி. [தேனையித்யாதி] - மது மிக்கபொழியையுடைத்தான திருப்பேர்நகரையுடையவன்கிடர் என்னுடைய ஸார்த்திலே புகுத்து கூண்காலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்;என்னகுறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

ஆறும் பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப்
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
இருப்பேனென்றுஎன்னென்குநிறையப்புகுந்தான்
விரும்பேபெற்றுஅமுதமுண்டுகளித்தேனே.

தமே; “அராகுணம்” இது பாடபேதம். ஸந்தார்த்தம் - மாம்ஸ இத்யாதி. குரம்பை - தேவநமும், குடிசையும்- இவ்வந்தத்தைய யருளிச்செய்கிறார் - ஆத்மாவுக்காயதநமாயிருக்கிற இத்தேவந்திலே எனது. இது “எனதுடலே” என்கிறபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யறுவதிக்கிறதென்கிறார் - எனதுடலே இத்யாதி. “ஒருமாநோடியும்பிரியாதே இதனுள் புகுந்து நின்றான்” இது வாக்யசேஷம். “தானே - ஊனைய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து” என்று கூட்டி ஊவம் - இவரநாதிகாலம் இத்யாதி. தொற்று-ஹம். அவன் ஹோக்யமாகக்கொண்டு உள்ளேபுகுர இவர் “இதனுள்” என்று தோஷதர்ஸநம்பண்ணுகிற தென்னென்ன - அவனைப்போலே இத்யாதி. “தானே” என்றத்தை மேலேகூட்டி அவநாணத்திலே நோக்காக ஊவம் - புகுந்கிறபோது இத்யாதி. பின்னைத்தான் என்றது - விசேஷிவருத்தியிலே தானென்றபடி, “ஊனைய்குரம்பை” இத்யாதி யாலே * செஞ்சொற்குவியில் ப்ரமேயத்தையும், ‘வினைகந்தவிர்த்தான்’ என்று “மானாங்காரமனங்கட” இப்பாடியிலாத்தத்தையும் அறுவதிக்கிறது. அவையாவன என்றது - வினைகனாவன என்றபடி. ஹோக்யமான தேசத்தையுடையவன் இத்தேவந்தை விரும்புகிறான் என்றதற்கு ஹார்த்தஊவம் - மதுமிக்க இத்யாதி. “பேரோன்” என்றத்தைப்பற்ற - கூண்காலமும் என்றது. “தேனையம்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரான் - ஊனைய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்து-எனக்கு-வானேதருவானை” என்னோடொட்டி, தானே தமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” இத்யவ்யம். (இ)

ஆ.—(திருப்பேர்.) - திருப்பேரையும் திருமாலிருஞ்சோலையும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாதாரப்போலே இன்றுவந்து “இருப்பேன்” என்று என்னை இரந்துகொண்டு என்னெஞ்சிறையப் புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாளைக்கொருநாள் அவனுக்கும் ஸ்மருஷணியஸப் நானும் அவனுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்தித்தருளலாம் கோயில்கள் அநேக முண்டாயிருக்க, ஒரிடமில்லாதாரப்போலே “இருப்பேன்” என்று பார்பித்துக் கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுந்தான் என்று பரீதராகிறார். [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்]-உபகாரகன். [திருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேன்] - அவனாலே வஹுமானம் பெற்று அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய மூனாம்பருதத்தைப் பானம்பண்ணிக்களித்தேன் என்றமாம்.

ப—அநந்தரம், அல்லாத உகந்தருனின் தேசங்கனிற்காட்டில் என்னெஞ்சிலே யாதரித்துப் புகுந்ததுவிக்க அதுவித்து ஆந்தியானே நென்கிறார்.

(என்னைக்கிட்டுகைக்காக), திருப்பேரகாரன்-திருப்பேர் நகரிலேபாய், (அநந்தரம், ஆஸந்தமாக), திருமாலிருஞ்சோலைபொருப்பே - திருமாலிருஞ்சோலைபென்று திருநாமமான திருமலையிலே, உறைகின்ற - நிதயவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான்-மஹோபகாரகன், இன்று - , (ஒருநேறுதுவின்மிக்கேயிருக்க), வந்து - தானேவந்து, இருப்பே நென்று - “இங்கேயிருக்கக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, என்னெஞ்சு-, நிறைய - பூர்ணமாம்படி, புகுந்தான்-; விருப்பேபெற்று-(அவனுடையநிரதிரய) வஹுமானத்தை ஒருபடிப்படப் பெற்று, அமுதம்உண்டு - (குணதுவிவருபமான) அம்ருதபானத்தைப் பண்ணி, களித்தேன் - ஆந்தியானேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஒரிடமுமில்லாதாரப் போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக பார்பித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று பரீதராகிறார்.

[திருப்பேர் இத்தயாதி] - திருவயோய்ப்பையில் வாஸம்போலேபாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சித்கூடத்திலிருப்பப்போலே பாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். “கூயிகுலாவாவாலாது” என்றும் “ஊமளவு ஊமாவாவாவாவாலாது” என்றும் “கூவெவா உவநதெ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வக்ஷணத்தில் நினைவுமின்றி யிலே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்தயாதி] - “ஊமவதூரீ லுளரிகெரு லாலபுரெதெகவக்ஷிணா” என்கிறபடியே தன் பேராகப்பாதிஜ் ணைபண்ணி, “இருந்திடுவானுக்கு” என்றிராத என் நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனாலே வஹுமானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டுகளித்தேனே] - அவனுடையகொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல், அவனுடைய மூனாம்பருத பானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல். “கூயிவாதி” என்று அவன் உபேக்ஷைக்கு இலக்காகாதே, அவன் வஹுமானத்துக்கு இலக்கானால் பரீதி யுள்ளடங்காதிறே. நாக

தேவதாஸ் விஷயநுவலத்தால் வந்தகனிப்பளவன்றியே, உறவதநுவலம்பண்ணப் பெற்ற செருக்காலே யுண்டான பீதியை ஆற்றலாமோ?

ஈடு.—ஆரம்பாட்டே. தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டா
விடுக்க ஓர்பயில்லாததனைப் போலே என் ஹ்ருயத்திலே கிரீஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்து
வந்து யுகந்தா நென்று ப்ரீதராகிஞாள்.

[திருப்பேர்நகரான்] - திருவயோத்யையைப் போலையாய்த்து. [திருமாலிருஞ் சோலைப்பொருப்பேயுறைக்கின்றபிரான்] “ஊயிகம்புரவாஸாவ” (அதிகம்புரவாஸாச்ச) என்னுமாபோலே; “ஜஹ்வலகுழிவம்புரவிஸ்ரவாஸாக்” (ஜஹளசதுக்ம்புரவி ப்ரவாஸாத்). திருச்சித்திரகூடத்திற்போலே யாய்த்து. “குவெர உவதடிதெ” (குபேர இவந்ததே)-குறைவற்றவன் உத்யாகத்திலே வர்த்திக்குமாபோலையாய்த்து. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் குறைவற்றவனுக்கிறே லீலாரஸத்தில் அந்வயமுள்ளது. [இன்றுவந்து] - இவ் வரவுக்கு நேற்றேரு நினைவின்றியே மிருக்கவந்துகோடு நிற்கக்கண்டதத்தனை. [இருப்பே னென்று] - “இருப்பேன், இருப்பேன்” என்னுகின்றனாய்த்து. †“உடுவெவசரசுடி கைகாஷ்டயாஸாயகுடிநிமிதே” (இஹைவசரதோநேகாஸ்த்வயாஸாத்தமநித் திதே.) “உஹவதுரலிவளரிடுதுவராயகுடுதெநவகாணா” (இஹவத் ஸ்யாமிஸௌமித்தேரணார்த்தமேதேநபகாணிண)-“ஐயர் கோற்கீழேவர்த்திக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருத்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியமில்லாமையாலே போந்தோம்; இனிமேலுள்ள நாள் இவர்சிற்சின்கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றோம்” என்றானிறே. [என்னெஞ்சநிறை

ஆகும்பட்டே. திருப்பேரீ இதுயாதி. 'திருப்பேரங்கரான' என்ற தொடர்ச்சி "என னெஞ்சு கிளையப்புகுந்தான்" என்னுமனவும் கடாகுதித் தவதாரிகை - துணக்கிருப்பிடமான இத் யாதி. இரண்டு திருப்பதியைச்சொன்னது, கோயில்களுக்கொல்லாம் உபலக்ஷணம். "இன்று" என்றததைப்பற்ற - தீர்வெறுகமாக என்றது. "இருப்பேனைது" என்றததைப்பற்ற - பாராத் தீதிவந்து என்றது.

[illegible]

† 'பழி' என்றும் பாடம் காண்கிறது.

யப் புகுத்தான்] - “இருந்திவோனுக்கு” என்றிராத என்னெஞ்சிலே நிறையப்புகுத்தான். [விருப்பேபெற்று] - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணைமயா லுண்டான த்வேஷகார்யமாக வன்றிக்கே, “தாநஹம்விஷதஃ” (தாநஹம்த்விஷதஃ) என்றிருப்பதும் ஓரிகுப்புண் டிறே; அங்ஙவன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனாய். [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - விஷலோஜநத்தைப்பண்ணி நாகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; (அவனுடைய கொண்டாட்ட மாகிற அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல்; அவனுடைய குணங்குத பாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனென்னுதல்.) கூஷுத்ரவிஷயப்ரவணஸ்ய நாகத்துக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணிவைத்துக் களிக்கும்திறே அது அதாவது - “அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவி யமுதுண்டார்” என்றபடி. [களித்தேனே] - “நாவலிட்டேறிதருகின்றோம்” என்று செருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிறே இது. யமாழிகள்நாயிலே அடியிட்டேக் களிக்கப்பெற்றேன்.

(க)

ஏழாம் பாட்டு.

உண்குகளித்தேற்கு உம்பர்என்குறை?மேகைத்
தோண்டுகளித்து அந்திதோழும்சொல்லுப்பெற்றேன்
வண்குகளிக்கும்பொழில்சூழ்திருப்பேரான்
கண்குகளிப்பக் கண்ணுள்கின்ற அகலானே.

ஆ.—(உண்டு.) - என்னுளடங்காதே பொங்கிப்புறப்படுகிற பாமஹத்த்வ ண்நரோபமாய் இவ்வாத்மாவினுடைய ஹவச்ச்சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான திருமந்தரத்தி னால் ப்ரதிபாத்யமாயிருந்த ஹவத்தைகங்கரையக ரதித்வத்தைப்பெற்ற நான் * கண்க ளாரளவுமின்று கண்குகளிக்கும்படியாகத் திருப்பேரான்என்கண்ணுள் நின்றகலான்;

“விருப்பே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் இத்த்யாதி. விவாணம் - தாநஹம் இத் த்யாதி. “தாநஹம்விஷதஃ” இராநுலஸாலாபெஷுநநாபயோகா ! கதிவாஜ்ஜிஷ்டி ஸாஹாநாலுரீஷ்வவெபாநிஷு” இதி தீதாயாம்(கக). ‘த்வேஷபரிஹாரமாகவன்றிக்கே’ இதிபாடே. த்வேஷ கிர்வர்த்தநார்த்தஞ்ச கிஞ்சநாவஸ்த்தாநமஸ்தி - மத்யமாவஸ்த்திதி; தாம்வீசா. “தாநஹம்விஷதஃ” இதி துக்கேநாவஸ்த்தாநஞ்ச கிஞ்சநாஸ்தி; தச்சவீசா தஜத்யாஷா விஷயோ பூத்வேத்யர்த்தஃ “அமுதமுண்டு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - விஷலோஜநத்தை இத் த்யாதி. ‘நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே ஹவததஹவத்தாலே களிக்கப்பெற்றேன்’ என்றபடி. ஏதத்விவாணம்-கூஷுந்நாவிஷ்ய இத்த்யாதி. நாகத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்களிக்கையாவதேதென்ன - அதாவது இத்த்யாதி. “அணிமென்குழலார் இன்பக்கலவியமுது”என்கையாலே-அதுவும் அப்பலக் தோஷுலேறுதுவென்று கருத்து. இவ்விஷயாநஹவத்தால்வந்த களிப்பிருக்கும்படி யென்னென்ன- நாவல் இத்த்யாதி. ‘இதுக்கர்த்தம் - யமாதிதன் இத்த்யாதி. நாவலிட்டே - அறைகறி. நாவலென்றும் அறைமோவென்றும் - ஜயித்தவன் சொல்லும் வார்த்தை.

(க)

272 திருவார்ப்மொழி—கௌ-ப. அ-தி. திருமாவிருஞ்சோலை.

இப்படி அவனை லுஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் அநவார்ப்தமாய் அவர்ப்த வ்யமாயிருப்பதொரு பார்ப்பமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்யீயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டு என்று தொடங்கி] - மேலான ஓரஸ்யாஸம் பெருகினால் அதின்முடிவிலே ஆற்றுகைம சொல்லும் “நரீ” என்கிற சொல்லைச் சொல்லப் பெற்றேன்; வண்டு களிக்கிறபொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருதார்யினம்படி கண்ணுள் சின்று அகலுகிறேன். இப்படி அவனை லுஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ?

ப.—அந்தரம், இங்கு நித்யாநுலவம்பண்ணுப்படி ஸந்திவிதனானவனை யதுவியித்துக் களிக்கிற எனக்கு மேல்என்ன குறையுண்டென்கிறார்.

வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை (மதுபாநகைதப்பண்ணிக்) களிக்கும், பொழில்சூழ் - பொழில்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரகரான், கண்டுகளிப்ப - (தன்னை) ஸாராதர்ஸகம்பண்ணிக் களிக்கும்படி, கண்ணுள்சின்று - என்கண்ணுக்குவிடிய மாய்சின்று, அகலான் - போகிறிலன்; உண்டுகளிக்ந்தேற்கு-(இப்படி) நித்யாநுலவம்பண்ணிக்களித்த எனக்கு, உம்பர் - மேலொருதேசவிசேஷத்திலேபோய்ப்பண்ணும் அதுலவத்தில், என்குறை - குறைகிடந்தேது? மேலைக்கொண்டு - அதிகமான ஓரஸ்யாஸமானது, உகனித்து-, அந்தி - முடிவிலே, தொழும் - (“நரீஉதெய்வவாடிந்”) என்கிற படியே) தொழுகைக்கு வாசகமான, சொல்லு - நமஸ்கரணத்ததைச்சொல்ல, பெற்றேன்-, உகனித்தல் - மிகுதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்யீயத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[உண்டுகளிக்ந்தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுலவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு; “இதுக்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அமையும்” என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுலவத் தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத் தொண்டு உகனித்து] - மேலான ஓரஸ்யாஸம் அதிகாயித்து. “பெதபெத யாதாநுதி” என்கிற ரஸத்தை அதுவியித்து. “வெவாஸவ்யுதி” என்கிற இதிறே கிழான உரஸம். [அந்திதொழும் இத்தாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்; அதுலவப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் அதின்மேலே “நரீ” என்று ஸுத்திபூர்வமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்; “நரீஉதெய்வவாடிந்” இதே. அதாகிறது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவார்ப்மொழிப்படி அடிமை செய் யப்பெறுகை. [வண்டு இத்தாதி] - வண்டுகள் மதுபாநகைதப்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாயிகரோடு திரயக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேஸம். [கண்டு களிப்பு] - “மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண்கள்” என்ற விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் சின்று அக ளானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்கின்றும் போகிறிலன்; விடிய பாவணரைப்போகச்சொன்னாலும் துணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப் படி அவனை அதுவியித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ?

[உண்கேளித்தேற்ற உம்பர் என்ருறை] - இப்படியுலுவித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்குருகுறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களையுலுவித்து * மயர்வுறமதி நல மருளப்பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்வேது ஒன்றுண்டோவேன்றிடுக்கிஞர். இஞாந லாலமுண்டானபின்பு “அவ்வருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்” என்ற வநுவதுஒருகுறை யுண்டோ? உம்பரென்றது - மேலென்றபடி. [மேலைத்தொண்டுஇத்யாதி] - மேலான ஊர்யரஸம் அதிசயித்து. “பெநயெநயாதாஹதி” (யேநயேநாதாகச்சதி) என்கிற ஸஸத்தை யுலுவித்து. “வெவாஹுவுதி” (ஸெவாஸ்வவ்ருத்தி) என்றதுபோலன் றிறே,ஸ்வருபாநுருபமானது [தொண்டேகளித்து] - தொண்டாலே உகப்புத் தலைமண்டை யிட்டே. அதினுடைய சரமஉசையிலே “நஹதேவவாஹிந” (நமஇத்யேவவாதிந) என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்றுண்டு. அப்பாசுரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்கேள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன் இஞாநாதிகரோடு திரயக்குக்களோடு வாசிமுறக் களிக்கும் தேசம். [கண்கேளிப்பு] - “மெய்கொள்ளக்காண விகும்புமென்கண்கள்” என்று

[illegible]

விடாய்த்த கண்கள் கண்களிற்கும்படியாக. [கண்ணுள்ளின்றகலானே]- நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்திலின்றும் அகலுகிறவன் ; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னாலும் கண்ணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யங்மலித்துக் களிக் கப்பெற்ற எனக்கு மே லொருகுறை யுண்டோ ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்ளின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்
எண்ணில்நண்பொருள் ஏழ்சையின்சுவைதானே
வண்ணநன்மணிமாடங்குள்குழ் திருப்போரன்
திண்ணம்என்மனத்துப் புருந்தான்செறிந்தின்றே.

ஆ.—(கண்ணுள்ளின்றகலான்) - வாங்க்மநஸாநீகாசா ஸ்வரூபனாய், பாம ஹோக்யஹுதனாயிருந்த திருப்போரன், கண்ணுள்ளின்றகலான்: தன்னாலும் விஸ்வ லோகங்கொண்ணாதொருபடி என்னெஞ்சிலே புருந்து செறிந்தான்; இன்னம் இவ்வள வன்று இவனுடைய பாசிப்பு என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், வாங்க்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே கிரதிரய ஹோமயனா திருப்போர்காரன் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ஹ்ருதபத்திலே புருந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என் திறத்தில் செய்தருள நினைத்தது என்கிறார்.

ப.—அந்தரம், ஸ்வப்ரகாரத்தாலும் கிரதிரய ஹோக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலே த்ருடமாகப் புருந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்ளின்ற - ஸாஹ்யமானகண்ணுக்கு நித்யாஹவவிஷயமாய், அக லான் - அகலுகிறவன் ; கருத்தின்கண் - (இவன் நினைவைப் பார்த்தவிடத்தில், இங்கு நின்றும் ஒருதேசவிசேஷத்தேறக் கொடுபோய் அதுஹவிகைக்கிடான பாசிப்பில்), பெரியன் - பெரியனாயிராகின்றான்; எண்ணில் - (“தாந்தாமறிய” என்று)எண்ணுமள வில், துண் பொருள் - அதிலுச்சுமமான ஸ்வரூபங்களை யுடையனாய், தானே - , (அதுஹவிக்ருமளவில்), ஏழ்சுசையின்சுவை-ஸப்தஸ்வரஸாய்ததையுடையனாய், வண் ணம் - நானாவண்ணமாய், நன்மணி - ஸ்ரவாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த, மாடங் கள் சூழ் - மாடங்கள் சூழ்த்த, திருப்போரன் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன், என் மனத்து - (தண்ணிப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த) என்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - சித்தேஹதுக மாக, இன்று - , செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புருந்தான்-.

சொன்னாலும் போகாதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விஷயப்ரவணர் இத்தயாதி. அங்மயமுக்கே ஹாவம் - இப்படியவனை இத்தயாதி. ‘வண்டுகளின்கும்’ என்றுதொடங்கி, ‘கண்ணுள்ளின்றகலான் - மேலைத் தொண்டுகளின்த அத்தொடரும் சொல்லப்பெற்றேன் - உண்டுகளின்தேற்கு உம்பொருகறை’ என்றவ்யம்.

(எ)

[கண்ணுள்ளின்று அகலான்] - ஸடா டர்ஸநத்துக்கு விஷயமாகா கின்றான். ஸடா டர்ஸநத்துக்கு வேறு தனக்கு ஒருவிஷயத்திபுண்டு என் றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண் பெரியன்] - நம் விஷயத்தில் அவன் பார்க்கிற பாசிப்பு நமக்கு மகோப விஷய மன்று. நம்மைக் கொண்டுபோகையிலே பாசித்து அர்ச்சிராடிமணங்களை அழைப்பது தான் அவர்களுக்கு முற்பாடாவதாகா கின்றான். [எண்ணில் துண்போருன்] - தாம் தாமே எண்ண நினைப்பார்க்கு துர்மீரஹமான வந்து. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - எண்ணுமலிருக்கவொண்ணாத ஹோமீயதையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தஸ்வாங்கனீர ப்ரயாநம். [வண்ணம் இப்பாதி]-தேஸத்திலே ஹோமீயதையும் மேன்மையும் இருக்கிற படி. நானாவர்ணமாய் மஹர்வமான ரத்ஸங்களிலே செய்யப்பட்ட மாடங்களிலே ரூழப் பட்ட டேஸம். [என் மனத்துப் புருந்தான்செறிந்து இன்றே]-தன்னை ஆதரித்திருக்கிற என்னுடைய ஹருதயத்திலே, தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வந்துபுகுந் தான். [திண்ணம்] - “ஸர்வேஸ்வரன் ஒருமைஸாரிஹருதயத்திலே இப்படி மேன் விழக்கடுமோ?” என்று ஸங்கிக்கவேண்டா; இது த்ருடம்.

பகுந்தா னென்கிறாள். [கண்ணுள்ளின்றகலான்]-(ஸஹாபிஸ்ஸநத்துக்கு விஷயமாகாதின்றான்).ஸஹாபிஸ்ஸநத்துக்கு வேறுதனக்கோரு விவஹித்யுண்டென்றிருக்கிறீர்கள். [கருத்தின்கண்பேசியன்]-உலாயவிவஹிதியோமத்தால்வரும் அந்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யல்வருகே கோண்டோபோகையிலும், ஆதிவாஹிகரை ரியமிக்கையிலும்,தான் முற்படாடனாய்க்கோண்டு போகையிலும் பாரியாதின்றான். நங்காரியத்தில் அவன் த்வரீக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல;இயத்தாரஹிதன்.இதுதான்“யவஸூரிகம்”(யவ்யமமதம்)என்கிற பொது

[illegible]

வா லல்ல. நங்காயத்தில் இங்ஙனையிருக்கும்; “என்மனத்துப்புருந்தான்” என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிதே, கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதமும். [எண்ணினுண்பொருள்]-அவன் தானே இப்படி மேல்விழில் விழ மித்தனைபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறியப் போகாது. அஃமவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருந்தியும் மேல்விழவேண்டும் விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமீத்யாதி]-இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து-செறிந்து-புருந்தான்] - “சுந்தரபாபாயவெண்கலம்” (அந்நாராகவேணுமாம்) என்கிறவிஷயத்தின்போலே பிரிக்க வொண்ணாதபடி புருந்தான்; “எனதாவியுள்கலந்த” என்னுமாபோலே. “ஸர்வாயிக னாவன் இப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கோமோ?” என்று தாமும் அதிசங்ககபண்ணினார்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] - நிச்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. ()

ஒன்ப்தாம் பாட்டு.

இன்றென்னப்பொருளாக்கித் தன்னைஎன்னுள்வைத்தான்
அன்றுஎன்னப்பறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்களுக்குத் திருப்பேரான்
ஒன்றுஎனக்கருள்செய்ய உணர்த்தவுற்றேனே.

என்கிற ஸ்ருதிவித்தமான எவ்ருபாபரிச்சேத்யவத்தா லன்றென்றபடி. பின்னைபெதினே யென்ன - நங்காயத்தில் இத்தாதி. இதுக்கு நிபாமகமேதென்ன - என்மனத்து இத்தாதி என்னு தல்; அன்றிக்கே, “கருத்தின்கண்பெரியன்” என்று - விசாராவிஷயமெதென்ன என்று சொன்னாலோ யென்ன - என்மனத்து இத்தாதி என்னுதல். “எண்ணினுண்பொருள்” என்றதுக்கு - எண்ணிக் கையிலவந்தால் ஸுக்ஷ்மமானவஸ்துவென்று ஸப்தார்த்தமாய், ஸ்வயத்தஸாய யனல்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்-அவன்தானே இத்தாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு “ஏழிசையின்சுவை தானே” என்றதுக்கவதாரிகை-அறியவரியன் இத்தாதி. ஏழிசையின்சுவைதானே - ஸப்தஸ்வரத்தி னுடைய ரஸமானவென்று ஸப்தார்த்தம். இந்த ஸப்தத்தைபுட்கொண்டு இத்தால் மலித்த ஊவம் - வருந்தியும் இத்தாதிவாக்யத்தவம். ஊரினுடைய ஊக்யதையைவரணித்து, இப்படிப் பட்ட வுரையுடையவென்கையாலே - இதுமேன்மையிருந்தபடி என்கிறார். நானாவர்ணமாய் ஸ்வரக்யமான மாணிக்கங்களுலேசமைந்த மாடங்களுக்குத்த திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவென்று ஸப்தார்த்தம். செறிந்து - பிரிக்கவொண்ணாதபடி. “செறிந்து” என்றதுக்கு ஊவம் - அந்நய இத்தாதி. “ஸக்யாஹவயிதாஹாஹமெஹிஸுரொணயநெகவா | சுந்தரபாபாயவெ ண்கலம்ஹாலொணபுஹாயயா” இதி ஸந்தரகாண்டே (28-கருவி). ராவணம்ப்ரதிவீதாபிரி க்கவொண்ணாதபடி புருந்தான் என்னததுக்கு ப்ரமாணம் - எனதாவி இத்தாதி. “திண்ணம்” என்று நிஸ்சயிகைக்கு ஸம்ஸயமேதென்ன - ஸ்வாயிகன் இத்தாதி. “இன்று” என்கையாலே - நேற் றில்லையென்றபடி. ‘எண்ணினுண்பொருள்’ என்றுதொடக்கி. ‘திருப்பேரான் - கண்ணுந்நின்றக லன்: கருத்தின்கண்பெரியன்; இன்று - என்மனத்து - செறிந்து - புருந்தான்; திண்ணம்’ இத்தய் வயி: கருத்தின்கண்பெரியன் - பாரிப்பில் பெரியனாயிருக்குமவன்; எண்ணினுண்பொருள் - தாந்தாமறியவென்றென்னனுமளவில் அதிஸுக்ஷ்மமான ஸ்வஊவக்கோபுடையவன் என்று உரை யில் ஸப்தார்த்தம்.

(அ)

ஆ.—(இன்றென்னை.) திருப்போர்காரன் இன்றென்னை ஸ்வவிஷய ஹிவ்ய ஹ்நாநவானுக்கித் தன்னை என்னுள்ளே ஸவக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்குமுன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கோர்உத்தரம் வல்லனாகில், சொல்லுவா நென்கிறார். ஒருகூண்ட்பிரியில் பரிக்க மாட்டாதே மடேகபாரகனயிருக்கிற இவன் இதுக்குமுன்பு அநாடிகாலமெல்லாம் என்னை விட்டு எங்ஙனே யரித்திருந்தானென்று கேட்கிறாரென்றுமாம்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடு ஈருஷ ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்குக் காரணம் என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார்.

[குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்று மேலுக்கு] - குன்று போலே வினங்கா நின்றள்ள மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்போரன் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்தவேண்டியிருந்தேன்.

ப.—அநந்தரம், “இன்று நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவன் முன்புஉபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்த தென்கிறார்.

இன்று - (பாயமகடாக்ஷம்பண்ணி இதுக்குப்பின்பான) இக்காலம், என்னை - (முன்பு “அஸந்நேவ” என்னும்படிபுத்தி) என்னை, பொருள்ஆக்கி - (“ஸந்தமேகம்” என்னும்படி) வஸ்துவாக்கி, தன்னை - (விலக்ஷணஹோக்யஹிதனான) தன்னை, என்னுள் - (ஹேயமான) என்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (தானேகொடுவது) வைத்தான்; அன்று - (அந்தகடாக்ஷத்துக்கு முன்பான) அன்று, என்னை - (தானிட்டவழக்கமாய்ப்படி பராய்நனான) என்னை, புறம்போக - (தன்பக்கவிலே விமுகனாய்) விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானாக? குன்றென்ன - குன்றென்று சொல்லலாய்ப்படி, திகழ்விளங்குகிற, மாடங்கள்சூழ் - மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்போரன் - , ஒன்று - (இவையிரண்டினும்) ஒன்றுக்குஹேதுவை, எனக்குஅருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்கைக்காக, உணர்த்தலுற்றேன் - (“தந்திருவுள்ளத்திலே படுப்படியறிவிக்கவேணும்” என்று) உத்யோகித்திருந்தேன். ஒன்று சொல்ல மற்றையது தத்வ்யதிரேகவித்தமென்று கருத்து. நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்துக்கு ஹேது ப்ரஸ்ரம்பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்உத்தரமில்லையே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இன்று என்னை விஷயிகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணம்என்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்தகல்பனான என்னை ஒருவஸ்துவாக்கி; “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி” என்கிறபடியே.

[தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ருஹணீயனான தன்னை, [என்னுள் வைத்தான்] - என்னோடு கூட ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினான். “இன்று” என்கிறது-மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; “அன்று” என்கிறது - அவ்விசேஷ கடாக்ஷத்துக்குமுன்பு உண்டான அநாடிகாலத்தை. [என்னை இத்தயாதி] - பரதந்தரான என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? ஸ்ராவ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. புறம் போகவிட்டானும் அவனை என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பராய்நமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவாவு ஆவதென்? இரண்டுக்கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்தயாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா

கின்றன மடக்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயிகரிகைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்: முன்பு உபேகரித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவாம. [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன். “இதுக்கு ஈஸ்வரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் எது?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்க்கையிலே ஒருபழி யேறிட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று விஜயகிஷ்டனாய் கின்றான்” என்று அருளிச்செய்தார்.

சதி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயிகரிகைக்கும் முன்பு என்னை உபேகரிக்கைக்கும் காரணமென்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அஃவா, ஸர்வேஸ்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கோடுபோவதாக விரைகிறபடியைக்கண்டு “இன்று என்னளவல்லாதபடி தீவிரிக்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்கனே?” என்று அவன்றனைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்: “**கசுபாஜிஹவ்யாஜாநீதெ**” (நத்வாயிஹஸ்த்தாஜாநீதே) என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்மேபடியாய்த்து: எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒருகூடி ணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான்என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? **“கூரெறொவதெ”** (கமலலோசநே)-உம்முடைய கண்ணழகேயன்றோ இதில் ப்ரமானம்? **“ராஜ”** (ராமு) அவரையறியாதொழிய வேணுமோ? **“நஜீவெயக்ஷணாவி. விநாதாவிதெக்ஷணாழ”** (நஜீவேயக்ஷணமபிவிநாதாமஸ்தேக்ஷணம்) என்றிறே யவரிருப்பது. **“நாஜகூரெறொவதெ”** (ராமுகமலலோசநே)-அவரை யறியாமையுமில்லை: உம்மை கீர் கண்ணாடிப்பறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. **“கூரெறொவதெ”** (கமல

ஒன்பதாம்பாட்டு - இன்றென்னை இத்தாதி. “இன்றென்னை” என்றுதொடங்கி, “புணர்த்ததென்செய்வான் - உணர்த்தலுற்றேன்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்றென்னை இத்தாதி. அவதாரிகார்த்தம் - அஃவா இத்தாதி. மூன்றாமவதாரிகை - இன்றிப்படி இத்தாதி. “இன்றென்னை” இத்தாதிமுத்தினவவதாரிகை, ஸ்வமதசிகந்தாபாரம்; அஃவா, இத்தாதி த்வதீயாவதாரிகை, ஈஸ்வரனைக்குறித்து ப்ரஸங்கபாரம்; இன்றுஇப்படி இத்தாதி மூன்றாம் அவதாரிகை, அதிஸங்கபாரம். “ஆறியிருக்கக்கூடாது ஆகையால் இதுவும்பொய்யோ” என்றுகருத்து. அன்றிக்கே, அவதாரிகை யீண்டாய், இத்தால்மலித்த ஹவம் - இன்றுஇப்படி இத்தாதி என்றாமம். “கூடாது” இதுக்கடியென்னென்கிருரென்றபடி” என்று இப்போது ஹவம்.

“உணர்த்தலுற்றேன்” என்றுகேட்டதுக்கு பரிஹரிக்கும்படியென்னென்ன - நத்வாய் இத்தாதி. தடன்தரேபரிஹரிக்கவேணும், அவனால் பரிஹரிக்கப்போகாதென்றபடி. “**நகூபாஜிஹவ்யாஜாநீதெராஜிகூரெறொவதெநகூபாஜாநயத்யாஸாஸவீரீவவாஸாநாஸ**” இதிஸுந்தரகாண்டே (க௭-௧௦). வீதாமப்ரதிஹநாமத், இஸ்ஸிலோகத்துக்குஹவம் - எழுந்தநளி இத்தாதி. “**கூரெறொவதெ**” என்றதுக்குவாஸகை - இதுதான் இத்தாதிவாக்யத்யயம். இதுதான் - அறிந்தால் ஒருகூடிமறியிராசென்னும் அதுதானென்றபடி. இதில்ப்ரமானம் - ஆறியிரான் என்னும்தில் ப்ரமானமென்றபடி. ப்ரமானம் - விராமக மென்றபடி, “ராஜ” என்றதுக்கு ஹவம் - அவரைஇத்தாதி. அவர் எப்படியிருப்பொன்ன - நஜீவேயம் இத்தாதி. “**கூலிதெக்ஷணாழ்விநா**” என்கையாலே - உம்முடைய கமலலோசகங்களை விட்டிருக்கவல்லரோ மென்றபடி. பதந்த்யத்துக்கும் தந்திரேணஹவம் - அவரை இத்தாதி. “**கூரெறொவதெ**”

சோசநே)-அன்றிக்கே, ஆரோதிராகத்தான் இக்கண்சிவப்பும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்போருளாக்கி] - அஸத்தகல்பனான என்னை இன்று ஒரு வஸ்துவமும்படி பண்ணி, “போருளல்லாதவென்னை” என்றாரிறே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்பு ஹணீயனான தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஸமில்லாதபடி முற்றாட்டாக என்னுள்ளே கோவேந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடா கஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - * மயர்வறமதிகலமருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்பிறம்போ கப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதந்தரனான என்னைப் புறம்போகப்பண்ணி ற்று என்செய்கைக்காக? வ்யாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேகஷிக்கை.) “இழந்தநாள்இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே” என்றிருக் கிறார். பரதந்தரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே? வரநிற்கவற்றே? [தன்ன இத்தயாதி] - இப் படி மதிப்பனாவன், மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காநின்றன்ன மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்புகைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவு மாம்; இன்று என்னை விஷயிகரித்ததுக்கு ஹேதுசொல்லவுமாம் [உணர்த்தலுற்றேன்] - இதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளத்திலே பரம்படி விண் ணப்பட்டு செய்யவேண்டியிராநின்றேன். “இது நாம் சொல்லவேண்டுமோ? நீரே அறியீரோ?” என்றான்; “* அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்” என் றார். “ஆனால், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்: அத் தாலேகாணும்” என்றான்; “ஓம், அதுதானுண்டோ? * யாடுட்டி என்னுனிருந்து வம்” என்றார்; “அதில்லையாகிலும் புகுத்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே” என்றான்; “‘மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்’ என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை” என்றார்; “ஓங்காணும்: அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே” என்றான்; “‘என்னைத் தீமனங்கேததாய்’ என்று அதுவும் தேவரே

என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆரோதிராக இத்தயாதி. இந்த த்வதியார்த்தத்துக்கு, ப்ரணய ரோஷத்தால்வந்த சிவப்பையும் சீற்றத்தையும்சொல்லுகிறது. * கமஸபத்தத்துக்கு - செத்தாமரை யார்த்தம்; முந்தினவார்த்தத்துக்கு, “ஸதவசூரிமெக்யுணாஸு” என்றதுக்குப்போலே “கரீஸ மொயமெ” என்றதற்கும் நெய்தல்போன்ற கருங்கண்ணைபுடையவென்றபொருள்.

‘அஸத்தகல்பனானென்னை’ என்கிறதற்கு இக்குஸப்தமேதென்ன-பொருளல்லாத இத்தயாதி. “ஏழிசையின்சுவைதானே” என்றதுக்கருணமாக “தன்னை” என்றதுக்கர்த்தம்-ஸத்துக்களுக்கும் இத்தயாதி. முற்றாட்டாக - எல்லாம் ஏகஜோமுமாக புறம்போக - விஷயப்ரவணஸப்போக. புணர்த்தது - ப்ரக்ருதியையிட்டு மயக்கினது. கீழுக்கெல்லாம் ஹாவம் - இழந்தநாள் இத்தயாதி. இரண்டும்அவனாலேயென்கிறதென்? என்ன - பரதந்தர இத்தயாதி. குன்றென்று சொல்லவாம்படி விளங்குகிற மாடங்களுக்குந்த திருப்பேரான் இதி ஸப்தார்த்தம். “திருப்பேரான்” என்றது - ஸம் போதனை. தாத்பர்யம் - இப்படி இத்தயாதி. “ஒன்று” என்றதுக்குஹாவம் - முன்புஇத்தயாதி. உணர்த்தலுற்றேன் - அறிவிக்கவிசாரியாநின்றேனென்றபடி. “உணர்த்தலுற்றேன்” என்றவகத் தாம் “உற்றேனுக்கன்புணிசெய்து” என்று நாமே ஸமாஸித்தராகையாலே அவன் கிருத்தரானது வித்தமாகையாலே, கிருத்தரானபடியைப் பாக்கஉபபாதிக்கிறார் - இதுநாம்சொல்ல இத்தயாதி. ‘இதுநாம்சொல்லவேண்டுமோ’ இத்தபுத்தரபாத்தபுத்தரங்கள் - மெவிதங்கள். நம்மோடொக்க விஷ யாந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - நம்பக்கல் ப்ராவண்யம் கடவாநிற்கச்செய்தே னந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - கம்பக்கல் ப்ராவண்யம் கடவாநிற்கச்செய்தே விஷயாந்தரங்களில் அஹிநிலேஸம் கஸ்துவாவிஸ்யேயென்றபடி. சிலவார்த்தகளைநிவர்த்துச்

யன்றோ” என்றார்; “இவையான்றியில்லையாகிலும் நாம் தந்த * மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுப்போக்தீரே” என்றான்: “காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி” என்று அதுவும் தேவரீரையன்றோ” என்றார்; இப்படி இவர் முடியத்தோடாந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டிநுரைப்போலே போக்கற்றான். “இதுக்கு ஈஸ்வரன்சொன்ன உத்தரமென்?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழியை ஏறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்?” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக்கீழி கீழ்து மித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?” என்றருளிச்செய்தார். அதாவது - “முன்பு சூசியில்லாமையாலே” என்னமாட்டான்: “இப்போது ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே” என்ன மாட்டான்: ஆனால், பின்னை ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ட்ய ணைக்குணியாழிகள்வருதல் ஸர்வமுத்திப்ரஸங்கம்வருதல் செய்யாதோ வென்னில்; - அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையாலே “அநிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனையாகவேணும்” என்று பார்த்தார்: “தன்னுடையஸ்பர்ஸம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாயநவபுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாதலாக வகேடும்” என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவனுத் தரமாக அருளிச் செய்யாதோழிவானென்? என்னில்; “சைதன்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாயநமென்னமாட்டானே: உபாயலாவும் தன் தலையிலேயாய்த்தே: நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழிபட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?” என்று பேசாதேயிருந்தான். “ஹீரோஷாஹிஸிசாதூலா” (ஹீரேஷாஹிமமாதூலா) என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை, சைதன்யப்ரயுக்தமான சூசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி யன்றிறே. “உம்

சொல்ல, இவர் அதுக்கெல்லாம் அங்ஙதாவித்திசொல்ல, நிருத்தானம் ப்ரகாரத்தைக்கீழேசொல்லி, இங்ஙனன்றிக்கே அகாதிசாலம் இவரைக் கைவிட்டிருந்த குற்றம் தன்மேலேயாய் அவ்வழியாலும் அவன் நிருத்தானைப் ப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஓர்ஸிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு ஈஸ்வரன் இய்யாதி. அதுவென்? ருச்யாதிகளில்லாமையாலே யென்னவொண்ணாதாவென்ன - அதாவது இய்யாதி. அதாவது - உத்தரமில்லாமையாவதென்றபடி. “மாட்டான்” ஆகையாலே கிரீஹேது கம்” என்றபடி. ஆனால் - கிரீஹேதுகமானென்றபடி. இப்படி இவன்நிருத்தானனால் இவர் கேட்டஸங்கைக்கு ஸமாதாகம்பண்ணினாரென்ன; தாமே ஸமாதாகம்பண்ணிக்கொண்டு போகிறு ரென்கிறார் - அவன்கேட்டதுக்கு இய்யாதி. ஸ்பர்ஸமென்றது - ரக்ஷணமென்றபடி. இதுதன்னை என்றது - அத்வேஷத்தையும் ஸாயநபுத்தி தவிருகையையுமென்றபடி. “இவர்தலையிலே” இத் யாதிவாக்யவிலாசம் - நெடுநாள் இய்யாதி. “ஆகையாலே ‘கெடுகான்’” என்றுகூட்டுவது. “பழி யீட்டு இழந்திருந்த நாம்” என்கைக்கு தன்மேலே குறையாக கினைத்திருக்குமோவென்ன - ஹீரீ ரேஷாஹி இய்யாதி. “ஹீரீரேஷாஹிஸிசாதூலா” (ஹீரீரேஷாஹிமமாதூலா) படிப்பு செஸாநகமாவியெழுநாவெழுநாவவியு” இய்யாணயகாண்டே (க0-க). அவன் லஜ்ஜாவிஷ்டனைப் ப்ரகாரத்தினெல்லையையருளிச்செய்கிறார்-இவர்தாம் இய்யாதி. “ஆகையாலே ‘இவர்தாமெடுத்துவைத்த’” என்றுகூட்டுவது. எடுத்துவைத்து - லஜ்ஜையினாலே கவிழ்த்திருத் தவனை யெடுத்துப்பிடித்தென்றபடி. இவர்க்கு அத்வேஷமேயன்றிக்கே ருசியுமுண்டே; அது ஸாதகமாதோ? என்ன - சைதன்ய இய்யாதி. ஸாக்ஷாத்த்ரஸங்கத்துக்கு உத்தரம் - உம்முடைய

முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ? ” என்ன, அதுவே யமையுமென்கிறார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்துடிப்பது?

பத்தாம் பாட்டு.

உற்றேன் உகந்துபணிசெய்து உனபாதம்
பெற்றேன் அதே இன்னம் வேண்டுவது எந்தாய்!
கற்றார் மறைவாணர்கள் வாழ்த்தி ருப்பேராற்
அற்றாரடியார்தமக்கு அல்லல்கில்லாவே.

ஆ.—(உற்றேன்.) - எம்பெருமான், ஓர் உத்தரம்காணுமை “உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்த செபலெல்லாம் நீர் சொன்னபடியே கிர்ஹேதுகமாகவே செய்தேன்; அது நிற்க: இனி நான் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன;—

“ உன்திருவடிகளைப் பெற்றேன்; பெறுகிறேன்; உகந்து பணிசெய்து கொண்டு உன்திருவடிகளைப்பெற்றேன்; இன்னம் உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்டுவது எந்தாய்!” என்று ஆழ்வார் சொல்ல, எம்பெருமானும், “ அப்படியே செய்கிறேன் ” என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், “ திருப்பேரகரான் திருவடிகளைப்பற்றினார்க்கு ஒரு ஁வயில்லையாகாதே!” என்கிறார்.

ஒ.— பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட அதுக்கு ஒரு ஹேது காணுமையாலே நிருத்தானாய் “ உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது சொல்லீர்?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உண்ணக்கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன்திருவடிகளை அதுவாழ்க்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்டுவது என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவனும் “ அப்படியே செய்கிறேன் ” என்ன, ப்ரீதாய், திருப்பேரகரான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒரு ஁வயில்லையாகாதே என்கிறார். அற்றாரான அடியார்.

ப.— அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்ஸந்தியான அவன் திருவடிகளை யடிமை செய்துபெற்றேன்; யாவதூதம் ஹாவி எனக்கு இதுவேயமையு மென்கிறார்.

உற்றேன் - கிரீஹேதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன்; (அத்தாலே), உகந்து - ப்ரீதிப்ரீரிதனாய்க்கொண்டு, பணிசெய்து - வாகிகமானவடிமைசெய்து, உனபாதம்பெற்றேன் - பரமப்ராப்யஹதனான உன் திருவடிகளைப்பெற்றேன்; எந்தாய் - நிருபாயிகவர்புவானவனே! அதே - இவ்வடிமையே, (இவ்வாத்மாவக்கு), இன்னம் - உள்ளதனையும், வேண்டுவது - அபேக்ஷிதம்; (இதுண்டாகவே), கற்றார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை) அஹ் யணித்தவர்களாய், மறை - ஸ்ருதமான வேடார்பங்களை, வாணர்கள் - நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரானவர்கள், வாழ் - ஹவததுஹவத்தோடே வாழுகிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரிலேவர்த்திக்கிற உனக்கு, அற்றார் - அநயார்ஹமான,

இத்யாதி. ப்ராப்யம்பெற்றால் வந்தவழியாராயவேண்டா என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேங்காய்க்கு இத்யாதி. “ குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்போன் - இன்றெண்ணப்பொருளாக்கி ” என்றுதொடங்கி, “ உணர்த்தலுற்றேனே ” இத்யங்க்யஃ. (க)

அடியார்தமக்கு - அடியார்தமக்கு, அல்லல் - அதுவியப்பாதிவாய்க டுஃவங்கள், நில்
லாவே - தன்னடையே நிலனாதிதே: அற்றாருக்கடியாரென்றமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே
திருத்தானாய், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன; ப்ரீதிபூர்வமாக
அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவ தென்கிறார்.

‘அவன்தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷ்ணவநர்வரீருண்ய
மும் ஸர்வ முத்தியும் ப்ராஸங்கியாதோ?’ என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேக்ஷித்துச்
செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்குஉத்தர
மாணுவோ? என்னில்,—அது உபாயமாகமாட்டாது. மலவ்யாப்தமானதிறே உபாய
மாவது. இந்த ருசி அபிகாரிவ்ருபமாகையாலே தத்விஸேஷணமாமித்தனை. உபா
யம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இந்த ருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல்
லாமையாலே இவர்க்கு இவ்வை என்னலாம்; ஸர்வமுத்தி ப்ராஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக
அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] - கெடுமாக்கலம் கரைசேர்ந்தார்போலே
கிட்டிக்கொடுகின்றேன். ப்ரீதிப்ரோசிதனாக்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திரு
வடிகளை அதுவாக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாடூநமாய், மேல் ஸாபீய
மாகச் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலே யுள்ளதாகையாலே. [சுதே இன்
னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்தமவாபியாய்ச் செல்லுகையிறே.
புராவுருத்தியின்றிக்கே பொழுகையாவது - மீளாநொழுகை விபிபோலிருக்கிற
தன்றே. [எந்தாய்] - இவ்வதுவம் ஸ்வரூபாதுருபமென்கிறது. இத்தலைக்கு ஸேஷத்
வமும் தேவர்க்கு ஸேஷித்வமுமிதே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே “செய்கிறோம்”
என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓர் ஆணைத்தின்கீழேயிருந்து போக்கி
னவர்கள். [மறைவாணர்கன்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்த க்ஷமரானவர்கள் அதுவ
லித்து வர்த்திக்கிற தேஸம். [திருப்பேராமற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தை
மாறி ஸ்வருதமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேரானை உனக்கு என்னுதல்.
[அற்றாடியார்] - திருப்பேர் கரானுக்கு அற்றாரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு
அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் நிலாவே] - ஒருஃவமில்லையாகாதே
என்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருஹேது காணாமையாலே
திருத்தானாய், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன, “ப்ரீதிபூர்வமாக
அடிமை செய்ப்பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது” என்கிறார். “அவன்தானே
செய்தான்” என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷ்ணவமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ
முத்தியும் ப்ராஸங்கியாதோ வேன்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய்
கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அதுஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்குஉத்தர

பத்தாம்பாட்டு - உற்றேன் இத்யாதி. “உற்றேன்” என்றதொடங்கி “இன்னம்வேண்டுவது”
என்னுமனவும் கடாக்ஷித்து, அதுக்கு அதுகுணமாக ப்ராஸ்கோத்தராமுகத்தாலே ஸங்கதி-இவர்கேட்ட
இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் உத்தமான சங்காபரிஹாரங்களை ஸத்துணாநிககங்காயத்தாலே த்ருடிகரித்
தருளுகிறார்; அவன்தானே இத்யாதி. அது - அந்தருசி, மாட்டாதபடியெப்படி? என்ன - மூல

மானாலோ வென்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. ஊலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமா வது; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விசேஷணமாயித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிரிபேகக்ஷமாயலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுத்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெமேரக்கலம் கரைசேர்த்தாற்போலே கிப்டிக்கோடு நின் றேன். [உகந்துஇத்யாதி] - ப்ரீதிப்ரேரீதனய்க்கோண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திரு வடிகளை யறுவலிக்கப்பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை - ஸாயநமாய், மேல் ஸாய் மாகச்சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மஹாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ் ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவென்னில், [எந்தாய்] - இவ்வறுவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு சேஷத்தவமும் தேவர்க்குசேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் “சேய்சி றேயும்” என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார். [கற்றார்] - ஓராணந்தின்ன்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்ல வர்கள் அறுவலித்து வர்த்திக்கிற தேயும். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வமதமாகச் சொல்லுகிறாரென்னுதல், திருப்பேராறான உனக்கென்னு தல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேரநகரானாகு அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரென்னுதல். [அல்லல்லில்லாவே] - ஒருசொல்லுங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது. (க0)

வ்யாப்தம் இத்யாதி. இந்தருசிக்கு உபாயகோட்யத்தர்ஹாவயில்லையாகில் பின்னையெதிலே யத் தர்ப்பூதமென்ன - இந்தருசி இத்யாதி. பரிஹாரார்த்தம் - உபாயம் ஸஹகாரி இத்யாதி. “ஆக ‘இது உபாயமாகாமையாலே’” என்று கூட்டுவது.

பணிசெய்கையாவது - வாசிகமானவடிமைசெய்கை; அதாவது - திருவாய்மொழி பாடுகை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரீதி இத்யாதி. உகந்துபணிசெய்கை பாதம்பெறுகைக்கு ஸாயநமோவென்ன - உகந்து பணிசெய்கை இத்யாதி. இரண்டும் பவமென்றபடி. இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே என்றது - திருவாய்மொழிபாடுகையும் அவன்திருவடிகளைப் பெறுகையும் இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுள்ளதாகையாலே யென்றபடி. “தவபாநாராவராதே” என்கிற தேசத்திலே எல்லாரும் போக ஆசைப்படாநிற்க, நீர் “ஈதேயின்னம்வேண்டுவது” என்பானென்? என்ன - இதுதானே இத்யாதி. “‘செல்லுகையிறே’ வேண்டுவது” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இது மாறிமாறிச்செல்லுகை யாவதாத்மஹாவியாகக்கூடுமோ, அபுநராவ்ருத்தி யன்றோ வேண்டுவது? என்ன - புநராவ்ருத்தி இத்யாதி. மீளாதொழிகை - அவிச்சேதேக மாறி னாவருகையென்றபடி. மீளாதொழிகையிறே, அதை “ஈதேயின்னம்வேண்டுவது” என்கிற தென்றபடி. உபபாதம் - இத்தலைக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - இவர் அபே க்ஷித்த இத்யாதி. போக்கினவர்கள் - அப்யவித்தவர்கள். ஆசார்யமுகந்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங் களை அப்யவித்தவர்களாய், வேதத்துக்கு கிர்வாஹகரானவர்கள் வாழுகிற திருப்பேரென்று ஸப்தார்த்தம். வாணர்கள் - கிர்வாஹர்கள். “எந்தாய்” என்ற ஸம்போதகத்துக்குச்சேர - உனக்கென்னுதல் என்றது. அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அற்றார்க்கடியாரென்னுதல். அல்லல் - ஈஃஸம். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

நில்லா அல்லல்நீள்வயல்கூழ் திருப்பேர்மேல்
கல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சோல்லார் தமிழ் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்
வல்லார் தொண்டராவதுகூழ்பொன்விசும்பே.

ஆ.—(நில்லாவல்லல்) - “அவன் திருவடிகளை யாப்ராயித்தார்க்கு அல்லல் நில்லாவே: இது சிஸ்சிதம்” என்றகொண்டு இத்தையே பின்னையும் அதுவாழித்து, திருப்பேரைப் பார்த்தபாடித்ததித்திருவாய்மொழி வல்லாரிட்டவழக்காம் திருநாடு என்கிறார்.

ஒ — திமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்கண தேஜோரூபமான திருநாடு என்கிறார்.

[நீள்வயல் என்று தொடங்கி] - பெருத்த வயல்கூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலே விலக்கணர் பலரும் தம்மை அதுவாழித்து கருதார்பரான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சொந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்யப் பரப்பியைப் பருவிச்செய்கிறார்.

அல்லல் - துக்கத்துக்கு, நில்லா - வாஸஸ்த்தாநமல்லாத தேஸமாய், நீள்வயல்கூழ் - பெரிய பரப்பையுடைத்தான வயல்களாலேசூழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல் - திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார் - விலக்கணபுருஷரானார், பலர் - பலரும், வாழ் - திருவாய்மொழிகேட்டுவாழுகிற, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய, சொல்வார் - சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ்-தமிழான, ஆயிரத்துள் -, இவைபத்துமவல்லார்-இவைபத்தையும் அஃயளிக்க வல்லாரான, தொண்டர் - ஊரவதரானவர்கள், ஆள்வது - தாங்கள்நிர்வாஹகராய் நடத்துமது, -கூழ் - அபரிச்சிந்நமாய்க் கொண்டு வ்யாப்தமாய், பொன் - தேஜோமயமாய், விசும்பு - பரமவ்யோம ஸ்பந்திவாச்யமான பரமபடீம். இது கவித்துறை.

இ. — திமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அஃயளிக்க வல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதம் என்கிறார்.

[நில்லா அல்லல்] - ஸ்ரீஃவங்களானவை, “இது நமக்கு தேஸமன்று” என்று தானே விட்டுப்போம். பெருத்த வயல் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலக்கணர் பலரும் தம்மை அதுவாழித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார் நவில் குருகூர்” - “வாவடிவாழிமதலாழி”. [சொல்லார் இத்தாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்; “வாரொடுமெயெயலுபாடி” என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லே அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்] - இப்பத்தை அஃயளிக்க வல்லார், “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன் விசும்பே] - நிரதிரய தேஜோரூபமான பரமபடித்தை யாய்த்து ஆளுவது; இத்திருவாய்மொழி அஃயளித்தவர்கள் சென்றால் “ஆண்டின்கள் வானகம்” என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

[நில்லாவல்லல்] -துக்கங்களானவை, “இது நமக்குதேசமன்ற” என்று தானே விட்டுப்போம். [நீள்வயல் இத்யாதி] -பெருத்தவயல்கூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்போரேமேலையாய்த் துச் சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] - விலகாநிலாபலகும் தம்மைமயவலித்து இனிய ராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்சேய்தது. “நல்லார்கல் குருகூர்” - “வலவடிகாவி மதவலி” (ஸ்ரீவதாபி கதஸ்ஸத்பி: [சோல்லார் இத்யாதி] - சோல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்; “வாடு மெயவலிபா” (பாட்யே கேயேசமதரம்) என்கிறபடியே, இனிமக்குச் சோல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல். [இப்பத்துமல்லார்தோண்டர்] - இத்தையப்ஸிக்கவல்லார், “சேஞ்சோற் கவிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் பூரிவைண்ணவர்கள். [ஆள் வது சூழ்போன்விசும்பே] - நிரதியேதேஜோகூபமான பரமபத்தையாய்த்து ஆளுவது? இததருவாய்மோழி யப்பயஸித்தவர்கள் சென்றால், “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சோல்லவது. (கக)

“நில்லாவல்லல்” என்றது - அநுவாதமாதல்; “இப்பத்தம் வல்லாந் தொண்டர்பக்கல் அல்லல்கில்லாது - ஆவ்வதுஞ்பொன்விசம்பு” என்று இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாதல். திருநகரியிலே விஷக்ஷணர் பலருண்டென்னுமதுக்கு பரமாரண் - நல்லாந் இத்தயாதி. நவிலுக்கை - வர்த்திக்கையும், சொல்லுக்கையும். திருவிருத்தம், உத்தாரத்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ஸ்வபா இத்தயாதி. ஸவபு ஶாஶித தவலிவலிபு - ஶு. ஶவ” இத்தயாதி. ஸங்கேபே. “சொல்லார்” என்றதுக்கு - சொல் செறிந்தவென்னுதல்; ஆர்தல் - அமைதலாய், சொல் தானேயமைந்த வென்னுதலென்றத்தவயம். “வாடுமெபெவரீயாராபுரோடுவெவலிவிராதிதழ் | ஶாஶிவலவலிபுரூக்ஷந்தனீ வபலகீநீதழ்” இதி பாலகாண்டே (ச). “பொன் - சூழ்-விசம்பு” என்றவயிப்பது. தேஜஸ்ஸாலேசூழ்ந்த பரமபதமென்றபடி. பொன் - தேஜஸ்ஸு. மலிதம் - இத்தீதவாய்மொழி இத்தயாதி. “நீவ்வயல்கூழ்” என்று தொடங்கி, “இப்பத்தம்வல்லார் தொண்டர்பக்கல் - அல்லல்கில்லா. அவர்கனாவது - ‘பொன் - சூழ் - விசம்பே’ இத்தயவயரீ. இத்தால் - இப்பத்தை யப்பவலித்தவர்களுக்கு அறிவுடநிலுருத்தியும் இஷ்டப்பார்த்தியும் மலமகாச சொல்லுதிதென்றபடி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—**வ்யாசோஹோ ததீவ்ஜோக்யவிஜ்ஜார**
வெஹித்யாஹோயிகயஸ்க்ஷிநாஹா:ப்ராஹ் : **ஹைதாஹ்ஜோவிததிஹைத்யநா**
புஸ்துஜெஹ்ஜெதா தரோஹிநிரதெநதவாஷ்டஜெஹ்ஜெ:

தரவிடோபநிஷத்தா தப்பர்யத்நாவலி.— ஸக்ஷீகாக்ஷபொமாயி
வடிஸனிதபாடிவுடுஸஸிதகூ நெக்கொடுமா துடிக்குதுஸவயதபா
ஸவகுதஸ்ஹியாநாசுடிஷ்டுஜைஸஹிவாஸாடிதிவிதாணத்துஸஸமாவுகாஸாசு
ஸாரிகூதாஷ்டுதீதுஸபரிநாபயிதும்புவகிஸெதுமாயி ।

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி

திருமால் தம்பால் விருப்பஞ்செய்கின்ற நேர்கண்டு
அருமாயத்தன் மகல்விப்பாடுன்ன? - பெருமால்
இன்றென்பாற்செய்வாடுன்னென்ன இடமுற்றுநின்றான்
தன்னுபுகழ்மாரணத்தான் சூழ்த்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர் திருவடிகளேஸரணம்.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி—குழவிசம்பு - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(குழவிசம்பு.) - இப்படி நிர்வேதுகமாக எம்பெருமானே ஸம்ஸரிஷ்டான ஆழ்வார், தாம் திருநாடேற எழுந்தருளுப்படியையும், தாம் எழுந்தருளும் போது ஸர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடுப்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்பகதீகரித்து, அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்கு ஸம்ஸரிப்பதான ஹவஜ்ஞாநவராய ப உத்திப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் அதுவலித்து இனி இங்கிருந்ததுவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, ‘திருநாடேறப் போகவேணும்’ என்று மனோரபிக்கிற ஆழ்வாரை நுண்டெனக் கொடுபோகவேனுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கீடாக வேடிாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சராஜிமாந்தத்தை யும், அங்குள்ளார்பண்ணும் ஸத்தகாரங்களையும் அவ்வழியேபோப்ப் புகக்கடவிய திருநாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அயர்வறுமமார்கள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமார்கள்நடுவே தாம் ஆந்த திர்ஜராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய் அத்தை அந்யாபதேஸத் தாலே பேசியதுவிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிறதியாக ஹவத்விஷயமாகத் தமக்கு அதுவலிப்பாவண்யருபமான பரமத்தி நடந்தபடியையருளிச் செய்து, அதுவததில் அந்விதான இவர்க்குப் பரிபூர்ணதுவத்தில் ப்ராவண்யாதிஸாயம்பிறக்கைக்கு உறுப்பாக இவரைக்கொண்டுபோய் அதுவலிப்பிப்பதாக கினைத்து, அர்ச்சராஜிமார்க்கம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமானப்ரயோஜகாம்ஸத்தைப் ப்ராஜ்ஞாநவிஷயமாய்ப்படி ப்ரகாஸிப்பிக்க நினைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஹோக்ய குணபூர்த்தியையும், திருபாபிக ஸேஷித்வத்தையும், அந்யாஹதாபாபிகத்வத்தையும், ஹோக்யத்வபூர்த்தியையும், அதுக்கடியான ஸூத்யபேதித்வத்தையும், ஸேஷித்வசிஹ்நத்தையும், ஸமுத்ரஸாயித்வாதிகளால்வந்த ஸாவாபிகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதஸௌலய்யத்தையும், ப்ரமபடிநிலயத்வத்தையும், ஸத்தகாரத்தையும் அதுவலித்து, ஏவம்ஸூதனான ஸர்வேஸ்வரன், முக்தராய்ப்போகிற ஹமவதர்க்கு ஸந்தவ்யமான அர்ச்சராஜிமார்க்கத்தையும், அங்கு உண்டான சூதிவாஹிக ஸத்தகாரப்ரகாரங்களையும், தேஸாவிசேஷப்ராப்தியையும், நித்யனாகிரி பரிஷதந்த்ரீவத்தையும் அபரோக்ஷிப்பிக்க, அதிலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாம் அபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப்போகிற ஹமவதருடைய ஸத்தகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரமத்தி இவர்க்குப்பிறந்து தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அதுவலித்து இனியங்கிருந்து அதுவலிப்பதொன்று மில்லாமையாலே, ‘ப்ரமபதத்திலே போகவேணும்’ என்று மனோரபிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக் கொடுப்பேகவேனுமென்று விரைகிற ஸர்வரன், அங்குத்தை அதுவலத்துக்கீடாம்படி

மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபமான விவாதிகளைக் கண்ணுலே கண்டாற்போலே விஸ்தமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாகிறது-வேதாந் தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் ஸரீரவிஸ்வேஷ ஸமயத்திலுள்ளும் ஸ்வேஸமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும் மாற்றும்படி யான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும் அம்மார்க்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத் தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாய னும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்பரான நித்யஸூரிகள் நடுவே தாம் ஆகந்த கிரஹராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதாய், அத்தை அந்யபதேஸாத் தாலே பேசி யறுவவிக்கிறார். தமக்குஅவன் பண்ணிக்கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்க ளெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது, அந்யபதேஸாயாவது ; அதுதனக்கு ப்ர யோஜனம் - இங்குள்ளார் “நமக்கு ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கைக்காக.

ஈடு — பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரலக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவுமீவர அருவவித்து, இனி இங்கிருந்துவலிக்குமதோன்றில்லாமையாலே “பரமபதத்தேறப் போகவேணும்” என்று மனோரூபிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கனக்கோடுபோகவேணும் என்று வினைகிற ஈஸ்வரன், அங்குத்தை யருவவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிவாதிதிகளைக் கண்ணுலேகண்டாற்போலே விஸ்தமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஸரீரவிஸ்வேஷ ஸமயத்திலுள்ளும் க்லேஸமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங் காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க்க கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்குபடியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்ய ஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்

சூழ்விசம்பு ப்ரவேசே ; அடியே தொடங்கி இத்திருவாய்மொழியளவு இவர்க்கு உண் டான ஆகாரங்கள் பரலக்த்யவஸ்த்தையில் விளையும்வை என்றருளிச்செய்யா கின்றனவென்று, இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்த்தையில் விளையும்வென்று அருளிச்செய்கிறார் - பரமயோகிகளுக்கு இத்தயாதி. உத்தத்தை விவரிக்கிறார் - அதாவது இத்தயாதி அதாவதென்றது - விஸ்தமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளையாவ தென்றபடி. வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான என்றது - “தெவிபுஷ்டெவாவிஸாஹவனி” இத்தயாதிவைப்பற்ற. “தெவ பரமவயாஸுவெபுசுசுரீரமபுரவிவாஸிண” “ஸூக்தபுஷ்டதீக்ஷெதெ” “கனிபு ராபிநா தஸ்ப்ரபிதெ” “சுதெகாநிபுபிபுத” இத்தயாதிகளும் இங்கேயுதனத்தேயம். “ஹாபுரநாமபுஷ்டி” என்றத்தைப்பற்ற - தான்வந்துமுகங்காட்டும்படியையும் என்றது. “தொழுதனர்உலகர்கள்” என்று தொடங்கி “வாசலில் வானவர் - மெதிடம்புருதக” என்னுமள வும் கடாஹித்து-மார்க்கஸ்த்தரான இத்தயாதி. “மாதவன் வைகுந்தம்புகவே” என்றத்தைப்பற்ற - அம்மார்க்கத்தாலே இத்தயாதி. “முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள” என்றத்தைக் கடாஹித்து - நித்யஸூரிகள் இத்தயாதி. “வத்தவரெதிர்கொள்ள” என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டி மாரும் இத்தயாதி. “மாணிமண்டபத் தத்தயின்பேரின்பத்தடியோடிருந்தமை”, என்றத்தைக்

யரான நித்யஸூரிகள்களேவோ தாம் ஆகந்திரிப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு பரிதாபம், அதை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசி யநுலவிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேஸமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜனம் - இங்ஙனன்றார் “நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கக்காது.

முதற் பாட்டு.

குழ்விசம்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடல்லைதிரை கையேறித் தாடின
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக் கண்டிகந்தே.

ஆ.— திருநாட்டிறப்போகையிலே ப்ரவ்ருத்தான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுகொண்டு, அச்சேதநமான மேவங்களுங்கூட, இவர்கள் போகக்கடவிய ஆகாசத்தை பெல்லாம் உஷித்துக்கொண்டு சின்று தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணின; கடல்களாகிறவை திரைகளாகிற கையெடுத்து ஆடின; இப்படி ஸர்வலோகங்களும்மங்களமான செயல்களைச் செய்தன என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரித்யஸூரபத்தாலே ஸ்ரீவாரஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்குகியை அருளிச்செய்கிறார்.

[குழ்விசம்பென்று தொடங்கி] - இடமுடைத்தான ஆகாசத்தில் அழகிய மேவங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாசின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையைபெடுத்துக்கொண்டு ஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய]-ஸப்தரீஷிபங்களும் புதுக்கணித்தின; உபஹாரங்களை யசித்தாரென்றுமாம். [என்னப்பனென்று மேலுக்கு] - எனக்குப் பரமஹம்புவாய் ஆஸ்ரிதரெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும் புகழையுடைய நாராயணன் தமரைக்கண்டு உகந்து.

ப.—முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராழமார்க்க அமரத்தில் ஒருப்பட்டவர்களாய் ஹோக்யகுணஸ்ரீணான ஸர்வஸ்வரணுடைய ஸேஷஹிதான ஹேமவதரைக்கண்டு சராசராத்மகமான ஜமுத்துக்கு உண்டான ப்ரிதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்னப்பன்-எனக்கு அஸாயாரணவஹம்புவாய், வாழ்புகழ்-ஆநந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய, நாரணன் தமரை - நாராயணனுக்கு அஸாயாரணவஹம்புக்களான ஸேஷஹிதரை, கண்டுகொண்டு-கண்டு ப்ரியப்பட்டு, குழ்விசம்பு - ஸர்வப்ரதேசத்திலும் குழந்த ஆகாசத்திலே, அணிமுகில் - திரண்டுதோன்றினமேவங்களானவை,

கடாக்கித்து - நித்யஸூரிகள்களேவோ இத்தயாதியும், பரமப்ராப்யமான இத்தயாதியும். அந்யாபதேஸமாவதென்ன - தமக்கு அவன் இத்தயாதி. “ஆழியான் தமர்” “மாதவன் தமர்” இத்தயாதி யாலே - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அந்யாபதேஸமென்றபடி. அந்யாபதேஸத்தாலே சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜகமென்ன - அதுதனக்கு இத்தயாதி.

தூரியம் முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் - அந்ரயமான கடல்களானவை, அலை திரை - அலைந்துவருகிற திரையை, கையெடுத்தாடின - கையாக்கெடுத்த ஆடிற்றின; ஏழ்பொழிலும் - ஸப்தரீவீபங்களும், வளம் - உபஜாரூபமான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின. வளமென்று - புதுக்கணிப்பாகவுமாம்.

இ—முதற்பாட்டில், பரமபதத்துக்குப் போகஉபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்குதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - ஹ்ருமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆலரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துவின்று கொட்டுவாரைப் போலே; “பிஷ்டஃஜிமஜிபூஜிபூஜி” இவன் போக்குக்கடியான அவன் வாலிலே பிறந்தவிக்ருதியிறே இது; இவன்தானே போகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்கு அவிமாதிகளான இந்தர வருண பர்ஜந்யரைச் சொல்லிற்றாகவுமாம் [ஆழ்கடல்] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கவற்றான அளவுடைய கடல், ஸ்ரீய ஹ்ருக்ம் பிறந்து அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையைபெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்தரீவீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஜாரங்களை யறித்தனவென்றமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டுஎன்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமஸ்வரூபானவன். இவர்களைவிட நிருபாயிக ஸம்வரூபம் அவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்வரயமுள்ளவை யெல்லாவற்றக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்வரூபமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கேரிக்கவேண்டாமோபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆஸ்ரதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களுடைய ஸர்வேஸ்வரன். அவன்தன்னைக் கண்டோவென்னில், - [அவன் மறைக்கண்டு] - அவன் கேட்டுமென்னும் வீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - ப்ரீதிப்போரிதராய்.

நடு.—முதற்பாட்டு. பரமபதத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்குதியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - ஸ்ரீமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே: [அணிமுகில்] - ஆலரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசம்பு இத்யாதி] - காந்தப்ப ரோப்பித்தநின்று பேரிய மண்டபங்களிலேநின்று கொட்டுமோபோலே

முதற்பாட்டு.—சூழ்விசம்பு இத்யாதி. “வளமேந்திய” என்னுமளவும் கடாகழித்தவாரிகை - பரமபதத்துக்கு இத்யாதி. ஸ்தாவரம் - கடல். ஜங்கமம் - முகில்.

விசம்பு - விசம்பிலே. ஆலரணமான - விசம்புக்கு ஆலரணமானவென்றபடி. அணி உட்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட, “அணி” என்று - ஒப்பணயாக முன்னுமத்தம். ஆகாசத்திலே அலங்கருதமான மேகங்கள் கர்ஜிக்கிறபோதெப்படி யிருக்கிறதென்ன-காந்தப்பர் இத்யாதி. காந்த

[நாரணனென்று தொடங்கி] - அழகியநீர்முகில்கள் நாரணன் தமரைக்கண்டு உகந்தன; அவைதானே பூர்ணகுடங்களாயின. ஆகாஸசாரான தேவர்களாலே ஆகாஸமெல்லாம் பூர்ணகுடமும் வைக்கப்பட்டதென்றமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன; லோகங்களிலுள்ளார் எவரும் நெடுவரைபோலியிருக்கும் தோணங்களை நிரைத்துத் தொழுதார்கள்.

ப - அநந்தரம், நிருபாயிகஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸேஷஹுதரான வர்களைக் கண்டு லோகத்தார் ஸத்கரித்த பாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் தமரைக்கண்டு - நிருபாயிக ஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸேஷ ஹுதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உகப்பையுடைத்தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமான ஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது, உயர் - (தவாரவேதிகைகளிற் போல) உயர்ந்த, விண்ணில் - ஆகாசத்திலே, பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது - நிறைத்தது; நீரணி-நீரை வலுக்கிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று - (ஒருபடிப்பட்ட) நின்று, ஆர்த்தன - கோஷித்தன; நெடுவரை - நெடுவரைகளாகிற, தோரணம் திரைத்து - தோரணங்களை நிரைத்து, உலகு - உலகிலுள்ளார், எங்கும் -, தொழுதனர் - ; முகிலென்கிற ஒருமை - ஜகதிபரம். இவ்விரண்டுபாட்டானும் - அந்தரிக்கூப்பர்ந்தம் - ஹுதலோகமானது உகந்து ஆதரித்தபடியை பாதர்ஸிப்பித்தா ராய்த்து. உலகம் என்று - லோகப்ரதானரை லக்ஷிக்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாயிக ஸேஷியானவனுடைய அடிபாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ண குடங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன: முற்படக் கண்டு கந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலஸங்களாய்த் தின என்கை. “ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்” என்றிருக்கிறனவிலே. ஆகாஸ சாரான தேவர்களாலே ஆகாஸமெங்கும் பூர்ணகுடமும் வைக்கப்பட்டதென்றமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் “ஒருகாலாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலே யிருந்துள்ள தோரணங்களைநட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். ‘உலகென்று’ லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது; “ஹோஃகௌஸணிஉகிவஸ - ஹுதவாரோவாணிஸு” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள்.

ஸாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாயிகஸேஷியானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகுடம்

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. “நெடுவரைத்தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே” எனறத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - மேலுண்டான இத்யாதி.

“நல்நீர்முகில் - உகந்து - உயர்விண்ணில் - பூரணபொற்குடம் பூரித்தது” என்றந்

பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ண கும்பங்களாய்த்தின என்கை. “ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே” என்றி ருக்கிறனவில்து. ஆகாஸசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றமாம். [கீரித்யாதி] - கீராலே மணியப்பட்ட கடல்கள், “ஒருகா லாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங் களை கட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளா ரைச்சொன்னபடி. “ஹசுதவாரைவாணிஸ்து” (சத்ரசாமரபாணிஸ்து) என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். (உ)

முன்றும் பாட்டு.

தொழுதனர்உலகர்கள் தூபநல்மலர்மழை
போழிவனர் பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே
எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்முனிவர்கள்
வழியிதுவைகுந்தற்குன்று வந்தேதிரே.

ஆ — (தொழுதனர்உலகர்கள்.) - பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே தூபநன் மலர்மழைபொழிவனர், ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து “இங்குனை எழுந்தருளெவாண்ணாதே” என்று இருமருங்கும் முனிவர்கள் நின்று இசைத்தனரென்கிறார்.

ஒ. — முன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் திருநாட்டுக்கு நடக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிற படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[பூமியன்றளந்தவன் தமர்] - திருவுலகளந்தருளினவன் குணத்திலேயகப் பட்டு அடிமைபுக்குத் திருநாட்டுக்குப் போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எழுமினென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் போவார்க்கு வழி இதுவென்று எதிரேவந்து

வயித்தர்த்தம் - நல்லநீரை இத்யாதி. சமைக்கப்பட்டன - சமைந்தனவென்றபடி. “உகந்து” என்றதுக்கர்த்தார்த்தம் - முற்பட இத்யாதி. முன்பு தூர்யகோஷம்பண்ணினதுபோராதோவென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. “பூரண்பொருடம்பூரித்தது” என்றதுக்கர்த்தார்த்தம் - ஆகாஸசரரான இத் யாதி. ஆகாஸசாரிகள்உகந்து பூர்ணகும்பங்களாகப் பண்ணினார்களென்றபடி. பூரித்தது-சிறைத்தது. பூரண்பொருடும் - பூர்ணகும்பங்களாகவென்றபடி. அணியப்பட்ட - செறியப்பட்ட. “நின்று” என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. “தொழுதனர்” என்றதுக்குச்சேர, உலகர்கள் என்ன வேண்டாவேவென்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோரை - உத்த்ருஷ்டரை. உயர்ந்தோ ரன்றிக்கே தத்ரஸ்த்தரெல்லாணாயும் சொல்லவாமென்கிறார் - அங்குள்ளாரைச் சொன்னபடி என்ற. கீழ்வாக்யவிவரணமாய், ஏகார்த்தமாதல். “தோரணம் கிரைத்து, தொழுதனர்” என்ற பதத்துவத்துக்கும் ஸ்வம் - ஹசு இத்யாதி. “ஹசுதவாரைவாணிஸ்து” இத்தயோத்யாகாண்டே.(உ)

இரண்டருகும் நின்று “எழுந்தருளலாகாதோ?” என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்கியமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்தரஹதாபாதகனான தரிஷிக்ரமனுக்கு ஸேஷஜாத ரானவர்கள் ஸந்தியியிலே ஆதிவாஹிகலோகத்தினுள்ளார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அன்று - மஹாவஸி “என்னது” என்றலிமாநித்த அன்று, பூமி அளந்தவன் - பூமியை யநந்தரஹமாம்படி யளந்தவனுடைய, தமர் - ஸேஷஜாதருடைய, முன்னே - ஸந்தியியிலே, தூபம் - தூபபூர்வகமாக, நல்லமலர்மழை - நன்னுனப்புஷ்பவர்த்தனை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்கொண்டு, உலகர்கள் - அவ்வேலோகங்களினுள்ளார், தொழுதனர் - தங்கள்ஸேஷத்வாறுருபமாக அஞ்ஜலிபலப்பப்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள் - அந்தலோகங்களில் வாங்கியதியுடையரான முனிவரானவர்கள், (அந்தியதியைத் தவிர்த்து), வைகுந்தர்க்கு - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் பரமவர்களுக்கு, வழி இது வென்று - வழி இதுவென்று சொல்லி, எதிரே வந்து -, எழுமின் என்று - “எழுந்தருளலாகாதோ” என்று, இருமருங்கு - இரண்டுபக்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதாமாகச் சொன்னார்கள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களினுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்த்தனராகினைப் பண்ணிக் கொண்டாகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களினுள்ளார் “கைபடைத்தப் ப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இதயாதி] - யுபத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன் தமர் முன்னே] - திருவுலகனந்தருளின ஸ்ரீவாமனன் செயலுக்குத் தேர்து அடிபைபுக்க வர்களென்றயத்து அவர்கள் ஆசிரிக்கிறது. அவன் திருவுலகனந்தருளின நிலைவை ஸப்ரயோஜனமாக்கின ரென்றயத்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கே யெழுந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வங்கியமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம். மௌந்தத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப் பேரவர்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால் ஆதரிக்கிற மென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித்தார்கள். [பூமியன்றளந்தவன் தமர் முன்னே] - தூபநல்லமலர்மழை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களினுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டியைப்பண்ணிக்கொண்டாகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிகலோகங்களினுள்ளார், கைபடைத்தப் ப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்றுதொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ர

மூன்றும்பாட்டு.—தொழுதனர் இதுவாதி. “உலகர்கள்” என்று தொடங்கி “இசைத்தனர்” என்னுமனவும் கடாஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இதுவாதி.

புரநுஷ்டிஷ்டணத்துக்கு ஊவம்-ஆதிவாஹிக இதுவாதி. தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் பொழிவனராய்க்கொண்டு தொழுதனரென்றபடி. கீழையும் கடாஷித்து “பூமியன்றளந்த

யோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமநாயத் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களேன்றாய்த்து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. “மூவடிமண்கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கேமாலாகிப்போன்பயந்தேன்” என்னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளின கீனைவை ஸப்ரயோஜந மாக்கினவர்களேன்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கேயெழுந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களேன்றது - வாங்கியமம் தவிர்த்தமைக்குஸுபசகம்; மௌந்ததுக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தேதிரே] - பரம பதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவேன்று எதிரேவந்துசொன்னார்கள். “ஐயதஸாஸுதே” (ஐகதஸ்ஸாஸுவதே) என்று விவக்ஷிதரனடயப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. “வாமவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்து நம் ஸத்தையுண்டாகவேணும்” என்று எதிரேத்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதிர்த்தார்கள். [வைகுந்தர்க்கு] - தேசாந்தரமதனான ராஜா ஸ்வதேசத்திலே பகுமாபோலே, அங்கு நின்றும் பிறிகதிப்பட்டுப் போந்தாராய்க்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே - தூப நன்மலர்மழைபொழிவனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு-வழியிது - என்று-எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

வனதமர்” என்றதுக்கு ஹவம் - ஸ்ரீவாமநன் இத்தயாதி. இச்செயலுக்குஅப்படி தோற்றிருப்பாருண்டோவென்ன - முடிவு இத்தயாதி. மாலாக் - வயாமுக்கையாய். போன்பயந்தேன் - விவக்ஷணையானேன். திருமொழி, “முன்னம் குறளுருவாய்” இதயாதி. வமிதம் - அவன் திருவுலகு இத்தயாதி. இச்செயலுக்குத் தோற்று ஆரேனும் அடிமைபுக்கு உஜ்ஜீவிப்பர்களோவென்னும் கீனைவாவேயாய்த்து, அவன் திருவுலகளந்தருளிற்று; இவர்கள் அப்படிசெய்தால் அவன்கினைவுஸப்ரயோஜந மாமென்றபடி. இசைக்கை - சொல்லுகை. “முனிவர்கள்” என்று விசேஷித்து, “இசைத்தனர்” என்றதுக்கு ஹவம் - முனிவர்களேன்றது இத்தயாதி. முனிவரானால் வாங்கியமம் தவிர ஸாமோவென்ன - மௌந்ததுக்கு இத்தயாதி. “ஐவரெய்யுமாஸுவாவிவெவவெவா வஸூராமதஃ | ஸம்ஹாஷணாஹிவாபிரஜாஹந்தஸ்யகூஷாநாஸாநயுவ” என்னக்கடவதிதே. வைகுந்தர்க்கு - வைகுந்தம்புகுவார்க்கு. ப்ரவீத்தமான மார்க்கத்தை இவர்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஐயத்தித்தயாதி. ‘ஸுக்ஷுஷுமதீஹேதேஜமதஸாஸுதேதே | வனகபாபாதநாவதூதிர்பாவதூதேவாநஃ’ இதி ஸ்ரீஹவத்கீதாயாம் அஷ்டமே. கீழே “வைகுந்தர்க்கு” என்றதுக்கு - வைகுந்தம் போவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, இங்கே வைகுந்தத் தன்னவர்களென்று விவக்ஷித்து, இங்கு நின்றும் போகிறவர்களை இங்ஙனச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - தேசாந்தர இத்தயாதி. ‘பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் தொழுதனர், வைகுந்தர்க்கு - வழியிது - என்று எதிரே - வந்து-எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர்’ இத்தயங்கயம். (ங)

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

[எதிரெதிர் இமையவர் இத்பாஹி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ” என்னும் நகைபாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வஸாவகமனம்; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள தவரையாலே கண்ணிழந்திருக்கிறபடி. ப்ரஸூகா

பிடுக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்தயாதி] - அர்ச்சிராடிகளாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஷிக மணங்கன், “பார்த்தருளிர் பார்த்தருளிர்” என்று கைகளை நிரையகாட்டி னார்கள். [அதிர்சூரல் இத்தயாதி] - அதிரா நின்னுள்ள குரலையுடைய முரசங்கள். கடல் கிளர்ந்து முழங்கினாற்போலே முழங்காநின்றன. அங்குத் தங்குகையிலுண்டான ஆத ராதிசயங் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள். [மதுவிரிதுழாய்முடி] - ஸ்ரீயஃ பதியுடைய ஒப்பனை. அழகி லையகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல்: இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

சுரு.—காலம்பாட்டு. †மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள், போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணி யும் கொண்டாகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரெதிரித்தயாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவார்களோ? இங்கே தங்கிப்போவார்களோ?” என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று - ஸ்வலாவகநுமன்று; தோப்புச்சமைக் கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி; இளையபெருமாள் அடிமைசெய் கைக்கு உறுப்பாக உறுங்காதிருந்தாற்போலே இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களான் றிறே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாலத்துக்குக் கிஞ்சித்தகிக்கிறபடியிறே; ராஜாக்களோருகால் கண்ணேசிரித்து “அழகிது” என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே [கதிர் இத்தயாதி] - ஆதிதீயர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே “இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள” என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச் சிராதிகளான ஆதிவாஷிக மணங்களாகவுமாம் (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர் இத்தயாதி] - அங்கே கால்தாழ்வார்களென்று, அதுகளாதபடி, அதிராநின்னுள்ள யீவ லையையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்கின்றின; அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதியங்கதோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள்

காலம்பாட்டு.—எதிரெதிர் இத்தயாதி. “எதிரெதிரிமையவர்” என்று தொடங்கி “முழக்கொத்த” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - மேலுள்ளலோகங்களில் இத்தயாதி. இருப்பிடம் - தோப்பு; வாத்யாதிகோஷங்கன் - வாத்யகோஷாதிகளென்றபடி. ஆதிசயத்தந்தாலே- “கைக்கிரகாட்டினர்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

“எதிரெதிர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - பார்த்தபார்த்தவிடம்இத்தயாதி. இருப் பிடம் வருக்கிறதற்குப் பரையோஜநருளிச்செய்கிறார் - இவர்கள்இங்கே இத்தயாதி. தேவர்களை னாதே “இமையவர்” என்றதுக்கு ஹவம் - இமையவரென்று இத்தயாதி. கார்யபரதையாலே கண் விழித்திருந்த பெருண்டோடென்ன - இளையபெருமாள் இத்தயாதி. அவர்கள் இப்படிசெய்கைக்கு அதித்வரையோடே போகிறவர்கள் தங்குவார்களோவென்ன-இவர்களங்கே இத்தயாதி. உத்தத்துக்கு தருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்தயாதி. மாநாவிசமைக்கை - மஹாநவயிக்கு ராஜதீவாரங்களிலே அலங்கரிக்கை “கதிரவர்” என்று தேஜஸ்வையிட்டு விசேஷிக்கிறதற்கு ஹவம் - ஆதிதீயர்கள் இத்தயாதி. நிலைவிளக்குப்போலே என்றது - “கதிரவர்” என்ற பதச்சத்தியைப்பற்ற. நிரையே - வரிசையாக, இமையவர்கள் வருத்த விருப்பிடத்தே கால்தாழ்வார்களென்று அதுகளாதபடி அவ் வருகுள்ளாராலே முரசங்கள் முழக்கப்பட்டனவென்னுதல், இருப்பிடம் வருத்தவர்களே வாத்யங் களையும் கோஷிப்பித்தார்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்தவயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அங்கே கால்தாழ்வார்களென்று இத்தயாதி வாத்யத்தவயத்தாலே. “மதுவிரிதுழாய்முடி” என்ற விசேஷணத்

† மேலில் லோகங்களில் என்றுபாடம் காண்கிறது.

ஐந்தாம் பாட்டு.

தஞ்சை மாவட்டம் - கோட்டை அருகே இதுயாதி. “மாதவன்” என்ற தலைப்பற்ற-பிராட்டிபேரே
 கூட என்றது. “மதுவிரி” என்று - புதுமையைச்சொல்லுகையாலே “அழித்தழித்தென்றது”. விரி-
 ப்வவழியாகின்றன. கீழே பிராட்டியும் தானாய் ஒப்பித்தபடியைச்சொல்லி, தானையொப்-
 பிச்சிறுனென்று தாத்ரயாந்தம் - பிராட்டிபுருஷகாமாக இதுயாதி. மதவர்களுக்கு மேலான
 தேவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் வாகியறிந்து ஸந்தஸ்க்ரீதபடியையும், இங்கே எத்தனையேனும் தன்னி-
 யரும் வைஷ்ணவர்களை அவமானப்பண்ணுகிறபடியையும் அதுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு-
 இங்கு வைஷ்ணவர்கள் இதுயாதி. வைஷ்ணவத்வமே வேறுவாகப் பங்குபெறுதாருண்டே
 வென்ன, ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்திருர் - மீனாகாழ்வான் இதுயாதி. ஆந்தாள்தன்-நடுவேயிருக்கிற
 வன். அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகத்தர்க்கும் கூட்டல்லாத மத்யஸ்த்தான முமுக்ஷு-
 என்றபடி. ‘மதுவிரி’ என்று தொடங்கி, ‘முழக்கொத்த’ இதுயவ்யகி. முகங்கள் அநிகுற ரு-
 லானவை அலைகிற கடலின் முழக்கொத்தன என்று உணரவில் ஸுபந்தாத்தம். (சு)

[வாசலில் வாணவர்] - வழியில் டேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி]. வந்து எங்கனப்பிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்பிக்கிறவளவிலே கின்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராயகப்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனமலங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

ப - அந்தரம், வழியில் வருணைந்தர்ப்ராஜாபதிகளானவர்கள், “ஸ்ரீயோபதி யானவனுக்கு ஸேஷபூதி” என்று ஆதரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வாணவர் - வருணைந்தர்ப்ராஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஸ்திகதேவர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலேவந்துகின்று, மாதவன் தமர் - ஸ்ரீயோபதிக்கு ஸேஷபூதிதர்களிவர், என்று - என்றாதரித்து, போதுமின் - “இங்ஙனையெழுந்தருளுங் தோன்”, எமகிடம்புருதுக - எங்கனத்திகாரமான ஸத்தலங்களிலே ப்ரவேஸியுங்கோள், என்றலும் - என்று ஸபைஹுமாதமாக ஸத்தகரித்தவளவிலே, (அவ்விடங்களில் கர்மஜாத வராய்), வேதநல்வாயவர் - வேதோச்சாரணத்தாலே விலகூண முபவானவர்கள், வேணவி - (தங்கள்)பாறாதிசுரமங்களை, உள் - “ஸமலமாகப்பெற்றதே” என்று ஸாஹு மாய்க்கொண்டு, மடித்து - (இவர்கள் திருவடிகளிலே) ஸமர்ப்பித்து, கின்னரர் - கிர்கரர்களும், கருடர்கள் - கருட்களும், கீதங்கள்பாடினர் - கீதங்களைப்பாடினார்கள்.

இ. - அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஸ்திக கர்த்தாக்களான வருணைந்தரஹிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்தகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - “பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்தப்புர பரிகாமன்றோ இவர்கள்” என்றுபுத்து அவர்கள் சொல்லுவது [வாசலில் வாணவர்] - வழியில் டேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணைந்தர்ப்ராஜாபதிகள். [போதுமினெமகிடம், புருதுகவென்றலும்] - இங்ஙனையெழுந்தருளவேணும் எங்கள் அபிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்று ப்ரார்பிக்கிறவளவிலே, கின்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராயகம் பண்ணுமவர்கள், ஸமாராயகங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். கிரபேகூராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமயிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாமமலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம் ஆடித்தாலே. “ஸ்ரீதேவபிரபுநாமி வாக்ஸாஸாஸ்யதேவபிரபுநாமி” என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்கும் தனையிறே.

ஈ. - அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாஸ்திக கர்த்தாக்களான வருணைந்தரஹிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்தகாரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்தப்புரபரிகாமன்றோவென்றுபுத்து அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்.

அஞ்சாம்பாட்டு. - மாதவன் இத்யாதி. “வாசலில்வாணவர்” என்று தொடங்கி “வேள் விபுன்மடித்தே” என்னுமசொல்லும் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஆதிவாஸ்திக இத்யாதி. மற்றுமுள்ளார் என்கிறது - “கின்னரர்” இத்யாதியைப்பற்ற.

“வாசலில் வாணவர்” என்றதுக்கு - வழியில்தேவர்க ளென் - றந்தமாயிருக்க, ‘வருணைந்தர்ப்ராஜாபதிகள்’ என்கிறது - மேலே “எமகிடம்புருதுக” என்று - எங்கனத்திகாரங்களைக்

ஆளும் பாட்டு.

[illegible]

ப.—அகந்தரம், “சேஷித்வசிஹ்நமான திருவாய்மொழியையுடையவனுக்கு சேஷ ஹுதரான சீவகன் இந்த ஹந்தவலோகத்தை நிர்வஹியுங்கோள்” என்று ஆதிவாஹிக மஹிஷிகள் வாழ்த்தினபடியை யநுசிச்செய்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் - வைதிகர் ஸகலபர்மங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, விகாசமும் - பரிமளத்தைப் பரவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்தமான, புகை - தூபங்களானவை, எங்கும் கலந்து -, காளககள் - காளங்களையும், வலம்புரி - வலம்புரிகளையும், இசைத்தனர் - தவரிப்பித்தார்கள்; (இவர்களைக்கண்டபரீதியாலே), வாள் - ஒளியை யுடையதாய், ஒண் - தர்ஸநீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவஸ்த்ரீக ளானவர்கள், ஆழியான் - திருவாய்மொழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, தமர் - சேஷ ஹுதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தஸ்வர்க்காதிபதங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுவதி கோளாகவேணும், என்று மகிழ்ந்து - என்று பரீதியையுடையாராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தினர் - வாழ்த்தினார்கள்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், ஸத்கரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து இவர்களை சூரீர்வசங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாமவலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே வேறே சிலர் அகில்தோடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விகாசமும் நறும்புகை] - பரிமளப்ரகரமாகையாலே ஸ்ப்ரு ஹணியமான புகை. [காளககள் இதயாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்துப் வரிப்பித்தார்கள். [கண்டதெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க தவரித்தனர். [ஆழியான் தமர் - ஆண்மின்கள் வானகம்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷஹுதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யானிகோளோ? என்றாய்த்து ஸ்தோத்ரப்ரகாரம். அவன்தானும் தன் விஹிதைய “ஊகாநாடி” என்றனரோவிரும்பது? “ஆளக்குறையென்” என்பார்கள். [வானொண்கண் இதயாதி] - ஆதிவாஹிக காததாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். ஒளியையுடையதாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள். இது ஸ்வரூபகபநம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழகையும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] - ஹந்ததாக்கள அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; பரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஹவத்ஸம்ஸப்ர யமே ஹேதுவாக நீசராலே பரிஹுதனாய்ப்போந்தனன், ஸரீரவியோம ஸமநந்தரத் திலே தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவர் பேறு.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. ஸத்கரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகளுகந்து இவர்களை சூரீர்வசங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்]-அவர்கள் தங்களுடைய யாமவலங்களை ஸமர்ப்பித் தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தோடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமும் நறும்புகை] - பரிமளப்ரகரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹ

ஆரும்பாட்டு.—வேள்வியுள் இதயாதி. “வானொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்து” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - ஸத்கரபூர்வகமாக இதயாதி.

“வேள்வியுள்மடுத்தலும்” என்கிறதே - அநுவாதம். மடுத்தலும் - மடுத்தவளவிலே; ஸமர்ப்பித்தவளவிலேயென்றபடி. “விரைகமும்” என்றதற்கும் * நறும்மைக்கும்பேதமேதென்ன -

RESEARCH
ACADEMY OF S.S.
MELKOT
Loc 2436
Date

ணியமான புகை. [காளங்கள் இத்தயாதி] - அவர்கள்கோடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக் கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் உலந்து பீவரிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமோக்க பீவரித்தனர். (தவநிக்கும்போது தவரிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான் தமர் - ஆண்பின்ன்கள்வானகம்] - “ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷஹ-உதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்” என்றாய்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன்விஹ-உதியை “ஹதாநாடி” (பக்தாநாம்) என்றன்றோவிரிப்பது. “ஆளுகைக்குக்குறைபெயர்” என்பார்கள். [வாஸாண்கண்இத்தயாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வடிவத்தினர்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கிப்படி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று. பரிதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஹவத்ஸம்ஸந்யமேஹேதுவாக நீசராலே பரிஹ-உதரையப்போந்தவன், ஸர்வேயோ ஹமநந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கோண்டாமெப்படியிறே இவன்பேறு !. (அ)

ஏழாம் பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்
தோடர்ந்துஎங்கும்தோத்திரஞ்சோல்லினர்தோடுகடல்
கிடந்தஎங்கேசவன் கீளரோளிமணிமுடி
†குடந்தையங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆ.—(மடந்தையர்.) ஆஸ்ரிதபரிதாராணர்த்தமாகத் திருப்பாங்கடல் திருக்குடந்தை தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம் பெருமானுக்குக் குடியடியாரான இவர்களை இப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்துக்களும், வஸுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாரந்தரங்களினும் தோடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்க ளென்கிறார்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், மருதமணமும் வஸுமணமும் தங்களைக்கைகூப்பாலும் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

பரிமா இத்தயாதி. பரிமளத்தை ப்ரஹ்மிக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான ப-ஹம்களையென்று ஸ்ப்தார்த்தம். ‘ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்’ இத்தய்யாஹார்யம். விரை - பரிமளம். கமழுகை - பரம்புகை. காளங்கள் - ஸிஹநங்கள். இசைத்தனர் - தவரிப்பித்தார்கள். கலந்து - மாறிமாறியென்றபடி. த்வரித்தனர் - தவரிப்பித்தார்கள். ஈஸ்வர விஹிததியை இவர்கள் கொடுக்கலாமோ? என்ன-அவன்தானும் இத்தயாதி. “வாஸாண்கண்மடந்தையர்” என்று அவர்களுக்களை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹவம் - தேசாந்தர இத்தயாதி. வ்யாக்யாதாவின்ஓபாடு - இங்கு ஹவத்ஸம்ஸந்யமே இத்தயாதி. ‘வேள்வியுன் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறும்புகையை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்; காளங்கல் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்; ஆழியான் தமரான நீங்கள் வானகம் ஆண்பின்ன்கள் என்று வாஸாண்கண் மடந்தையர் - மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர்’ இத்தய்வயி. (அ)

† ‘குடந்தையன் கோவலன்’ என்று உரைக்குப்பாடமாகலாம்,

[தொடுகடல்கிடந்தவென்று மேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதார்புமாக நிர்நியஸஸௌந் தர்பயுத்தையுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குச் செல்லமாட்டாத வர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின மோபாலனுடைய க்ரமர்மத மன அடிபார்க்கு.

ப.—அந்தரம், க்ரீரார்ணவஸாயிராய் ஸர்வாயிகளும் அர்ச்சாவதார ஸுல ஹனவனுடையஸேஷஜிதர்க்குமருடி மணங்களும் வஸுமணங்களும்பின்னதொடர்ந்து ன்தோதரம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொடுகடல்கிடந்த - அமாயமானகடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, எங்கேசவன் - என்போல்வாரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் உத் பாதகளுக்கேசவனாய், (எங்குளையதுவிப்பிச்சிற அந்தஸேஷித்வஸூசகமாய்), கிளர் ஒளி - கிளர்ந்து ஒளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவலிவேகம் தை யுடையபுஷ்பக் கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியுடியார்க்கு - ஸந்தாநமாக அடிமையானவர்களைப்பற்றி, மடந்தையர் - (தந்தாமுடைய) ஸ்திரீகள், வாழ்த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே, மருதரும் - மருத்துக்களும், வஸுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், (ஐமவதநுஷ்வவ்வரையாலே அவர்கள் சீக்ராயாமிகளாகையாலே), எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று, தோத்திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோதரங்களைப் பண்ணினார்கள். தொடுதல் - தொண்டுத லாய், ஆழத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருடி மணமுடி வஸுமணமும் தங்குளெல்லைகளுக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோதரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவஸ்திரீகள் புகழ்த்தவளவிலே, [மருதரும் இத்யாதி] - மருத்கணங்களும் வஸுமணங்களும், [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று புகழ்த்தார்கள். 'ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்கின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகக் யாலே தங்குளெல்லைக்கு உன்னப்புகழ்த்தவளவால் பரியாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்த்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கடியென்னென் னில்; — “தங்கள் காண்பதென்னுன்னுகொலோ?” என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், தஜீவெயக்கண்ணிலே” என்றிருக்குமவன் கருத்து அறியுமவர்களாகையாலும். [தொடு கடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ் மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கக்காகத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடு கடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்த்தகடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதார்பு மாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழுவாத படி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினா னென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷிபிண்டமென்றே என்று கொண்டாடாநிற்பார்கள். [கிளரொளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிவேகம். பா வ்யூஹவிவங்குளினவன்மிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நிர்நம் பிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றாய்த்து அவர் கள் ஆதரிப்பது.

ஈடு.—எழாம்பாட்டு.மருடி கணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்கள் எல்லைக்கு இப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர்வாழ்த்தலும் இத்யாதி]- அத்தேவஸ்தரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத் கணங்களும் வசுகணங்களும். [தொடர்ந்தேங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்] - புகழ்ந்தார்கள் ஒரு கிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்திலின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கேனப்போகிற இடக்கு அடியென்? என்னில்—தாங்கள், “கண்ணன் விண்ணுர்தொழுவே சரிகின்றைசங்கம்” என்றும் “காண்பதெஞ்ஞானுகோலோ?” என்றும் “மாகவைகுந்தம்காண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்” என்றும் “உடன்குவே தென்கோலோ” என்றும் இருக்கையாலும், “தஜீ வெயக்ஷணாவீ” (நஜீவேயம்குஷணமபி) என்று இருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்சிடந்த] - புரமபதத்தைக் கலவிடுக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கோடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி]-ஆறுதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ரகஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி (திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுனென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் மலமன்றோ வென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரோளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸைசகமான திருவவீஷேகம். வ்யூஷ விலுவங்களினளவன்றிக்கே) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கோடுத்தவர்களன்றோ இவர்க ளென்றயித்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

குடியடியார் இவர்கோவிந்தன் தனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறை முறையே தீர்கோள்ளக்
கோடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

எழாம்பாட்டு.—மடந்தையர் இத்யாதி. “மருதரும் வசுக்களும் தொடர்ந்தேங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - மருடி கணங்களும் இத்யாதி.

“எங்கும் - தொடர்ந்து” எனறதுக்கு லக்ஷம் - தங்களெல்லை இத்யாதி. தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவானென்னென்ன - ஒருநிமேஷ இத்யாதி. தாங்கள் தகண்பது இத்யாதி. அவனையும் புரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகளையும் காணவேனுமென்கிற த்வரையாலும், அவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும் த்வரித்துப்போகிறார்களென்றபடி. மலிதம்-ஆழ்ந்தகடல் என்று. “கோவலன்” என்கிறவிடத்துக்கு நீர்மையிலே நோக்கு “குடியடியாராகு” என்றது - கர்மணிஷ்டஷ்டியாய், குடியடியார்கள் என்றபடி. தொடுகடலென்றுதொடங்கி, தோத்திரம்சொல்லினர் இத்யந்வயம். (எ)

† இது ‘காண்பது’ எனபது லேககப்ரமாதத்தாலே வந்ததாயிருக்கவேணும்.

ஆ—(குடியடியார்இவர்)-குடியடியாரிவர் கோவித்தன் தனக்கென்று இவரை, ஸேஷத்வ ணம்சாஜ்யத்திலே அஹ்வித்தராய் அதுக்கு முடிசூடியிருந்த * அயர்வறுமமரர்கள் முறைமுறையெதிர்கொள்ள, வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுதைக்காக, இவர்கள் முன்னமே த்வஜபதரகாதிகளாலே யலங்க்ருதமான பெரிய திருக்கோபுரத்தைச் சென்று குறுகினர்க ளென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், பாக்ருகிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகாகத் திருநாட்டில் எங்கிருப்ப புறம்பாக நித்யணூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரென்று தொடங்கி] - கோவித்தன் தனக்குத் தரும் ஸத்தாநப்ரயுத்தமான அடியார் என்று ஸேஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் பர்பாயமாக எதிர்கொள்ள. [கொடியணி நெடுமதின் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுவதுஞ்செய்து திருநாட்டுக்கெண்ணையான மதினையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகினார்கள். தங்கள் வரவாறுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய ஸ்ரியோபதிபதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கிருக்கக்கூக.

ப.—அநத்தரம், ஆஸ்ரீதஸூலஹுனை க்ருஷ்ணனுடைய அடியாரென்கிற ஆதரத்தாலே பரமபதவானிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்கொள்ளப் பரமபதத்தைக் கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்), கோவித்தன் தனக்கு - ஆஸ்ரீதார்த்தமாக அவதீர்ணுனை க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார் - அநப்பார்ஹமான குலத்தையுடைய அடியார், என்று - , முடி உடை - ஈஸ்வரோபாதி அபிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையான, வானவர் - நித்யணூரிகள், முறைமுறை - தந்தாம்தாங்கள் தப்பாமல், எதிர்கொள்ள - , (இவர்கள் வருகிறார்களென்று), வடிவுடை - அலங்க்ருதமான வடிவையுடையவனாய், மாதவன் - ("ஸ்ரீயாணாயபு") என்று லக்ஷ்மியோடே கூடுவெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக - பாவேசிக்கைக்கு உறுப்பாக, கொடி அணி-(தங்கள்வாவுக்கு அலங்காரமாக எடுத்துக்கட்டின) கொடியாலே அலங்க்ருதமாய், நெடுமதின் - உயர்ந்தமதினையுடைத்தான, கோபுரம்குறுகினர் - தலைவாசலிலே புக்கார்கள்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், பாக்ருகிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப்புறம்பாக நித்யணூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியார் இதுபாடி]- அவனுடைய லௌலஹத்திலே தோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்க ளென்றபத்து நித்யணூரிக ளாதரிப்பது. - "குடத்தை யெங்கோவென் குடியடியார்" என்றதுகீழ்; "குடியடியார்இவர் கோவித்தன் தனக்கு" என்றது இங்கே. 'இவர்கள் விஹங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள். இவர்கள் உகந்தருளின லீலங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள்' என்றபத்து அங்குள்ளார் ஸ்லாஸிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவனோபாதியும் மதிப்பில் குறைவற்றவர்களாய்த் து இவர்களை ஆதரிப்பார். அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யணூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமளிக் வாசி என்னென்ன விதம்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூடி விசுப்பவர்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்பாயமாக எதிர்கொள்ள. "யசு

வகுபெயுலாயு” என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கடுவதென்று கொலே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு உத்தேச்யரானவர்களுக்கு உத்தேச்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியணி இத்தயாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கருதமாய், ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிலில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகழே] - தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த வடிவையுடைய ஸ்ரீபதிபதான பரமபதத்தே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டின ரென்றவாறே தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலையாமென்கை.

அடு - எட்டாம்பாட்டு. ப்ரக்குதிமண்டலத்துக்கு அவ்வகுகே பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யகூளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரித்தயாதி] - அவனுடைய ஸௌலப்பயத்திலேதோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கோத்தவர்களேன்றாய்த்து, நித்யஸூரிகள் ஆதரிப்பது “குடந்தையெங்கோவ லன் குடியடியார்” என்றது - கீழே “குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு” என்றது - இங்கே. “இவர்கள் விலவங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகந்தகு ளின நிலங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள்” என்றாய்த்து, அவர்கள் ஸ்லாமிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவன் தன்னோபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து, இவர்களை யாதரிப்பார். “அஹிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒக்குமாகில் வாசியென்?” என்னில், - அவன் ரக்ஷகத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும்: இவர்கள் அடிமை செய்கைக்கு முடிசூடியிருப்பார்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. “யசுவதிவெயுலாயு” (யத்யுர்வேணத்தயா) என்றும் “அடியார்கள் குழாங்களை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தங்களுக்கு உத்தேச்யரானவர்களுக்கு உத்தேச்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியித்தயாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று, கொடிகளாலே யலங்கருதமாய் ஒக்கத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிலில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன்] - “யுவெவ வஸு-ஹெவொலு” (யுவேவவஸுதேவோபுத்) என்று - கம்ஸவயத்துக்குப் பின்பு பிள்ளையைக்கண்ட ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் போலவும், பெரு

எட்டாம்பாட்டு.—குடியடியார் இத்தயாதி. “முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு இத்தயாதி. “கோபுரம் குறுகினர்” என்றதுக்குமுன்னாக “எதிர்கொள்ள” என்கையாலே - பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக என்கிறார்

‘இங்கே’ என்றவந்தாம், “இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்” என்று கூட்டுவது. எடுத்த சந்தைக்கு வயிர்க்காமென ஹாவம் - இவர்கள் இத்தயாதி. “முடியுடை” என்ற விசேஷனத்துக்கு ஹாவம் - அவன்தன்னோபாதியும் இத்தயாதி. வ்பாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - யசுவதிவெயு இத்தயாதி. “லாயு” என்கையாலே - உத்தேச்யர் என்கிறது. “கொடியணி” என்றது - ஸ்வலாவ மன்று; ஸாஹிப்ராயம். வடிவு-ஸௌந்தர்யம். “வடிவுடை” என்றதும் ஸாஹிப்ராயமென்கிறார் யுவேன இத்தயாதி. “ஹெவொலு” என்பது யசுவதிவெயுதேவோபுத்! யுவெவவஸு-ஹெவொலு ஹெவொலுயாஹொதாஜிரா” இது பஞ்சமேம்ஸே (அத்-உ). “ஹெவொலு-ஹெவொலு ஹெவொலுயாஹொதாஜிரா” என்பது பஞ்சமேம்ஸே (அத்-உ). “ஹெவொலு-ஹெவொலு ஹெவொலுயாஹொதாஜிரா” என்பது பஞ்சமேம்ஸே (அத்-உ).

மாணக்கண்ட சக்ரவர்த்தி “வஹுநாஸுவேவ” (புறயுவேவ) என்று சோல்லப்பப் பாற் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ஸ்ரீயப்பதியதான பரமபதத்திலே புகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாற்றிநோயோமென்கை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வைகுந்தம்புதலும் வாசலில்வானவர்
வைகுந்தன்தமர்எமர் எமதிடம்புகுதேன்ற
வைகுந்தத்துஅமுரரும் முனிவரும்வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணாவர்வீதியே.

ஆ.—(வைகுந்தம்.) - வைகுந்தம்புகுமளவில், வாசலில்வானவர், “வைகுந்தன்தமராகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய ஹவத்தைக் கர்ப்பகருபமான ஸம்ருத்தினைக் கொள்ளவேணும்” என்று ஸமர்ப்பித்து, ஹவத் குணதுவ்வஜித சீர்திஸயப்ரீதிகாரித ஸர்வபரிசர்வைகடேஹாரான அமரரும், ஹவத் குணதுவ்வஜித சீர்திஸயப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்முதராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு ஸ்ரீமான்றியேயிருக்கும் முனிவரும், “பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாம் என்னஹம் பண்ணினோமோ!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

ஆ — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிசுளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யமலம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

[வைகுந்தமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள் எங்கன்பத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று. [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபூரகரான அமரரும் அனக்கும் ஸ்ரீமான்றிகடே ஹவத்முணங்கனிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வஹவரான முனிவரும்.

ப.—அந்தாம், “ஸ்ரீ வைகுண்டநாயனுடைய ஸேஷஹுதரானவர்கள் ஸமக்கு உத்தேஸ்யர்” என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளான ஆகரித்தப்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்று புக்கவளவிலே, வாசலில் வானவர் - திருவாசல்காக்கும் முதலிசுளானவர்கள், வைகுந்தன்தமர் - ஸ்ரீவை

டிஷ்டவஹுநாஸுவேவ” இத்யயோத்யாகாண்டே த்வாடிஸே. “வடிவுடை” என்றதற்கு ஹவந்தாம் - தங்கள் இத்யாதி. சீர்வாக்யவிவரணம் - வந்து கிட்டினார் இத்யாதி. ‘குடியடியார்’ என்று தொடங்கி, ‘வைகுந்தம் புகைக்காக - கோபுரம் குறுகினர்’ இத்யங்கய. (அ)

குண்டநாயனுக்கு ஆடிணியரானவர்கள், எம் - நமக்கு உத்தேசியர்; எமதிடம்புகுத - எங்களதிகாரத்திலே புகுவேணும், என்று - , வியந்தனர் - உகந்தார்கள்; வைகுந்தத்து - அத் தேசத்திலே, அமரரும் முனிவரும் - (கைங்கர்யபராரும் குணதுலவபராரும்) அமரரும் முனிவரும், மண்ணவர்-ஹுமியிலே ஸப்டாபிவிஷய ப்ரவணாராயிருந்தவர்கள், வைகுந்தம்புகுவது-பரமபதத்தேபுகுவது, விதியே! - ஒநகார்யமே!, என்று வியந்தனர் - உகந்தார்கள். வியந்தனரென்கிறவிடம், “எமதிடம்புகுதென்று - வியந்தனர்” என்றும், “அமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்” என்றும் இரண்டிடத்திலும் அவ்யிக்கிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதித்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் “பரமபதத்திலேவந்த இது என்ன ஹம் யமலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல்காக்கிற முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசரம். “பயிலுந்திருவுடையார் பவரே லும்-எம்மையாளும் பரமர்” என்ற இவரைப்போயெய்யத்து அங்குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக்கையைக்கொடுத்து, கொண்டிடுக்குத்தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்திப் பிரம்ஸபயும் கொடுப்பர்களாய்த்து, சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேசியம்: அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாதரை: ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. ‘புகு’ என்றது - புகுதுக என்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதானவளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவர்கள். [அமரரும் முனிவரும்]-கைங்கர்யபராரானவர்கள் அமரர், அதுக்குக்ஷமான்றிக்கே ஸௌந்தர்ய ஸீலாபிகளிலே யிடுபடும் ஸ்வஹாரானவர்கள் - முனிவர்கள். “சுஹோலவபுக்ரவிஷ்ணு” என்கிறபடியே அடிமையிலேன்றும் குறைய சிற்கமாட்டாதாரும் மூணதுலவத்துக்கு அவ்வருது காலவாங்கமாட்டாதபடியா யிருப்பாருமாய்த்திருப்பது. [வியந்தனர்]-விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவாவிதியே] - ஸயஸாரத்திலே ஸப்டாபிவிஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபதத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாதரையாதே! இதொரு ஹக்யமலமிருந்தபடியே! என்றாய்த்து அவர்கள் கொண்டுவந்து.

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டே, பரமபதித்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் “பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன ஹம் யமலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள் என்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்இத்யாதி]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல்காக்கும் முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசரம். “பயிலுந்திருவுடை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வைகுந்தம் இத்யாதி. “வாசலிஸ்வானவர்” என்றுதொடங்கி “விதியே!” என்னுமளவும் கடைசித்தவதாரிகை - பரமபதித்திலே இத்யாதி. பரமபதித்திலேவருவதே யென்றது - மண்ணவராய்வைத்த விண்ணவராவதேயென்றபடி.

இங்குநின்றும் போகிறவர்களை, நித்யஸூரிகள் “எம்” என்னக்கூடுமோவென்ன - பயிலுந்திரு இத்யாதி. புகுத என்று - கைக்கொள்ளவேணுமென்று. கைக்கொண்டான் தங்கள்

யார் யவளேவும் - எம்மையாளும்பரமர்" என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இதுப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கோடுத்து, கோண்டிபுக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கோடுப்பார்களாய்த்து. சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேசம், அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கோடுப்பதும்அது. 'புகுத' என்றது - புகுதுகவேன்றபடி. [வைகுந்தத்தமரமும்முனிவரும்] - ஸ்ரீஹரதாழ்வானையும் இளையபெருமானையும் போலே, குணநீஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநீஷ்ட்டரும். [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்வியே] - கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரம்பதத்திலே புகுதும்படிக்கீடாகலாமாய்த்தைப்பண்ணுவதே! என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் பாட்டு.

விதிவகைபுகுந்தனரென்றநல்வேதியர்
பதிவீனில்பாங்கினில்பாதங்கள்கழுவினர்
நீதியும்நற்கண்ணமும்நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையர்வந்தினர்வந்தே.

ஆ.—(விதிவகை) - நம்முடையஊமாயத்தினிலே இங்குபுகுந்தனரென்று, அஸ்கஸிதஜ்ஞாநாரான * அயர்வறுமமரர்கள், தங்கள்திருமானிகைகளிலே யதேசுதமாக இவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிரஹிதபுத்ரஸந்தர்ஸாதத்தினிலே ஐந்திப் பீதைபாமாபோலே, இவர்களைக்கண்டு பீதைகளாய், அந்தப் பீத்யதிஸாயத்தினிலே, ஸயத்தாலத்தில் பரிபூர்ணசந்தர்மண்டலஸத்ருஸமான திருமுகமண்டலங்களுடையபாரான பெரியபிராட்டியும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய ஸ்வயம்பரிசுகளிகைகளோடேகூட, தங்களுக்குப் பரமயநமான ஸ்ரீசடகோபனும் நற்கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமான ஸத்காரோபகரணங்களைபெல்லாம் ஏந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாய்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில்தின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமரர்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்.

[விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் ஊக்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய ஊக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இக்கே வந்து புகுரப்பெற்றோமென்று வேடித்தில் உபநிஷத் ஊமங்களாலே ப்ரதிபாடி யானநித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே கொடுக்கும் வரிசையேதென - தீரவாசலில் இத்யாதி. கைப்புடை - வாசல்தாப்பாரிருக்குமிடம். பிரம்பைக்கொடுக்கும்து அதிஸயமாகக் கூடுமோவென்ன - சென்று இத்யாதி. 'புகுத' என்று சொன்னவனவிலே, வைகுந்தத்தமரமும் முனிவரும் "வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்வியே!" என்று வியந்தனரென்றபடி. அமரநீ - கைங்கர்ய நீஷ்ட்டர். முனிவரீ - குணநீஷ்ட்டர். 'வைகுந்தம் புகுதலும்' என்று தொடங்கி, 'முனிவரும் - வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்வியே' என்று வியந்தனர் இத்யந்தயம்.

[விதிவகை புகுந்தனென்று] - வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிறவித வார்த்தையன்றென்று வேறே சிலர் ‘இவர்கள் இங்கேவந்து புசூர்ப்பெற்றிது நாம் பண்ணின ஊமீ யமலமன்றோ?’ என்பார்கள். விஷயங்கள்நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து அந்நப்பாயோஜநாய்யமவத் து-ஹதுஅவமபண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய் “விண்ணுளாளும் சிரியர்” என்கிறவர்கள் இங்கே வந்து புசூர்ப்பெற்றிது நாம் பண்ணின ஊமீ யமன்றோ என்பார்கள். “வைகுந்தம்புகுவது” என்றது அங்கு; இங்கு- ‘புகுந்தனர்’ என்கையாலேதங்கள் ஊமீ யத்தைக்காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்]-உபரிஷ்டீ ஊமத்தில் ப்ரதிபாடி யானவர்கள். “பஞ்சபுயம்; பஞ்சபுவெய” என்றுஒதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்]- எதிரேபுறப்பட்டி ஆசிரித்துத் தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டிருக்கு. [பாங்கினில் பாத்தங்கள் கழுவினர்] - தங்கள் ஆணைகளிலே இவர்களைவைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோறத்த நறையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள் ஸ்ரீபாடித்தை வினக்கினார்கள். [நிதியும்நற்கண்ணமும் இத்யாடி] - அவ்வளவிலே உமவத்தபரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பார்கள். வைஷ்ணவர்களுக்குநியியான திருவடிக்கலைையும் திருச்சண்ணப்ராஸாடித்தையும் நிறைகுடவகளையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஷேஸாந்தாமப்போன பாகளையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஷேஸாந்தாமப்போன பாகளையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஷேஸாந்தாமப்போன பாகளையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஷேஸாந்தாமப்போன பாகளையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - “வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!” என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் “இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது நாம் பண்ணினவா” உயமலமன்றே” என்பார்கள். விஷயங்கள் கடையாகிற மண்ணாரத்திலே யிருந்துவைத்து அங்கயப்ரயோஜநராய், ஹவத்குணநுல வம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுகுஷர்களாய், “விண்ணுளாளிலும்சீரியர்” என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது, நாம் பண்ணினவாக்யமலமன்றே என்பார்கள். “வைகுந்தம் புகுவது” என்றதுஅங்கு இங்கு ‘புகுந்தனர்’ என்கையாலே - தங்கள் ஹாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்] - “யதூஷய: ப்ரய:ஜா: பெவா:ராணா:” (யத்ரபூர்ஷய:ப்ர தமஜாயேபுராண:) “யதூவதிவெபுஷா:யா:ஷா:னிஷேவா:” (யத்ரபூர்வேஸாத் யாஸ்ஸந்தேவா:) “தவிப்ராபெராவிவதூவொஜா:முவா:மௌஷலி:நுதே” (தத்விப்ராலோவிபந்யவோஜாக்குவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத் யானவர்கள். [பதியினில்] - அந்த வைநதேயாதிகள் தங்கள் திருமாளிகைகளிலே கோடுபுக்கு. [பாங்குஇத்யாதி] - “இவன்ஒருஸம்ஸாரிசேதநன்:நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார ஸந்தர்” என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவார்கள். [நிதியீத்யாதி] - அவ்வள விலே ஹவத்பரிசாரிகைகள் வந்துஎதிரேற்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாதித்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங் களையுமெந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களை யுடையவங்கள் வந்தேதீர்க்கோண்டார்கள். (க௦)

பத்தாம்பாட்டு.—விதிவகை இத்தாதி. “நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாசங்கள் கழுவினர்” என்றவற்றைக் கடைகித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிக் கள் இத்தாதி.

“மண்ணவர்விதி” எனனாதே, ஸாமான்யமாக “விதிவகை” என்றதுக்குஹவம் - வைகுந் தம் இத்தாதி. விவரணம் - விஷயங்கள் இத்தாதி. கீழே - அவர்கள் ஹாக்யத்தாலேயென்று சொல்லி, இங்கே - கம்முடையஹாக்ய மெனகைக்கு நியாமகமேதென்ன - வைகுந்தம் இத்தாதி. அதாவது - கீழைப்பேரவன்றிக்கே, “புகுந்தனர்” என்று ப்ரவேஸத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டு கையாலே, தலைதுவான ஸ்வஹாக்யத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி. நல்வேதியர்-ஸ்ரீ புகுஷஸூத் தாதிகளில் ப்ரதிபாத்யானவர்களுையபடி. வைநிகதவத்தில் நன்மையாவது - ஸ்ரீ புகுஷஸூத் தாதிப்ரதிபாத்யவம். “ப்ரய:ஜா: - ஷேஷ:” என்கையாலே-க்த்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநரென்கிறது. “புராணா:” - ஹவதநுலவத்தாலே யினகிப்பதித்தவர்கள். புராபிநவா: புராண: என்றபடி. விப்ராண: - மோதாவிந: தத்விபந்யவ: - ஹவதவிஷ்டயஸ்துதிபரா: ஜாக்ருவாம்ஸ: - ஹவததூஹ வைகாக்கா: ஸமிந்ததே- வினங்காவின்றார்களுையபடி. மேலுக்கு ஹவம் - அவ்வளவிலே இத்தாதி. தாத்பர்யம் - தேசாந்தரம் இத்தாதி. “நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங் கினில் பாசங்கள் கழுவினர்: நிதியும்” என்றுதொடங்கி, ‘வந்து - எந்தினர்’ இத்தயங்கிய. (க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கோள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை
கோந்தலர்பொழில் குருகர்ச்சடகோபன் சொல்
சந்தங்களாயிரத்து இவைவல்லார் முனிவரே.

ஆ.—(வந்தவர்.) - ஸர்வேஸ்வரனாப் பூரிப்பதியிருந்த எம்பெருமான் தானும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலே சென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக * அயர்வறுமமார்களோடேகூடத் தாம் இருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடு இருக்கப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்து முனிவரோ டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தானும் வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமார்கள் என்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்று தொடங்கி] - திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமபரப்பரான அயர்வறுமமார்கள் நடுவே ஆந்த நிஃசாராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கோந்தலர் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடிய திருக்கரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உத்தியாய ஹந்தோரூப மான ஆயிரத் திருவாய்மொழியினும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஹவதது ஹவத்தை யரு ணிச்செய்கிறார்.

அவர் - (லக்ஷ்மீஹாரயரான) அவர்தாஃம, வந்து எதிர்கொள்ள-, மாமணி மண்டபத்து - திருமாமணிமண்டபத்திலே, அந்தமில் - முடிவின்றியே, பேர் - அப ரிச்சிந்நமான, இன்பத்து - ஆந்தத்தையுடைய, அடியரோடு - ஸாரிகளோடேகூடி, இருந்தமை - இருந்தப் பரகாரத்தை, கொந்து அவர் - பூங்கொத்து அருளுகிற, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகர் - திருக்கரிக்குகிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருணிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான வ்ருத்தலேதங்களை யுடைய, ஆயிரத்து-, இவை - இப்பத்தையும், வல்லார் - அதுணைப்பிக்கவல்லவர்கள், முனிவர் - (பரமபத்திலே) ஹவத்குணமநஸீலராவர்கள். சந்தஸ்ஸுக்கள் என்று வேதமாகவுமாம். வந்தவரெதிர்கொள்ள என்று - பரபரான விஷ்வக்ணைநாடிகளாகவு மாம். இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஃ யணிக்கவல்லார் பரமபடித் தில் முனிவர்களை டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர் கொள்ள. அப்ராக்ருதரான அயர்வறுமமார்க ளென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில் பேரின்பத்து] - பாவதாத்மஹி யாய் நிரதியாயமான ஆந்தத்தை யுடையாய்க்கொண்டு. ஆந்த நிஃசாராய்க்கொண்டு

ஸம்ஸாரத்தில் ஁஁வத்துக்குள்ளையுண்டாகியாய்த்து, அஸ்ஸுவத்துக்கு அவயிசொல்ல ஸவது? [அடியரோடிருந்தமை] - “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொலோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமையை. அவர்களும் தங்களுக்கு ‘வெளியயந்஁வா஁஁’ பண்ணுதகக்குத் துணைதேடியிறேயிருப்பது? நித்யவஸந்தமான சோலையையுடத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரி தொடங்கிச் சோலைசெய்தாற்போலேயிருக்கை. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களை யுடத்தான ஆயிரம் என்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிர மென்னுதல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பத்தையும் அ஁யஸிக்கவல்லார் அத் தே஁த்திலே ஁மயத் ஁ணதுவம்பண்ணி அதிலே வித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு காவ்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலேயாவர்.

- ஈடு.—நி஁மத்தல், இத்திருவாய்மொழி அ஁யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்கிறார்

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தான் வந்தேதிர் கொள்ள. அப்ராக்குதரான * அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] - ஆகந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] - * அந்தக்லேஸ ஁வாஜகத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; ஁ம்ஸாரத்தில் ஁வமென்று ப்ரமிக்குமித்தனை, ஁஁வமே யுள்ளது. பாண்டு ஒருவன்மேலே அம்பைவிட, “஁ம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்குற்றில்ஒரு க்ஷணமாய்த்து ஁வமுள்ளது; அத்தனையும் ஁஁லிக்கவொட்டிற்றிலையே” என்றுனிறே. [அடியரோடிருந்தமை] - “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலையையுடத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோலைசெய்வது. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களையுடத்தான ஆயிரமென்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிரமென்னு தல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பத்தைய ஁யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே

நி஁மம்.—வந்தவர் இத்யாதி. “இவைவல்லார் முனிவர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

- “அவர் - வந்து - எதிர்கொன்ன” என்றவயித்து, “அவர்” என்றதசஸப்தம் ப்ரக்குதபரா மர்ஸியாகையாலே, “வடிவுடைமாதவன்” என்று - கிழே ஁ரிய:பதி ப்ரஸ்துதனாகையாலே, அத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. “கல்வேதியர்” என்று - ஁ரிகளும் ப்ரஸ்துதரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அப்ராக்குதரான இத்யாதி. ஆக, “அவர்” என்று - பிராட்டியும் ஁ஸ்வா஁மாதல், சித்ய ஁ரிகளும்மாதலென்றத்தவயம். இத்தால் ஁வம் - அந்நத இத்யாதி. ஁ம்ஸாரத்தில் ஁஁யில்லையோவென்ன - ஁ம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஁ம்ஸாரத்திலே ஁஁மேயுள்ளதென்றதுக்கு ஁ம்வாதம் - பாண்டு இத்யாதி. ஒருவன்மேலே-மருகமாயிருந்த ருவி மேலே, ‘என்றுனிறே’ - அம்புபட்டவென்றபடி. ஒருருவி, மரைய, தானும் தன்னுடைய ஁த்ரீயுமாய்க்கொண்டு ஁ம்ஸிலேவித்துக்கொண் ஁ருத்திவனவிலே, பாண்டு அவன்மேலே அம்பைவிட, அந்தபாண்டுவைப்பார்த்து, “பாவி! ஁ம்ஸாரத்தில் ஁஁மேயில்லே; உண்டானு஁ம் ஆயிரம்குற்றிலொரு க்ஷணமாய்த்து ஁஁முள்ளது; அம்மாத்ரத்தையும் ஁஁லிக்கவொட்டிற்றிலே” என்றுனிறே யென்றபடி. இந்ந்நமை - இருந்தப்ரகாரத்தை. பாமாத்ரவோடே கூடுகையன்றே ஁த்தே஁யம், அடியரோடிருந்தகை யுத்தே஁யமோவென்ன - அடியார்கள் இத்யாதி. இப்போது “஁஁த்தலர்” என்கிறதென்னென்ன - போக்கிலே இத்யாதி. சந்தஸ்ஸுக்களை - ஁க்ஷணங்களை, சந்தோரூபமான - வேதரூபமான, “முனிவர்” என்றதுக்கர்த்தம் - இப்பத்தை இத்யாதி. கொந்த

லர் - கொத்துக்கொத்தாகவலருகிற. முனிவர் - மகாசீலர்நாவகன், "சொல்" என்றது - சொன்ன வென்றபடி. "அந்தமில் பேரின்பத்து" என்றது - ஆழ்வார்க்குவிசேஷணமாதல், * அடியார்க்கு விசேஷணமாதல்.

(கக)

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.—லூரிக்ஷாஸ்ரநாராயண
உத்யஸஸாலிக்ஷாவிஷ்வநாட்யஸ்ரீதீதாவக்ஷதாஜக்சிபிரயநாவாவிமொவிந்
லாவாஸு ! வெவகூணலூரிக்ஷாவாடிவநிஜஜந்நநிபூராடிவ்யுமத்யூ, லூ
சொகூபூவயெய்வநிநிகபயாஸ்ரோரிஷபூமநிவ !

குழித் துளின் மமால்விசம்பில்லெதால்லைவழிகாட்ட
 .குழித்தனைமுற்றமதுபவித்து - வாழ்த்தங்கு
 அடியருடனேபிரகதவாற்றையுளசெய்தான்
 முடிமகிழ்சேர்நானமுனி.

ஆ — (முனியேகாண்முகனே.) - இப்படி *அந்தமில்பெரின்பத் தடியரோ
டிருந்த ஆழ்வார், தாம் 'இந்தப் பரக்குதியிலேயிருந்த இருப்பைக் காண்ப' என்று எவ்விதக்
கூப்புகொற்றர்.

ஒ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுக்கு அந்தமில்பேரினப் பதடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவ்விருப்பு ஜ்ஞானாதுணர்யானமாத்ரமாய் ஸாஹபணம்ஸ்கேஷ்யோமீயமன்றிக்கே ப்ரக்ருதிஸஹீயரானமையை அறிந்து, மேருநிவரத்திலேயிருந்து நிரீஃஸவனப் மிகவும் ஸுலியாநின்றுவைத்துஃஸவஹுளமாய் துஸ்தரமாய் மிகவும் ஓரிடத்திலும் ஸ்முதியில்லாதபடி பேராழமான கடலின்நடுவே தன்ளுண்டவனைப்போலே அவஸந்தராய், அதுக்குமேல தமக்கு அவன்பண்டுகவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயம் தானே அல்லதின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல்லார்க்கும் அவனல்லது வேறுரக்ஷுகரின்றிக்கே யிருக்கிறிருப்பையும் அதுணர்பித்து, இப்படியே யிருக்கிறவனை அக்ஷணத்திலே பெறுமையாலே பசியாலும் தாஹத்தாலும் தளர்ந்து, தாயையும் காணப்பெறுத ஸ்தநஃப்யப்ரஹு ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே நிரவீருணரானுருடைய ஹ்ருதயங்களுக்கட இரங்கும்படியளவேமுலகிப்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே தம்

முடைய ஸ்வரூபம் அதுஸர்பிக்கவும் சுஷ்மரன்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்ட அடி போவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிட்டு, காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டா ளைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக்ரீஸாத்நோடே தூதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயி லிட்டு நீட்டத் தவிர்ந்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தப¹வசியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்க மாட்டாமெ ஸாணம்புக, பாமதயாஸ்வாண ஸர்வேஸ்வரன் பெரியபிராட்டியா ரோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தாற்போலே தானுடைய பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடைய ப்ரக்ருகிஸைவப்பத்தையறுத்து இவருடையவிடா யும் தன்னுடையவிடாயும் தீருப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களுள் ளாம் செய்தருவினான் என்கிறார்.

ப — பத்தார்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிசாஸுமார்க்கத்தாலேபேய் டேஸாஸிசேஷத்திலேபுக்குத் திருமாமணிமண்டபத்திலே பேறி ஸூர்பரிஷத்திலே அந்தர்ப்பவித்து சிரதிரபாகந்தயுக்கொண்டு முக்தனிநுக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பாஜ்ஞாதத்தாலே இது தம்முடையபேராக ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுஹித்தவர், அந்த ஸமாயி குலைத்தவாறே†(முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து) “கொடுவலாக் காட்டிலே” என்று தாம் அஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து மிகவும் ஆர்த்தராய், அபரோக்ஷவித்தமான் இப்பேற்றைப்பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி பாமஹத்திருப மான திரவியிகாஸிநிவேஸம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப்புதுர திறுத்தினவன் தானே முழுக்க தீர்வஹிப்பானாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பெரிய திருவடி திருக்கோளிலே ஸந்திஷித னாய்த் தந்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து மலப்பாதாதத்திலே -அதித்வரிதனுட்படியை யதுஸர்பித்து, அவ்வதுஸந்தாநபாவத்வத்தாலே அபரோக்ஷவித்தனை ஸர்வேஸ்வர னுடைய உபகாரமான ஹோப்பவிக்ரஹத்தையும், லக்ஷ்மீவல்லலக்தவத்தையும், ஸர்வ காரணத்வத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரபோருக்கையும், அகிரபிதஹோக்யத்வத் தையும், அத்பந்தப்ரணபித்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷைத்வத்தையும், ஸர்வாத்நாதம் த்வத்தையும், ஸமஸ்தப்ரபாதத்வத்தையும், பரிபூர்ணஹோகுப்ரதத்வத்தையும் அதுஹ வித்து, ஏவம்விஸிஷ்டனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸந்திபியிலே தம்முடைய ஆர்த்தியும் அலிநிவேஸாதிரபயமும் தோற்றும்படி அவனுடைய உபகாரகத்வாதிகளைச்சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டி திருவாணையிட்டு “ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனை நீ எனக்குப் பூர்ணதுஹவத்தைத் தரவேணும்” என்று மிகவும்கூப்பிட, அவனும் இவருடையவரவுக் கிடாக குணவிக்ரஹவிலாதிபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பிராட்டியோடுங்கூட ஏகாஸமாய்படி ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரகாரகதையதுஹித்து, இனிஇந்தப் பேற்றுக்குத் தட்டில்லைபென்று நிஷ்கர்ஷித்து, தாம் அவாப்த ஸமஸ்தவஸ்தானபடியைப் பேசி முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், பாமபதத்திலேபுக்கு “அந்தமில்பேரின் பத்தடியசோடிருந்தமை” என்று சிரதிரபாகந்தயுக்கராய் அத்திராளிலேயிருந்த இருப்பு ஜ்ஞாகாதுஸந்தாநமாத்ரமாய் வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு யோமு¹யமன்றிச்சேயிருக்கிற வதுக்குமேலே, “இல்லைகண்டின்பம்” என்றும், “பிறப்பாம் பொல்லா அருவினைமாய வன் சேற்றன்வல்பொய்சிலம்” என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருகி வஹாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மேருஸிவரத்திலே தீர்ஊ²வனாய் ஸுவோத் தானயிருக்கிறான் ஒருவன் ஊ³வெவஹுஸமாய் ஊஸ்தரமாய்ப் பேராமமாய் ஓரிடத்

† குண்டலிதம் பாக்ஷித்தமாயிருக்கலாம்.

எ.டு.—பரமபரித்திலேபுக்கு “அந்தயில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை”

என்று நிரதீஸ்யாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிரூப்பு ஜ்ஞானபூஷணபாந்மாத்தரமாய் வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, “இவ்வேகண்ட ரின்பம்” என்றும் “பிறப்பாம்பொல்லாஅருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்க்நிலம்” என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவசூராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்ந்துவனாய் ஸுஹோத்தரனாயிருக்கிறானெருவன், ஁஁஁ வஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓசீடத்திலும் ஸ்த்தத்தியின்றிக்கே யிருக்கும்படி யான பாதாளத்திலேவிழ்ந்து நோவுபடுமாபோலே அவஸக்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின் றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாடந்தை எறட்டுக்கொண்டு அஷ்டப்

முனியே நான்முனை பரவேஸே, கீழோடே ஸங்கதி - பரமபதத்திலே இத்தயாதி. ஜ்ஞாநாநுஸந்த்யாநமாந்தரமாய் - அநுஸந்த்யாக்ரூப ஜ்ஞாநமாந்தரமாய். பரமபதத்திலே பரமாதந்த யுகதரானவர் ப்ரக்ருதிஸபிராய் கோவுபடுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மேநு இத்தயாதி. பேராழம் - அத்தயமாயம். “என்னை யுயிர்வேறின் றி யொன்றாகவே” இத்தயாதியைப்பற்ற - நமக்குஅவன்பண்டு இத்தயாதி. “ஆலிக்கோர்ப்பற்றுக்கொம்பு சின்னலாலறிகின்றிலேன” என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைப் பெறுகைக்கு இத்தயாதி. “மேலித்தொழும் பிரமணசிவன” இத்தயாதியைப்பற்ற - தந்திலையிலே

இத்யாதி. “என பொல்லாகனகிரியாய்” இத்யாதிகளாலே அவன்போரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற அக்கு தருஷ்டார்த்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. தூநர்வாயிலீட்டு நீட்டிகை - தூநர்முடிகே அறி விப்பிக்கை. தலக்கற்று - லஜ்ஜையுறது தலக்கு - லஜ்ஜை. ஆரதல்மிக்கால் அவனைச் சாணம்புக் காகுண்டோடுவென்ன - ஸாகாம்தகா இத்யாதி. புத்தகானடே வடித்தமே, “தெவயுரோநாஃ பவிதாஸவீராஃ நாநடி ரோநாஸபஸுவிலிஃ” இதி பூவார்த்தம். “அந்தோ!” என்றத் தைப்பற்ற - இவரினுங்கூட்டில் நான் நோந்து என்றது. “என்னவா” என்கிற இவருடைய அவதான, “கேலத்திருமாமகனோடுனைக கூடாதே” என்றும் “பண்கொண்டபுள்ளின் கிடகொலிபாவித்த” என்றும் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே யுள்ளைக் காணவேண்டுமென் னதென்றபொருளை மேற்கொண்டுவித்து தோற்றவேண்டுமென்று மிருக்கும்அவர்கையாலே, தம் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவித்து தோற்றவேண்டுமென்று மிருக்கும்அவர்கையாலே, அது நீருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினானென்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. “வீடுபெற்ற” எனத்ததைப்பற்ற - பரந்தீர்தீர்ப்பந்தந்தையுறுத்து என் னதென்றபொருளை மேற்கொண்டுவித்து தோற்றவேண்டுமென்று மிருக்கும்அவர்கையாலே, தம் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவித்து தோற்றவேண்டுமென்று மிருக்கும்அவர்கையாலே, அது நீருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினானென்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. “வீடுபெற்ற” எனத்ததைப்பற்ற - பரந்தீர்தீர்ப்பந்தந்தையுறுத்து என் னதென்றபொருளை மேற்கொண்டுவித்து தோற்றவேண்டுமென்று மிருக்கும்அவர்கையாலே, தம் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவித்து தோற்றவேண்டுமென்று மிருக்கும்அவர்கையாலே, அது நீருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினானென்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி.

முதற் பாட்டு.

முனியே! நான் முகனே! முக்கண்ணப்பா! என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்குமாணிக்கமே! என்கள்வா!
தனியேனாருயிரே! என் தலையிசைவாய்வந்திட்டு
இனிநான் போகலோட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல் என்றையே.

ஆ.—“நிலைம—வநநிர்மாண, த்ராணணம் ஹாணாஹிலிஸ்ய, திரவயிகரணை
ஈர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோஹா குணஸ்மாநாயிருத்த உன்
னுடைய ஸௌந்தர்யாபிசுணங்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கி, எனக்
கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களைப் பாரகமாக்கி, என்னெஞ்சம் நிறையப்
புகுந்திருந்த உன்னை இனிநான் போகலோட்டேன், இனிப் பண்டுபோலே உன்னுடைய
குணசேஷ்டிதாதிகளை என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து, என்னைப்பொன்றும் மறப்பிக்க
வொண்ணாது; இனி மெய்யேவந்து சலந்தருளவேணும்” என்று கொண்டு, தம்முடைய
அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டினங்கட இருக்கவொண்
னாதொருபடி பெரிப ஆர்த்தியோடே பெருங்கப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஜேஹுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாபிகளைக்
காட்டி எனக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை ஈ—ஸ்ஸஹமான ஸம்
ஸாரத்திலேவைத்து நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு மூனாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி
விடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - “வஹு—வ்யாஹு” என்றதொடங்கி சொல்லப்படுகிற மஹ
ஈஹக்காராஹி பஞ்சஹுதபர்யந்தமான ஜுமத்தஞ்ஞஷ்டபயப் பண்ணுவதாயுள்ள ஈய்
ணங்கல்பத்தையுடையஹப் ஊவச்சப்தவாச்யஹப் பாபஹம் பரமாத்ம ஸாப்திகங்களி
னாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேனாஸ்யிதனாயிருந்துள்ள பரமபுரு
ஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதுர்புலஸ்வரூபஹப் அவனுக்கு அந்தராத்
மாவாய்க்கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதரான புருஷர்கள் அசேதந
மான ஸ்வஸரீரத்தைக் கொண்டு தம் திணைவுக்குத் தக்கபடி மமநாமநாஹி சேஷ
டைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸரீரஹுதனான சதுர்புலனைக் கொண்டு ஸ்வ
ணங்கல்பாதுமூணமான டேவதிர்பங்கமதுஷ்ய ஸ்வாவரூபமான சதுர்விதஹுத
ஸ்ருஷ்டிபையும் பண்ணியருவாதலால் சேதரானவர்கள் தேவர்களென்றும் மனுஷ்யர்
என்றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் க்ஷத்ரியரென்றும் மோகென்றும் ஸ்வஸரீரங்களைக் காட்
டுகிறாஸாப்திகளாலே அவற்றில் வேருயிருந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டாற்போலே ஸ்வ
ஸரீரஹுதனான சதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முவ ஸாப்தித்தாலே அவனில் வேருய்
அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்தஎம்பெருமானும் சொல்லப்படுகையாலே ‘நான்முகனே’
என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்வோயிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] -
இப்படி ஜுமத்தஞ்ஞஷ்டம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு ஸரீரஹுதனான த்ரிணைத்ரா
னுடைய பேரான ஸாப்தித்தினாலே அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்
வோயிக்கிறது. [என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண்குமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரார்களுக்குநடுவே தான் அடியவர்க்கெனியனாதலால் தான் அவர்களோடொத்த தரத்தனாய், இச்சுவாகு வம்ஸ்ய சோடும் பதுவாய்மோடுபொத்த தரத்தனைய்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினார் போலே ஆஸ்ரதஸுலலதவார்யமாக ஆதிதேவனாய்விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினுலே திருவவதாரம் பண்ணிப்படியாலே ஸம்மோயிக்கிறது. த்ருஷ்டிதோஷ ஸாந்த பர்யமாகவாதல் அவனுடைய அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [என்கன்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிராணை! [தனியேனருயிரே] - தன்னைக்காணப்பெறுத வ்யஸநத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு பராணேஹதுவா யிருந்துள்ள பராணையுள்ளாயே! [என்தலைமிசையாய் என்றமேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினுலும் ஸைஸ்த ஜமத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷ்டைகளும் உன்னாலன்றி யொருத்தரும் தம்மால் செயலில்லை; என்பக்கலிலும் ஸ்வீகார்ப்பாப்ருதி இவ்வளவுமவர உன்னாலல்லது என்னால்செய்யப்பட்டதொன்றும்மில்லை. மேலுமென்றாற் செயலில்லை. இப்படி ஸைஸ்தவ்யாபாரமும் செப்கிற உனக்கு இனிமேல் பரிஹரீக்கை ஒருராமன்மறு; ஆதலால் இப்படி என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு. இனிநான் போகலொட்டேன், ஒன்றுமாயம் செய்யேலென்னையே. இப்பாட்டில பதயோஜகை ஆழ்வாண்டி. 'என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு' என்கிறது-எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து தேற்றி. நிர்ஹேதுகமாகவந்த வைத்து என்றமாம். [இனிநான் போகலொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராப்ய தேஸத்தையுங்காட்டினும் இனி விஸ்வெஷிக்கலொட்டேன். [ஒன்றுமாயம் செய்யேலென்னையே] - பண்டுபோலே ஸ்ரணுவிக்ரகாங்களைப்பண்ணிப் பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதொழியவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிமுகத்தாலே அடியேயிடித்து உபகாரகனாய்ப்போந்து வடிவழகைக்காட்டி ருசியைப்பிறப்பித்து உன்னையொழியச் செல்லாத படியாக்கி என்னையதுவிப்பிப்பதாக தவரிததுவநது ஸநிஹிதனான நீ இனி குணவிஷ்காரத்தாலே வஞ்சித்து அகலப்போக இசையே நென்கறா.

முனியே - (நாமரூபவிஸாமிநாஹமாய், சிதநிஷிஷிஸாஷிதமாய்க்கொண்டு ஸம்ஹருதமாய், 'ஸுபெவ' 'வஸகடுவ' என்னும்படி ஏகேவவிததுக்கிடக்கிற டிஸாயிரீல, 'ஸுஸ்யாயிவிவடிதா') என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணாயமாகக்கொண்டு சேதநர்க்குக் கரணகளைபரங்களைக் கொடுப்பதாக * டிமநாமநாவாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிப்ரகாசத்தை மநம்பண்ணுமவனாய், நான்முகனே - (மஹாஜிஹூப ஸைஷ்டியை ஸ்வயமேவ ஸ்ருஷ்டித்து அண்டாந்தர்வாத்தியான வடிஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்காக 'ஸுபுஷ்டிநை: கரிஷ்யே' 'விஸாரோவிஸு' 'புஜீவதே' என்கிறபடியே) . சதுர்முகனை ஸாரீரமாகவுடையையாய், முக்கண்ணப்பா - (ஸம்ஹருதிஸையத்தில் ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்தினுடைய உபஸம்ஹாராத்ரமாக ஸாக்தி ஸூசகமான) த்ரிணைத்ரத்தையுடையனாய் (அதிப்ரவ்ருத்த சரணருடைய உபஸம்ஹாரத்தாலே) உபகாரகனான ருத்ரனை ஸாரீரமாகவுடையையாய், (அவர்களிருவர்க்கு நடுவே சக்ஷகனான டிஸாயிரீல), என் - எனக்கு, கனி - (உன்பக்கலிலே ருசிபிறக்கைக்கடியான) பக்வபலம்போலே லோக்யமான, வாய் - அத்ரத்தையும், தாமரை - தாமரைப்பூப்போலே டிஸாயிரீயமான, கண் - கண்ணையு முண்டத்தாயிருப்பதொரு, பொல்லா - துனையாத், கருமாணிக்கமே - கருமாணிக்கம்

போலேயிருக்கிற வடிவையுடையாய், என் - (அகரஹாக ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த சோரண) என்னையும், கள்வா - (அவ்வழாலே யறிபாதபடி) வஞ்சித்து அப ஹரித்துக்கொண்டவனாய், தனியேன் ஆருயிரே - (அப்பாப்பலனாகையாலே) தனிமைப் பட்ட எனக்கு (குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணித் தன்னிப்பொழியச் செல்லாதபடி எனக்குப்) பரிபூர்ண ப்ராணானவனே! ("செழும்பறவை தானேறித்திரிவான தானினை யென்தலைமேலே" என்னும்படி), எந்தலை - எந்தலைக்கு, மிசை ஆய் - மேலாய்க் கொண்டு, வந்திட்டு - வந்துசமைத்து, இனி - (ஸம்ஸாரதேஷத்தேதோடே புருஷார்த்தத் தையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆர்த்தியையும் அவிதிவீசாததையும் ஜிப்பித்த) பின்பு, நான் - (உன்னாலே வந்தஜ்ஞாந ப்ரோமனாப்க்கொண்டு அதிதவரிதனாய் உன் தவனாயையும் அறித் திருக்கிற) நான், போகலொட்டேன் - முன்புபோலே நீயகன்றுபோக இசைபென்; என்னை-(உன்னைப்பெறுவதில் முடியும்படியான) என்னை, ஒன்றும் - (ஸம்ஸாரதஸையில் விஷயாந்தரங்களைக்காட்டி அந்யபரணாக்கினவோபாதிபாதல், நசிபிறந்தபின்பு குணவிஷ் காராதிகளைப்பண்ணி ஆஸ்வஸிப்பித்தவோபாதிபாதல்) சிறிதும், மாயஞ்செய்யேயல் - வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன் ஸௌந்தர்யாழகனைக் காட்டி உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிவைத்து, என்னை யினி துன்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலெவைத்துப் பெற்றேனாகப் பண்டுபோலே ஒரு முணுவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென் னிறார்.

[முனியே] - "ஸஹ்யஸ்யாஸ்ய" என்று மஹாஸ்ய விஸேஷாத்மமான ஜாத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையபாபி நத்துள்ள ஸர் வாயிகளை! காண களைஷா விபுரமாய் அசித்தல்பமாய் சோச்யதஸாபந்மாய் "ஸுபெஷ" என்று தன்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேசொல்லும்படி ஸங்கல்பமாவஸ்யை ஸஜித்துக்கிடக்கிறவன்று - "ஸுஷுக்ஷாக்ஷிநாஸித" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய நோவை அதுணந்தித்திருக்கிற இந்நபைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக நாமரூபங்களை உன்பேருகத்தத்து பண்ணின க்ருஷிமவீத்து உன்னுல்லது செல்லாமையை உண்டாக்கிக்கொண்டு நீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனை] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வநுருண்டான தேவாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகைக்காக ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்கின்ற ஸ்ருஷ்டித்தவனை! 'நான்முகனை' என்கிற இது விஸேஷணமான சதுர்முகனைவிலே பர்பவனிக்கிறதன்று; அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்யஸங்கம் தச்சரீரியள வும் செல்லுகிறாப்போலே. சேதனன் ஸ்வஸாரீரத்தைக்கொண்டு தன்னினைவாலே முமகா மமகாதி சேஷ்டதங்களைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸாரீரஹிதனான சதுர்முகனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறான் ஸர் வேஸ்வரனை. "ஸுபுஷ்டிக்ஷு கரிஷ்யாமி ஸாரிவிஸ்ய" - "அபாடிபுதவநூநன்", "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து". [முகக்கண்ணப்பா]-இப்படி ருத்ராஸாரீரியாய்க்கொண்டு ஜமஹுபஸம்ஹாரம் பண்ணுவனே! அதிப்பாவ்ருத்தனான ப்ராஜையை விலக்கிடுவெய் பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே "அப்பா" என் கிறார். "ஸம்ஸாராபுரீஷிணாநாஸ்ய" உத்யாதி, "ஸுபுஷ்டி ஸுபுஷ்டிகாரணீய" உத்யாதி.

[என்பொல்லா இதுயாதி] - இங்ஙனாக வம்ஸ்யரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடும் ஸஜாதீய னாய்க்கொண்டு அவதரித்தாற்போலே, ப்ரஹ்மநுத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸீஸாதிக்கிறது. அவ்வடிவிலே துவக்குண்டவராகையாலே 'என்' என்கிறார். [பொல்லா] - அழகிதென்னில் நாட்டா ரழகோபாதிபாமென்று விஜாதீயமென்று தோற்றுகைக்காகவென்னுதல், த்ருஷ்டி தோஷஸாத்பர்த்தமாக என்னுதல். [கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்க மலைபோலையாய்த் து ஷ்டியிருப்பது. முறுவலைத் தப்பினாரையும் அகப்படுத்த வற்றான கண். [என்கண்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி வஞ்சித்து என்னைபடிமை கொண்டவனே! உன்னதான ஆக்மவஸ்துவை அபஹரித்துக் கொண் டிருக்கிற என்னை விஷயிகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்கு அடி - கர்மம்! ி அபஹரிக்கைக்கு அடி - வடிவமுது. உடையன னுடைமைபெற்றலும் அபஹாரமென்னும்படி யாய்த்து ஸ்வாதந்த்ர்யம் வபிரம்புற்றினபடி. "நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயிகரித்தவனே!" என்று ஆழ்வாந்நிர்வாஹம். [தனியேன்] - ஸம் ஸாரிகளோடு பொருத்தாதே உத்தேஸ்பமான கிரளில் புகப்பெறுமையாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [ஆருபிரே] - எனக்கு முணங்களை ஆவிஷ்கரித்து முணுதுவமையாத்தார யாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணஹேதுவானவனே! [எந்தலைமிகையாய் வந்திட்டு] - எந்தலைபிலே திருவடிகளிருக்கும்படி நீட்டிவைத்து. நிர்ஹேதுகமாக பெரிய திருவடி யின் முதுகிலேவந்து எந்தலைபிலே திருவடிகளைவைத்து. "செழும்புறவைதானேறிக் திரிவான தானிணையெந்தலைமேலே" என்றாரிறே. ஜகத்ஸ்நஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணு கிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால்செய்யப்பட்ட கொன்றில்லாதாப்போலே என்னை இவ் வனவு புருசுகிறத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை; இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே லாமென்கை. [இனி]-ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அறிந்தவளவன்றிக்கேமுத்த ப்ராப்யதேஸத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து உன்சுவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான் போக லொட்டேன்] - 'நானேயறிலேன்' என்று கைபறியாலேபறித்த அறிவன்றிக்கே நீயே காட்டக்காணப்பெற்ற நான் விஸ்வலிங்ககொலட்டேன். இவர்க்குப் போகலொட்டேன் என்று சொல்லுகிறது-ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்கு உண்டான த்வரையாலேயும், அபே ஷித்தவளவிலே கார்யஞ் செய்யப்பெறுத பிற்பாட்டுக்கு "ஹீரோஷாஹிஸீராதாஸா" என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலுமிதே. [ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவ தற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையுமென்னப் பண்ணி னாய்; உன்னையறிந்தபின்பு முணங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமையுமென்னப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேறிகப்பண்ணி என்னைவஞ்சி யாதே கொன். [என்னையே] - அங்குன்செய்யவேண்டுகிற தென்? என்ன,—"வாஹி வஸ்யஸாரீரானி" என்கிறபடியே விரஹத்தின்று ஸேஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாழகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்

முதற்பாட்டு.—முனியே இதுயாதி. "எந்தலைமிகையாய் வந்திட்டு - என்பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே - தனியேனாருபிரே - ஒன்றும்மாயஞ் செய்யேல்" என்ற லஜ்ஜைக்காஷித்தவதாரிகை - நிர்ஹேதுகமாக இதுயாதி.

[illegible]

10-41

வாழ்குபீர்தவனகெ” அன்பாரமு - ஜீவாத்மாபரமபுருஷாம்ஸி, குத:, காகவ்யபதேஸாத் - ப்ருமாத்மாநம் ப்ரேரிதாஞ்ச இத்யகி காகவ்யபதேஸாத். அந்யதாச, “தத்த்வமலி” இத்யாகிநா ஸத்யோபதேஸாச்ச. “கலிபாஸகி தவாழிகுபீர்தவனகெ” வஹபாஸாஃ, வஹபா

வா; ஸ்ர ஹ்மேசித்வா:” இத்த்யாஹ்வணிகா; ப்ராஹ்மணே தாஸகித்வாஹ்வமப்யுயதே. தத்யஸ
ஸர்வஜீவ வ்யாபிதீகேகாஹ்மேஷோவயபதிர்யத இத்த்யாஹ்வணிகா; வவருஹ்வமப்யபதேஸ முக்யத்வவரித்தயே
ஜீவோயம் ப்ராஹ்மணேஸா; இத்த்யப்பகத்த்வய இதி. ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே,
முத்தர ஸம்ஹாசகாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியையருளிச்செய்கிறார் - ப்ருநீவ்யப்ஸி
இத்த்யதி.ஸுபாலோபரிஷ்தி. ப்ருநிவியானது ஸ்வகாரணமான ஜலங்கிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டையாகா
கின்றதென்றபடி. லீயதே என்கிற வயசப்தம் - காலபரமன்று. “ஹீஹ்ஸுஷ்டணே” என்கிற
ததுவிலே ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலில் வயஸப்தங்களுக்கும் இதுவே ஆர்த்தம்.
ஆகாஸம்நீநீரீயேஷு என்றது-ஆகாஸத்துக்கு இந்திரியங்கள் காரணமல்லாமையாலே ஸ்வாநீர்க்க
தேதாபூத சதுஷ்டயத்தைபுருடைய ஆகாஸம் இந்திரியங்களுக்கு அப்யாயகமாய்க்கொண்டு அவந்
ரிலே கூடுமென்றபடி- இந்திரியானிதந்த்மாநீரேஷு என்றது - இந்திரியங்களுக்குத் தந்த்மாநீரைகள்
காரணமல்லாமையாலே அவந்ரிலே வயம் கூடாமையால், அவ்விந்திரியங்கள், தந்த்மாநீராகனிலே
ஸம்ஸ்ருஷ்டிக்கனாகாகின்றன என்றபடி. “தந்த்மாநீரானி பூதாதெனலீயந்தே”என்றது - தந்த்மாநீரா
களும் அவந்ரேருகடிகுள இந்திரியங்களும் மஹத்தத்த்வகார்யமான அஹங்காரத்திலே வய்யரின்
றன என்றபடி- அதாவது - ஆகாஸம், தந்த்மாநீராவஸ்யையடைத்து, ஸ்வகாரணமான ஹ்ருதாதி
யிலே லீகமாம்; இந்திரியங்கள், ஸ்வகாரணமான ஸாத்த்விகாஹ்வங்காரத்திலே லீகாமென்றபடி.
இங்கு, ஹ்ருதாஹ்வியென்கிறது - தாமஸாஹ்வங்கார பரமல்ல, அஹங்காரமாத்ர பரம். “கான்முகணே,
முகக்ண்ணப்பா” என்கிறபதங்களில் - ஸத்வாகாரமாகப் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகையாலே,
“முனியே” என்கிறபதத்திலே - அத்வாகாரமாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம்
தேற்ற - ஸ்வநுபேணமலந்தீதனுபிந்ந்துள்ள என்கிறார். “முனியே” என்பதுக்கர்த்தாத்ரம் -

ஸக்தாகீ இத்யாதி. அதாவது - வெறுப்புடையவனேயென்னுதல்; துற்தவனேயென்றும், ஜுமத்தைப் பூண்டு தனியனும் * தயமாகமாவென் றிருக்குமவனேயென்னுதல். முனிவு-வெறுப்பும், ஆறக்கையும். “முனியே” என்றபதப்பரையாகத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாகத்தமாக ஹவம் - தநோகாவண் இத்யாதி. ஸுத்தாகாண்டே ப்ராயஸஸிலோகஃ. இவ்வாதவனது உண்டாக்குகைக்கு மகநம் பண்ணினதைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - நான் இல்லாத இத்யாதி. ஆகையாலே “நானிஷ்டாதவன்து” என்று கூட்டுவது. “முனியே” என்றஸ்வர்த்துக்கு ஹவம் - அம்மேஎன்பாராப்போலே என்று. “அம்மேயென்பாராப்போலே” என்ற ஸம்ஸைப்பம் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்டுஹிநம்-அநாகிதது இத்யாதி. ஏததவிவாணம் - நீதினைக்குமன்றே இத்யாதி. காணத்வத்தைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே அவனுடைய ஸாண்யத்தமும் மலிதமென்று விவகித்து அதுக்கு ஹவம். ஸாவாமநூகஃ இத்யாதி, புத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, “தெவயுரிகாநஃவதிதாஸஸிரிகாநாநுஷுரிகாநாஹயஸஸுவிபாஃ” இதி பூர்வார்பம். “முனியே” என்கிற இத்தால் ஸம்ஹாராவத்தை சொல்லித்தே, இப்பதத்தாலேது சொல்லுகிறதென்ன; வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபபுத்தமாக ஸைஷ்டிபுருஷனை ப்ரஹ்மாவைக்கு அத்தாத்தாவாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - யோப்ரஹ்மணம் இத்யாதி. ஜீவத்வகா அதுப்ராவேசித்து என்றது - ப்ரஹ்மாவாகிற ஜீவத்வகா, ப்ரஹ்மஸீர்த்திலே அதுப்ராவேசித்தென்றபடி. ஜீவத்வகா அதுப்ராவேசித்து என்

† குண்டலிதம் இருபத்துவாசாயிரப்படிமேன்ற கண்கிதழ்.

சொன்னதற்கு லாவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும் இதயாதி. இறுஞ்சிற்போலே - அடித்தாற்போலே.
விஷ்ணுகாமவாய் என்றவிடத்திலே, “வாராதாஜமவெஷாபோயாரஃவாரபெஸாரஃ |
விஷ்ணுநாரகாமவெஷெஷா வெஷானெஷாஉயீயதே” என்றது அநுஸந்தேயம். “என்
‘பொல்லா’ என்றுதொடங்கி “கருமாணிக்கமே” என்னுமளவும் - ரக்ஷணைப்பையாக்ரான்களைச்
சொல்லுகிறது. பாலமுருத்தராந்தாயாமியாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினற்போலே ரக்ஷணத்
தகும் ஆளிடவொண்ணாதோவென:- தவேதாபரிஹரிக்கிருர் - கண்ணன்று இத்யாதி. கண்
ணன்று - சிர்த்தயமாக. ஸ்ருஷ்டியில் கண்ணனுமகயாவது - தத்தக்கமாநுருணமாக தாரதமய
முண்டாம்படி ஸ்ருஷ்டிக்கை. அப்படியொண்ணாதோவென்ன-நவ்றி இத்யாதி. “வழிதளவழிதம்
சிவாதாநம்வத்யுநிவ்யுகவ்யுநிசு”இத்புத்தரார்த்தம் (வி-பு-க-உஉ). ‘கஸம்பதாம்’இத்யாதி
ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. (ஷெ) ‘பொல்லாககளிவாய்’இத்யாதிவிசேஷணங்களுக்குலாவம் நான்முகனே
இத்யாதிவாக்யத்துவமும். ஸ்வரூபகுணங்களிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன-
ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், “யதோபாஸநம் விலமாயகயாலே ப்ராயாந்யேந திவ்ய
மங்களவிக்ரஹத்தை விரும்பியிருப்பர்களுழ்வார்கள்” என்று ஸம்பந்தாயமாக அருளிச்செய்வர்.
ஆனால், ஸ-லாஸ்யான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைவிட்டு திவ்யாதம்ஸ்வரூபத்தை த்யாகம்பண்ணச்
சொல்லுகிற வேதாந்தாழி ஸாஸ்த்ரத்தில், “விக்ரஹமிலை” என்று தேவநுரின்றதேயென்ன-
இந்தை இத்யாதி. பொல்லல்- தொனைத்தலாய், தொனையாத மாணிக்கம். அநுபலித்தமான ரத்தம்
திபாளேயிருக்கிற வடிவுசெய்ப்புத்தோற்றுவது ஸமித்தாலேயாகையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

விரஹம்தின்ன ஸேஷித்தஉடம்பைக்காட்டுகிறார்; அங்கு ஸாரமாத்ரம் அவர்களுக்கு; இவர்க்கு
ஸ்வரூபநாசமிறே (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மாயஞ்செய்யேல் என்னை உன் திருமார்வத் துமாலகங்கை
வாசஞ்செய்யுங்குழலாள் திருவானை கின்னானை கண்டாய்
நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை உயிர்வேறின் றீஒன்றாகவோ
கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய் என்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் வந்தத்தோ.

ஆ—(மாயஞ்செய்யேல்) - பண்டு உன்னைக்காணவேணும் என்றாகைப்பட்ட
டுக் காணப்பெறுகையாலே நான் வ்யஸைப்படுமனவிழ், கண்ணாக்கண்டாற் போலே விசத
மாம்படி என்னெஞ்சிலே யுன்னைக்காட்டி, காணவேணுமென்னும் அபேகையையப்
பிறப்பித்து, என்னுடைய வ்யஸைத்ததை மையூதம்பண்ணினாற்போலே செய்தருள
வொண்ணாது; இனியுன்னைக்காட்டாதே வஞ்சித்தொளிக்கில், உனக்கு நிரவபிகழம்பத்
தாய் நிரவபிகடே ஹாக்யபூதையாய் உன்னாலும் ஐஹூமந்தவ்யையாய் உன் திருமே
னிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற அழகிய திருக்குழல்களை யுடையனாயிருந்த பெரியபிராட்டி
திருவானை, நின் திருவானை கண்டாய்; ஸாஸ்த்ரேபாஸ்பதமாயிருந்த என்னை யருள
ராதே என்பக்களிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னோடொன்றென்று சொல்ல
லாம்படி என்னோடே கலந்தருளினாய்; ஆதலால், அதுபெருவானைப்பன்று: இனிச்செய்
கிறோம் என்னப்பற்றாது: சண்டென வந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேகிதத்தைச் செய்தல்லை நிற்க
வொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் திருவானையிடுகிறார்.

[உன் திருவென்று தொடங்கி] - “விஷ்ணுஜீ” என்னும்படியே உனக்கு
ஸம்பத்தாய் உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய் உன்னாலும் ஸ்ராவரிக்கப்படு
வாளாய் உன் திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணுகின்றான் அழகிய திருக்குழலை
யுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி போராதே என்பபே
கிதம்செய்து முடிக்கவேண்டும்படியிட்ட ஆணை. போகவல்லவாகில் போய்க்காண
பென்று கருத்து. “பீராவலீ தபாடுவெவாவுவாவிர்வாநதந” என்னும்படியாலே
பெரியபிராட்டியாரானை உன்னான்கிடாய் என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு
என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழிசுறையும், கீர்பெருவானையிட்ட
என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அல்லாமைபேத்துகிறார். பெரியபிராட்டியார் பக்க
விலும்பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்களிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அபேகப்பதை
யாராதே உன்னோடு ஆத்மஜெயமில்லாதபடி என்னைப்பரிசு ரஷித்தாய்; ஆனபின்பு,
ஐயோ! என்னை சண்டெனவந்து விஷயிகரிப்பாய்!

இத்யாதி. ஆக, “முனியே” என்று - மைஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், “என்முகனே” என்று -
வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், “முக்கண்ணப்பா” என்று - ஸ்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டாததையும், “கருமானிக்
கமே” என்னுமளவும் - பாலகத்தையும் சொல்லுகிறது. (க)

குறையாதேயிறேயிருப்பது. [மாயஞ்செய்யேல்]-தான்விநம்புகிறமாய்வுக்கு மாயையாவன். உன் திருமாய்வுக்கு அலங்காரமானவன் என்கை. [சங்கை] - அவர்ப்தமமண்தகாமனான நீகுறையாளரைப் பேரிலே ஸ்வாலிக்கப்படுமவன்; அபாணத்தாலும் ஸீலாபிகளாலும் பூர்ணையாயிருக்குமவன். [வாசம்செய் பூங்குழலான்]-“வாவ. 4 ம. 25” என்செய்யுபத்தையும் பரிமளித மாக்காசின்முள்ள குழையுடைபவன். [பூங்குழல்]-பூவைபுடைத்தானகுழல்: அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணென்னொணை] - திருவினுடைப ஆணைகிடாய். என் கார்யம்செய்தல்லது இட்டவடி போவிடவொண்ணாதபடி பிட்டஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. புறம்புன்னார்க்கெல்லாம் இடுமாணை உன்னுடைப ஆணை. உனக்கிடுமாணை அவளாணை. அங்ஙனன்றியே, [என்னொணை - திருவாணை] - என்று இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். “பேராவலீதயாவெவரவொவிராவா ஈநுந” என்கிறபடியே. [சேசம்செய்து இத்தயாதி] - “சீர்பெறுவாணையிடமி” என்ற அவன் அருளிச்செய்ய. அல்லமை ஏத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். ஆற்றாமையின்மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [சேசஞ்செய்து] - பிராடபிக்கல் பண்ணுதல்நேறுததை என்பக்கலிலேபண்ணி. “அகலக்கிலேனிறையும்” என்று அவன் செல்லாமைகண்டிதே அவள்பக்கல் ப்ரோமத்தைப்பண்ணிற்று; உன்செல்லாமையன்றே என்பக்கல் ப்ரோமப்பண்ணிற்று. [உன்னொணென்னை] - என்னை நித்தனார்ஸாரி என்றதல், உன்னை நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்றதல் பார்த்தோ மேல்விழந்தது? “இவன் அணுபரிமாணன், நியாமயன்; நாம் விஹ, நியாமகன்” என்றுபார்த்தாயோ? [உயிராவேறின்றி ஒன்றாகவே] - ஆத்மமேலில்லாதபடியன்றோ என்னைப் பரிக்காணித்தது? “உன்னதுஎன்னதாவியும் என்னதுஉன்னதாவியும்” என்னும்படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையிலே சுமந்தது. [கூசம்செய்யாது கொண்டாய்]-என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப்பாராதே பரிக்காணித்தாய். முதலிலே என்பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிசுமருளினாய். பின்பு வளவேழுண்டிலே “நான் அயோக்யன்” என்றுஅகலப்புக, என்வழியேவிடாதே உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்திலையாகில் நான்இன்று க்லைரப்படாதே போகலாய்ததே. [என்னைக்கவிக் கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு என்னைசுண்டெனவந்து அணுகப்பாராய். ஸாஸ்தரங்கனால் அறிவிக்குமளவுபாராது. மூணாவிக்ரமாத்ரம் போராது. உன்னை நான் கிட்டி அதுவலிக்குப்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளத்து நான்குப்பிடவந்து முகங்காட்டி தொழிவதே!

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி அவனுக்குத் திருவாணையேகிறார்.

[மாயஞ்செய்யேல்] - கீழ் “மாயஞ்செய்யேல்” என்னச் செய்தே தீரீயவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றமைதான்! இப்படி இவாநிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், “உம்மை

இரண்டாம்பாட்டு.—மாயம்செய்யேல் இத்தயாதி. “திருவாணை என்னொணைகண்டாய்” என்றதைக் கடாஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்தயாதி.

அதுவாதத்துக்கு ஹவம் - கீழ் இத்தயாதி. ஹவாத்ரமாதல், விவரணமாதல் - இப்படி இத்தயாதி. “என்னை” என்றது - என்னையொருவனைபுமென்னுதல், ஸாணம்புருந்தவென்னை

[illegible]

† குண்டலிதம் பாகிப்தயென்று முன்கோசங்களில் காண்பிறகு.

இத்யாதி. சாதி - ஸர்வகந்தி என்கிற இத்யாதி. இத்தலையாலேயென்று - இந்தத் தலையால் மயராலேயென்று ஸ்வரூபவார்த்தம். உனக்கிடமி ஐனை திருவாணைகண்டாய் என்று முந்தினவர்த்தம்; உனக்குத்திருவாணையு முன்னாணையும் என்றிரண்டாமர்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “நின்னாணை - திருவாணை” என்றநவயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இருந்தபடியேயவநவயம். “வளைத்தவைத்தேன் இனிப்போகலொட்டேன உன் தன் இந்திராநாலங்கனா லொளித்திடில் நின் திருவாணைகண்டாய்” என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரைப்போலே “திருவாணை” என்றால் போராதோ, “நின்னாணை” என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - ஸர்வாயிக இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - மயாச இத்யாதி. “ஔதரங்குடெகெகெயீஔரொஷங்குருதாஔகி | ஔராவலீதபாஔெவஸஔொவிரவஸுநஔுத” இது சித்ரகடே பாதம்ப்ராதி ராமர். மேலுக்கவதாரிகை - நீரிட்ட இத்யாதி. தம்முடையஇல்லாமைமைய - ஸத்தையல்லாமைமையென்றபடி. விஸேஷமாத்ரத்திலே ஸத்தாஹாஸ்யாமோகென்ன; “உயிரேயென்றி” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்திருர் - பாரதந்தீர்த்தம் இத்யாதி. இவ்வாக்யம், ‘நீரிட்டவாணை’ இத்யாதி ஸங்கைக்குப் பரிஹாசாத்ரமாதல். “நேசம்செய்து” என்றதுக்கர்த்தம் - பெரியபிராட்டிமார் இத்யாதி. மலிதம் - ஔன்ஸநேஹிக்க இத்யாதி. பிராட்டிபக்கவிலும் பண்ணை ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினென்னகைக்கு அவன்பக்கல் ஸ்நேஹம்பண்ணும் பாகாந்தானேதென்ன - அகலக்ல்லேன் இத்யாதி. “அவன் செல்லாமைகண்டு அவன்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினென்னஹத்துக்கு நியாமகம் - “ஔராவாஔுருபுஔுநஔீவீஔெஷு” என்று அவன் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக்கேட்டு ‘நஜீஔெய்குணஔீவீ’ என்று பெருமான் அருளிச்செய்த இது’ என்றருளிச்செய்தவர். விவரணம் - விழும்ப இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - இவன்அனு இத்யாதி என்னுதல்; அன்

4 குண்டலிதம் இருபத்துவாழ்வுமென்று முன்கேள்விகளில் காண்கிறது.

நியாமகன்” என்றபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே] - ஆத்மமேதமில்லாத படியன்றோ என்னைப்பரிசுரவறித்தது. “உன்னதென்னதாலியும் என்னதுன்னதாலியும்” என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ கீ தலையாலேசுமந்தது. “ஹாவரொணபுஹாயபா” (பாஸ்கரேணப்ரபாயதா) என்கிறவிதும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - ஸர்வஞ்ஞானையும் வாசிவைத்துக் கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதைதபாராதே பரிசுரவறித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவருத்தம்பாராதே மயர்வறமதிலமஞ்ஞினாய்; பின்பு. * வளவேழுகிவே “கான் அயோக்யன்” என்றகல, என்னைஎன்வழியிலேவிடாதே உன்செல்லாமைமையக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்வேசப்படாதோழிய லாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டென வந்தணுகப்பாராய். ஸாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது; குணவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாஸ்காந்நகரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுலவிக்கும்படி பண்ண வேணும். [அந்தோ] - தன்னையோழியச் செல்லாமைமையத் தானே விளைத்து கூப்பிட வந்துமுகங் காட்டாதோழிவதே !

(2-)

முன்றும் பாட்டு.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்ததோ! என்பால்லாக்கநுமாணிக்கமே!
ஆவிக்குலூர்பற்றுக்கோம்புநின்னலால் அறிகின்றிலேன்நான்
மேவித்தோழும்பிரமன்சிவன் இந்திராதிக்கெல்லாம்
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரத்ததுவே.

றிக்வே, கீழே “ஹோக்யனானவன்னோடே ஹேயனான என்னை” என்றருளிச்செய்த “விபவாய் நியாமகனானவன்னோடே அணுவாய் நியாமயனானவென்னை” என்றத்தார்த்தம் - இவன்அணு இத்தயாதி என்னுதல். அதுக்கெதிர்த்தலையடியேன் என்றது-“கீசனைன்கிணாவென்னுதலிலேன்” என்றிருக்கிறேன் நானென்றபடி. விவரணம் - உன்னது இத்தயாதி ஸம்ஸ்வேஷ மையத்தில் என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன்ஸ்வரூபம் கானிட்டவழக்காகவும் தலைதடுமாறாகவன்றோ கீ பரிமாறிற்றென்றபடி. தலையாலேசுமந்தது - தலைதடுமாறாகப் பரிமாறிற்றென்றபடி. இத்தால் பெரியபிராட்டியாரில் வயாவருத்தி தோற்றியிருக்கிறதென்கிறார் - பாஸ்கரேண இத்தயாதி. “கூநந்ராராவவெணாஹம்ஹாவரொணபுஹாயபா” இதி ஈவணம்பாதி வந்தா. அவிசதமாகப்பண்ணினாய் என்றது - ப்ரஹ்மயென்றும் ப்ரஹ்மாவென்றும் ஹேழமுண்டுஅங்கு; அப்படியன்றிக்கே, ஏகவஸ்துவென்னலாம்படி பண்ணினாயென்றபடி. “கூசம்செய்யாதுகொண்டாய்” என்றதுக்கார்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞான இத்தயாதிகாக்யதவ்யமும். அப்படி பரிசுரவறித்தானேவென்ன; தவேதா அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே இத்தயாதிகாக்யதவ்யத்தாலே. ஹார்த்தஹாவம் - இப்படியன்று இத்தயாதி. உயிர்வேறின்றிய - ஆத்மமேதமில்லாதபடி. ஒன்றாகவே - ஏகபாதிபத்திரிதற்கும் படிக்கிடாக, கூசம்செய்யாது - என்அயோக்யதைமையப்பார்த்துக் கூசாதே, கொண்டாய் - அங்கே கரித்தருளினாயென்று ஸப்தார்த்தம். “வந்து - கூவிக்கொன்னாய்” என்றதுக்குஹாவம் - ஸாஸ்த்ரங்களால் இத்தயாதி வாக்யசதுஷ்டயமும். ஸாஸ்காந்நகரிக்குமளவு போராது என்றது - மாகஸ ஸாஸ்காந்நகாரம்போராத்தென்றபடி. “அந்தோ!” என்றதுக்குஹாவம் - தன்னை இத்தயாதி.

(2)

† அந்தது - அந்த அது என்பதன் விவரம்.

ஆ —(கவிக்கொள்ளாய்) - வீரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்பைஸ்வர்பாதிசுளம் த்வத்ப்ரஸாடாபீதமாதலால், என்னுடைய உஜ்ஜீவநத் துக்கு உபாயமும் நீயல்லது மற்றொன்றும் காண்கிறீலன்; நீயே உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளி, பிரானே! உன் திருவழகக்காட்டியருளாய் என்கிறார்.

ஒ —மூன்றும்பாட்டில், பெருமிடுக்கமான வீரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யித்யாதிசுளங்கெல்லாம் திர்வாஹகனுந நீ, உன்னுல்லது உஜ்ஜீவிக்க விர கின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[என் என்றதொடங்கி] - அதிலோகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிசவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னுத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவகஜேதுவா யிருப்பதென்று உன்னை பொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அவிமானரஹிதராய்க் கொண்டு தொழும் வீரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாலீ கமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உப்பரந்ததுவே]-ஆய்வமமமரர்களுக்குப் பரமப்ராய்மமானவனே!

ப —அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதி ஸகலசேதநர்க்கும் உத்பாதகமான திருநாலீ கமலத்துக்கு மூலகந்தமான நீ வந்து விஷயீகரித்தருளவேணு மென்கிறார்.

என் - எனக்கு திரதிஸயஜோக்யமாய், பொல்லா - துளையாத, கருமானிக் கமே - மாணிக்கம்போலே விலகடிணமான வடிவையுடையாய், மேவித்தொழும் - (தந்தாமுடைய பதவித்தபர்த்தமாகக்)கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவன்திந் திரன் - ப்ரஹ்மநுத்தோந்தரர்கள், ஆதிக்குஎல்லாம் - முதலானார்க்கும், முதல் - முத லான, நாவிக்மலம் - திருநாபீகமலத்துக்கு, கிழங்கே - கந்தலூஉதைய, (இப்படி (ஸ்ருஜ்யரன்றியே), உம்பர் - (மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமுந்ராண) நித்யஸூரிகளுக் கும், அந்தஅதுவே - அப்படியே ஸத்தாஸ்த்தித்யாதிகளுக்கு திர்வாஹகனுநவனே! ஆதிக்கு - என்னுத்மாவுக்கு, ஓர் - அபாஸ்ரயமாயிருப்பதொரு, பற்றுக்கொம்பு - உபக் கம், தின்அலால் - உன்னையொழிய, நான் அறிகின்றிலேன் - ; (ஆனபின்பு), வந்து - (நீதானே) வந்து, கவி - அழைத்து, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும், அந்தோ! - ஐயோ! உன்காரியம் நான் சொல்லவேண்டுமே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வதந்த்ரான வீரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்த்தித்யாதிகளையும் திர்வாஹிக்கிற நீ, உன்னுல்லது செல்லாதஎன்னை விஷயீகரி யாய் என்கிறார்.

[கவிக்கொள்ளாய்]-கீழே, 'கவிக்கொள்ளாய்' என்றவர், இங்கே 'வந்து கவிக் கொள்ளாய்' என்கிறார்; தாஹித்தவன் - 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாபோலே; ஆற்றா மை மிக்குச் செல்லாதின்றாலும் பாசாமிதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கவிக்கொள்ளு மனவுபோராது, வந்துகவிக் கொள்ளவேணும். ஆற்றாமை மிக்காலும் நான் வந்து கிட்டிகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுக்காணென்கிறார். "ஸரெஸுஸுஸுஸு லாக்யக்யா". [அந்தோ] - உனக்கு கிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுமே! [என் பொல்லக்கருமாணிக்கமே] - அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தின வனே! துளையாதமாணிக்கம். அதுபலுத்தமான மாணிக்கமென்னுதல்; நாட்டொப்பான வழகன்றியே விணஜாதீயமாயிருக்கையாலே 'பொல்லா' என்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டி தோஷபரிஷாடமாக என்னுதல். விலகடிண விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து

10-43

கைக்காட்டி அகநயார்ஹுமக்கிறேன்? [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கம்] - துளையாத மாணிக்கம். அநுபலுக்கதமான ரத்நமென்னுதல்; நாட்டொப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜா தீயமாயிருக்கையாலே பொல்லா தென்கிற தென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னுதல். விலகடிணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆழியிருக்க வேண்டாவோவேன்னில், - அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுளானுகவேணுமே? [ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்] - உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கோடி, கோள் கொம்பையொழிய நிற்கவற்றோ! வேரையறுத்துப்படரென்றால் படருமோ? என்னுதமாவுக்கு உஜ்ஜீவகஹேதுவாயிருப்பதோன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்; **“நவலீ தாகவயாஹீநா”** (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்றுக்கு உடலாக நீதும் சிலசெய்தாலோவேன்ன, - [மேவி இத்தயாதி] - அல்லாதப்ரஹ்மாதிகளோ தங்கள்காரியம் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்! “ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு” என்று சொல்லாதவர்களுக்கும் உதவமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” என்று சொல்லவறியாமையாலே சொல்லார்கள்; நியதஸூரிகள், அஹிமாநாஹிதராய்த்தொழும் வந்தவாறே எல்லாகும் கூடித்தொழுவார்கள். அஹிமாநாஹிதராய்த்தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாலீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! †(முதலானநாபிக்கமலக்கிழங்கே.) [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்கும்மேலான நியதஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்

என்றது. ஈ அஹோம யனயிருத்தாயாடி வென்றபடி. “என்” என்றதுக்கு ஹவம்-கீரமத்திலே இத்தயாதி. ஸப்தார்பூக்யுளார்த்தமாக ப்ரதிகோபரதாம் - என்பொல்லா இத்தயாதி. விவரணம் - அநுபலுக்கதமான இத்தயாதி. அநுபலுக்கதையும், வைஜாத்யமும், த்ருஷ்டிதோஷபற்றுத்தயர்த்தமாரோபிதமான பொல்லாக்கும், ஆக மூன்ற்த்தம். “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” இத்தயாதிக்கவதாரிகை - விலகடிண இத்தயாதி. “உன்னையொழிய ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பறிகின்றிலேன்” என்றதுக்கு ஹவம் - உபக்நம் இத்தயாதி. உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி என்றது “நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்கையாலே. பற்றுக்கொம்பு - உபக்நம் - அத்திகாரஸ்யம் கொள்கொம்பு - சுள்ளிக்காலென்றபடி. ஹலிதம் - கோடி இத்தயாதி. விவரணம் - வேரை இத்தயாதி. வேரையறுத்து - ஆதாரத்தை வாய்க்கியென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னுதமாவுக்கு இத்தயாதி. அவனையொழிய யூரிக்கமாட்டாத தென்னுததுக்கு ப்ரமாணம் - நசஸீதா இத்தயாதி. **“நவலீ தாகவயாஹீநா தவாஹிவிராஹு”** (ஈஹூதிதபூவிஜீவாவொஹிநா தவாவிவொஹூதன்) இத்தயோத்யாகாண்டே லக்ஷணம் (௭௬-௭௭). “மேவித்தொழும்” இத்தயாதிக்கு ஹவம்-அல்லாத இத்தயாதி. “பிரமன்சிவன்” இத்தயாதிக்கும் “உம்பரந்ததுவே” என்றதுக்கும் ஹவம்-ஆவிக்கோர் இத்தயாதி. சொல்லாதபடியெய்யெய்யென்ன ப்ரஹ்மாதிகள் இத்தயாதி. அஹிமாநம்-ஸ்வாக்ஷணே ஸ்வரங்கவயம். எப்போதும் அவனே பென்றிருக்கையாலே இன்று சொல்லவேண்டாமையாலு மென்றபடி. “மேவி” என்றதுக்கு ஹவம் - அல்லாதபோது இத்தயாதி. அல்லாதபோது - காரியமில்லாதபோது. “மேவி” என்றதுக்கு - அந்யோப்யம்-கூடி என்ற்த்தம் அருளிச்செய்து, அஹிமாநாஹிதராய்த்தொழும் அர்த்தந்தாம் - அஹிமாநாஹித இத்தயாதி. “பிரமன் சிவனின்திரானுதிக்கெல்லாம் - முதலான-நாலிக்கமல கிழங்குக” என்றவயிப்பதது. இத்திரானுதிக்கெல்லாம் - இத்திரன் முதலானொல்லார்க்கும், முதல் - காரண ஹிதமான, நாவிக்கமலக்கிழங்கே - திருநாலீகமலத்துக்குக் கந்தஹூதனானவனே. உம்பர் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மேலான அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமஹாராண நியதஸூரிகளுக்கும், அந்ததுவே - ‘அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே’ என்றபடி. அப்படிப்பட்ட - உஹயலிங்கவிஸிஷ்டமாய்

† சூண்டலிதம் இருபத்துகாலாபிரமென்கிறார்கள்.

சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு உயர்த்தந்தனாகளோடு வாழிய நிர்வாணகனாயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற னாமா நாயிகரணத்திக்கு நிலைபகம், கர்வகாரணமாவமென்னுமத்தை அதுனிச்செய்தா ராய்த்து; “வசவ ஸ்வரூபஹ” (ஊர்வம்கல்விதம்பரஹம்). (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உம்பரத்தண்டனாமேயோ! அதனுள் மிசைநீயேயோ!
அம்பரநற்சோதி! அதனுள் பிரமன் அான்
உம்பநும்பா தவநும்படைத்த முனிவன் அவன்
எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்ற என்னைப்போரவிட்டாயே

ஆ. - (உயர்த்தன்.) - பார்த்து புருஷ ஹைக்கார ப்ருபிஷ்டஹைத் ததரமுடி ருதரஹை ஸ்ரீவராத சேதநாச்சேதநாதமக மமந்தவஸ்துக்கனிதுகடய ஸ்வரூபஸ்பிதிப்ரவ்ருத்தபாதிக்குக்கும் நீயே நிர்வாணகனாயிருந்துவதது, என்னு டைய ஹமத்தனையும் நானே நிர்வாணிக்கக்கடவேனுப்பார்த்தருளினாயாகவ என்னைக கைவிட்டாயென்கிறார்.

ஒ. - நானாம்பாட்டில், ஹை நிர்வாணகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாணம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனுப்பார்த்தருளினாயாகவ, என்னைக்கைவிட்டாயென்கிறார்?

[உம்பரத்தண்டனாமேயோ] - மஹாஹி விசாரங்களுக்கும் காரணமாகையான ஸ்வகார்பங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்பங்களைப் பிறப்பிக்கக்கிடான ஸக்திப்பா மத்தையுமுடைத்தாய் சேதநாக்கு ஸ்ரீமோக்யாடி புருஷார்பங்களை வினைததுக கொள்ளலாம் நிவமான மூலபாசருதிக்கு நிர்வாணகனானவனே! [அதனுள் என்ற தொடங்கி] - அதிலே வசுமாய் நிற்கிற விசுக்ஷணமான ஆதமத்தவததுக்கு நிர் வாணகனாய் ஆகாஸாஹைத் பஞ்சகத்துக்குப் பஞ்சமேனதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமாரான ஸ்ரீரஹம் ருதரர்களுக்கும் நிர்வாணகனானவனே நீ. [உம்பருமன் து மேலுக்கு] - தேவர்களுக்கும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனிவாக பாஸிபினுவன நீ என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனுப்பார்த்தது உணபக்கல் நின் றும் போரவிட்டு உபேகித்தாயே.

ப. - அநந்தரம், ஸாஸ்பாகா விஸிஷ்டனான நீ, பாகாஹைத் தனான என்னு டைய கார்பம் நிர்வாணிப்பதாக ஏறிட்டுக் கொண்டுவதது, என்னைநுகத்தவ்விதிபில் போரவிட்டாயித்தனயன் ஸ்ருவெனது ஆர்த்தபாக கூப்பிடுகிறார்.

உயரர் - (ஹைமான பஹாஹிகளுக்கெல்லாம் பாகாஹைத் தனானவனான) மேலாய், அம்-உனக்கு ஸ்ரீலோபகாரணமாகையான விசுக்ஷணமாய், தன் - (குணதாய முபாஸ்யமான ப்ரமாணபாஸித்திவ்யயென்து- ‘வசுவஸ்யுணி’ துதவாதி ப்ரணித்தியைச சொல்லுகிறது. ஆகவயமுடேவஹைம் - நித்யஸூரிகளோடு துதவாதி. ‘மேவத்தொழும்’ என்த தொடங்கி, ‘அந்நதுவே - எனபொல்லாக்கருமாணிக்கமே, ஆவிக்கோபத்துக்கொம்பு - நான் - சின னலாவறிதின் திலேன் - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய் - அந்தோ!’ துதவ்வயி. (௩)

வாய்வாய்வந்தமாய்கையாலே குளிர்த்திருப்பதாய், பாழேயோ - ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு + அதனுள் மிசை நீயேயோ (இப்படி ஸூகூழ்ம சிடிசிடி விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு), அம்பரம்-(அண்டகாரணமான) ஆகாசம், நல் - விலக்ஷணமான, சோதி - தேஜஸ்ஸுமுதலான ஹிதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய், அதனுள் - ஹிதாப்தமான அண்டத்துக்குள்ளே, பிரமன் அன்-ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரியரிஷ்டனானவன், நீ - நீ; உம்பரும் - (ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலான) தேவர்களையும், யாதவரும் - மதுஷ்பாதி ஸகலசேதநரையும், படைத்த முனிவனவன் - தத்தத்கர்ம விஹிதமகம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - ; (இப்படியாயிருக்க), எம் பரம் - (ப்ரகாசஹிதனான) என்னுடைய தேஹத்தை, சாதிக்கல்லற்று - நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, (ப்ராப்திபரந்தமாக அபரோஷிப்பித்து), என்னை - (உன்னை யொழியச்சொல்லாத) என்னை, (பின்னையும்), போரவிட்டிடாய் - இங்கேபோரவிட்டிடுவதைதாய். 'ஓ' என்கிற அசை - 'நீ' என்னுமிடந்தோறமகூட்டி, ஒரொன்றே ராஷிக்க ஹேதுபோந்திருக்க அநாபிரித்தாபென்று கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியை ஸூசிப்பிக் கிறது.

இ.-நாலாம்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நான் பண்ணிக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறா.

[உம்பரந்தன்பாழேயோ] - மஹாபாதி கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகதேவததாலே கார்யவர்த்ததைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஸூகூழ்மயுடைத்தாய் விசித்ர பரிணயினியாய் சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷத்தை இசைத்துக்கொள்ளலாம் திலமாயிருந்துள்ளமூலப்ரகருதிக்குநிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்]-மேல். [அந்தன்]-அழகியதுமாய் அழகலமுமாயிருக்கை. [பாழ்]-கருவிக்குயோம் யமாயிருக்கை. [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேவேமாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஆகூழ்மத்தத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! "ஜிஞாபலுராவரிகுவிசிடிஷ்டமவர ரிபடித்தி தடுவியடி வுராவெண ஹாவிடிபாடிநதஹித்தி", ஸூகூழ்மசிடிசிடி வஸ்து ஸரீரிகாரணமாகையாலே காரணவஸ்து பைச்சொல்லிற்று. இத்தால்விசேஷணப்ராபாய்மம் சொல்லும் ந்யாயனைஸேஷிகபகூழ்மம், விசேஷணத்துக்கு அபாரமாய் யம் சொல்லும் மாயாவாதிபகூழ்மம் ஆழ்வார்க்குபபகூழ்மல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்]-ஆகூழ்மம். [தத்சோதி] - தேஜஸ் பதாய்ம. இவையிரண்டும் பஞ்சஹிதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமணன்நீ]-அந்த பஞ்சஹிதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும்இத்யாதி] - மேலான தேவர்களையும் மதுஷ்பாதி ஸ்யாவாரந்தமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனியாக பாணிநானவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாதுகலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை அதுவந்யிக்குமவனிறே - முனியாகிருன். "தடிவலெவலாநதொகாரம தஸ்யூதி". இததால் ஸ்யூலெசிடிசிடி வஸ்துஸரீரத்வத்தாலே கார்யஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. கர்யபப்ராஜாபதியைச் சொல்லிற்றுசவுமாம். [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிடாயே] - என் கார்யம் நீயேசெய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அத்தையேபேஷித்து, அசேதநதைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறீ, என்னை ஒருவனையும் நாளை என்காரியம்

* இங்கு மூன்று புத்தகங்களிலும் கர்த்தபாதமாயே காண்கிறதென்கிறார்கள்.

தால் - ஸூத்தமேஹம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள் மிசைநீயேயோ]-அதிலே வையமாய் நிற்கிற விலகுகுணமான ஆத்மத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகருணவனே! ஸுலக்ஷ்மசித்சித* வஸ்துஸாநீரி காரணமாகையாலே காரணவஸ்துத சொல்லிற்று. இத்தால் - விசேஷண ப்ராபாந்யம்சொல்லும் ந்யாய வைசேஷிகபக்ஷமும், விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்ய* யஞ் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. “நீயேயோ” - என்கிறவித்தால் - சேதநே யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈஸ்வரனையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரந்சோதி]-அம்பரம் - ஆகாசம். நற்சோதி - விலகுகுணதேஜஸஸு. அல்லாதலு-தங்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்மும்; “படிஃ டெவெஷு வஃகாயஃ” (யதமபுவைஷ்ணவஃகாயம்) என்று ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதலு-தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாற்போலே. [அதனுள் பிரமன்அரண்நீ] - பஞ்சீக்தலு-தங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதி களும் ஸீபிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பருமயாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தருனவன் நீ. “பிரமனரண்நீ” என்ற ஸாமாநாதிகுணம் கார்யகாரணவாவ்வந்தம்; “ஸவஃ டெவெஷு வஃகாயஃ” (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜலநிதி) என்னுமாபோலே. ஸகலபடாரயங் களையும் கர்மாநுருணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்திக்குமவனிரே முனியாகிருன்; “தடிவஸதெவஸநுதெகாகுராதவஸுமிதி” (ததஸதேவ ஸந்மனோ

நீரவ ஸம்பந்தம் சொல்லுகிற இத்தாலெனநபடி. ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம்கொள்ளுகிற மாயா வாதி, ஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்குஐயம்சொல்லுகையொழிய ப்ராக்ருதியோடே ஐயம்கொள்ளான். அதனுள்-ப்ராக்ருதியிலே, அதிலே வர்த்திக்கிற எனநபடி. “மிசை” என்று - விலகுகுணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. “உம்பரும்” இத்யாதிபதநவயத்துக்கும் ஹவம்-ஸுலக்ஷ்மசித்சித் இத்தாதி. “அதனுள் மிசைநீயே” எனநததால் வஸித்ததை யருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்தாதியாலே. இத்தால் என்றது-“அதனுள் மிசைநீயேயோ” என்கிறவிததா லெனநபடி. விசேஷணப்ராபாந்யம் சொல்லும் என்றது-விசேஷணவிருத ஜீவனுக்கு ஸ்வாத்நர்யம் சொல்லுமெனநபடி. விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்யம் சொல்லும் என்றது-விசேஷணவிருதஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான ஹேஹபாசார்த்தம் சொல்லுமெனநபடி. “நீயேயோ” என்று - ஆத்மாவை ஈஸ்வரனோடு ஸாமாந்யபரிக்கிதத்துக்கு ஹவம் - நீயேயோ இத்யாதி. அம்பரந்சோதி - ஆகாசமும் விலகுகுணமானதேஜஸஸும் நீயெனநபடி. ஒன்றிரண்டைச் சொன்னதுமற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமானோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - படிஃ டெவெஷு வஃகாயஃ டெவெஷு வஃகாயஃ | படிஃகாராஸுஃ டெவெஷு வஃகாயஃ டெவெஷு வஃகாயஃ | இதித்விதீயாம்ஸே த்வாதஸே. அதனுள் பிரமனரண்நீ - ஆகாசம் தேஜஸஸுமுதலான பஞ்சவிதாரப்ப அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் ஈபிட்டவழக்கெனநபடி. “படைதத” என்கையாலே உலிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிரமனரண்நீ இத்யாதி. கார்யகாரண ஹவ விவம்பகமென்னுமத்கு ப்ரமாணம் - ஸவஃ டெவெஷு இத்யாதி. உமாந்தோத்யே, “முனி” என்ற அக்கர்த்தம் - ஸகல இத்யாதி. “முனி” என்றதற்கு ப்ரமாணம் - ததஸத் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - “கஸுடெவ. தசி” - காமரூபவிபாகந்நஹ ஸுலக்ஷ்மசித்சித்விசிஷ்டதயா அஸச்சப்தவாச்யகான அத்தப்ரஹ்மமே, “ஸத்-ஸ்யாமிதி” - காமரூபவிஹாராஹ ஸத்தாஸிதசித்விசிஷ்டதயா ஸச்சப்த வாக்யமகக்கடவெனநது, “நெதா காராத” - மகஸஸப்பண்ணிற்று; ஸகல்பித்ததெனநபடி. இஹம் ஸுருதி: பஜ்ஜி. “அம்பரந்சோதி” என்றுதொடங்கி “முனிவனவன்நீ” என்னுமனவுக்கும்

குருதஸ்யாமிதி). இத்தால் - ஸ்த்னாலசிதசித்வத்து ஸரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்லிற் றுய்த்து. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப்போரலிட்டியே] - என்கார்யம் கீயே செய் வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்நையுபேகலித்து. அசேதநத்தைப்பொகமோபோலே பொகட் டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் கிர்வலித்திறகீ, என்னைப்பொகுவீனயும் கான்என்கார்யம் செய்வேனாகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரலிட்டி உபேகலித்தா யென்னுதல். [என்னை] - உன்னுல்லலது செல்லாதஎன்றை [போரலிட்டியே] - அயன் பக்கலி னின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. குணம்மடையாடாத தேஸத்திலே தள்ளினாயென்கிறார். ஜ்ஞானவஸத்யத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியதிருக் கிறலிது, நான் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாற்போலே விதத்திறகாணும்! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

போரலிட்டிட்டு என்னை கீபுறம்போக்கலுற்றால் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டேத்தையக்தோ எனதென்பதென்?யானென்பதென்?
தீரஇரும்புண்டகீரதுபோல என்னுநயிரை
ஆரப்பருகனக்குஆராவமுதானயே.

ஆ. - (போரலிட்டி) - உம்முடையஹத்தை நான் கிர்வலித்தத்தகிர்க் தால் அந்தஹத்தை நீரே கிர்வலித்துக்கொள்ளனாகாதே வென்னில்; - நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேகலித்தால் பின்னை யாரைக்கொண்டு எத்தைச் செய்தது? நானென்று ஒன்றண்டோ, என்னுடையதென்ற ஒன்றுண்டோ, அடைய முடிந்ததிறே; ஆன பின்பு, அமீ நினைத்தமான் இரும்பு தாபந்திரும்படி கீரைப்பருகினுற்போலே, உன் னைப்பிரிந்த என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் திரும்படி யுனைப்பருக எனக்குஆராவமு தானய்; இனிக்குறையும் கீயே செய்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ. - அஞ்சாம்பாட்டில், நான் என்னுடைய யதந்தாலே உன்னைப் பெறு கிறேனாக நீ என்னைக்கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் கிலவுனனே? முடிந்தேனத்தனையிறே என்கிறார்.

[போரலிட்டிட்டுஎன்னை கீ புறம்போக்கலுற்றால்] - ரகலானை நீ அகல்ப முதியான என்னை உன்பக்கலினின்றும்போர நோக்கிப்பொகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்

ஹாவம் - இத்தால், ஸ்த்னால இத்யாதி முனிவனவன்நீ-ஸ்ருஷ்டிக்கு உதப்பாகப்பூர்வகர்மவிஹாமக் கினை மகநம்பண்ணுவன் கீ என்று ஸப்தார்த்தம். எம்பரம் - என்கார்யம். "சாதிக்கலுற்ற" என் றது - கீ சாதிக்கலுற்றென்னுதல், கான் சாதிக்கலுற்றென்னுதல். கீ செய்வதாக ஏறிட்டுக் கொண்டென்றுமுந்தினவாத்தம்; என் செய்வேனாகப்பார்த்தென்றுஇரண்டாய்த்தம். "போரலிட்டி டிட்டாயே" - உன்பக்கல் லின்றும் அகன்றுபோம்படி உபேகலித்துப் பொகட்டுவிட்டாயென்று ஸப்தார்த்தம். அவனுக்கு ஸரீரஹத்தாய் அவனோடே கடியிருக்கச்செய்தே, "போரலிட்டி டாய்" என்கிறதென்னென்ன - குணம் இத்யாதி. அவன்போலிப்பாடுவென்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஜ்ஞானவஸத்யத்தை இத்யாதி. "ஹாஷபநூலிஹாஷாணாஷேஷாத்யூஷ கொலுஹா" என்றத்தைப்பற்ற - நான் இத்யாதி. (ச)

கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? என்ன ஸாயநத்திலே என்னுதே ஆகாக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில்-என்றும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பரமசேதந னாயிருப்பாடுருவானுலே என்றிருக்கையால். [திரவிரும்புண்ட நீரென்றுமேலுக்கு] - அமு^௧கிணத்தத்தமான இருப்பு நீரை திஸ்ஸோஷமாக ஹஜிக்குமாபோலே. [என்னுரு யிரை] - சமையஹஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஸயமோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். காப்பந்த இருப்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரைப் பருகுமா போலே என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் திரும்படி எனக்குப் பண்டுகிரதிஸய மோக்ய மானவனே! என்றமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு திரவயிகஹோமு^௧யஹுதனாய்வைத்து நீ என்னை உபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கு ஒரு உஜ்ஜீவநமுண்டோ? என்கிறார்.

தீர - (தன்காய்ச்சல்தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட - , நீரது போல - நீர்போலே, என்னுருயிரை - என்னுத்தமாவின், ஆர - (விடாயெல்லாம்தீரப்) பரிபூர்ணமாக, பருக - பருகுகைக்கு, எனக்கு - , ஆர - த்நஷ்ணெதொடாத, அமு தானமே - அம்ருதமானுயே; (இப்படியிருக்க), நீ - (உன்வாசியறிந்து ஹஜிக்கும்படி பண்ணி ப்ரஹ்மபரீயந்தமாக ப்ரகாசிப்பித்த) நீ, போரவிட்டு - (அத்தைக்குலைத்துப்) போரவிட்டு, இட்டு-(அசேதநவத்) அகாடிரித்து, என்னை-(அநக்யகதியான)என்னை, புறம்- (உனக்குப்)புறம்பான விஷயந்தரத்திலே, போக்கலஉற்றால்-போக்ககினைத்தால், பின்னை- (ஸர்வஸக்தியான நீ அநாதரித்த) பின்பு, யான் - (அஸக்தனான) நான், ஆகாக்கொண்டு- (புருஷார்த்தஸூகராயிருப்பார்)மற்றுகாக்கொண்டு, எத்தை-எந்தப்புருஷார்த்தத்தை, அந்தோ - ஐயோ! (சுதிப்பேன்—); எனதுஎன்பதுஎன் - என்னதென்கைக்கொரு கா ணுதிகளில்லை; யான்என்பதுஎன் - நானென்கைக்குஒரு ஸ்வதந்த்ரானைகர்த்தாவில்லை. இனிவேறுண்டோவென்று கருத்து. ‘ஆகாக்கொண்டெத்தை’ என்கிற விருதீகாத்தி யிலே விஷண்ணராகிறார். “இருப்புண்டநீர்போல் என்னுத்தமாவை முற்றப்பருகினான்” என்கிறபடியே நீ பூர்ணமாகப் பாகம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக உன்ஹோமு^௧யதையை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தாடுபென்னவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷணை நீ உபேக்ஷித்தால் என்கார்யம் நான் செய்வவோ? பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கவினின்றும் அகற்றி உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநப்பறுதியான என்னை. [நீ] - ஸ்நஷ்டிரீயதொடங்கி இவ்வளவும்வா என்னைப் புருச நிறத்தின நீஎன்னுதல்; ஸர்வரக்ஷணை நீ யென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம் போக்குகையிலே அமு^௧யவளித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வேனுகப்பார்த்து என்னை யுபேக்ஷித்தால்.[பின்னை யானுகாக்கொண்டெத்தை]- ஸர்வஸக்தியானநீ அகா டிரித்தபின்பு அஸக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? ஆகாக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம்பெறுவது ஒரு பரமசேதநானுலே, அசேதந க்ரியாகலாபாழிகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக, “கூஷ்டம்யதேஹநாநா தடி”. [அந்தோ] - “ரோகெகம்ஸாரணம்வஜ்” என்றஉனக்கு நான் உபதேஸரிக்க வேண்டியதே! [எனதுஎன்பதென் யான்என்பதென்] - பேறு உம்மதானுல் ஸாயநம் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன; —எனக்குப் பரிசுமாயிருப்பதென்று

உண்டென்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருக்ஷத்திதி யோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்த முண்டோ? ஸரீராக்ஷணம் ஸரீரையொழியச் செய்வாருண்டோ? [திரவிரும்பு இத் யாதி] - அக்ரிஸந்தப்தமான இருப்புண்ட ரீரானது காற்றவொண்ணு காப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையமூஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய சிரதிரப மோக்யபதைவைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாப். முன்பு நீஉன்மோக்யபதைவைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் - பெறுகைக்கன்றி என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாய்ப்தத்தனை யிரேறியென்னுதல்; காய்த்திரும்பு அக்காய்ச்சன் தீரும்படி ரீகாப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்திரும்படி உன்னை மூஜிக்க எனக்குப்பன்றி சிரதிரப மோத்யபனுவ வனை! என்னுதல்.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அந்யகதியான என்னை [நீ] - ஸ்ருஷ்டியேதோடங்கி இவ்வளவும்வரப் புருரநிஷத்தின நீயென்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனான நீ என்னுதல். [என்னை] - ஜ்ஞாநஸூக்திகளுக்கெல் லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநஸூக்திகளால் பரிபூர்ணனான நீ. அக்கரையேறமாட்டாதா றெருவனை யமுக்கிறாற்போலேயிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுபின் றிக்கேயிருப்ப தோருத்தன், கண்ணும் காலுமடையனாயிருப்பதோருத்தன்: ஆகுக்குதுர் வழிகாட்டுவாரென்கிறது ; “**நெவகிணி துரோக்ஷனெ ப்ரத்யுக்ஷாலிகக லுஷிஷ்**” (நைவகிஞ்சித்தரோக்ஷந்தேப்ரத்யுக்ஷாலிககல்யசித்) என்னும்படியே. [நீ] - * ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர்குழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கவற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவனித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால். [பின்னையான்ஆரைக்கொண்டேத்தை]-ஸர்வஸூக்தியான நீ அகாதரித்த பின்பு, அஸக்தனான நான் எந்தவுபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாபிப்

அஞ்சாம்பாட்டு —போரவிட்டிட்டு இதுயாதி. “போரவிட்டிட்டு என்னை” என்று தொடங்கி “யானென்பதென்” என்னுமனவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷக இதுயாதி.

“போரவிட்டிட்டு” என்று-முழுச்சொல்லு; “உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. “என்னை” என நறுக்கர்த்தாந்தரமாதல், அந்யகதியான என்னை என்றத்தால் பலிதமாதல் - அஜ்ஞாந இதுயாதி. “ஸ்ருஷ்டியேதோடங்கி” என்றவாக்யவிவரணம் - ஜ்ஞாநஸூக்திகளால் இதுயாதி. “புறம்போக்கவற்றால்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கீழுக்கெல்லாம் ஹவம் - அக்கரையேற இத் யாதி. ஜ்ஞாநஸூக்திகளுண்டானால் உமக்குச்செய்யவேணுமென்கிற கிர்ப்பத்தமென்னென்ன - கண் னும்காலும் இதுயாதி. அவன்அப்படி ஜ்ஞாநாபிபூர்ணனாயிருக்குமோவென்ன-நைவகிஞ்சித் இத் யாதி. ஜிதந்தாயாம், “**நெவகிணி துரோக்ஷனெ ப்ரத்யுக்ஷாலிககலுஷிஷ்**” **நெவகி னிஷுலிஷுநெநவலிஷுலிகலுஷிஷ்**” - “**நெ - கிணிதுரோக்ஷ - த**” உரை குச் சற்றும் மறைந்திருப்பதில்லை; எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல உமவை யுடையவனென்கை; “**ஸுக்ஷலுஷிஷ - ப்ரத்யுக்ஷாலிக**” - நீயொருவரும் ஸாக்ஷத் திரிக்க நிற்குறியல்லை; உஹத்தாலும் வலித்தது, நீயறியாததொன்றுமில்லை; நான் அறிவதொன்று மில்லையென்றபடி. “ஸர்வரக்ஷகனான நீ” என்றதின் விவரணம் - ஆள்பார்த்து இதுயாதி வாக்ய த்வயம். விவரணம் - என்கார்யம் இதுயாதி. எத்தைக்கொண்டென்னுதே, “ஆரைக்கொண்டு”

பது? ஆரைக்கோண்டென்கிறது - புருஷார்டம் பெறுவது ஒருசேதநாலே, அசேதநக்ரியா கலாபாதிகளாலன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] - 'உரோகெகம்ஸராணா ஸ்ரஜ' (மாமேகம்ஸரணம்வ்ரஜ) என்றவுனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்வேதே! [எனது என்பதென் யான்என்பதென்] - முடிந்தேனிறே என்கிறார். †(நானொழுமிந்தென், இனிக் கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அம^௧நிஸந்தப்தமானஇரும்பு காய்ச்சல் தீர கீரை நிர்ஸோஷமாக ஸுஜிக்குமாபோலே, என்னதம்வஸ்துவைச் சமைய ஸுஜிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதீஸயலோக்யதையைக்காட்டி என்னையகப் படுத்தினாய். [என்னுருயிரையாரப்பருக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தென்; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விவக்தி வ்யத்யம்; என்னுருயிரானது உன்னையாரப்பருகவேண்வமாம்; அப்போது, காய்ந்தவிலும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி கீரைப்பருகுமாபோலே, என்னுருயிரானது என் னந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைஸுஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதீஸயலோக்யனான் வ்னே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம்:—[எனதென்பதென்யானென்பதென்]-பேறுஉம் மதானுஸாயகமும்உம்முடையதலைவிலே யாகவேண்டாவோவேன்ன, —எனக்குப்பரிகர மாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யமாயிருப்ப தோரு நானுண்டோ? ஸரீரரகக்ஷணம் ஸரீரியை யொழியச் செய்வாருண்டோ? (தி)

ஆறும் பாட்டு.

எனக்குஆராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்
புனக்காயாகிறத்தபுண்டரீகக்கண்ணெங்கனிவாய்
உனக்கேற்றுகோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என்அன்பேயோ.

என்கிறதென்? என்ன - ஆரைக்கோண்டென்கிறது இத்யாதி. "அந்தோ!" என்றதுக்கு ஹவம் - மாமேகம் இத்யாதி. "பேறுஉம்மதானு ஸுஜமும் உம்முடைய தலைவிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன - 'எனதென்பதென் - யானென்பதென்' - எனக்குப்பரிகாமாயிருப்பதொன்று உன் டென்பதோர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யனாயிருப்பானொருநானுண்டோ? ஸரீரரகக்ஷ ணம் ஸரீரியை யொழியச் செய்வாருண்டோ?" என்று இவ்வனவும். "எனதென்பதென் யானென்ப தென்" என்றதுக்கர்த்தமாக விவக்தித்து. அத்தால் பலிதம்-முடிந்தேனிறே என்று. "என்னதென் கிறதெது, நானென்கிறதெது, என்னதென்கைக்கொரு பரிகாமில்லை, யானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்தானை கர்த்தா இல்லை என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். "இரும்பு - தீர - கீர் - உண்டதுபோல" என்றவியப்பது. தீர - காய்ச்சல்தீர. "எனக்காராவமுதானாய்" என்னுமளவுக்கும் ஹவம் - என்விடாய் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - உனக்காக இத்யாதி. விவக்திவ்யத்யய மென்றது - "ஆருயிரை" என்றதவித்யையை "ஆருயிர்" என்று ப்ரஹ்மயாக்கியென்றபடி. அப் போது என்றது - இந்தபகூத்தில் ஸப்தகிர்வாஹமென்றபடி. முந்திப்பகூத்தில், இரும்பு எம்பெருமானாகு த்ருஷ்டாந்தம்; இரண்டாம்பகூத்தில், ஆழ்வாகு த்ருஷ்டாந்தம். 'தீர இரும்புண்ட' என்றுதொடங்கி, 'எனக்காராவமுதானவனை - போரவிட்டிட்டு' என்று தொடங்கி, 'எனதென்பதென் யானென்பதென் - அந்தோ'இத்யங்க்யம். 'எத்தை' என்றவந்தரம், 'சாதிப் பது' என்றத்யாஹாயம். (தி)

† குண்டலிதம் ப்ரகூழித்தமென்கிறார்கள்.

ஒ—ஆறும்பாட்டில், பெரியசொட்டியார் பக்தல்பேரலை என்பக்கல் அது யலிநிலிஷ்டனும் என்பர்க்குதியிலுக்கட அத்பாதாந்தைப்பண்ணி என்னை மஹித்தகீ, என்னை உபேஷியாதே ஈண்டென விஷயிகரித்தருளாய் என்கிறார்.

ப. — ஆகந்தரம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியாளுற்போலே என்பக்கலிலும் நிரதிரய ப்ரணயத்தையுடைய நீ, உன்ஜோக்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்து + ஊஜிப்பித் துடன் ஓர் மாரக் நிரல் வறித்துவிடவேண்டுமென்கிறார்.

முடித்தது. இ.—ஆறம்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பண்ணும் அலிசிலேயத்தை என பக்கவிலை பண்ணி என்னை மூடித்த நீ, என்னை உபேசியாதே சட்கர்கள் விஷயிசரித் தருளாய் என்கிறார்.

+ ஸாஸ்திரத்தாய், ஸாஸ்திரத்தே என்றிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

[எனக்கு ஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாற்றிற்கீக ஸதா ஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுலவிக்கும் உன்னை, ஸர்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, காமுகர் அலிமத விஷயத்தில் அழுக்கைவிரும்புமா போலே என்னுடம்பை விருப்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான ஆத்மாவைவிருப்பினாய். 'இன்னுயிர்' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்னு மாபோலே பென்னுதல்; அவன் தலைபாலே சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமை] - மனஸ்ஸுக்கு ஆராமம். மனக்கு - மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னி உண்டிட்டாய்] - விரும்பி சிரத்தா மாக லுஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீதோடங்கின கார்யத்தை நடுவே குறை கிடக்கவிடாதேவிஷயிகரித்தேவிடாய். நீ ஆரம்பித்தகார்யத்திலே குறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புதுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானென்று செய்கைக்கு? [புணக்காயா இத்தாடி] - முன்பு நீமேல்விழுந்தது உனக்கு ஒரு குறையுண்டாயோ? ஸூரியானவள தான் மேல்விழும் வடிவையுடையபாய்வைத்தன் ரீறா என்பக்களிலே அவிநிலேவித்தது. தண்ணிலத்தில காயாபோலேயாப்த்து வடிவிருப்பது. வாதஸையாமருதவர்ஷியாயது கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கணித்தாய்தது முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விருப்பம துறைகளிறையிவை இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகை உடையவளாய்ப்புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற் போலேயிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்கித்ய னுனவனே! பிராட்டியழகு நாவால் துறைக்கவொண்ணாமையாலே 'உனக்கேற்குமகோலம்' என்கிறார். [என் அன்பே போ] - அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார். இங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி இருந்தானென்கிறார். [உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்] - முன்பு இப்படி தலைபாய்ச்சமந்துவைத்து உபேக்ஷித்தால் பொறுக்கப்போமோ!

சுரு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்தயந்தாலிநிலிஷ்டனாய், என்பர்க்குதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்தயாசிரத்தைப் பண்ணி லுஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயிகரித்தருளா யென்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, †(ஸதாஸேவ்யமாய்) நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுலவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அலிமதவிஷயத்தில் அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - லுமலவடிவிப்பராயத்தாலே தவதவநாமுகிறபடி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்கள வரமென்னுமாபோலே, ப்ரக்குதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதேன்று சொல்லு

ஆறும்பாட்டு - எனக்காராவமுதுத்யாதி. 'கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா என்னனபே - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமமனனி புண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்' என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவநாயிகை - பெரியபிராட்டியார் இத்தாதி.

'எனக்கு' என்றதற்கு லாவம் - தேவஜாதி இத்தாதி. "ஆவியை" என்னுதே "எனது" என்றதற்கு லாவம் - என்னதென்னும் இத்தாதி. "இன்னுயிர்" என்று தம்மை ஸ்லாகிக்கலாமோ? என்ன, தீவேதா லாவம் - லுமலவடிவிப்பராயத்தாலே இத்தாதி லாவ்யத்யமும், தவதவ நாமுகையாவது - மிகவும் தபோமூர்யியாயிருக்கை. அதாவது - பாரதந்தர்யமூர்யியாய் ஸ்லாக்யமா.

† குண்டலிதம் திருபததூராவயிர மென்கிருங்கன்,

சிறுநாகவுமாம். [முனக்காராமைஇத்யாதி] - (முனக்கு) மனஸுக்கு. [ஆராம] அமையாமை. [முன்னியுண்டிட்டாய்] - நிரந்தரமாக லுஜித்தாய் - [இன்னியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயீகரித்து விடாய். †(நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ?) நீ இவ்வளவுபுரூபிற்றுத்துகைக்கு என் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னேவேண்டிக்கொள்ளவேணுமோ? இவகுடைய அம்ருதத்துக்கு ஹோக்த்துத்வம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்மாவையும் இதினுடைய ஸரீரத்தையும் விரும்புக உனக்குச் சேருமோ? நீயுகத் தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] - தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிரூப்பது. [புண்டரீகக்கண்] - வாத்தஸ்யம்சூதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிரூப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிரூப்பது. பிராட்டிவிதும்பும் துறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா தாமரை பூத்துக் களியப்பழுத்தாற்போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுயிரூப்பது. [உனக்கேற்கும்] - இவனோபாதி வாசா விமர்ந்திக்கைக்கும் பொறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்ரீகந்தனானவனே! உனக்கேற்கும் கோலமென்று - அவ்வழகையிங்கே யதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதிதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] - அவள்பக்க லன்பெனென்று தோற்றியிராசின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனென்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை;

யிருக்கை. “கலஸஜேஸாதுராஸிஸ்யுக்வஸஸாதுவாஸநாகி” என்றவிடத்திலே பா தந்தர்யமிதே தபஸ்ஸென்றது. அமையாமை - தருப்திபிதவாமல். உண்டிட்டாய் - உண்டாய். இனி உண்டொழியாய் - இனி விஷயீகரித்துவிடாய். இத்தால் ஹாவம் - நீயிவ்வளவு இத்யாதி. “உண்டிட்டாய்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்காரியத்துக்கு இத்யாதி. ஆராவமுதானவனை - “உண்டிட்டாய்” என்னையாவே ஹாவம் - இவகுடைய இத்யாதி. சீழையும் கூட்டிக்கொண்டு “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா” என்னுமன்வுக்கும் ஹாவம் - இவ்வாத்தமாவையும் இத்யாதி. நீயுகத்தார்க்குச் சேருமோ? ஹேயனு எனனை விரும்புக நீயுகத்தவிஷயமான பிராட்டிக்குச் சேருமோவென்ற படி. “புனக்காயா” இத்யாதியை “உனக்கேற்கும்” இத்யாதியோடேகூட்டிஹாவம் - பிராட்டி விரும்பும் இத்யாதி. உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார்-புனக்காயா இத்யாதி. அவனவயவங்களைப்போலே இவனுடைய விக்ரஹாதிகளை வர்ணியாமல், “உனக்கேற்கும்” என்றதால் பலித்தஹாவம்-இவனோபாதி இத்யாதி. வாசாவிமர்ந்திக்கைக்கும் பொறுதவென்றது - “வாசாராஸுடழி” இத்யாதி யைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. வடித்து - வடிக்கட்டி. வகுத்தாற்போலே - ஆக்ருதியாக்கினாற்போலே. இவனோபாதி இத்யாதிவாக்யத்தோடே உனக்கேற்கும் இத்யாதிவாக்யத்துக்குச் சேர்த்தி. அவ்வழகு என்றது - “புனக்காயா” இத்யாதிசையக்கடாக்கித்த. அதிதேசிக் திறார் - ஏறிடுகிறார். அதிதேசிப்பது ஸர்வதா ஸம்யமுண்டானவிடத்திலேயன்றோ, காசமேக திபிஸ்யஸமயான் நிறம் முதலானவற்றை * ஹிரண்யவர்க்கையான இவனிடத்திலே யதிதேசிக்கக் கூடுமோவென்ன - ந்யாயாதிதேசம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதிதேசம் பண்ணுகிறதென்று, அவனைப்போலே இவளும் அழகுடையவென்கிறதென்றபடி. ஸ்வரூபாதிதேசமென்றும், ந்யாயாதிதேசமென்றும் இரண்டு. ஸ்வரூபாதிதேசமாவது - ஸர்வதாஸம்யம் கொள்ளுகை; ந்யாயாதிதேசமாவது - அதுபோலே இதுவும் ஸர்வதாயுயிருக்குமென்கை. “அன்பா” என்னதே “என்னன்பே” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவள்பக்கல் இத்யாதி. அன்பெனென்று - அன்பையுடையவனென்று. அன்புநானுகச்சொல்லுவானென்னென்ன-ஜீநாதாவை இத்யாதி. இதுக்குப் பரமானம் -

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாவிர மென்கிறார்கள்.

ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னுமாபோலே. “தஜ்ஞணவாராகவாதுதஜ்ஞவபெஸுஃ”
(தத்தஞலாரத்வாத்துத்வ்யபதேஸு:). (க)

ஏழாம் பாட்டு.

கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ
நீலவரைஇரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப
கோலவராகமோன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கோண்டஎந்தாய்!
நீலக்கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவதோ.

ஆ — (கோலமலர்ப்பாவைக்கு.) - பெரியபிராட்டி பக்கலிலும் ஸ்ரீஹிமிப் பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு என்னை ஹித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், “நான் பெரியபிராட்டியார்பிரகாஹமாகையாலே ப்ரளபாரணவமக்கையான ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டியை பெடுத்து அவளோடே ஸம்ஸுலேஷித்தருளினாற்போலேயும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியாரோடே ஸம்ஸுலேஷித்தருளினாற்போலேயும் ஸம்ஸாராரணவமக்கனான என்னையெடுத்து என்னோடே ஸம்ஸுலேஷித்தருளினாய்; ஏன்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பேயோ] - பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பிரகாஹமான என்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணினவனே! [நீலவரை பிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப] - ஓர் அஞ்சனகிரி இரண்டு பிறையைக் கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே, நீலக்கடலென்று - கடைந்தருள்கிற எம் பெருமானுடைய திருநிறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ப. — அந்ததாம், ஆறுதிரகங்களை உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

கோலம்-வடிவழகையும், மலர் - ஷோக்யதையையுமுடையளான, பாவைக்கு - பிராட்டிக்கு, அன்பாகிய - உகப்பாவைவதாலே, என் - என்பக்கலிலும், அன்பேயோ - அதிப்ராவண்யத்தையுடையாய், (“ஸுஜ்ஞகோநீஹவாஹொஹிமாநு”) என்கிற படியே, நீலவரை - நீலத்தங்கிரியானது, இரண்டுபிறை - இரண்டுபிறையை, கவ்வி - , நிமிர்ந்ததொப்ப - எழுந்திருந்தாற்போலே, கோலம் - விலக்ஷணமான வடிவழகையுடையதாய், ஒன்று - அதிவிதீயமாயிருப்பதொரு, வராகமாய் - மஹாவராஹமாய், நிலம் - பூமியை, (ப்ரளயத்திலேபுக்கு முழுகியெடுத்து), கோட்டிடைக்கொண்ட - திருவெயிற்

தத்தனான இதி. “தஜ்ஞணவாராகவாதுதஜ்ஞவபெஸுஃ” இது ஸாரீரகமீமாம் ஸாயாம். துஸந்தஸ்சோதயம் வ்யாவர்த்தயதி. ததஞ்ஞலாரத்வாத் - விஜ்ஞாநஞ்ஞலாரத்வாத், ஆத்மநஸ்தத்வ்யபதேஸுஃ, † விஜ்ஞாநமிதிவ்யபதேஸு: ப்ராஜ்ஞவத்-யதா “ஸுதஜ்ஞாநகரிநஹம் ஸுஹ” இதி விபஸ்சித: ப்ராஜ்ஞவ்ய ஜ்ஞாநஸ்ப்தேந வ்யபதேஸு: தத்வதித்யர்த்த: உத்தராத் தத்தையநுஸந்தித்துப் பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது அந்வயம். ‘இனி புண்டொழியாய்’ என்று க்ரியை.

(க)

† ஸாரீரக மீமாம்ஸாயாம் - (உ - ஈ - உ).

நிலைவைத்த அபுநாதத்தாலே, எந்தாய் - (என்னை, ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடுத்து மாகாரத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்) ஸ்வாமியாய், நீலம் - (உன்வடிவின் நிழலிட்டாலே) நீலமான, கடல் - கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து அருந்தொழிசெய்து ஆழ்ந்தகாராபித் தவனே! உன்னை - (இப்படிபுருஷகாரபூர்வமாக எண்க்குறல்பாய் என்னை அபிக்குமவனான) உன்னை, பெற்று - லக்ஷித்துவைத்து, இனி - கைபுகுத்திப்பின்பு, போக்குவனோ - நமுவனிடவேனோ? நீலக்கடலென்று - நீலாதந்தையுடைய கடலென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்கையான ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியை பெடுத்து அவளோடே கலந்தாற்போலேயும் கடலைக்கடைந்து பிராட்டியோடே ஸம்ஸாரவித்தாற்போலேயும் பிராட்டி பரிசுரஹமான என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அநி வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனித்தப்பவனிடவேனோ என்கிறார்.

[கோலமலர் இத்யாஹி] - பிராட்டிபக்கல் ஸ்ரீஹ்ருமிபத்தாலே அந்தஸ்தை ஹமே ஹேதுவாக அவள்பரிசுரஹமான என்பக்கலிலே அநிப்ரவணனாவனே! “சரமஹஸ்யஸிவ இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே!” என்று சீயரைக்குறித்து ஹட்டர் அருளிச்செய்தார். ப்ராதிஹ்யத்தினைக் கணக்கப்பண்ணினாற்பக்கலிலும் நாலடிவாநின்றதுவே ஹேதுவாக ரகச்யமும் ஸம்ஸாரம் என்னுமிடம், காகவிலிஷ்ணுகள்பக்கலிலே கண்டதே; “கருவ்யாவயபுலாவய” என்றும், “தத்யுஜெய” என்றும் அவ்வளவன்றிக்கே தனிபிரபந்தில் தர்ஜனவந்த நாலுகளாலே நலிந்த ராகச்யனிக்ஷக்கலிலே திருவடிவதிர்க்க, “கருகாவெயு” “காயபு” கருணாரிபெயுணநகரநூலாவாயு” என்றும் நீர்மைபிறே பிராட்டி நீர்மை.

[நீலவரையித்யாஹி] - “தத்யுஜெய” கருவ்யாவெயு” : தர்ஜனவந்திரண்டு பிறையைக்கவ்விக் கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறவோபாதிபயத்திற் திருவெயிற்றிற்கிடந்த ஹ்ருமி. [கோலவராகம்] - “மாசுடம்பிஸ் நீர்வாராதிற நினைபிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து: “பாசுதார்த்தக்கிடந்தபார்மகட்டு” என்பிறபடியே ப்ரணயினி அழக்கோடேயிருக்கத் தாமாநபடியே வருவாகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாயித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட வடிவைப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வரஹணஜாதீப மாத்ரமென்னுதல், த்ராலோக்யத்தையும் கண்டெறியிட்டாற்போலே விம்மவளந்தபடியாலே அத்திதீபமென்னுதல். [நிலங்கோட்டிடைக். கொண்டஎந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட ஹ்ருமியை அண்டலித்தியிலேபுகுத்த திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நீலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லலிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலிட்டாலேயாதல்; கைகெனவையினையும் பொகடுகையால்வந்த நிறவேறபாடாதல்: நிறத்தாலே - நீலாதந்தத்தைச்சொல்லிற்றாய் தத்ப்ரகாரமான ரத்தாகாரமென்னுதல். உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ? ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறக்கைக்காகப்பண்ணி என்னைக் கிட்டினபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீர்க்குஷிபண்ண, மலத்திலே அந்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விடக்கூமனோ?

சுதி.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்கரஹமாகையாலே ப்ரளயாரணவமக்கையான பூரீவகுமிப்பிராட்டியையேடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளிநாற்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளி நாற்போலவும், ஸம்ஸாராரணவமக்கநாளை என்னை யேடுத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யமோஹத்தைப்பண்ணின் உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிலேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாணவக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] - † (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நே ஹாதீஸயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனாவனே!) பட்டர் சரமசுஸையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - † “(ரஹஸ் யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யங்ஸுக்ஷிப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குஸ்நேஹி யாகையாலே அவள் பரிக்கரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்றுஅருஸந்திப்பது” என்று (சீமரைக்குறித்தருளிச் செய்தார்) “திருமா லென்னையாளுமால்” - என்னும்படியே தம்முடைய அன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்தப்புர பரிக்கரமன்றோ, என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நிலவரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்சுகிரி இரண்டுபிறையாக கவலி நிமிந்தார்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாயத்து திரு வேயிற்றிற்சிடந்த பூமி [கோலவராகம்] - * மாகுடம்பில் நீர்வாரானின்றநிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; “பாசிநூர்த்துக்கிடந்தபாரமகள்” என்கிறபடியே ப்ரணயிநி அழக்கோடேயிருக்கத் தாமான்படியே வருவராகில் ப்ரணயித்தவத்துக்கு நமஸ்கா ரமாயித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்

ஏழாம்பாட்டு —கோலமலர் இதுயாதி. பூம்புத்தாணத்தையும் ஸ்முத்தாயுத்தையும் அருளிச்செய்கிறவருடைய லாவத்தை விசதிகரியாகின்றகொண்டு, “உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ” என்றத்தைக் கடைசித்தவதாரிசை - நான் பெரியபிராட்டியார் இதுயாதி.

வடிவழகையும் ஹோத்யதையையமுடையான பிராட்டிக்கு அன்பனாவத்தாலே என்பக்கலிலும் அதிப்ரவணயத்தை யுடையவனெனென்று ஸப்தார்த்தம். பிராட்டிபக்கல் ஸ்நே ஹாதீஸயத்தாலே அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வரதம் - பட்டர் இதுயாதி. த்வயத்தோடே என்றது - த்வயார்த்தத்தோடேயெனரபடி. அது ஸந்நிபுகரம் ப்ரகாரமெதென்ன-பெரியபிராட்டியார்க்கு இதுயாதி. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹி யானது தம்முடைய அன்புக்கடியோ? என்ன - தீருமால் என்னை இதுயாதி. என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே வயாமோஹத்தையுடையவெனென்று வயாமோஹத்துக்கு அவள் பரிக்கரஹத்தை அடியாகச் சொன்னார்போலே, இங்கும் அன்புக்கடியாக அத்தையே சொல்லுகிறாரெனரபடி. வீரவாணம் - அந்தப்புர இதுயாதி. “மால்” என்று - வயாமோஹம். தார்வட்டாந்தத்தில் சென்னையு ளுக்கு உபமாநாமம் த்ருவட்டாந்தத்தில் ஸப்தமேதென்ன - பிணையிலே இதுயாதி. ஸம்வரதம் - பரி க்ரஹித்தத்தையாலே உந்தகோலமென்னுதல், ப்ரணயிதவருணத்தாலவந்த கோலமென்னுதல்; முத்தினத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மாகுடம்பில் இதுயாதி இரண்டாவது - பாசிநூர்த்து இது யாதி. நாயச்சியார் திருமொழி. மாகுடம்பில் - அழக்குடம்பில். பாசிநூர்த்து - பாசியடைத்து, முத்தின நூர்த்தவ்வாணம் - அவனழிவுக்கு இதுயாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை - ஆலத்தியெடுக்கை: த்ருவட்டிதோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. “ஒன்றாய்” என்றதுக்கு,

† குண்டலிதமிண்டும் இருபத்தகாலாயிரமென்கிறார்கள்.

- ‡ குண்டலிதம் ப்ரகசித்தமென்கிறார்கள்.

ரூய்] - வராஹஸஜாதீயமாத்ர மேன்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்ணெறியிட்டாற் போலே விம்மவளாந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல் [நிலங்கோட்டிடைக்கோண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயங்கோண்டபூமியை அண்டவித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கோண்டு உயிரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாராரணவங்கோண்ட என்னை யேடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடந்தாய்]-பிராட்டியை லலிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக் கடல்] - கடைசிறவனுடைய நிழலிட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷடிகளையும் போகடுகையால் வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்தத்தைச்சொல்லிற்றாய், தத்ப்ரகரமான ரத்நாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லலிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீ க்ருஷிபண்ணின மலக்திலே யங்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விட சுஷ்மனோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ? உன்னைஎன்தனிப்பேருயிரை
உற்றஇருவினையாய் உயிராய்ப்பயனாயவையாய்
முற்றஇம்மூவுலகும் பேருந்தூருய்த்துற்றில்புக்கு
முற்றக்கரந்தோளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ!

ஆ.—(பெற்றுஇனி.) - புண்யபாபநுபகர்ம தத்மலஜோக்த்ருசேதந கர்ம மலஜோமோபகாண ப்ரப்ருதி ஸர்வஜமுதந்தராத்மஹூதனாய், ஸர்வஜமத்காரணமாய், ஸர்வராத்ருஸ்யனுபிருகித இருப்பையுங்கூட எனக்குக்காட்டிக் தந்தருளி, எனக்கு ஸாரகனாயிருந்த உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த தூர்ஜ்?ருபனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனி என்று தொடங்கி] - அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்தாயுராகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபநுப கர்மங்களையும் ஆத்மாத தன்னையும் கர்மமலமானவற்றையும் இவையெல்லாமாகிற தூர்ஜ்ரூப

முந்தினது - அல்பத்திலே; இரண்டாவது - மஹத்த்வத்திலே. கண்ணெறியிட்டாற்போலே - மறைந்தாற்போலே. விம்மவளாந்த - அதிகமாக வளர்ந்த. 'ப்ரளயாரணமகக்கையான்' - இத்யாத் யவதாரிகாவாக்யத்திற் சொன்ன லாவத்தை இவகே விசதீகரிக்கிறார் - ப்ரளயங்கோண்ட இத்யாதி. 'திருப்பாறகடலையனரோ'கடைந்தது? "நீலக்கடல்" என்கிறதென? எனன, —தரேதா பரி ஹரிகிறார் - கடைசிறவனுடைய இத்யாதி. "எந்தாய்" எனறத்தை - "நீலக்கடல்கடைந்த - எந்தாய்" என்று மேலிற்பத்திலும் கூட்டி லாவம் - ஸ்ரீபூமி இத்யாதி. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்றதூக்கு லாவம் - நீ க்ருஷி இத்யாதி. (எ)

ஸ்வலாவமான த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி அந்த தூஜ்ஜேருப ஸ்வலாவமான ஜமத்தினுள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி தின்றாய். [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முகவிலே இச்சையுடின் நிக்கேபிருக்க உன்பக்கவிலே ஓளர்முத்பத்தப பிறப்பித்தவனே!

ப - அந்தரம், ஔராவமுமனும்படி ஸர்வாந்கராத்மாவாய் எனக்கு ஸ்ராகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்துக் கைவிடுவேனோவென்கிறார்.

உற்ற, † இருவினை ஆம் - இரண்டிவகைப்பட்ட புண்பபாபரூபகர்மங்களுக்கு திர்வாஹகனாய், உயிர்த்துய் - (கர்மவரம்பனான ஆத்மாவுக்கு) திவர்காவாய், அவையாய்ப் பயன் ஆயவையு - அந்தக் கர்மங்களாலுண்டானஸுஷுபகர்மங்களுக்கு ப்ரஹ்மாவாய்ச் சொண்டு, இம்முவுலகும்-இத்தஜகத்தாயம், முற்ற-எல்லாமாகிற. பெருந்துறு ஆய்-பெரிய தூற்றை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், தூற்றிற்புக்கு - (கர்மநிபந்தகமாக ப்ரவேஸித்தார்க்கு) புறப்படவழியில்லாதபெருந்துற்றிலே (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வதகத்தானாய்) ப்ரவேசித்து, முற்றக்கார்து-ஒருப்ரகாரத்தாலும் அறியவொண்ணாகபடி, ஒளித்தாய் (ஸூக்ச்ம உத்தனாய்க்கொண்டு)மறைந்து நீற்கும் என, என்-எனக்கு (உன்னைக்கிட்கொடுக்க). முதல் தனிவித்தேயோ-ப்ரஹ்மஸூக்தமான அத்விதீபகாரணமானவனே! உன்னை - (எனக்கு திருபமாய் அபரிச்சிந்தமான ப்ராணஹிதனாயிருக்கிற) உன்னை, பெற்று - கைபுதரப்பெற்று வைத்து, இனி - உன்னைவிடல் முடியம்படியான அவஸ்க்கை பிறத்தபின்பு, போக்குவனோ - விடவிரகுண்டோ? 'ஓ' என்கிற அகச - 'விடல்செய்யதென்?' என்கிற விஷாத்ததைக் காட்டுகிறது.

இ - எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் தூஜ்ஜேருபனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனிப் போக்குவனோ இத்யாதி] - ஓர்அச்சில்லாச்சகாய்ப் போய்த் தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? ஸமஸ்தகல்பாண முண்ணம்மகனாய், எனக்கு ஸத்தாவேஹதுவான உன்னைப் பெற்றுவைத்து நான் விடுவேனோ? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்வதக்தானாயிருக்கிறவனை விடுவேனோ என்கிறதுக்கு ஹேது - தன்னைப்பொழிய ஜீவிக்கமாட்டாமை தோற்றவிரந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னுமத்தாலே. இத்தலையில் நத்ப்ஜேயமிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - “உன்னை” என்றதின் வ்யாக்யாயம்: உபமானாஹிகனாய், விவாவாய், எனக்கு ஸ்ராகனாயிருக்கிறவனை. சேகநநிற் காட்டில் வ்யாவருக்கி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருவினையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்பபாபங்களுக்கு தியாமகனாய், [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு தியாமகனாய், [பயனாய்வையாய்] - அந்தப் புண்பபாபங்களுடைய ஹலங்களுக்கு திர்வாஹகனாய், [முற்ற இம்முவுலகும் இத்யாதி] - இவைபெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமென்கிற தூற்றை உண்டாக்கி, பெருந்துறென்கிறது - தூஜ்ஜேருப ஸ்வலாவமுண்டாகையாலே, இந்தலோகத்தின்உள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து தூஜ்ஜேருப ஸ்வலாவனாயிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படியிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அத்விதீபமான மூலஸூக்தத்துக்கு உத்பாடகனாய் உன்பக்கவிலே ஓளர்முத்பத்தப பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை ப்ரஹ்மஸூக்தத்துக்கும் உத்பாடகனாய்க்கொண்டு வந்து தாப்பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனோ?

†. இங்கு கார்த்தபாதமேற்பட்டிருக்கின்றது.

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த துர்ஜஞேயனான் உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை மென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? அத்யந்தவிஸஜாதீயனா யிருந்த எனக்கு மிகவும் யாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] - உன்னை நீயறியாயோ? [என்தனிப்பேருயிரை] - † (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்குயாரகனாயிருக்கிறவனை)- “வரில்பொகடேன், கெடில்தேடேன்” என்றிருக்கிற ஆத்மாவினளவோ? “உன்னை” என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். “உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ” என்கிறபடியே - ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. “பெற்றினிப்போக்குவனோ” என்கிறது - இதரலாஹங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; “என்தனிப்பேருயிரை” என்கிறது-தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்ற இருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே கிடக்கிற புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [உயிராய்] - அநுஷ்டாதாதான் உன்னையீடுமன்றாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்டாதாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பயனாயவையாய்] - கர்மமஹம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? அக்கர்மமஹத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றவம்முவுலகும் பெருந்தூறாய்] - † (இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தான் உன்னை யொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது - ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்கும்என்று. ‡ (அதாவது - துர்ஜஞேயஸ்வஹாஸீமாயிருக்கை.) [தூறாய்]-ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு] - இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கருந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றோ விட

எட்டாம்பாட்டு.—பெற்றினி இத்தாதி. “முற்றக்கருந்தொளித்தாய் - பெற்றினிப் போக்குவனோ” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்த இத்தாதி.

“உன்னை” என்று - விலக்ஷணனான வுன்னையென்னுதல், துர்ஜஞேயனானவுன்னை யென்னுதல்; முந்தினத்தைக் காட்டுகிறார் - ஓர்அச்சில்லா இத்தாதி. இரண்டாவது - மேலே “உன்னைநீயறியாயோ” என்றதிலே கண்டுகொள்வது. அச்சில்லாக்காச - முதலாயில்லாதகாச. “உற்றவிரூவினையாய்” என்றுதொடங்கி “முத்தற்றனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரை - உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனிப்போக்குவனோ” என்று அந்வயமுகேநாவம் - அத்யந்தவிஸஜாதீயனாய் இத்தாதி. “பேருயிர்” என்றதற்கு ஹவம் - வரில்பொகடேன் இத்தாதி. ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவென்றபடி. உபபாதிக்கிறது மேல் என்றது - “என்தனிப்பேருயிரை” என்றுதொடங்கி மேலென்றபடி. “தனி” என்றதற்கு ஹவம் - உலகங்கட்கெல்லாம் இத்தாதி. இதரலாபங்களில் என்றது - த்விவிதமான ஐஸ்வர்ய லாஹத்தை. தம்மில் என்றது - கைவல்யத்திலென்றபடி. “உற்றவிரூவினையாய்” என்றதற்கு ஹவம் - உன்னையொழிய இத்தாதி. உற்ற - உற்றிருக்கிற. “உயிராய்” என்றதற்கு ஹவம் - அநுஷ்டாதா இத்தாதி. இதுக்கு ஹவம் - கர்மமஹம் இத்தாதி. பயனாயவையாய் - அந்தப்பயனொபைன்றபடி. பயன் - பலம், அக்கர்மமஹத்துக்கு - புண்யபாபரூபகர்மத்தினுடைய அந்த பலத்தக்கென்றபடி. முற்றவுமான இம்முவுலகமென்கிற பெருந்தூற்றையுண்டாக்கி என்று ஸப்தார்த்தம். தூறாய் - தூற்றையுண்டாக்கி, “ஆய்” என்றது - ஆக்கியென்றபடி. தாத்பர்யம் - த்யாஜ்யமான இத்தாதி. ஸம்ஸாரமென்னுதே, “பெருந்தூறு” என்கிறதென்? என்ன - பெருந்தூறென்கிறது இத்தாதி. தூற்றில்புக்கு - ஸம்ஸாரத்திலேபுக்கு. முற்றக்கருந்து - எங்கும் வ்யாபித்து. ஐளித்தாய் - துர்ஜஞேய ஸ்வஹானாயிருந்தாயென்று ஸப்தார்த்தம்.

† குண்டலிதம் இருபத்தாநாலாயம்என்கிறார்கள். ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷித்தம்என்கிறார்கள்.

லாவது? [ஒளித்தாய்] - “யோதா மவெடி” (யமாத்மாநவேத) என்கிறபடியே வ்யாப்யங் களறியாதபடி நின்றாய். கண்ணுக்குவிஷயமானாயாகில் பிழையேனோ: [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வேளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வேளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] - நான் ஓரடிவரநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரயம ஸுக்குதமானவனே! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமுவுலகாதீக்கேல்லாம்
முதல்தனிஉன்னையுன்ன ஷோநாள்வந்துகூடுவன்தான்
முதல்தனிஅங்குமிக்கும் முழுமுற்றுவாழ்பாழாய்
முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றழைந்துயர்ந்த முடிவிலீயோ!

ஆ.—(முதல்தனி.) - நான் ஜயச்சாரணாயிருக்கிற இருப்பைக் கண்டாகில் இனி மற்றபேஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அதுவேபமையாது; கீ ஜயச்சாரணாயிருக்கிறிருப்பன்றிய, இவற்றிருந் ஒருகலப்பின்றிய திருநாட்டிலே நியாயிருக்கு மிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஜயச்சாரணாயிருக்கிறிருப்பை உமக்குக் காட்டக்கண்டாகில் வேறு அபேஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அத்தால் போராது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணாயிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனியென்று தொடங்கி] - முவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன் றொழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதானம் ஒப்பின்றிக்கே மூண விஷயத்தினால் பரிபூர்ணான உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல் தனியென்று தொடங்கி]-மஹாபி விகாரங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்க ளெங்குமுற்றும்வ்யாபித்துச்சேதநர்க்கு ஷோமமோஷங்களை விளைத்துக்கொள் ளுனாக் கிடான சிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய், சனக்கொப்பின்றிக்கே நியா மகமாய், ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களுடைய பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்ய மாயுள்ள ஆத்மத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனவனே!

ப.—அந்தாம், காரணகாரியோவ்யாவஸ்த்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்க ளுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிசுரலே ப்ரயானம், தத்வ்யாவ்ருத்தமான விஸக்ஷணஸ்வரூப குணாதிசுரலைய உன்னை என்றுவருது கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

இத்தால் ஊவம் - கண்ணுக்கு இத்தாதி. “என்” என்றதற்குஊவம் - அல்லாதார்க்கு இத்தாதி. நன் - அத்வீத்யமான, முதல்வத்துண்டு - ப்ரதமஸுக்ருதம், அதுக்குக்காரணமானவனே என்று ஸப்தார்த்தம். ‘உத்தவ்ருவியாய்’ என்று தொடங்கி, ‘முதல்தனிவித்தேயோ - என் தனிப்பே ருயிரான - உன்னை - பெற்றுநின்போக்குவனே’ இத்தவ்யம். (ஆ)

† ‘யான்’ என்றும் பாடம்.

[illegible]

இ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜமத்துக்கெல்லாம் ஸரீரியாயிருக்கிறிருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டேன்; அத்தால்பேராது; பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணாயிருக்கிறிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

யிருக்கிற இருப்பைக் காணவேண்டுமென்பது
[முதல்தனி இத்தயாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமான
வற்றுக்கெல்லாம் தீர்விதகாரணமுமானவனே ! [முதல்] - சிவத்தகாரணம். [தனி] - ஸஹ
காரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாந காரணம். [முதல் தனியுன்னை] - இதுக்கெல்லாம் ப்ரா
யாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருந்துள்ள உன்னை. [உன்னை] - ஜமத்காரணமாய் ப்ரயாந
னாய் உபமானரஹிதனாயிருக்குமளவன்றியே, நித்யவிக்ரஹிதையிலே அஸாதாரணவிக்ரஹ
யுத்தனாய் ஸமஸ்த கல்யாணமூண்டுகூடிய நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்ரஹிதருக்கே உன்னை.
[எனைநான் வந்துகூடுவன்] - என்முன்வந்து கூடக்கடவேன்? அததிரளில்நின்றும் பிறி
கதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு யோக்யதையாலே.
[முதல் தனியங்குமிங்கும் இத்தயாதி] - ப்ரயாநமாய் உபமானரஹிதமாய் அங்கும்இங்கு
மான மஹாபிசுக் முமுதினும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று. விகாரங்களுக்கெல்
லாம் அத்விதிமான காரணமாய் அவைதன்னை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] -
சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கிடான சிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதி
தத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்தயாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத
ங்களுக்கு சியாமகமாய் ப்ரயாநமாய் ஒப்பின்றுக்கே இவற்றையடையப் பத்துத்திக்கும்
ஜ்ஞாதத்தாலே வ்யாபித்து சித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனான
வனே ! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முமுமுற்று வாய்பாழாய்] - முமுமுவுலகாதிக்
கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி சூழ்த்தகன்றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவிவியாயிருக்
கிற. [முதல்தனி உன்னை யுன்னையெனைநான்வந்து கூடுவென்றான்] - கார்யகாரணோபயா
வஸ்யமான சித்சித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அநுபிபி
பித்த இவ்வளவு போராத. அஸாபாரண விக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேஸவிஸேஷத்திலே
யிருக்கும் இருப்பை அநுபவிக்கவேண்டுமென்றதாய்த்து.

௩௩.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “‘தாநிலவபுராணிதடிவா’” (தாநிலர்வாணி தத்வபு) “யவ்யுதாஸரீரடி - யவ்யுதாஸரீரடி” (யவ்யுதாஸரீரம் - யவ்யுதாஸரீரம்) “தவ்யுதாஸரீரடி” (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு) என்னும்படியே - எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜமச்சரீரனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன, —அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தர மில்லையாகி லன்றே “அதுவேயமையும்” என்று ஆறியிருக்கலாவது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேண்டுமென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமுவுலகாதிக்கெல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவேண்டுமபுக்கால் ரக்ஷியவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே! மூவலகு தொடக்கமான ஒன்றெழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்]-நிமித்த காரணம். [தனி]-ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து]-உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] - ப்ரபாநாய், ஒப்பின திக்கே - குணவிவரத்தாதிதகளால் டரிபூர்ணனாயிருந்த நியான வுன்னை, என்று வந்து கூடுவன்; [எனைநாள்வந்துகூடுவன்]-அவன்கோடுத்த ஜ்ஞாந்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார் க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதிபாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்: அஸாயாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்கும்மிங்கும் முழுமுற்றுநவாழ்பாமாய்] - ப்ரபாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்கும்ங்குமான மஹாபாதி கள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமோக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாமாய்] - சேதநர்க்கு லோமமோக்ஷங்களை விளைக்குமதாகை.

† (ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், “‘தாநிலவபுராணிதடிவா’” (தாநிலர்வாணிதத்வபு) “யவ்யுதாஸரீரடி - யவ்யுதாஸரீரடி” (யவ்யுதாஸரீரம் - யவ்யுதாஸரீரம்) “தவ்யுதாஸரீரடி” (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு) என்னும்படியே - எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜமச்சரீரனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தரமில்லையாகிலன்றே “அதுவேயமையும்” என்றறியிருக்கலாவது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாக இருக்கிற இருப்பையும் காணவேண்டுமென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—முதல்தனி இதுபாதி. “முதல்தனியங்கும்மிங்கும்” என்று தொடங்கி, ‘முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன, உன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவனான்’ என்றவற்றைக் கூறா க்த்து, உத்தர ப்ரத்யுத்தர ரூபேன உதாரகை - தாநிலர்வாணி இதுபாதி. இப்ப்ரமாரணக்களெல் லாம் முதலபாட்டிலே லிசித்தகன். காட்டித்தந்தோமிறேயென்னவென்றது இப்பாட்டித் தனனைப் பற்ற. ஆகாராந்தரம் அஸாதாரணவிக்ரஹம்.

மலிதம் - ரக்ஷிக்கவேன்று இதுபாதி. “மூவலகு - முழுதுக்கு - எல்லாம்” என்றங் வப்பபது. “த்ரிவிதகாரணமுமானவனே” என்றதின் விவரணம் - முதல் - நிமித்தகாரணம் இத் யாதி. “ஒப்பினதிகே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - குணவிபூத்தாதிதகளால் இதுபாதி. “உன்னை யுன்னை” என்கிறவினைக்காதம் - நியானவுன்னைமென்று. சேருவன எனினதே, “கூடுவன” என்றதுக்கு ஹவம் - அவன்கோடுத்த இதுபாதி. கூடுவன - ஸம்ஸ்கேவச்சகை. விவரணம் - அஸா யாரணம் இதுபாதி. அத்தாலத்தாலே - அங்கும்ங்குமான - கார்யாரணவச்சகமான. ‘மஹாபாதி கள்’ என்றவிடத்தில், ஆதிஸுபத்ததாலே - அஹக்காரதி கார்டங்களைச்செல்லுகிறது. “முற்று, உறு” என்ற பதவ்யத்தையுக்கட்டி அத்தம் - எங்குமோக்க வ்யாபித்து என்று. வாழ்பாமாய் - லோமமோக்ஷங்களைவிட வாழ்ச்சிக்கு விளைநிலமான மூலப்ரகருதிக்கு ஆத்மாவனவனெமென்று ஸுப்தார்த்தம்.

† சீயரரும் பதததிற்கு இத்தக்குண்டலிதம் பாடம்இல்லை யென்றுதோன்றுகின்றது: அடையவனைந்தானரும்பத்துக்குப்பாடம் உண்டு.

[illegible]

திலே - “**நரியதுமலரிடம்**” இத்தாதிபும், ‘கோயிற்கட்டணம்’ என்றவிடத்திலே - “**ரெவஜஸாரிவிஷ்ணுசீடாதியூழ்**” இத்யாதிபும், ‘ஸ்ௌந்தர்யஸாமாம்’ இத்யாதிவாய்ப்திலே
“**ஸனதராவுருவாலிராவளி**” இத்யாதிபும், ‘ஸந்த்யாகாரஞ்சித்மான’ இத்யாதிவாய்ப்திலே
திலே - “**ஹிருப்புவாஸ்வரிகை**” இத்யாதிபும், ‘ரம்பாஸ்தம்ப’ இத்யாதி வாக்பத்திலே.
“**நரி லக்ஷ்மி கிருவாகாரா:**” இத்யாதிபும், ‘தாமரைநானம்போலை’ இத்யாதிவாய்ப்திலே .
“**முரிசொளையங்கெழு ரெவர்க்குழ**” இத்யாதிபும் அதுஸந்தேயம். கீரமாகநானக்கீர்வாகம்புப் பரிமாண என்னது - கழுவினுடைய இளங்கழுத்துக்கும் சங்கத்துக்குமொத்த திருக்கழுத்தென்றபடி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தர்பரம் குறுமானிரிப்புண் - ஸல்லாக்மறாய்ப் பெருவில்லையளுயற்குகிர முச்சென்ஸ்தலமும் பதக்கமும் குலாவிக்கொண்ட விளங்கா நின்ற மூன்று அடிகுதிய திருமார்வும் என்னபடி. அமுதசெண்டேருக்கிர - ஹையாளிவடுகிர. இட்டுள்ளப்பட்டே - ஸங்குசிதஸ்த்தலத்திலே தேங்கி. அஸ்தல் - நிதம்பம். ஹிம்ஸ்த்தலம் - ஸவர்ணபூம்; “**மாமெடியம்ஹிருக்கவாயுரம**.” இத்யமாரி. ஆழிஸபத்தால்லே - ஆனைத்துதிக்கைமுதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபூமிகளு

வியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸஞ்சிவோமயரையிருக்கிறவுன்னை என்னொள்வந்து கூடுவன் நான்? காரணகாரியோலயாவஸ்த்தமான சிஷித்தங்களுக்கு நிர்வாஹகருயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுஸிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாபாரணலிக்ரஹயுத்தனும் ஒருதேசவிசேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அநுஸிங்கவேணுமென்றதாய்த்து.

(க)

பத்தாம் பாட்டு,

சூழ்த்தகன்றுழந்துயர்ந்த முடிவில்பெரும்பாழேயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரியசுடர்ஞானவின்பமேயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்த்தாயே.

ஆ.—(சூழ்த்தகன்று.) - இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்தருளவொண்ணாதொருபடி பிராட்டிநுவாணையையும் தன்னிருவாணையமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில், தாம் மனோரபித்தபடியே எம்பெருமானும் எழுந்தருள, அவனைக்கண்டு, —மஹாஹங்காராஹ கெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான மூலப்ரக்ருதிக்கும், அத்தையும் வ்யாபித்து அதிலும் பெரிதான முக்தாத்மாவக்கும், அதிலும்பெரிதான உன்னுடைய ஸங்கல்ப, ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த நீ, அந்த ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதாயிருந்த என்னுடைய விடாபெல்லாந்திரும்படி, அந்தஜமஹாகாரானபடியன்றியே நீயானபடியே வந்துசூழ்த்தாய்: என்னுடையமனோரபமும் ஒருபடியே முடிந்ததுஎன்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் ஆணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியேசுடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ராரபித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ஸலேஷித்தருளக்கண்டு அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதித்தவத்திலும் ஆத்மத்தவத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பபுருஷஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாபெல்லாந்திர வந்து என்னோடேகலந்தாய்:என்னுடைய மனோரபமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாப்தமாய் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்கிறவனே! [சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - அத்தையுங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகனான ஆத்மத்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி புருஷத்தவங்களில் இரண்

டைய ஸப்ரஸத்தாலே கணைக்கால்கள் மயிர்க்கூச்செறிந்திருக்கையாலே 'தாமரைநானம்போலே கண்டகிதங்களான' என்கிறார். தேருவன் என்னுதே "கூடுவன்" என்றதுக்குஹாவம் - மயர்வற இய்யாதி. அகன்று - எட்டுத்தித்திலும் வ்யாபித்து ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலும் வ்யாபித்த. அபரிச்சேத்யமான என்றது - அஸங்க்யாதமானவென்றபடி. அவ்யங்காட்டுகிறார் - முதல்தனியங்கும் இய்யாதி. அவ்யத்தால்வெலித்தஹாவம் - காரணகாரிய இய்யாதி. 'நீயானவுன்னை' என்றபகூத்திலே, 'முடிவிலீயோ - உன்னை யுன்னை யெனைநான்வந்துகூடுவன்' என்றவ்யம்,

(க)

டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுவ்ரூபமானஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! சுடர்ஞானவின்பம் என்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [சூழ்தென்று தொடங்கி] - அதிலும்பெரிதான என்னுடைய விடாய்கெடுப்படிவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தாயே.

ப — அந்தரம், தத்த்வத்யத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியான என் அலிநிவேஸமானது கெடும்படியாக ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனுய்க்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தாய் என்று, தமக்கு ஸாயுஜ்யஸித்தமான பரிபூர்ணஜோமுப்ரகம்பண்ணினபடியை யருளிச் செய்கிறார்.

சூழ்ந்து - (கார்பவர்க்கத்தை யடங்கச்) சூழ்ந்து, அகன்று - வ்யாபித்து விஸ்தீர்ணமாய், ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலுமுண்டாகையாலே பத்துத்திக்குலும் ஸந்திஷிதமாய், முடிவில் - (உத்பத்திவிநாஸாஹிதமாகையாலே) தித்யமாய், பெரும் - (ஸமஸ்தகார்பங்களுக்கும் அவ்வருகாகையாலே) அபரிச்சிந்தமாய், பாடி - ஜோமுமோக்ஷகளை விளக்க நல்தறையான பாக்ருதியைப் பரகாரமாகவுடையாய், (அந்தப்ரக்ருதித்தவத்தை), சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாததாலே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் - அதிற்காட்டில், பெரிய - பெருதது, பரம் - (ஏகரூபத்வாதிகளாலே) மேலாய், நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வாதிக்ஷணவ்யயந்தையுடையதாய், மலர் - விகாஸஸ்வலாவமான, சோதி - ஜ்ஞாநப்ரஸையுடைய ஆத்மாவைப் பரகாரமாகவுடையாய், சூழ்ந்து - இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்க்குருவரையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாய், சுடர் - கல்பாணகுணங்களால் உஜ்ஜ்வலமான, ஞானவின்பமே - ஜ்ஞாநாதலக்ஷணஸ்வரூபத்தையுடைய நியந்தாவானவனே! சூழ்ந்து - (அந்ததத்த்வத்யத்தையும்) வளைத்துக்கொண்டு, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற, என் அயா - என் அலிநிவேஸமானது, அம-சமிக்கும்படியாக, சூழ்ந்தாயே-ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹபுஷணையுடைய மஹிஷிபரிஜஸ்யூதவிஸரிஷ்டனுய்க்கொண்டு பரிபூர்ணனுனனக்குள்ளையாம்படி ஸாடஜ்யஜோமுத்தைத் தந்தாயிதே; ஒ!-ஓ! ஓரதிக்யமே! என்று அடிதோறும் ஹ்ருஷ்டாகிறார்.

இ — பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேஷிதம் செய்தலல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியானையிட்டுப்பெரியவார்த்தையோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ராயித்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க் கொண்டுவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான என்னுடைய விடாய்தீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மனோரூபமும் ஒருபடிமுடியப் பெற்றேனென்கிறார்.

[சூழ்த்தகன்று இத்யாதி] - இப்போது பாக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லுகிறது, தம்முடைய அலிநிவேஸம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகக்கர்க. அவற்றுக்கு ஈஸ்வரனையொழியப் ப்ருக்ஸிதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. [சூழ்ந்துஇத்யாதி] - ஸ்வகார்பமான மஹாஷகளைப் பத்துத்திக்குலம்புக்கு எங்கும் வ்யாபிக்க, தித்யமாய், அபரிச்சேத்யமாய், சேதார்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக் கொள்ளலாம் நிலமான பாக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டில் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவைபிரண்டையும் வ்யாபித்து

அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனென்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல், 'சுடர்ஞானவிற்பம்' என்று - ஹவத்ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி]-தத்தவத்ரயத்தையும் விளக்குகோண்டு அது குளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அலிநிலேஸத்தை, அதிலும் பெரிய உன்னுடைய அலிநிலேஸத்தைக்காட்டி வந்துஸம்ஸ்லேஷித்தாயே, என்னுடைய கூப்பிடும் ஒரு படியோவாம்படி பண்ணுவதை! "சுஜெஹரதாரொவ்யூஹிதஃவரிஷஸுஜெ" என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாற்போலே யாய்த்து இவருடைய விடாயும்கெடும்படி வந்து கலத்தது.

பதாம்பாட்டு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தேத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்பார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொணவேந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தருள்க்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதித்தவத்திலும் ஆத்மத்தவத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும்பெரிதான என்னுடையவிடாயெல்லாந்தீரவந்து என்னோடே கலந்தாய்; என்னுடைய மனோரூபமும் ஒருபடி முடியப்பெற்றே நென்கிறார். இனி, இல்லையென்னும்படி என்னேவிடாய்ப்பித்து அதுக்கு அவ்வருகானவிடாய யுடையை யாய்க்கொண்டு என்னோடேகலந்த உன்னுடைய விடாயும் ஒருபடிகேட்டதே என்கிற ராகவமாம்; "சுஜெஹரதாரொவ்யூஹிதஃவரிஷஸுஜெ" (அங்கேபரதமாரோப்ய முதிதஃபரிஷ ஸ்லஜே) என்னும்படியே.

[சூழ்ந்துஇத்யாதி]-இப்போதுப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுகிறது, தம்முடையஅலிநிலேஸம்பெரிய வற்றிலும்பெரியதுஎன்கைக்காக. அவற்றுக்கும் ஈஸ்வரனையொழிய்ப்ருதக்ஸ்ஸிதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. ஸ்வகார்யமான மஹாபகிளைப்பத்துத்திகிலும் புகுளுங்குமொக்கவ்யாபித்து, நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய்ச் சேதநர்க்குப்புகுஷார்த்தத்தைவிளைத்துக்கொள்ளலாம்நிலமான ப்ரக்ருதித்தவத்துக்குஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி]-அத்தையும் வ்யாபித்து, அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே

பத்தாம்பாட்டு.—சூழ்ந்து இத்யாதி. "அவாவற" என்றது - தம்முடைய அவா, அற - போம்படி யென்னுதல்; தத்தவத்ரயத்தையும் விளக்குகோண்டிருக்கிற தம்முடையஅவா, அற - அல்பமாம்படி; அதாவது - தம்முடைய அலிநிலேஸம் குளப்படி யென்னும்படி கடல் போன்ற ஆரத்தோடே வந்துகலந்தாயென்னுதல். இந்தஅர்த்தத்தவத்தையும் விவக்ஷித்து அடைவே, அவதாரிகாத்வயம் - எம்பெருமானுக்கு இத்யாதி. இந்த இரண்டியோஜனையும், "துயரமூசுடாடி" என்று உபக்ரமத்திலே அருளிச்செய்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறாரென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. அவதாரிகாத்வயத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாதல், த்விஜீயாவதாரிகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - சுஜெஹரதஃ இத்யாதி. "ஃஹிதஃ" என்றபதம், த்விஜீயாவதாரிகைக்குச் சேரும். "ஃஹிதஃ" என்கையாலே - "கஹநஹம்ஸுஜெஷ்யாநிவரததநஃஹாதநா" என்ற பெருமான் விடாய்தீர்த்தமை தோற்றுகிறது. "தம்ஸுஃஹாப்யகாகுஸஸுபரிஸுரக்ஷிவயஸமதஃ | சுஜெஹரதாரொவ்யூஹிதஃவரிஷஸுஜெ" இதி புத்தகாண்டே, சரமே. ப்ராப்திஹஸயிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுவானென்னென்ன - இப்போது இத்யாதி. இப்போது - ப்ராப்திஹஸயிலே, ஆனால், "பாழேயோ,சோதீயோ" என்று ஸமானாயி வரணமடக்க சொல்லுவானென்னென்ன - அவற்றுக்கும் இத்யாதி. "அகன்றழ்ந்துயர்ந்து - சூழ்ந்த" என்று அந்வயப்படு. ஸப்தார்த்தம் - ஸ்வகார்யமான இத்யாதி. "பரம்" என்றதுக்கர்த்தம்-அதுக்கு நியந்தா இத்யாதி. "சுடர்" என்கிறவிதக்கு - 'ஸங்கல்பரூபமாய்' என்று அர்த்தம்சொன்ன

மேலாய், விகாராதிகளில் வானையாலே விலகாணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுபரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்; "சுடர்ஞானவின்பமே" என்று - ப்ரகாஸரூபமாய் ஸுபரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச் சொல்லு தல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்த்வந்யத்தையும் விளக்குகோண்டு அவை குளப் படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அவிநிவேசத்தை, அதிலும்பெரிய உன்அவிநி வேசத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்சலேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒருபடியோ டும்படியுண்ணிற்றே! "சுடேஜ்ஜலாந்தரோரொவூரூபிதேவரிஷஷ்ஷஜே" (அங்கேபர தமாரோப்யமுதிதீபரிஷஸ்வஜே) என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானை மடியிலே வைத்து உச்சியையோங்கு உகந்தனைத்தாற்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்க்கேடும்படி கலந்தது. (கௌ)

பதினேராம் பாட்டு.

அவாவறச்சூழ்அரியயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவிடுபெற்றகுருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்முடிந்த
அவாவிலந்தாதிஇப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே.

ஆ.—(அவாவறச்சூழ்.) - ப்ரஹ்மருத்ராஜ் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்த ராதபலுதனாய், ஸைஸ்தஜேய ப்ரத்யரீகனாய், அநவபிகாதிஸாயஸங்க்யேய கல்யாண குணநிபியாய், அப்ராக்ருத ஸ்வஅஸாயாரண டிவ்யரூப ஹ்ருஷ்ணயூபமஹிஷீபரிஜந ஸ்பரிந விஸிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானையலற்றி அவாவற்று திரஸ்த்ஸமஸ்த ப்ரதி ஸங்க்யகராய், அவனைப்பெற்ற குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளால் இவ்வாயிரமும் அவற்றிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெற்று விடாய்தீர்த்தபத்து, இவற் றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார்.

தீநக்தருகைப்பிராண்பிள்ளை தீநுவடிகளே ஸாணம்.

ஒ — நிமமத்தில், அஹ்லஜேயப்ரத்யரீக கல்யாணைகதான ஜ்ஞாநாந்ஷைக ஸ்வரூபனாய் உயர்வறவுயர்கலமுடையனாய் அபரிமித டிவ்யஹ்ருஷண ஹ்ருஷிதனாய்

னது, அப்ரதிஹதத்வரூபெனஜ்ஜவல்யத்தை ஸங்கல்பமுடைத்தாகையாலே. "சுடர் - இன்ப - ஞானமேயோ" என்றபடி. முத்தினவர்த்தத்தக்கு, "ஞானமேயோ" என்றது - ஜ்ஞாநத் தைக்கு ஆஸ்ரயமானவனே என்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தில், "சுடர்ஞானவின்பமேயோ" என்று - ப்ரகாஸரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஸுபரூபனுமானவனே என்றபடி. "சுடர்ஞானம்" என்று - ப்ரகாஸரூபஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயாவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - தத்த்வந் த்வத்தையும் இத்யாதி. தத்த்வந்யத்தையும் என்றது - "சுடர்ஞானவின்பம்" என்றதிலிரண்டா மர்த்தத்தைப்பெற்ற, முத்தினவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - என்னுடையகூப்பீடும் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹாணம் - சுஜெ இத்தாதி. "அம்" என்றால் - அஸ்பத்வவாசகமாமோடென்னில் - மேருபீவரால்பிணைவன் கீழுள்ள ஸர்வபாதிகளை யில்லையென்றால் அஹ்வாசகமன்றிக்கே அஸ் - பத்வவாசகமாமோடே, வரகமாமென்றபடி. (கௌ)

ஸர்வாயுடோபேதனாய் ஸக்தம்ஊமீநீளாநாயகனாய் அஸ்பாநேஹஸங்கிளான அநந்த வைநதேயாதிக்களாலே அநவரத பரிசர்யமாண சாணநளினனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலய னுன ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்வவிஊதஊதரான வீரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத் மாவாய்த் தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்து ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய் தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்குப ஸ்வஹாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, அவனைப்பெற்று நிர்ஊஃவேராய் கிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிவந்பகரான ஆழ்வாருடைய ஊக்கி வலாத்காரபூர்வகமாகப்பிறந்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றதல்லது யரிக்கமுடியாதபடியான பரமஊக்கி யாலே பிறந்த அந்தராதியான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோ டொப்பர் என்கிறார். 'அயனை அரனை அவாவறச் சூழரியை' என்றுமாம்.

முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றார்; நடுவு பலவிடங் களிலும், அவனே அபாஸ்ரயமென்றார்; முடிவிலும், "இன்று என்னைப்பொருளாக்கி" என்றும் "எனதலைமையை வந்திடடு" என்றும் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே தமக்கு உபாயமாகப்பேசித் தலைக்கட்டினார்; இங்ஙனே யிருக்கிற நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு அடியான ஸ்ரீயோபதிவத்தை "மலர்மகள் விரும்பு நமரும் பெறலடிகள்" என்று முதலிலே தொடங்கி நடுவு பலவிடங்களிலும் ப்ரஸ்தா விததுக் கொடுபோந்து, முடிவிலே "திருவானை நின்றுனை" என்றும் "கோல மலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டினார்; தீயருடைய ப்ராப்யதையையும் முதலிலே "அயர்வறுமமரர்கள்" என்று தொடங்கி, நடுவு பலவிடங்களிலும் "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையகப்படப் பாக்கப்பேசிக்கொடுபோந்து, முடி விலும் "அந்தமில் பேரினபத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் தலைக்கட்டினார்; எம் பெருமானுக்குள்ளெளஸீல்யமென்றுகொண்டு, "உரலிதேனணந்திருந்தேங்கிய வெளிவு- எத்திறம்" என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசினார்; இவனுக்கு அஸாயாரண மான திருநாமம் நாராயணனென்னுமிடம், "வண்புகழ் நாரணன்" என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொடுபோந்து, "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று தலைக்கட்டி னார்; ஆழ்வார் இப்படி ஆறி.....யால் இவ்வைவநது அர்யமுமே இப்ப்ரவந்யத்துக்கு ப்ரயாநார்யங்கள் என்று கருத்து.

நஞ்சீயர் தீருவடிகளே ஸரணம்.

ப.—அநந்தரம், ஹலாவுப்திப்ரகாரத்தை ப்ரதிபாதிததுக்கொண்டு, இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதில் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தனத யருளிச்செய்கிறார்.

அவா - (ஆஸ்ரீதருடைய) அலிநிலேஸம், அற - தீரும்படி, சூழ் - திரவயிக ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகையாலே, அரியை - (விஸ்லேஷஊஃவேதீர்ஹாண) ஸ்வஹாவனாய், அயனை - ('காஸ்யு'நெஜியிஃ') என்கிறமர்யாதையாலே முக்தப்ராப்யதயா பூர்வபக்ஷ தயாஸங்கிதனான ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கும்) அந்தராத்மாவாய், அரனை - அப்படி பசுபதி மதப்ராப்யனான ருத்ரனுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமப்ராப்யஊதனை, அலற்றி; (ப்ரா பிக்கையிலுண்டான தவரையாலே)கூப்பிட்டு,(ப்ராப்திஹலஸித்தியாலே),அவாவறறுவீடு

† ப்ரதாநமுணம் என்றறபோல எதேனுமிருப்பின் ஸ்வரஸம்.

‡ இங்கு க்ரந்த பாதம்.

பெற்ற சருகூர்ச்சடிகோபன்சொன்ன அவாவில் அந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் -, முடிந்த - (அதிபாங்கிருபமாக) முடிந்த, அவாவில் - அவாவிலே, அந்தாதி - அந்தாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார் - † அதுஸந்யித்து, பிறந்தாருயர்தே-† வஸ்டவஹுத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குணைகளாலே சூழ்ந்து ஹரித்துக்கொள்ளுவனென்றுமாம். இது கவிவிருத்தம்.

இப்படிப் பாவத்திலே பிறப்பிப்பதிபாணநாராயணனுக்குப் பாகா உதனான சேதனுக்கு உபாயத்திலே பாவநுத்தனாய்க்கொண்டு அசிஷ்டசிவருத்தியையும் இஷ்டப்பாப்தியையும் பண்ணுமென்கிற மஹாவாக்யார்த்தத்தினுடைய அவாந்தார்த்தரூபமான ப்ராப்யப்ராஹ்மஸ்வரூபாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிரிஷ்டனும்படி ஸம்மமாக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாய்த்து. இதில், முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும் - ஈஷதக்வ லோமீயத்வ விரிஷ்டமான ஸோஷிதவ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், மூன்றாம்பத்திலும் நாலாம்பத்திலும் - ததேகாதுஸ்வத்வ ததேகப்ரியத்வரூபமான ஸோஷதவ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், இந்நாலும் அதுவருத்தமாக இந்த ஸோஷிதவ ஸோஷதவக் களினுடைய அஸாயாரண்யத்தைச் சொல்லுகையாலும், ப்ராயமாக்ஷாததிலே ஸோஷிதவத்தைச் சொல்லி, த்ருதீயாக்ஷாததிலே ஸோஷத்வாரண்யத்தைச் சொல்லி, அவயாரண்யத்தைச் சொல்லி, உபயோஸ்ஸம்வந்ய ஈஸ்யத்தைச் சொல்லுகிற ப்ராணவார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; அந்நதம், அஞ்சாம்பத்திலே உபாயஸ்வரூபத்தையும், ஆறாம்பத்திலே - உபாய வரணத்தையும், ஏழாம்பத்திலே - விரோயிஸ்வரூபத்தையும், எட்டாம்பத்திலே தந்திவருத்திப் பாகார்த்தையும் சொல்லுகையாலே - ஸாவீரீமாகவும் ஆரீயமாகவும் விஜமான நமநகாமநவானு ஈஸ்வரனுடைய உபாயவரணத்தையும், நமந்ரூப ஆரீயமாகவும் விஜமான நமநகாமநவானு ஈஸ்வரனுடைய உபாயவரணத்தையும், ஆத்மாதமீயஸித்தமான அஹங்காரமமகாரூபவிரோயிமான ஸாரணாதிஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மாதமீயஸித்தமான அஹங்காரமமகாரூபவிரோயிஸ்வரூபத்தையும், தந்திவருத்தியுடைய சொல்லுகிற நமஸ்ஸபகாரீயத்தைப் ப்ரதிபாதித்ததாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும் ஸ்வஸிவஸிவந்யுத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யித்வாதிவிரிஷ்டமான மலாவாப்தியைச் சொல்லுகிற சாமபதார்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதித்ததாய்; ப்ரவந்யஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஸர்வஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான மூலமந்தார்த்தத்தை இப்ப்ராபந்தத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்ததாய்த்து. இன்னமும், ப்ராயமத்திலே - பூரியத்திவ நாராயணத்வங்களை ப்ரதிபாதித்து, நாராயணனுடைய ஸீலஸௌஸ்யாதிகளையும் ஜ்ஞானாதிகளாயுமுள்ள குணங்களை வஹுஸஃ ப்ரதிபாதித்து, உத்தமமான க்ரியாபதத்தாலே ப்ரமாகப் பண்ணுகையாலும், விரோயி உதரஹிதமான புருஷாரூப உதவத்தைக் கர்யாவாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ஸாரணாதிஸ்வரூபத்தையும் விஸ்தீகரித்தருளினாய்த்து. இவ்வுபாயவரணம் ததிதா ஸகலசிவருத்தியுக்குமாயிருக்குமென்றும், உபாய உதரஹிதமான விரிஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்து, உபாயகாரியமான ஸைஸ்தத்விரோயிசிவருத்தியையும், மலஸித்திவந்யுத தாதர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சாமஸ்ஸோகார்த்தத்தையும் விஸ்தீகரித்தருளினாய்த்து. ஆக, ஸர்வப்ரகார உதவச்சேஷ உதனாய், அநந்யப்ரயோஜனாய், அநந்யஸாதரண இவ்வுகிகாரிக்கு ஜ்ஞானத்வமான ஈஸ்வரத்வத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஸிப்பிக்கை

யாலே, இப்பரபந்தமானது விலகூணரான ஸாத்விசாக்ரோஸர்க்கு நித்யாநுஸந்தேய மாகக்கடவது.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹீயஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேஸமின்றியே மலத்திலே அந்வயிப்பரென்கிறார்.

[அவாவறச் சூழரியை] - நித்பமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபவிகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விரிஷ்டமான நித்யமங்கள வித்யாஹத்தையும் அபரிமித ஹிவ்யஹுஷணங்களையும் ஸங்கசக்யாதி ஹிவ்யபுஷங்களையும் லக்ஷ்மீ பரப்ருதிஹிவ்யமஹிஷி வர்மத்தையும் உடையனாய் அஸ்யுநேஹயஸங்கிகளான நித்ய ஸூரிகளாலே பரிசர்யமாணமான திருவடித்தாமரைகளை யுடையனாயிருந்துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வவிஹிதவிஹிதமான ஸ்வஹ்மருதர்களுக்கு அந்தராத்மா வானவனை. அவாவறச் சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஸ்ரி தருடைய விடாய்திர ஸம்ஸ்க்லேஷிக்கை இஸ்ஸாமரூபகரணயத்தாலே - ப்ரஹ்மருதர்க ள்பக்கல்பஸ்வரத்வஸங்கை அறுக்கிறார்: அவர்களுடைய ஸத்தாஸத்திகி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வராதிரமாயகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதத்தர்யமே ஸ்வரூபம். நிர் வாஹகதத்வம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமரூபகரணயத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு சிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று' அரியை அலற்றி விடுபெற்ற - என்னுதல்; 'அபனையனை' அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவாவற்று விடுபெற்ற - என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்றுவிடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று சிரஸ்தஸம்ஸ்த ப்ரதிவ்யூகராகையாலே நிர்ஹுவான ஆழ்வார் அரு ளிச்செய்த. [அவாவிலந்தா திகளால் இவையாயிரமும்]- ஹத்திஸூரத்தாரத்தாலே பிறந்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அவிநிவேஸம் - ப்ரோகணை மைத்ரேயனுடைய ஸ்யூநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதி யிப்பத்து]- பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமஹத்திபாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திரு வாய்மொழி. சீழுடைய - பரஹத்திபிறந்து சொல்லிற்று. பரமஹத்திபிறந்து சொல்லிற் றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்த வர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பார்கள். முதல் திரு வாய்மொழியில், நாராயண ஸப்ஜார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற விடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோசுத்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவிவமுலகுக்கும் நாதன்" என் றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றும் சொல்லிக் கொடுப்போந்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாரணமான திருநாமம் இதவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என் றும் "கமலமலர்மேற்செய்யான்" என்றும் "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன் பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து, "திருவானை சின்னானை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டுகை யாலே - ஸ்ரீமானுன் நாராயணனை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பகூ மென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத்பரஸித்தமும்; அந்யபரமான நாராயணாவாகத்திலே, நாராயணஸப்ஜத்தாலே ஸர்வாயுகனைச் சொல்லி, "ஹீஸுதெ

[அவாவறச்சூழியை]-ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மண ஸர்வேஸ்வரணைத்தம்முடைய அஹிநீவேஸம்கேட வந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரணை] - ஸ்வவிஹ-விதிஹ-விதரான ஸர்வஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்த ராத்மாவானவனை. அவாவறச்சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேண்டுமென்று விடாய்த்த ஆழ்ந்தருடைய விடாய்தீரஸம்ஸ்லேஷிக்கை. 'அயனை, அரணை' என்கிற இஸ்ஸாமா நாடிகரணயத்தால் - ஸர்வஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஸ்வரத்வஸங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகள் ஈஸ்வராபீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ரயமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாயீநமாய் வந்தவித் தனை. இஸ்ஸாமாநாடிகரணயத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப் பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரணை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடு பெற்ற' என்னுதல். அயனையரணை - அவாவறச்சூழியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிஸந்த்யகராகையாலே நிர்ஹ்ம-ஹ்மரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.[அவாவிலல்

“அவா” என்று - ஸாமான்யமாகையாலே, இய்யஸ்ப்தம் “காவடாஹி” இய்யாதிப் படியே தத்தத்யூகாராஹுணமாக ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் சொல்லவற்றுகையாலே - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மண என்கிறார். அவாவறச்சூழ் - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மண, அரியை - ஸர்வேஸ்வரணை, “அவாவற - ஆஸீரிதருடைய அஹிநீவேஸம் தீரும்படி. சூழ் - ஸம்ஸ்லேஷிபாநிற்கிற. அரியை - விஸ்லேஷஹ்ம-ஹ்ம நிர்ஹரண ஸ்வஹாவணவனை” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். நாராயணதிஸப்தங்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு, “அவாவறச்சூழ்” என்று இத்தையே கிருபகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தம்முடையஅஹிநீவேஸம் இய்யாதி. கீழே சதுர்விதாதிக்காரிகளுடைய அவாவறச்சூழ் என்றருளிச்செய்து, இங்கே கேவல முமுகு-ஹ்மகளுடைய அவாவறச்சூழென்றத்தந்தாம் - அவாவறச்சூழ்கையாவது இய்யாதி. இது அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தபடி. “அயனையரணை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம் ஸரீராத்மஹாவ விபந்யுநமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஹ-விதிஹ-விதரான இய்யாதி. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் - அயனையரணையென்கிற இய்யாதி. அவர்களை, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நிர்வாஹகராய் ஈஸ்வரத்வேக ஸாஸ்த்ரங்கன்சொல்லாநிற்க, ஸரீரஸரீரிநிஹாவேக அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ரயம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - அவர்களுடைய இய்யாதி. புடைகள்-ப்ரகாரங்கள், அகைகனெவையென்ன - அயனை இய்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அயன்விஷயத்திலும் இய்யாதிவாக்யத்வயம். “அயனை யரணை - அவாவற்று - அவாவறச்சூழியை - அலற்றி-வீடுபெற்ற” என்றுஇரண்டாம்யோஜனை. இதுக்கர்த்தம் - அயன்விஷயத்திலும் அரன்விஷயத்திலும் தாம் ஸ்நேஹமற்று தம்முடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரணை யலற்றிவீடுபெற்றவென்று. “அயனையரணை - அவாவறச்சூழியை - அவாவற்றுவிடுபெற்ற” என்ற யோஜனைக்கர்த்தம் - அயனுடையவும் அரனுடையவும் அஹிநீவேஸம் அறும்படி அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரணையலற்றி யென்னுதல்; சேதநர்க்குண்டான அவாவானது அறும்படி சேதநரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரணையலற்றி யென்னுதல். இந்தயோஜனாவியத்திலும் “அயனையரணை” என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம். அவாவிலந்தாதிகளால் இவையடியாரும்-அவாவாலே உண்டான அந்தாதிகளான இவையாயிரத்திலு மென்றபடி. அவாவில் - அவாவாலேயென்றபடி.

தாதினளால் இவையாயிரமும்] - லக்திவலாத்காரத்தாலேபிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி
யிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயலகவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த
ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறுபிரம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிக
ளோடுகேடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவளுகைக்கு அடி-
இவருடைய லக்த்யவிசிவேசம்வழிந்து புறப்பட்டசோல்லாகையிற்றே [முடிந்த அவா
விலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவோண்ணாதபடியான பரமலக்தியாலே பிறந்ததாய்த் து இ
திருவாய்மொழி இவ்வவாவக்கு உதவிற்பிலனாகில் பரவரனுக்கும் சைதன்யமின்றிக்
கேயொழியும். * சூழ்விசும்பணி முகிலுக்குக் கீழ், பரலக்தியாலேசென்றது; * சூழ்விசும்
பணிமுகில், பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத்திருவாய்மொழி. பரமலக்தியாலே ஹவத்ப்ரஸாதம்
பாதியம் தாங்குள் பாதியமாகச் சோல்லுமவர்களுக்கு, ஸீராவஸாநத்திலே இப்பரலக்த்யா
திக ளுண்டாம்; இவர் அடியிலே * மயர்வறமதிலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்த நுளியிருக்
கச்செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாங்கிருவிறையான லக்தியினுடைய ஸ்தாநத்
திலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருளினின்று, அது அடியாகப்பிறந்த பரலக்த்யாதிகளிறே இவரது.
[அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே
நித்யஸூரிகளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோ
பாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்குத்திருவிதப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஆல்-அசைத்தத்தவார்த்தக்களையெல்லாம் ஸ்ரீபராஸரஹவான் மேன்மேலும் உபயத்தித்தது-ஸ்ரீமைத்
ரேயலகவான் ப்ரஸகம்பண்ணியின்பாகையாலே, தந்த மைத்ரேயலகவான் ஸ்ரீநாதத்திலே
லக்தியென்கிறார்-இவருடைய இப்பாதி. அதாவது-“வராஸரஸரஹநிவரஹ்யுதவெளவபு
ஹிக்ரபு ! நெடுகுயர்வரிவபுஹிவதுரவிவாடிவ” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணத்துக்கு ஸ்ரீமைத்ரேயலகவான் மூலமானுற்போலே, திப்பரபந்தக்குக்கும் இவருடைய
அவா மூலமென்றபடி. நீத்யந்தரணலாவம் - அவாவுபாத்யாயராக இப்பாதி. அவா - லக்தி.
லக்தியூர்வகமாகப்பிரத்தானகையாலே இப்பரபந்தங்களுக்கு லோகபரிக்காஹமுண்டாய்த்தென்கிறார்.
ஆழ்வார்க்குப்பின்பு இப்பாதி. முடிந்தவா - சரமமான தவா: பரமலக்தியென்றபடி. “முடிந்த
வா” என்றதுக்குலாவம் - இவ்வவாவுக்கு இப்பாதி. இதுமாத்ரமோ பரமலக்தியாலே பிரந்த
தென்ன, அருள்செய்கிறார் - சூழ்விசும்பு இப்பாதி. ஸீராவஸாநத்திலேயன்றே பரமலக்தி
யுண்டாவது? இதுக்குமுன்னே புண்டாகக்கூடுமே-வென்ன-ஹவத்ப்ரஸாஹம் இப்பாதி. ஆனால்,
கர்மஜ்ஞாநக்களாலேயன்றே லக்தியுண்ட-வதென்ன - கர்மஜ்ஞாந இப்பாதி. பிரந்திருக்கச்
செய்தே உத்கர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஸீவேஸ்வரனுடைய இப்பாதி. * அதாவது -
ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரம் அதுக்கர்ஷவ்யப்போகையாலே உத்கர்ஷஹேதவா” னுற்போலே,
இவருடையபிரப்பும் உத்கர்ஷஹேதவென்றபடி. ‘ஆழ்வார்க்குப்பின்பு’ இப்பாதி வாய்ந்ததிலே,
“ விஷ்ணுவிராஸரஹநிவிஷ்ணுதா: ப்ரவகா:வரா:ஹகாவனவஹிதெ
தபாபிலகலத்தகா:சுராமேஸர:ஹகாமெவவராஹஸாஹிவாஸாஸதக
ப்ரவகாஸா:நததாடிதிலவொவொயதி பததஜ்ஞாவநம் தகவிதெ”
என்ற பெரியசீயர் ஹிமலயத்திரதனையேயா.

வாதிகேஸ்ரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவலி.— (முனிமேநான் முகனெ.)
 னாஜேவ்ரெஸா, ஜெநியிஸுதயநுஹ்ரொடிவ்லவா, ஜீவ்ரநீவ்ரூஹ்
 தநுதயா, ஸத்யவலீயடுஷ்வாலாஸி | வஜ்ராவஸ்தூக்ய, வஜ்ரீஸுஜாண
 வுணுவாவெஸித்யுக்ஷா, ஸுக்ஷேபூதா, ஸநுஹாவெஸாமர்நிதி
 யநுக்ஷிராவ |

[illegible]

ஸ்ரீமாத்ரு, ஸீதாதிழைவிரதாசுரணஸுவபூவிதபூகிஷா^உலீஸவபூ^உ
 கிடெனா, ஸயராணப-மலவிக்^உதாஸாகவாரம் | சிறங்குது^உ வுமெனெதா^உ; கிதி

‡ நயமென்று பாடமாளுகித் தமென்று முன்கோஸங்களில் குறிப்பு.

ஹதஸுமஹம், கா விவதிமதிவித், கஸ்யாநஸ்யாடிவண்பு வபரிதிவிதுஷா
 ரிஹதஜகிஷெ !

ஸாஸெ, டெஹாதிநிகாதநி, தடியிவதள, ததலாடிதுவாயெய,
 தலாஹிஸெயலாவள, தடிவலரணதொநததாவாவிவாதெ ! ததகாநாம்பு
 ஹாவெ, தடிவலலததலாஹகாஹுஷாஹா, லாராவெடிஹுலவெடிவகஹ
 ரிகபயதாநாகரிஸாரி !

உதஸதம்புடியகரிஸையிததாஸெடிவண்புஹுடிவெடி ஸுதாரா
 டாரபாநாவிவடிததவகளதகாவெடிஹுடெஸ ! லரிசுசெவி தலுலாகாஹுரி
 வு, ரபலாலவடிஸாக்லலலாக்லீ, லாவடிசெவிஸெலாஹுடெலவதிஹதா
 புகபிஸாநாகஹ !

ஸாகஸாக்கரிஷாத்தததிவததஸுடிவெயாண்புவிவாடிஹாநாக
 டெஹாஹாநாஹவரலவரிவாஹதஸாவெடிவக ! வெடிஹாஹாரிகுரிவஹு
 ரிதவஹுலிஹெடிஹுடெஸாடிதெயம் ரரிதாதாஹாரதாவலி ரதவஹுணாரஹ
 ஹீரஹதஹ !

வேதாந்ததேசிக் திருவடிகளே ஸரணம்.

திருவாய்மொழி
 நூற்றத்தாதி.

}

முனிமாறன்முன்புரைசெய்முற்றின்பரிங்கத்
 தனியாகின்றுதளர்ந்து - நனியாம்
 பரமபத்தியால்கைந்துபங்கயத்தாள்கோனை
 யொருமையுற்றுச்சேர்த்தாணயர்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயாதிருவடிகளே ஸரணம்.

கூ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	யடி-ஹிபுராவ	யடி-ஹிபுராவ
...	32	ஸுஷெஸுராணம்	ஸுஷெஸுராணம்
11	4	கதியடையோமல்லோம்	கதியுடையோமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தோஷமே
58	22	ஆத்யாநம்	ஆத்யாநம்
62	35	ஸுபாக்ஷஹிபள	ஹக்ஷஸுஹிபள
68	25	அநாடிசாலம்	அநாடிசாலம்
78	24	வசநமாநூரீம்	வசநமாநூரீம்
80	34	நஜாபதே	நஜாபதே
125	11	பசுமேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(-7-9)	ஸ்வஸாய யத்தோடே	ஸ்வஸாய யத்தோடே
127	4	தாமோதரன்	தாமோதரன்
128	4	ஹவ்யனுவனவனுடைய	ஹவ்யனுவனவனுடைய
...	11	நஸீஸுரா	நஸீஸுரா
135	9	கலாஹங்களை	கலாபங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிக்கமாக
158	14	மன	மன
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ரபிக்கை
161	(-9-10-)	யோகத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	வஹுஹிவபுருஷை	வஹுஹிவபுருஷை
192	10	மன்னஞ்ச	மன்னஞ்ச
199	5	நிலைபேரான்	நிலைபேரான்
219	39	ஜஸ்வர்யம்	ஜஸ்வர்யம்
235	38	தோஷமில்ல கருத்து	தோஷமில்ல என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராயத்திரந்த	ப்ரவணராயத்திரந்த
261	14	நின்னாய்த்து	நின்னாய்த்து
...	15	செய்வெனன்றே	செய்வெனன்றே
287	22	ஆதரிக்குப்படியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்களுன்னுதே	தேவர்களுன்னுதே
299	31	யாமுஹலத்தை	யாமுஹலத்தை
324	17	எப்பெருமானே	எம்பெருமானே
...	23	தன்னளவிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸத்த
...	23	ஸூலபாபாணி	ஸூலபாபாணி
326	36	ஸூஹர்யமான	ஸூஹர்யமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமனவனாகை	லஜ்ஜிக்குமனவனாகை
331	18	நியாமயன்	நியாமயன்
337	11	ஸாமநாயி	ஸாமநாயி
338	13	சொல்லவறியாமையாலே	சொல்லவறியாமையாலே
340	11	சொல்லாதே	சொல்லாதே
346	24	உண்டென்	உண்டென்
360	14	மதிகலம்	மதிகலம்

ACADEMY OF SCIENCE RESEARCH
MELKINS LIBRARY
Acc. No. _____
Date _____

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE-671 430

